

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

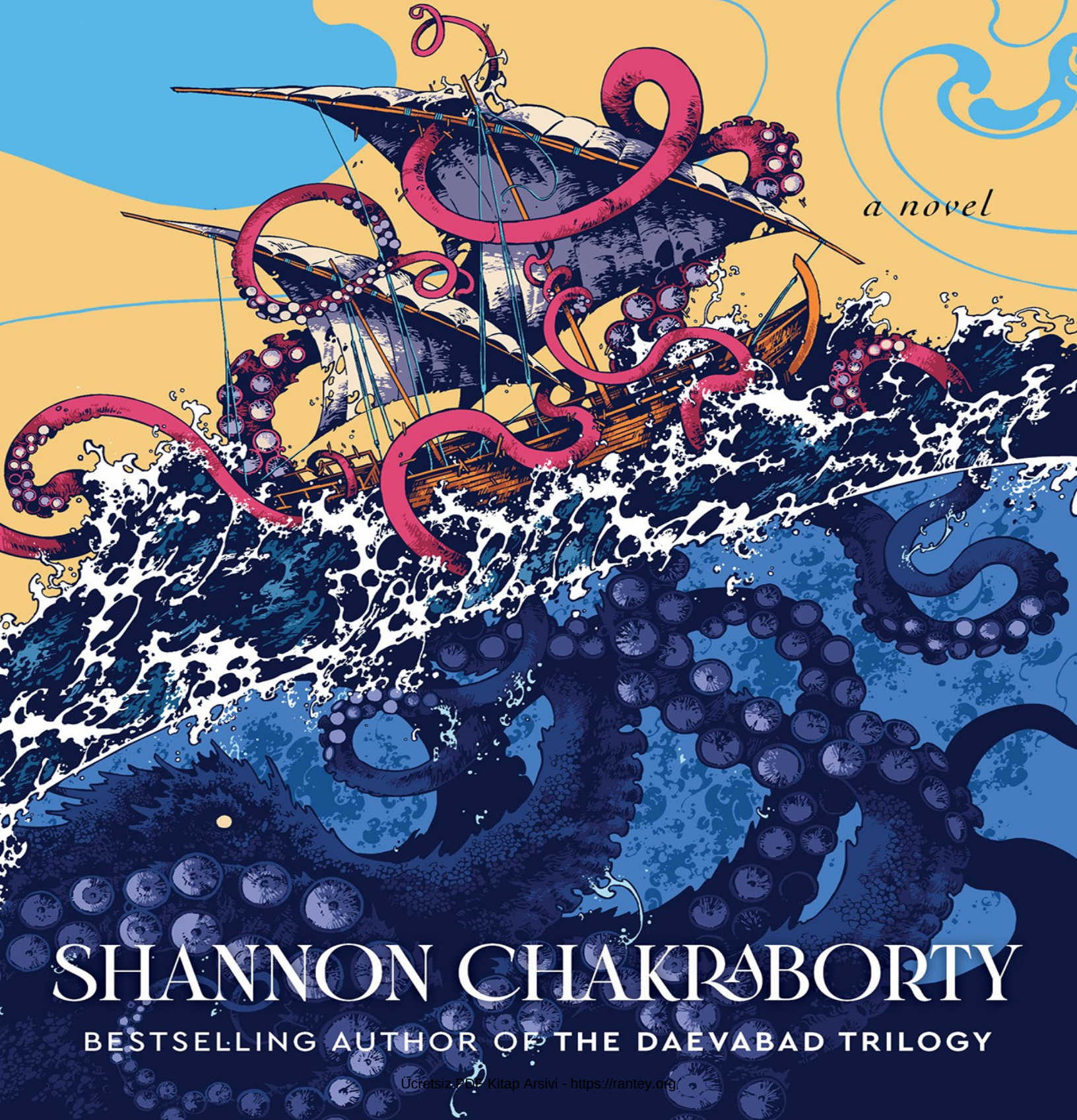
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE ADVENTURES OF AMINA AL-SIRAFI

a novel

SHANNON CHAKRABORTY

BESTSELLING AUTHOR OF THE DAEVABAD TRILOGY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÍN£ Ì\$ DV F NTU RFŠ *Oí*
Áhlì NA AL-I ì RAFÍ

A Novrr

Shannon Chakraborty

HARPER Voyager

An Imprint of HarperCollinsPublishers

Adanmışlık

Pandemi sırasında, iklim krizlerinde ve işgal altında zorluklar içinde ebeveynlik yapan herkes için. Masada yiyecek bulundurmak için mücadele eden, birden fazla iş ve imkansız çocuk bakımı ile hokkabazlık yapanlar için. Bir sonraki neslin hayallerini yükseltmek için kendi hayallerini kısa süreliğine ya da sonsuza dek bir kenara bırakan herkes için.

Harita

Epigraf

Fırtınalı denizde tek sığınağım olan tahtaya yapıştım ve kendimi azarladım: "Denizci Sindbad, hiç öğrenmiyorsun! Her yolculuğundan sonra -birincisi, ikincisi, üçüncüsü, dördüncüsü, beşincisi, hepsi bir öncekinden daha kötü- tövbe edip bu yolculuklardan vazgeçeceğine dair Tanrı'ya yemin ediyorsun. Ve her seferinde açgözlülük ve maceranın etkisiyle denize dönmek için yalan söylüyorsunuz. Bu yüzden gelecek olan cezayı kabul et, bunu hak ediyorsun!"

- "Denizci Sindbad'ın Altıncı Yolculuğu "ndan

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

İthaf Harita

Epigraf

Yazarın Notu

Gelecek Olanlar Üzerine Bir

Söz Bölüm 1

Bölüm 2

Bir Akademisyenden Mektup

Bölüm 3

Basra Valisine Bir Mektup Bölüm 4

Bölüm 5

Bilge Cemâleddin Abdurrahîm el-Cevherî'nin *Şarlatanlar Kitabından* Bayıltıcı İlaçlar ve Diğer Uyuşturucu Maddelerle Çalışanların Hilelerinin Açıklanması 6. Bölüm

Bölüm 7

Malabar Sahili Hakkında Bir Uyarıdan Alıntı Bölüm 8

Bölüm 9

Saba Ayı'nın İlk Öyküsü Bölüm 10

Bölüm 11

Süleyman Bataviyna'ya Oğlunun Çıraklığının Sona Erdiğine
Dair

Bölüm 12

Bölüm 13

Sakinleri Hristiyanlar ve Büyücülerdir 14. Bölüm

Bölüm 15

Maldivler'de Üzücü Bir Akşam 16. Bölüm

Bölüm 17

Açgözlülük Nedeniyle Verilen Kötü Bir

Karar Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Saba Ayı'nın İkinci Öyküsü Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Saba Ayı'nın Üçüncü Öyküsü Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Onlar Sanatkâr, Ahlaksız Bir Topluluk

29. Bölüm

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Amina al- Sirafi Adında Bir Nakhudha Vardı ve Yoktu

Teşekkür Sözlük

Yazarın Notu ve Daha Fazla Okuma

Kaynakça

Yazar Hakkında

Ayrıca Shannon Chakraborty

tarafından Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Yazarın Notu

Bu kitabın zaman ve mekânın dilinde Batı Avrupa'nın Latin Hristiyanlarından Franklar, Bizanslılardan ise Rumlar olarak bahsedildiğini lütfen unutmayın. Romanın geçtiği on ikinci yüzyılda, Hint Okyanusu'nun kuzeybatı kıyılarında yaşayan ve büyük ölçüde İslami olan toplumların antik çağları, çağdaşlarını ve daha geniş dünyayı tanımlamak için kendilerine özgü zengin ve büyüleyici bir yöntemleri vardı ve ben burada bunu mümkün olduğunca doğru bir şekilde yeniden yaratmaya çalışmış olsam da, bu bir kurgu eseridir. Kitabın arkasında ek tarihi ve denizcilik terimleri içeren bir [sözlüğün](#) yanı sıra [daha fazla okuma](#) için öneriler de yer almaktadır.

Gelecek Olan Üzerine Bir Mord

ve Rahim olan Allah'ın adıyla. O'nun şerefli Peygamberi Muhammed'e, ailesine ve takipçilerine salât ve selam olsun. Yüceliği ile yeryüzünü ve onun çeşit çeşit topraklarını, dillerini, halklarını ve dillerini yaratan Allah'a hamdolsun. İnsan gözünün bir zerresine bile bakamayacağı bu sayısız mucizelerde O'nun yüceliğinin kanıtı yok mudur?

gelince... Nahudha Amina al-Sirafi'nin maceralarından keyif alalım.

Evet! Evet! *Şu* Kaptan Amina al-Sirafi. Kaçakçı, korsan. Edebiyatçıların deniz canavarı kocasına insan kalbi sunmakla suçladıkları kâfir ve büyücü - büyücü , çünkü hiçbir kadın yasak büyüler kullanmadan bir gemiyi bu kadar ustalıklarla yüzdüremez- görünüşü bir şekilde hem baştan çıkaran hem de iten. Adil kıyılarımızdaki tüccarlar onun adının söylenmemesi konusunda uyarıyor, sanki o bir cinmiş de öyle çağrılabilirmiş gibi... Ancak tuhaf bir şekilde, iş onun bedeni ve cinselliği hakkında kötü söylentiler yaymaya gelince pek de vicdan azabı çekmiyorlar: erkeklerin arzuladıkları şeyden nefret ettiklerinde ve sahip olamadıklarını arzuladıklarında takıntı haline getirdikleri bu şeyler.

Eminim onun hakkında konuşulduğunu duymuşsunuzdur. Ne de olsa, ümmetimizin seyyahlarının dünyanın harikalarını yolculuklarını anlatarak paylaşımları bir gelenektir -özellikle de bu yolculuklar korkunç kadın dedikodularıyla renkleniyorsa. Bu tür gezginlerin birçoğu anlatılarını eğlendirmek ya da alay etmek için yazmadıklarına yemin edeceklerdir -Allah korusun!

Tanrı'nın yaratışının vaat edilen ihtişamının kanıtını sağlar. Yine de Müslümanlar olarak bize dürüstçe konuşmamız söylenmiyor mu? Gerçeğin ne olduğunu tespit etmemiz ve yalanları yaymaktan sakınmamız?

Ve sevgili kardeşlerim... ne yalanlar.

Çünkü bu yazar bu hikayelerin birçoğunu okumuş ve bir ders daha çıkarmıştır: kadın olmak, hikayenizin yanlış hatırlanması demektir. Atılmış. *Çarpıtılmış*. Avlu masallarında kadınlar, ihanetleriyle kocalarının ölümcül bir deliliğe sürüklenmesine neden olan zinacı eşler ya da gerçek kahramanları doğuran cefakar annelerdir. Biyografi yazarları, aziz olarak hatırlansınlar diye yetenekli, acımasız kraliçelerin sivri uçlarını cilalar ve coğrafyacılar, inanan erkekleri, denizde cilveleşen ve yabancıların ırzına geçen iffetsiz yerel kadınlara dair skandal öykülerle falanca yerden uzak durmaları konusunda uyarır. Kadınlar unutulmuş eşler ve isimsiz kızlardır. Islak hemşireler ve hizmetçiler; hırsızlar ve fahişeler.

Cadılar. Evdeki arkadaşlarınıza anlatabileceğiniz iç gıcıklayıcı bir anekdot ya da bir uyarı.

Amina al-Sirafi hakkında *bunun* gibi pek çok iftira hikayesi var. Çok acımasız olduğunu söylüyorlar. Çok hırslı, çok şiddet yanlısı, tamamen uygunsuz ve yaşlı! İnanabiliyor musunuz, bir *anne*! Ah evet, gençlikten belli bir ölçüde asilik beklenir. Bu yüzden hazine peşindeki prenseslerin ve savaşçı kadınların ara sıra mutlulukla biten hikayeleri vardır. Ama bunların bir oğlanla, bir prensle, bir denizciyle, bir maceraperestle *bitmesi* beklenir. Kızlığını alacak, ona çocuk verecek, onu eş yapacak adamla. Onu tanımlayan adam. Destanına devam edebilir - gerçekten de yeni eşler alabilir ve yeni çocuklar yapabilir!

-Ancak kadınların hikayelerinin, eğer anlatılırlarsa, bir evcimenlik sisi içinde eriyip gitmesi beklenir.

Amina'nın hikayesi bitmedi. Gerçekten de hiçbir kadının hikâyesi bitmez. Bu mütevazı kâtip, kendimi tanıtmalıyım: adımın biraz daha fazlası var, ama şimdilik bana Cemal diyebilirsiniz. Jamal al-Hilli. Yeni iş kuran büyükannelerle, fetih savaşları veren yaşlı kraliçelerle ve eline ilk kez kalem alan genç annelerle tanıştım.

Gerçekten de Amina'nın hikayesine sadece bir anne olduğu için sahip olabiliriz. Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca sürekli kızından bahsetti. Cesur bir varsayım olsa da kızıyla konuşuyordu. Böylece çocuğu annesinin yaptığı seçimleri anlayabilirdi. Çünkü Amina evini terk edip denizdeki hayatına dönmeyi seçtiğinde, bir korsandan daha fazlası olmuştu. Bir cadıdan daha fazlası.

O bir efsane oldu.

Bu hikaye kulağa inanılmaz gelecektir. Toplanabilen kanıtlar ve belgeler çoğaltıldı, ancak nakhudha söz konusu olduğunda, bu yazar Amina'nın kendi adına konuşmasına izin vermenin en iyisi olduğunu düşündü. Sözlerini şekillendirme ve düzenleme dürtüsüne direnmek için. Ancak dürüstlük adına, başka bir gerçek itiraf edilecektir. Onun maceraları sadece Tanrı'nın mucizelerinin kanıtı olarak anlatılmıyor.

Onlara eğlenmeleri söyleniyor.

Bölüm 1

Tanrı şahidim olsun ki, Salalah'taki o iki aptal bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Onlar ve haritaları.

-Ne? "Bir hikayeye böyle başlanmaz" da ne demek? *Biyografi* mi? Biyografi mi istiyorsunuz? Kimi anlattığını sanıyorsun, Mekke Baş Müftüsünü mü? Benim halkım sizinkiler gibi soy hakkında şiirsel konuşmaz. Biz gerçek Sirafileler bile değiliz. Babamın babası -Ummanlı bir yetim korsan- bu ismi romantik bulmuş.

-Sence de öyle değil mi?

Dediğim gibi. Aptallar ve haritaları. Şimdi, hazine avcılığının cazibesini anlıyorum, gerçekten. Ne de olsa evlerimizi kayıp şehirlerin kalıntıları üzerine inşa ediyor ve gemilerimizi unutulmuş kralların boğulmuş sarayları üzerinde yüzdürüyoruz.

Herkes falancanın tarlasını ekerken bir kavanoz Sasani sikkesi çıkardığına ya da deniz dibinde parıldayan zümrüt ordularını gören bir inci dalgıcıyla tanıştığına dair bir hikaye duymuştur. Bana Mısır'da hazine avcılığının o kadar popüler olduğu anlatıldı ki, katılımcılar profesyonel loncalar halinde örgütlenmişler ve her biri kendi özel numaralarını gizli tutuyorlar ... yine de doğru fiyat için, birisi size bazı tavsiyeler vermeye istekli *olabilir*. Hatta size bir harita satmayı bile teklif edebilirler! Böyle bir servet rehberi hayal bile edemezsiniz.

Haritaların -bunu ne kadar vurgulasam azdır- sahtesini yapmak son derece kolaydır. Size nasıl yapıldığını bile anlatabilirim: Sadece bir parça parşömene ve biraz zamana ihtiyacınız var. Kağıdı koyulaştırmak ve sarartmak için tonikler uygulanır, ancak ne yazık ki çoğunluğu idrar gerektirir ve en iyisi bir yarasanın safrasından elde edilir. Haritanın kendisi özenle çizilmeli, bazı coğrafi konumların tanınmasına yetecek kadar ayrıntı içermelidir (ideal olarak

İşareti harita yapımcısının kaçmak istediği yönün tersine yönlendirmek). Semboller herhangi bir sayıda alfabeden alınabilir. Birçok kalpazan mistik çağrışımları nedeniyle İbranice'yi tercih eder, ancak bence eski bir Sabaeen mezarından alınan metin daha gizemli harfler oluşturur. Her şeyi buruşturun; kenarlarını yıpratın, birkaç delik açın, yazıyı soldurmak için ince bir sandarac tabakası uygulayın ve işte bu kadar. "Hazine" haritanız en yüksek teklifi verene satılmaya hazır.

Müşterilerimin o gece ellerinde tuttıkları harita, en yüksek teklifi verene satılmış gibi görünmüyordu. Her ne kadar amaçlarıyla birlikte belgeyi de gizlemeye çalışmış olsalar da - antik kalıntılara gece yarısı gezileri yaygın bir talep olsa da - haritaya bir göz atmak, orta halli bir çalışma olduğunu, belki de ciddi bir suçlu gencin alıştırma taslağı olduğunu ortaya çıkarmak için yeterliydi.

Ama bu tür fikirleri kendime sakladım. Onları buraya getirmem için beni tutmuş olmaları bir lütuftu, balık tutarken yakaladığım şans eseri bir işti. Görevleri için en uygun aday gibi görünüyormuş olmalıydım: biraz yaşlı ve ne yaptıklarını umursamayacak kadar aptal olan yalnız bir yerli kadın. Uygun sesler çıkardım, onları harabelerin hortlaklar tarafından lanetlendiği ve çevredeki lagünün cinler tarafından lanetlendiği konusunda uyardım ama genç adamlar kendi başlarının çaresine bakabileceklerine dair bana güvence verdiler. Bölgede birçok geceyi balık tutarak geçirdiğim ve doğaüstü şeylerin kokusuna bile rastlamadığım için pek endişelenmedim.

-Pardon? Bu "biraz safça görünüyor" mu? Nasıl tanıştığımızı hatırlamıyor musun, ikiyüzlü? Konuşmayı kes ve yahnini ye. Buranın salçası mükemmeldir ve sen elindeki kalemde daha kalın değilsin. Bir daha sözümü kesersen, Jamal, hikayeler için taciz edecek başka bir nakhudha bulabilirsin.

Her neyse. O geceye dönelim. Büyüleyici bir akşamdı. Yıldızlar dışarıdaydı, khareef sırasında nadir görülen bir manzara, tipik olarak bizi sise boğan yaz musonu. Ay, lagünün karşısındaki yıkık kalenin üzerinde pırıl pırıl parlıyordu; yerel halkın bir zamanlar hareketli bir ticaret limanı olduğunu söylediği uzun süredir terk edilmiş bir şehirden geriye kalan tek şey yıkık dökük tuğlalardı. Dünyanın bu bölgesi her zaman zengin olmuştur; denize erişimimiz, güvenilir ticaret yollarımız ve kârlı buhur bahçelerimiz nedeniyle Romalılar bir zamanlar bize Arabia Felix, "Kutsanmış Arabistan" derlerdi. Yerel halk *ayrıca* kayıp şehrin hazinesinin - hala altınla dolu - bir deprem sırasında gömülen kalıntıların altında saklı olduğunu söylüyor. Bu hikâyenin gençleri cezbedtiğini düşünmüştüm, ta ki içlerinden biri

Biz hâlâ lagündeyken, adamın katırı durmaya çağırması gibi, yüksek sesle dillerini şaklattılar.

"Burada dur," diye emretti çocuk.

Etrafımızı çevreleyen siyah suya, biraz uzaktaki sahile şüpheli bir bakış attım. Gün boyunca burası flamingoları ve yunusları çeken hoş bir yerdi. Rüzgâr ve gelgit uygun olduğunda, çocukların ve piknik yapan ailelerin zevkine göre kayalardan gayzerler halinde su fişkırdı. Ancak böyle sakin bir gecede gelgit sırasında, dalgalara karşı kırılan dalgalar ılımlıydı, deniz ve kıyı arasında çok az ayırım yapan sabit bir yatıştırıcı çarpışma ve parıldayan beyaz sprey. Eğer müşterilerim zar zor görünen sahile kadar yüzebileceklerini düşündülerse, düşündüğümünden daha da aptaldılar. Sanırım ben de onları ne kadar aptal bulduğumu açıkça ifade ettim.

"Henüz harabelere varmadık," diye .

"Burası yeterince uzak." İkili küçük teknemin diğer ucunda birbirlerine sokulmuş, haritayı dizlerine yaymışlardı. Çocuklardan birinin elinde aydınlatmak için bir kandil, diğerinin elinde ise yanan bir demet kuru yasemin vardı.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı gençlerden biri. Bütün gece fısıldaşarak tartışmışlardı. Aksanları kulağıma Adeni gibi gelse de isimlerini bilmiyordum. İsimlerini vermek yerine, sağduyum için bana ek bir dirhem ödeyeceklerini oldukça dramatik bir şekilde ilan etmişlerdi ve aslında umursamadığım için, ekstra ödeme hoş bir sürprizdi. "Haritaya göre burası ..." Eliyle gökyüzünü işaret etti ve yüreğim ağzıma geldi, çünkü haritada yazılanların şimdiye kadar gördüğüm hiçbir yıldız haritasıyla ilgisi yoktu.

"Eski şehre gitmek istediğinizi söylemiştiniz." Elimle tepeyi işaret ettim - ya da en azından öyle yapmaya çalıştım. Ama lagünü besleyen muson yağmurlarının taşıdığı dereden aşağıya doğru inen kalın bir sis tabakası etrafımızı sarmıştı ve ne harabeler ne de tepe görünüyordu. Bunun yerine, ben izlerken, kıyı tamamen kayboldu, böylece sonsuz, sisle örtülü bir düzlükte yüzüyormuşuz gibi göründük.

Gençler beni görmezden geldi. "Sözleri söyledik," diye karşı çıktı kandili tutan. "Ödemesini aldık. Ortaya çıkmalı."

"Ama yine de yapmadı," diye itiraz etti diğer çocuk. "Sana *söylüyorum*, bizim ... yapmamız gerekiyordu."

Ama ne yapmaları gerekiyorsa artık beni ilgilendirmiyordu. Bütün gece denizden esen meltem, bir nefeslik boşlukta

aniden durdu, hava ölü ve düz bir hal aldı. Kıpırdamadan durdum, ter damlacıkları omurgamdan aşağıya doğru akıyordu. Ben bir denizciyim ve hava durumundan daha yakından izlediğim çok az şey vardır. Pelerininimden yıpranmış bir tutamı kaldırdım ama hiçbir rüzgâr ipliği karıştırmadı. Sis, teknenin gövdesine çarpan her su sesini gök gürültüsüne dönüştüren boğucu bir sessizlik eşliğinde yaklaşıyordu.

Dünyada bu tür işaretlerin şiddetli ve tehlikeli bir fırtınanın habercisi olabileceği yerler vardır, ancak burada zaman zaman etkili olan tayfunlar genellikle bu kadar beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmazdı. Su yumuşaktı, gelgit ve akıntı değişmemişti ama yine de ... karnımda kötü bir his vardı.

Küreklere uzandım. "Sanırım gitmeliyiz."

"Bekle!" Genç adamlardan biri ayağa kalktı ve heyecanla sise doğru el salladı. "Deniz köpüğünün üzerindeki şu gölgeyi görüyor musun?"

Karanlıkta gözlerimi kısarak baktığımda bunun deniz köpüğü olduğunu fark ettim. Yıllardır okyanusun üzerinde güneşin parıltısı görüşümü olumsuz başlamıştı ve geceleri net görmekte zorlanıyordum. Ama çocuk haklıydı. Yaklaşan sadece sis değildi. Teknemi yutacak kadar yüksek bir deniz köpüğüydü. Yaklaştıkça, maddenin kırmızımsı sarı bir renk aldığı görülebiliyor ve çürüyen et ile bağırsakları çıkarılmış balıkların korkunç kokusu alınabiliyordu.

" ver," diye ısrar etti Yağlı Lamba Çocuk. "Çabuk!"

"Ödememi unut ve yerine otur," diye emrettim, ikinci genç cüppesinin içine uzanırken. "Biz-"

Çocuk elini çekerek büyük bir kırmızı parçasını ortaya çıkardı ve çok hızlı bir şekilde iki şey oldu:

Birincisi, bunun *benim* ödemem olmadığını fark ettim.

İkincisi, ödemeyi yapan şey bizi sisin içine sürükledi.

Karnelianı tutan çocuk, köpük onu yutmaya başlamadan, boynunu ve göğsünü yalayıp hevesli bir aşık gibi kalçalarına dolanmadan önce haykırmak için ancak zaman bulabildi. Boğazından bir feryat koptu ama bu hiçbir ölümlünün ağzından çıkabilecek bir çığlık değildi.

Daha ziyade bir gelgit dalgasının kükremesi ve martıların ölüm çığlıkları gibiydi. "Khalid!" Diğer çocuk şok içinde lambayı düşürdü, bizimkini söndürdü.

sadece ışık.

Ama neyse ki - neyse ki mi? - görünüşte canlı ve muhtemelen kötü niyetli deniz köpüğü parlıyordu. Işığı zayıftı ama bir kurt gibi dişlerini gösterip kendini arkadaşının üzerine atan Halid'i aydınlatmaya yetiyordu.

"*Bana sahip olamayacaksın,*" diye tısladı, diğer çocuğun boynunu elleyerek. "Seni lanetleyeceğiz! Seni yiyip bitireceğiz! Seni alevlerin içine atacağız!"

Diğer çocuk kendini kurtarmak için çabaladı. "Khalid, lütfen!" diye boğuldu, daha fazla deniz köpüğü -şimdi kan kırmızısı- ikisinin de üzerine yayılırken. Yüzeyi boyunca korkunç bir mürekkep balığının dokunaçları gibi sivri dişli emiciler açıyordu.

Tereddüt etmediğimi söylemek isterdim. Ölümcül tehlikedeki iki genci görünce hemen harekete geçtiğimi ve kötü niyetli deniz köpüğünün onları yemeye doyup beni ve teknemi rahat bırakıp bırakmayacağını merak etmediğimi söylemek isterdim. Bu yalan olurdu. Tereddüt ettim. Ama sonra onlara bolca küfrettim, ayağa kalktım ve bıçağıma davrandım.

Şimdi, kılıçlara düşkünüm. Büyükbabamın khanjar'ı ve hak etmeyen bir soyludan çaldığım kötücül güzellikteki Şam palası.

Bilek kılıfında saklanan küçük düz bıçak ve bana fırlatmayı öğrettiği için pişmanlık duyan ikinci kocamdan gerçekten mükemmel bir bıçaklı disk.

Ancak bu gibi durumlar için tek bir silahım var, kendim yaptırdığım ve yanımdan hiç ayırmadığım bir silah. Saf demirden yapılmış, en keskin bıçağı değil ve ağırlığı onu kullanışsız hale getirebilir. Her gece kutsamak için üzerine serptiğim kutsal Zemzem suyundan kaynaklanan pas lekeleri metale bulaşıyor ve kırmızı pullar bıçağın üzerindeki kutsal ayetleri görmeyi zorlaştırıyor. Ama bıçağın güzel olmasına ihtiyacım yoktu.

Daha dünyevi silahlar başarısız olduğunda etkili olması için buna ihtiyacım vardı.

Halid'i yakasından yakaladım ve diğer çocuktan ayırdım. Boğazıma sarılamadan önce mübarek kılıcımı onunkine dayadım. "Git buradan," diye emrettim.

Çılgınca kıpırdandı, deniz köpüğü uçuştı. "*Bana sahip olamayacaksın. Bana sahip olamayacaksın!*"

"Seni istemiyorum! Şimdi, Tanrı adına, git buradan!"

Bismillah dudaklarımdan çıkarken bıçağı daha sert bastırdım. Eti tepki olarak cızırdadı ve sonra yere yığıldı. Vücudunu saran deniz köpüğü bir an havada asılı kaldıktan sonra kendini bana doğru fırlattı. Bir koçbaşı tarafından vurulmuş gibi düştüm, başım teknenin dibine çarptı.

Kemik gibi keskin uçları olan buzlu parmaklar kulaklarıma giriyor, büyük bir ağırlık beni yerime mıhlıyordu. Ama Tanrı'nın lütfuyla, mübarek bıçağı hâlâ elimdeydi. Çılgınca vurdum ve bıçak havada kaldı. Bir çığlık koptu - deniz kabuklarını kazıyan pençeler gibi şeytani, doğal olmayan bir ses- ve

Sonra göğsümde çömelmiş duran pullu canavar gözüme çarptı. Parlayan gözleri sintine suyu rengindeydi, kirli saman gibi saçları midyelerle keçeleşmişti.

Tekrar çılgılık attı ve iğne gibi dört dişini ortaya çıkardı. Şarap karası göğsüne saplanmış hançeri çıkarmaya çalışırken kemikli elleri benimkilere süründü. Gümüş rengi kan fokurdadı ve yaradan damlayarak ikimizi de ıslattı.

Gençler hıçkırarak ağlıyor ve merhamet için Tanrı'ya yalvarıyorlardı. İblis bilinmeyen bir dilde çılgılık atıyor ve feryat ediyordu. Bıçağı daha derine ittim, hepsinin üzerinde duyulacak şekilde gürledim.

"Tanrım!" diye bağırdım. "O'ndan başka ibadete layık hiçbir ilah yoktur, Her Zaman Yaşayan, Her Zaman Ayakta Tutan!" Hançeri sıkıca tutarak, hayatım boyunca beni koruyacağı öğretilen Kur'an'dan bir pasaj olan ayet el-kürsi'ye başladım.

Göğsümdeki iblis acı içinde uludu ve kıvrandı, iskelet elleri pullu kulaklarını örtmek için uçtu.

"nu ne uyku tutar ne de uyuklama! Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur... *Çekilir misin üstümden?*" Yaratığa sertçe dirsek attım ve o da yüzüme tükürdü. "O'nun izni olmadan kim O'na şefaate edebilir? O, önlerinde ve arkalarında ne olduğunu bilir, ama hiç kimse O'nun bilgisinin hiçbirini kavrayamaz.

-O'nun diledikleri hariç!"

Derisinden dumanlar çıkan iblis canına tak ettiğine karar vermiş olmalı. Sırtından yarasaya benzer bir çift kanat çıktı ve sert bir kanat çırpışıyla kendini bıçaktan çekip aldı ve gecenin içinde kayboldu.

Nefes nefese, doğruldum. Sisler çoktan dağılmıştı, gençler hâlâ teknenin diğer tarafında birbirlerine sarılıyorlardı. Hançeri sıkıca tuttum ve geri çekilen siste başka bir şey olup olmadığını araştırdım. O tanıdık kahkahayı beklerken içimde yoğun ve boğucu bir korku dolaşıyordu. Ateşli siyah gözleri ve fazla kısık sesi.

Ama hiçbir şey yoktu. Yıldızların sıçradığı lagün ve gelgitin yumuşak mırıltısından başka bir şey yoktu.

Gençlere doğru döndüm. "Hazine peşinde olduğunuzu söylemiştiniz."

Oil-Lamp Boy kızardı, kireçli teninde renk lekeleri belirdi. "Hazine, hayır, bekle!" diye bağırdı haritalarını ve akik taşını kapattığım gibi suyun üzerine fırlatırken. "Yapma bunu!"

Parıldayan kırmızı mücevheri bir elimle fırlattım ve yakaladım. "Bana numara yapma evlat," diye uyardım. "Bir daha yalan söylersen ikinizi de denize atarım. Ödemeden ve bir isimden bahsettin. Ne çağırmaya çalışıyordun?"

Haritayı denize daldırdığımda "Denemiyorduk-Bidukh!" diye itiraf . "Kuzenim bana ondan bahsetti. O ..." Yüksek sesle yutkundu. "O İblis'in kızlarından biri."

Ağzım açık kaldı. "Cehennemin efendisinin kızını çağırmaya mı çalışıyordun? On tekne mi?"

"Zarar vermek istememiştik!" Ay ışığı geri gelmişti ve onun sinmiş olduğunu görebiliyordum. "Eğer onu memnun ederseniz, kulağınıza aşkın sırlarını fısıldayacağı söylenir."

Khalid arkadaşının kollarında sallandı. "Hasta olacağım." "Tekneme atlarsın ve yüzerek kıyıya dönersin. Bir kız çocuğu İblis. . . ikiniz de lanetlenin." Haritayı ve taşı lagünün içine fırlattım. Yolcularımın protestoları arasında gürültülü sıçramalarla yok oldular.

"Hey!" diye bağırıyor çocuk. "Bunun için çok para ödedik!"

"Bunu hayatlarınızla ödemediğiniz için Tanrı'ya şükretmelisiniz." Kollarına fazladan bir kürek ittim. "Kürek çek. Belki biraz çalışınca aklın başına gelir."

Neredeyse küreği düşürüyordu, ben yer değiştirirken gözleri fal taşı gibi açıldı, bu hareket pelerininin altında gizlediğim diğer silahları ortaya çıkardı. Demir bıçağı silerek temizledim ve kendi küreklerimi almadan önce kınına geri koydum.

Her iki çocuk da yüzlerinde şok ifadesi ile bana bakıyorlardı. Onları suçlayamazdım. Bir iblisle savaşmış, gerçek boyumu ortaya çıkarmak için etkilendiğim kamburluğu bırakmıştım ve şimdi tüm gücümle kürek çekiyordum - onları buraya getirmeyi gönülsüzce kabul eden sessiz, kambur yaşlı balıkçı kadından çok farklıydım.

"Kimsin sen?" Khalid kısık sesle sordu.

Diğeri aval aval baktı. "Nesin sen?"

Lagün çekiliyordu ama havada hâlâ bir ağırlık hissettiğime yemin edebilirim. Bir an için kayalık sahile sıçrayan su, artık yok olmuş deniz köpüğünün sarıya çalan kızılıllığına benzedi, gölgeler dokunaçlar gibi kayalıkların üzerinde dans ediyordu.

"Büyünün bedelini çok iyi bilen biri."

Başka bir şey söylemedim, onlar da sormadı. Ama sormalarına da gerek yoktu. Çünkü hikâyeler vardır ve gençler kendi planlarını itiraf etmekten utansalar bile, bir iblisle Tanrı'nın savaşçısı gibi savaşan mütevazı balıkçı kadının hikâyesi? Yırtık pırtık pelerinini atıp belindeki cephaneliği ve bir Amazon'u andıran formunu ortaya çıkaran kadının mı?

Abartılı ama iyi bir hikaye söz konusu olduğunda gerçeğin pek önemi yok. Tavernalarda ve tersanelerde yayılan türden bir hikaye. Zengin kadınların haremlerine ve hizmetçilerinin mutfaklarına.

Aden'deki çaresiz bir büyükannenin kulağına.

Bölüm 2

Tahmin edebileceğiniz gibi, İblis'in kızını çağırma umuduyla bir gencin kötü niyetli deniz köpüğü tarafından ele geçirilmesine tanık olmak kolay unutulacak bir deneyim değildi. Ancak lagünde bir tür intikamcı ruh uyandırıp uyandırmadığımızı öğrenmek için geri dönmedim. Bunun yerine, aile ve hasat rutinlerine geri döndüm, bu da talihsiz bir hayata geri döndüğüm gün, emekliliğimin daimi düşmanıyla savaşa kilitlendiğim anlamına geliyordu: çatım.

Genç adamlarla haftalar önce kararlaştırdığımız ödemeye sadık kalsaydım, yarım günlük mesafedeki Salalah'ta bir marangozdan birkaç iyi tahta satın alabilirdim. Bunun yerine, korkularından etkilenerek ve yardımseverliğimin karşılığında sessizliklerini satın alacağımı umarak çocukları bedavaya kıyıya geri götürdüm. Son sızıntının üzerine bir hasır sererken ve arkama yaslanıp işi değerlendirirken lanetlediğim bir karardı bu.

İlham verici bir manzara değildi. Neredeyse on yıldır ailem deniz kenarındaki dağlarda bulunan bu çürümeye yüz tutmuş taş eve ev diyordu. Hem okyanusa hem de kırlara hakim manzarası, okları engelleyecek kadar kalın duvarları ve depo odasının zeminine oyulmuş kaba bir kaçış tüneli (sıkışık duvarlarda pençe izleri ve kan lekeleriyle birlikte) ile burası muhtemelen bir zamanlar küçük, paranoyak bir savaş lordunun kalesiydi. Kharef sırasında orman o kadar sıklaştı ki, yeşilliklerden oluşan bir perde evi tamamen gizlerdi ve çevredeki muz ağaçlarından garip tıslamalar yayılırdı. Yakındaki hindistancevizi bahçesi her zaman soğuk, çok soğuktu ve dar kumsalda çarpan dalgalar kayıp ruhların çılgınlıkları gibi geliyordu.

Kardeşimin avluyu temizlerken ortaya çıkardığı boynuzlu taş idolü de eklerseniz, yerel halkın avludan uzak durduğunu varsaymakta haklı olursunuz.

bir yer. Bu da onu o yıllardaki başlıca amacım olan saklanmak için mükemmel kılıyordu. Daha az mükemmel olan ise bitmek bilmeyen onarımlardı. Onarımları kendim yapmak zorundaydım, çünkü komşu köylerden herhangi bir işçiye böyle lanetli bir evi ziyaret etmeleri için rüşvet veremezdim. Çatıdaki delikler bunların en kötüsüydü. Kariyerimi bir gemiyi su geçirmez tutmaya çalışarak geçirmiş olmam yeterli değildi; hayır, yağışlı mevsimde özellikle lanet olan yağmur ve deniz havasıyla bir olmak isteyen bir evim olmalıydı.

Kızım Marjana yün eğirdiği yerden, "Daha fazla aceleye ihtiyacın var mı anne?" diye cıvıladı.

"Hayır, küçük aşkım." Alnımdaki teri sildim, gözlerim yanıyordu. "Ama bana biraz su getirebilir misin?"

"Elbette!" Marjana iğnesini bırakıp koşarak uzaklaştı ve ben de çatının görüntüsü karşısında umutsuzluğa kapılmamaya çalışarak düğümlerime geri döndüm. Denizci dikişlerim ve aceleler arasında, bir çatıdan çok bir köpekbalığının yiyip kustuğu kamıştan bir tekneye benziyordu.

Her zaman bir lütuf olan Marjana, sadece bir sürahi su değil, bir kase dilimlenmiş mango ile geri döndü.

"Tanrı seni ödüllendirsin, ışıgım." Dikkatle doğruldum, gözlerimin önünde siyah noktaların dans etmesini engellemek için alnımı çimdikledim. Ev onarımı ve çiftçilik beni güçlü tutmuştu ama vücudum öğleden sonraları o kadar nemli bir havada hızlı hareket etmekten hoşlanmıyordu ki sanki havayı sıkıp çıkarabilirmişsiniz gibi hissediyordum. Köşeye gerilmiş nemli bir hamağa çöktüm ve doğrudan ibrikten su içtim.

Marjana ayaklarımın arasına yerleşti. "Sence büyükannem ve Mustafa Amca ne zaman dönerler?"

"Gün batımına kadar, inşallah."

"Sence Hala Teyze de onlarla gelir mi?"

"Eğer kendini yeterince iyi hissediyorsa." Atölyesini ve ailesini ağırlayacak kadar büyük bir ev tutamayan küçük kardeşim Mustafa ve eşi Hala, zamanlarını ailesinin Salalah'taki evi ile bizim tepelerdeki evimiz arasında bölüştürüyorlardı. Ancak yolculuk zorlu olabiliyordu ve altı aylık , yanında yeni yürümeye başlayan bir çocuk daha varken, Hala gittikçe daha az geri dönüyordu.

Marjana ayak parmaklarını oynattı. "Eğer Salalah'a taşınırsak onu her zaman görebiliriz. Ben de mescitteki okula gidebilirim."

Küçük yüzündeki umut kalbimi kırdı. Marjana okulu daha sık sormaya başlamıştı. Her ne kadar Salalah'a gitmesini en aza indirmeye çalışsam da, annem onu gününbirlik gezilere götürmekten geri kalmıyordu.

pazar ve yaşlı hanımların dedikodu çemberleri. "Onu bu kadar izole etmek çok acımasızca, Amina," diye azarlardı. "Marjana olduğu zaman çiçek açar. Korkularının onun hayatını yönetmesine izin veremezsin."

Keşke annem korkularımın derinliğini bilseydi. "Güvenli değil Jana," dedim nazikçe. "Belki birkaç yıl sonra."

Kızım şimdi bana bakıyordu, kara gözlerinde yüzlerce soru vardı. Daha , bir çocuğun amansız sorardı onlara. *Neden kayalıklardan ayrılmıyoruz? Peşimizde kötü insanlar mı var? Size zarar verecekler mi?* Kekeleyerek verdiğim kaçamak cevapların asla yeterli olmadığını biliyordum ama yine de bu soruları sormayı bıraktığında kendimi daha suçlu hissediyordum. Kadere teslim olmak için çok genç görünüyordu.

"Neden bir oyun oynamıyoruz?" Moralini düzeltmek için önerdim. Marjana oyunlarını çok sever, kendi karmaşık versiyonlarını icat eder ve eline her şeyle tahtalar ve piyonlar tasarlar. "Git mancala tahtanı bul."

"Tamam!" Gülümsedi, okulla ilgili düşünceleri unuttu ve hızla uzaklaşırken saç örgüleri zıplıyordu.

Saçlarımı tutan bezi çıkardım ve yüzümü sildim. Bir esinti , denizin ve zengin ıslak toprağın kokusunu daha güçlü bir şekilde getirmişti. Kharef tüm hızıyla devam ediyordu, hafif sis parçaları zümrüt tepeleri gizliyordu. Eğer dünyanın bu khareef'e hiç tanık olmadıysanız, ah, ama bu bir mucizedir. Dağlar ve vadiler şaşırtıcı bir dönüşüm geçiriyor, kayalık uçurumlar ve kupkuru vadiler yerini yemyeşil ormanlara ve gürül gürül akan şelalelere bırakıyor. Değişimin hızı ve canlı, her daim var olan yeşil - şahit olduğum diğer hiçbir şeye benzemeyen ilahi bir renk tonu - neredeyse büyümlü görünüyor, Tanrı'nın ihtişamının kanıtı.

Yine de benim için khareef daha fazlasını ifade ediyordu. Tüm mevsimlerin geçişi. Eğer deniz dünyamızın kalbiyse, rüzgârlar da onun can damarıydı. Ve khareef kalktığında, kuzeydoğu musonunun başlangıcını müjdeleyen rüzgârlar da değişecekti. Ben bu çatıda çalışırken, Kilwa'dan Zeila'ya denizciler Arabistan ve Hindistan'a gidecek son gemileri fildişi, altın, mangrov direkleri ve her türlü ıvır zıvırla yüklüyor; eşleri ve çocuklarıyla son anlarının tadını çıkarıyorlardı. Aden'in muhasebecileri ve aşırı hevesli piyasa müfettişleri vergi defterlerine dalmış, yeni gelenleri beyan etmeleri gereken bir şey varsa taciz ederken, Sokotra'da çöreklenmiş korsan filoları yelkenlerini kaldırmış, dikkatsiz ve kötü korunanlara yönelmişlerdi. Okyanusun diğer tarafında ise, denizciler

Cambay ve Calicut batıya doğru yola için bekliyor, dikili gemilerinin gövdelerini yeni kat zift ve köpekbalığı yağıyla boyuyor ve yelkenlerini kontrol ediyor olacaklardı.

Denizci ya da katip, kaçakçı ya da tüccar; bu sabit takvim eski zamanlardan beri bizim ve atalarımızın hayatlarını yönetiyor. Pagan tapınaklarının ve unutulmuş krallıkların kalıntılarında denizin dört bir yanından gelen malları bulabileceğinizi söylerler; Bahreyn'de Hint mühür pulları ve Mombasa'da Çin camı. Hikâyelerimiz, Peygamber' zamanından önce inşa edilen ve kaybedilen ticaret şehirlerinden bahseder; gemileri için söylediğimiz ilahiler ise sayısız geçişin kayıplarını anar. Atalarım hayatlarını, ritmini unutamayacağım kadar uzun bir süre boyunca denize göre ayarlamışlardı.

En azından acı çektiğimde kendime böyle söyledim. Rüzgârların gelip gitmesini ve onları takip etmemesini izlemek ruhumu yatağıma götüren yakıcı bir kederle doldurduğunda. Ellerim kanayana ve terlerim uzuvlarımdan aşağı akana kadar tepeleri takip etmeye ve toprağı işlemeye başladım. Ta ki anılarımda yuvarlanamayacak kadar yorgun düşene ve toprağın bir daha asla sulu maviye dönüştüğünü göremeyecek kadar umutsuzluğa kapılana kadar.

Ve sonra Marjana yeniden ortaya çıktı. Kederi kaybolmasa da azalmıştı. Ama çok sevdiği mancala tahtası elinde olmasına rağmen bakışları benim üzerimde değildi. Merdivenlerde durmuş ve çatının kenarından öteye bakıyordu.

"Anne . . ." Kaşlarını çatı. "Yoldan gelen insanlar var." "İnsanlar mı?" "Yabancılar."

Bu kelime beni bir anda ayağa kaldırdı ve onun yanına götürdü. Yabancılarla karşılaşmadık. Bulunduğumuz yer Salalah ve kıyı köylerini birbirine bağlayan yollardan çok uzaktı ve kayıp gezginlerin ilgisini çekmiyordu. Ama Marjana haklıydı. Yemyeşil çalılıkları kesen dar, zikzaklı patikada dört adam tarafından taşınan küçük bir tahtirevan vardı. Silahlı adamlar, bellerinde kılıç taşıyorlardı. Böyle bir önlem elbette normaldi. Haydutlar ve ara sıra leoparlar bolca bulunur. Ama bunlar güvenmediğim askeri bir duruşa sahip iri yarı adamlardı. Tahtirevana eşlik eden başka bir yük hayvanı ya da insan yoktu, bu da içindeki yolcunun kısa bir yolculuk niyetinde olduğunu gösteriyordu.

Ama buraya kısa bir yolculuk? Neden?

Çatıya bir göz attım. Su geçirmez bir sandıkta özenle saklanmış olan yayım, Sohari'ye hayran olan birinin hediyesiydi; hediyeleri kişiliğinden daha çekiciydi ve sadağım da taze oklarla doluydu. Yay benim tercih ettiğim bir silah değil ama onunla hızlıyım. Diğerleri saklanmadan önce adamlardan ikisini haklayabilecek kadar hızlıyım. Belki de üçünü.

"Anne?"

Marjana'nın sesi beni zamana geri döndürdü. Önce insanları vurduğum ve soruları sonra sorduğum dünyada değildim.

Onu dikkatlice gözden uzaklaştırdım. "Burada kal ve mancala tahtasını kur. Ben ne istediklerine bakacağım."

Yüz ifadesi endişeliydi. "Yapmalı mıyım?"

"Bu çatıda kalacaksın ve ben seni çağırana kadar aşağı inmeyeceksin, anladın mı?"

Başını salladı, hala biraz korkmuş görünüyordu, bu manzara beni tekrar yayımı düşünmeye sevk etti. Ama silahı olduğu yerde bıraktım, onun yerine çatıyı onarmak için kullandığım çekici aldım. Ben içeri ev sessizdi, taş duvarlar o kadar kalındı ki ötesinde bir şey duymak neredeyse imkânsızdı. Elimdeki çekice rağmen, saçlarımı yeniden örterken belimdeki kutsanmış demir bıçağı kısa bir süre düşündüm.

O gitti, dedim kendime. Gitti. Onu kendi ellerinle gömdün. kaplayan korkuyu görmezden gelmeye çalışarak kulağımı parmaklıklı ahşap kapıya dayadım.

Diğer taraftaki her kimse o anda öyle yüksek sesle vurdu ki sıçradım. Ama bu, içeri girmeye hazırlanan askerlerin vuruşu değildi. Küçük bir gezgin grubu kapımı çalmıştı, bu son derece normal bir şeydi. Paranoyak olan bendim.

Çekici arkamda saklayarak kapıyı açtım. "Evet?"

İki adam orada duruyordu, biri kapıyı ikinci kez çalacakmış gibi elini kaldırmıştı. Gözleri yavaşça benimkilerle buluştu ve ağzı küçük bir şaşkınlıkla açıldı. Onu şaşırtan boyum muydu yoksa kabalığım mıydı, bilmiyordum. Umarım biri ya da diğeri onu gitmeye ikna ederdi.

"Ben ... barış senin üzerine olsun," diye kekeledi. "Burası Parfümcü Fatıma'nın evi mi?"

Gerçekten de öyleydi, "Parfümcü" annemin birçok özelliğinden biriydi. Ailem bu topraklara yerleştiğinde, annem ve erkek kardeşim

Kimliklerini saklayacak kadar anonim. Ben yapamadım, ama bunun bir önemi yoktu. Çok az insan Ümmü Marjana'yla, evden nadiren çıkan ve kafesteki bir aslan gibi tepelerde dolaşan devasa, eksantrik dulla konuşmak istiyordu.

"Hanımım içeride değil." başım dal ve ter içindeydi; belki de huysuz, yardımsever olmayan bir hizmetçi kılığına girmem gitmelerini sağlardı. "Mesajınızı alabilirim."

Adam cevap veremedi tahtirevanın perdesi tek sakini ortaya çıkırttı: tek bakışta yeni bir çatı parası olduğunu anlayabileceğim, narin opal boncuklarla işlenmiş mor ipek bir cilbab giymiş bir kadın. Yeni bir çatı ve muhtemelen üzerinde oturduğum arazinin tamamını satın almaya yetecek kadar altın bilezik bileklerini çevreliyordu. Tahtirevanın gölgesinde kısmen gizlenmiş olsa da yaşlı görünüyordu. Yüzü örtülüydü ama şakaklarıyla incili saç bandı arasındaki saçları beyazdı, gözleri karga ayaklarıyla kırıışmıştı.

Bakışları ayaklarımdan başıma doğru gitti ve sanki kasapta seçenekleri değerlendiriyormuş ve seçkin bir koyun bulmuş gibi memnuniyetle yüzüme yerleşti. Bu son derece rahatsız edici bir bakıştı ve ardından daha kötüsü geldi - tahtirevanından inmeye başladı.

"Bir mesaj yeterli olmayacak," diye açıkladı. Taşıyıcıları onun ayağa kalkmasına yardım etti.

Yolu kapatmak için hareket ettim. "Arabanızda kalmalısınız. Nemli hava-"

"Bunu canlandırıcı buluyorum." Başını eğdi ve bana baktı. "Vay, sen uzun."

"Ben-evet," diye kekeledim, alışılmadık bir şekilde ne diyeceğimi bilemiyordum. Yaşlı kadın kararsızlığımdan yararlanarak, sanki kendi salonuna giren bir sultan gibi yanımdan geçip kapıdan içeri daldı. Adamlarından biri olsaydı, böyle bir cüret için kafasını duvara çarpar ve bıçağını boğazına dayardım, ama çelimsiz yaşlı bir kadın karşısında güçsüzdüm.

"Sayyida," diye tekrar denedim. "Leydim, lütfen. Bir yanlışlık oldu-"

"Bana Salima diyebilirsin," diye seslendi omzunun üzerinden. "Bana bir bardak su getirirseniz çok memnun . Taşıyıcılarımla avlunuzda dinlenmesinin bir sakıncası var mı?"

Aldırdım. Hem de . Yine de durumu daha da şüpheli hale getirmeyecek şekilde onları kovmayı aklım almıyordu. Misafir hakkı bizim topraklarımızda kutsaldı. Yaşlı bir kadının bir odaya tıkıldığını gördüğüm an

Sıkışık tahtirevan, onu evime gelmeye ve çağırmalıydım. Adamları gözle görülür bir şekilde bitkin düşmüştü ve yüzlerinden ter akıyordu. Masum bir insan -hele de bir hizmetçi- yardım etmek için kendini paralıydı.

Ayrıca dinlenirken saldırılara karşı daha savunmasız olma ihtimalleri de vardı. Yüzüme zarif bir gülümseme yerleştirdim. "Tabii ki hayır. Lütfen rahatınıza bakın."

Onları yerleştirmek zaman aldı. Adamlara kuyumuzu gösterdim ve onları avludaki büyümüş ağaçların gölgesine bıraktıktan sonra Salima'ya küçük, hüznü kabul odamıza kadar eşlik ettim. Misafir ağırlamaktan aktif olarak kaçındığımız için burası pek de misafirperver bir yer değildi. Sızdıran çatıdan sürekli damlayan su metal bir tenekenin içinde yüksek sesle çınlıyordu ve tek ışık tozlu tek bir pencereden geliyordu. Pirinç ve mercimek çuvallarını kaldırdım, üzerine oturması için bir yığın minder yaptım ve sonra su ve içecek almak için ayrıldım.

Döndüğümde Salima yüzündeki örtüyü çıkarmış ve cilbabını bir kenara bırakmıştı. Annemin yaşlarında görünüyordu, gümüş saçlarına kına değmemişti. Narin yüz hatları artık iyice çizgilenmiş ve yorgunluktan kızarmış olsa da, gençliğinde ne kadar güzel olduğunu saklayacak bir şey yoktu. Bakır kuş desenli koyu mavi bir elbise ve bilek uçları bir terzinin bir yılda tamamlayabileceği kadar kalın iğne işleriyle süslenmiş sarı bir pantolon giymişti. Güzelce işlenmiş altın takılar boynuna asılmış, kulaklarından yakut süsler sarkıyordu. Kıyafetlerinin kesiminden, küçük odaya varlığıyla hükmetmesine kadar, bu kadınla ilgili her şey bildiklerimin çok ötesinde bir zenginlik ve güçten bahsediyordu.

Ve annemi aramasına neden olacak her şeyin çok ötesinde. Kabul etmek gerekir ki, burada geçirdiğimiz yıllar boyunca annem bir arkadaş çevresi edinmişti, hep edinmişti. Hayatta kalmayı başarmış, hayatının alelacele kökünden sökülüp alışı biriydi ve küçüklüğümde beri karnımı doyuran bir beceriyle giysilerinizi onarabilir, ellerinizi boyayabilir ve güzel kokular hazırlayabilirdi. Ama biz bu Salima'nın sınıfında değildik, eğer annemin becerilerini sorsaydı bir hizmetçi gönderirdi. Onu daha fazla inceleme dürtüsüne direnerek, başımı eğip meyve ve su koydum.

Salima kadehi aldı ve Tanrı'ya şükrederek mırıldandı. Susuzluğunu giderdikten sonra, "Hanımının ne zaman dönmesini bekliyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum, Seyyide. Çok geç olabilir."

"Evde başka kimse var mı?"

Tüylerim diken diken oldu. "Hayır. Dediğim gibi, bir mesaj iletmekten mutluluk duyuyorum." Salima omuz silkti. "Belki daha sonra. Şimdilik senin arkadaşlığını tercih ederim."

Eğer uşaklığımı sürdürmek istiyorsam bu bir istek değildi. "Beni onurlandırdınız," dedim alçakgönüllülükle, yere çökerken içimden küfrediyordum. Yastıkların üzerinde bile Salima benden cüce kalmıştı. Çekici belime sokmuştum, metal kafası güven verici bir şekilde sırtımın alt kısmına saplanıyordu.

Kolundan küçük bir yelpaze çıkardı ve yüzünün önünde salladı. "Bunaltıcı bir gün. Sahilin bu kısmının khareef sırasında Cennet'in bir aynası gibi görüldüğüne söz vermiştim, ama *nem*."

"geliyorsun?" Ben sordum. "Aden."

Aden. Bölgedeki en önemli ve kanunlara uymamasıyla ünlü liman "Aden'in bizim en kötü sıcağımızı bile utandırdığını duymuştum. Aileniz uzun zamandır mı orada?"

"Yaklaşık otuz yıl oldu. Aslen Iraklıyız ama burada daha fazla fırsat vardı." İç çekti. "Korkarım siyaset bu , yakında anavatanımın ihtişamı sadece Bağdat'taki masalcılarda yaşayacak."

Sempatı içinde dilimi şaklattım. Salima'ya böyle bir sır vermek niyetinde olmasam da, ailemin denizcilik geçmişinin benzer ihtişamlı günlerden kaynaklandığından şüpheleniyordum. Babam, bizim gibi denizcilerin yeni bir dünyanın, inancımızın yeni keşfetmeye başladığı bilinmeyen toprakların ipeklerini, kitaplarını ve baharatlarını geri getirmek için Basra'dan Çin'e kadar yolculuk yaptığı ilk Bağdat'ın ve Abbasi hükümdarlarının ihtişamını anlatırdı.

Ama bu uzun zaman önceydi. Bağdat artık dünyamızın kalbi, ümmetin her uzak köşesinden tüccarları ve gezginleri çeken efsane şehir değildi. Ya da belki de hiç olmamıştı; doğduğum topraklar her zaman önce denize bakardı ve o deniz *uçsuz* bucaksızdı. O kadar uçsuz bucaksızdı ki, Arap ve İranlı denizcilerin Hindistan'ın ötesine yolculuk etmeleri alışılmadık bir durum haline gelmişti -bizim buna ihtiyacımız yoktu. Orada zaten tüccarlar vardı, çoğu artık Müslüman'dı, suları ve toprakları bizden daha iyi biliyorlardı.

Salima fincanı geri vermek için işaret etti ama . Yardım etmek için öne uzandım ve bileğimi tuttu.

"iyi bak." Meyve tabağını işaret ettim. "Neden bir şeyler yemiyorsun?"

"Sanırım yolculuk beni fark ettiğimden daha fazla etkiledi." Salima hâlâ bileğimi tutuyordu. "Aman Tanrım. Çok kötü yaralanmış olmalısın."

Bakışlarını takip ettim. Kolum yukarı kalkmış, sağ ön kolumun büyük kısmını kaplayan benekli yara izi ortaya çıkmıştı.

"Yemek kazası," diye yalan söyledim.

Koltuklarımıza döndük. Ama Salima hâlâ bana bakıyordu. Onu suçlayamazdım, oldukça güzel bir görüntü sergiliyordum. Sınıfımdaki pek çok kişi gibi ben de Hint Okyanusu'nda yelken açmış hemen herkesin kanını taşıyorum. Babamın babası bir Arap'tı, ilk gemisini çaldığında inci dalgıçlığını korsanlıkla takas eden bir yetimdi ve babamın annesi önce kalbini, sonra da cüzdanını çalan Gujarati'li bir şair-şarkıcıydı. Annemin ailesi, skandallar kadar olmasa da, daha az küresel değildi; adası Pemba, aralarında şahadet getirip nazik bir ülkede bir aile kurmanın eve dönüş yolculuğunu riske atmaktan daha iyi olduğuna karar veren büyükbabasının da bulunduğu bir dizi Çinli denizci de dahil olmak üzere kayıp yolcuları ağırlamasıyla biliniyordu.

Onların özelliklerinin bir karışımına sahibim ve pek çok ülkeye uyum sağlayabilecek kadar dillerini konuşabiliyorum. Ama ben uyum sağlayamıyorum. Hiçbir yere. Hatırlayabildiğimden çok daha fazla ülkeye seyahat ettim, ancak boyuma yaklaşan başka bir kadınla hiç karşılaşmadım ve gücümü aşabilen sadece avuç erkek var. Emekli olmuş olabilirim ama müthiş formumu korumak için elimden geleni yaptım; toprağı meyve bahçelerine çevirmek ve her sabah dalgalara karşı yüzmek için dövüş ve kürek çekmeyi takas ettim.

Salima ağzına bir dilim hindistan cevizi attı. "Baban bir dev . Tahtirevanımı tek başına taşıyabileceğinden şüpheleniyorum."

Onun zengin kışını taşımaya kıyasla benim değerimi belirtmek ne büyük bir iltifat. "Babamdan daha uzun boyluydum," diye kestirip attım. "Ama gerekli olursa, seni evden uzaklaştırmaktan büyük mutluluk duyarım."

Ağzı zafer kazanmış gibi bir ifadeyle kıvrıldı, sanki sonunda benden kaba bir karşılık almaktan zevk almış gibiydi. Bu tedirgin ediciydi çünkü ilk kez Salima'da biraz tanıdık bir şeyler olduğunu fark ettim. İri kahverengi gözlerinin eğlenceyle parlaması ve ince dudaklarının biçimi. Neden sanki onun yüzünü daha önce görmüş gibi hissediyordum?

Yastığına yaslandı. "Burası çok ilginç bir ev. Ama çok تنها bir yerde. Hanımınız yalnızlık çekmiyor mu?"

Çatı yeniden akmaya başlamak için o anı seçti, su yüksek sesle tavaya çarpıyordu. "Sanırım yalnızlıktan hoşlanıyor," dedim elimden geldiğince zarafetle.

Kapı ürkekçe çalındı ve Marjana içeri baktı. "Anne?" Tanrı aşkına, bu kız bir kez olsun söz dinlememeye karar versin.

"Jana, sana üst katta kalmanı söylemiştim," diye hatırlattım ona hızlıca, bir kışkırtma hareketi yaparak.

"Biliyorum ama yiyecek getirdim." İçinde bir sürahi meyve suyu ve taze muzlu börek olan bir tepsiyi kaldırdı. "Misafirlerimiz var gibi görünüyordu."

Ve işte böyle, yalanım parçalanmaya başladı.

Misafirlerimiz vardı. Bu cümledeki sahiplik ve bana anne diyen iyi giyimli küçük kız.

Salima kurnaz bakışlarını hâlâ kapının girişinde duran Marjana'ya çevirdi. "Bu senin kızın mı?" diye sordu.

"Evet." Bunu inkâr edemezdim; aramızdaki benzerlik çok açıktı.

Ama Marjana'ya niyetli bir bakış atarak durumu kurtarmaya çalıştım.

"Meyve suyu için teşekkür ederim, sevgilim. Bu Seyyide Salima. Buraya Leydi Fatima'yı aramaya geldi ama ona ailenin yakın gelecekte uzakta olacağını söyledim. Yola çıkmadan önce biraz dinleniyor."

"Ah, peki, yola devam etme konusunu daha sonra tartışırız..." Salima Marjana'ya işaret etti. "İçeri gel, canım, bize katıl."

Marjana bana baktı, gözlerinde şaşkınlık çiçekleri açıyordu. On , ailemizin bu kadar izole yaşamasına neden olan şeyin sadece belirsiz ana hatlarını biliyordu. Birçok yere yelken açtığımı, bazı insanlardan uzak durmak istememe neden olan işler yaptığımı biliyordu. Acil bir durumda gitmesi gereken saklanma yerleri olduğunu biliyordu.

Ona daha fazlasını anlatmamıştım. Çocuğunuzun masumiyetini yok etmek çok zor bir şey. Ona taptığı annesinin "dünyanın iyi annesi" değil, korkunç, affedilemez şeyler yapmış gerçek bir insan olduğunu söylemek.

Ağzım kurumuştu. "Otur Jana," diyerek yanımdaki yeri okşamayı başardım. Salima emretmişti ve hiçbir hizmetçi bu kadar asil birine itaatsizlik etmezdi.

Marjana tabağı titreyen elleriyle yere bıraktıktan sonra yanıma kıvrıldı, vücudu bacağıma sıcak yapışmıştı. Salima onu öyle bir hayranlıkla inceliyordu ki, içimden yaşlı kadını dövmek geliyordu.

Salima, Marjana'nın kemerine dokunmak için uzanırken, "Ne kadar güzel, değil mi?" diye sordu. "Bunu sen mi yaptın? Çok renkli."

Marjana başını salladı ve , parmaklarını geleneksel kırmızı ve siyah yerine seçtiği parlak mavi ve yeşil çizgilerin üzerinde gezdirdi. "Dokumayı seviyorum."

"Bu kadar genç birine göre çok yetenekli olduğun belli. Aileden geliyor olmalı." Salima tekrar bana baktı. "Kocan nereli?"

Keşke seni bir yere gönderebilsem. Salima'nın tuhaf sırıtışından hoşlanmamıştım ve elini kızımın belinden çekmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. "Benim köyüm."

"Ah?" Marjana'yı tekrar inceledi. "Kızınız oldukça güzel. Kocanızın seyahatleriniz sırasında tanıştığınız bir yabancı olduğunu düşünmüştüm."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Çok fazla seyahat etmedim."

"Öyle mi?" Salima kaşlarını inanmaz bir şekilde kaldırarak bakışlarımı karşıladı. "Bu bir nakhudha için pek olası görünmüyor."

Lanet olsun.

"*Nakhudha*?" Yüksek ve sahte bir kahkaha attım, kelimenin yanlış bir adım olması için dua ettim. Yaşlılar her zaman böyle hatalar yaparlar, değil mi? "Korkarım yanlış aileye mensupsunuz, Seyyide. Ne hanımımın ne de oğlunun denize pek yakınlığı vardır."

"Peki ya hanımının kızı? Amina, değil mi? Onun bir dev olduğunu duymuştum. Karanlık, dişleri altın kapaklı dişler şeklinde törpülenmiş ve sağ kolunun büyük kısmını kaplayan bir yara izi varmış, naft tarafından yakılmış." Salima başını eğdi. "Dişler abartı gibi görünse de hikâyeler senin boyutlarını doğru yansıtıyor. Ne yazık. Böyle bir şeyi görmek isterdim."

Yaşlı bir yanlış adım değil o zaman.

Başka bir zaman, Salima'nın karakterizasyonu beni rahatsız edebilirdi. Ama o anda, bir grup soluksuz erkek yazarın beni nasıl tanımladıkları umurunda bile değildi. Marjana daha da yaklaşarak bana gergin bir bakış attı. Yüzünün profilinde bir zamanlar olduğu bebeğin gölgesini görebiliyordum ve içimde ilkel, vahşi ve Seyyide Salima'yı boğazlayabilecek bir şey kabardı.

O aptalca söylentiye başlatan altın kesici dişi ortaya çıkaracak kadar geniş bir şekilde gülümsedim. "Sanırım bu ziyaret yeterince uzun sürdü. İklimimizin zihninizi etkilediği ve size çok tehlikeli şeyler söylediği açık."

"Tam tersine, kendimi gayet iyi hissediyorum, Tanrı'ya şükürler olsun," diye karşılık verdi Salima meydan okuyan bir edayla. "Böylesine saygın bir kişiyi geri çevirmek istemezsiniz herhalde."

Misafir. Bu tür kabalıklar insanları konuşturur. kızınız ne düşünür?"

Salima Marjana'ya göz kırptı, ben de tersledim. İnsanların anneler hakkında yumuşak, nazik ve tatlı olduğumuz gibi bir düşüncesi var. Sanki kızım göğsüme yatırıldığı an, *her şeyi yaparım* ifadesi daha önce hiç anlayamadığım bir derinlik . Bu kadın evime gelip çocuğumun önünde ailemi tehdit etmeyi mi düşünmüştü?

Amina al-Sirafi hakkında doğru hikâyeleri duymamış olmalıydı. "Jana."

Onun eline dokundum. "Yukarı çık ve mancala tahtasını kur.

Bu uzun sürmeyecek."

Korku dolu bakışları Salima ile benim aramda gidip geliyordu. "Anne, su mu içiyorsun

."

"Şimdi, lütfen."

Marjana çabucak ayağa kalktı, Salima'yı mırıldanarak kutsadı ve sonra kapıdan içeri süzüldü.

Salima bana dönene kadar odadan ancak çıkabilmişti. "artık bu numaradan vazgeçebiliriz, Yüzbaşı al-Sirafi."

Başının üzerindeki meyve suyu sürahisini kırmamak için ellerimi birbirine bastırdım. "Yanlış anlamalarınızı düzeltmeye çalıştım. Daha açık olacağım. Çık dışarı."

"Kanıtım var." Pelerininden yırtık pırtık bir tomar kâğıt çıkardı. "Bu detayları havadan mı topladığımı sanıyorsun? Oğlum geminizde görev yaptı ve her şeyi yazdı." Kâğıtları bana doğru itti. "Bir göz atın."

Oğlu mu? Tanrı aşkına, bu kim olabilir? Zamanında düzinelerce adamlarla denize açılmıştım ama sadece birkaçı ailem hakkında bilgi sahibi olmuştu. Bir test olma ihtimaline karşı, mektuplara dokunmak için hiçbir harekette bulunmadım. Seçeneklerimi düşünürken, aramızdaki gerilim sadece sızıntı sesi ve yerleşkenin duvarının ötesindeki kuşların cıvıltılarıyla kesiliyordu. Tek bir yaşlı kadınla hızlı ve sessiz bir şekilde başa çıkabileceğimden hiç yoktu. Adamları daha zor olabilirdi ama onlar da yorgun düşmüş, avluda habersizce uyukluyorlardı. Bu ihtimalden hiç hoşlanmadım - bir can almayalı yıllar olmuştu.

Ancak, evime girdiler. Ailemi tehdit ettiler.

Ama Marjana bilecek. Kızım aptal değildi. Ölüm çığlıklarını duyacak, ben cesetleri kaldırırken çatıdan izleyecekti. Çocuğumun gözünde bir katil olmaya hazır mıydım? Annem eve döndüğünde ellerimde mezar toprağıyla onu karşılamaya hazır mıydım?

Salima bana seslendi. "Yüzündeki ölümcül parıltıya bakılırsa doğru kişiyi bulduğumu varsayacağım ama bu tür düşünceleri bir kenara bırakabilirsin. Hem mektupların hem de şüphelerimin kopyalarını aldım. Ay sonuna kadar Aden'e dönmezsem, yardımcılarım tüm düşmanlarınıza gönderilmek üzere mesajları hazırladılar."

Alay ettim. "*Düşmanlarım* mı? Ben halifenin rakibi miyim ki, yaşlı bir kadının yırtık pırtık mektuplarıyla sözde bir kadın korsan için tepelere çıkmaya hazır düşmanlarım olsun?"

"Sözde bir kadın korsan için, hayır. Amina al-Sirafi için mi? Kesinlikle. Kötü şöhretini hafife alma, nakhudha. Sadece diğer tüm korsan kartellerini değil, Sofala'dan Malabar'a kadar tüccarları ve sultanları düşman edinmek gibi eşsiz bir başarıya sahip görünüyorsunuz. Hürmüz Emiri çaldığınız atlar için hâlâ başınıza ödül koyuyor..."

"Ben bir şey çalmadım. Bir müşteri için malları geri aldım."

"Peki Basra'daki gümrük binasındaki olay?"

"Yangınlar her zaman çıkar. Benimle ilgisi yok."

"Mombasa'daki ticaret görüşmelerinde katılımcıları tuvaletlerde mahsur kaldıkları sırada soymak için ziyafete zehir katanın *siz olduğunuzu* sanmıyorum."

"Mombasa'ya hiç gitmedim. Güzel mi?"

"Peki." Salima'nın gözleri kızgınlıkla parladı. "Daha yeni bir örnek ister misiniz? Söylentiye göre Aden'den iki çocuk yakın zamanda bu bölgeyi ziyaret etmiş ve gecenin bir yarısı korkunç bir balıkçı kadın tarafından kaçırılmışlar. Kadın onları lanetli bir lagüne , deniz ciniyle tehdit etmiş ve parasını ödeyene kadar onları karaya çıkarmayı reddetmiş. Dişlerinde altın olan ve bir erkek gibi dövüşen bir kadın."

Lagünde olan *bu* muydu? "Sıradan bir diş hekimliği uygulamasına karşı gerçekten büyük bir takıntınız var."

Yanıt onu kırmış gibi görünüyordu.

"Kim olduğunu biliyorum!" Salima mektuplarını daha da öfkeyle salladı. "Seni bir kez ailen aracılığıyla buldum. Bunu tekrar yapabilirim ve bildiklerimi öğrenirlerse başkaları da yapabilir."

Parmaklarımı çıtlattım. "Ailem hakkında böyle konuşmayı bırakmalısın. Bunu yaptığınızda, sanki bizi tehdit ediyormuşsunuz gibi geliyor. Bu beni çok mantıksız yapıyor, Seyyide."

Salima bana belli belirsiz sinirlenmiş bir şahin gibi baktı. "Seni tehdit etmek gibi bir niyetim yok. Seni *işe* almak istiyorum."

"Beni *kiralamak* mı?" Salima'nın parlak ipeklerini ve taktığı sultan fıdyesi mücevherleri tekrar değerlendirdim. "Allah aşkına ne için?"

Ellerini kucağının üzerinde düzgünce kavuşturdu. "Torunum kaçırıldı. Onu geri getirmeni istiyorum."

Sanki hayattaki tek görevim çalıntı torunlarla uğraşmakmış gibi yüzünde bir bekleyiş ifadesi vardı. Bunun doğru olmadığını belirtmeliyim. Kaçırmalar hiçbir zaman benim uzmanlık alanım olmadı - ne almak ne de geri vermek. Almayı denedim ama hiçbir fıdye, kafası karışık zenginlerin sızlanmalarını dinlemeye değmez.

Yine de entrika beni takip ediyordu ve onun avı haline geldiğim için kendimden nefret ediyordum. "Kaçırıldı mı?" Tekrarladım.

"Evet, kaçırıldı. İki ay önce yarın." Salima'nın çakmak çakmak gözlerinde bir çatlağın ilk emaresi belirdi. Şayağının eteklerini yokladı, ince kumaşı parmaklarının arasında buruşturdu. "Gece yarısı evimizden alındı."

"Korumalarınız yok mu?"

"Elbette korumalarım var: onlarla daha yeni tanıştınız. Ama onu kaçırانlar tespit edilmekten kurtulmayı başardılar."

Kahretsin, belki de avludaki adamları öldürmek düşündüğümde daha kolay olacaktı. "Kaç yaşında?"

Yüz ifadesi yumuşadı. "On altı."

On altı yaşında. Bir çocuk, evet, hala kızlık çağında. Çok yakınım geldi ve bir an için kızımın karanlıkta yabancılar tarafından kaçırıldığını düşündüm. Benim için çığlık attığını, korkudan aklını kaçırdığını hayal ettim. Bu düşünceyi uzaklaştırdım, bir ebeveynin zihninin o korkunç köşesine, gerçekleşirse sizi yok edeceğini bildiğiniz anlaşılmaz kaderlerin durduğu yere. Bu torun beni ilgilendirmiyordu. Ama Salima'nın beni bulma konusunda ne kadar kararlı olduğunu görünce, konuşmasına izin vermenin en iyisi olacağını düşündüm.

"Hiç haber aldın mı?" Ben sordum. "Herhangi bir talep?"

"Hayır." Salima'nın yüzünde nefret çiçekleri açtı. "Ama onu kimin kaçırdığını biliyorum." "Kim?"

"Falco Palamenestra." İsmi neredeyse tükürüyordu. Eğer bu bir isimse, çünkü bana yabancı bir saçmalık gibi geldi ve ben yarım düzine dil biliyorum.

"Balamanatrah?" Tekrar ettim.

"*Palamenestra*. O bir Frank, Tanrı onları lanetlesin. Eski bir paralı asker."

"Bir *Frank* mı?" Kuzeyde süren savaşlardan bihaber değildim ama Franklardan herhangi birinin topraklarımıza geldiğini hiç duymamıştım. "Buraya mı?" Şaşkınlıkla sordum. "Filistin'e yolunu mu kaybetmiş?"

"Hayır. Filistin'e gitmeyi başardı ama görünüşe göre iki taraf için de savaştıktan sonra

-Oldukça gurur duyduğu bir gerçektir ki şu anda arzuladığı kişisel hazinesidir. Sahili dolaşıyor ve eline geçirebileceği nadir eşyaları arıyor."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Çünkü o beni aradı. Ailem ..." Soylu kadın durakladı, bir sonraki kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi. "Eski çağlardan kalma pek çok esere ve eşsiz metinlere sahip olduğumuz için şanslıyız. Normalde onlardan ayrılmak istemeyiz. Ama bazen doğru alıcı karşımıza çıktığında

."

"Gerçekten evime girip bana korsan dedin ama aile yadigârlarını Frenk bir paralı askere satmaya razı oldun öyle mi?" Mücevherlerine kabaca başımı salladım. "Para sıkıntısı çekiyor gibi görünmüyorsun."

Salima'nın ağzı öfkeli bir çizgiye dönüştü. "Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yerel bir menajere sahte bir isimle seyirci ayarlattı ve ben onun sadece bir Frank değil, aynı zamanda bir deli olduğunu anladığımda onu kovdurdum." Sesi acıya dönüştü. "Onu tutuklatmalıydım."

"Neden haber vermedin? Otorite konumundaki biri bir Frenk paralı askerinin Aden'de dolaştığını bilmek istemez miydi?" Kabul ediyorum, emekliliğim boyunca siyaseti takip etmemiştim -genelde tüm siyasetçilerin yozlaşmış, yalancı köpekler olduğu prensibiyle hareket ederdim- ama Aden yöneticilerinin Frenklerden nefret ettiğine dair sisli bir fikrim vardı. Ya da Franklardan nefret eden insanlarla müttefiktiler. Ya da belki de Franklarla, akınları sırasında dökülen Müslüman kanını unutmaya degecek kadar avantajlı bir iş ortaklığı kurmamışlardı. Dediğim gibi, politikacıları pek sevmem. En azından biz korsanlar hedeflerimiz konusunda dürüstüz.

Salima burnunu çekti. "Sizin dünyanızda saygınlığın üst sıralarda yer almadığının farkındayım, ancak atalarımın istiflemekten hoşlandığı gizli eşyalara ilgi duyan olası bir Frenk casusunu ağırladığım haberini yetkililerin dikkatine sunmak istemememi anlayabilirsiniz."

Ataları kulağa büyüleyici geliyordu ama önemli değildi. "Sanırım bu eşyaları torununuz için fidye olarak istiyor?"

"Hayır. Dediğim gibi fidye talebi olmadı. Orada . . . hiçbir temas olmadı."

"O zaman onu kaçırdığından nasıl emin olabiliyorsunuz? Basitçe kaçmış olabilir."

"O asla ," dedi Salima kararlılıkla. "Dunya iyi bir kızdır. Evde mutluydu."

"On altı yaşındaki mutlu çocuklar krallardan daha nadirdir." İçimi çektim. "Seyyide, iki aydır haber yok mu? Kimse nereye gittiğini görmeden mi? Bunu hafife almak istemem ama eğer onu intikam için aldıysa-"

"O ölmedi."

Bekledim ama Salima sözlerini detaylandırmadı ve bu bile çok şey anlatıyordu. Bizimki gibi, hastalıkların sağlıklıları çok az uyarıyla alıp götürdüğü ve prenslerin kanımızla vahşi iktidar hayalleri kurduğu bir dünyada, nadiren bu kadar kesin konuşuruz. Tanrı'nın merhametine sığınır, umutlarımızı ve korkularımızı dua ve inançla bastırırız ki bunlar çoğu zaman güvenilebileceğimiz tek şeydir.

Ama söz konusu Marjana olsaydı aynı şeyi söylemez miydim? Kızımı kurtarmak için dünyayı yakar yıkar, ona zarar verecek herkesi öldürür ve tüm bunları onun artık olmadığına dair en ufak bir şüphe duymadan yapardım.

O zaman herkesi öldürürdüm.

"Belli ki iyi kaynaklara sahipsiniz," dedim daha nazikçe. "Valiye sordunuz mu-"

Salima anında sertleşti. "Hayır. Vali olmaz. Buna cesaret edemem. Kocam öldü ve iddiamı gizlice dile getirecek güvendiğim kimse yok. Eğer gerçek ortaya çıkarsa, bu Dunya'nın hayatını mahvedebilir."

"Bu onun hayatını kurtarabilir," diye karşı çıktım ama Salima daha da inatçı görünüyordu.

Tanrı beni soylulardan ve onların saçma sapan onur anlayışlarından korusun. "Açıklığa kavuşturmak gerekirse, Aden'den buraya kadar emekli haydutun peşine düştünüz ve bu haydutun kaçırılma olayını araştırmasını istediniz. Sayyida, sana sempati duyuyorum. Gerçekten öyleyim. Ama ben kurtarma işinde değilim-"

"Bir şeyler buluyorsun," diye araya girdi Salima. "Ve daha da önemlisi ... *kaçarsınız*. İnsanlar hâlâ kurnaz Amina al-Sirafi'nin hikâyelerini anlatır. Büyük sandallarında uyuyakalan Çinli elçiler, sandallarda sürüklenirken uyandıklarında gemileri ve yükleri gitmişti. En az bir düzine askerin gözleri önünde yağmalanan Cambay'daki hazine ..." Yüzünde küçük bir çaresizlik ifadesi belirdi ve daha önce de yüz hatlarında gördüğüm o tuhaf his yine ortaya çıktı. "Lütfen. Size cömertçe ödeme yapabilirim."

"Senin parana ihtiyacım yok."

Gıcırdayan, dökülen kabul odama dikkatle baktı. Çatıyı onarmak için kullandığım acelelerden birkaçı tavandan düşmüş, yerde nemli, kuş yuvasına benzer bir yığın oluşturmuştu. Sızıntının damlaması daha yumuşaktı ama bunun tek nedeni suyun artık darbeyi emecek kadar yüksekte olmasıydı.

"Tüm saygımla, Nakhudha. . . emekliliğinizde büyük bir servet bulmuş gibi görünmüyorsunuz."

Küstüm. "Daha fazla *düşmana* ihtiyacım yok. Bana cesedimin Aden körfezinde asılı görünce sevinecek insanların listesini verdin ve ben bunlara bir de Frank bir paralı asker mi ekleyeceğim?" Marjana'nın getirdiği tepsiyi aldım ve onu kovmak niyetiyle ayağa kalktım. Sağ dizime bir ağrı saplandı; eski bir yaranın hayaleti, hayali fikirlere kapılmam ihtimaline karşı bana yaşımı .

Salima sesi çatallaşarak, "Eminim etrafa sorabilirsin," diye ısrar etti. "Falco bir gemisi olduğundan bahsetmişti. Denizcilere ihtiyacı vardı, değil mi? Senin sınıfından insanlara. En azından benimle Aden'e gelebilir misin? Yurttaşlarına bir şey bilip bilmediklerini sorar mısın?"

"Ben bu işe karışamam," diye ısrar ettim, gözlerindeki kalp kırıklığı ruhumu kemiriyordu. "Gerçekten çok üzgünüm. Ama o dünyaya dönersem kendi ailemin hayatını tehlikeye atmış olurum."

Salima kolumu tuttu. "Peki ya bir daha o dünya için endişelenmek zorunda kalmazdın? Ailen için *yeni* bir hayata, maddi açıdan daha istikrarlı bir hayata başlamana yetecek kadar para versem?"

Başımı salladım. "Bir miktar yok-" "Bir milyon dinar."

Tepsi şangırdayarak yere düştü. Onu farkında bile değildim, Salima'nın söylediği akıl almaz rakam kafamı bir girdaba sürükledi.

"Senin o kadar paran olamaz," diye kekeledim. "Bir *milyon* dinar?"

"Bir milyon dinar. Dünya'yı sağ salim geri getirdiğinde," diye ekledi Salima daha kararlı bir şekilde. "Gerekirse ailemin tüm mal varlığını tasfiye edeceğim."

En Yüce Olan tarafından. Derin bir nefes aldım, kalbim hızla çarpıyordu. Bir milyon dinar hayatımı değiştirecek bir meblağdı. Ailem bir daha asla para konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaktı. *Torunlarım* bir daha asla para konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaktı. Uzakta bir yerde bir malikâne satın alabilirdik ve onu korumak için personel muhafızlar alabilirdik. Ve Marjana. . .

Marjana asla para konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaktı. Sızdıran bir çatı ya da bir sonraki yemeği; güvenlik ya da servetini bir sopa gibi kullanan zengin bir kadının isteklerine boyun eğmek zorunda kalmak. Ben öldükten sonra bile. Ne kadar uzun yaşarsa yaşasın.

Ne olursa olsun.

Salima yüz ifademdeki cazibeyi görmüş olmalıydı. Biraz daha üsteledi. "Elbette kazanabileceğin tek şeyin para olmadığının farkındasın. Falco yıllardır yağmacılık yapıyor; kendi hazineleri olmalı. Ben bir korsan değilim, nakhudha ve çalınan ganimetlerle ilgilenmiyorum, sadece Dünya'nın güvenli bir şekilde geri dönmesiyle ilgileniyorum. Ne kurtarırsan senin olacak."

Bir milyon dinar ve koca bir gemi dolusu yağma. Zalim bir alay gibi, dar pencereden tatlı okyanus kokan bir esinti girdi. Tanrım, denize açılmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Tekrar *Marawati*'ye çıkma, mürettebatımın şaşkın bakışları önünde servet dökme ve Frank'i güneye inip kızlarımızdan aldığı güne pişman etme ihtimali ... Baştan çıkarıcıydı. *Kışkırtıcıydı*.

O *bendim*. Her zaman kumarbaz bir ruha sahiptim, riskle dolu ödülleri tamamen karşı konulmaz buluyordum. Ama kumarbaz ruhum masum insanların ölümüne neden oldu. Kumarbaz ruhum artık o kadar ağır suçlar işliyordu ki, cehennem ateşinden kurtulabilmem için Tanrı'nın gerçekten merhametli olması gerekiyordu.

"Yapamam," dedim kısık sesle.

Salima yüz ifadesi değişmeden önce uzun bir süre bana baktı. "Onun adını sormadınız."

Konunun değişmesi beni şaşırttı. "Ne?"

Bir an daha tereddüt etti, tıpkı saklamak istediği bir piyonu oynamak zorunda kalan biri gibi. "Geminizde görev yapan oğlum, sizin hakkınızda yazan kişi. Adını sormadınız."

Hayır, sanırım yapmamıştım; yine de kendimi savunmam gerekirse, "Frank haydutlar torunumu kaçırdı ve onu geri almak için zengin bir krallığın yıllık gelirini ödeyeceğim" oldukça dikkat dağıtıcıydı. "Onun adı ne?"

Salima'nın bakışları yüzümden ayrılmadı. "Asif al-Hilli."

Ve işte oradaydı.

Nefesimi içime çektim. Bu tavır değişikliğinin bir tuzak olduğunu bilmem gerekirdi ama ben bile tepkimi yumuşatacak kadar yetenekli bir yalancı değildim. *Asif*. Aradan on yıl geçmesine rağmen adı hâlâ bir darbe gibiydi. Tanrım, Salima'nın tanıdık gelmesine şaşmamalı.

"onu hatırlıyorsunuz," dedi Salima sert bir sesle.

"Evet." Kendimi toparlamaya çalıştım. "Yani Dünya ... onun kızı mı?"

"Evet."

Oh, Asif, seni piç. "Bilmiyordum. Bir kızından hiç bahsetmedi."

Belli ki incinmiş bir halde geri çekildi. "Sanırım varlığımızı görmezden gelmek Asif'in denize kaçmasını kolaylaştırdı."

Bu suçlama karşısında içimde eski bir sadakat duygusu uyandı. "Asif'in bahsettiği ev mutlu bir ev değildi, Seyyide. Kocan-"

"Kocam öldü." Salima şimdi titriyordu, kederini gizleme zahmetine katlanmıyordu. "Ve Asif bizi terk ettiğinde çocuk değildi. Sorumlulukları olan evli bir adamdı. Dünya daha küçük bir bebekken karısı öldü. O zamandan beri onu ben büyüttüm."

Dunya. O bir yabancı olarak kaldığında bu hikâyeye katlanmak daha kolaydı. Şüphesiz bir trajediydi ama trajediler olur. Şimdi Asif'in kızıydı. Yetim bir kız, benim elimde babasız kalmıştı.

Birkaç bağlantının peşine düşmeyi ona borçlusun. En azından bunu yapabilirsin. Dürüst olmak gerekirse, Frank'in birinin Aden'e girip soylu bir kızı çaldıktan sonra kimsenin haberi olmadan bilinmeyen yerlere yelken açabileceğinden şüpheliydim. Sayyida'nın kibarca belirttiği gibi, *benim türümden insanlar.*

"Ben yaşlıyım," dedim, Salima kadar kendime de hatırlatarak. "Bu tür maceralar için çok yaşlıyım."

Çenesini kaldırdı. "Senden en az yirmi yıl öndeyim."

"Ben emekliyim. Gemim yok, mürettebatım yok..."

"Oğlumun mektuplarındaki Amina al-Sirafi'nin gemisinden kurtulmuş olması mümkün değil."

Anlayışlı yaşlı yarasa. "Sayyida. . ."

"Lütfen. Sen benim son umudumsun." Salima birden daha kırılgan göründü, bu da beni tehdit etmeye başlamasından daha kötüydü; kadınların bu kadar zor duruma düştüğünü görmekten nefret ediyorum. Asif'in yırtık pırtık harfleri parmaklarının arasında titriyordu.

Boğazımı temizledim. "Şu mektuplara bir bakayım."

Salima mektupları . Mektupları aldım ve resepsiyon odasının güneş ışığının en parlak olduğu köşesine doğru yürüdüm. Asif'in alttaki işareti ve düzgün, kıvrımlı el yazısı hemen tanıdık geldi. Benim yazım berbattır ve o iyi bir kâtipti.

Bir kâtipten çok daha fazlası olmak istemişti. Çok, *çok* fazla şey istemişti; tehlikeli olan türden bir istek. Sudaki kanın köpekbalıklarının çektiği gibi yırtıcıları çeken türden bir istek.

"Mektupları-" diye konuştu Salima. "Ölmeden hemen önce yabancı ... aldılar." Muhtemelen geri kalanını benim tamamlayacağımı, son on yıldır kafasını kurcalayan sorulara cevap bulacağımı umarak sözlerini yarıda kesti.

Ancak bu dünyada hiçbir güç bana Asıf El Hilli'nin annesine ona gerçekten ne olduğunu söyletmez.

Onu çevirmeliydim. Bugün bile, tepkimi neyin yönlendirdiğini anlayacak kadar kendi kalbimi tanımıyorum. Son bir maceraya atılmak ve Marjana'nın sallantılı geleceğini güvence altına alacak zenginliği kazanmak için beklenmedik bir şans mıydı? Mahkûm ettiğim genç adamın ailesi için doğru olanı yapmak mı? Salima'nın gazabından ve bir düşman listesine teslim edilmekten kaçınmak için mi?

Sanırım sadece Tanrı biliyor. Ve belki de kıyamet gününde ben de bileceğim.

Ruhunu sonsuza dek kaybettiğim arkadaşşıma ait mektupları yere atarak annesinin gözlerinin içine baktım. "Sana dört ay veriyorum. Bana devam etmem için olağanüstü az şey sundunuz ve sonsuza kadar söylentilerin peşinden koşmayacağım. Dört ay ve yüz bin dinar, başarılı olsam da olmasam da. Ayrılmadan önce aileme on bin dinar ödenmesini ve Dünya'nın nerede tutulduğunu öğrenirsem doksan bin dinar daha ödenmesini bekliyorum. Eğer onu geri getirirsem, gerisini ben alırım."

Bu gülünç bir karşı teklifti. Yalan söyleyebilir, kızın herhangi bir yerde tutulduğunu iddia edebilir ve yüz bin dinarla ortadan kaybolabilirdim. Belki de Salima'nın beni geri çevireceğini ve kalbimde dönen tehlikeli hayalleri bastıracağını bile umuyordum.

O yapmadı. "Dört ay, nakhudha. Seni bu konuda tutacağım."

Bir Akademisyenden Mektup

Çok müreffeh ve nazik bir şehir olan Cambay'da mükemmel zaman geçirdik. Tekstil pazarında altın ve ipek brokar kumaşlardan en canlı tonlarda blok baskılı pamuğa kadar her şey bulunabiliyor.

Ancak denizdeki ikinci günümüzde felaket baş gösterdi. Şafak sisinden yararlanan bir korsan gemisi tarafından kuşatıldık ve kısa süre sonra, Tanrı'dan korkan bir adamın dilini delecek küfürler savuran ve gülen alçaklar tarafından gemiye bindirildik. Bu sulara ticaret yapan bir tüccar henüz bu tür haydutlarla karşılaşmadıysa kendini kutsanmış sayar. Hırsızlar, yemin bozanlar, zina yapanlar, zehirleyenler ve dolandırıcılardan oluşan haydut sınıfının en vahşi olanlarıdır. Banyo alışkanlıkları iğrenç, mizaçları lanetli ve dilleri okyanus kıyılarında konuşulan her dilin anlaşılmaz bir . Korsanlar arasında bazıları doğruluk yoluna tutunmak için zayıf bir çaba gösterse de, asil dinimizin kuralları ilk kenara atılanlar arasındadır; yasaklanmış olanı tüketmek için yapılan düzensiz ve dolambaçlı gerekçelerle dua edilir.

Bu ayaktakımı daha da skandal bir şekilde kendini göstermeyi başardı, çünkü kaptanları Amina al-Sırafi adında bu bölgelerde kötü şöhret kazanan bir kadındı. Düşman gemisinin nakhudasının bir kadın olduğu ortaya çıktığında teslim olmak için pazarlık yapmaya başlamıştık, çünkü bir demirci kadar geniş yapılydı ve bir erkeğin sarığı ve cübbesini giymişti. Karanlık biriydi, kökenleri belirsizdi, tıpkı soyun asaletine önem vermeyen alt sınıf deniz insanlarının çoğunda olduğu gibi.

El Sirafi'nin kadın olduğunun ortaya çıkması büyük bir kargaşaya neden oldu, çünkü gemimdeki erkeklerin çoğu bir kadına teslim olma onursuzluğunu yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceklerini söyleyerek protesto ettiler. Haydutların bizi naftayla yakmak ve kızarmış etimizi yemekle tehdit ettikleri uzun tartışmalardan sonra -Tanrı onları lanetlesin!- sonunda yükümüzün çoğunu ve tüm silahlarımızı kaybederek teslim olduk.

Yanımızda hacca gitmeye niyetli bir çift yaşlı hanım vardı. Korsanlar tarafından merhametle dokunulmadılar ama El Sirafi'nin aşağılayıcı hilelerinden o kadar etkilenmiş görünüyorlardı ki, refakatçileri akıllıca davranarak kalplerini temizlemek için yolculuğun geri kalanında kadınları kapalı tuttu. Yolculuğumuzun geri kalanı daha huzurlu bir şekilde geçti - Krallığı sonsuza dek süren ve koruması eşsiz olan Allah'a şükürler ve hamd olsun!

Bölüm 3

Gün batımı beni toplanırken buldu. Leydi Salima bizi mümkün olduğunca çabuk Aden'e götürmesi için bir kesici kiralamıştı ama onunla ertesi sabah erkenden Salalah'ta buluşmam gerekiyordu. Yapacağımız her şeyde hız çok önemli olacaktı. Eğer Salima'nın korkuları doğruysa ve Dünya yaklaşık iki aydır bu Frank'in elindeyse, çoktan gitmiş olabilirdi. Bağlantılarım iyiydi ama kıyılarımızdaki ticaret ve hac gemilerinin düzenli akışı insanları hızla hareket ettiriyordu. Falco'nun Aden'de denizciler ve işçiler arasında söylentilere yol açacak kadar etki bırakmış olması için dua edebilirdim.

Annem giysilerimi, silahlarımı, aletlerimi meşhur Amina al-Sirafi- yapan her şeyi- depoya kaldırmıştı ve eskiden olduğum kadını bir başkasının eliyle özenle saklanmış ve katlanmış olarak ortaya çıkarmak kafa karıştırıcıydı. Bir zamanlar renklerden ve gösterişten zevk ; kraliyet ipekleri, eriyen ince muslinler ve son zamanlarda yağmaladığım gümüş başlıklar içinde dolaştığım bilinirdi. Bunun bir kısmı, seçtiğim meslekte hayatta kalmak için ihtiyacım olan özgüveni geliştirmekle ilgiliydi - biraz delilik, erkekleri çizgiden çıktıklarında onları bıçaklayabileceğinize ikna etmek için uzun bir yol kat ediyor.

Ama geri kalanı? *Özgür bırakılmışım*. Trajediden doğan bir haydutluk hayatıydı, evet. Ama bunu seçerek gelecekteki saygınlık umudumu yok etmişim ve bunun için mutluydum. Neden çalıntı inciler ve denizci peştamalı giymeyeyim? Çok az tanıdığım bir kürekçiyle, sırf çok yakışıklı olduğu ve onu becermek istediğim için evlenmeyeyim? Dünyanın öbür ucundaki bir sultan için çalıntı şarap içip gece yarısı düellolara katılmayayım?

Evet. O şeyleri yapmamam, *artık* yapmamam ve bağışlanmak için dua ettiğimde irkilmem için pek çok neden vardı

Merhameti bu kadar kuşatıcı olan tek Kişi'den. Ama parmaklarımı yeşil güneş patlamalarıyla işlenmiş kıpkırmızı bir cübbenin üzerinde gezdirirken, daha tatlı anlar aklıma geldi. Kumaş hala deniz tuzu ve yağ kokuyordu, okyanus spreyiyle parlayan hindistan cevizi halatlarını, siyah zift boyalı tekneleri ve bir fiçı davulun ritmine karşı denizcilerin melodilerini hatırlatıyordu.

Salima senin sağduyun için para ödüyor, unuttun mu? Kanlı cüppeler giyip altın dişli bir sırtışla ortalıkta dolaşman için değil. İsteksizce parlak giysileri bir kenara bırakıp daha sade seçenekler seçtim. Sonra dikkatimi çok daha önemli konulara yönelttim.

Silah sandığının menteşeleri yağlı bir fısıltıyla açıldı. Gözüme ilk çarpan büyükbabamın hançeri -öldüğü güne kadar taşıdığı çengelli hançer- oldu. Fildişi kabzası yakut gözlü bir leoparın hırıltılı yüzüne oyulmuş, bir korsan için tasarlanmış bir hançerdi. Kariyeri benimkinden bile daha vahşi olan büyükbabam "Deniz Leoparı" olarak bilinirdi ve bu lakapla gurur duyardı. İkimiz tuhaf bir çift oluşturmuştuk - hareketsiz duramayan sıska küçük kız ve denizdeki zorlu yaşamdan dolayı sakat kalmış yarı kör korsan - ama çok yakındık.

Büyükbabam bana karşı sabırlı olan tek kişiydi; kanımda dolaşan çılgın enerjiyi kontrol edemediğimde beni muz yaprağı hasırların üzerinde zıplatan ya da sonsuz ip düğümleri attıran kişiydi. Durmadan konuşur, sadece macera hikayeleri anlatmakla kalmaz, bana yelkencilik hakkında bildiği her şeyi öğretirdi.

O zamanlar zararsız görünmüş olmalı - canı sıkılan bir adamın böyle becerilere asla ihtiyaç duymayacak bir kıza saçma sapan konuşması - ama büyüdükçe, ailemin geri kalanının görmediği bir şeyi görüp görmediğini merak ettim. Babamın korsanlıktan uzaklaşıp daha saygın bir konuma gelmek için verdiği mücadeleyi izlediyse, ki bu sadece borçlarımızı artıran bir hayaldi, ve beni bir gün ailemin gerçek mesleğine adım atmam için sessizce yetiştirdiyse.

Asla bilemeyeceğim ama Tanrı'ya şükürler olsun ki öldü. Hançeri kalbime bastırdım ve ruhu için dua ettim. Hançerin altında, çalıntı bir Şam güzelliği olan kılıcım ve iyi şartlarda ayrıldığım tek kocamın hediyesi kalkanım vardı. İkisinin de biraz bakıma ihtiyacı vardı: cilalanmaları ve kabzalarına yeni bağlar takılması. Ama bu, Aden'e seyahat ederken yapabileceğim bir işti ve görüntüsü başkalarını beni rahatsız etmekten caydırabilirdi.

Tam da silahlarla dolu olduğu anda annem içeri daldı.

Bana bir kez baktı, geri çekilen bir ok gibi soludu ve "*Aklını mı kaçırdın sen?*" diye bağırdı.

Silahları yere bıraktım. "Barış senin üzerine olsun, Amma."

Ters ters baktı. "Bana barış dileyip sonra da eve geldiğimde Frenkleri kovalamaya gittiğini haber verme. Marjana'nın Aden'den gelen bir yabancının seni işe almasıyla ilgili söyledikleri nedir?"

İçimi çektim. Marjana'nın keskin iştme yeteneği ve en ufak bir ikiyüzlülüğe bile katlanamaması tehlikeli bir bileşimdi. Babası tanıdığım en hain yaratık olabilirdi ama Marjana hayatını kurtarmak için yalan söyleyemezdi. Annem hâlâ kapının girişinde duruyordu, üzerinde siyah seyahat kıyafetleri vardı. Salima'yla yaşları yakın olsa da, annemde soylu kadının zayıflığından eser yoktu. Benim gibi uzun boyluydu; zayıftı ama çelik gibi sağlamdı, sanki yıllar onu daha da etkileyici kılacak şekilde tüm zayıflıklarını yok etmişti.

Ve göz korkutucuydu; yetişkin eski korsan kızı için bile. Omzunun arkasından baktım. "Mustafa nerede?"

"Salalah'a geri döndük. Hala kendini iyi hissetmiyordu, bu yüzden geceyi ailesiyle karar verdiler."

Küçük bir lütuf. Hamile baldızımın sağlığının bozulmasını istemezdim ama küçük kardeşimi, gelecekteki savaşta annemizin yanında yer alacağını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Annem kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, dolu heybeye ve silah yığınının anlamlı bir bakış atıyordu. "Açıkla kızım."

Bunu yapmak için -her zaman iddia edeceğim gibi- cesurca bir çaba gösterdim.

"Aden'den gelen yabancı, rahmetli tayfalarımın birinin annesi. Oğlu uzun yıllar *Marawati*'de yelken açtı ve çok yakındık. Yardımına ihtiyacı olduğu için geldi. " Ailemi endişelendirmek istemediğim için Salima'nın beni tehdit ettiğinden bahsetmemeye karar verdim, bunun yerine Frenk kaçırma olayının en az endişe verici versiyonunu anlatmaya çalıştım. "Seyyide'nin tek isteği onunla birlikte Aden'e dönmem ve eski bağlantılarıma bazı sorular sormam."

"Filistin ve Suriye'nin kasaplarından birinin, topraklarımıza girmeyi başarmış yabancı bir paralı askerin nerede olduğu hakkında sorular sormak mı?" Annemin yüzünü gerçek bir korku kapladı. "Kesinlikle olmaz. Franklar hayvandır, Amina. Arkalarında katliam ve külden başka bir şey bırakmayan hayvanlar."

Bu tür bir tepkiden korkuyordum. Annem siyaseti yakından takip *ederdi* ve kuzeydeki savaşlar hakkında çok güçlü, çok kişisel görüşleri vardı. Kudüs düştüğünde henüz küçük bir kızdı ve Frenk zulmüne dair hikâyeler ile hayatta kalanların ve mültecilerin yardım talepleri, ailesinin sık sık gittiği ilmi ve dinî çevrelerde çok ses getirmişti. Gerçekten de bu hikâyeler öyle bir yankı uyandırmıştı ki, çok sevdiği ağabeyi cihat çağrısına cevap vermek için harekete geçmişti. Öldürülmeden önce Filistin'de bir yıldan az bir süre kalmıştı - Müslümanların hayatını kurtarıırken değil, kendi topraklarını genişletmek için kaostan yararlanan sözde Müslüman prensler arasındaki yerel güç mücadelesinde bir piyon olarak. (Gördünüz mü? İşte bu yüzden politikacılara güvenmiyorum.)

Kendi adıma, bir Frank'la hiç tanışmamıştım; onların dünyası benimkinden çok uzaktı. Çok bilmişler onlardan sık sık geri kalmış barbarlar olarak bahsederdi ve saldırılarının kuzeylileri tedirgin ettiğini biliyordum çünkü bu saldırılar giderek artıyordu. Neredeyse uzakta bir ailesi olan her yerel tüccarın, Frenk akınlarından kaçmak zorunda kalan akrabalarıyla ilgili hikâyeleri vardı. Önce Endülüs'teki şehirler düşmeye başladı. Sonra Sicilya. Frenklerin kendilerine ait olduğunu iddia ettikleri bir şehir için Rum diyarına, Konstantinopolis'i geçip İslam Evi'ne doğru yaptıkları çeşitli yürüyüşler. Müslümanların, Yahudilerin ve yanlış yola sapmış yerel Hristiyanların kirlettiğini söyledikleri topraklar, sanki kısa bir süre sonra kanlı elleriyle silinecek ailelerle dolu değilmiş gibi.

Savaş ve fetih konusunda cahil değilim. Krallıklar o kadar sık yükselir yıkılır, yutulur ve farklı şekillerde tükürülür ki, bazen böyle bir şeyi önemseydim kime vergi borcum olacağından gerçekten emin olamıyorum. Ama insanlar genellikle kalır. Neden kalmayalım ki? Yaşamamızdan, haraç ödememizden ve yeni yöneticilerin arzu ettiği tüm güzel lüks malların ticaretini yapmamızdan elde edilecek daha fazla kâr var. Temiz değil. Ölüm var, neredeyse her zaman başka seçeneği olmayanlar tarafından ödeniyor ve yağmalama var. Ama halk olarak buna katlanıyoruz.

Franklar geldiğinde böyle olmadı.

İlk istila onlarca yıl önceydi Kudüs ile Antakya'daki katliamlar hâlâ akıllardan çıkmayacak boyutlardadır. Liderleri göstermelik olarak yönetimi devralmakla yetinmedi; bunun yerine orduları teslim olan halkın tamamını kılıçtan geçirdi ve kadınlarla çocukları şişlerde kızarttı. Frankların, Yahudi nüfusunu Tanrı'ya dua ettikleri ve bebeklerini getirdikleri tapınaklarında barikat kurup ateşe verdikleri; Harem-i Şerif'te Müslüman kanı akıttıkları ve kutsal koridorlarında domuzları barındırdıkları söylenir.

Hatta Maarat al- Numan şehri düştüğünde kurbanlarına işkence ettikleri ve yedikleri yönünde fısıltılar bile var.

Bu, anlamaya çalışmak istemediğim bir vahşet. Kimsenin elinde değil. Belki siyasi sadakati olmayan bir suçlu olduğum içindir ... ya da belki de liderleri kaçarken ölüme terk edilen insanlar sınıfından geldiğim içindir. Uzak memleketlerinde, sert, soğuk ve acımasız olduğu söylenen topraklarda, sadece çocuklarının karnını doyurmakla ilgilenen, kendi inançlarından olanların yaptıklarını öğrendiklerinde dehşete düşecek binlerce insan olduğundan hiç şüphem yok. "Yabancılar" hakkında yazılan her şeye şüpheyile yaklaşacak kadar çok seyahat ettim ve bir toplumu en kötü bireylerine göre yargılamaktan daha iyisini biliyorum.

Ama Salima'yı ziyaret eden ve her iki tarafta da savaşmış olmakla övünen Frank? Elinde kan olan bir adam. Şimdi Asif'in kızına sahip olabilecek bir adam.

Ama kardeşinin başına gelenlerden sonra annemi Franklarla savaşmanın doğruluğuna asla ikna edemezdim. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi söyledim: "Salima kızın geri dönmesi için bir milyon dinar teklif ediyor."

Annem şoktan hareketsiz kaldı. "İmkansız."

"Ben de aynısını söyledim ama gerekirse mal varlığını tasfiye edeceğine söz verdi.

Onları şı bu eski Iraklı ailelerden biri, Harun al-Rashid günlerinden beri zengin olanlardan. Ayrıldığımda ödenmek üzere Salalah'ta bekleyen on bin dinarı var. Kızın nerede tutulduğunu öğrenirsem yüz bin. Bu geri çevirebileceğimiz bir para değil."

Annemin yüzü şüpheyile bulutlandı. "Yalan olabilir. Hepsi yalan olabilir. Ayrıca, önce sadece bağlantılarınıza birkaç soru sormak istediğinizi söylediniz. Şimdi de kızını geri çalmaktan mı bahsediyorsunuz?"

Kahretsin, bunu anlayacağını bilmeliydim. Ellerimi teslimiyetten ziyade güvence ifade ettiğini umduğum bir hareketle kaldırdım.

"Amm, benim kavga etmeye hiç niyetim yok. Eğer bu Frank'ı bulmak bana nasip olursa ve Dünya'yı kolayca kurtaramayacağım bir durumda tutuyorsa, bu bilgiyi Salima'ya satar ve giderim. *Yüz bin* dinarla. Zaten *Marawati*'yi kontrol etmek için çok geciktim. Aden'e gideceğim, birkaç soru soracağım ve zengin bir kadın olarak döneceğim."

Annem bana sert bir bakış attı. "En son *Marawati*'yi kontrol etmeye gittiğinde, bir suçlu olmak için kaçtın ve yüzünü on beş yıl boyunca görmedim."

"Bu bir şey değil," diye karşı çalıştım. "Yemin ederim."

Ama annem dinlemiyordu. Onun yerine yerde volta başladı, açık pencere bakışlarını yakalıyordu. Annemin ne kadar sık gözlerini denize diktiğinin farkında olduğundan emin değilim. Belki de yıllarca sevdiklerinin dönmesini bekledikten sonra bu içgüdüsel bir hal aldı.

"Baban öldükten sonra Pemba'ya geri dönmeliydim," dedi usulca. Annemin pişmanlıkları hep böyle başlardı; babamla evlendiği için onu reddeden ailesinin yanına dönmüş olmayı dilerdi. "Denemeliydim."

"Amma, onlarca yıl oldu," dedim nazikçe. "Biz de o zaman *Marawati*. Ve kariyerimden pişman değilim."

Bana doğru döndü. "Nasıl pişman olmazsın? Sana normal bir hayat verebilirdim. Bunun yerine, ellerinde kan, ruhunda suçlar ve her kıyıda yüksek sesle bile kadar iğrenç söylentiler yayan adamlar var. Sana zarar vermek için her şeyi yapabilecek adamlar." Annem ellerini ovuştururken korumacılıkla beni boğazlamak arasında gidip geliyordu. "Tanrı senin o büyükbabanı lanetlesin. Ona ve tüm hikâyelerine."

Büyükbabamın anlattıkları olmasaydı, yoksul kalırdık. En büyük nimetim olan Marjana'ya asla sahip olamazdım. Ama annem ve ben, on altı yaşında babamın alacaklılarından merhamet dilenmek için ayrıldığım ve onun yerine borçlarını ödemek için gemiyi ve kargoyu çaldığım sabahtan beri yolum hakkında tartışıyorduk. Şimdi bu tür tartışmalara devam etmek istemiyordum.

Özellikle de gerçek şu ki mücadele ediyorduk. Bu sizi şaşırtabilir. Hazine gemilerini yağmalayan ve altın bir kaleye çekilen bir Amina al-Sirafi'den bahsedildiğini biliyorum. Ancak şöhretle ilgili olan şey, genellikle yalanlar üzerine kurulu olmasıdır. Ben zenginliği hiç bilmedim. *Rahatlığı* bilirdim; ailemin (bir zamanlar) sağlam bir çatıya, yeterince yemeğe ve kardeşim için iyi bir eğitim ve çıraklık eğitime sahip olmasını sağlayabilmeyi bilirdim. Ancak teknelerin bakımı pahalıdır, özellikle de düzenli müşteriler yerine kaçakçılık işlerinin peşine düştüğünüzde. Mürettebatıma iyi para ödedim, çünkü hem nakhudha'ları olarak bu benim sorumluluğumdu hem de kafasında bir bedel taşıyan kadın kaptanla mutlu olduklarından emin olmam gerekiyordu. Muhteşem skorlarımız ve bolca maceramız vardı ama haddimi aşmamaya dikkat ediyordum.

Bir de kumar vardı ama bu konuda ne kadar az konuşursak o kadar iyi. Ben ıslah oldum.

Daha ileri görüşlü bir şekilde emekli olsaydım, adamlarımın parasını ödemek, gemimi teslim etmek ve

hiçbir plan yapmadan çekip gitmek. Ancak bu tür ağıtlar uzun bir pişmanlık listesine katılabilir. Hayatta kalmamız söz konusu olduğunda annemin daha sağduyulu olduğunu bildiğim için bu yolu seçtim.

"Amma, bu parayı geri çevirecek durumda değiliz. Tinbu artık sadece *Marawati* ile yasal işler yapıyor ve bu gelir bir aileyi geçindirmeye yetmiyor. Her an elimizden alınabilecek bir araziye ekip biçiyoruz ve hiçbir hakkımız olmayan bir evi yuva yaptık." Yıkılmakta olan çatıyı işaret ettim. "O bile etrafımızda parçalanıyor. Yeni gelen bebek . . ."

"Bir yolunu bulacağız," diye ısrar etti annem. "Çok daha kötülerini atlattık. Tanrı sağlar."

"Ve verdi de! Bize Salima'yı ve hayatımızı değiştirebilecek bir serveti sağladı! Amma, sadece bilgi için teklif ettiği miktar *yüz* bin dinar. Mustafa'ya Salalah'ta bir ev ve iş kurması için bir atölye alabiliriz. Çocuklar için uygun öğretmenler tutabilir ve onları istedikleri mesleğe sokabiliriz. Doktor olabilirler, akademisyen olabilirler, bizim asla şekilde gelişebilirler. Bahçede belini kırmak yerine *dinlenebilirsin*." Tanrım, tüm bunları yüksek sesle söylemek bile acı veriyordu, inkâr etmeye çalıştığım hırslar ve hayaller kalbimde çiçek açıyordu. "Amma, istikrarlı olabiliriz. Güvende olabiliriz, gerçek bir güvende. Marjana asla para konusunda endişelenmek zorunda kalmaz.

Hiçbir şey için endişelenmesine gerek kalmayacaktı."

"Marjana'nın bugünü yaşamasına izin verseydiniz gelecekte daha az endişe duyardı. Okula gitmesine ve ailemiz dışındaki insanlarla tanışmasına izin verirseniz!" diye . "Amina, bu kadın kafanı öyle fantezilerle doldurmuş ki riskleri göremiyorsun. Neden bu kadar çok para teklif ediyor sanıyorsun?"

İlk kısmı görmezden geldim - annem Marjana söz konusu olduğunda endişelerimin boyutunu bilmiyordu - ve cevaplayabildiğim kadarını cevapladım. "Çünkü Salima torununu itibarını koruyacak şekilde geri almak için yanıp tutuşuyor. Zengin insanlar mı, Amma? Onlar bizim gibi değiller. Bir soruna ellerinden geldiğince çok para atarlar, ne kadar büyük olursa kendilerini o kadar koruyacağını düşünürler. Genellikle de öyle olur," diye ekledim, biraz daha acı bir şekilde.

Annem bana baktı, karanlık bakışları hem endişeli hem de öfkeliydi. "Ya bir şeyler ters giderse? Sen . . . Amina, nihayet döndüğünde yıkılmıştın. Zar zor konuşuyordun. Zar zor yemek yiyordun. Bütün gün yatakta yatıyordun.

ve duvara bakıyordun. Onca yıl boyunca kendinden emin bir şekilde yazan kız sen değildin."

Ağzım kurudu. "Yeni yapmıştım. Çok yorgundum."

"Bir bebek sahibi olmanın ötesine geçti. Seni tanıyorum. Orada bir şeyler oldu ve sen asla gibi olmadın. Uzun bir süre boyunca, ..." Annem odanın içinden geçiyordu ama birden durdu, irkilmiş gibiydi. "Salima'nın oğlu ... Marjana'nın babası mı? Sebebi bu mu-"

"Hayır!" Ama çok yakından vurmuştu ve tepki vermemek zordu, kalbim tehlikeli bir şekilde açığa çıkmaya çok yakındı. Çünkü bir şeyler olmuştu. Ama annemin bana aynı gözle bakmasını istiyorsam, bu asla anlatabileceğim bir şey değildi. "Marjana Asif'in kızı değil. Ama o benim gemimde öldü ve bu benim ruhuma ağır geldi. Bunu onun ailesine borçluyum."

"Para ve onur, ne güzel motivasyonlar," dedi alaycı bir tavırla. "Bu argümanı ne kadar dikkatli kurgulamışsın. Öyle ki, dile getirdiğim her endişe yaşlı bir kadının telaşı gibi görünecek. Sanki silahlarınızı ne kadar sık parlattığınızı ve Tinbu'nun mektuplarını ne kadar sık okuduğunuzu bilmiyormuşum gibi." Sesindeki öfke gitmiş, yerini Salima'nın Asif'tan söz ederken duyduğu hüzn almıştı. "Sanki yıllardır bizi terk etmek için fırsat kolluyormuşsun gibi."

Bakışlarımı indirdim, utandım. Annem pek de haksız sayılmazdı. Aklım çoktan *Marawati*'deydi, kanım yıllardır hissetmediğim bir heyecanla yükseliyordu. Bunu sadece Asif için yapmıyordum. Ama bunu şaka olsun diye de yapmıyordum ve bir an için acilen ona gerçeği söylemek, Marjana'yla ilgili korkularımı bu dünyada en çok saygı duyduğum kişiye açıklamak istedim. Böylesine tehlikeli bir maceraya atıldığım için korkunç bir anne olduğumu düşünmesini istemediğim kişiye.

Ama yapamadım.

Derin bir nefes aldım, ellerimi arkamda birleştirdim ve sanki ekibimin önünde duruyormuşum gibi kendimi sabitledim. "Amma, seni seviyorum. Fikirlerine saygı duyuyorum. Ama böyle bir nimetin parmaklarımdan arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. Bu tek bir iş. Sadece bir iş ve Tanrı'nın izniyle bir daha asla para konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak."

Annem bakışlarımı tuttu. "Güvenlikten bahsediyorsun ve seni anlıyorum. Çocuğunuz için dünyayı istemenizi anlıyorum. Ama Marjana, Amina? O sadece seni istiyor." Sesine bir uyarı karıştı. "Ve eğer sana bir şey olursa bu onu mahveder."

Sözcükler onun sadağından özenle çekilmişti ve bir kez vurulduklarında doğruydular. Bir an için onu gördüm: Annem haberler karşısında yıkılmıştı. Marjana hıçkıra hıçkıra ağlıyor, benim için tekrar tekrar feryat ediyordu. Bu onun kalbini asla tamamen iyileşmeyecek şekilde kıracaktı.

Ama sonra yerini başka bir imgeye bıraktı. Marjana yaşlı ve yalnızdı, ölüm ne olursa olsun benim için gelmişti. Marjana bir insanın olabileceğinden daha yaşlı, şaşkın ve korkmuş, büyüyecek bir gariplikle. Korkutabilecek bir tuhaflıkla.

Zengin olsaydı hayatı ne kadar kolay olurdu. Dindarlar paranın mutluluğu satın almadığını iddia etseler de, kişisel deneyimlerime dayanarak yoksulluğun hiçbir şeyi satın almadığını söyleyebilirim. Her geçen mevsim pençeleri daha da derinleşen ve kaçması daha da zorlaşan bir canavardır, en ufak bir yanlış adım bile sizi sonsuza kadar olmasa da yıllarca geriye götürür. Buna Marjana'nın ...eşsiz mirasını da ekleyince, onu korumak için her zaman yanında olamayacağım korkutucu bir gelecek ortaya çıktı.

En iyisi bu. "Kendimi nasıl güvende tutacağımı biliyorum, Amma," dedim kararlılıkla. "Burası benim dünyam. Daha tehlikeli görevler de aldım. Eğer işler ters giderse, çeker giderim."

"O halde birbirimize söyleyecek başka bir şeyimiz yok." Annemin yüz ifadesi hayal kırıklığı ve üzüntüyle öylesine doluydu ki kalbim parçalandı. "Aramızda öfke olmadan ayrılmayı tercih ederim, ama benim onayımı alamayacaksın." Arkasını döndü. "Kızınıza veda etme işini size bırakıyorum."

* * *

Marjana paylaştığımız yatak odasıındaydı, evdeki en sevdiğim odaydı. Üç penceresi denize bakıyordu ve ahşap döşeme tahtaları yumuşaktı, bebekken onu sallayarak uyuturken yaptığım tüm voltalardan dolayı gıcırdıyordu. Annem ve ben duvarları boyamıştık; o geleneksel desenleri ve yıldızları seçmişti, ben ise deniz canlıları ve bitkilerle neşeli renk lekelerini tercih etmiştim. Bir köşede Mustafa'nın çalışmalarından atılmış parçalardan oluşan narin bir cam cep ışıldarken, odanın diğer ucunda, seyahatlerimden kalma çeşitli hediyelik eşyalarla dolu yeşil raflar duvara dizilmişti.

Kızımı şimdi orada diz çökmüş, sırtı kapıya dönük halde buldum. Marjana raflardaki hazinelerden her zaman etkilenmiştir. Küçük emaye

Keşmir'den hayvanlar, Çin'den ince porselen testiler, İran'dan ahşap minyatürler, Hindistan'dan seramik lambalar, Basra'dan çinili aynalar, Sofala'dan hile kutuları . . yarı hatırladığım seyahatlerden kalıntılar, terk ettiğim hayatın fiziksel hatırlatıcıları. Elinde abalone kabuğuyla küçük bir abanoz kaplumbağayı endişelendiriyordu. Çok küçükken kaplumbağayı yerde gezdirmek için elleri ve dizleri üzerinde emeklerdi.

Ayak seslerim duyulmuyordu ama önemli değildi; kızım her zaman her şeyi duyuyor gibiydi. Arkasını dönmeden, "Demek Aden'e gidiyorsun?" diye sordu.

Kulak misafirliğinin ne kadarını anladığını merak ederek tereddüt ettim. "Evet. Sayyida'nın torunu kayboldu ve yardım edebilecek bazı insanlar tanıyorum."

"Ne demek 'kayıp'?" Marjana kaplumbağayı düşürdü ve kaplumbağa yere çarptı. "Tehlikede mi?"

Ağır bir şekilde yatağa oturdum ve bileğimle daireler çizerek çatıda yaptığım iş nedeniyle oluşan ağrıyı sildim. "Dua etmiyorum. Bazen ... bazen önemli insanlar, akrabaları belli bir miktar para ödeyene ya da bir tür söz verene kadar diğer önemli insanları tutarlar. Bunun seninle ya da bizim gibi insanlarla bir ilgisi yok, anlıyor musun? Ama Aden'de pek çok denizci tanıyorum ve onu nereye götürdüklerini öğrenebilirim. Ayrıca, *Marawati*'yi ve işlerimizi kontrol etmeyeli uzun zaman oldu. Bunu yapmak için iyi bir bahane."

Marjana sonunda bana doğru baktı. "Yani iş gezisi gibi bir şey mi? Mustafa Amca'nın Mutrah'a gittiği zamanki gibi mi?"

Kardeşimin ona gül üflemeyi öğreten yaşlı bir cam ustasıyla olan kısa arkadaşlığından daha az olası bir karşılaştırma düşünemedim ama sadece başımı salladım. "Onun gibi bir şey. İnşallah dört aydan fazla sürmez."

Marjana bana baktı, geniş gözleri sorulmamış sorularla doluydu. Çocuklarınızın bakışları gibi, sizi aynı anda hem sevgi hem de sorumlulukla dolduran bir bakış var mıdır? Yüzümde sabit duran o gözler, bebekliğinden beri benim sürekli yoldaşım oldu. Güvence, cevap ve ilgi arıyor.

"Ama bu çok uzun bir süre," diye fısıldadı sesi titreyerek. Gerçekten de bir çocuk için dört ay sonsuzluk gibi gelmeliydi. Annesi için de öyle. "Ve çok uzakta."

Onu kendime çektim. "Biliyorum. Ama Büyükanne ve Bubu seni her yerde hoplatacak," dedim yürümeye başlayan yeğenimin adını söyleyerek. "Ve zaman sen farkına bile geçecek. Belki Aden'de sana yeni oyunlar bulabilirim. Ya da dokuma tezgahı için yün? Hoşuna gider, değil mi?"

Marjana örgülerimden birinin ucuyla oynadı, yumuşak yanağı benimkine değdi. "Seninle gelebilir miyim?"

"Hayır, küçük aşkım, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Güvenli olmadığı mı?" Yüzüme bakmak için geri çekildi. "Gemiyle gideceğiniz için mi? Başka bir yoldan gidemez misin anne? Gemiyle gitmeni istemiyorum."

Korkusu beni şaşırttı, tıpkı teknelerle ilgili bu ani endişesi gibi. "Neden olmasın?"

Bakışlarını indirdi. "Çünkü Baba böyle öldü." Kalbim parçalandı. "Marjana. . ."

"Özür dilerim," diye acele etti. "Baba hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum. Ama Seyyide Salima'nın oğlu öldüyse ve Baba da öldüyse Anne, belki de denize açılmak çok tehlikelidir." Bakışları dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. "Senin ölmeni istemiyorum."

"Oh, aşkım . . . Buraya gel." Kollarımı açtım ve Marjana hiç konuşmadan kollarımın girdi, başını çenemin altına sıkıştırdı, vücudu sanki yarı yaşında bir kızmış gibi benimkine .

Hıçkırıklarını bastırırken saçlarını okşadım. "Hayatım, sevgilim." Gözyaşlarını sildim. "Buna hiç gerek yok. Ben gemilerde büyüdüm! Aden de denizde kısa bir yolculuktan ibaret; okyanusu bir gemiyle geçmiyoruz. Her şey tamamen güvenli."

Yalan üstüne . Yine de başka ne söylemem gerekiyordu? Ebeveynlerin görevi çocuklarına güven vermek değil midir?

Marjana bana daha sıkı sarıldı, sonraki sözleri göğsümde boğuklaştı. "Gitme anne. Lütfen."

Sesinde gerçek bir dehşet vardı ve kaşlarımı çattım. Marjana sessiz taraftaydı -ben onun yaşındayken olduğumdan çok daha sessizdi- ve bu tür korkulara nadiren eğilimliydi. Ona bakmak için tekrar uzattım ve burnunun aktığını, bakışlarının benimkinden kaçmak için her yere daldığını gördüm.

"Gerçekten denize açılmam konusunda bu kadar endişeli misin?" Nazıkçe sordum. "Sana söyledim aşkım, bu küçük bir yolculuk."

"Sadece denizcilikle ilgili değil."

"Sonra ne olacak?" Parmakları gömleğimin kıvrımlarında dolanırken titrediğini fark ettim. "Marjana . . . Marjana, bana *bak*. Ne oldu?"

Oda kararmış, lambalardan biri titreyerek sönmüştü. Loş ışıkta kızımın gözleri kocaman ve kömür gibi siyahtı, tanıdığım herhangi bir insanın gözlerinden daha siyah.

Biri hariç tabii.

Dudağını ısırıldı. "İçimde kötü bir his var." Tamamen hareketsiz kaldım.

Başka bir çocuk için, ebeveyninin gidişinin yaşanan "kötü duygular" endişelenecek şeyler olmayabilir. Ama Marjana sıradan bir çocuk değil. Ve ben onu durduramadan zihnimde bir anı canlandı. Kulağıma karşı gülen, boğuk bir ses ve direksiyon iplerinde benimkilerin arasında kayan sıcak parmaklar.

"Bu taraftan," dedi güzel siyah gözlerini kapatıp doğruya doğru çekerek. "O hiçbir şey yok," diye çıktım. "Sıkıntıdan başka bir şey yok. Gemi bulamayacağız ve kendi gemimizi riske atabiliriz."

"Güven bana, Nakhudha. Zaman ayırdığına değecek. İçimde bir his var." "Bir his mi?"

"Bir his. İyi hisler, kötü hisler... Sizin türünüzü başka nasıl refaha yönlendirebilirim sanıyorsunuz?" Yaramaz bir sırıtişla kaşlarını salladı. "Ya da felakete doğru."

Şaka gibi gelmişti ama o zamana kadar onun insan olmadığını zaten biliyordum. Ama Marjana . . . Marjana öyle biri değil. *Onun* değil, o şekilde değil. Kollarıma bırakıldığından beri işaretler arıyordum, mükemmel derecede sıcak, tatlı ve masum. O odaya girdiğinde gölgeler değişmiyor. Düştüğünde dizlerini sıyrıyor ve oyunlarını sevmesine rağmen, onu sürekli kazanan bir şans çizgisi yok.

Sesimi dengeledim. "Ne tür bir kötü his?"

"Ben sadece ..." Marjana utançtan yüzü kızarmış bir halde tekrar başka tarafa baktı. Kendini toparlamaya çalıştığını, daha yaşlı ve cesur olmak istediğini görebiliyordum. "Boş ver," diye mırıldandı.

Bir an duraksadım, ısrar edip etmeyeceğimden emin değildim. Ama kararımı vermişim, değil mi? Bu yüzden kendimi uyarıyı görmezden gelmeye zorladım, belki de ikimiz de diğerini daha iyi hissettirmek için yalan söylüyorduk.

Ona tekrar sarıldım. "Endişelenecek bir şey yok aşkım," diye söz verdim, yüzümü başının yumuşak tepesine bastırarak. "Sadece bir iş. Bir iş ve sonra eve döneceğim, Tanrı şahidim olsun."

Uyandığımda karanlıktı, şafak pencerelerin dışında uzak bir pembe kül gölgesiydi. İyi uyuyamamıştım, sinirlerim ve Marjana'nın dönüp durması beni uyanık tutuyordu. Koltuk altıma sıkıca sokulmuş uyuyordu ve onu kıpırdatmaya cesaretim yoktu: ağrıyan omzumun bugün beni cezalandıracağını bildiğim bir karar. Onu dikkatlice çözdüm, yanağındaki terli bir tutam saçı süpürdüm.

Sabahın nemli sıcaklığına rağmen titreyerek abdestimi aldım, leğenden yüzüme ve boynuma su sıçrattım. Kehribar rengi yumuşak pamuklu bir cübbe giydim ve örgülerimi bağladım, başıma hafif bir eşarp örttüm ve niyetimi duaya çevirdim.

Suçlu geçmişim sizi uyarmadıysa, her zaman çok iyi bir Müslüman olmadım. İçki içmek ve namazı kaçırmak küçük günahlarım arasındaydı ve her yıl Ramazan geldiğinde kendimi düzeltmeye çalışsam da - susuzluktan sersemlemişken ve teravihin ortak neşesine kapılmışken yeni bir dindarlık hayatı hayal etmek kolay - Şevval ayı sona erdiğinde genellikle her zamanki davranışlarıma geri döndüm.

Ama sonra Marjana doğdu. Ve Asif ... kayboldu. Ve eğer bu olaylardan biri bana Tanrı'ya bir daha yakarmaya hakkım yokmuş gibi hissettirdiyse, diğeri de içimi inkâr edemeyeceğim bir ihtiyaçla doldurdu. Bu yüzden, kendimi değersiz hissetsem bile günlük dualarıma devam ediyorum.

Ruhuma işlemiş bir hareketle alnımı yere bastırdım ve neredeyse tüm hayatım boyunca bildiğim kelimeleri okudum. En son kişisel dualarımı ekledim ve hem ailemin hem de Salima'nın asi torununun güvende kalması için yalvardım. Dua ederken Marjana'nın yumuşak nefes alışını dinledim. Şafak sökmüş rağmen, ay ışığından arta kalan birkaç şerit hâlâ uyuyan bedenini sarıyor, göğsünün inip kalkmasını aydınlatıyordu.

Yakında bir tutulma olacak, diye anımsadım, sönmekte olan ay ışığı anımsamamı zorlaştırıyordu. Eğer eski günlerde olsaydık, tutulmayı gecesine kadar bilirdim; denizciler batıl inançları olan bir türdür ve birçok nawakhidha gibi ben de her yıl, bulunduğum şehrin büyük saraylarında çizilen astrolojik tabloların ve almanakların kopyalarına bir göz atmak, hem uğurlu hem de uğursuz tarihleri ve işaretleri öğrenmek için para öderdim. Artık bu tür olaylara dikkat etmesem de, kardeşim Mustafa'nın

tutulma olayının, üç aydan biraz daha uzun bir süre sonra doğacak ikinci çocuğunun doğumunu gölgelemesinden korktuğu dilini yutuyordu.

Kaçırabileceğim bir doğum. Salima'ya dört ay için söz vermiştim ve bunun sonuçları birdenbire beni nefessiz bırakacak kadar güçlü bir şekilde ortaya çıkmış, hararetle savunduğum planlarım sarsılmıştı. Ya Marjana bu süre içinde yaralanırsa? Ya yeni bebek erken gelirse ve doğum için yardıma ihtiyaçları olursa?

Bir milyon dinar, diye hatırlattım kendime. Hepimizin hayatının akışını değiştirebilecek bir servet. Ben Marjana iyi ve sevgi dolu ellerde olacaktı ve annem yeni bebekler konusunu benden çok daha iyi halledebilirdi. Birbirimizi dört ay boyunca özlemek, bir ömür boyu özlemenin yanında hiçbir şeydi. -ömür boyu güvenlik.

Marjana'nın pürüzsüz yanağına tek bir öpücük kondurdum. "Tanrı seni korusun," dedim usulca. Biraz daha oyalanırsam kararlılığımı kaybedeceğimden korkarak çocuğuma son bir kez baktım ve aşağıya indim.

Annem, olacağını bildiğim gibi mutfakta meşguldü. Bekleyen teneke yığınları bir gösterge ise, muhtemelen bütün gece yemek pişirmişti.

"Amma, bunu yapmana gerek yoktu," diye itiraz ettim. "Burada bir orduya yetecek kadar yiyecek var."

"Hayatını tehlikeye atarak kaçmakta ısrar edersen başka ne yapabilirim ki? En azından açlıktan ölmeyeceksin." Soluk porselen bir tabak aldı. İçindeki su, kutsal ayetleri yazmak için kullandığı çözünmüş mürekkepten dolayı mavi renkteydi. Annem hiç şüphesiz kendi kendine dua ediyordu. Muhtemelen Zemzem suyunu çantalarımın üzerine serpmek ve Marjana ile beni uyurken izlemek için odama gizlice girmişti. "İç şunu."

İtaat ettim.

Hızla gözlerini sildi ve beni kucakladı. "İyi ol, Amina. *Dikkatli* ol. Hiçbir para seni kaybetmeye değmez."

"Dikkatli olacağım, söz veriyorum." Ellerini öptüm. "Marjana'ya iyi bak."

Sonra çantalarımı aldım ve gittim. Annemin kapı aralığından beni izlediğini hissedebiliyordum ama şafak ışığının inşa ettiğim evi ısıtmasını izlemek için arkama bakmadım: kızımın güven içinde ve şiddet dolu geçmişimizden, kendi kökenlerinden habersiz bir şekilde büyüdüğü küçük yerleşim bölgesi. Parçalanmış kalbimin buna dayanabileceğinden emin değildim.

Ancak annemin yalvarışları ve kızımın gözyaşları arasında yeni bir karar vermiştim: Aden'e gitmeyecektim, hemen değil. Güvende olmamı mı istiyorlardı?

Sonra da tanıdığım en tehlikeli kişiye giderdim.

Basra Mali'sine Bir Mektup

[Okuyucu için **bir** not: Yanmış bir parşömen parçasından kurtarılan bu raporun bazı bölümleri silinmiş gibi görünmektedir. Yüce Allah'ın lütfu ve merhameti sayesinde burada yeniden üretilmesi mümkün olanlar yapılmıştır].

-Dikkatli olun! Ahmad al-Danaf, senin yiğit bir Tanrı adamı olduğunu biliyorum ve valinin de aynı derecede deneyimli polislerden oluştuğuna şüphem yok, ama uyarımı dinlemen için sana yalvarıyorum: Bu katilin geçmesine izin verin. Pazarları kapatın, halkınızı evlerinden çıkmamaları konusunda uyarın ama onu yakalamaya ya da ihanet ettiği çeteden alacağı fidyeye karışmaya kalkışmayın. Onun grubu, Banu Sasan'ın bayrağı altındaki suç loncalarının en kurnaz ve vahşi olanlarıdır; her türden illüzyonist, sahte derviş, serseri ve hayduttan oluşurlar. Nefes alırken yalan söylerler; cüzzamlı, vaiz, kör savaş esiri ya da çaresiz bir bakire gibi davranırken hiç utanmazlar; yalnızca kendilerine yardım etmek isteyen kişiye ansızın saldırır ve onu ne pahasına olursa olsun yağmalarlar. En iyi ihtimalle kurbanlarını çıplak ve yoksul bir halde yol kenarında bırakırlar. Daha yaygın olarak, onları boğazları kesilmiş halde bırakırlar.

[silinmiş bölüm]

-ve eğer gerçek buysa, kanun kaçaklarını peşlerine düştükleri için suçlayamam. Tanrı bizi korusun, işte bu yüzden kadınlar korunmalıdır! Banu Sasan'ın kızları olarak sokaklarda koşturmaktansa evde güvende tutulmaları ve doğru yönlendirilmeleri daha iyidir. Her iki durumda da, bu "Zehirlerin Sahibi"ne dikkat edin. Ona çıplak tenle dokunulmaması tavsiye edilir; hayır, o kadar ileri giderim ki onun bulunduğu bölgeyi temizlerim.

ya da yüzünü örtmeyi tavsiye ediyor gibi algılanıyor. En son Musul'da köşeye sıkıştırıldığında, bir çeşit bayıltıcı gazla bütün bir filoyu yok etmiştir. Üzerinde uyku kekleri, başlığının kurdelelerinde zehir tabletleri taşıdığı ve her ikisinde de dumanı harekete geçirmek için sadece birkaç damla sıvıya ihtiyaç duyduğu söyleniyor.

Bölüm 4

Mith aceleyle karaladığı bir notla Salima'ya ... sonra Aden'de buluşacağımızı bildirdi.

-Bekle, bu bir *harita* mı? Haritayla ne yapıyorsun? Sana bir sonraki limanımın adını paylaşmayacağımı söylemiştim.

-"Coğrafyayı daha iyi anlamak için" mi? Aklını mı kaçırdın, Jamal? *Coğrafyayı* daha iyi anlamak için dünyanın en azılı suç çetesinin dikkatini çekme riskini mi almak istiyorsun? Aptal, kimse denizcilerin korsanlar ve büyücüler hakkındaki hikayelerini topografyayı öğrenmek için dinlemiyor. Kaldır şu lanet haritayı da tekrar deneyelim.

Seyyide Salima'nın evime girmesinden *belirsiz bir süre* sonra, Salalah ile Aden arasındaki unutulmuş bir kasabada sıska bir dükkanın önünde durdum, ter gözlerimi yakıyordu. Güneş tepedeydi, günün en bunaltıcı anında akli olan herkes bulabildiği en serin gölgelikte dinleniyordu. Kötü kokulu tabakhaneler, boyahaneler ve pis kokuya bakılırsa kan alma ve et damgalama konusunda uzmanlaşmış berberlerle çevrili bina kasıtlı olarak zararsızdı. Sıkıca örülmüş sazlardan oluşan yağlı hasırlar dükkânın pencerelerini kaplıyordu ve hırpalanmış kapıda binanın amacını gösterebilecek herhangi bir işaret yoktu.

"Biz arkadaşız," diye hatırlattım kendime nefesimin altında, biraz cesaret toplayarak. "Ve arkadaşlar birbirlerini uyarmadan öldürmezler." Fısıltıyla dua ederek kapıyı çaldım.

Bir çift paslı menteşe üzerinde içe doğru sallanarak esneyen bir kara deliği ortaya çıkardı.

"Alo?" Seslendim. "Burada kimse var mı?"

Cevap gelmedi. Kalbim hızla çarparak içeri girdim. Oda son derece küçük ve çıplaktı, tek mobilya alçak bir ahşap banktı. Bankın hemen yanında başka bir kapı vardı. Üzerine desenli kırmızı bir perde çekilmişti ve üzerinde dini ayetler yazılı seramik bir tabak asılıydı.

"Nakhudha?"

Sıçradım ve bir lanetle etrafımda döndüm. Dış kapıyla benim aramda küçük bir kadın duruyordu, sanki birdenbire ortaya çıkmıştı. Dirseklerine kadar kıvrıldığı kül kaplı mavi bir tunik giymişti, o kadar kısaydı ki göğsüme kadar ancak yükseliyordu, loş ışık altın sarısı tenine yeşilimsi bir renk veriyor ve yüzünü narin gösteriyordu.

"Dalila!" Parlak bir şekilde selamladım. "Bakın emeklilikle birlikte kim daha da güzelleşmiş!" Bu bir yalandı. Dalila her zaman endişe verici bir güzelliğe sahipti, ama şu anda koyu kestane rengi saçları bir kuş yuvasını andıracak kadar kırışmış, kaşlarından biri yakın zamanda dökülmüş gibi görünüyordu ve gözlerini kısarak yüz ifadesine her zamankinden daha manik bir hava veriyordu.

"Amina al-Sirafi." Dalila hiçbir bulunmadan öne atılarak beni sımsıkı kucakladı. "Dostum, sonunda ziyaretime geldin!" Yüzümü kavradı, yanaklarımı öperken tırnakları kafatasımın arkasına batıyordu. "Tanrım, beni tamamen unuttuğundan korkmaya başlamıştım! Duygularımı incitmeye başlamıştı!"

Korku içimde dörtlüme koşuyordu. Başını örten keten başlığın onun meşhur başlığı olup olmadığını görmek için aşağıya baktım; kurdeleleri zehir tabletleri ve güzel biblolar gibi görünen cam ölüm şişeleriyle süslenmiş olan.

Anlayamadım. Lanet olsun. "Hayır, tabii ki hayır," diye cevap verdim, gülmeye zorlayarak. "En yakın arkadaşımı nasıl unutabilirim?"

"Tinbu senin en yakın arkadaşın. Gemini o aldı."

"Tinbu benim gemimi *almadı*. Benim iznimle denize açılıyor. Çünkü o bir denizci ve gemiler hakkında hiçbir şey öğrenmeyi reddeden biri değil."

Dalila doğruldu ve tüm minyonluğunu ortaya . "Öğrenebilirdim."

Konuyu değiştirmeye çalıştım. "Yani bugünlerde yaptığınız iş ..." Çıplak iç mekâna göz gezdirdim. "Tam olarak ne?"

İlk kez gülümsedi, karanlıkta şeytani bir parıltı. Şimdi daha yakından bakınca gümüş çizgileri, gözlerinden ve dudaklarından çıkan birkaç ince çizgiyi görebiliyordum. "İlaçlar."

İlaçlar. . "Bu konuda eğitiminiz olduğunu düşünmemiştim."

"Oh, bilmiyorum. Ama büyük ölçüde zehirlenme ile aynı prensip, değil mi? Sadece tersi." Dalila göz kırptı. "Buradaki hanımlar beni seviyor. Bir sürü korkunç koca uykularında ölüyor. Suyun içinde bir şey olmalı."

Tanrı beni korusun. "Dünyadaki yerini bulmana çok sevindim."

"En yakın yoldaşları olarak gördükleri kişiler tarafından terk insanın çok az seçeneği vardır."

"Sana anlamıyla ödeme yaptım. Cömertçe."

Dalila koluna girdi, ben de gerilmemeye çalıştım. "Cömertlik bir görüş meselesidir, sevgili nakhudha. Gel, sana çalışmalarımı göstereyim."

Her nasılsa bunu bir tehdit olarak algılamadı ve perdeli girişten geçerek sahte girişten dört kat daha büyük, Dalila'nın son kazancını iyi değerlendirdiğini hemen belli eden bir odaya girdik. Devşirme raflar ve sağlam masalar taştan kaplar ve kil kavanozlarla kaplıydı. Bazıları uygun bir eczacıda bulunabilecek otlar, yağlar, reçineler ve benzerleriyle doluydu, ancak gerçek mesleğini ima eden daha garip, daha ölümcül malzemeler de vardı: demirci talaşları ve toz cam, turşu itüzümü meyveleri ve kurutulmuş zakkum çiçekleri. Üç mangalın üzerine yerleştirilmiş, içi sıvı dolu metal tencerelerin kaynamasına ayrılmış odanın bir köşesinden güçlü bir kimyasal kokusu yükseliyordu.

Hiçbir şeye dokunmamaya büyük özen göstererek ve cam ampuller, bakır borular ve içine sıçramış kana şeylerle karmaşık bir cihaza dikkatli bir göz atarak, etkilenmiş bir ıslık çaldım. "Güzel atölye. Kendini meşgul tutmuşsun gibi görünüyor."

"Yoldaşlarım tarafından görmezden gelindiğim sessiz hayat bana iyi geldi ve tek bir yerde kalmak deneylerimi daha uzun süre sürdürmemi sağlıyor." Dalila, cam bir şişeye mor likör damlatan asılı bir çuvala şefkatli bir dokunuş yaptı. "Bayıltıcı gazla gerçekten şaşırtıcı yeni şeyler yapıyorum."

"Dikkatli olmazsan bir gün bu deneylerden biriyle kendini kalıcı olarak bayıltacaksın." Sıkışık çalışma ortamında havalandırma rahatsız edici derecede zayıf görünüyordu.

"Zehir sanatını ilerletme olasılığının yanında küçük bir risk nedir ki?" Dalila yanık kaşını kaldırdı. "Şeyhimin ne dediğini biliyorsun."

"Cesaret eden başarır, korkan ise başarısız olur," dedim Banu Sasan'ın mantrasını tekrarlayarak. "Loncanızın inançlarına hakaret etmek istemem ama belki de nakavt gazlarından uzak bir yerde konuşabiliriz?"

Dalila hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle gözlerini devirerek beni çevredeki binaların penceresiz duvarlarıyla çevrili küçük bir avluya götürdü. Ölümcül deneyler dışında kişisel eşyaları çok azdı. Bir köşede yamalı bir yorganla örtülü alçak bir ip yatak duruyordu ve Meryem ile bebek İsa'nın, her ikisine de selam olsun, bir ikonası yakındaki tuğlalardaki bir nişe saygıyla yerleştirilmişti. Tek bir sandığın üzerinde asası duruyordu; birden fazla adamın kafatasını kıldığını gördüğüm ince, cilalı bir sert ağaçtı.

Ailem ve hediyelik eşyalarım ile dolu sıcak, hareketli evimden çok uzaktı ve her şeyi anladığımda bir miktar suçluluk hissettim. Ya da belki de Dalila beni böyle bir suçluluk duygusuna yönlendirmişti. Her genç gibi ben de Banu Sasan'ın hikâyeleriyle büyüdüm. Temelin altından tüneller kazarak evlere giren hırsızların ve bir adamın boynunu kafası devrilmeyecek kadar temiz bir şekilde kesebilen katillerin hikayeleri. Bazıları Banu Sasan'ın yüzyıllar önce dağlara kovalanan Pers krallarının suçlu ve yetenekli torunları olduğunu söylerken, bazıları da onların kolayca abartılabilecek dedikodulara yol açan zekice numaraları olan dolandırıcılar olduğunu iddia ediyor. Her iki durumda da, bu korkunç haydutlar ve alçaklar kardeşliği harika hikayelere ilham veriyor, hikayeleri o kadar cüretkar ki inanmak imkansız görünüyor.

Sonra Dalila mürettebatıma katıldı. Daha doğrusu mürettebatıma şantaj yaparak onu Basra'dan kaçırdı, kargo ambarına sakladı, navigatörümü zehirledi ve Basra Körfezi'nden çıkana kadar panzehiri sakladı. Karmaşık bir işe alma süreciydi. Ancak bu sözde Şeyh Sasan'ın gerçek bir müridinin nimet arkadaşı olmak, Banu Sasan'ın gizemleri ya da Dalila'nın kendisi konusunda beni en ufak bir şekilde aydınlatmadı. Kendisi bir Hristiyan, elinden geldiğince halkını korumaya çalışan gururlu bir Hristiyan ama size bundan daha fazlasını söyleyemem. Bir keresinde, aksanından ve ritüellerinden halkının nereden geldiğini anlayabildiğini iddia ederek ondan daha fazla bilgi almaya çalışan, özellikle iğrenç bir dilbilim akademisyenini rehin almıştık. Kendini beğenmiş bir şekilde onun Musullu bir Süryani olduğunu ilan ettikten sonra Dalila gülümsedi ve bir düzine farklı dilde Hristiyan duaları okudu, her biri için tonlamasını, aksanını ve jestlerini değiştirdi ve hepimiz onu kökenleri hakkında rahatsız etmeyi bıraktık.

"Otur, otur." Dalila beni yatağına doğru salladı ve sonra iki cam bardak hazırlamakla meşgul oldu, kurutulmuş kırmızı hurmaları bir çeşit doğranmış kök ve kehribar rengi jaggery parçalarıyla demleyip süzdü.

Fincanlardan birini bana uzattı. "En yeni eserim. Bir daha asla içemeyeceğin bir şey." Halat yatağın diğer tarafına oturdu ve sanki bir ruh inmiş gibiydi, ağırlığı minderleri en ufak bir şekilde yerinden oynatmıyordu.

Bal rengindeki karışıma ve onun beklenti dolu yüz ifadesine baktım. Eminim sadece benimle dalga geçiyordu. Dalila'nın her zaman rahatsız edici bir espri anlayışı vardı. Ve biz arkadaştık, değil mi? En azından Dalila'nın yapabileceğini düşündüğüm en yakın arkadaşlık.

İçkimi yudumladım. "Güzel," dedim, o kedi gözleriyle beni izlerken bir şeylerin tadını alıyormuş gibi yapmaya çalışıyordum.

"Çok acı değil mi? Biliyorsun, başının üzerinde hâlâ bir ödül var. Hem de yüksek bir bedel."

Ona baktım. Dalila beni öldürmek istiyorsa, içkimi zehirlemesine gerek yoktu. Bu o kadar bariz olurdu ki, neredeyse yeteneklerine hakaret sayılırdı. Zaten yanaklarımı öpmüş, enseme dokunmuş ve koluma girmişti -daha zekice, daha zarif teslim yöntemleri. Daha çok onun tarzı. Üçümüz arasında, benim seni yakından, Tinbu'nun başka bir gemiden ve Dalila'nın da üç gün sonra başka bir şehirden öldürebileceğine dair şakalar yapardık.

Bütün bardağı geri içtim.

Kıkırdadı. "Oh, nakhudha, seni özledim."

"Ölümüm hakkında şaka yapmayı bırakacak kadar mı?"

Dalila omuz silkti ve sonunda kendi fincanından bir yudum aldı. "Duruma göre değişir. Bebeğim nasıl?"

"Marjana geliyor, Tanrı'ya şükürler olsun. Çok sevimli nazik ve anne babasına hiç benzemiyor."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Dalila, Marjana'nın doğumuna katılmasına izin verdiğim tek kişiydi. En kötü korkularım gerçekleşirse gerekeni yapacağına güvendiğim tek kişiydi. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Peki ya sen? Atölyeni deneysel bir yangında yakmaya çalışmanın ötesinde bir hayatın var mı?" Etrafıma bakındım. "Bir kocaya dair hiçbir kanıt göremiyorum."

Dalila yine güldü. "Erkekler senin zayıflığın, Amina. Benim değil." "Hadi," diye ısrar ettim. "Arkadaşlığın zaman zaman faydaları olur."

"Arkadaşlık için erkeklere ihtiyacın yok. Ve Kamran seni bıçaklamaya çalıştı.

İki kez."

"Evet, ama kendimi savunmam gerekirse, bu benim ilk evliliğimdi ve o da dikkat dağıtacak kadar güzeldi."

"İkincisini çırılçıplak *Marawati*'den aşağı attın."

"Limandaydık, hava sıcaktı ve o mükemmel bir yüzücüydü.

Hem sonra Salih'e terfi ettim, o da çok . Sen bile onu sevdin." "Son derece etkileyici bir kesiciydi," diye itiraf etti Dalila. Sonra da

Bana sert bir bakış attı. "Peki Salih'ten sonraki koca?"

Boğazımı temizledim. "Evliliği boş ver. Yine de ... burada tıklılıp kalmak sıkıcı olmalı, değil mi? Belki de simyanın ve mahallenin damatlarını zehirlemenin ötesinde bir macera arzuluyorsunuzdur?"

Dalila bir yaslandı. "Bu ziyaretin dostluktan kaynaklandığı yanılsamasını nasıl da birdenbire yok ettiniz."

"Kaballığım için özür dilerim. Asıf El Hilli'nin annesi beni ziyarete geldi."

Mizah gözlerini terk etti. "Ne? O-"

"Hayır," dedim çabucak. "Ona ne olduğuyla ilgili değildi." Tereddüt ettim, Asif söz konusu olduğunda kalbim hâlâ karmakarışık. "Onun bir kızı vardı, Dalila. Bir karısı."

"Ah." Dudakları inceldi. "Sanırım ailesinin ne kadar korkunç olduğuna dair hikâyelerin dışında kalmışlar."

Yüzümü buruşturdum. "Bu adil değil. O gençti."

"O bir aptaldı." Ama açık sözlülüğü kederle doluydu. "Herkesin bir tuzak olduğunu göreceği bir anlaşma yapan bir aptal."

Bu söz karşısında irkilmemek elde değildi; tek aptal Asıf değildi. Onun yerine "Başına gelenleri hak etmedi," dedim.

Dalila iç çekerek elindeki konuya döndü. "Demek Asıf'ın edip gittiği bir kızı ve karısı varmış, şimdi de zengin annesi senin peşine düşmüş. Neden?"

"Kendini sabit tutman gerekebilir. Kızının Aden'de dolaşan bir Frank tarafından kaçırıldığına inanıyor."

Dalila tamamen hareketsiz kaldı. "Bir Frank mi? Aden'de sinsice dolaşan bir Frank mi?" Kaşlarımı çattım. "Hiç böyle bir adam duydun mu?"

"Öyle de denebilir." Dalila ayağa kalktı ve köşedeki sandığa doğru ilerledi.

"Tam olarak bu tanıma uyan bir adam geçen yıl bana mektup yazdı."

Nefesim kesildi. "*Sana* mı yazdı? Nasıl yazmış? Başka kimsenin nerede olduğunu bildiğini bile sanmıyordum."

"Hayatımda böyle bir önceliğe sahip olduğunuz için çok cesursunuz. Benimle nasıl iletişim kuracağını bilen birkaç kişi daha var ama hiçbirinin bu bilgiyi paylaşacak kadar aptal olduğunu düşünemiyorum." Dalila sandığın kilidini açtı ve bir tanesini almadan önce dağınık bir mektup ve kırık parşömen yığınını karıştırdı. "Yine de bu yabancı notunu elime ulaştırmayı başardı."

"Ne istiyormuş?"

"En iyisi doğrudan çılgın kaynağından dinlemek." Dalila mektubu yüzüne götürdü, gözlerini kısıtı ve yüksek sesle okumak için mektubu biraz daha uzattı. "'Zehirlerin Sahibi'ne, kahramanlıklarınız ve başarılarınız hakkında harika hikâyeler duydum. Ben de bir Hakikat Arayıcısıyım ve' ... şey, burada çoğunlukla bir paragraf boyunca kendisiyle övünüyor, zekasını Aristoteles'inkiyle ve dövüş yeteneğini Samson'unkiyle karşılaştırıyor-"

"Mütevazı."

"Evet, oldukça alçakgönüllü. Devam ediyor: 'Buharlar ve insan bilimleri konusundaki uzmanlığınız için hem para hem de bilgi olarak çok cömertçe ödeme yapacağım. Görünmeyeni görmek ve Saklı Diyar'ın büyüleriyle susuzluğunuzu gidermek için Peçe'nin gizemlerinin ötesine bakmakla ilgileniyorsanız, size rehberlik etmekten memnuniyet duyarım. Yanıtınızı dört gözle bekliyorum."

"Sarhoş bir cadıya benziyor." Yüzümü buruşturdum. "hoşlanmıyorum. Büyü hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Dalila endişemi elinin tersiyle itti. "Bunlar bir kart numarası görüp bunun en büyük büyücülük eylemi olduğuna inanan tipler. Frank geçen bahar Aden'i ziyaret etmeyi planladığını ve eğer görüşmek istersem Layth adında bir olduğunu söyledi."

"Salima buluşmalarını da yerel bir ajanın ayarladığını söyledi. İlkbaharda Aden, Dünya kaçırıldığında onu şehre getirecekti." Salima'nın hikâyesinin geri kalanını hızlıca anlattım.

Dalila şüpheli görünüyordu. "Fidye mi?"

"Yok, bu da içimi kemiriyor. Salima başka bir temas olmadığını söyledi."

"Yani bu adamın olaya karıştığına dair bir kanıtı yok mu?"

"Benim de cevabım buydu. Ama görünüşe göre ailenin oldukça zengin bir tılsımlı eşya hazinesi var. Eğer Falco size o saçma mektubu gönderen adamsa, kesinlikle onların zulasıyla ilgilendiğini görebiliyorum."

"Yine de sizi emeklilikten vazgeçirmek için oldukça zayıf bir kanıt." Dalila bana bilmiş bir bakış attı. "Ne teklif etti?"

"Kızın yerini öğrenirsek yüz bin dinar." Koşullara rağmen sırtıtmamak mümkün değildi. "Kızı geri alırsak bir *milyon*. Frank'ten kurtaracağımız ganimetin yanı sıra."

Dalila yumuşak bir nefes verdi: Banu Sasan'ın bir kızı bile böyle bir meblağ karşısında taş gibi kalamazdı. "O kadar parası inanıyor musun?"

"Bana depozito olarak on bin dinar verdi. On bin dinar karşılığında Aden'e gidip bazı sorular sormaya ve *Marawati*'yi kontrol etmeye hazırım. Neler bulacağımızı göreceğiz ve oradan devam edeceğiz."

"Şimdiden 'biz' mi olduk? Anlaştığımızı hatırlamıyorum."

"Demek istediğim, becerilerinizin kötüleştiğinden korkuyorsanız ..."

"Amina, ben ortaya çıktığımda neredeyse sandaletlerinden fırlayacaktın. Gösteriş için bana hakaret etme." Dalila gözlerini tekrar kısarak yüzüme baktı. "Bu Frank'in mürettebatının iki farklı üyesinden haberdar olması biraz tesadüfi görünmüyor mu?"

"Bu çok fazla tesadüfi," diye kabul ettim. "Bu da başka bir motivasyon kaynağı."

Benimle Aden'e gelmeli ve meseleleri iyice araştırdığımızdan emin olmalısınız."

Dalila gözlerini devirdi. Ama sonra durakladı. "Eskiden merak ederdim, bilirsin, sonunda seni neyin geri getireceğini. Ne zaman garip bir mesaj gelse, ne zaman kapımın önüne beklenmedik bir gölge düşse, 'İşte bu' diye düşünürdüm. Yeni bir skoru, yeni bir planı var' diye düşünürdüm." Dalila bakışlarımı karşıladı, yüzü dikkatle ifadesizdi. "Ama sonra bir yıl ikiye çıktı. Beş oldu. On yıl oldu."

Beklenmedik itiraf karşısında ne diyeceğimi şaşırarak ağzımı açıp kapadım: Dalila ve duygusallık bana hep düşman gibi görünmüştü.

"Hiçbirinizin beni tekrar görmek isteyeceğini sanmıyordum," dedim. "Her şey bittikten sonra olmaz."

"Bu son senin hatan değildi, Amina. Belki yazma zahmetine katlansaydın, sana bu konuda güvence verebilirdim ve son on yılını bir münzevi gibi geri görmezden gelerek geçirmezdin." Utançtan kızardım ama özür dilememe fırsat vermeden o ani ve esrarengiz üslubuyla konuyu değiştirdi. "Yine de seni geri çekecek en tehlikeli işin bu olmasına şaşırmamalıyım sanırım."

Yüzüme daha da fazla sıcaklık yayıldı. "Evet. Ah... aslında bu yüzden önce sana geldim," diye itiraf ettim, kendimi son derece utangaç hissederek. "Riskleri yanlış değerlendirmeye ne kadar meyilli olduğumu bilirsin."

Kadın . "Riskleri çok iyi değerlendiriyorsun. Senin sorunun riske doğru koşman."

"Bu sefer yapamam. Anneme ve kızıma eve sağ salım döneceğime dair söz verdim. İşler çok tehlikeli bir hal alırsa çekip gideceğime." Biraz çalıştım. "Dalila, senin yeteneklerine sahip *biriyle* hiç karşılaşmadım. Bu sözü tutmama yardım edebilecek biri varsa, o da sensin."

"Anlıyorum." Dalila'nın yüzünde neredeyse şefkatli bir ifade belirdi. "Bana payınızdan bir ikramiye vereceksiniz."

Sevgi için çok fazla. "Gördün mü? İşte bu yüzden Tinbu gemimi aldı."

Dalila cevabımı duymazdan geldi ve laboratuvarını incelerken gözlerini tekrar kapattı. "Toplanmam gerekecek; yanımda getirmek istediğim gelecek vaat eden bazı var."

"Bekle." Kendi kuşkuyla hareket ederek avluya doğru yürüdüm ve bir elimi kaldırdım. "Kaç parmağımı kaldırıyorum?"

"İki."

Kapalı yumruğumu indirdim. "Yaklaşamadım bile. Görme mi var?"

"Sadece okuduğumda," diye cevap verdi Dalila küçümseyerek. "Bu küçük bir şey." "Az kitap okumuyordun!" Nefes nefese kaldım. "Sen *zehir* yapıyorsun, Dalila.

Karıştırdığın o şişelerin üzerindeki etiketleri görebiliyor musun?"

"Topallamanı fark edecek kadar iyi görebiliyorum Amina. Böyle bir sakatlıkla savaşabileceğinden emin misin? Etrafında sana yardım edecek kimse yokken denizde dengeni kaybetmen çok tehlikeli olabilir."

"Beni şimdiden tehdit mi ediyorsun?"

Dalila bana hınzırca bir gülümseme verdi. "Tabii ki hayır, nakhudha. Özellikle de bir milyon dinar değerindeyken. Şimdi toplanmama yardım et. İkimiz de biliyoruz ki gerçek aşkın Aden'de seni bekliyor."

Bölüm 5

Ah, Aden. Bir masal koleksiyoncusuna Yemen, o en görkemli ve kutsanmış topraklar hakkında zaten bilmediği ne anlatabilirim? Ünlü Saba ve Himyar krallıklarının zenginliğini öven pek çok ayet okuyabileceğinizi ve bu topraklardaki savaşçı kral Sayf ve cin arkadaşlarının destanlarını ezbere bildiğinizi sanıyorum. Ve ilk bakışta Aden'in -Yemen'in en değerli incisi- kırsalının büyüleyici efsanesini kucaklayacaktı. Uzun zaman önce ölmüş bir deniz volkanının batık kraterine tünemiş ve gökyüzünü yırtan sivri tepelerle çevrili şehrin konumu bir efsaneler kitabından fırlamış gibidir. Dağların arasından geçen tek bir geçit vardır ve bu geçidin İslamiyet'ten önce dünyayı fetheden Şeddad bin 'Ad tarafından oyulduğu söylenir. Parlak mavi bir körfezin etrafında kıvrılan Aden, zaten korkutucu olan doğal tahkimatına üç kale, yeni bir deniz duvarı ve çok sayıda kapı ekleyerek, bir amfiteyatrodaki seyirciler gibi limanına bakmaktadır. Sanki Yüce Tanrı'nın kendisi onu korumaya karar vermiş gibi. Devler tarafından yerleştirildiği söylenen taşlardan oluşan antik dalgakıranının yanından geçerken kendinizi bir denizcinin masalındaki efsanevi büyülü bir limana girmiş gibi hissedebilirsiniz.

Fena halde .

Aden, büyüünün muhtesibin ağırlıklarıyla ezilmeye gittiği yerdir ve eğer mucize hesaplanabilseydi, bu şehir onu vergilendiren bir yönetmeliğe ihtiyaç duyardı. Burası sayılarla uğraşan kâtiplerin, aşırı gayretli muhasebecilerin ve rüşvetle ilgili en ufak bir şaka yaptığınızda sizi hapse atan vergi memurlarının yuvasıdır.

Benim gibi insanlar için kazanılacak para var: Şehrin zahmetli gümrük binasından mal kaçırmak için mükemmel bir ücret talep edebilirsiniz. Ama neye

Zor kazandığınız parayı harcayabileceğiniz bir taverna yoksa ve bulabileceğiniz tek arkadaşlık bir grup yasalara saygılı bürokratsa ne olacak?

Dalila ve ben yolculuğu denizden değil, karadan ve ana geçitten yapmayı tercih etmiştik; burada yolcuları temizlemekle görevli olanlar daha titiz davranıyorlardı (titiz davranmak derken, *her şeyi* kontrol eden bayanlar tuttuklarını kastediyorum). Gizlice seyahat etmek için başka bir nedenimiz daha vardı. Bana yaklaşma şekli için Salima'yı tamamen suçlayamasam da, Dalila yaşlı soylu kadının yerimi eski düşmanlarıma açıklamaya ne kadar hazır olduğunu öğrenince pek memnun olmamıştı. "Pek memnun olmadı" derken, bana lanet olası bir aptal dedi ve risk yönetimi hakkında beni düzenli olarak meraklı komşularını öldürdüğüne ikna eden büyük bir söylev çekti.

Yine de Aden'e vardığımızda yeni bir planımız vardı. Salima şüphesiz sabırsızlıkla benim gelmemi bekliyordu ama hemen ona gitmeyecektik. Bunun yerine Tinbu ve *Marawati* ile buluşup birkaç gün boyunca şehrin havasını soluyacak ve gizemli Frank'ımızı araştıracaktık. Burada siyaset çok hızlı değişiyordu ve ben de avlanmak istemiyordum. Tek bildiğim, Salima'nın bana tuzak kurmak için bizzat valiyle birlikte çalıştığıydı.

Pekala, evet, bunların hepsi Dalila'dan geldi. Gördün mü? Bu yüzden önce onu işe aldım. Bazen insanın yanında paranoyak bir zehirleyici olması gerekir.

Her neyse, geçitten geçmeyi ve şehre girmeyi sorunsuz bir şekilde başardık. Hemen *Marawati*'ye gitmek için ısrar ettim ve sahilde gezinirken on yılın yarattığı farka hayret etmekten kendimi alamadım. Yaşlanmanın nimetlerinden biri de bazı erkeklerin gözlerinin, fark edemeyecek kadar genç bir kızken size sabitlenen bakışların azalmasıdır. İncancımızın emrettiği gibi bakışlarını indirmeyen, yerine ikinci ve üçüncü bakışları çalan erkekler; en kaba küfürleri tıslayan ve çağrıldıklarında davranışlarından kıyafetlerinizi, gülümsemenizi ya da gülümsememenizi, güzel gözlerinizi, varlığınızı sorumlu tutan erkekler.

Huysuz kadın korsanlara böyle numaralar yapmaya kalkıştıklarında kış üstü yere kanlı dişleri kırılan erkekler her zaman çok şaşırılmış görünürler. Ama kırkını geçmiş ve balıkçı kadınlarının onarılmış giysilerini giymiş Dalila ve ben sıcak kumların üzerinde yürürken görünmez olabilirdik. Deniz duvarını geçtik ve Sira Körfezi'nin engelsiz manzarasına hayranlıkla bakmak için durakladım.

Aden'in limanı yumuşaktı ve masmavi suyun genişliği -buranın kuzeyindeki limanların çoğunu ölümcül kılan mercan ve sığıklardan arınmış bir denizci rüyası- Doğu Afrika ve Hindistan kıyılarına ticaret malları taşıyan çoğu büyük sanabiq olmak üzere yaklaşık yirmi gemiyle doluydu. Birkaç tekne daha onarım için dar sahile çekilmişti; çamurlu düzlükler gövde dikişlerini sıkılaştıran, halat yapan ve dolgu macunu karıştıran terli işçilerle doluydu. Hindistan cevizi ve zift kokusu, tuzlu esinti ve nemli havadaki balık bağırsaklarının kokusuyla birleşerek sadece bir denizcinin sevebileceği bir koku oluşturunuyordu. Uzaktaki tepelerde yeni malikânele ve gezinti yerleri parıldıyor, buralarda yaşayan zenginle muhteşem deniz manzaralarının ve hoş esintilerin tadını çıkarabiliyordu ama Aden'in yeni inşaat patlaması yoksulları gözden kaçırmışa benziyordu: bunaltıcı sahildeki palmiye yapraklı kulübeler -çocukluğumun önemsiz sayılmayacak bir bölümünü geçirdiğim kulübeler- her zamanki gibi sefil görünüyordu.

Ahşap gövdeler, köpekbalığı yağı dolu fiçılar, marangozluk aletleri, halatlar ve çırpınan yelkenlerden oluşan bir labirentte sarıgımın ucuyla yüzümü yelpazeledim. İnce sandaletlerimin altındaki sıcak kum çatırdıyordu ve birkaç dakika içinde terden sıırıslıklam olmuşum. *Marawati*'mi gözetlemek ve okyanusa dalmak için can atarken, kazıklarla çerçevenlenmiş büyük bir şezlongun gölgesinde durdum. Hâlâ kimse bizi rahatsız etmemişti. Tanrım, bize birkaç teneke verselerdi, aç kocalara yiyecek götürdüğünü iddia eden bir gemiye binip çalabilirdik.

Ama ben herhangi bir çalıntı gemi istemiyordum, çalıntı *gemimi* istiyordum. Gözlerimi gölgeledim, güneşin su üzerindeki parıltısı şiddetliydi ve sürüklenen tekneleri taradım.

"Görüyor musun?" Dalila sordu.

"Hayır. Gerçi Tinbu'yu tanıyorsam, muhtemelen neredeyse tanınmaz haldedir." Eski ikinci kaptanım ve emekli olduğumdan beri *Marawati*'ye benim yerime kaptanlık yapan Tinbu kadar gemilerden anlayan kimse yoktur. Bir gemiyi parçalara ayırabilir ve kimsenin hayal bile edemeyeceği şekillerde yeniden inşa edebilir. "Benzer büyüklükte gövdeler arayın."

"Anne!"

İçgüdüsel olarak döndüm ve siyah örgüleri arkasında zıplayan küçük bir kızın kumda gördüm. Kıkırdarak ağ onaran bir grup kadına çarptı ve yere düştü, elleri istiridye kabuklarıyla doluydu.

Kalbim küt küt atıyordu. Kendimi işle meşgul etmeye çalışıyordum ama Marjana'yı düşünmeden bir saat bile geçiremiyordum.

çocuk bana acı veriyordu. Kızım yeterince yemek yiyor ve güvende miydi? Beni özlüyor muydu, yoksa çocukların mutluluk veren haliyle dikkati mi dağılmıştı? Kızın annesinin kucağına yerleşmesini izledim, aralarındaki gülümsemeler göğsüme bir yalnızlık bıçağı sapladı.

"Amina." Dalila kolumu çekiştirdi. "Orada neler olduğunu görebiliyor musun?"

Bakışlarının yönünü takip ettim. Limanın güney tarafında, Sira Adası'na yakın bir yerde, sahilde bir grup insan toplanmıştı. Bir tür kargaşa var gibiydi; bakışları denize çevrilmişti ve heyecanlı konuşmalar bize doğru geliyordu. Daha önce üç kez incelediğim teknelere tekrar baktım ama *Marawati*'m orada değildi.

Büyüyen kalabalığın enerjisi de hoşuma gitmedi, kötü bir önsezi karnımı düğümledi. "Şunu bir kontrol edelim."

Kalabalık, parıldayan su parçalarının ötesinde denizden bir şey görmeyi zorlaştıran eğimli bir kum tepesinin üzerinde toplanmıştı. Yıllar beni anonimleştirmemiş olabilir diye kuyruğunu yüzümün alt kısmına doğru çektim ve Dalila ile tek kelime etmeden ayrılıp grubun içinde eridik.

"-Sence bir şey bulabilecekler mi?" diye fısıldadı tahta tozuna bulanmış bir adam arkadaşına.

"Boğazlarının kemiklerine kadar kesildiğini, ağızlarından yengeçlerin çıktığını duydum-"

adamların omuzlarının üzerinden bakmak için biri diğerini kaldıran iki çocuğu iterek geçtim. Bir denizcinin kaburgalarına bir dirsek ve rahatsız edici bir ciyaklama çıkaran matron görünümlü bir kadına kaba bir itme ile, kargaşayı net bir şekilde görerek kalabalıktan kurtuldum.

Ve orada, nazik dalgaların arasında güzel bir dansçı gibi sallanan benim *Marawati*.

Nefesimin altında Tanrı'ya şükrettim, ruhum ilk aşkımı, kurtarmak için tüm eski kocalarımı denize atacağım gemiyi görünce rahatladı. En iyi koyu tik ağacından dar gövdesiyle Hindistan yapımı gerçek bir güzellikti. İsmi orijinaldi ama ne anlama geldiği konusunda pek bir fikrim yok; büyükbabam *Marawati*'nin ismi konusunda da onu nasıl yasadışı yollarla elde ettiği konusunda olduğu gibi ketumdu. Çok büyük değildi ama tam kadro kürekçiler ve geniş yelkenleri ve iki dümeni kontrol eden usta bir el ile denizdeki en hızlı gemilerden biriydi ve çok daha büyük savaş gemilerinden kaçabilirdi.

Gerçi o anda öyle görünmüyordu. Kürekler ve onları tutan raylar hiçbir yerde görünmüyordu, silahları fırlattığımız güverteli platformlar sökülmiş, dümen ve kış süsleri değiştirilmişti. Gövde ve direkler yirmi yıl önce yenilenmesi gerekmiş gibi görünen sarıya çalan çirkin bir yeşile boyanmıştı ve yıpranan ağlar ve paslı zincirler arasında *Marawati* hızlı bir kaçakçılık gemisinden çok kıyı boyunca kıyıya yanaşmak için kullanılan bir balıkçı teknesine benziyordu. Tinbu'nun değiştirmedığı tek şey -benim tek isteğim-büyükbabamın kaptan köşkü boyunca oyduğu ahşap rozetlerdi.

Ancak gözlerim sevgili gemime daha yeni yerleşmişti ki, söz konusu gönül rahatlığı aniden sona erdi. Gördüğünüz gibi, *Marawati*'m ne yalnızdı ne de huzur içindeydi. Askerler tarafından aktif bir şekilde aranılıyordu ve iki büyük silahlı kadirganın arasında sıkışmıştı.

Tanrı aşkına, Aden ne zaman savaş gemisi almıştı?

Arkamdaki bir adam, "İki dirheme hiçbir şey bulamazlar," dedi. "Kimse bir Adeni gemisini soyup sonra da tamir için buraya getirecek kadar pervasız olamaz."

"Bu bahse girerim," diye cevap verdi bir diğeri. "İnsanların dikkatsizliğini asla küçümseme. Ve o zavallı ruhları kim öldürdüyse bir canavardı. Böyle hırsızlar hiç utanmaz."

"Siz ikiniz de ölümler üzerinde kumar oynamayın," diye çıkıştı üçüncü bir adam. "Tanrı bizi böyle sapkınlıklardan korusun."

Marawati'den muzaffer bir tezahürat yükseldi; askerlerden birkaçı metal renkli külçeleri havaya kaldırılıyordu. Öfkeli ve tanıdık bir protesto çığlığı duyuldu ve ardından en güvendiğim ikinci kaptanım ve en tatlı dostum Tinbu kargo ambarından çıkarıldı.

Kalbim boğazımda, Tinbu'nun resmi görünümlü cüppeler ve sarıklar içindeki iki figürün önüne itilmesini izledim. Çılgınca el kol hareketleri yapan arkadaşım tartışıyor ya da belki de yalvarıyor gibiydi. Hangi seçeneğin beni daha çok endişelendirdiğinden emin değildim. Tinbu suçlularla anlaşma yapmakta o kadar ustaydı ki, sivil yetkililerin zaman zaman rüşvet karşısında farklı tepkiler verebileceğini unutuyordu. Diğer adamlar sert görünüyordu, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuşlardı. Tinbu ellerini yalvarırcasına kaldırdı.

Ve derhal bir kılıç kabzasıyla kafasının arkasına vuruldu.

Yere yığıldı ve ortalık karıştı. Çizgili mavi ve sarı şallı tüccar görünümlü bir adam Tinbu'nun yanına koşarken, etraflarında öfkeli denizciler yumruk yumruğa askerlerin üzerine atıldılar. Fakat

Tinbu'nun çetesi sayıca üstün olduğu için savaş başladığı gibi bitti. Şaşkın ve çaresiz mürettebatı tutuklamaya başlamalarını, adamları halatlarla bağlayıp savaş gemilerinden birine doğru itmelerini izledim.

"Pekâlâ." Dalila sanki görünmez bir âlemden çıkmış gibi yeniden yanımda belirdi. "Bu işleri değiştirir."

Çaresizlik içinde sarığımı çektim. "Neden savaş gemileri var?"

"Evet, bu da hoş olmayan bir gelişme." Dalila dilini şaklattı. "Seyahat etmek için alternatif bir yol bulmamız gerekecek."

Bir çift muhafız Tinbu'yu sürükledi. Başını kaldırmaya çalıştığını ve karnına yediği bir yumrukla ödüllendirildiğini izledim.

İçimde eski, tehlikeli bir öfke alevlendi. "Takip ediyoruz."

"Amina, 'takip ediyoruz'un gizlice çok büyük miktarlarda para elde etmede hiçbir rolü yok-"

"Hiçbir para benim için böyle bir kayba değmez."

Dalila sıkıntıyla homurdandı. "Onun senin favorin olduğunu biliyordum." "Ben gemimden bahsediyordum. Şimdi *takip et*."

* * *

Tinbu ve ekibi doğrudan Aden'in hapishanesine götürüldü, muhtasibin ofisinin yanındaki eski bir depoya. Arkadaşım her ne suçla suçlanıyorsa ciddi bir suç olmalı, çünkü onu hapishanede de bir izleyici kalabalığı bekliyordu. Hızla uzaklaştırıldılar ve yerlerine eli sopalı bir çift asker muhtasibin kapısının önüne yerleşti.

Neyse ki çevredeki sokaklar kalabalıktı ve bu yüzden Dalila'nın ve benim aylaklığımı fark etmek kolaydı. Uzun yıllar süren izolasyondan sonra, düzgün bir şehrin hareketliliğini canlandırıcı buldum. Yeni insanlarla tanışmayı ve yeni yerler görmeyi her zaman sevmişimdir ve hemen çeşitli sebze satıcıları, deri işçileri ve plajla ilgili paylaştığım dedikodular karşılığında bana bir bardak preslenmiş hurma nektarı veren oldukça çekici bir meyve suyu satıcısıyla sohbet etmeye başladım.

Fısıltıyla söylediklerimden sonra meyve suyu sıkıcısı sesini alçalttı. "Vali bunu kendine saklıyor ama söylentilere göre normalde burayla Cidde arasında hacıları taşıyan bir gemi demir cevheri kaçakçılığı yapıyormuş ve birkaç hafta önce kaybolmuş. Bazıları bunun bir kaza olduğunu ve teknenin kayalıklarda parçalanmış olabileceğini söylüyor, ancak diğerleri kıyıya vuran cesetlerin boğazlarının kesildiğini iddia ediyor."

"Korsanlar mı?" Bir elimi göğsüme götürdüm. "Aden'e bu kadar yakinken mi?" "Sadece Tanrı bilir." Meyve sıkacağı sıkıntıyla dudaklarını büzdü. "Korsanlar

Muhtasib yeni ve önemli görünmek için her türlü sebebi arıyor. Ancak Aden'de mezarları ziyaret eden kadınlar ve ara sıra şeker kamışı suyunu biraz fazla mayalayan satıcılar dışında baskı uygulayabileceği pek bir şey yok. Gerçek ya da hayali, katil korsanlarla karşılaşma ihtimalinin kışkırtıcı olacağını tahmin ediyorum."

Bu adamı sevdim. "Şimdi, kardeşim, bir hükümet yetkilisinin kendi eğlencesi ve kariyerinde ilerlemek için böyle iğrenç bir suç icat edeceğini düşünmüyorsun değil mi?"

Tuzlu ve biberli sakalının üzerinde güzelce kızardı ve bir erkekten hoşlanmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu hatırladım. "Tanrı korusun."

Göz kırptım, içkimi bitirdim ve Dalila'nın yanına döndüm. Bize hapishaneyi net bir şekilde görme imkânı veren bir sokak parçasına bir hasır sermişti ve biri ne yaptığımızı sorarsa diye satın aldığımız üzücü bir dizi çürük meyveyi sergiliyordu.

"Flörtün bitti mi?" diye selamladı, bir güvercini kovarak.

"Şimdilik. İşler nasıl?"

"Zavallı. Patronum, daha iyi bir ödül beklerken yan bir girişimle zamanımı boşa harcayan bir aptal." Dalila bıçağını bir kavuna sapladı, bir bölümünü oydu ve bıçağın üzerinde bana sundu. "Bu bir milyon dinar eder."

Meyveyi alarak sordum, "Herhangi bir gelişme var mı?"

"Çılgılık sesi duymadım, yani muhtemelen işkence görmüyor." "Tinbu senin için kalırdı," diye belirttim yanına çömelirken.

"Asla kurtarılmaya ihtiyacım olmaz."

Buna karşı sunabileceğim çok az argüman vardı, bu yüzden bunun yerine hapishaneyi inceledim. Güvenli görünüyordu; taş bina muhtemelen en az yüz yıldır oradaydı ve birkaç penceresi dar, parmaklıkları yarıklardan biraz daha fazlasıydı. Etrafı çoktan kolaçan etmiştim ama arka giriş tuğlayla örülmüştü ve tek giriş çıkış yolu olarak nöbetçi kapısı kalmıştı. Aşağıya tünel açabilirdik; daha önce de benzer binalarda bunu yapmıştık. Ama tünel açmak zaman ve ekipman gerektirirdi ve bizde ikisi de yoktu.

Dikkatimi yakındaki sokaklara çevirdim. Burası atölyeler ve ofislerin yanı sıra aç işçilere ve evlerine dönmeden önce ayak işlerini halletmeleri gereken memurlara hizmet veren dükkânlar ve yiyecek tezgâhlarıyla dolu ticari bir mahalleydi. En yakın cami uzaktaydı, minaresi çatı labirentinin üzerinde pusluydu. Sonuç olarak, bu tür bir yer gibi görünüyordu

geceleeri boşalırdı. Sokağın aşağısına bakmak için parmak uçlarımda yükseldim ve bakışlarım iğrenç bir sahneye takıldı. Marjana'dan biraz daha büyük olan genç bir kız, birkaç bina ötede zengin giysiler giymiş iki adam tarafından kabaca muayene ediliyordu. Kızın üzerinde kalçalarını sıyıran çuldan bir tunik vardı, saçları gevşek, taranmamış dalgalar halinde sallanıyordu. Adamlardan biri dişlerini kontrol edebilmek için ağzını açmasını işaret etti, diğeri ise yağlı bir et parçasını değerlendirir gibi karnını sıkıyordu. Tısladım.

Dalila neyin sebep olduğunu görmek için başını kaldırdı ve yüz ifadesi fırtınalı bir hal aldı.

"İkiyüzlü piçler," dedi tiksintiyle. "Bu adamlar karılarının bir sevgili edinmesine izin vermeden önce muhtemelen utançtan ölürlerd, ama onu satın aldığın için söz hakkı olmayan bir kıza kendini zorla kabul ettiriyorsun ve birdenbire Tanrı'nın önünde her şey yolunda ve mübah oluyor."

"Buna inanmıyorum," dedim kararlılıkla. Ve inanmıyorum da. Kölelik iğrenç bir şeydir, bunun için hangi bahaneleri bulursak bulalım. Kur'an'ın böyle bir esarete izin verdiğini; birçok kölenin kendi ebeveynleri tarafından satıldığını ve saraylarda, köşklerde ve Tanrı'nın aydınlanmasında rahat ve ilerlemiş bir yaşam için ilkel, açlık çeken köyleri terk ettiğini söyleyecek insanlar var.

Acaba böyle kaç savunucu köleleştirilenlerle konuşmuştur? Çünkü ben yaptım. Mürettebatım hiçbir zaman üçte birinden daha az özgür adamdan oluşmadı ve hoş anılardan çok korku hikayeleri vardı. Elleri hala kendilerine tecavüz eden efendilerinin kanıyla ıslak olan kızları gemiye aldım ve denizcilerin sırtlarında artık acı çekmeden hareket edemeyecekleri kadar kötü kırbaç izleri gördüm. Ve evet, Kutsal Kitap'ın ne dediğini biliyorum - ama aynı zamanda bize gözlerimizi ve kalplerimizi kullanmamızı söylemiyor mu? Bir annenin kucağındaki çocuk çalınabiliyorsa, Cennet'in onun ayakları altında olduğu nasıl söylenebilir?

Dalila elime dokundu, istemeden hançerime uzanmıştım. "Hepsini kurtaramazsın." Gerçekten de adamlar çoktan para bozdurup kızını götürmeye başlamışlardı. "Dunya, Amina. *Tinbu*."

Tinbu. Köleleştirilmiş bir başkasıydı, gençken bir baskında esir alınmıştı. Arkadaşım neşeli, kaygısız bir adamdı ama o yıllardan nadiren bahsederdi ve şimdi yeniden zincire vurulmuş olarak nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirdim.

Bir lanetle elimi bıraktım. Dalila haklıydı. Herkesi kurtaramazdım ama Tinbu'yu hapiste bırakırsam lanetlenirdim. "Bu onu kurtarmama yardım edeceğin anlamına mı geliyor?"

Dalila yüzünü ekşitti. "Bu muhtemelen bir tuzak."

"Her şeyin bir tuzak olduğunu düşünüyorsun. Belki de Tanrı bizi buraya bilerek yerleştirdi."

"Eğer buna inanacak kadar safsanız, atölyeme geri dönmek istiyorum."

Hapishanenin içinden yüksek sesler geldi.

"Size Tinbu'nun böyle iğrenç bir suça karışmadığını söylüyorum!"

Teknede Tinbu'nun yanına koşan çizgili şallı adamdı. Bir asker ona zorla kapıya kadar eşlik ediyordu, ardından da resmi giyimli yaşlı bir adam geliyordu. "Kanıt olmadan onu suçlayamazsınız!"

"Bizim ne yapıp yapamayacağımız sizi ilgilendirmez," diye çıkıştı yaşlı adam. "Eğer Yahudi olsaydı, üstesinden gelmeniz için cemaatinize bırakılırdı. Öyle olmadığı için, ihtiyacım olan cevapları alacağım." Sesini alçalttı.

"Ailenin itibarını düşün Yusuf. Bundan uzak dur."

Kapıyı yüzüne kapattılar.

Adam -Yusuf- orada durmuş, şalını sıkıyordu. Zayıftı, teni günlerini güneş altında çalışarak geçirmeyen bir adamın soluk kahverengisiydi. Giysileri ince ketendi, etek uçları gümüş iplikle dans eden tavşanlarla işlenmişti ve sakalı düzenli bir şekilde bakımlıydı. Tahmin gerekirse, Aden'de uzun süredir önde gelen Yahudi tüccar ailelerinden birine mensup, hali vakti yerinde bir adamdı. Benden yaklaşık on yaş daha genç görünüyordu ve geleneksel olarak yakışıklı olmasa da yeşil gözlerinde bir ciddiyet vardı, sanırım bu sizin tipinizse sevimli olurdu.

Benimki değildi, korkunç kararlar veriyorum ve bu yüzden biraz daha yaramaz erkekleri tercih ediyorum, bu da her zaman iyi sonuç verdi. Ama sevgililerini tatlı ve yumuşak seven bir başkasını tanıyordum ve bu yüzden Yusuf kalbi kırık ve mutsuz görünerek uzaklaştığında Dalila'nın bakışlarıyla karşılaştım ve sözsüz bir şekilde ayağa kalktık.

Onu Aden'in dar ve dolambaçlı sokaklarında, şehrin derinliklerinde ve nemli sahilden ve kalabalık pazardan uzakta yükselen daha hoş kısımlarda takip ettik. Burada evler daha büyüktü: pencereleri ve kapıları güzel, karmaşık badana desenleriyle çerçevelenmiş taş konaklar, içleri o kadar yoğun parfüm kokuyordu ki buhur ve bakhoor kokusu özenle süpürülmüş caddeleri kokutuyordu. Ezan okundu, müezzin akşam namazı için çağrıda bulundu ve biz de limana bakan köşkten şehrin ana camisine doğru yürüyen bir grup erkekten faydalandık.

Yusuf takip edildiğinden şüpheleniyormuş gibi davranmıyordu. Çok yüksek iki binanın arasından geçen ince bir yoldan aşağı döndü.

güneşin solmakta olan ışığından geriye kalanları engelliyordu. Hızlı bir bakışta ne bir pencere ne de yoldan geçen başka biri görünüyordu.

"Burada bekle," diye fısıldadım. Dalila geri çekildi, yolun dibine rahatça yerleşti ve ben de en yorgun halimle öne atıldım.

"Efendim!" diye bağırdım. "Lütfen, aç yaşlı bir kadın için bir bozuk para verebilir misiniz?"

Yusuf içini çekti ama durup çantasına uzandı. Oh, Tanrı onu korusun. "Fazla bir şeyim yok ama-"

Bir sonraki an oradaydım, hançerim boğazındaydı.

"Çılgılık atma," diye uyardım. "Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok ama yardım için bağırırsan, yardım gelene kadar ölmüş olursun ve ben de gitmiş olurum." Onu ileriye, gölgelerin derinliklerine doğru ittim. "Yürü."

Gözleri öfkeyle yanan Yusuf yine de itaat etti. Duyulma ihtimali ortadan kalkana ve sırtı duvara kadar bekledim ve hançeri boğazından biraz uzağa bıraktım.

"Bana Tinbu'yu anlat," diye rica .

Yusuf öfkeli ve kızgın bir tavırla ayağa kalktı. "Kimsin sen?"

"Soruları ben soruyorum. Tinbu yaralandı mı?"

Bakışları azalmadı ama cevap verdi. "Tinbu yaşıyor. Kafasına kötü bir darbe aldı ve kafası karışmış görünüyor ama bu sorgulamalarını durdurmadı."

"Peki onu tam olarak ne hakkında sorguluyorlar?"

"Buranın kuzeyindeki sığıklarda bulduğu demir cevherini taşıırken yakalandı. Yetkililer bunun birkaç hafta önce kaybolan bir gemiye ait olduğunu iddia ediyor. Gemi henüz bulunamadı ama yolculardan bazılarının cesetleri kıyıya vurdu. Onlardan geriye ne kaldıysa artık," diye açıkladı Yusuf, beti benzi atmış bir halde. "Vali onların öldürüldüğünü söylüyor."

Demek meyve sıkıcısının dediği gibiymiş. Lanet olsun. "Tinbu'yu suçlamayı düşünüyorlar mı?" Titreyen Yusuf başını salladı. "Cinayet ve eşkıyalıkla."

Yüreğim ağzıma geldi. Cinayet ve haydutluk benim türüme karşı yapılabilecek en ağır suçlamalardı. Korsanlık buralarda aldatıcı ve karmaşık bir iştir. Başımıza lanetler yağdıran tüccarlar ve prensler genellikle gemilerini korumamız, gümrükten kaçırmamız ve rakiplerinden çalmamız için bizi kiralayanlarla aynı kişilerdir. Bir insanın hayatına son vermekten zevk alan bir deniz hırsızıyla hiç karşılaşmadım, günahı için değilse bile, para cezası ya da kısa süreli hapis cezasının ötesinde bir ceza riski için.

Çok fazla ölüm ve iş kaynağı yerine yok edilmesi gereken bir bela olduk.

Denize açılmak yeterince korkutucudur. Eğer adım atarsanız

Haddinizi aşarsanız, sizi ibret olsun cezalandırmaktan çekinmeyecek bir otorite yoktur.

Ve örnekler . . . korkunçturlar. Cinayet ve haydutluğun, "deniz yollarını kesmenin" cezası çarmıha gerilmek, ikiye bölünmek ve geriye kalanların şehir kapılarında asılmasıdır. Hikayelere inanılacak olursa, Romalılar zamanından beri ve belki de daha uzun süredir bu ceza uygulanmaktadır.

"Tinbu yasadışı kurtarma yaptığını itiraf etti mi?" Bayıldıktan hemen önce *Marawati*' yalvarışını hatırlayarak sordum.

"İlk başta değil. Demir cevherinin geçmişini açıklayamazsa, belki de geleceğini paylaşmayı kabul edebileceklerini söyledi."

İnledim. "Aptal kendi boğazını kesti."

"Ama o adamları o öldürmedi! Tinbu'yu tanırım ve o katil değildir. Yani, her zaman yasalara uygun davranmaz ama ..." Yusuf'un sesine yeniden şüphe karıştı. "Bana bunları neden soruyorsun? Bu adamların ölümüyle bir ilgin var mı?"

"Hiç de değil. Ben de Tinbu'nun bir arkadaşım ve onu bir iş için işe almayı umuyordum. Zaten riske attığı bir iş, ki bu onun için bile oldukça hızlı." Kaşlarımı çattım. "Adamları da suçlanıyor mu?"

"Bilmiyorum. Anladığım kadarıyla vali onları aç ve susuz bir şekilde kilit tutuyor ve onlar da sadakatlerini gözden geçiriyorlar."

Harika. Cinayetle suçlanan bir arkadaş ve susamış adamlardan oluşan bir tayfa. "Peki ya körfezdeki o kadirgalar?"

Yusuf'un yüz ifadesi daha da ekşidi. "Onlar yeni. Vali, birkaç sezon önceki korsan saldırısından sonra savaş gemilerinin iyi bir caydırıcı olacağını düşündü. Şimdiye kadar sadece kişisel zevk yolculuklarında kullanmak için vergilerimizi artırdı."

Şaşırtıcı olmasa da umut vericiydi; belki de onları kullanan adamlar deniz savaşlarında acemiydiler. "Ne tür askerler taşıyorlar?"

"Tanrı bilir nereden ithal edilmiş bazı Memlükler. Gemide kendi aralarında konuştukları dili anlayamadım."

"Peki Ma-is Tinbu'nun gemisi ne durumda?" Kendimi düzelterek sordum. "Denize elverişli mi?"

Yusuf gözlerini kırptırdı. "Hiçbir fikrim yok, ben denizci değilim. Tinbu'nun birkaç hafta önce gemiyi tamir için karaya çıkardığını biliyorum ama henüz bir sonraki yolculuğu için yük yüklemeye başlamadı."

Bu hem iyi hem de kötü bir haberdı. *Marawati* hafif ama bildiğim kadarıyla yelkenler delik deşikti ve kürekler erzak için takas ediliyordu.

Ama hayır. Tinbu'nun tarzı bu değildi. Memurlara karşı pervasızdı, gemilere karşı asla. Okyanusta onun kadar uzun yıllar geçirmiş hiç kimse gemilere karşı pervasız olamazdı. *Marawati*'yi onun ellerine teslim etmemin bir nedeni vardı.

Bunu hak etmesi için dua etmeliydim.

Ancak yine de onu hapisten çıkarma meselesi vardı. "Vali ve muhtasib ... Hızlı hareket edeceklerine inanıyor musunuz?" diye sordum.

Yusuf şalını düzeltmeye başladı. "Evet. Adamlarını gerçekten inanıyor gibi görünüyorlar ve yakalamasalar bile, o kolay bir günah keçisi olabilecek bir kâfir. Diğer yolcuların kafasını rahatlatmak için onu çabucak, korkunç bir şekilde öldürecekler."

"Ne haberi?" Dalila sordu.

Yusuf sıçradı. "Aman Tanrım, sizden bir tane daha var."

Ona acımasız bir bakış attım. "Tinbu cinayet ve yol kesmekle suçlanıyor ve bu nedenle kısa süre içinde işkence edilerek idam edilecek."

"Ah." Dalila'nın sesi . "O halde daha önce yineliyorum. Başka bir gemiye ihtiyacımız var."

"Daha önce belirttiğim hususu *yinelemek* istiyorum: onu geride bırakmıyoruz."

Yusuf'un gözlerinde şaşkın bir umut filizlendi. "Ona yardım edebileceğinizi mi söylüyorsunuz? Masum olduğunu kanıtlayacak deliliniz var mı?"

Masumiyetini kanıtlayacak deliller ... ah, ama bu adam hararetle savunduğu denizciyi tanımıyordu. "Sen onun için kimsin?" Dürttüm.

Yusuf kızardı ve şüphelerimi anında doğruladı. "Ben onun müşterilerinden biriyim. Birkaç sezondur ailem için Calicut'a yük taşıyor."

"Ve tüm müteahhitlerinizi bu kadar şiddetle savunuyorsunuz?"

Yüzündeki kızarıklık derinleşti. "Biz arkadaş olduk."

Eminim öyledir. "Bu dostluk onun hayatını kurtarmak için kendini riske atmayı da kapsıyor mu?"

Tüccar tereddüt etti. "Kimliğimi gizli tutmak zorundayım -ailemi tehlikeye atamam- ama elimden geleni yaparım."

Dalila bileğimi tuttu. "Bunu ciddi ciddi düşünüyor olamazsın. Bir adamı hapisten kaçırmak "ihtiyatlı olmanın" tam tersidir. Aden'den kaçmak zorunda kalacağız. Salima izini sürebilen kadın, hatırladınız mı? Ve burada öğrenmiş olabileceğimiz tüm bilgiler yok olacak."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Tersledim. Marjana'ya, anneme, Salima'ya verdiğim sözler kafamda çınlıyordu ... ve yine de Tinbu'yu böyle bir kadere terk etmek vicdansızlıktı. "Başka bir yol bulacağız, her zaman buluruz. Ama şu anda arkadaşımızı hapisten çıkarıyoruz ve ben de gemimi körfezdeki o lanet Memlûklerden geri alıyorum."

"Geminiz mi?" Yusuf beni yeniden içine çeker gibi oldu, gözleri boyumu takip etti ve sonra çok, çok genişledi. "Yüce Tanrım... ilk kaptanının bir Hintli olduğunu söylüyorlar, ama kesinlikle sen olamazsın-"

"Hayır, kesinlikle yapamam. Bu konuyu kapatalım, olur mu?" Yusuf ağzını açıp kapadı. "Pekâlâ."

"Mükemmel." Kararmaya başlayan gökyüzüne endişeyle baktım. Hızlı hareket etmeyi hiç sevmemişimdir. Düzgün bir işi planlamak zaman alır. En iyisi birkaç saatlik eylem için haftalarca hazırlık gerektirir. Ama Tinbu'nun haftaları yoktu. Günleri olduğundan bile şüpheliydim.

Hızlıca düşündüm, seçeneklerimi gözden geçirdim. "Dalila, ışığım, Kilwa'daki altın pazarını hatırlıyor musun? O malzemeleri bir saat içinde alabilir miyiz?"

Dalila kollarını kavuşturarak bana sert bir bakış attı. "Bu malzemeleri elde etmek onları karıştırmakla aynı şey değil ve ben bu aptallığı henüz kabul etmedim."

"Oh, Tanrı aşkına, sana payımdan bir yüzde daha vereceğim, tamam mı? Yeterince zaman var mı?"

"Teorik olarak. Karışım tam bir gün kaynadığında daha iyi olur."

"Eğer bir gün beklersek, mürettebatın yerine sen kürek çekmek zorunda kalacaksın." Yüzünü buruşturdu. "Peki. Ama filimiz yok."

"Başka bir dikkat dağıtıcı ile idare edeceğiz." Tinbu'nun tüccarına baktım, sanki delirmişiz gibi bize bakıyordu. "Yusuf. . oyunculuğun nasıl?"

Bilge Cemâleddin' Abdurrahmanh îmâm el-Cevherî'nin Şarlattanlar Kitabından Mho Mork Bayıltıcı İlaçlar ve Diğer Uyuşturucu Maddelerin Hilelerinin İfşası

Şimdi burayı dinleyin ve size kendilerine Banu Sasan diyen şarlattanlar kabilesinin en kötü zehirlerinden birini daha anlatacağım. Bu onların en büyük numarası ve uyku haplarının en klas olanıdır: "Mavi Girit" banotu. Mümkün olan en etkili bayıltıcı ilacı hazırlamak için, ağırlık olarak beş dirhem olgun mavi banotu, dört dirhem siyah haşhaş tohumu, üç dirhem afyon, dört dirhem öforbium, beş dirhem siyah tohum, altı dirhem agarikon, dört dirhem marul tohumu, iki dirhem fesleğen tohumu, beş dirhem adamotu elması ve iki dirhem datura cevizi alırlar. Bunların hepsi birlikte dövülür, pırasa suyuyla yoğrulur ve hap haline getirilir, daha sonra mavi kükürtle tütsülenir; haplar ancak ezilerek toz haline getirildikten sonra yapılabilir. Bir kişiyi uyuşturmak için ona bunu bir yiyecek, içecek ya da helva içinde verirler ve kişi oracıkta uykuya dalar ve burnundan sirke verilerek canlandırılana ya da koklaması için mavi çıra verilene kadar kendisine ne yapıldığına dair hiçbir fikri olmaz, ardından ilacı kusar. Bu, karşılaştığım en etkili yöntemlerden biri. Aklınızı başınıza alın! Olmak

tükettiklerinize dikkat edin, özellikle de şüpheli karakterlerin ellerinde.

Bölüm 6

Gece yarısına doğru Aden'in en yeni mesire yerinde, en zengin mahallelerinden birinin önünde yer alan ve Sira Körfezi'nin hırçın siyah sularının muhteşem manzarasını sunan, kaymaktaş ve ithal ahşaptan pahalı bir şekilde inşa edilmiş bir pavyonda inzivaya çekilmiştim. Ay çıplak bir orak gibi görünürken, geceyi kovalamak için lambalar ve meşaleler yakılmıştı. Şimdiye kadar çoğu aile uykulu çocuklarını evlerine bırakıp çekilmişti, ancak bir grup adam hâlâ bir o yana bir bu yana dolaşıyor, dostça sohbet ediyor ve ara sıra son dilencilere bozuk para atıyordu. Kalan ızgara balık porsiyonlarını ve kızarmış susamlı hamur işlerini ucuza satan birkaç satıcı ve işportacı da ayrılmaya başlamıştı.

Ama yine de benim için yeterince kalabalık vardı.

"Şansını dene!" Ellerimi açarak rattan sandığın üzerine devrilmiş üç kil fincanı gösterdim. Tencerem dizimin dibinde duruyordu, içindeki parıltılı madeni paraları göstermek için bir yağ lambası ısıltı ısıltı yanıyordu. "Üç fil, kazanmak için üç şans!"

İyi dikilmiş giysiler ve ince işlemeli kemerler giyen bir grup genç beni izliyor ve birbirlerini dürtüklüyorlardı. Şimdi yanıma geldiler.

"Bu bahse gireceğim," diye böbürlendi biri, sakalı çenesindeki birkaç umut dolu siyah kıldan biraz daha fazlaydı.

Umutlarını boşa çıkarmak için hile yapmama gerek yoktu ama yine de yaptım çünkü eski alışkanlıkları kaybetmek zordur ve ben de kazandıklarım karşı korumacı davranmaya başlamıştım. Üç kil kabı evirip çevirirken, küçük parmağıma bir ceviz sıkıştırdım ve çocuk arkadaşlarının hayal kırıklığına uğramış iniltileri arasında yanlış seçim yaparken onu ileri geri kaydardım.

"Zayıf düşmeyin!" Geri çekilen sırtlarına doğru bağırdım. "Gelin, tekrar deneyin!"

"İstersen ben de " Yusuf'tu. Tinbu'nun "müşterisi" şimdi, daha önce karşılaştığım endişeli tüccardan tamamen farklı bir adama benziyordu. Artık Adeni tarzında giyinmiyordu, iç bölgelerden gelen bir yolcunun bol cübbesini ve dökümlü baş örtüsünü giymişti. Bir yabancıydı, belki de kent yaşamına ve yerel haydutlara alışık olmayan bir yabancıydı.

"Sizi ağırlamaktan memnuniyet duyarım efendim," dedim cömertçe. "Oturun. Kuralları biliyor musunuz?"

Yusuf, ellerinin titremesiyle neredeyse anında bozulan muhteşem bir havayla yerine yerleşti. "Ben ... ah. Hafızamı tazeleyeyim," dedi ve üç bakır fils uzattı.

Cevizi avucumun içinde tuttum ve fincanlardan birinin altına yerleştirdim. "Onları hareket ettirdiğimde dikkatle izle. Cevizin hangi fincanda olduğunu doğru tahmin , küpüm size gider. Yanlış tahmin ederseniz paralarınız bende kalır.

Anladın mı?"

Başını salladı. "Devam et."

Fincanları değiştirmeye başladım, ellerim bir hareket bulanıklığı içindeydi. Bu turda hile yapmakla uğraşmadım - parmaklarımın Yusuf'un bileğine taktığı altın kelepçenin tokasının üzerinden geçmesini sağlamakla daha çok meşguldüm.

Sonunda durdum. "Seç."

Yusuf hiç tereddüt etmeden en soldaki fincana -altında ceviz saklı olana- dokundu ve gözlerinde mutlak bir bilgiyle bakışlarımı karşıladı.

Birinin derinlikleri yok muydu? Tam onu hile yapmakla suçlayacaktım ki tiz bir kadın çığlığı havayı böldü.

"Bu o! Hırsız bu!"

Dalila'nın bir kraliçe asası gibi elinde tuttuğu tahta asası ve peşinde iki polisle bana doğru hışımla geldiğini görmek için sinirli bir şekilde başımı kaldırdım. O da Yusuf gibi değişmiş, en güzel elbisesini giymiş ve yüzünü incili bir saç bandıyla tutturulmuş şeffaf işlemeli bir kumaşla örtmüştü. Değerli taşlara benzetmek için boyanmış altın ve camdan bilezikler ve halhallar bileklerinden ve terlikli ayaklarından parıltıyor ve çınlıyordu.

"Oğlum eve geldi ve onun küçük oyununu oynadığını ve üç filsten çok daha fazlasını kaybettiğini söyledi - onun mühür yüzüğünü çalmış." Dalila mücevherli elini kafama doğru salladı. "Onun tutuklanmasını istiyorum!"

Küçümsenmiş bir masumiyet ifadesi takındım. "Ben öyle bir şey yapmadım." "Bütün bunlar ne o zaman?" Polislerden biri kaba bir şekilde başıyla bardakları işaret etti ve Kazandığım parayı tekmeledi. "Bir çeşit kumar mı?" "Arayın onu!"

Dalila cilbabını çenesinin altından kavradı. Birkaç kez Gece yarısı saçlarının ustalıkla savrulan dalları ve sürmeli güzel gözlerinden süzülen yaşlarla, erkeklerin her zaman kurtarmaya ihtiyaç duyduğu bir şekilde güzel ve şefkatli, asil bir acının resmiydi. "Lütfen. O yüzük nesillerdir ailemde. Babamdan bana kalan tek hatıra."

"Bir yalancı yetiştirdiği için babana lanet olsun!" diye bağırdım.

Polislerin üzerine skandal dolu bir sessizlik çöktü. Ama sadece bir anlığına, biraz da heyecanla, yoksulları taciz etmek için yeni bir nedenleri olduğunu fark edene kadar.

"Ayağa kalk, sefil!" Biri beni kabaca yakaladı ve Yusuf'un bileğinden çaldığım altın kelepçeyi bıraktım.

Manşet tozlu zemine çarptı ve Yusuf'un ağzı gerçek bir şokla açıldı. Bu kısma alıştırma yapmamıştık; bir güven işinde ara sıra yaşanan şaşkınlığın, suç ortaklarımın tepkisini daha da gerçekçi kıldığını düşünüyorum.

Boğulur gibi bir ses çıkardı. "O benim!" Hızla yetişti ve bana ters ters baktı. "Hırsız!"

"Yalancı! Hepiniz ! Sahte suçlamalarınızla zavallı yaşlı bir kadından faydalanmaya çalışıyorsunuz ve *bana dokunmayın!*" Askerin ellerinden kurtulmaya çalıştım, belinde cop ve hançer dışında bir şey taşıyıp taşımadığını anlamak için hızlı bir çabayla vücuduna doğru düştüm. Hayır. Mükemmel. "Açıklamama izin ver! Tanrım, böyle köpekler sokakta büyükanneleri tartaklarken bu dünya ne hale geliyor! Bahse girerim hiçbiriniz buralı bile değilsiniz! Yabancı efendilerimizin dürüst Adenileri taciz etmek için adam ithal etmesi ne güzel bir şey! Desteklemek için vergi ödediğimiz şey bu mu?"

Hayatım boyunca hiç vergi ödemedim. Ya da gümrük ücreti. Ya da herhangi bir para cezası (elbette zekatımı ödüyorum ve sadaka veriyorum, çünkü İlahi Otorite saygı duyduğum tek otoritedir). Ancak sarf ettiğim sözler o kadar isabetli seçilmişti ki, gerçekten dürüst Adeniler durup çatışmayı izlemeye başlamıştı.

Polisler fark etmiş gibiydi.

"Yeter," diye tısladı biri. "Hepiniz polis müdürüne geliyorsunuz. O sizin ... En Yüce Olan adına, bu *çantada* ne var?" Çantayı getirdi

Sandığımın altında duran heybeyi yüzüne yaklaştırdı ve sonra ağzını tıkayarak arkadaşına doğru itti. "Yıkanmamış bir ahırdan daha kötü kokuyor."

İkincisi dans ederek uzaklaştı. "Onu istemiyorum!" Heybeye doğru atıldım. "Geri ver onu!"

Birinci subay bana bir tokat attı ve ben de çelimsiz yaşlı bir kadın gibi . "Muhtemelen daha fazla çalıntı ıvır zıvır," dedi küçümseyerek. "Ya da sadece çöp.

Sesi deli bir kadın gibi geliyor."

"Dev gibi görünüyor." Arkadaşı pazumu sıktı. "Tanrım, kadın. Bir çeşit savaş atı gibi yapılı olmak için ne yiyorsun?"

"Babanın-"

Bu sefer beni susturacak kadar sert vurdular.

Doğruca hapishane deposuna götürüldük. Üçümüz üzgün bir grup oluşturduk: ben gereksiz yere dürtülüp hepsine küfrediyordum, Dalila üzüntüyle ağlıyordu ve Yusuf en başta bu planı kabul ettiğine pişman olmuş gibi görünüyordu.

Artık hapishanenin dışında sadece bir adam nöbet tutuyor ve biz yaklaşırken kaşlarını çatıyordu. "Burada ne işiniz var?"

"Bir hırsız ve kurbanları."

"Sözde hırsız!" İçeri itildiğimde düzelttim. Minderler bir duvarı kaplıyordu ve ofisin ortasında alçak bir masa duruyordu; masa kâğıtlar, ağırlıklar ve loş ışıktaki parıldayan kırmızı-altın metalden büyük bir pirinç terazi setiyle doluydu. Bir an için odayı taradım ve hangi eşyaların silah olarak kullanılabileceğine karar verdim. Açık bir kapı, hücre bloğunun esneyen karanlık koridoruna açılıyordu; ancak ışıksız kasvetinde hiçbir şey göremiyordum. Bir yağ lambasının parıltısı altında yerde tavla oynayan sıkılmış iki genç adam dışında oda boştu, görevliler evlerine gitmişti.

Beş adam. Tabii hapishanede başka gardiyanlar yoksa. Çok iyi bir ihtimal değildi. Göz ucuyla Yusuf'a baktım, kavgada iyi olup olmadığını merak ediyordum. Tebeşir rengindeydi ve gözle görülür bir şekilde titriyordu. Muhtemelen hayır.

Tavla oynayan askerlerden biri, yüzünde çiçek hastalığı izleri vardı, başını kaldırıp baktı. "Bütün bunlar da ne?"

Çantamı tutan asker beni dizlerimin üzerine itti. "Deniz kenarındaki pavyonda sivillerden hırsızlık yapan bir serseri bulduk."

"Ben hiçbir şey çalmadım, seni iktidarsız katır. Şahitlerin nerede?" Israr ettim. "Böyle bir hakkım var!"

Yusuf, "Benim manşetim açıkça senin kolundan düştü," diye işaret etti.

"O zaman belki de orada olmamalıydı!"

"Tanrı seni lanetlesin." Dalila ellerini yüzünde , kirpiklerini kırıştırdı ve dört askerden üçü ona uzun uzun bakma fırsatını yakaladı. "Eğer oğlumu kötülüğe teşvik ettiysen, seni suçlayacağım. Cezalandırıldığınızı göreceğim."

" arayın," dedi çiçeği damgalı subay bezgin bir şekilde.

Hemen işe koyuldular ve hiç de uygun olmayan bir şekilde her yerimi okşadılar. Dürtme ve dürtme sona erdiğinde, masanın üzerinde üç set oniks küpe, mühür yüzük, dört fildişi bilezik, gümüş bir saç süsü, işlemeli bir dizgin ve minik karanfilli bir kemik çakı duruyordu.

Bir an inanmaz bir sessizlik oldu.

Ellerimi kaldırdım, daha uzlaşmacı bir ton aldım. "Yemin ederim açıklayabilirim."

"Şüphesiz yapabilirsin." Polis tahta bir yazı tahtası ve mürekkep kabı getirdi. "Yarın wali gelene kadar onu tutmaya yeter. Tanıkların ifade vermesi gerekecek ama ... bu *koku* da ne?"

"Ben," dedim ısrarla. "Ayda bir kereden fazla yıkanmamaya çalışıyorum. Vücuttaki mizacı dengede tutuyor."

"Bu çanta," dedi heybeyi hâlâ elinde tutan memur, mazeretimi görmezden gelerek. "Serseri bunu üzerinde taşıyordu."

Heybeyi yere fırlattı ve sarsıcı hareket kalın, çimenli, pis bir hava yayılmasına neden oldu. Çiçek hastalığı izleri olan adam tiksintiyle geri çekildi ama arkadaşı sakinleşti. Bir şüphe-entrika parıltısı vardı -Yüzündeki ifade, bizi getiren memurlara baktığı anda kayboldu.

Ortağının şaşkın bakışlarını görmezden gelerek, " sonrasını biz hallederiz çocuklar," dedi yumuşak bir . "Devriyeye dönebilirsiniz."

Bana soğuk, alaycı bir sırıtış fırlatmadan önce diğerlerinin gitmesini bekledi. "Aç şunu."

Çantaya doğru hiçbir hareket yapmadım. "Yapamam. İçinde kayısı mayalıyorum. Gaz için en iyi tedavi, ama onları çok erken havaya maruz bırakırsanız - bekleyin!" İkinci adam copuna uzanırken bağırdım, belli ki beni itaate zorlamak istiyordu. "*Tamam.*"

Çantayı açtım. İçinde sıkıştırılmış ot ve reçineden oluşan iki büyük, koyu renkli, yapışkan tuğla vardı.

Çiçek izli asker nefes aldı. "Düşündüğüm şey bu mu?"

"Torunlarım için tatlılar," diye yalan söyledim. "Etraftaki en iyi helva."

"Eğer bu helvaysa, ben İram'ın sultanıyım," dedi diğer subay. "I Haşhaş gibi koktuğunu *düşündüm*."

"Ama çok karanlık," diye düşündü memur arkadaşı, tuğlalardan birini alıp burnuna götürürken. Bir ürperti ile içine çekti. "Oh. Oh, Tanrım. Eminim çok serttir."

"Zenginlerin haşhaşlarını bu şekilde aldıkları söylenir. Partilerinde dans eden kızların göbeklerinden yudumladıkları tatlı şarabın içinde erittiklerini duydum." Subay bana bir bakış attı. "O zaman sen bu musun? Soylular için bir çeşit uyuşturucu kaçakçısı mısın?"

"Ben öyle bir şey değilim," dedim meydan okurcasına. "O benim bahçem için gübre. Torunlarım için aldığım şekerlemelerle karıştırdım."

Adam . "Mayalanan kayısılarla karıştırmadan önce mi sonra mı? Yalanlarını bile düzgün tutamıyorsun. Polisi kandırmak, serserilik, hırsızlık, uyuşturucu kaçakçılığı ... ve ben de katil korsanın bu ayki tek heyecanımız olacağını düşünmüştüm."

"Yine de, belki de denemeliyiz," diye önerdi çiçeği damgalı subay. "Sadece hikâyesini doğrulamak için bir tadımlık," diye ekledi daha aceleyle.

"Bu haşhaş değil!" Alay ettim. "Öyle olsaydı sizin gibi bir çift taşralı bunu nereden bilebilirdi ki? Söyleyin bana, ikinizin de çenesinde bir kıl bile yok, taşaklarınız düştü mü? Yoksa üyeleriniz asla bir kadının içine giremeyeceklerini bildikleri için mi olgunlaşmaya zahmet etmediler?"

Erkekliklerine yapılan bu kaba hakaret karşısında gözleri öfkeyle parladı. Ve hepimiz bunun nereye gittiğini biliyoruz, değil mi? Kaçınılmaz olana yol açan, yükselen küfürleri hatırlamama gerek var mı?

Askerler pastanın tadına baktı.

Bayılıp gözleri cam gibi olduğunda, ilkinin dudaklarından bir şerit ancak geçmişti. "I . . . Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Kendimi harika hissediyorum," diye fısıldadı arkadaşı. "Sanki kuşların arasında uçabilir ve bir düzine mısra yazabilirmişim gibi hissediyorum ve-" Gözleri yukarı doğru yuvarlandı ve yere yığıldı

Diğer asker ona baktı, başını eğdi ve aniden yere yığıldı.

Yusuf bir elini ağzının üzerine kapattı. "Allah'ım beni koru ..."
Parmaklarının arasından sesi boğuk çıkıyordu. "Az önce onları öldürdün mü?"

"Hayır. Ama sessiz ol." Askerin coplarından birini kaptım ve kapıya . Sırtımı duvara yaslayıp Dalila'ya başımı salladım.

"Kurtarın beni!" diye bağırdı, asasını kaldırdı ve kendini hapishane hücrelerine açılan kapının yanına konumlandırıdı. "Oh, lütfen yardım edin! Delirdi!"

Bir telaş oldu ve sonra dışarıda nöbet tutan asker kapıdan içeri daldı. Copu kafasına indirip onu bayılttığımda daha eşiği yeni geçmişti. Bir sonraki saniyede Dalila'ya katılmak için koştum ama karanlık hapishaneden hiçbir asker çıkmadı.

Uzun, gergin bir an bekledim ve sonra geri adım attım. "Sanırım yalnızız."

"Planınız *bu* muydu?" Yusuf'un sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Keklerin tadına bakmasalardı ne yapacaktınız?"

Bayılttığım adamın nabzını kontrol ettim ve başındaki yarayı hızla kapattım. Şeytani bir baş ağrısıyla uyanacaktı ama muhtemelen . "Yusuf, canım, yıllardır çalışarak öğrendiğim bir şey varsa, o da genç erkeklerin gururunu asla küçümsememektir. Onlara hakaret ettiğim an, pastanın tadına bakacaklardı. Ya ? Şey"-sopayı kaldırdım-"her zaman beklenmedik durumlar vardır."

"İhtimaller," diye tekrarladı zayıf bir sesle, keklerin etrafından dolanırken sanki fırlayıp ağzına atlayacaklarmış gibi. "Bunların içinde ne olduğunu bilmek istiyor muyum?"

"Bir şey bilmek istemiyorsan iyi edersin." Dalila ona ters ters baktı, sesine sahiplenme duygusu sinmişti. "O formül *benim*. Mükemmelleştirmek yıllarımı aldı."

"Senin formülünü çalmayacak," diye Dalila'yı temin ettim. "Burada kal ve gözcülük yap. Adamları ve ofisi arayın ve taşıyabileceğimiz her şeyi alın. Su tulumları, silahlar, yiyecek ve erzak. Bu sırayla. Yusuf"-askerlerden birinin cebini karıştırdım, bir dizi anahtar çıkardım ve tüccara fırlattım-"sevgilini serbest bırakma zamanı."

Bir elimde tahta copu, diğerinde bir kandil tutarak hapishane bloğunun kapısından içeri girdim. Dört hücre vardı: her birinde ancak iki kişinin sığabileceği daracık yerler. Bu durum polisin *Marawati*'nin ekibini oluşturan yirmi kadar adamı daracık hücrelere tıkıştırmasına engel olmamıştı. Çoğu yerde top gibi kıvrılmıştı, bazıları uyuyor, diğerleri susuzluktan sersemlemiş görünüyordu. Ben yanlarından geçerken birkaçı doğruldu ve hafif şaşkınlık sesleri çıkardı.

Ama benim gözlerim sadece Tinbu'yu görüyordu. En iyi arkadaşım bir hücrede değildi, koridorun sonundaki kirli zemine zincirlenmişti, kanlar içinde ve yalnızdı.

Beline kadar soyulmuş ve kırbaçlanmıştı, şişmiş kırbaç izleri derisini boydan boya kesiyordu.

"Tinbu!" Yusuf elinde anahtarlarla ileri atıldı ve Tinbu'nun ayak bileklerindeki kelepçeleri hızla çözdü.

"Yusuf. ." Tinbu çatlamış dudaklarının arasından mırıldandı. "Burada olmamalısın."

"Her şey ," diye cevap verdi Yusuf. "Seni kurtarmak için buradayız." Tinbu'nun donuk gözleri kırpışarak açıldı. "*Biz mi?*"

Bir adım öne çıktım. "Biz." Bileklerini bağlayan ipleri, polisin kalçamda kılıfını bulamayacak kadar beceriksiz olduğu bıçakla kestim. "Seni görmek güzel, dostum."

"Amina," diye gürültüyle nefes verdi Tinbu. "Öldüm mü ben? Senin zamanlaman bile bu kadar iyi olamazdı."

"Demek birbirinizi tanıyorsunuz." Yusuf kaskatı kesildi. "Zamanımızın en azılı kadın haydutu Tinbu'nun sağ kolu olduğundan bahsetmiş olabilirsiniz."

Suçluluk duygusu yüzünü kapladı. "Yasal yollardan gitmeye çalışıyordum." "*Az önce yasadışı hurdalarla yakalandın.*"

"Evet, ama ..." Tinbu acı içinde yüzünü buruşturarak . "O adamları ben öldürmedim, yemin ederim."

"Hey!" diye hapsedilmiş mürettebat üyelerinden biri. "Hey, bayan! Şu anahtarları verin, yalvarırım!"

Tinbu ve Yusuf'a nefesimin altından, "Siz ikiniz bunu başka zaman konuşursunuz," diye tısladım. "*Marawati*'nin şekli nedir? Denize elverişli mi? Erzak aldınız mı?"

"Erzak, hayır," diye yanıtladı Tinbu. "Pek sayılmaz. Sarnıçtaki su her şeyden çok sirke ve askerlerin yiyeceklerimizi ve ellerine geçirdikleri her şeyi çaldıklarından hiç şüphem yok. Mevsimlik onarımlar yapıldı ve gemi denize elverişli, ama yelkenler bağlı ve kürekler sahte bir dip altında saklı."

Sesimi daha da alçalttım. "Peki ya mürettebat?"

"Sadık ve teklif ettiğiniz her şeyle baştan çıkacak kadar itibarsız." Tinbu'nun kan çanağına dönmüş gözleri benimkilerle buluştu. "Sanırım teklif edecek bir şeyin var?"

"Ben her zaman yaparım."

Yusuf ve ben Tinbu'yu ayağa kaldırdık. Artık mürettebatın geri kalanı da uyanmıştı ve kaçışımızın yakın görünmesiyle birlikte, bastırılması gereken birkaç cinsel ima teklifinin yanı sıra daha fazla rica geldi.

Kalabalık hücrelerin parmaklıklarına dayanmışlardı, terli yüzleri yağ lambanın ışığında parlıyordu. Bu kıyılarda dolaşan çoğunluk gibi çeşitlilik gösteren bir tayfaydılar; giysileri ve dilleri Etiyopya ve Hindistan'daki, Doğu Afrika'nın en güneyindeki ve Akabe'nin kuzeyindeki anavatanları çağırıyordu. Daha fazlası muhtemelen benim gibi karışık kıyı kökenliydi ve benim yaşlarımdaydı. Bir avuç genç ve yaşlı adam vardı; yaşlılarda denizde geçen zorlu bir yaşamın getirdiği eksik uzuvlar ve süt gibi gözler, gençlerde ise zinde bebekler vardı.

Tinbu'nun onları dikkatle incelediğinden hiç şüphem yoktu. Ancak kariyerim boyunca öğrendiğim bir şey varsa o da erkeklerin, hizmet etmeleri gereken kişinin kadın ya da erkek olmasına bağlı olarak incelemeye farklı tepkiler verdiğidir.

"Hey. Hey, bayan. Büyük Hanımefendi." Konuşan ilk adamdı, Arapçası bana Kızıldeniz limanlarını hatırlatıyordu ve giysileri yemek yağıyla lekelenmişti. "Çıkarın beni. Buna değecek bir şey yapacağım, yemin ederim."

"Öyle mi?" Tinbu'ya kandili uzattım, diğer adamın hücresine yaklaşırken arkadaşım yüzünü buruşturdu. "Bunu benim için nasıl değerli kılacaksın?"

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Genelde tercih ettiğim kadınlardan çok daha irisin ama ..." Bakışları vücudumda gezindi ve yakınıma eğildi, dişleri parmaklıkların yanında parlıyordu. "Eminim hâlâ tadın-"

Hançerimin kabzasını ağzına sapladım. Acı dolu bir çığlık attı, kan ve en az iki diş havada uçtu. Geri çekilmesine fırsat vermeden kemerini kavradım ve onu parmaklıklara doğru çektim.

Bıçağımı bacaklarının birleştiği yere bastırdım. "İlk suçun bedeli bir diştir. İkincisi, çok daha değerli bir şey. O yüzden kapa şu lanet çeneni ve beni ." Onu geri ittim ve şimdi gözleri fal taşı gibi açılmış ve tamamen sessiz denizcilerden oluşan bir sürünün içine düştü.

Hücre bloğunu arşınladım, cesurca gözleriyle buluştum ve onları kaba bir değerlendirmeye inceledim. "Çok az zamanım var, bu yüzden hızlıca anlatacağım. Ben Amina al-Sirafi olarak bilinen nakhudha'yım. Gemim *Marawati*'de tayfalık yapıyordunuz, Tinbu'nun söylediğine göre bu görevi oldukça iyi bir şekilde yerine getirmişsiniz. Aden'deyim çünkü *Marawati*'me - ve mürettebatıma- ihtiyacım var çünkü bu işe katılan herkesi altın yağmuruna tutacağına söz veren zengin ve yaşlı bir kadın için çok değerli bir şey çalacağım."

"Saçmalık." Ona döndüğümde geri çekilen sıska bir gençti. "Yani, saygıyla söylüyorum. Amina al-Sirafi'yi on yıldır kimse görmedi. Senin gerçekten o olduğunu nereden bileceğiz?" Tinbu'ya baktı. "Sen ne diyorsun?"

Tinbu başını eğdi, beni savunmak için konuşmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Benim adıma konuşması için bir erkeğe ihtiyaç duyan biriyle çalışmazdım. "O benim nakhudha'm," dedi basitçe.

"Ben de kendi adamlarım için dönüyorum," diye ekledim. "Ama hiçbiriniz benim adamım değilsiniz ve doğrusu, grup ne kadar küçük olursa, gizlice kaçmak o kadar kolay olur." Teklifimi tekrar gözden geçiriyormuş gibi kaşlarımı çattım. "Aranızda kürekli bir gemi kullanabilen var mı?"

Bir an tereddüt ettiler ve sonra ayrıldılar.

Ağır İran aksanıyla konuşan şişman bir adam nefes nefese, "Evet," dedi. "Yıllardır kürek çekiyorum. Kalıpları iyi bilirim ve başkalarına da öğretebilirim."

"Ve öğrenmeye hazırım!" dedi sıska genç hızla. "Ben de harika bir gözcüyüm, gemideki en iyi gözlerim."

Şüpheyi dilimi şaklattım. "Birlikte karar vermeniz gerekir. Benim ekibim işleri böyle yapar."

Tahmin edebileceğiniz gibi, "korsanlık suçundan çarmıha gerilme ihtimaline karşı geride kalmak" ya da "zenginlik vaat eden iri yarı, silahlı kadınla kaçmak" arasındaki seçim zor değildi. Adamları hızla serbest bıraktık ve artık çırılçıplak olan polislerin buruşmuş bedenlerinin üzerinden geçerek dışarı çıktık.

Tinbu, Dalila'ya bakıp başını eğmeden önce çıplak bedenler, *tamamen* soyulmuş ofis ve haşhaş kekleri arasında göz gezdirdi. "Zehirlerin Hanımı . . . yeteneklerinizin bozulmasına izin vermediğinizi gördüğüme sevindim."

"Aptal." Dalila tatlı tatlı gülümsedi. "Önce o bana geldi."

"Bu bir yarışma değil Dalila," dedim. "Polislerin neden çıplak olduğunu sormalı mıyım?"

"Profesyonel hırsız arkasında hiçbir şey bırakmaz," diye yanıtladı son bohçayı bağlarken. "Ama askerin coplari ve hançerlerinden başka silah yoktu. Ve sadece tek bir deri su."

"Suyu elden ele dolaştırın. Herkes bir yudum alsın. Tinbu, küreklerin güvertenin *altında* olduğunu söylemiştin?"

Hâlâ Yusuf'un koluna yaslanarak başını salladı. "Gevşetilebilirler ama *Marawati*'nin boyutlarındaki kürekli kadırgalar liman yetkililerini ürkütüyor ve ben de onu eski bir balıkçı gemisi olarak göstermeye çalışıyorum."

"Kürekleri serbest bırakmak ne kadar sürer?"

"Uzun ; onları gizleyen kalasların kolayca çıkarılabileceğinden emin oldum. Ama onları çıkarıp yerleştirmek biraz gürültülü olacak. Eğer o savaş gemileri hâlâ or. . ."

"," diye doğruladı Dalila. "Polisi almaya gittiğimde onları gördüm."

Yemin ettim. O kürekler Sira Körfezi'nden kaçmak için tek şansımızdı. Yelkenlerin açılması daha da uzun sürecekti ve bu gece her halükarda çok az rüzgâr vardı.

Tinbu tekrar konuştu. "Gemide bize yardımcı olabilecek bir şey var. Demir gemiyi kurtardığımda bulduğum bir şey. Gemiye çıkmadan önce saklamıştım ama askerlerin bulduğunu sanmıyorum. Vali onu ele geçirdiğimde suçlamalarıma eklerdi."

"Tinbu, beni *derinden* endişelendiriyorsun."

Ellerini, polis tarafından bayıltılmasına neden olan aynı yalvaran hareketle kaldırdı. "Sadece dinle. Bir fikrim var."

Bölüm 7

Ofisten ikişer üçer çıktım ve Aden'in gece yarısı sokaklarında ilerlemeye başladım. Dalila ve ben seyahat çantalarımızı bitişik bir sokağa saklamıştık ve kılıcımı ve büyükbabamın hançerini aceleyle geri aldım, oldukları anda kendimi daha iyi hissediyordum.

Şaşırtıcı derecede karanlık bir geceydi. Sahile ulaştığımızda su, sadece gümüş dalgaların çarpışması ve dalgalarla birlikte yükselip alçalan ay ışınlarının paramparça ışığıyla belirginleşen, çalkantılı bir siyahlıktı. Limanın ve uzaktaki deniz duvarının hatlarını seçmek bir yana, ufukla denizi birbirinden ayırmak bile imkânsızdı. *Marawati*, yanında demirlemiş savaş gemisinde yanan birkaç meşalenin zayıf ışığıyla işaretlenmiş, yıldızlar ve gölgelerden oluşan sallanan bir kesitti. Şu anda orada sadece bir gemi vardı, ikincisi ise Tanrı bilir nerede gizleniyordu.

Tinbu'ya baktım. "Yüzebileceğini düşünüyor ?"

Sesinde acı vardı ama başını salladı. "Hapishaneden kaçarken neler yapabildiğime şaşırsınız."

"O halde seni burada bırakıyorum," dedi Yusuf usulca.

Tinbu dönüp ona baktı. "Benimle gel."

"Yapamam." Karanlıkta bile Yahudi tüccarın yüzündeki kalp kırıklığını görebiliyordum. "Ailemi bu şekilde terk edemem."

"Ya seni kaçırırsak?" Tinbu yalvardı. "O zaman bu senin suçun olmaz."

"Aradaki farkı takdir edeceklerinden şüpheliyim." Yusuf Tinbu'nun yanağına dokundu. "Birbirimizi tekrar göreceğiz, bunu biliyorum. Adını sakladığım Nakhudha, onunla ilgilenecek misin?"

"Edeceğim," diye söz verdim. "Ve yardımlarınız için teşekkür ederim. İlgilenirseniz kupa oyununda bir geleceğiniz var."

Yusuf ürperdi. "Yeterince macera yaşadım. Allah hepinizin yardımcısı olsun." Sevgililer ayrıldı, kumsalı sürünerek geçtik ve mümkün olduğunca az

hareketle suya girdik. *Marawati* çok uzakta demirlememiş da Açık denizde yüzüşümüz uzun ve kasıtlı olarak yavaştı. Yüzmekten çok sürüklendim, sıırıslıklam seyahat kıyafetlerim ağırdı ve omuzlarımda yüzüyordu. Yılın bu zamanında su ılıktı, *Marawati*'nin güvertesinde herhangi bir hareket olup olmadığını izlerken tuzlu tadı dudaklarımdan akıyordu. Ay daha parlak olsaydı, belki bizi görebilirdi ama deniz zift gibi siyahtı.

Kıç tarafta suyun içinde toplandık, adamlar gelgitin etkisiyle sallanan ikiz yan dümenleri tutuyorlardı. Demir zincirine doğru yüzdüm ve kalbim boğazımda tırmanmaya başladım. Karanlıktı, evet, ama askerlerden biri başını çevirip baksa, daha denize düşmeden göğsüme bir ok saplanırdı.

Sonunda gemiye bindiğimde kollarım ağrıyordu. *Marawati*'nin yıpranmış ahşap küpeştesine sarılmak, sevgili gemimle on yıl sonra ilk kez yeniden bir araya gelirken alnımı nemli gövdeye bastırmak için mantıksız bir dürtü duydum. Bu anın daha önemli, daha ciddi olması gerektiğini hissediyordum. Yine de, geçmişimiz göz önüne alındığında gemiye gizlice binmek zorunda kalmak muhtemelen daha uygundu. Çömeli ne yapabileceğimi gözden geçirdim. *Marawati* darmadağın edilmiş, malzemeler ve eşyalar her yere saçılmıştı.

Ancak mürettebat hapsedildiği ve yakınlarda bir savaş gemisi olduğu için yetkililer kendilerini güvende hissetmiş olmalı ki kaptanımın bankında oturan tek bir asker bırakmışlardı. Uyanıktı, bir yandan zikir çekerken bir yandan da misbaha tesbihini çekiyordu.

Tereddüt ettim. Namaz kılan bir Müslüman'a saldırmak büyük bir günahı ama yine de başka ne seçeneğim vardı? Harekete geçmezsem, tüm adamlarımın hayatını riske atmış olacaktım. Bu yüzden arkasından gizlice yaklaştım ve hançerimi boğazına dayadığım anda ağzını bir bez parçasıyla kapattım.

"Seni öldürmek gibi bir niyetim yok," diye fısıldadım. "Sessiz kalırsan bu gece hayatta kalırsın." Ona fazla seçenek bırakmadım, silahlarını elinden alıp ipe bağlarken bez parçasını ağzına tıktım.

Asker güvende olduğunda, suda bekleyen adamlara sessizce işaret ettim.

Hızla hareket ettiler, güvertede örümcekler gibi süründüler, gemi gece yarısı okyanusunun hareketiyle sallanıp alçalırken planladığımız gibi yerlerini aldılar, suyun ahşap tahtalara her kalbimi hızlandırdı. İçgüdülerim tetikteydi, eninde sonunda diğer tekneden geleceğini bildiğim alarm çığlığını Ama gelmedi, henüz gelmedi.

Aden yasalara saygılı bir yerdi, askerlerle dolu bir kadirganın yanında yüzen bir gemiye insanların gizlice girme ihtimali o kadar gülünçtü ki *Marawati*'yi zar zor izliyorlardı.

Tinbu kaptan köşkünde bana katıldı. "Bana kızma," diye başladı, her zaman umut verici bir başlangıçtı. "Bildiğim en güvenli yerdi." Sehpanın altındaki, son denize açıldığında orada olmayan bir dizi paneli kaydırarak sıg, gizli bir alanı ortaya çıkardı ve nesneleri çıkarmaya başladı: yayı ve sadağı, deri bir bozuk para cüzdanı, iyi sarılmış dikdörtgen bir parsel . . .

"Bu benim Rahmani'm mi?" Nefes aldım. "*Ailemin navigasyon kılavuzlarını-*"

"Wali tarafından ele geçirilmelerini mi tercih ederdin?" Tinbu çok daha dikkatli bir şekilde orta büyüklükte bir tahta sandığı kaldırıp aramıza koydu. Kapağını açarak, içindeki dört silindirik nesneyi yastıklamak için kullanılan pamuklu kumaşı temizledi. Bunlar hindistan cevizi büyüklüğünde kürelere bağlanmış pirinç kaselerdi ve içlerinde saklı olan şeyin kokusunu şimdiden alabiliyordum: her denizcinin midesini ekşiten çam reçinesi ve sülfürün keskin aroması. Bileğimdeki yaralar kaşınıyordu.

Naft.

Denizlerde, neredeyse efsanevi kökenlere sahip bir madde olan naft kadar korkulan çok az silah vardır. Birçok Rum naftın kutsal olduğuna, yüzyıllar önce Konstantinopolis'in fethini engellemek için halklarına bahşedilmiş bir mucize olduğuna inanır. Yağlı bir maddedir, suyla tutuşur ve yanacak bir şey *kalmayınca* kadar yanmaya devam eder. Akdeniz'de, merhametli bir şekilde kuzeyden uzakta, savaş gemileri büyük pompalar, yanan bir alevin üzerine naft püskürten ve dalgalar boyunca düşmanı yakabilecek ölümcül jetler yaratan şaşırtıcı teknoloji harikaları taşır.

En ölümcül haliyle naft, hem bilginlerin hem de casusların korumak için öldüğü, gayretle korunan bir devlet sırrıdır. Teneke kutulara doldurulup mancınıklarla ya da elle fırlatılabilen ya da okların içine batırılabilirdiği bir zift için taklitlerimiz, çeşitli tariflerimiz var. İstilacı donanmaları yakmak için yeterli değildir (gerçi adil olmak gerekirse, "istilacı donanmalar" diye bir şey yoktur).

donanmaları"- Hint Okyanusu ya çok geniş ya da kuzeyliler daha titiz, en iyisini Tanrı bilir). Daha zengin ticaret gemilerinden bazıları ve buralardaki savaş gemilerinin çoğu en azından bir çeşit karışım taşıyor ve bu karışımı genellikle hiçbir zaman yanlış gitmeyen ve kendi gemilerini yakmayan bir çabayla kendileri bir araya getiriyorlar.

Tinbu'nun kurtardığı demir cevherinin arasında bulduğu şey, *bundan* bir kartundu.

Dalila da bize katıldı. Üçümüz, gözlerimiz ateşli ölüm kutusunun üzerinde buluştuğunda kimsenin konuşmasına gerek kalmayacak talihsiz maceralar yaşamıştık ama Dalila yine de bunu yaptı çünkü mümkün olduğunda umudu öldürmeye inanıyor. "Ya işe yaramazsa?"

"Ya işe *yararsa*?" Tinbu karşı çıktı. "Neden her zaman bu kadar alaycı olmak zorundasın?"

"Alaycı olmak beni hapisten uzak tuttu. Saf olmak senin işine nasıl yaradı? Peki ya o savaş gemileri savunmalarını yükseltmişlerse?"

Naft'a karşı savunma önlemleri *vardı*. Sirkeyle ıslatılmış yüzeyler genellikle aşılmazdı ve kum küçük cepleri boğabilirdi. Açık denizde savunmasız bir ticaret gemisine baskın yapmak üzere olan korsanlar olsaydık, endişelenebilirdim.

Ama Hint Okyanusu'nun batısındaki en güvenli limanda bir savaş gemisiyle karşı karşıyaydık. Aden denizden gelen işgalcilerden korkmazdı; tek girişim yıllar önce olmuş ve saldırganların sahilde katledilmesiyle sonuçlanmıştı. Bu gemiler ve askerleri kaçakçılar ve haydutlarla mücadele etmek için buradaydı.

-*Kendilerine* saldırmak intihar derecesinde aptalca olurdu. Zeki korsanlar düzgün silahlanmış düşmanlardan uzak durur, daha kolay ödülleri tercih ederlerdi.

"Böyle bir saldırı beklemeleri için hiçbir neden yok," diye karşı çıktım, hissettiğimden daha fazla güvenmeye çalışarak. "Ama cihazlardan ikisini geride tutun."

"Neden?" Tinbu sordu.

"İkinci savaş gemisinin kaçınılmaz olarak ortaya çıkacağı zaman için. Yerlerinizi alın ve işaretimi bekleyin."

Kaptan koltuğuma döndüm, on yıl sonra ilk kez *Marawati*'nin komutasını aldım ve bakışlarımı ufka diktim. Bütün gece yıldızları incelemiş, denizin düzenine uyum sağlamaya çalışmış, uzun zamandır gömülü olan anıların yüzeye çıkmasına izin vermiştim. Bir zamanlar Sira Körfezi'ni avucumun içi gibi bilirdim. Akıntılarını, kum setlerini ve eski deniz duvarına çarpan dalgaları bilirdim. Hint Okyanusu'ndaki en iyi -en çok korkulan- nawakhidha'lardan biri olarak yeteneklerime fütursuzca güvendiğim zamanlar.

Tekrar o kişi olabilmek için dua ettim.

Derin bir nefes alarak bir dua fısıldadım ve herkesin en isabetli fırlatma koluna sahip olduğu konusunda hemfikir olduğu geniş yapılı Sumatralı denizcinin -anlaşılmaz bir şekilde Tiny olarak adlandırılan- beklenti dolu bakışlarıyla karşılaşarak aşağıya baktım. Başımı salladım.

Tiny kolunu kaldırdı, tüm vücudunu geriye doğru yuvarladı ve pirinç mermiyi savaş gemisinde yanan en parlak ışığa doğru fırlattı. Yüce Tanrı'ya yemin ederim ki, yangın çıkarıcı havada süzülerek kış süslemesinden sarkan büyük bir cam fenere doğru giderken zamanın kendisi yavaşlamış gibi görünüyordu - ve sonra tamamen ıskaladı, bunun yerine gemideki tüm askerleri derhal uyandıran gök gürültülü bir çatırtıyla kış süslemesinin kendisine çarptı.

"O da neydi?" diye bağırdı uzaklardan bir ses, ardından ithal savaşçıların memleketlerinde konuştukları dilde haykırışlar geldi. Parçalanmış merminin içindeki naft ateş ışığında parlıyor ve damlıyordu ama alev alamayacak kadar lambadan uzaktaydı.

"Kızılderili'nin gemisinde insanlar var!"

İşte takdir yetkisi gitti. "Yine mi!" diye bağırdım. Tiny'ye iki kez söylememe gerek kalmadı; ikinci mermiyi tüm gücüyle fırlattı ve bu kez tam isabet ederek feneri parçaladı ve alevler içinde patladı.

"Şimdi!" Bağırdım.

Çarpmıha gerilmekten, ikiye bölünmekten ve vücut parçalarının kaçan adamların gayretiyle, yeni ekibim *Marawati*'ye saldırdı.

Çekiçler ve levyeler, çakılar ve çıplak eller, sahte döşeme tahtalarını söktüler ve kürek çerçevelerini gizleyen boyalı ağaç kabuğu panellerini parçaladılar. Aynı , Tinbu yan dümenleri gösterdiğim eğime ayarlarken, bir çift adam da ön demiri çekmeye başladı.

Savaş gemisini kaos sarmıştı. Kürekleri kırmamız için geçen sürede, Memlük askerleri pelerinleri ve su tulumlarıyla yangını söndürmeye çalışmış, yangını daha da yaymaktan başka bir şey yapamamışlardı. Askerler geminin etrafında koşuştururken panik içindeki sesler şaşkınlıkla haykırıyordu. Oklar henüz uçmaya başlamamıştı ama yakında uçacaklarını biliyordum.

Mürettebatın kürekleri bu kadar çabuk çıkarıp kurması Tinbu'nun yaratıcılığı ve eğitimi için bir övgüydü, ancak dümeni devraldığım da ve o kürek çeken adamlara liderlik etmek için yarıştığında, dağınık, düzensiz çizgileri beni endişelendirdi.

Marawati büyük bir gemi değildir; kürekleri, kürek başına bir takımın düştüğü dev kadirgalar yerine her biri yalnızca iki adam gerektirecek kadar hafiftir.

Ancak, birkaç erkek küreği saplarından tutmak yerine göğsüne doğru tutuyordu, bir çift ise tamamen yanlış yöne bakıyordu.

"Nakhudha!" Bunu söyleyen açık sözlü Parsi genci Firoz'du. Eliyle çılgınca yanan savaş gemisini işaret etti ve ben de tam zamanında bakıp yayılan yangının ana yelkenlerini sardığını gördüm.

Bunun iki sonucu oldu:

Birincisi, birçok yerde yanan gemilerle birlikte, askerlerin çoğu sahile kadar kısa bir yüzmeyi ve olası bir onursuzluğu ateşli bir ölüme tercih ederek denize atladı.

İkincisi, geride kalan askerler aptalca cesur ve yaylarını alıp bize ateş etmeye başlayacak kadar iyi eğitilmiş ölümcül bir kombinasyondur.

"Çekil!" Yüzümün yanından vızıldayarak geçen bir oku eğerek bağırdım. "Eğil! Hızlı çek!"

Marawati'nin yanları kürekçileri korumak için yüksek ve kavisliydi, ancak kürek çekmeyen birkaç adam sığınmak için acele ederken kalbim boğazıma tırmandı. Neyse ki birkaç yanlış başlangıçtan sonra *Marawati* hareket etmeye başladı.

Başlarda *acı verici bir* şekilde yavaşlık. Ama adamlar ritme girdikçe hızlandık. *Hızlı gitmiyorduk*, yelkenler olmadan olmazdı. Ama yanan savaş gemisi geride kaldı, tamamen kaybolana kadar giderek daha seyrekleşti.

Şimdi tek yapmam gereken bizi limandan çıkarmaktır.

Yıldızları takip ettim, dümenleri körfezden kuzeye doğru çıkacak şekilde ayarladım ve limanı çevreleyen ve çıkış yapabileceğim yeri işaretleyen dalgakırana çarpan dalgaları aradım. Ancak deniz sakindi ve oldukça yaklaşana kadar antik taş geçidi fark etmedim.

İkinci savaş gemisiyle birlikte, kaçışımızı engellemek için hareket ediyorlar.

Lanet okuyarak diğer gemiyle aramızdaki mesafeyi ve hızımızı ölçmeye çalıştım. Savaş gemisinin ötesinde, küçük boyutumuzun karanlıkta yakalanmamızı neredeyse imkânsız kılacağı açık okyanus bizi çağırıyordu. Ve savaş gemisi tüm su yolunu kapatacak kadar büyük olmasa da, biz yaklaşırken tüm bir ok kafilesini kaybedebileceği bir yan pozisyon avantajına sahipti.

Seçeneklerimi düşündüm. Hiçbiri harika değildi.

Dalila bana katıldı. Uyarısı alçak sesle, sadece benim kulaklarım içindi. "Seni izliyorlar."

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Mürettebatının gergin ve beklenti dolu gözleri karanlıkta parlıyordu. Şüphelerinin ve korkularının ağırlığını hissedebiliyordum. Hapisten kaçmak için bir anlaşma yapmaya istekli olabilirlerdi ama şimdi kaderleri bir yabancıнын ellerindeydi. Bir kadının. Bu gerilimi hayatımda pek çok kez hissettim, isyana ve tüyler ürpertici bir ölüme dönüşmesi için çok az şeyin yeteceği o bıçak sırtını.

Tinbu'ya baktım. "."

Yumuşak bir şaşkınlık sesi çıkardı. "Nakhudha?"

"Yap ." Sesimi yükselttim, suyun yaklaşan askerlere ulaşacağını biliyordum. "*BASTIRIN ONLARI!*"

Hapishanede sırası gelmeden konuşan ve bu yüzden iki dişini kaybeden aşçı Hamid bu plana karşı çıktı.

"*Koçbaşı* mı?" diye tekrarladı. "Aklını mı kaçırdın sen? İki gemiyi de batıracağız!"

"İki gemiyi de batırıp batırmamak onlara kalmış. Çünkü yaklaştığımızda duramayacak kadar hızlı gidiyor olacağız. Seçimimiz özgürlük ile haydutça bir ölüm arasında. Bunu biliyorlar." Ona ters ters baktım. "Ve bir eşkıyanın ölümü, beni bir daha sorgularsan sana sunacağım ölümden daha nazik olacaktır."

Hamid umutsuzca Tinbu'ya baktı. Mürettebatın eski liderlerinin devreye girmesini beklediği tek kişi o değildi.

Ama Tinbu onların olmadan önce benimdi. "Nakhudha seni zaten bir kez kurtardı, değil mi? Hızlan!" Ellerini çırparak bir uluma çıkardı. "O pislik seven atlılar okyanusun oğullarının onları boğmaya geldiğini bilsinler!"

Şimdi onları derinlemesine aşağıladığım için açıklığa kavuşturmam gerektiğini hissediyorum: Uzak diyarlardan çalınmış, suya bile zor basan Memlük askerleri gerçekten takdire şayan savaşçılardır. Onlara ödeme yapmayan Franklarla ya da hükümdarlarla savaştıklarında dehşet vericidirler. Şaşırtıcı derecede yetenekli binicilerdir, adını bile duymadığım silahlar konusunda bilgilidirler ve iyi disiplinlidirler.

Ama onlar yerli değil. Denizci değiller. Ve bir gece yarısı koyunun ortasında süt dişlerini kaybetmeden önce yüzebilen çılgın denizciler ve dalgıçlarla karşı karşıya gelmek?

Daha kötü kumar oynamıştım.

"! Çarpın onlara!" Tinbu'nun duyuldu, adamlar kendi tehditlerini ve vahşi bağırıışlarını eklediler. Neredeyse hepsi kürek çekiyordu ama çekmeyenler ayaklarını yere vurarak hakaretler savuruyordu.

Rüzgâr durgundu ama suyun üzerinde uçuyor gibiydik, adamlar sonunda tempo tuttular. Kürekler, siyah suyu kıran büyük sıçramalarla yükselip alçalıyor, spreyleri sıırıslıkla ediyordu.

"Yere yatın!" Ok menziline girdiğimizde emrettim. ", sizi piçler," diye ekledim nefesimin altında, savaş gemisindeki yetkili her kimse aklını başına alsın diye dua ederek. Emin değildim; diğer gemide büyük bir kargaşa ve karışık bağırışlar vardı. Bize doğru birkaç ok fırlatıldı -bazıları alev alev yanıyordu. Ama gemimiz çoktan ıslanmıştı ve oklar çabucak boğuldu.

Ancak kadirga hâlâ uzaklaşmamıştı. Kürek çeken adamları gördüm ama henüz karar verilmemiş olmalıydı.

O zaman onlara düşünecekleri başka bir şey verebilirim. "Tinbu, yayını ve kuru çakmak taşıyı getir."

İtaat etti ve hazırladığı bir avuç okla geri döndü. Karga yuvasını işaret etti. "Atışı oradan yapacağım. En net görüş orası."

Yayı elinden aldım. "Atışı ben yapacağım." "Amina . . ."

Tinbu'nun sesi kısıktı ama ben onu daha da susturdum. "Güven bana, hangimizin daha iyi okçu olduğunu biliyorum. Ama sen yaralısın ve ben olmalıyım." Gururumun bu tür meseleleri belirlemesine izin veren biri değildim: ne zaman yetki vereceğimi bilmeden nakhudha olunmazdı.

Ama mürettebatın bu gece hayatlarını kime borçlu olduklarını emin olmak istedim.

Pruvayı omzuma attım ve direğe tırmandım, kalbim korkuyla çarparken yıpranmış ip merdiveni tuttum - yükseklikten her zaman nefret etmişimdir. Kendimi karga yuvasına çekerek, ayaklarımı destekleyerek ayağa kalktım.

Tinbu zifte batırılmış oklardan oluşan bir kabı armaya kaldırdı. Onları dikkatlice yaktım, kendi yelkenlerimizin hâlâ bağlı olması içimi rahatlatmıştı. Geminin ve tuzdan kurumuş ahşap direğin sallanması yeterince riskliydi. Yayı geri çektim. İp yanağıma fısıldadı, ateşli ok ucu çatırdadı ve tısladı. Savaş gemisi -çok yakın görünüyordu, kendimizi kıracağımız duvar- şimdi çok daha küçük görünüyordu, çalkantılı bir gece yarısı denizinde hareketli bir hedef. Sadece altı okum vardı.

Eğer o burada olsaydı, ıskalamazdın. Diğer gemi sizi çoktan karanlığın içinde kaybetmiş ya da rüzgâr yelkenler için olgunlaşmış olurdu.

Ama o burada değildi ve ben bir iblisin şansına güvenmemeyi zor yoldan öğrenmiştim. Oklarımı serbest bıraktım ve Tanrı'nın lütfuyla doğru uçtular. Tinbu kadar yetenekli bir okçu değildim ama savaş gemisinin ana yelkenine o kadar çok ok isabet etti ki çok geçmeden gemi alevler içinde kaldı. Bu, gemideki askerlerin bir grup çılgın korsan tarafından sıkıştırılmanın ve karanlıkta boğulmanın, güce aç bir hükümet yetkilisine itaat etmekten daha kötü bir kader olduğuna karar vermeleri için yeterli olmuş olmalı. Kürekleri ateş ışığında hareket etmeye başladı ve gemileri de öyle, kaçmamız için bize açık bir yol bıraktılar.

"Tanrı'ya şükürler olsun, geri çekiliyorlar!" Adamlarımın arasından bir tezahürat yükseldi. "Nakhudha başardı!"

"Nakhudha yaptı," diye mırıldandım, pruvayı indirdim ve bir teşekkür duası mırıldandım. Dalgakıranı geçerken nefesimi tutarak direğe , açık okyanusun derin abanoz rengi bizi gizleyici kucağına çekiyordu.

Arkamızda, gemiler Sira Körfezi'ni, Salima'yla tanıştığım ve kayıp torununun ipuçlarının peşine düştüğüm güçlü şehir Aden'i aydınlatacak kadar parlak yanıyordu. Seyyide'ye ketumiyet sözü vermiştim. Güvendiğim kişilere birkaç dikkatli soru sorarak anneme yemin etmiştim.

O gece bunun daha da kötüye gideceğinin bir işareti olmalıydı.

Malabar Sahili Hakkında Bir Marning'den Alıntı

". . satışlar bereketli oldu, Tanrı'ya şükürler olsun ve kargonun tam bir envanteri bu mektubu takip edecek. Nakhudha bana dönüş yolculuğu için ek okçular ve savaşçılar almak niyetinde olduğunu söyledi. Görünüşe , Malabar Sahili'ndeki yağmacılar her zamankinden daha fazla bela olmuşlar, bazıları bölgedeki hasatların kötü olmasından kaynaklandığını söylüyor. Buraya gelirken böyle bir korsan görmedim ama pek çok hikâye duydum. Hindistan halkı çok çeşitli inançlara sahip olsa da, eski Müslüman, Yahudi ve Hristiyan topluluklarının yanı sıra yerel tanrılara ve çeşitli Brahmanik ibadetlere tapanlar, bir mevsimde tarlalarını sürerken diğer mevsimde denizleri 'süren' kurnaz Malabar korsanlarını reddediyor; eğer 'sürmek' derken çok yaklaşan herhangi bir ticaret gemisini hasat etmek için sallardan, sığınaklardan ve hızlı kesicilerden oluşan geniş bir filoyla okyanusa açılmak kastediliyorsa.

Bu bir aile meselesi; köyler boşalıyor, eşler ve çocuklar üzerlerine düşeni yapıyor. Akıncılar tekneler konusunda şaşırtıcı derecede zekidir; denize dayanıklı hale getiremeyecekleri hiçbir şey yoktur; bazılarının çıplak bir kereste parçası üzerinde aylarca yüzerek hayatta kaldığı söylenir, deniz dayanıklılığı konusunda çok yeteneklidirler. Günlerce kürek çekebilir ve korkutucu bir uzaklıktan bir gözcünün gözüne ok gönderebilirler.

Çocukları böyle bir hayatın içine doğduklarından, küçüklüğünden itibaren eyere oturtulan bir bozkırlı gibi değerli esirler haline gelirler ve mükemmel bir Memlük olurlar. Nakhudha'mız bir zamanlar böyle bir köleye sahip olduğunu söylüyor; Malabarlı bir genç, ergenlik çağındayken ele geçirilmiş ve

Nakhudha'nın tanıdığı en yetenekli kayıkçı. Ancak akıncıların kalbinde hilekârlığın kökü . On yıllık bir hizmetten sonra köle, efendisine ve onun sunduğu doğru yola sırtını dönerek bir kadının önderlik ettiği lanetli bir haydut çetesinin tarafına geçti. Tüm bunların !"

Bölüm 8

Gece boyunca kürek çektim, Aden'le aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaya hevesliydim. Gün ağarmadan kısa bir süre önce, Tanrı'ya şükürler olsun ki rüzgâr yelkenlerin açılmasına yetecek kadar yükseldi ve Tinbu'yu kontrol etmek için kaptan köşkünden ayrıldım.

Ona *Marawati*'de biraz mahremiyetin tadını çıkarabileceği birkaç yerden biri olan küçük mutfakta dinlenmesini emretmiştim ama onu uyanık ve sırtındaki kirpik izlerine kötü kokulu bir lapa uygulamaya çalışan Dalila ile buldum.

"-*Hareket* ediyorum çünkü yüzlerce eşek arısı bana saldırıyormuş gibi acıyor. Öyle zamanlar oluyor ki, Dalila, bence sen bundan zevk alıyorsun-Amina!" Onlara katılmak için mutfığa girdiğimde Tinbu'nun gözleri . "Kurtar beni. Dalila yardım etmek için burada olduğunu söylüyor ama üzerimde deney yapıldığından oldukça eminim."

"Yeteneklerimin bedelini biliyorsun," diye Dalila. "Hoşuna gitmiyorsa, bu kadar kolay yakalanmayı bırak."

Tinbu homurdandı ve ben de duvardaki çatlaklardan süzülen şafak ışığında ona bakmak için bir an durdum. Yaraları ve kahverengi gözlerindeki asık dışında Tinbu son on yıldan hiç etkilenmemiş görünüyordu, beli düzgündü ve kolları gemi işlerinden dolayı kaslıydı. Parlak siyah saçları ayrıldığı günkü gibi gürdü, şimdi ise gümüş rengine gösterişli bir şeritle taranmıştı. Diğer tek değişiklik, her sabah yağladığını bir bakışta anladığım, uçları kıvrılmış gösterişli bıyığıydı.

"Güzel bıyık," dedim. "Güzel gözlü tüccarı etkilemek için mi?"

Tinbu'nun yüz ifadesi daha da . "Onu kaçırmak çok mu yanlış olur?"

"Dostum, senin bir suçlu olduğunu yeni öğrendi. Ona *karşı* bir suç işlemeyi önce biraz zaman ver. Lafı açılmışken... yeni bir devlet memuruna rüşvet vermeye kalkışırken aklından ne geçiyordu? Düzgün bir şekilde yozlaşmaları için birkaç aya ihtiyaçları olduğunu biliyorsun."

"Bana göz kırptıyordu!"

Dalila, "Günün ortasında bir tekneydiniz," diye dikkat . "Onun güneşte göz kırptığı aklına gelmedi mi?"

"Bu bir tuzaktı."

"Elbette öyleydi." Tinbu'nun karşısına oturdum, *Marawati* hafif bir dalgayı aşarken kadirganın ince dallarla örölü duvarına yaslandım. "Herhalde iyisindir? Ailenle ziyaretin nasıl geçti?"

"Tüm bu ziyaretler gibi. Ailem sağlıklı ve dinç, ama eve temelli dönersem ne kadar mutlu olacaklarını biliyor muydum? Özellikle de falancanın evlenmek isteyen bir kızı olduğu için." Tinbu içini çekti. "onlara bir düzine torun verdi. Memnun olacaklarını düşünebilirsiniz."

Ona sempatik bir bakış attım. Benim gibi Tinbu da uzun bir deniz akıncıları soyundan geliyor, ancak benimkiler gezgin korsanlarsa, onunkiler Malabar Sahili'ndeki anavatanlarından nadiren uzaklaşan, geçtiklerinde zengin ticaret gemilerini yağmalamayı tercih eden, ardından hasat için ekinlerine ve köylerine dönen leş yiyicilerdi. Bu kazançlı ama riskli bir meslek - Tinbu gençken kötü giden bir baskın sırasında yakalanmış ve yollarımız kesişmeden önce on yılını köle olarak geçirmiş.

"Belki de torunlarından çok oğullarının evde güvende olmasını istiyorlardır," dedim nazikçe. "Onları pek de suçlayamam."

"Biliyorum." Tinbu yüzünü buruşturdu ve Dalila'nın sargılarını bitirebilmesi için doğrulup oturdu. "Ama onların istediği hayatı yaşayamam ve kendimi tekrar kafese tıkmak için çok uzun yıllarımı başkalarının kaprislerine hizmet ederek geçirdim. En iyisi bu. Onlar para ve ara sıra ziyaret alıyorlar; ben ise güzel gözlü tüccarlar. Ama Aden'e ailem adına beni taciz etmek için gelmediğini biliyorum, o yüzden bu iş hakkında konuşalım."

"Dalila sana bilgi verdi mi?"

"Yapmak zorunda olduğumdan daha az," diye araya girdi Dalila.

"Tinbu'nun Falco'yla kendi karşılaşması vardı."

"Ne?" Hemen gerildim. Falco, Asif'in ailesinin izini bulmuş ve Dalila'ya bir mektup göndermişti. Şimdi de ilk eşimi mi öğrenmişti?

Tinbu bir elini kaldırdı. "kadar kötü değildi. Menajeri beni aradı, hepsi bu. Hürmüz'den eski bir tanıdığım

adı Layth. Eskiden Kish'teki korsan prensler için çalışırdı ama birileriyle ters düşmüş olmalı çünkü yarımada'nın bu tarafında pek de iyi olmayan işleri olan kaptanlar için mürettebat topluyor."

Dalila'ya baktım. "Falco'dan aldığınız mektup . . . ajanı da aynı isme sahipti, değil mi?"

"O yaptı," diye cevap verdi. "Ama Falco'nun aradığı kişi Tinbu değildi. *Sendin, Nakhudha.*" "*Ben mi?*"

"Sen," diye onayladı Tinbu. "Layth, kaptan ve gönlünü Amina al-Sirafi'ye kaptırmış bir Frank olduğunu söyledi. Falco gece gündüz senin başarılarından bahsediyor, Hint Okyanusu'ndaki en iyi kaçakçı olduğunu ve çalamayacağın hiçbir şey olmadığını söylüyordu." Durakladı, gözlerinde bir özür ifadesi vardı. "Doğüstü güçler tarafından kutsandığınıza inanıyor gibi görünüyor."

Kutsanmış. Ağzımda ekşi bir tat belirdi, kelime boğazımda düğümlendi. Kabul ediyorum, bu tür dedikodular uzun zamandır etrafımda dönüyordu. Erkekler bir cadı tarafından dolandırıldıklarına inanmayı bir kadın tarafından kandırıldıklarına inanmaktan daha kolay bulurlar. Eskiden bu hikâyeleri eğlenceli bulurdum, ne kadar çirkin olursa o kadar iyiydi.

Onları eğlendirici bulmayı uzun zaman önce bıraktım. "Benden ne istiyor?"

Dalila, "Muhtemelen onu yağmalamak için yeni yerlere götüreceğinizi umuyor," diye önerdi. "Mektubunu duydun. O bir hazine arayıcısı, gözüne çarpan tüm parlak, büyüleyici şeyleri toplamak için dışarıda."

"Ne yazık ki kendimi pek koleksiyoncu gibi hissetmiyorum," dedim sertçe. "Ona ne söyledin Tinbu?"

"Her zamanki yalanlar. Son duyduğuma göre Hindistan'ın ötesinde bir yere çekilip etrafını şarap, mücevher ve güzel erkeklerle sarmışsın. Layth buna inanmış görünüyor; Falco'ya Amina al-Sirafi'yi yıllardır kimsenin görmediğini söylemişti."

"Beni uyarmayı düşünmedin mi?"

Tinbu bana sert bir bakış attı. "Ailenle birlikte huzur içindeydin, Amina. Belki de onun teklifinin seni baştan çıkarmasını istemedim."

Kaşlarımı çattım ama Salima'nın beni çoktan dışarı çektiği düşünülürse, onunki pek de haksız sayılmazdı.

Dalila volta atmaya başladı, boynundaki haçı çekiştiriyordu, bu sadece gerçekten endişelendiğinde yaptığı bir şeydi. "Bundan hoşlanmıyorum. On yıl oldu

Aktif olduğumuzdan ve işe alabileceği bir düzine başka kaptan beri. Amina boş dedikoduları çekecek kadar kötü bir şöhrete sahip, ama geri kalanımız ..."

"Frank boş dedikodularla uğraşmıyor," diye fark ettim, bu içgörü omurgamdan aşağı bir parmak buz gönderdi. "Bizi tanıyan biriyle konuşuyormuş. Bizi iyi tanıyan biriyle." İsmi söylemek istemediğim için durakladım. "Aklıma bir aday geliyor."

Bu ima bir şimşek gibi çaktı. Kimi kastettiğimi hepimiz biliyorduk.

"Uyardı," diye kabul etti Dalila. "Benden hiçbir zaman pek hoşlanmadı."

Tinbu'nun ifadesi fırtınalı bir hal aldı. "Majed bizi *asla* . En iyi şartlarda ayrılmadığınızı biliyorum ama o bize ihanet etmez."

"En iyi şartlarda ayrılmadık" demek hafif kalır. Asif'in başına gelenler mürettebatımı farklı şekillerde paramparça etmişti ama Majed için -denizcim ve bir zamanlar ağabeyim gibi olan bir adam- bu uzun zamandır beklenen bir sondu.

"Majed'in bizi isteyerek sattığını söylemiyorum," diye açıkladım. "Ama ya Frank ona başka seçenek bırakmadıysa?"

"Falco bunun için onu öldürebilirdi," diye yardımcı olmayan bir öneride bulundu Dalila. "Majed kavgada asla çok iyi değildi."

Tinbu başını salladı. "Geçen ay Mecit'ten bir mektup aldım. Sesi iyi geliyordu."

Hemen, haksız bir şekilde sinirlendim. "Majed sana yazıyor mu?" "Yazıyor. Mogadişu'daki ailesini ziyaret ettim."

Ailesi mi? Şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum. "Evlendiğini bile bilmiyordum." "Oh, evet. Yerel klanlardan birinden dul bir kadına. Genç bir oğulları var.

ve bir kız bebek." Tinbu gözlerini devirdi. "Güzel aile, ama adam tamamen, şiddetle, *sinir bozucu* bir şekilde düzleşti. Birçok kez hacca gitti ve bir sürü yetime bakıyor, anladınız mı, *devlet* işi. Doğrudan muhtasibe rapor veriyor ama sanırım bir yandan da haritacılık yapıyor."

Ürperdim. Majed piyasa müfettişine mi rapor verdi? *Pazar müfettişine mi?* Bu, hayal edebileceğim en yakın hainlikti. "Onun için ayırdığım payı hiç aldı mı?"

"Hayır. Şeytanın parası olduğunu söyledi."

"İnatçı aptal. ." *Marawati*'nin hareketiyle sallanarak ayağa kalktım. Duvardaki çatlakların arasından altın sarısını görebiliyordum.

Uzaktaki sahilin kahverengi çizgisi, yükselen güneş pembe suda parıldıyordu. "Peki Majed değilse, Falco'ya bizden başka kim bahsetmiş olabilir?"

Dalila bana sinirli bir bakış fırlattı. "Belki de Aden'de bir hapisane kaçışını tetiklememiş ve birçok savaş gemisini ateşe vermemiş , etrafa sorabilirdik. *Asıl* planımız buydu."

"Ah, ama o zaman beni korkunç bir kaderden kurtarmış olmazdın," dedi Tinbu neşeyle. "Ayrıca, bir ipucu bulmuş olabilirim."

"Hangisi?"

"Layth, Falco'nun menajeri. Biraz konuştuk. Dediğim gibi, onu eskiden beri tanıyorum ve para ne kadar iyi olursa olsun, Falco'nun saçmalıklarıyla uğraşmaktan yorulduğunu söylüyordu. Falco'ya bir gemi ve bir kaptan bulduktan sonra, kazancını harcamak için Zabid'e gitmeyi düşündüğünden bahsetti."

Moralim düzeldi. Zabid daha kuzeydeydi ama çok uzakta değildi. Ve Falco'nun adam toplayıcısını bulmak, Aden'de dedikodu peşinde koşmaktan daha umut verici görünüyordu. "Belli ki seni hapisten kaçırdığıma ," dedim Dalila'ya muzaffer bir gülümsemeyle. "Malzemeleri aldıktan sonra Zabid'e gideceğiz."

Tinbu gülümsedi. "Gördün mü Dalila? Hiçbir şey-oh! Payasam!" Tinbu dizlerinin üzerine çöktü, yeni yaralarına aldırmadan bir yığın sandığa baktı. Parmaklarını birbirine sürterek yatıştırıcı bir ses çıkardı. "Dışarı çık güzel kız. Senin için endişelenmeye başlamıştım!"

Yüksek sesle, acınası bir miyavlama duyuldu ve ardından hayatımda gördüğüm en bitkin gemi kedisi ortaya çıktı. Deniz havasına bırakılmış bir alet renginde, sıska, pas kahverengisi bir şeydi, tüyleri öbek öbeği ve bir kulağı yoktu.

Tinbu koşarak kediyi aldı ve göğsüne yaklaştırarak kucakladı. "O pis askerler seni korkuttu mu?" diye sordu şarkı söyler gibi bir sesle.

Kedi yanıt olarak ölüm çingırağı ile hırıltı arasında bir ses çıkardı ve kafasını Tinbu'nun çenesine öyle sert vurdu ki canı yandı.

"Senin ... fare?" Dalila kuşkulu bir sesle sordu.

Tinbu'nun yüzü kızardı. "Hâlâ 'fare yakalama' kısmı üzerinde çalışıyoruz. Ama Payasam geçen gün bir örümcek fark etti. Hatta üzerine pençesini bile koydu!"

Bu başarısını, çocuğunun evlendiğini duyuran bir babanın gururuyla paylaştı ve başımın ağrımaya başladığını hissederek şakaklarımı ovuşturdum. "Tinbu, lütfen bana gemime getirmek için fare yakalamaktan aciz tek kediyi seçmediğini söyle. Ne yiyor bu? Çünkü adı ona pirinç ve şeker harcadığınızı göstermese iyi olur."

Kedi bana kederli bir bakış attı.

Tinbu kollarını yaratığın üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturdu. "Payasam bir 'o' değil ve sadece benim tayınlarımdan yiyor. Mürettebat ona çok düşkün; bize sadece iyi şans getirdi."

"Hepiniz cinayet ve haydutluktan çarmıha gerilmek üzereydiniz." "Ta ki şaşırtıcı bir şans eseri en iyi arkadaşlarım ortaya çıkıp beni." Gözleri dans ediyordu. "Ve şimdi benimle *bağlantı* kurduğuna göre, seni doğrudan Falco'nun kendi ajanına götüreceğim." Tinbu kediye yüzüne yaklaştırdı ve yüksek sesle öptü. "Benim şanslı, milyon dolarlık kedim."

Bölüm 9

Sarnıç için taze su ve diğer tarafa bakmaya alışmış misafirperver bir balıkçı köyünden yiyecek tedarik ettikten sonra Zabid'e doğru yola çıktık. Rüzgâr çoğunlukla elverişliydi ve bize *Marawati*'yi ahşap tozu bulanıklığı içinde güzel haline döndürmek için bolca zaman verdi. Kürekleri ve kürek ağızlarını gizlemek için kullanılan kırık tahtalar ve yırtık hasırlar yeniden kullanıldı, sağlam savaş platformları ve atış bariyerleri haline getirildi. Geminin arkasına misina gerdik ve Kızıldeniz yakınlarındaki suları evleri haline getiren saldırgan köpekbalıkları ve balinaları korkutmak için kırık bir varil ve brandadan büyük bir davul yaptık. Ama aslında fare avlamayan (ve türünün insanlardan hoşlanmadığını hissettiren bir şekilde bana karşı şiddetli bir sevgi besleyen) bir gemi kedisi dışında, Tinbu *Marawati*'yi en iyi durumda tutmuştu ve şikayet edecek pek bir şey yoktu.

Naftın yanında saklandığını öğrendiğimde yaşadığım dehşete rağmen, geminin orijinal rahmanileri -büyükbabamın başlattığı, babamın düzenlediği ve benim genişlettiğim denizcilik notları- de iyi korunmuştu. Ailemizin rahmanileri paha biçilmezdi, Hint Okyanusu'ndaki en kapsamlı kaptan günlükleri arasındaydı; Komor çevresindeki akıntılardan Cidde açıklarındaki resiflere, Malabar'da saklanılabilecek en iyi mangrov ormanlarından Sur dışındaki gizli bir kaçakçı koyuna kadar her şeyi ayrıntılı bir şekilde açıklayan dikkatlice not edilmiş haritalar, yıldız haritaları ve anekdotlarla doluydu. Majed'in rahmani koleksiyonu kadar kapsamlı değildi.

-Ama Mecit'in kendisi bu notları sayısız kez gözden geçirmiş, kendi el yazısıyla gözlemler ve düzeltmeler yapmıştı.

Rahmani'nin bir kopyasını çıkarmış, yıllar boyunca sayfalarını kopyalamış ve anneme gönderdiğim parayla birlikte göndermiştim.

Emekli olduğumda orijinal notları almaya cesaret edemedim. Onlar *Marawati*'ye aitti, şimdi onları gözden geçirdiğimde, deniz kuşları ciyaklarken ve yeni mürettebatım iş şarkıları söylerken kaptan köşkünden geçmiş maceralarımızı okuduğumda daha da doğru bir karar olduğunu hissettim.

O mürettebata gelince, onları Aden'de kurtardığım için şerefimle oturmam. Tinbu'nun erkekleri dikkatle seçtiğine güveniyordum ama bir erkeğin bir kadına saygı gösteriyormuş gibi yapıp sonra ona nasıl sırt çevirebileceğini ondan daha iyi biliyordum. Ben nakhudha'ydım, onların sağlayıcısı ve koruyucusuydum ve Amina al-Sirafi'nin eski efsanelerinden bazılarını oynamam gerekiyorsa, öyle olsun. Bana en sadık şekilde hizmet eden denizciler bunu her zaman korku ve sevginin sağlıklı bir karışımıyla yaptılar; gerçek güvenime aldığım çok az kişi oldu. Katı ama adil davrandım, beklentilerimi açıkça belirttim.

Yeni bir mürettebatla bağ kurmak aynı zamanda onlarla birlikte oturmak, ailelerini ve geleneklerini öğrenmek, ev işleri ve dinlenme üzerine yapılan ve bana asla zevk vermeyen türden sıradan tartışmalar anlamına geliyordu. Denizi evimiz haline getiren bizler kafamızda kütüphaneler taşıyız; bu gerçeği karada yaşayan pek çok entelektüele anlatmaya çalıştım. Çalışmak için dünyayı dolaşan akademisyenler, onları ve kitaplarını bu kadar uzak diyarlara taşıyan denizciler, hamallar ve kervancılarla konuşsalar çok şey öğrenebilirler. Mürettebat arkadaşlarım büyüleyici hayatlar yaşamış, görebilmek için bir meşaleye ihtiyaç duyulacak kadar derin ve karanlık ormanlarda ağaç özü aradıklarını ve isimlerini bilmedikleri adalarda nadir bulunan yumuşakçalar için dalış yaparken köpekbalıklarını mızraklarla savuşturduklarını anlatmışlardı.

Adamlardan birkaçı Frenk hazine avcımızla ilgili hikâyeler de duymuştu ve dedikoduları rahatsız edici bir portre çiziyordu. Salima gibi bir soylu Falco'yu saf ve ahlaksız bir vahşi olarak görebilirdi ama denizci kardeşlerimden korkuyla karışık bir endişe vardı. Sözde onun emrindeki birkaç adam kaybolmuştu ve insanlar onun büyüye erişimi olduğunu, gereken şeyleri bilen bir iç gözü olduğunu fısıldıyordu. Daha korkunç söylentiler de vardı: o kadar çok masum kanıyla yıkanmıştı ki, mümkün olmayan şeytani bir zırh yapmıştı. İnsandan çok canavar olduğu ve bir kurdun pençelerine ve dişlerine sahip olduğu. Müritlerine, kendisine ihanet etmeleri halinde intikam vaat eden büyülü karelere işaretlerini imzalattığı.

Böyle saçma efsanelerin nasıl büyüdüğünü çok iyi biliyordum. Benim de yarı cin olduğumu, sadece dolunayda ortaya çıkan bir adanın kralıyla evlendiğimi ve birlikte kurbanlarımızın kemiklerinin iliğini emmekten zevk aldığımızı duyunca nasıl duymayayım? Ama lagündeki o gece sürekli aklıma geliyordu. Kendi hayatım bana gerçek büyüünün nadir olduğunu öğretmişti,

İnsanların inandığından çok daha nadir, ama aynı zamanda daha ölümcül. Salima, Falco'nun ne tür tılsımlar aradığından bahsetmemişti ve Dalila da onun doğaüstü şeylere olan ilgisini saf bir hedef olarak görüp reddetmişti. Ama Dalila hile yapmaya alışkın profesyonel bir şarlatandı ve Salima da ailesinin itibarını korumaya niyetliydi; acaba önyargıları farklı türden bir tehlikeyi sezmelerini engellemiş olabilir miydi?

Ancak *Marawati*'deki o ilk güneşli günlerde, tekrar denizde olmaktan duyduğum sevinci azaltmak için gizemli Franklar hakkındaki karanlık söylentilerden daha fazlası gerekiyordu. Bir öğleden sonra duamı bitirdiğimde, alnımı pelerinin kumaşından gelen tuz ve tik ağacı kokusu, ben yer değiştirdikçe suda yuvarlanan ve gıcırdayan *Marawati*, ruhum aniden gözlerimi yaşartacak kadar büyük bir zevkle doldu.

Salah'ın burada her zaman farklı bir niteliği olmuştur, daha ham bir nitelik. Tamamen Tanrı'nın merhametine kalmış olmanın verdiği büyük bir kırılğanlık var; en ufak bir dalgalanmayla sonsuza dek kaybolabilecek, yüzen bir kıymığın üzerindeki solucana benzer bir pozisyon.

Bu, kalbinizde uzun süredir gömülü olan gerçekleri yüzeye çıkaran bir kırılğanlıktır. Ve gerçek şuydu ki, Frank kaçırınsın ya da , ben bu hayatı *umutsuzca* özlemiştim. Denizde dua etmeyi özlemiştim. Sevgili yoldaşarımla şakalaşmayı ve zor bir günün ardından akıntının yumuşak salınımıyla uykuya dalmayı özlemiştim. Okyanusun yüzüme vuran tuzlu havasını ve güneşin çok parlak parıltısını özlemiştim. Ve evet, bunu yapmak asıl planlarımızı altüst etmiş olsa da, *Marawati*'nin mürettebatını hapishaneden kaçırmanın verdiği yüzüzlükten keyif almıştım. Masum -evet, bu göreceli- insanları korkunç bir kaderden kurtarmak, çünkü lanet olası bir devlet memuru önemli görünmek istiyordu. Gerçekten de, Tinbu'nun bana ihtiyaç duyduğu gün beni Aden'e yerleştiren Tanrı'nın elini görmemek çok zordu. Ne de olsa ben bir müminim ve bize işaretleri aramamız söylenir.

Bu işaretler reddetmeye yemin ettiğim bir yola işaret ediyorsa bu ne anlama geliyordu?

İçimi çektim, başımı sağdan sola çevirerek amellerimi kaydeden melekleri selamladım ve özür diledim, sonra da yanlışlıkla sakat dizimi güverteye bastırınca yüzümü buruşturdum. Namaz kılarken fazladan manevraya ihtiyaç duyan tek Müslüman ben değildim ama yaşımı hatırlatması hoş karşılanacak bir şey değildi.

Bu maceralar için çok yaşlısın. Evde ailenle olmalısın. Kızınla birlikte. Zevk ruhumu ne kadar hızlı aydınlattıysa, suçluluk duygusu da o kadar hızlı silip süpürdü. *Marawati*'de olmaktan nasıl zevk alabilirdim ki?

Beni canımdan çok sevdiğim kızımdan uzak tutacaksa? Marjana'nın mutlu mırıltılarını duymak ve onun küçük tatlı yüzünü görmek için can atıyordum. Onu böylesine tehlikeli bir göreve getirmeye asla cesaret edemesem de, denizde olmaktan çok hoşlanacağını biliyordum: yunusları aramak ve derin mercanlar arasında koşuşturan renkli balıklara bakmak için karnının yatmak.

Ancak Zabid'e yaklaştığımızda, elimizdeki işe odaklanmak için kişisel endişelerimi bir kenara bırakmıştım. Kasabanın güneyinde, yüksek kayalıkları ve elverişsiz kayalıkları nedeniyle gizli kalmaya çalışmayan gemiler tarafından tercih edilmeyen bir sahil boyunca, açıkta demirledik. Tinbu, *Marawati*'nin duniy'yle, yani sığ sularda yük ve insan taşımak için kullandığımız küçük tekneyle, sözde ajanın buralarda olup olmadığını görmek için erzak alma bahanesiyle ilerledi.

Öyleydi ama haberler pek iç açıcı değildi.

"Layth burada," dedi Tinbu, tekrar gemiye tırmanarak. "Ama Frank'le işinin bittiğini de iddia ediyor, affedersin, o 'kafir şeytan yılanı'. Bilgi almak isteyen bir müşterim olduğunu söyledim, o da senin cebinin dolu olduğunu umduğunu söyledi."

"Ne şanslıyım ki biliyorum." Ve bunun bozuk para mı, yumruğum mu, yoksa bıçak mı anlamına geldiğine henüz karar vermemiştim. Sufi bir dervişin kaba yün cübbesini seçerek çoktan giyinmiştim. Aden'den bir hapishane kaçıışı düzenleyen iki kadın hakkında haberler çıkacağından şüpheleniyordum ve zehirli haşhaş kekleri taşıyan ağzı bozuk bir işportacı gibi görünmek istemiyordum. Bol giysiler belimdeki kılıç ve hançeri de daha iyi gizleyecekti, bu da hoş bir yan etkiydi.

"Yine de tuhaftı," diye devam etti Tinbu. "Layth her zamankinden ürkekti, sanki birinin onun için gelmesini bekliyormuş gibiydi."

"Onu öldürmek için mi yoksa bilgi satın almak için mi?"

Tinbu kaşlarını çatı. "Bilmiyorum. Sadece tavırlarındaki bir şey beni tedirgin etti."

"Davranışlarındaki bir şey *beni* huzursuz etti" sözü Dalila'yı geride bırakmama neden oldu. Gemiye göz kulak olması için güvendiğim birine ihtiyacım vardı ve bu kişi sabırsızlandığında ürkek muhbirleri zehirleme geçmişli olan biriyse, çok daha iyiydi. Tinbu'yla birlikte kıyıya kürek çektik ve sonra beni dolambaçlı kayalık bir geçitten geçirerek Layth'in buluşmayı kabul ettiği Zabid'in oldukça dışındaki bir yol kenarı tavernasına götürdü.

Taverna, kumarbazları ve haydutları tüccarlara ve hacılara tercih ettiğini ilan eden üzücü bir yerdi. Bir binadan inşa edilmişti.

Çöpten toplanmış siyah çadırlar, yamalı yelken bezi ve palmiye yapraklarından oluşan rengarenk bir ürün yelpazesi, kerpiç duvarlara ve yanmış ahşap sütunlara istiflenmiş, çivilenmiş veya başka bir şekilde bağlanmış, önceki bina şiddetli, ateşli bir şekilde ve yerine bir hortlak diriltilmiş gibi görünüyordu. Açık girişten yayılan bir koku -yanmış saç? ölü balık?- ve tozu sıçratan kusmuk lekeleri vardı.

"Falco Balalamata iyi para ödüyor olmalı," dedim kuru bir sesle.

"Onun soyadı *Palamenestra* ve sen beni daha kötü yerlere götürdün." Tinbu beni açık kapıdan geçirdi. "Gel."

Meyhanenin içi de pek çekici değildi. Belki tüccarlar gece sefahati için ziyaret ettiklerinde ama şu anda içerisi çeşitli sarhoşluk ve kötü hijyen durumlarında yaklaşık yarım düzine uykulu adam tarafından işgal edilmişti. Balık kılçıkları ve fındık kabukları ayakların altında çatırdıyor, esrar ve ter kokusu bayat havada ağırlaşıyordu. Kötü inşaat ve yıpranmış çatı, ışığın iyi olduğu anlamına geliyordu, ancak bu, müşterilerin sık sık gölgeli köşelerde bıçaklandığı bir yerde bir avantajdı.

Bıçaklama işini yapması gereken kişi siz değilseniz iyi.

Tinbu'yu arka taraftaki alçak bir masaya kadar takip ettim. Lekeli minderlerle çevrili ve yırtık pırtık bir perdeyle yarısı gizlenmiş olan bu masa, "saçma sapan suç komplolarınızı planlamak için buraya gelin!" diyordu. Layth hakkındaki tahminlerim daha da aşağılara düştü.

Ancak Layth'in de benimle ilgili benzer yanlış beklentilere sahip olduğu anlaşılıyordu, çünkü Tinbu'nun etrafından dolanır dolanmaz Layth'in gözleri alçak tavana neredeyse sürtünen başımı görmek için yavaş bir dehşetle yükseldi.

Geri çekildi. "Tinbu, seni lanet yalancı. Bana bir *müşterin* olduğunu söyledin, deniz cadısının kendisi değil!" Ayağa fırladı. "Ben gidiyorum."

"Kalıyorsun." Belimdeki silahları ortaya çıkarmak için cüppemi kenara çektim. "Deniz cadısı, insanların kendisinden sanki orada değilmiş gibi bahsetmesinden hoşlanmaz. Aynı insanların onu bir yabancı olarak avlamak için para saçtığını öğrenmekten de hoşlanmaz." Küçük bir çabayla onu minderine geri bastırdım. "*Otur.*"

Layth oturdu, bana öfke dolu olduğunu düşündüğüm bir bakış fırlattı ama daha çok sıçmamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Kahretsin, ya Falco ve adamlarının hakkımda duydukları hikâyeler çok yaratıcıydı ya da bu durumda Tinbu'nun şüphelendiğinden daha fazlası vardı. Layth'in yüz hatlarında bir denizcinin zorlu hayatını okuyabiliyordum: derisi benekli ve acımasız güneşin etkisiyle erken çizgilenmişti ve budaklı elleri ve eklemleri

artritten şişmişti. Bir gözü bulanıklaşmıştı ve beslenmesi ziyafet ve yetersiz beslenme arasında gidip gelen bir adamın cılız, düzensiz vücuduna sahipti. İkisi de asi olan saçları ve sakalları tamamen beyazdı.

Büyükbabam da hayatının sonunda hemen hemen aynı görünüyordu ama ona bakacak birileri vardı. Tamire muhtaç, ter lekeli bir jubba içinde, vücudu şüpheyile kamburlaşmış Layth bana insanları olan biri gibi gelmedi. Tüm bunlardan bıkmış, suç dolu bir hayatı deniz kenarında sakın bir kulübeyle değiştirmeye hazır birine benziyordu. Karşı mindere yerleştim. Eski deri altımda gıcırdadı; yıpranan dikişlerinin arasından ne çıkabileceğini ancak Tanrı bilirdi.

"Tinbu, misafirimize sinirleri için bir şeyler getir." Bakışlarımı Falco'nun eski ajanından ve Tinbu gittiğinde devam ettim. "Şimdi, sana zarar vermek istemiyorum. Aslında hiçbir şey beni seni yeni zengin olmuş bir adam olarak bırakmaktan daha fazla memnun edemez. Ama ne olursa olsun konuşacağız, anladın mı?"

Layth titrerken bile gözle görülür bir şekilde öfkeleniyordu. "Yüz dirhem istiyorum. Yüz dirhem ya da hiçbir şey."

Birkaç dakikalık zamanı için talep ettiği miktar gülünçtü. Salima bana bir kısmını dağıtabileceğim kadar depozito ödemişti ama ben o *kadar* hazırlıklı gelmemiştim. "Yirmisini şimdi veririm, kalanını da gemimden alırım. Anlaştık mı?"

Layth ters ters baktı ama hiçbir şey söylemedi, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve sanki beni etkilemesi gerekiyormuş gibi çenesini öne çıkardı, ta ki ben kemerimde asılı duran çantaya uzanıncaya kadar ve tekrar sıçradı.

Aramızdaki yapışkan masanın üzerine iki gümüş para bıraktım. "Pislik , seni dirhemler yerine kaburgalarının arasında bir bıçakla bırakmam için çok az ikna edici olmam gerekir. Bu yüzden. Daha önce de söylediğim gibi. . . konuşacağız, değil mi?"

Layth yüksek sesle yutkundu ve paraları topladı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Bir Frank'in benimle ve ekibimle neden bu kadar ilgilendiğini bilmek istiyorum."

"Çünkü seni *işe almak* istiyor, deli. Sen ve neşeli hırsızlar geri kalanı. Falco kendini bir tür okült alimi sanıyor ve Hint Okyanusu'nun dört bir yanına yelken açarak büyülü tılsımlardan oluşan bir koleksiyon oluşturma hayalleri kuruyor. Bir kaynak onu senin su üzerinde yürüyebildiğine ve onun kadar yetenekli bir iz sürücünün olmadığına ikna etmiş."

Bir okült alimi mi? Tüylerim diken diken oldu, bu hiç hoşuma gitmedi. "Kim?"

"Kim ne?"

"Falco'nun kaynağı kimdi?"

Layth boğazını ovuşturdu. "Sadece Tanrı bilir. Şiddet yanlısı, ne yapacağı kestirilemeyen, sır saklamayı seven bir adam ve etrafını daha da şiddet yanlısı, daha da ketum adamlarla çevirmiş. Savaşçılarından biri de olabilir, genelevdeki bir yabancı da. Falco söylemedi, ben de sormadım."

Tinbu bize katıldı ve Layth'e tanımlamaya çalışmadığım çamurlu bir sıvıyla dolu yarım bir hindistan cevizi kabuğu uzattı: Seyahatlerimde zor yoldan öğrendim ki insanlar her şeyi en az bir kez mayalamaya çalışırlar (ve bazen sonuçlar korkunçsa sadece bir kez). Bu karışımın kokusu midemi bulandırmaya yetti.

"*Savaşçıları mı?*" Tinbu telaşlı bir sesle sordu.

"Onun savaşçıları," diye onayladı Layth. "Onlardan bir sürüsü var, bulabildiği en iğrenç kiralık askerler." İçkisinin yarısını yuttu ve hemen öksürmeye başladı.

Tükürük sıçramasını önlemek için arkama yaslandım ve tüm bunları düşündüm. Daha acımasız paralı askerlerle ilgili haberler bir yana... Tanrı aşkına, Falco'nun kaynağı kim olabilirdi? Dalila hayatımda tanıdığım en esrarengiz kişiydi, çocukluğundan beri izlerini gizlemek için eğitilmişti. Tinbu geçmişini, açıkça sevdiği bir adam olan Yusuf'tan bile gizlemişti. Asıf öleli neredeyse on yıl olmuştu ve eve yazdığı mektuplarda ayrıntıları paylaşacak kadar aptal olsa da, hayatında bizden ve ailesinden başka kimse yokmuş gibi görünüyordu. Çekirdek grubumuzdan geriye sadece Mecit kalmıştı ama Tinbu'nun da dediği gibi, eski kılavuzum bizi satmadan önce muhtemelen kendi dilini keserdi.

Peki kim o zaman?

Layth fincanından bir yudum daha aldı ve sanki yanmış gibi titredi. "Tanrım, bu içeceklerin içine ne koyuyorlar?" Sanki benim suçummuş gibi bana ters ters baktı. "Sadede gel, al-Sirafi. İkimiz de neyin peşinde olduğunu biliyoruz."

Bu benim için yeni bir şeydi ama teklif ettiği eli oynamaya karar verdim. "Kaçırdığı söylenen bir kızı arıyorum."

Layth boğucu bir kahkaha attı. "Ah, peşinde olduğun *kız* mı?"

"Kimden bahsettiğimi biliyor musun?"

"Aden'den çıkan küçük zengin kız mı?" Layth bir bez çıkardı ve bezin derinliklerine iğrenç bir şey öksürürken iğrenç, ıslak bir ses çıkardı.

Göğsümde umut yükseldi. "İşte o kız, evet." Layth dikkatle çantama bakınca gözlerimi devirip iki dirhem daha uzattım. Eğer bana Dünya hakkında sağlam bir bilgi verebilirse, onu seve seve gümüş yağmuruna . "Bana bildiklerini anlat."

Paraları kaptı. "Ailenin Iraklı olduğunu biliyorum, gerçi onlardan geriye kalan tek şey kaltak bir büyükanne ve kız. Yemen'de hazinelerini satarak yeniden yaşamaya çalışan eski aşiretlerden biri, biliyor musun? Bu tür hazineler Falco'nun sevdiği türden eserleri içeriyormuş, ben de bir buluşma ayarladım."

"Peki nasıl gitti?"

"Fevkalade yanlış. Büyükanne Spryer olsaydı, sanırım onun bir Frank olduğunu anladığında Falco'yu kılıçtan geçirmeye çalışırdı. Onun bir casus olduğu ve ailesinin itibarını zedelediği konusunda bağırmaya başladı. Korumaları bizi dışarı atmakla yetindiği için şanslıydık. Onun çıkmaz sokak olduğunu düşünmüştüm ama sonra torunu bizi sokakta buldu. Bir anlaşma yapmak istediğini söyledi."

Şoktan neredeyse ağzım açık kalacaktı. "*Torun* bir anlaşma mı yapmak ?"

"Falco da aynı şekilde inanmıyordu, inanın bana. Kız gitmesi gerektiğinden bahsediyor, ona verebileceği bir sürü ödül söz ediyordu. Onu başından savmaya çalıştık... ama sonra öyle bir şey teklif etti ki beni yolumda durdurdu."

"Hangisiydi ..." Layth sessizliğe gömüldüğünde onu dürttüm.

Alaycı kan çanağı gözleri benimkilerle buluştu. "Saba'nın Ayı."

Aramızda uzun bir süre şaşkın bir sessizlik oldu.

Önce Tinbu konuştu. "Saçmalık."

"Demek Ay'ın hikâyeleri Malabar'a kadar ulaşmış?" Layth homurdandı.

"Falco çok az şey biliyordu, sanırım onu durduran benim tepkim oldu. Onu dinlemeye ve sonra da pazarlık yapmaya ikna ettim. neyin peşinde olduğunu anladığından emin değilim. Ama sen, al-Sirafi . . . Bahse girerim hikayeleri biliyorsundur."

Elbette hikâyeleri biliyordum. Bu kıyılardaki herkes Saba Ayı efsaneleriyle büyümüştü. Dünyanın en büyük incisi; aşk acısı çeken bir peri tarafından gökyüzünden koparıldığı ve Kraliçe Bilqis'e hediye edildiği söylenen minyatür bir ay, onu tacının en önemli parçası yapmıştı. Sahibine sayısız dilek, doğaüstü bir görüş ve sonsuz bir talih bahsettiğine inanılan bir mücevher. Kudretli imparatorlukları dize getiren bir inci.

Dizleri, gözü kara kralları deliliğe sürüklemiş ve sonunda savaşı deniz cinleri ada krallıklarından birini ele geçirmek için yapılan bir savaşta yok ettiklerinde kaybolmuşlardı.

Daha düzinelerce hikaye var. Yüzlerce -özellikle de hayatımı birlikte geçirdiğim korsanlar ve servet avcıları arasında. Hepimiz iyi bir kan ve hazine hikayesini severiz.

Asıf eskiden Saba Ayı hakkında konuşurdu. Sık sık değil; ailesinin sözde ilgili anlattığı pek çok saçma hikayeden sadece biriydi bu, atalarının eskiden nasıl büyük olduklarına, imparatorlara ve şahlara nasıl hizmet ettiklerine dair nostaljik ağıtları. Kurtarmak ve taklit etmek için umutsuzca can attığı rüya gibi bir geçmiş. Ailesini gururlandırmak için bir yol.

Önce neyi sorgulayacağımı bilemiyordum. Falco'nun okültizme olan ilgisinin ne kadar gelişmiş -ve muhtemelen tehlikeli- olduğunu mu sormalıydım? Salima'nın sözünü etmediği sözde efsanevi hazineyi daha derinlemesine araştırmalı mıydım? Dünya'nın kaçırılmak yerine kendi isteğiyle Frank'e katıldığına dair kanıt mı talep etmeliydim?

Bunların hiçbirisiyle başlamadım. "Nereye?" Homurdandım. "Nereye gittiler?"

"Adı bile beni onun işinden sonsuza dek uzaklaştırmaya yetecek bir yer. Büyük olasılıkla yalan olan bir mücevher için tehlikeli bir arazide lanet olası bir aptal arayışı mı? Hayır, teşekkür ." Layth güven vermek istercesine arkasına yaslandı ama sonra tekrar öksürmeye başladı, yüzü her an daha da kızarıyordu.

"İyi misin dostum?" Tinbu su tulumuna uzandı. "Biraz suya ihtiyacın var mı?"

Layth homurdandı. "Ben iyiyim. Hadi bitirelim şu işi." Kızıla çalan bakışları tekrar benimkilere sabitlendi. "Falco'yu nerede bulacağını söylememi mi istiyorsun? O zaman o çantanın tamamını hemen ver." Tereddüt ettim ve o da alay etti. "Bilen tek kişi benim, al-Sirafi. Adamların geri kalanı onun saçmalıklarına inandı ve onunla birlikte gitti."

Layth'in kaburgalarına bir bıçak saplama ihtimali her geçen an daha da cazip hale geliyordu ama ikimiz de oynayacak çok az kartım olduğunu biliyorduk. Falco'nun nereye gittiğini bilen *tek* kişiyi öldüremezdim.

Çantayı masanın üzerine attım. "Konuş."

Layth küçük çantayı aldı ve ağırlığını istercesine avucunun içine aldı. "Bir ada."

"Bir ada mı?"

"Büyük bir
ada."

Şaka yapıyormuşuz gibi gülümsedim ve sonra hançerimi boynuna dayayarak boğazına doğru hamle yaptım. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak."

Ama adamın hakkını vermek lazım, geri adım atmadı ve hırıltılı bir sesle, "Bana yüz dirhem söz vermiştin. Bu cüzdan o kadar değil. Paranın geri kalanını al, sonra detayları öğrenirsin."

"Orospu çocuğu, daha önce kendi tükürüğünde boğulmuş olacaksın-"

Tinbu elini bileğime koydu. "Sorun yok, Amina. Geri kalanı için gemiye dön. Ben onunla kalacağım."

Layth'in kafasına bir tokat atma isteğime direnerek ayağa kalktım. Öfkeyle yanarak dışarı çıkarken onun kesik kesik öksürüğü ve kendini beğenmiş ifadesi beni takip etti.

Fazla uzağa gidemedim.

Boğuk, hırıltılı bir inilti duyuldu ve sonra-"Amina!" Tinbu bağırdı.

Etrafımda döndüm. Layth kirli zeminde dizlerinin üzerine çökmüştü ve boğazını tutuyordu. Gözleri panikle irileşmiş, kararan dudaklarında köpükler toplanmıştı.

Kahretsin, kendi ters suyunu gargara yapmak yerine şimdi *gerçekten* boğuluyor muydu? Hemen yanına gittim. "Ona verdiğin içeceğin içinde ne vardı?" Acilen sordum.

"Alkol mü?" Tinbu, meyhanenin karşısında donup kalmış küçük, sincap gibi bir adama doğru döndü. Doldurmakta olduğu tozlu kahverengi sürahiye ve hindistan cevizi kabuğundan yapılmış bardağa bakılırsa meyhaneciydi. "Bana ne verdin?"

"Sadece hurma likörü," diye kekeledi barmen, bana ve khanjar'ıma dehşet dolu bir bakış attı. "Onların içtiğinin aynısı!"

Layth'in yüzü kıpkırmızı olmuştu. Onu omuzlarından tutup dizlerimin üzerine yatırdım ve boğazına takılan şeyi çıkarmak için sırtını yumruğumla kelepçeledim. "Ağzına bir şey mi soktu?"

"Gördüğüm bir şey yok." Tinbu da Layth'in sırtına vururken bana katıldı. Falco'nun eski acemisi konuşamıyordu ve umutsuzca boğazını tırmalıyordu, kendi derisini oyuyordu, parmak uçlarından kan damlıyordu. Gözleri şişmiş, yüzü uğursuz, mor tonlu bir kızıla bürünmüştü.

Sırtına bir kez daha vurdum ve sonunda küçük bir nesne uçarak tozun içine düştü. Gümüşü yüzeyini kan ve mukus kaplamıştı ama şekli hemen tanınabilirdi.

Tek bir gümüş dirhemdi.

Layth son bir güç patlaması gibi görünen bir hareketle parmağını boğazına soktu ama hiçbir işe yaramadı. Son bir hırıltıyla yere yığıldı.

Kendi hastaydı, gözleri boş ve bakıyordu. Dudakları aralandı, dişlerinin arasından gümüş rengi parıldıyordu. Şişmiş boynunun derisinin altındaki şişkinlikler ... Hepsi madeni para şeklindeydi.

Bu mümkün değil. Mümkün değil. Kalbim korkudan dört nala atıyordu ama bilmek zorundaydım.

Hançerimi kutsanmış demir bıçağımla değiştirerek Layth'in ölü elini bıçakla dürttüm ve hâlâ parmaklarının arasında tuttuğu nesneyi serbest bıraktım.

Ona verdiğim dirhem kesesiydi. Artık *boş* olan dirhem kesesi.

Bir çığlık beni şimdiki zamana geri döndürdü, en yakındaki adam Layth'in korkunç görüntüsünü görecek kadar uzun süre haşhaşın neden olduğu sersemlikten başını kaldırmıştı.

Tinbu'nun nefesi kesildi. "Amina-"

Ama sonra barmen de çığlık attı, diğer müşteriler de yaklaşmaya başladı. Kimse bizi durduramadan Tinbu'nun kolunu tuttum ve ayağa kaldırdım. Bu meyhane kaba saba bir yer olabilirdi ama bir düzine gümüş sikkeyle boğularak ölmüş bir adamla yakalanmayacaktım. Bir sonraki an kapıdan çıkmıştık.

Kumlu yolda hızla ilerlerken Tinbu yanımda tökezledi. "Amina, bekle.

Amina, *dur!*" kurtuldu, sendeleyerek ve hemen kustu.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için tek bir bakış attım ve sonra yere yığıldım. Tinbu bana katılana ve yanımda yere düşene kadar başım ellerimin arasında toprakta oturdum.

"Oh, kahretsin," dedi kısık sesle. "Boğulduğu o paralar... onlar mıydı *bizim* mi?"

Zar zor konuşabildim ama "Sanırım öyle" diyebilirdim. "*Nasıl?*"

"Bilmiyorum." Ama sonra mürettebatın bazı çılgın dedikoduları aklıma geldi. Falco'nun sadakat konusunda takıntılı olduğu söyleniyordu. Adamlarına büyümlü anlaşmalar imzalattığı söylenirdi. Eğer onlar intikam sözü veriyorlarmış.

"*Ona ihanet etti,*" diye fısıldadım. "Layth ona ihanet ediyordu. Bazı adamlar ... Frank'in doğaüstü güçleri olduğuna dair söylentiler olduğunu söylediler."

Tinbu bana vahşi bir bakış attı. "*Sence bunu Falco mu yaptı?*" diye sordu, elini tavernaya doğru uzatarak.

Kuru öl havası yüzümle alay ediyordu, esintide alaycı bir fısıltı. Tinbu'ya hayır demek istedim. Az önce tanık olduğum şeyi -istemedem sebep olduğum ölümü- inkâr ederek gemime, bildiğim dünyaya geri dönmek istedim.

Ama ben nakhudha'ydım. Başkalarını içine sokdurumlardan kaçamadım.

Yüksek sesle yutkundum. "Evet. Korkarım okültizme olan ilgisi hakkındaki söylentiler biraz abartılı olabilir."

Tinbu yine hastalanacakmış gibi görünüyordu. "Tanrılar, Amina... kendimizi neyin içine soktuk? Büyücölükle ilgili böyle hikâyeler duyarsınız ama Rak'tan önce-"

"Onun adını söyleme," diye patladım. "Lütfen. Şimdi olmaz."

Tinbu ellerini ovuşturarak başka tarafa baktı. "O zaman sırada ne var? 'Büyük ada' böyle yüzlerce yer anlamına gelebilir. Leydi Salima'ya rapor verecek miyiz? Sence Frank'in bunları yapabileceğini biliyor muydu? Ya da Saba Ayı hakkında? Belki de aslında peşinde olduğu şey budur."

Zihnim hâlâ dönüyordu. Saba'nın Ayı hakkındaki ifşaat, hevesli büyücü Falco'nun aniden daha az hevesli ve ölümcöl derecede yetenekli olduğunun ortaya çıkmasıyla hemen cüceleşmişti. Yani, evet, Saba'nın Ayı -eğer varsa- bir milyon dinardan çok daha değerli, şaşırtıcı bir ganimet olurdu. Ama Salima bana efsanevi mücevherler hakkında hayal kuracak biri gibi gelmedi. Bakışlarını sıkıca buraya ve şimdiye dikmişti. Dünya'nın güvenliğine ve ailesinin onuruna.

Ve Saba'nın Ay'ı Layth'in tek sürprizi değildi.

"Hayır," dedim yavaşça, bunu fark ettiğimde içimi bir öfke kapladı. "Bence Salima o parayı, Layth'in Dünya'nın Falco'yla anlaşma yaptığı konusunda söyledikleri yüzünden teklif etti." Kanlı bıçağı bacağıma sildim ve Tinbu'nun kalkmasına yardım ederek ayağı kalktım. "Ve sanırım müşterimize başka neleri sır olarak sakladığını sormanın zamanı geldi."

Saba Ayı'nın İlk Öyküsü

Bu yazarın araya girmesine izin verirseniz, Saba Ayı'nın ilk hikâyesini anlatmanın zamanı gelmiş olabilir.

Öncelikle çok sayıda masal olduğunu anlamalısınız. Hikayeler bunu yapar, değil mi, güneş ışığını arayan bir fidan gibi dallanıp budaklanırlar. Yüzyıllar geçip de o fidan ulu bir ağaca dönüştüğünde, sayılamayacak kadar çok dalı vardır ve çok farklı yönlere doğru yayılır. Sevgili Nakhudha'mızın daha sonra üzülererek öğreneceği gibi, Saba Ayı'nın bu metafora en uygun şekilde uyduğunu göreceksiniz. Ama biz ilk olarak Amina al-Sirafi'nin bir zamanlar dolaştığı kıyılarda en popüler olan masalla başlayacağız ve çok basit bir şekilde açılıyor.

Ay'a büyü yapan bir kraliçe vardı ve yoktu.

Pek çok şarkı ve kutsal ayet, Süleyman Peygamber'in ihtişamını ve akıllı zekasını övmüştür, selam onun üzerine olsun. Bilge bir kral, kutsanmış ve Tanrı'nın sevgilisi, hem hayvanlara hem de cinlere hakimiyet bahşedilmişti. Ancak bugün bahsedeceğim kişi, alternatif olarak onun eşi ve yoldaşı, kraliçesi ve müttefiki olarak adlandırılan kadındır. Hepimiz onun adına ve hikâyesine aşinayız - Saba'nın Kraliçe Bilqis'i, zenginlik ve kadim bir mirasla dolu, müreffeh ve nazik bir ülke. İnsan bir kral ile cin bir annenin kızı olduğu söylenen Bilqis, Süleyman'la tanışmadan çok önce büyüünün etkisinde kalmıştı.

Süleyman'ın kurnaz cin hizmetkârlarının Bilqis' tahtını göz açıp kapayıncaya kadar uçsuz bucaksız çöllerden ve dağlardan geçirerek ürkmüş kraliçeyi bir yabancıнын sarayına getirmesiyle gerçekleşen meşhur ilk karşılaşmalarını da iyi biliyoruz. Yine de Bilqis, Süleyman'ın mucizelerinden o kadar etkilenmişti ki

Süleyman'ın sarayında, yüzen balıklar ve dans eden deniz otlarından oluşan bir havuzun üzerine harikulade bir şekilde inşa edilmiş cam zemin sayesinde, kraliçe pagan adetlerini bırakıp yalnızca Tanrı'ya ibadet etti, O'na şükürler olsun!

Süleyman ve Bilqis hükümdarların bilgeliğini paylaştılar, çok seyahat ettiler ve hikayeyi anlatana bağlı olarak sonunda evlendiler.

Ama benim sevdiğim hesap bu değil.

Onların en yakın arkadaşlar olarak tatlı tatlı ayrıldıkları hikayeleri tercih ederim.

Hikâyelere göre Bilqis, Süleyman'ın hediyesi olan bir grup cin hizmetkârıyla birlikte memleketine döner. Süleyman'a hizmet ettikleri gibi ona da sadakatle hizmet edeceklerdi ve belki de - spekülasyon yapmama izin verilirse - onu sevgili bir kuzen olarak görerek daha tanıdık bir şekilde. Bilqis, cin arkadaşlarıyla birlikte, bazıları bugün hala ayakta olan büyük saraylar ve kütüphaneler, kaleler ve bahçeler inşa etti. Torunları ve belki de yakışıklı bir ya da iki cin eşiyle çevrili olarak on yıllar boyunca bilgece ve bağımsız bir şekilde hüküm sürdü. Kurnaz ve güzeldi, o kadar sevilen bir hükümdardı ki Yemen'in sonraki kraliçeleri kendilerini "küçük Bilqis" olarak adlandıracaktı.

O kadar kurnaz ve güzeldi ki, ayın kendisinin ya da daha doğrusu bir yönünün dikkatini çekti.

Şimdi, biz Amina gibi gece gökyüzünün ışıklarını okumaya güvenen denizciler değiliz, bu yüzden belki de bir *görünümle* ne demek istediğimi açıklığa kavuşturmalıyım. Ufukta yıldızların ve gezegenlerin hareketini izlediğiniz gibi, ay da her iki haftada bir farklı bir yere veya menzile yerleşerek hepsini dolaşır. Pratik insanlar okyanusları aşmak, burçlar tasarlamak ve hava durumunu tahmin etmek için bu tür işaretleri okurlar; benim gibi çok fazla zamanı ve dinleyicisi olan tuhaf ruhlar ise onları sentor ve akrep hikayeleriyle eğlendirmek için okurlar.

On sekiz tane menazil vardır ve dördüncüsü olan Dabaran hariç hepsini unutabiliriz. Rivayete göre ay, Dabaran'ın menzilindeyken Bilqis'i gözetlemiş ve anında aşık olmuş (ayların böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini bana sormayın, ben basit bir kâtibim). El-Dabaran Bilqis'i özlüyordu, karanlıkta geçirdiği aylar bir işkenceydi. Yılın sadece iki haftasında onunla birlikte olmakla yetinmeyen El-Dabaran bir gün kendini göstermeyi başarmış ve büyük bir göksel inci şeklinde ortaya çıkmış.

Aylı hayranıyla tanışmaktan memnun olan Bilqis, inciyi diademinin merkezi yaptı ve geri kalan yılları boyunca el-Dabaran'ın arkadaşlığından ve tavsiyelerinden zevk aldığı söylendi. Dabaran'ın çekişmenin, kötü niyetin, nifak ruhlarının ve intikamın menzili olduğu düşünüldüğünde, bunun nasıl

onu kayırdı. Öte yandan, görünüşe göre yılın bu zamanı sığır satın almak ve hendek kazmak için mükemmel bir zaman, öyleyse ben kimim ki yüzyılların bilginlerinin birikmiş bilgeliğini sorgulayayım?

Kraliçe Bilqis ölüme teslim olduktan ve Rabbine döndükten sonra incinin (o andan itibaren Saba'nın Ay'ı olarak anılır) kaderine gelince... ah, zaten karmaşık olan masal ağacımızın bereketinde rakipsiz bir çiçek bolluğuyla dallandığı yer burasıdır. Kaderiyle ilgili düzinelerce hikaye duydum. Bazıları Dabaran'ın tezahürünü geri almak için devasa bir gelgitle sarayının üzerinden dalgaları geçirdiğini söylüyor; diğerleri ise büyük fatih İskender'in diademi şimdi kayıp olan bir türbeden çaldığını, inciye kırdığını ve İran'ı fethetmek için büyüsünü kullandığını söylüyor. İncinin, onu yanlışlıkla okyanusa düşüren bir peri tarafından koparıldığına ve bunun üzerine Komor adasına dönüştüğüne dair hikâyeler ve inciye Kaf Dağı'nın zümrüt tepelerine götürmeye çalışan bir gemi dolusu insan hırsızı yutan, kemikten suratlı büyük bir deniz ejderhasına başka hikâyeler de vardır. Madagaskar ve Malakka kadar uzak diyarlardan korsanlar ve prensler, balıkçılar ve hamallarla tanıştım, hikâyelerime güldüler ve beni düzelttiler - gördüğünüz gibi, Saba'nın Ay'ı *onların* topraklarında son buldu, bir düzine kadere ve henüz ortaya çıkarılmamış saklanma yerlerine bağlandı.

Neredeyse kasıtlı gibi görünen şaşırtıcı bir kaos. Sanki uzun zaman önce, tehlikeli büyü eserlerin imhası konusunda iyi eğitim almış biri ya da birileri, Saba'nın Ay'ını hazine avcılarının aradığı diğer hayali eşyalardan daha da gülünç hale getirecek şaşırtıcı bir kakofoninin tohumlarını ekmiş gibi. Sanki Saba'nın Ay'ının Bilqis'in bilgeliğinden yoksun ve kalplerinde sadece açgözlülük olan birinin eline geçmesinden korkuyorlardı. Sanki . . .

Sanırım daha fazla devam etmek her şeyin önüne geçmek olur. Ve dürüst olmak gerekirse, zaten kendisinin yapmadığı ve bana birçok kez söylediği gibi "kaçınması gereken" durumlara sürüklenen sevgili nakhudha'mızı aceleyle geçmek biraz kaba görünüyor. (Tanrı böyle bir dili affetsin, ama onun sesine saygı göstereceğime söz verdim).

Şimdi kendi cevaplarını bulmaya kararlı olan Amina al-Sirafi'ye dönelim.

Bölüm 10

"Yine aynı şeyi yapıyorsun. Amina; eğer içeri yalnız girmekte ısrar ediyorsan, en azından *hançerini okşamayı* bırak. İnsanların bizi aradığını hatırlıyorsun, değil mi?" Dalila uzun adımlarıma ayak uydurmak için koşarken tısladı.

Hatırladım. Ayrıca umurumda da değildi. Aden'e doğru yelken açarken dikkatli davranmıştık ama Layth'in ölümünden sonra Salima'nın Dünya hakkında bana yalan söylediğini ve muhtemelen beni lanet bir büyücüyle yüzleşmem için kandırdığını fark kör edici bir öfkeyle dolmuştum ve onunla yüzleşmekten başka bir şey düşünmemiştim.

Neyse ki Salima Aden'de değil, birçok soylunun ikinci dairelerini ve eğlence evlerini tuttuğu komşu bahçe şehri Rubak'ta yaşıyordu. Rubak'tan yarımadanın diğer tarafına demirledik.

-*Marawati*'yi Aden'den daha da uzakta tutarak Dalila'yla birlikte karadan yola çıktık. Rubak daha sakin bir kasabaydı ve Salima'nın haftalar önce bana verdiği talimatları izleyerek denize bakan temiz bir bloktaki büyük bir taş konağa gittim. Tırmanan güllerle oyulmuş ağır tik kapılar girişi kapatıyordu.

Dalila kolumu tuttu. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" Onu silkeledim. "Başka ne seçeneğimiz var ki?"

"*Ayrılabiliriz*. Parayı ben de senin kadar çok istiyorum ama ailene bıraktığı on bin dolar hiç de cimri bir miktar değil. *Marawati*'yi, Tinbu'yu ve aileni alıp, hainleri kan büyüyle öldüren ve *zaten bizi arayan* Frenk büyücü hazine avcılığını oynayacağı dünyanın başka bir yerini bulana kadar uzak bir yere gidebiliriz."

Dalila ilk kez kaçmayı önermiyordu ve ben de ilk kez bunu düşünmüyordum. Ama ister hâlâ kafamın içinde dolaşan bir milyon dinarın iğrenç, açgözlü fısıltısı, ister Asif'e borçlu olduğum görev, isterse de sadece Layth'in sözlerine dayanarak ailemi kurduğumuz yuvadan koparmak istemediğim gerçeği olsun, henüz bu kararı veremiyordum.

"Onunla konuşmayı deneyeyim," dedim. "Bakalım ne biliyor."

Dalila kasketinin kurdelelerinden sarkan cam şişelerde gezdirdi. "Keşke bunlardan birini alsaydın."

"Onunla *konusmam* gerek Dalila. Yüzünü eritmeye değil."

Zehirlerin Sahibesi daha da şüpheli görünüyordu. "Akşama kadar oradan içeri gireceğim. Umarım ağzınızı ve burnunuzu kapatacak bir şeyiniz vardır."

"Senin etrafında mı? Her zaman." Dalila'nın ustalaştığı pek çok Banu Sasan numarası arasında en sevdiği bayıltıcı gazdı.

"Ve *dikkatiniz dağılmasın*. Sahte bahanelerle bir iş için işe alındık. Siz de bunu düzeltmek için buradasınız."

Tanrım, tüm bu dersler için annemi ya da eski bir suikastçıyı yanımda getirmiş miydim? "Dikkatim dağınık değil," diye ısrar ettim. "Ölümüne odaklanmış durumdayım."

"Doğru ya. Yani uykunda dev inciler hakkında mırıldanıyor bir tesadüf mü?"

Yüzüm kızardı. "Beni uyurken izlemeyi bırak. Ürkütücü. Ve Saba'nın Ay'ı bir efsane. Bir saniye bile düşünmedim ..."

Ama Dalila çoktan gitmişti, her zamanki gibi ortadan kaybolmuştu. İç çekerek dikkatimi El Hilli'nin evine çevirdim. Evleri iki katlıydı ve birinci katta hiç pencere olmamasına rağmen, ikinci kattaki dar bir balkon tepeden görünüyordu. Karmaşık ahşap perdelerle kaplı balkondan içerideki kadınlar muhtemelen dünyaya bakıyor, aile evlerinin inzivasından sokağı ve insanları izliyorlardı.

Hayal bile edemeyeceğim bir hayata açılan bir pencere olan balkona baktım. Balıkçı kadınlardan ve şarkıcılardan, hizmetçilerden ve gelin hazırlayanlardan geliyorum.

İnzivaya çekilmek bizim için bir seçenek değil, ne ayrıcalıkları ne de zorlukları. Bizler, diğerlerinin ekranlarının arkasından izlediği sokaklardaki kadınlarız.

Buna bağlı olarak, genellikle daha az onurlandırılıyoruz, bedenlerimizin doğru fiyat karşılığında kullanılabilir olduğu varsayılıyor ya da basitçe görünmez oluyoruz. Ekranların arkasındaki zengin kadınları şımartılmış bebekler olarak görerek yargılayıcı bir gözle baktım.

Şimdi ise beni meraklandırıyorlardı. Dünya burada mutlu muydu?

Salima'nın çizdiği tabloya bakılırsa, Dünya çok şey istemiş gibi görünmüyordu. Yetim olmak şüphesiz zordu ama Salima'nın torununu çok sevdiği, onun ilgi alanlarına ve tuhaflıklarına o kadar düşkün olduğu belliydi ki, genç yaşında bile oldukça bilgili biri olmuştu. Dünya kitaplardan ve öğretmenlerden oluşan zengin baloncuğunun içinde bu hayattan memnun muydu? Babasının memnun biliyordum. Asif her zaman daha fazlasını hayal ederdi; yeni bir macera, yeni bir ülke. O kadar çok hayal ki, arzuları onu bir canavarın kollarına sürükledi.

Aynı kaderin kızının da başına gelmemesi için dua ederek kapıyı çaldım.

Kapıcı kabaydı, beni mahalleden atmak için çağırdığı güvenlik görevlisi daha da iğrençti, ta ki ben "Salalah'tan gelen kadın" olduğumu söyleyene kadar ve ikisi de solgunlaştı, kapıcı metresini bulmak için koşturdu.

Geri dönüp beni kendi evimle ürkütücü bir tezat oluşturan bir eve götürdü. Benim evim dökülürken, Salima'nın konağı görkemliydi, duvarlar yaratılışın her yerinden gelen duvar halıları ve ince cilalı gümüş aynalarla kaplıydı. Orada burada boyalı porselen vazolar ve sedef kakmalı gül ağacı masaların üzerine yerleştirilmiş fildişi oymalar vardı. Dansçıları ve ziyafetleri tasvir eden halılar yumuşak ve pahalıydı.

Geniş avluda yemyeşil dikilmiş ıhlamur ağaçları ve hurma palmiyeleri, parlak boyalı çinilerle süslü bir çeşmeyi çevreliyordu. Çiçek ve tütsü burnu okşamak için yarışıyor, ağaçların birinden bir bülbül tatlı tatlı şakıyordu.

Yine de ev ne kadar zengin ve görkemli olsa da, ensemdeki tüyleri diken diken edecek şekilde boş ve lanetli hissettiriyordu. Bana eşlik eden iki adamdan başka kimseyi görmedim. Vazolardaki çiçekler ölmüş, avludaki ağaçların meyveleri yerde çürümeye bırakılmıştı. İnsan dinledikçe, bülbülün sesi sanki umutsuzluğa kapılmış, kaybettiği eşini çağırıyormuş gibi çıkıyordu. Gümüş aynalardan ikisi kırılmıştı ve bir satranç oyunu oyunun ortasında terk edilmişti, piyonlar toz topluyordu. Asif'in geldiğini iddia ettiği türden bir aile evine benziyordu: geri almaya kararlı olduğu solmuş ihtişamlı bir ev. Beni avlayan ve ona yardım etmem için başımın etini yiyen ateşli, kararlı büyükanneyle bağlantı kurmakta zorlandım. Belki de Dünya'yı kaybetmek evin kalbini söküp atmıştı.

Beni mutfaklara götürene kadar sempati duymaya başlamıştım. Mutfakta personel varsa bile aşçılar ortalıkta görünmüyordu; da konağın geri kalanı gibi bakımsızdı. Toprak fırın soğuktu, asılı bakır tavalar kararmıştı. Bir sepet sarımsağın solmuş kabuklarından yeşil filizler fışkırıyordu ve bir kase gözden kaçmış kuru erik, bütün bir mahallenin iftarlık malzemelerini barındırabilecek, esneyen ahşap bir masanın üzerindeki tek yiyecekti. Bir fare, yaklaşmamızdan kaçarak boylu boyunca koştu.

Muhafız bir bankı işaret etti. "Sizinle burada buluşacak."

"Mutfakta mı?"

Gözleri, kabaca eğirilmiş türbanımdan yamalı elbiseme ve süssüz pantolonuma kadar vücudumu gözden geçirdi. Benim yaşımdaki ve sınıfımdaki pek çok kadın gibi ben de yüzümü kapatmamıştım.

Sesi buz gibi oldu. "Bu bir sorun mu?"

Benim için değildi, çünkü ben mutfak işlerini küçümseyen zengin bir züppe değilim. Ama Salima açısından bu bir hakaretti, hem de oldukça küçük bir hakaret. Haddimin bildirilmesi gerektiğini mi düşünüyordu? Benim kabul odamda dinlenmiş ve çocuğumun hazırladığı yemekleri yemişti. Üstelik ev boştu; ilişkimizi saklamamız gerekmiyordu.

Hizmetçisine nezaketle gülümsedim. "Hiç de değil."

Salima en azından hemen geldi ve birkaç dakika sonra sessiz mutfakta bana katıldı. Hizmetçisi bir tabure çıkardı, üzerine kibarca oturdu ve sonra bizi yalnız ve beni ayakta bırakarak ortadan kayboldu.

"Nakhudha," diye düz bir şekilde selamladı. Evin kasvetli havasına rağmen Salima, soluk yeşil elmaslar ve gümüş işlemelerle desenlenmiş koyu menekşe rengi muslin bir elbiseyle kusursuz bir şekilde hazırlanmıştı. Aynı renkte şeffaf bir şayla mükemmel bir şekilde toplanmış saçlarını örtüyor, zümrüt ve pembe inci küpelerini çerçeveliyordu.

"aleyküm, Seyyide." Saygı ile kalbime dokundum. "Beklenmedik ziyaret için özür dilerim. Ben de sizinkine aynı şekilde karşılık vereceğimi düşündüm."

Salima bana sertçe baktı. "Seni gördüğüme çok sevindim. Aden'i kasıp kavurmak için paramla kaçtığından korkmaya başlamıştım. O sendin, değil mi? Valinin ofisindeki askerleri zehirleyen, bir grup katil korsanı serbest bırakan, bir sürü gemiyi ateşe veren ve gece yarısı limandan kaçan kadın?"

"Böyle bir şeyi asla onaylamam ve sizi suçlularla arkadaşlık etme riskine sokmam. Ama iki gemiydi, bir sayı değil. Abartmayı teşvik etmek istemem."

Yüzü öfkeyle aydınlandı. "Sana *ağzını sıkı* tutmanı söylemiştim. Torunum için işleri mahvetmene izin vermeyeceğim."

Bu suçlama karşısında öfkem alevlendi. "Oh, her şeyi *ben* mi mahvettim?" Meydan okudum. "Tuhaf. Çünkü Dünya'nın itibarına, bir Frank'le kaçarak kendisine verdiğiinden daha fazla zarar verebileceğimi ."

Salima bu suçlama karşısında gözünü bile kırpmadı. "Dunya . Kaçırıldı."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Falco *Palamanas-Palametes-Frank'ın* ajanı farklı bir hikâye anlattı. Dünya'nın, siz onları kovduktan sonra efendisinin peşinden koştuğunu ve birlikte gitmek için yalvardığını söyledi."

Bu sözler Salima'nın gururunu kırmak ve dengesini bozmak için seçilmişti ve öyle de oldu, yaşlı kadının yanaklarında renk lekeleri belirdi. "Kâfirlere hizmet eden bir sefilin sözüne benimkinden daha mı çok inanıyorsun?"

"Başından beri bana yalan söylediğine inanıyorum." Yaklaştım ve onun telaşlı bakışlarının kapıya doğru kaydığını fark etmedim. "Ve bana torununuzun Saba Ayı hakkında ne bildiğini söylemenizi istiyorum, Seyyide."

Salima'nın yüzünde gerçek bir şokun ilk belirtisi dalgalandı. "Bunu biliyorsun?"

"Çünkü Saba'nın Ayı, Dünya'nın Falco'ya onu yanına alması teklif ettiği şeydi."

Salima bakışlarını kucağına indirdi. Elleri titriyordu ama kendini toparlamak istercesine şayağının eteklerini süsleyen laleleri düzeltmesini izledim. "O ," dedi, sesi kısıktı ama daha az kararlı değildi. "Kaçırıldı."

Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Sayyida . . . Ailenizin özel meselelerini ortaya dökmek gibi bir niyetim yok. Dünya'nın itibarını zedelemek ya da onun için ayarladığınız evlilik ihtimaline zarar vermek gibi bir niyetim yok. Ama bir zamanlar on altı yaşındaydım. Özgürlüğünü isteyen genç bir kızın ne kadar kararlı olabileceğine şaşırsınız-"

"Benim *torunum* sana hiç benzemiyor." Salima geri çekildi, dudağı tiksintiyle kıvrıldı. Bu ihtimal karşısında gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu. "Dunya soylu bir bilgin olarak doğdu ve hiçbir zaman alakasız bir erkekle yalnız kalmadı. Sen . . ." Bana doğru titreyen bir parmak kaldırdı ve sarsılmaz anaerkil görüntüsü kısa süreliğine kayboldu, yerini vahşi ve kederli bir şeye bıraktı, sanki bana bağırarak söylediklerimin doğruluğunu inkâr edebilirmiş gibi

ayaklarının dibine sermişti. "Sen Aden'den Kilwa'ya kadar her limanda denizcilerle yatmış bir hırsız ve katilsin. Dünya hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun."

Sözleri gök gürültüsünü andıran bir havayla yere indi ve daha önce gergin ama ölçülü olan konuşmamızı altüst etti. Elbette bana çok daha kötü hakaretler savrulmuştu. Ama benim gibi biriyle buluşmak için uygun gördüğü tek yer tozlu mutfak odasına tekrar göz gezdirdiğimde, Salima ile beni birbirimize bağlayan bağların yok olduğunu hissettim. İkimizin de anne olması, ikimizin de Asıf'ı sevmiş olması önemli değildi. Seyyide beni bu işi kabul etmeye ikna etmek için bu duyguların iplerini çekmiş *olabilirdi* - hayır, onları başarıyla çekmişti; bu zayıflığı şimdi kabul edebilirdim.

Ama Salima'nın benim kim hiç unutmadığı çok açıktı. *Ne olduğumu*. Ve bu onun altında bir şeydi.

Onun canı cehenneme. Tüm bunların canı cehenneme. Salima torununun Falco'yla kaçtığını bile kabul etmezken bana Falco hakkında işe yarar bir şey söylemeyecekti. Ama endişelenmesi gereken akrabaları olan tek kişi o değildi ve ben de aileme, işler çok tehlikeli bir hal alırsa geri döneceğime dair yemin etmişim. Tinbu'nun hayatını kurtarmışım, mürettebatımı kurtarmışım ve evde on bin dinarım vardı. Dalila'nın haklı olduğunu ilk kez fark etmiyordum.

Bu maceranın sona erme vakti gelmişti.

Dunya için üzülyordum, gerçekten. Ama Layth'in anlamadığım bir büyü yüzünden, bana ve benimkine fazlasıyla ilgi duyan yırtıcı bir Frank'in ellerinde tarif edilemeyecek kadar korkunç bir şekilde ölmesini izlemişim. Ve o da onu takip etmeyi seçmişti.

Geri adım attım. "O zaman işim bitti. Sırlarınızı saklamak mı istiyorsunuz? Tamam, öyle olsun. Ama bulunmak istemeyen bir kızı bulmak için mürettebatımı ya da kendimi riske atmayacağım ya da anlamadığım bir düşmanla karşı karşıya gelmeyeceğim."

Cevabım yaşlı kadını sarsmışa benziyordu; belki de Hint Okyanusu'nun yarısıyla yatmış hırsız katillerin bu tür kararlar verdiğini. "*İstifa* mı ediyorsun?"

"İşi bırakıyorum. Şimdiye kadar bana verdiğiniz para bende kalacak. Falco'nun ajanı büyük bir adaya gittiklerini söyledi. Daha fazla ayrıntıya sahip değilim çünkü efendisine ihanet etmesi için ona ödediğim paralar şekilde *ajanın boğazına* takıldı ve onu boğarak öldürdü."

Salima'nın beti benzi attı. "*Ne?*"

"Beni duydunuz. Evinize ne tür bir adam davet ettiğinizi bilmiyorum ama onunla daha fazla ilişki kurmak istemiyorum. Tanrı seninle olsun.

Gerçekten."

"Gidemezsin-nakhudha!" diye bağırdı arkamı döndüğümde. "O kapıdan çıkarsan yemin ederim ... *Yemin* ederim kızını bir daha göremezsin!"

Parmaklarım kapı kolunda hareketsiz kaldı.

"*Affedersiniz?*" Salima'nın felç geçirdiğini düşünerek arkama baktım. Felç geçiriyor *iyi olur*. "Ne dedin sen?"

Salima ellerini öylesine sıkıyordu ki kemikli eklemleri bembeyaz olmuştu ama ne kadar zayıf görünse de bakışlarında acı bir kararlılıktan başka bir şey yoktu. "Dünya benim dünyam. Oğlumu sizin geminizde kaybettim, bu ölüm hakkında tam olarak açık sözlü olmadığınızı söyleyebilirim. Şimdi elimde kalan tek ailemi kurtarmak için elimdeki en iyi, belki de tek umudum sizsiniz. Eğer çekip gidersen, ben de seninkini yok ederim."

Farkına bile varmadan hançerimi çekmiş ve yaklaşmışım. "Sanırım kederin seni deliliğe sürükledi ki beni tehdit ediyorsun," diye tısladım. "Seni şu anda öldürebilir ve gidebilirim."

Salima paramparça bir sesle güldü. "Bunun beni durduracağını düşünecek kadar saf mısın? Ben aptal değilim, Nakhudha. Sana evinde söylemişim: Eğer bana bir şey olursa, bu denizdeki her hükümdara mektuplar gider. Düşmanların seni bulacak. Aileni bulurlar. Eve dönecek zamanın bile olmaz."

Öfkeden titriyordum. *Seni aptal. Seni lanet* olası *aptal*. Nasıl bu kadar hızlı, bu kadar yanlış gitmişti? "Sana inanmıyorum."

"O zaman beni dene," diye meydan okudu. "Aden'deki gösterinizden beri evinizi izleyen muhafızlarım var. Eğer paramı alıp kaçmaya çalışıyorsan *seni* yakalamalarını istemişim ama eminim ki aileni çok daha hızlı bir şekilde halledebilirler."

Geri çekilme sırası bana gelmişti, acımasız tehdit beni derinden sarsmıştı. "Çocuğumla tanıştın," diye fısıldadım, Seyyide Salima'yı bu kadar yanlış değerlendirdiğime hâlâ inanamıyordum. "Sen . . . onun *elinden* yedin."

Salima irkildi. Belki de tamamen kalpsiz değildi. Ama daha da ısrar etti. ". Ve o bir lütuf gibi görünüyor, gerçek bir lütuf, ama beni bunu yapmaya zorluyorsun, Ümmü Marjana. O yüzden bu işi bırakma muhabbetine bir son verelim ve ona döndüğünden emin olalım." Cübbesinden küçük bir çanta çıkardı ve ayaklarımın dibine fırlattı. "İşi bitir."

Çanta ipek püsküllü kırmızı kadifeydi, Layth'e verdiğim çantadan çok daha inceydi ama gönderdiği mesaj açıktı.

Salima beni tuzağa düşürmüştü. Onun mektuplar ve bağlantılar dünyası benim dünyam değildi ve başlatmış olabileceği bilgi akışını nasıl durduracağıma dair hiçbir fikrim yoktu; avukatları, katipleri ya da belki de sadece gölgelerde bekleyen güçlü dostları varsa. Ama aniden, korkunç bir şekilde netleşti ki, eğer ayrıcalığını ve servetini gerçek bir kan davasında bana karşı kullanmayı seçerse, ezilirdim. Ailem mahvolurdu. Kızım, gülümseyen ve ona meyve getiren masum bir çocuk ezilecekti.

Bir gemiyi ele geçirdiğinizde neler olduğunu size hiç anlatmış mıydım? İnsanlar korsanların o kadar kanlı, korkunç portrelerini çiziyorlar ki, yolcuların hayatları için, merhamet için yalvaracaklarını mı sanıyorsunuz? Bazen yalvarıyorlar ve ben de bunu kabul ediyorum. Hiçbir zaman bir katil olmadım ve her zaman kaçakçılığı düpedüz korsanlığa tercih ettim.

Ama gemileri ele geçirdiğim zamanlarda, size şunu söyleyeyim: Bir yolcunun zenginliğini öfkesinden anlayabiliyordum. *Öfkelerinden*. Yoksul bir yerlinin denizlerimizde inşa zenginlikten pay talep etme cüretine, hayatlarını kaybetme ihtimalinden daha fazla kırılan erkekler ve kadınlar. Bu ne *cüret*? Bizim yerimizin susmak ve sessiz kalmak olduğunu bilmiyor muyduk? Onlarca yıl onları oradan oraya taşımak, incileri için dalmak ve mallarını yapmak bizi sakat bıraktıysa mescitte dilenmek. Mücevherler ve ipeklerle kaplı saz kulübelerimizin önünden geçerken açlıktan ölen çocuklarımızı susturmak. Hayatlarını teknelerimize borçlu olan gezgin bilginler, onlara hazırladığımız yiyecekleri kirli buldukları için denize attıklarında dilimizi ısırmak.

Çünkü zenginlerin gözünde yoksulların en büyük suçu her zaman karşılık vermek olmuştur. Sessizce acı çekmemek ve bunun yerine onların hayatlarını ve tesadüfen onları zirveye taşıyan şefkatli toplum hayallerini bozmak. *Hayır* demek.

Salima torununu geri istiyordu. Onun gözünde ben o zamanlar bir anne değildim, bir araçtım, emrine karşı gelirsem itaat etmem için dövülecek bir taslak hayvan.

Çantayı elime aldığımda içindeki bozuk paralar hafifçe şingirdadı. Öfke seli yüzünden zar zor düşünebiliyordum ama aileme yönelik tehdit her şeyi kesip atıyordu, en keskin bıçak kadar soğuk ve delici. On yıl önce olsa bu kadına cehennemde yanmasını söyler ve kaçmayı göze alırdım. Ama Marjana'yı riske atamazdım. Hiçbir zaman.

Boğazımı temizledim, konuşmakta zorlanıyordum. "Nerede olduğunu sanıyor?" Salima konunun değişmesiyle gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Dunya Saba'nın Ay'ının nerede olduğunu düşünüyor?" Bunu sormak bile kulağa gülünç geliyordu. "İnsanlar yüzlerce yıldır Saba'nın Ayı'nı arıyor. Krallar, bilginler, profesyonel servet avcıları... hepsi başarısız oldu. Ergenlik çağındaki bir kızın, binlerce yıldır kimsenin görmediği efsanevi, büyümlü bir mücevherin yerini bildiğini nasıl aklına getirdiğini anlatın bana."

Salima derin bir nefes aldı. Sorum karşısında duruşunun gevşemesi gözümden kaçmadı: inatçı korsanı tehdit ederek boyun eğdirmek onu ne kadar rahatlatmış olmalıydı. "Eğer böyle bir şeyi ortaya çıkaracak bir genç kız olsaydı, bu Dünya olurdu. Atalarımızın eski metinlere ve tılsımlara ilgi duyduğunu söylemiştim."

Eski metinler ve tılsımlar. Kulağa ne kadar belirsiz ve tehditkâr gelmiyordu. İğrenç olmaya karar verdim. "Asıf, halkınızın cahiliye döneminde, yani İslam'dan önceki cahiliye döneminde bir tür büyücü ve üfürükçü olduğunu söyledi."

Salima atalarına büyücü denmesinden pek memnun görünmüyordu ama devam etti. "Dunya çocukluğundan beri ailemizin ilmine kafayı takmış durumda. Başlangıçta onu ben teşvik ettim - en azından akademik ve tarihi konularda. Diller konusundaki yeteneği hayret vericiydi ve daha fazla çalışmanın faydalı olacağına inandım. Ebeveynleri, kardeşleri ve kuzenleri yoktu ve kütüphanemizdeki eski kitapları karıştırırken hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Onu şımarttım, diğer akademisyenlere yazmasına izin verdim, yetenekleriyle ün kazanmasına yetecek kadar." Yüzüne pişmanlık çöktü. "Sonra Saba'nın Ayı'nı öğrendi ve takıntı haline getirdi. Metinlerimizden birinin onun saklı ve mühürlü olduğundan bahsettiğini söylüyor. Metin şifreliydi ama Dünya ipuçlarını çözmek için yıllarca çalıştı."

Kaşlarımı çattım, umudun kaybolmadığının farkına varmak için biraz zamana ihtiyacım vardı. "Bu metin nerede? Bana Falco'yla nereye gittiklerini söyleyebilir."

Salima tereddüt etti. "Metin gitti. Notlarından bazılarını size anlatabilirim."

"Bana daha fazla yarım yamalak bilgi vermeyi mi kastediyorsun? Hayır. Denizler ve kıyıları hakkındaki bilgim için bana şantaj yapıyorsunuz ki bu yeterince kötü. En azından işimi yapmama ve notlarını kendim okumama izin verin."

"Yapamazsın."

Öfkeyle hırladım. "Çok iyi okuyabiliyorum. Dört farklı dilde, eğer öyleyse-"

"Onları yaktım."

Sanki yumruk yemiş gibi hissettim. "Ne yaptın?"

Salima kaçırdı, bocaladı. "Dunya'ya Ay'ın sağlıksız bir saplantı olduğuunu anlatmaya çalıştım. Gerçek hayatta yaşamaya ve evliliğine hazırlanmaya başlaması gerektiğini. Eğitimine devam edebilirdi! Ama itibarını mahvetmeden önce yasadışı büyüye olan bu ilgisinden vazgeçmesi gerekiyordu. Beni dinlemedi. Ben de çevirdiği metni ve ona eşlik eden notları yaktım."

bir soğukluk dalgası kapladı. "Onun çalışmalarını yaktın ve *hala* düşünmüyorsun değil mi?"

Salima şaylasını ellerinin arasında sıktı. "Başka seçeneğim yoktu."

Çenemi çekiştirdim, çaresizlik içinde volta attım; çok tatlı bir şekilde parıldayan umut kırıntısı çekilip . "Tanrı beni korusun, kadın. Notları hakkında ne hatırlıyorsun?"

"Dunya, Saba'nın Ay'ının genellikle ulaşılmaz olduğuna inanılan bir adada saklı olduğuunu söyledi. Etraftaki kayalarda tür işaretler -belki de oymalar- varmış. Bir de alıntı yapmaktan hoşlandığı bir pasaj."

"Bir geçit mi?" Bir kâbusun içine düşmüş gibi hissederek tekrarladım.

"Evet. Dünya, Ay'ın 'Kıyamet Günü'ne kadar uyuyacağını, beyaz yılanlar tarafından korunacağını ve gökyüzünü hiç görmeyen bir su perdesinin arkasına saklanacağını' söyledi." Yüzünde perili bir ifade belirdi. "Dunya bunun orijinal dilinde çok şiirsel olduğuunu söyledi ve o ... dillerini her zaman sevmiştir."

Beyaz yılanların ve gizli suların olduğu uzak bir ada mı? "Lütfen bana bundan daha fazlasını hatırladığını söyle," diye yalvardım. "Onun bazı kayıtlarını sakladığınızı ya da başka kitaplar olduğuunu..."

Salima yüzünü buruşturdu. "Bildiklerimin hepsi bu kadar. Elimizde bir kütüphane dolusu metin ve tablet var ama çoğunun şifresini çözmek için bir uzmana ihtiyacınız var ve bu da aylar, hatta daha uzun sürer. Ve bu da Saba Ayı hakkında bir şey söylediklerini varsayarsak geçerli. Eğer Dunya bunu gerçekten ilk çözen kişiye, yerinin kolayca öğrenilebilecek bir bilgi olduğuunu sanmıyorum."

Yemin ettim. "O zaman Dunya'nın odasını görmem gerek. Ve çalıştığđı bu kütüphaneyi."

"Neden?" Salima aniden şüphelenerek sordu. "Neden onun odası?"

"Çünkü yaşlı bir kadın ailemi yok etmeye yemin etti, eğer bunu yapmazsam

torununu bulmak için, ve elimde başka ipucu yok!" Öfkemi kontrol etme zahmetine girmedim. "Bana üzerinde çalışabileceğim *bir şey* vermelisin Salima."

"Peki," diye yumuşadı. "Usman sana yolu gösterecek. I . . ." İfadesinde bir pişmanlık belirtisi olabilirdi ama bir sonraki adımda kayboldu.

O an beni tehdit ettiği için üzüldü üzülmemesi açıkçası umurumda değildi.
"Onun odasını ziyaret etmek benim için zor."

"Bundan daha fazlasına da ihtiyacım olacak," dedim keseyi sallayarak.
"Bakımını yapmam gereken bir gemim ve beslemem gereken bir mürettebatım var."

"Aramaya devam etmen için sana yeterince para vereceğim. Lütfen onu bul, Nakhudha. Seni zor bir duruma soktuğumun farkındayım ama Dünya benim dünyam. Onu bana getir ve tüm bu işler geride kalsın. Kendi ailine zengin bir kadın olarak döneceksin." Salima'nın bakışları benimkilerle buluştu, bu kez daha samimiydi. Bu sözlerinde ciddi olduğundan hiç şüphem yoktu.

Ayrıca ona tekrar itaatsizlik etmeye kalkışırsam tehdidini gerçekleştireceğinden hiç şüphem yoktu.

Bunu yapmak zorunda kaldığım için kendimden nefret ederek başımı öne eğdim. "Anlaşıldı."

* * *

Usman adındaki kaba uşak beni mutfaktan çıkardı, kıvrımlı koridorlardan geçirdi ve toz ve yalnızlıkla örtülü iki kat merdivenden çıkardı. Sohbet etme çabalarım görmezden gelindi. Salima'nın onu iyi eğittiğine şüphe yoktu.

Ağır ahşap bir kapının önünde durduk. Gaddar Usman kapının kilidini açtı ve beni içeri aldı, koridorda beklemeye hazır görünüyordu.

"Burayı soyacağımdan endişelenmiyor musun?" Hafifçe sordum.

"Oradan uzaklaştırılan her şey bir lütuf olacaktır." Usman kaşlarını çatdı, sanki benimle konuşmanın kendisinden aşağı olduğunu unutmuş gibiydi ve geri çekildi.

Evin geri kalanıyla karşılaştırıldığında, Dünya'nın odasındaki mobilyalar bakımlı görünüyordu. İşlemeli yastıklarla kaplı büyük pelüş yatağın yanındaki vazoda taze güller vardı ve avluya bakan pencereler içeri ışık girmesi için açılmıştı. Mobilyalar cilalı maun ağacından, halılar İran desenliydi. Hayal kurmaya teşvik edilmiş, ancak aniden gerçeğe döndürülmüş bir kız için ithal lüksler. Yatak odasının diğer ucundaki bir kapı yarı açıktı ve kitap raflarını ortaya çıkarıyordu.

Dunya bir kütüphanenin yanında mı uyumuştı? Bilimsel düşünen bir ruh için bu bir rüya olmalıydı. Önce yatak odasını aramaya karar verdim, bir uçtan başlayıp dışa doğru ilerledim, katlanmış battaniyeleri silkeledim ve ellerimi devasa yatağın oluklarında gezdirdim. Çekmeceleri ve sandıkları inceledim, arada bir filigranlı tarak ve kayıp bileziklerden başka bir şey bulamadım. Dünya'nın düğüne yetecek kadar kıyafeti ve ayakkabısı vardı.

Bir düzine gelinin pantolonu vardı, bu yüzden yanına bir şey alıp almadığını söylemek zordu. Yattığı odada kişisel gibi görünen hiçbir şey yoktu. Bunun nedeni bu tür eşyaları yanında getirmeyi akıl etmiş olması mıydı yoksa zamanını kütüphanede geçirmeyi mi tercih etmişti, bilemiyordum.

Ama bir şey vardı ki, onu görünce nefesim kesildi.

Güneş ışığı alan bir pencere rafında Marjana'nın yeşim kaplumbağasının birebir kopyası duruyordu.

Ele geçirilmiş bir kadın gibi ona yaklaştım, güneşin ısıttığı oyuncağı elime aldım ve geçmişimin tüm hayaletlerinin üzerime üşüşüğünü hissettim. Bu nasıl *buradaydı*? Ama sonra hatırladım: Evdeki kaplumbağa aslında Marjana'ya ait değildi. Onu Mustafa henüz çocukken ona almıştım. Asıf o zaman benimle birlikteydi, değil mi? Küçük kardeşime kaplumbağayı alırken beni izlemiş ve terk ettiği küçük kızı için de sessizce aynı şeyi yapmış mıydı? Asıf'ı bir baba olarak hayal etmek zordu; bana hep çok genç görünmüştü.

"Keşke evde kalsaydın," dedim usulca. Burada, bu gösterişli evde, onu sevdiği her halinden belli olan bir annenin yanında, Asıf'ın seçimlerini yargılamamak imkânsızdı. Ya da kendi seçimlerimi. Keşke samimiyetine kapılmak yerine onu *Marawati*'den kovsaydım.

Kaplumbağayı yere bırakmaya gittiğimde pencere rafında durmadığını fark ettim; ince bir broşürün üzerine konmuştu. Broşürü elime aldım ve sayfaları karıştırdım, biraz eğlenmesem de biraz kafam karıştı. İlk Abbasi halifelerinin en efsanevi olanları hakkında hicivli şiirlerdi -bazıları oldukça müstehcen-.

"Sanırım torunlarının hayatına müdahale eden tek kişi Salima değil," diye düşündüm ve el-Emin'in annesinin, halifenin arzusunu ateşlemek umuduyla dansçı kızlara ve hizmetçilere kıyafetlerini ve eşyalarını değiştirmelerini nasıl emrettiğini anlatan iyi yıpranmış bir sayfadaki birkaç alaycı dizeye göz attım. Görünüşe göre birkaç kişiden fazlası bundan hoşlanmıştı.

Ama ne duygusal kaplumbağa ne de tarihi dedikodu Dünya'yı bulmama yardım edecekti, bu yüzden iç çekerek kütüphaneye yöneldim.

Geriye dönüp baktığımda, ne beklediğimi bilmiyorum. İlmi zevkleri olan zengin bir ailenin, hadis literatürü ve Kur'an tefsirleri, Peygamber ve ashabının biyografileri ve İslam hukuku metinlerinden oluşan iyi bir koleksiyona sahip olması neredeyse kesindir.

Dunya'nın tarihe ve dilbilime olan ilgisi nedeniyle, muhtemelen çok değerli çeviriler ve eski bilimsel eserler de vardı.

Hintli, İranlı, Çinli ve Yunanlı bilgeler. Belki simya, astroloji ve ezoterik üzerine yarım düzine kadar kitap - Ebu Ma'ser ya da Cabir ibn Hayyan'a ait, benim gibi sıradan birinin bile bildiği isimler.

Oysa içeri adımımı atar atmaz Usman'ın eşyaları kaldırmanın bir lütuf olduğuna dair yorumunu anladım.

Bir kütüphaneden çok, gizli bilimlerin ustasının kalabalık inine benziyordu. Yüzlerce, hatta *binlerce* kitap ve parşömen, inleyen raflardan oluşan dört duvarı dolduruyordu. Raflarda kitapların olmadığı yerlerde, anlam vermekte zorlandığım tuhaf nesneler ve eserler sergileniyordu: korkunç figürleri çevreleyen yabancı yazı satırları olan seramik kaseler, eski bir gölün yatağından sürüklenmiş gibi görünen balmumu tıpalı pirinç şişeler, lapis lazuli bokböceği muskaları, düğümlü iplerden sarkan çizgiler ve gümüşle boyanmış ve ürkütücü cam gözler verilmiş kurutulmuş hayvan kafatasları. Düzgünce etiketlenmiş sıralarda yılan falluslu ve pençeli elleri olan kanatlı şeytanların, köpek yüzlü ejderhaların ve mızrak kullanan dişli balık insanların muskaları kataloglanmıştı. Peştamal giymiş ibis başlı bir adamın gerçek boyutlardaki taş kabartması odanın batı köşesine demir atmış, bir elinde kamış kalem, diğerinde bir çeşit ilmekli haç asası tutuyordu. Cin krallarının isimleriyle damgalanmış sikkeler, her boyutta, şekilde ve malzemedeki maskeler ve idollerle aynı alanı paylaşıyordu. Boğa başlı ve toynaklı ayaklı akik hayvanlar, kumtaşından balık kadınlar ve mermer horozlar ve evet!

Bu tür sikler.

-Ne mırıldanıyorsun, Jamal?

-Detaylar üzerinde durmama gerek yok mu? Ne yani, bu "tarihi kayıtların ayrılmaz bir parçası" değil mi ya da hakkında gevezelik etmekten hoşlandığınız saçmalıklar? Yüzün kızarıyor mu? Uzun zaman önce ölmüş bir düzine yaratığın camdan gözlerine bakarken ve bütün gün taş penislerle çevriliyken nasıl hissettiğimi sanıyorsun? Konumuza geri dönelim, olur mu?

Şimdi, dinle . . . Ben kolay kolay şok edilecek bir kadın değilim. Ben Rabbimin "Rahman" sıfatına çok güvenen bir günahkarım. Ben eski bir *korsanım*, meslek hayatımda gördüğüm bazı şeyleri biliyor musunuz? Küçük büyülerin günlük hayatta ne kadar yaygın olduğunun da farkındayım. Kurt pençeli bir kolye ve cinleri uzak tutmak için söylenen bir tekerleme. İyi şans getirmesi için kareler içine yerleştirilmiş uğurlu harfler ve sayılar. Rüya yorumları ve aşk düğümleri. Asıf'ın ölümünden beri bunların hiçbirine yaklaşmadım. (Şey, hayır, bu bir yalan . . . Çoğu umutsuz yeni ebeveyn gibi ben de siren seslerine karşı koyamadım.

İnsanların bebeğinizin uyumasına yardımcı olacağına yemin ettiği büyü ve tılsımların çağrısı. Hepsi başarısız oldu. Mızımız bebekler hiçbir otoriteye boyun eğmez.)

Ancak, *bu ...* kütüphanenin derinliklerine doğru ilerledikçe gözlerim daha da büyüdü. Hayatımda böyle bir koleksiyon görmemiştim. Ve kitaplar! Sadece birkaç büyü metni değil, *yüzlerce*. Ebu Ma'ser, İbn Hayyan, Mesleme el-Mecriti ve İbn Vahşiyye'nin *tüm eserleri* gibi görünüyordu. Deşifre edebildiğim çok az şey arasında, koruma büyüleri ve ruh çağırma el yazmaları vardı. Çocukluğumdan beri yıldızları okuyabilen bir denizci olan benim şaşkınlık içinde sadece göz kırpabileceğim kadar karmaşık, solmuş astrolojik haritalar. Ay kavuşumları, göksel navigasyon ve gezegensel göstergeler üzerine incelemeler, göz kamaştırıcı çeşitlilikte dillerde ve yabancı alfabelerde harfler ve sayılar içeren karmaşık büyülü karelerin yanına yığılmıştı. Haritalar bir duvara yapıştırılmış, üzerlerine parşömen parçaları ve rotaları gösteren şeritler iliştilmişti. Bir köşede, masif maun bir dolapta, küçük, kama benzeri karakterlerden oluşan bir karalamayla kaplı pişmiş seramik tabletlerden oluşan sütunlar duruyordu.

Salima'nın bu materyalleri incelemesi için bir akademisyen tutma ihtimalini reddetmesine şaşmamalı; bu noktada ailesinin tuhaflıklarını gizli tutmak istediği için onu pek suçlayamazdım. El-Hilliler *kimdi?* Burası sadece bilimsel meraklara yönelik bir kütüphane hissi vermiyordu.

Bu nesneleri araç olarak gören insanların operasyon üssü gibiydi. Frank'in bu koleksiyon hakkında hiçbir şey bilmediğini varsayabilirdim, aksi takdirde tüm hazineleri elde etmek için yoluna çıkan herkesi öldürürdü. Kutsanmış demir kılıcımın kabzasını kavradım ve kütüphanedeki her şüpheli kitaba, puta, madeni paraya ve tuhaf kâseye baktım.

"Etrafta dolaşan olası ruhlara bir uyarı olarak Sizinle ilgilenmiyorum," dedim sessiz odaya. "Siz beni bırakın, ben de aynısını yapacağım."

Sözlerimin görünmez cinler tarafından mı yoksa kendi sinirlerim tarafından mı algılandığını bilemiyordum. Ama elimdeki tek ipucu bu kütüphane olduğundan, korunmak için bir dua mırıldandım, derin bir nefes aldım ve babasını öldürdüğüm kızın ardındaki gizemi çözmeye koyuldum.

Eğer bir merhamet varsa, o da kütüphanenin derli toplu olmasıydı. Masa kâğıtlarla doluydu, ama düzenliydi ve gerçekten de tanıyabildiğim birkaç şeyden biri oraya yerleştirilmişti: yaklaşan tutulmanın tarihi üzerine bir tartışmaya hâlâ açık olan bir almanak. Küçük bir sürpriz: birine

Dunya gibi, böylesine uğursuz bir gök olayı muhtemelen kendi düğününden daha heyecan vericiydi.

Ancak okuyabildiğim hiçbir şeyin Saba Ayı ile bir ilgisi yok gibiydi. Ve gün uzadıkça, ne kadar umutsuzca derinliğimin dışında kaldığım anlaşıldı. Bazı kitaplar Arapçaydı, evet, ama dil o kadar ezoterik ve özeldi ki, taş tabletlerle aynı çivi yazısıyla da kaydedilmiş olabilirlerdi. Akşam karanlığında, efsanevi inciler, "büyük" adalar ya da ayın aşkla ilgili yönleriyle ilgili bir şey bulma konusunda açıkça umutsuzluğa kapılmışım ve halıları geri çekmeye ve döşeme tahtalarının arasına bakmaya başvurmuştum ki tesadüfen bir bakış, masa ile yan masa arasındaki dar çatlağa düşmüş bir parşömen parçasını ortaya çıkardı.

Kalbim boğazımda, dikkatlice koparıp aldım. Kâğıt parçası avucumdan biraz daha büyüktü ve fena halde yanmıştı. Kağıdı pencereye götürdüm ve ışığa doğru eğdim. Çoğunlukla küçük çizimler içeriyordu: yanmış bir kenar boyunca bir takımyıldızın parçası gibi bir şey ve boynuzlu sopa figürü bir adam, kaba bir tekne ve yarım düzine haç formunun tuhaf çizimleri. Burada ve orada tanımlayamadığım bir dilde birkaç kelime vardı, ama düzgün bir şekilde Arapça yazılmış tek bir parça vardı:

". . sulardan bir peçe ve beyaz yılanlar tarafından korunan, taş ellerden oluşan bir tavanın altında, göksel meskenden sonsuza dek ayrı bir yerde uyuyor."

Salima'nın anlattığı pasaj aklıma geldi. Gizli bir su perdesi hakkında da bir şeyler vardı, değil mi? Ve kaya oymalarından bahsetmişti. Hemen Dunya'nın masasından bir kalem ve bir hokka aldım, hatırladıklarımı ekledim.

Sonra parşömen parçasına baktım, kısa süreli umut ışığım söndü. Elimde tuhaf çizimler ve masalsı sözcükler içeren yanmış bir kâğıt parçası vardı. Falco'nun tamamen farklı bir diyarda yaşarken bir adamı öldüren büyüye erişimi vardı.

Hiçbir şeyim yoktu.

* * *

Salima'nın evinden parşömen ve elbisemin altına sakladığım birkaç parça mücevherle çıktığımda hava kararmıştı (dinle, eski alışkanlıklar zor ölür; kimse onları kullanmıyordu, ama geriye dönüp baktığımda, bu tür kadın süsleri açıkça istenmiyordu). Gaddar Usman beni iki çantayla daha gönderdi

ama şantajcı soylu kadının kendisi ortaya çıkmadı. Sanırım hayatını mahvetmekle tehdit ettiğiniz şerefsiz hayduda güvenli yolculuklar dilemek yakışsıydı.

Dalila bir blok ötede yanımda belirdi. "Seni kurtarmam gerekeceğinden korkmaya başlamıştım. Bu sana payından bir yüzde daha kaybettirebilirdi." Tek cevabım homurdanmak olunca kaşlarını çatı. "Kızgın ve düşünceli görünüyorsun. Bu genellikle iyi bir kombinasyon değildir."

"Öldürücü ve umutsuzum." Çantalardan birini uzattım. "Ayrılmamız gerekirse diye bunu al."

Cüzdan giysilerinin içinde kayboldu. "Daha fazla parayla sonuçlandığına göre toplantınız biraz başarılı geçmiş olmalı."

"Para, ona eşlik eden ek tehditleri ve gereksiz bilgileri telafi etmek için çok az şey yapıyor."

Dalila bana sert bir bakış attı. "Ne tehdidi?"

Geçmişte olsa ona her şeyi anlatmazdım. Ama sırlardan bıkmıştım ve kendimi kapana kısırdığım labirentten çıkış yolu göremiyordum. Bu yüzden her zamankinden daha rahat konuştum, Salima ile yüzleşmemin tamamını ve Dunya'nın odasındaki rahatsız edici aramayı anlattım.

Ben konuştukça Dalila'nın yüz ifadesi daha da ölümcül bir hal aldı. "Seni uyarmaya çalıştım. Asif'in annesi olduğundan bahsettiği anda seni elde ettiğini anladı. Eski Amina al-Sirafi asla-"

"Evet, evet. Biliyorum, mı? Her şeyi berbat ettiğimin farkındayım." Bir köşeyi döndüğümüzde denizi gördüm ve aniden ona doğru kaçmaktan başka bir şey istemedim. Kendimi her zaman beni kurtaracağına güvendiğim o engin sulara bırakmak. İyi bir denizciydim. *Marawati* hızlı bir gemiydi. Salima'nın habercilerini atlatma şansım var mıydı? Evimi gözetlediğini söylediği muhafızları atlatabilir miydim?

Peki ya başarısız olursan? Evime giren silahlı adamların görüntüleri gözlerimin önünden geçti. Annemin yakalandığı, Marjana'nın saklanacak bir yer ararken benim için çılgılık attığı ... Boğuk bir ses çıkardım, ayaklarımın üzerinde sallanıyordum.

"Amina?" Dalila dirseğimi tuttu. "Ne oldu?"

"Salima evimi gözetleyen adamları olduğunu söyledi," diye fısıldadım. "Mektuplar tüm eski düşmanlarıma gitmeye hazır. Asif için beni suçluyor. Eğer Dunya'yı da kaybederse, bedelini ailemin ödeyeceğinden emin olacağını söyledi." Dalila'nın kara gözleri bu sözler üzerine tam anlamıyla ölümcül bir hal aldı ve elini tuttum

Aceleci bir şey yapmak için ortadan kaybolmadan önce. "*Hayır*. Çok geç olduğunu söyledi. Eğer onu öldürürsem, onları daha hızlı mahkum etmiş olacağımı söyledi."

Dalila küfretti ama olduğu yerde kaldı. "O zaman ne yapacağız?"

Seçtiği kelimeler kaçmadı. Tozlu rüzgârda savrulan kır saçlarıyla esrarengiz yoldaşıma baktım. "Bu iş için imza atmadınız. Eğer Frank-"

"Bir milyon dinarlık ödül için kaydoldum ve Frank çoktan izimi bulmaya çalıştı." Sesi kararlıydı. "Peki şimdi nereye gidiyoruz, nakhudha?"

Dalila'nın yüz ifadesindeki hiçbir şey anlaşmazlığa izin vermiyordu. İçimi çektim ve üzerinde belirsiz şekiller ve kırık takımyıldızlar, bir araya getirmeyi hayal bile edemeyeceğim ipuçları olan küçük parşömen parçasını parmakladım. Sadece tek bir cevap vardı.

"Mogadişu," dedim usulca, bakışlarımı pırıl pırıl denize çevirerek. "Majed'e ihtiyacım var."

Bölüm 11

Majed'e ihtiyaç duymak ve Majed'e ulaşmak farklı meselelerdi. Rüzgârların değişmesi, kuzeydoğu musonunun başlaması ve bununla birlikte Arabistan kıyılarından Doğu Afrika'ya giden güney yolunun açılması en az iki hafta sürecekti. Her ünlü deniz hırsız gibi ben de mevsime aykırı yolculuklar yapabilirim. Bunun için yetenekli bir mürettebat, bolca rota değiştirme ve kıyıya yanaşma ve biraz da şans gerekiyor. Ancak yeni bir ekip ve zar zor tedarik edilen bir gemiyle, önce Doğu Afrika kıyılarına yolculuk için gemileri hazırlamaya alışkın, iyi tedarik edilse de sıkıcı bir liman kenti olan el-Mukalla'ya gitmeye karar verdim.

Salima'nın şantaj parasından gelen beklenmedik ikramiyelerin yanı sıra, mürettebata yağmalanan eşyalarını yenilemeleri ve yolculuğumuz boyunca satabilecekleri ya da takas edebilecekleri yağ tenekeleri, cam boncuklar ve çizgili Yemen kumaşı gibi küçük eşyalar almaları için bir hafta izin verdim. Aşçı Hamid'e sadece yiyecek stoklarımızı yenileme konusunda cömert davranmasını değil, yola çıkmadan önce düzgün bir ziyafet çekebilmemiz için bulabildiği en semiz koyunu satın alması talimatını verdim.

Tinbu da mürettebata uygun tubban ve jubba takımları almak için benzer bir cömertlik gösterdi ve Basra Körfezi'ndeki hasattan dönen inci dalgıçları arasından yarım düzine denizciyi daha işe aldı. Kürekli kadırgalar genellikle şüphe çeker ve üniformalı, iyi beslenmiş bir mürettebatın ortaya çıkmasının yoldan geçenlerin zihnini korsan olmadığımız konusunda rahatlatabileceğini umuyordum (en azından bu yolculukta bu doğru oldu). Mogadişu'nun Aden kadar kozmopolit ve heyecan verici, ancak daha iyi havası ve daha az pazar müfettişi ile ziyaret etmek için gerçekten harika bir şehir olduğu gerçeğini ekleyin ve

Biz ayrılırken mürettebatın çoğu mutlu görünüyordu, yeni kıyafetleri ve tok karınlarıyla sevinç içindeydiler.

Bütün yolculuk boyunca cinayeti düşündüm.

"O kadını görür görmez öldürmeliydim," diye homurdandım, adamlarım yelkeni ayarlarken kaptan köşkünden onları izliyordum. Denizdeki ikinci günümüzdü, Hadhramaut kıyı şeridi çoktan arkamızda kalmıştı. Sol dümenin halatlarını çektim. "Onu ve korumalarını çatıdan vurduk ve cesetlerini denize attık."

"Çok açık," diye karşı çıktı Dalila, bir kapaklı kabın içinde ölçtüğü küçük siyah barut kesesinden başını kaldırmadan. Bu her neyse korkunç ve acımasız kokuyordu ama içeriğini araştırma çabalarımı görmezden gelmişti.

"Yemeğine bir zehir katmalıydın. Uzun süre kalıcı bir şey, böylece doğal nedenlerle ölmeden önce Aden'e dönebilirdi. Küçük bir servet kazanırdın ve evini terk etmene hiç gerek kalmazdı. Ne yazık ki benimle temas kurma zahmetine katlanmadınız. Size örnekler gönderirdim."

Tinbu güverteye tırmandı, elinde Habeş derisinden büyük bir paket vardı. Paketi bankın üzerine bıraktı ve deri örtüyü açarak ızgara balık ve turşu, baharatlı pilav ve birkaç suda bekletilmiş ka'ak bisküvisinden oluşan hırpalanmış pirinç tabağı ortaya çıkardı.

"olsun diye *söylüyorum*, işi kabul ettiğin için hâlâ mutluyum," diye .
"Bilirsiniz, benim ve mürettebatın geri kalanının çarmıha gerilmemesi, ikiye bölünmemesi ve kapılarda asılmaması adına."

"İşte bu," diye sefilce kabul ettim. "Şimdi bana hangi 'büyük adanın' beyaz yılanlar tarafından korunduğunu söyle ve anlaşılm."

"Her yerde olabilir. Kish. Sokotra. Dahlak. Belki Madagaskar bile -Bundan daha büyüğünü bulamazsın. Bu arada bundan biraz alabilir miyim?"
Tinbu tabağı başıyla işaret ederek sordu.

Salima'nın boynuymuş gibi davranarak bir turşu kopardım. "Devam et."

Tinbu pirincin bir kısmını tahta bir tabağa paylaştırdı, yağa buladı ve sonra yukarı tırmanarak sunuyu kadirganın çatısında tuttuğu küçük bir tapınağa yerleştirdi. Arkadaşım kölelikten kaçtıktan sonra inancına geri dönmüş, din değiştirmenin Hint Okyanusu'nun bu çok daha İslamlaşmış batı yarısında ona sağlayabileceği avantajları umursamamıştı. Aslında, Müslüman bir nakhudha'nın ona ayinlerini yasaklayacağından korktuğu için başlangıçta benimle devam etme konusunda temkinli davranmıştı.

Ama ben o tür bir nakhudha değildim. Hem büyükbabam hem de babam bana küçük yaşlardan itibaren denizi sayısız başka insanla paylaştığımızı vurgulamışlardı; eğer Tanrı böyle bir çeşitlilik istemeseydi, hepimizi birbirimize benzetirdi. Ayrıca, çoğu mürettebatı oluşturan çok etnikli kalabalık arasında bağınaz nawakhidha'nın genellikle uzun süre dayanmadığı gibi pratik bir gerçek de vardı.

Ve yine de . . . "Tinbu, bu senin Lord Varuna için mi yoksa Payasam için mi?" Duasını bitirdikten sonra sordum. Lanet kediye şimdi görmesem de, kadırganın çatısında uyuklamaya bayılıyordu ve Tanrı'nın bu dünyaya gönderdiği en az zarif kedi olduğu için, *Marawati* çok fazla yuvarlandığında çatıdan *düşüyordu*.

"Diğerlerinin yanı sıra Lord Varuna." Tinbu tekrar aşağı atladı. "Tanrılar Payasam'dan daha az seçicidir ve sahip oldukları tüm nimetler işimize ." Dalila'ya burnunu kırıştırdı. "Ne yaptığını bilmek istiyor muyum?"

"Hiç de değil," diye cevap verdi.

Tabağı yaklaştırdım, Dalila'nın deneylerine yeterince aşınaydım, onları görmezden gelip yiyebilirdim. Hamid'in yemekleri iyiydi, pirinç haşlamak için kullanılan tuz ve tatlı su karışımından biraz acıydı, balık sirke ve kimyonla . Başımı kaldırıp baktığımda Hamid'in beni yemek yerken izlemiyormuş gibi yaparak kötü bir iş çıkardığını gördüm.

"Erkekleri de aynı şekilde mi besliyor?" Ağzıma bir top balık ve pilav atarak sordum.

"Emriniz üzere." Tinbu sesini alçalttı. "Onları hapisten ve hepsine ikramiye verdin. Yeni nakhudha'larına uygun bir şekilde aşık oldular."

"Allah'a şükürler olsun." Hamid' başımı sallayarak onayladım, o da dişlerini kırdığım boşluğu ortaya çıkaran gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Nakhudha olmaktan bahsetmişken . . . Seninle konuşmam gerek."

Gözlerinde bir parça gerginlik belirdi. "Naft kartonunun iyi bir şey olduğu konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Bunun naft kartonuyla bir ilgisi yok. Yasadışı kurtarmayla ilgili tartışmalı kararlara rağmen, benim yerime nakhudha olarak takdire şayan bir iş çıkardığınızı söylemek istedim. *Marawati* mükemmel durumda, mürettebat iyi eğitilmiş. Seninle gurur duyuyorum, dostum."

Tinbu o kadar parlak bir şekilde gülümsedi ki, yaptığı işe yeterince iltifat korktum. "Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük, Amina. Ayrıca, lütfen kalmayı düşünün, çünkü bu sorumluluktan nefret ediyorum. Sürekli endişelenmek

her detayı. Ve *navigasyon*. Haritalarınızın ne kadar karmaşık olduğunu biliyor musunuz? Bütün gece yıldızlara bakmayı değil, gemilere bakmayı ve onları nereye götüreceğimi söylemeyi tercih ederim."

Homurdandım ve yemeğime dönerek mavi-yeşil ufka ve hareketli gemime baktım. Deniz sakindi ve mürettebatımın yerindeydi, bazıları yelkenle işlerini bitirirken şarkı söylüyor, diğerleri halat yapıyor ve yeni kişisel sandıklarından eşya takas ediyorlardı. Sıcak bir gündü ve adamların birçoğunun yeni pelerinlerini çıkardığını, kaslı uzuvlarının terden parladığını fark etmeden edemedim.

"Uh-oh." Tinbu güldü. "Belki de nakhudha olarak kalıyorsundur. Sende o bakış var."

Ona bir bakış attım. "Ne *bakışı*?"

"Bu güzel adamlardan hangisinin iyi bir koca olabileceğini merak ediyorum, beş numara bakışı," diye kıkırdadı. "İnkâr etme. Seni çok iyi tanıyorum. Peki ya Tiny? O çok tatlı biri ve bu ismin
_"

"Oh, kapa çeneni," dedim yüzüm kızararak. "İnkâr ediyorum. Kocalarla işim bitti." Ama kocalarla işimin bittiğini iddia etmek bir şeydi; on yıldır bir erkeğe dokunmamışken ve şimdi günlerimi denizci külotundan başka bir şey giymeyen özellikle iyi biçimli olanlarla çevrili olarak geçirirken gözlerimi kontrol etmek daha zordu. Bir kadın ayakları takılmadan bakışlarını ancak bu kadar sık indirebilir. "Erkeklerin getirdiği zevkler bu zahmete değmez."

"Bunu daha önce de duymuştum." Tinbu oturdu, bir bisküvi aldı ve hâlâ işine dalmış olan Dalila'yı izledi. İçinde siyah barut olan istiridye kabuğunu bağlamıştı, bir sicim parçası bir sıçanın uzun kuyruğu gibi dışarı çıkmıştı. ", Dalila, merakım beni yenmeyi başardı. *Nedir* bu?"

"Birkaç ilaveyle karıştırılmış Çin tuzu. Bir süredir bunun peşindeydim ve kısa süre önce bir tedarikçi buldum." Dalila istiridye kabını parmaklığın kenarına yerleştirdi ve sonra geri çekildi. Yanan bir dalı sicime dokundurdu.

Yemeğimden başımı kaldırıp baktım. "Bekle, Çin tuzu kullanmıyorlar mıydı-" Kapak patladı.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, anlam vermekte zorlandım. Büyük bir patlama sesi duyuldu, bir ateş patlaması oldu ve ardından merminin iki yarısı sanki bir yıldırım çarpmış gibi vızıldayarak birbirinden ayrıldı. Bir

Kendini denize fırlatırken, diğeri doğrudan ana serenin altına uçtu ve yelkende bir delik açmaktan kıl payı kurtuldu. Denizcilerden birkaçı telaşla bağırdı ve Tinbu o kadar hızlı geri sıçradı ki bankımdan düştü.

Dalila bir tezahürat yaptı. "İşe yaradı!"

"İşe yaradı mı?" Şaşkınlıkla ağzım açık kaldı. "Gemimde bir çeşit *yangın patlaması* mı yapmak istedin? *Ahşap* gemimde mi?"

Çoktan siyah barut torbasını almaya başlamıştı. "Evet."

Keseye doğru hamle yaptım ama sonra ona şiddetle dokunmamam gerektiğini düşündüm. "Tanrı seni lanetlesin. Bu yüzden mi tek kaşın var? Kurtul ondan. *Şimdi*."

"Sanırım bu kara barutu biliyorum." Tinbu kendini toparladı, sesi haince büyülenmiş gibiydi. "Çin'de büyük kutlamalar için gökyüzüne ateş ediyorlar. Kayan bir yıldız sürüsü gibi güzel ışık kıvılcımları halinde yağdığını duymuştum."

"Gökyüzüne mi fırlatıyorlar?" Dalila tekrarladı, açıkça meraklanmıştı.

"Gerçekten de öyle. Belki de onu bir mermiye bağlarsak . ." Gözleri *parladı*.

"Peki ya oklarımdan biri?"

Ona doğru bir balık kılçığı fırlattım. "Onu cesaretlendirmeyi bırak!" Dalila bana sinirli bir bakış fırlattı. "hakim olmalısın."

"Bu *benim değil*-" Payasam o anı seçerek mutfağın gizli bir yerinden aşağı atladı ve doğrudan tabağımın üzerine inerek balık ve pirinci etrafa saçtı.

"Lanet olsun!"

Tinbu kediye çabucak aldı. "Ona aldırmayın," diye mırıldandı. "Saba'nın Ay'ına sahip olduğunda çok daha az huysuz olacak."

Dalila inledi. "Saba'nın Ayı saçmalığına kanacağını biliyordum. Bir şarlatanın masalından başka bir şey değil."

Tinbu, "Büyüyü reddetmekte her zaman çok aceleci davrandın," diye çıkıştı. "Bir şarlatanın masalı, bir adamın boğazında gizemli bir şekilde beliren paralarla boğularak ölmesine neden olur mu? Amina'nın gözünü diktiği son koca bir şarlatanın masalından fırlamış bir karakter miydi?"

"Son kocam bir *canavardı*," diye sertçe araya girdim. "Ve Saba Ayı'nın var olup olmasını umursamamamın nedeni de bu. Biri onu gözlerimin önünde sallayacak olsa bile bunun bir önemi olmaz. Doğaüstü olaylara zaten bulaştığımızdan daha fazla bulaşmayacağız."

Bu ikisini de bir anlığına susturdu, ortak tarihimizdeki en kötü gecenin karanlık hatırlatıcısı havayı kararttı ve güneş dolu günü ve denizcilerin melodilerini uzak gösterdi.

Sonunda Tinbu konuştu. "Peki böyle bir güce sahip olabilecek bir adamla nasıl savaşacağız?"

Layth'in ölümünü izlediğimden beri aklımdan çıkmayan bir soruydu bu. Cevabım yoktu.

"Onu alt edeceğiz," dedi Dalila kararlı bir şekilde. "Onu *kandırırız*. Onun edemeyeceği şekillerde savaşırız." Elindeki kara barut torbasına dokundu ve az önce küçük bir parçasının neden olduğu patlamayı hatırlayarak irkilmekten kendimi al. "*Bunun* gibi yollar. Amina, *tanıdığın hiç kimseye benzemeyen yeteneklerim* olduğunu iddia eden sendin. Bırak da onları kullanayım."

Tinbu bana doğru baktı. "Haklı olduğu bir nokta var."

Onlara en iyi nakhudha bakışlarımı yöneltmeye çalıştım ama ikisi de korkmuş görünmüyordu; beni çok iyi tanıyorlardı. Ve Dalila haksız değildi. Eğer Falco'nun Layth'i öldüren türden bir kan büyüsüne erişimi varsa ... sahip olduğumuz tüm suç becerilerine ihtiyaımız olacaktı.

"Peki," diye yumuşadım. "Ama gemide deney yapmak yok. Ve kesinlikle Majed'e yangın patlamalarından bahsetmek yok. Bu buluşma yeterince zor ."

Süleyman Bataviyna'ya Oğlunun Çıraklığının Sona Erdiğine Dair Tebligat

"Bilinsin ki Mecit ibn Süleyman Bataviyna'nın ne Kilwa Sultanı'nın baş haritacısı İbrahim Şirazi ne de hocalarını, görevlerini ve her türlü saygınlığını terk etmiş olan Şeyh Davud el-Hasan ile bir ilişkisi kalmamıştır. Ayrıca, Kilwa'ya dönmesi halinde, sanık kaçakçı Saad al-Sırafi ile ilişkisi ve olası suç yardımları konusunda sorgulanmak üzere derhal yerel kadiya götürülecektir. Kendisine verilen işi tamamlayamadığı için, yemek ve erzak borçları ailesine devredilecek ve seksen dört dirhemlik bir fatura Süleyman Bataviyna'ya ivedilikle sunulacaktır. . ."

[farklı bir elle yazılmış ve altına karalanmış]

Süleyman, çocuğu dizginlemek ve konumunu kurtarmak için elimden geleni yaptım, ancak bu kez hiçbir yalvarış fikirlerini değiştirmeyecek ve onları suçlayamam. Oğlunuzun kanunsuzluğa yöneldiğine inanmıyorum, ancak keşif çabaları sırasında herhangi bir gemiye gitme isteği onu şüpheli nawakhidha ile çok sık karıştırdı. Korkarım bu sefer tamamen kaybolmuş olabilir. Onu eve getirmeyi başarırsanız, denizden mümkün olduğunca uzakta bir ticarete ve bir eşe bağlayın. Çünkü Mecit bir gemiyi görür görmez toparlanıp gider.

Bölüm 12

Rüzgâr ve deniz işbirliği yaparak Mogadişu'ya doğru iyi zaman geçirdik. Kıyıya vurmamıza neden olan kısa bir fırtına dışında, Somali kıyıları eğimli kum tepeleri, soluk sarı kayalıklar ve sessiz balıkçı köylerinden oluşan bir bulanıklık içinde geçip giderken yolculuk yumuşaktı. Ancak Mogadişu bir balıkçı köyü değildi ve daha şehrin kaleleri ve camileri görünmeden sularında dolaşan teknelerin oluşturduğu korona bizi deniz trafiğine boğdu. Her biri Hint Okyanusu'na ayak basan görünüşte her insan grubuna ait olan jilab ve sanabiq, qunbar ve dugout'ların yanından manevra yaparak ve zorbalıkla geçtik. Resmi işaretli ya da asker taşıyan gemilere dikkat ettim ama çoğunlukla tüccarlar ve balıkçılar gördüm. Aden'den o kadar uzaktaydık ki takip edilme konusunda çok endişeli değildim (yüzlerce farklı krallıktan oluşan bir okyanusta yaşamının en güzel yanı, birinde suç işleyip diğerine çok hızlı bir şekilde kaçabilmektir), ama paranoyak olmanın da bir zararı yoktu, özellikle de Salima başıma ödül konduğunu hatırlatıp dururken.

Birkaç yerel temsilci, hoş geldiniz sözleri ve gümüş tepsilerde kızarmış keçi ile *Marawati*'ye doğru kürek çekti. Meşru tüccarlar olsaydık, onlardan biriyle birlikte kalacak yer ve mallarımızı satabileceğimiz en iyi yeri bulmaya giderdik. Halbuki bir tüzük gibi davranıyorduk: Dalila bir kuzenini ziyaret etmek ve yatırımlarını kontrol etmek için Mogadişu'ya giden zengin bir dul kılığındaydı. Suç günlerimizde bu bizim için tipik bir numaraydı. Dalila ve benim kadın olmamızın pek çok faydasından biri de erkeklerin kendi evleri dışındaki kadınlarla etkileşime girerken duydukları rahatsızlık ve uygunsuzluk korkusundan yararlanmaktı. Sahte mücevherler ve sahte ipeklerle süslenen Dalila, dışarıdaki en asil, dokunulmaz Sayyidaları taklit edebilirdi.

Mağrur ve örtülü sessizliğindeki her şey ona yaklaşmanın korkunç bir saygısızlık olacağını haykırıyordu; Tinbu'nun onun adına teslim ettiği belgeleri gerçekten *sorgulamak* düşünülemezdi. Onun hizmetkârı ve refakatçisi gibi davranarak dış görünüşümü korumak için elimden geleni yaptım - saygınlık göstermek benim becerilerim arasında değil.

Dalila'nın hikâyesi hem ajanlar hem de müfettişler tarafından kabul gördü ve çok geçmeden Mogadişu'nun dışında demir atıp Dunij'deki şehre gitmekte özgürdük. Ancak arkadaşlarımla Majed'in önünde birleşik bir cephe oluşturmaya niyetli olduklarını düşündüysem fena halde yanılmışım.

"Ben seninle gelmiyorum," diye açıkladı Tinbu. "Kendimi bu kavgaya dahil etmekten daha iyisini biliyorum. Ayrıca ..." Artık iyice şişmiş olan göbeğini sıvazladı, gümrük ödemek istemediği birkaç parça eşya saklıydı. "Satacak mallarım var."

Dalila'ya yalvaran gözlerle baktım.

"Mecit'le olan davanda sana yardımcı olmayacağım," dedi açıkça. "*Marawati*'ye katılma şeklimden dolayı beni asla affetmedi."

Tinbu ona, "Onu zehirledin ve seni Basra'dan çıkarana kadar panzehiri uygulamayı reddettin," diye hatırlattı. "Bunu affetmek zor."

"Umarım merhametli bir ruh hali içindedir," dedim kasvetli bir şekilde. "Ya da en azından kapıyı suratıma çarpmadan önce beni dinleyecek kadar uzlaşmacıdır. Ama tabii, gidin alışveriş yapın ve kaçakçılık yapın, sizi güvenilmez hainler."

Tinbu göz kırptı ve bir kese böğürtlene dokundu. "Gel, Dalila, benim . Biraz para kazanalım."

Cuma günüydü ve Mogadişu'nun ana caddesi sadece cumaya giden dindarlarla değil, cam şişe kafur ve biber turşusundan cilalı kaplumbağa kabuklarına ve mangrov direkleri yığınlarına kadar her şeyi satan satıcılarla doluydu. Çocuklar yerel kumaşları inceleyen bir grup kadının etrafında koşuşturuyor, kalbim Marjana'ya özlem duyuyordu. Birkaç nawakhidha bir ağacın gölgesinde dedikodu yapıyordu ve ben de onlardan kaçmak için başımı eğdim, herhangi bir gemici arkadaşımın beni tanımasına gerek yoktu. Güneş tepemizde parlıyordu ama bol miktarda tente ve okyanustan gelen taze bir esinti sayesinde sıcaklık idare edilebilir düzeydeydi. Kavrulmuş baharatların ve taze sıkılmış meyve sularının kokusu beni yiyecek tezgâhlarına doğru çekti ama Majed'e yaklaşıp yemek yememe ya da pazarda dolaşmama izin verilmedi.

Ve evet, kendimi bir çocuk gibi yiyecek ve teşviklerle ödüllendiriyordum.

Ancak bu kısa yolculuk bile bana keyif verdi. Seyahat etmeyi severim ve Mogadişu'yu en son ziyaret ettiğimden bu yana on beş yıl geçmişti. O zamanlar hareketliydi.

Artık kardeş limanlarına kolayca rakip olabilecek bir metropol haline gelmişti. Daha iki blok bile gitmemiştim ki davul ve trompet sesleri beni muhteşem bir geçit töreni için durmaya zorladı. Pırıl pırıl silahları ve kusursuz üniformalarıyla askerler -kadılar, vezirler ve her biri bir diğerinden daha iyi giyinmiş her türden memur- gökkuşağı rengine ipeklerle süslenmiş kraliyet tahtirevanının önünden geçiyordu. Tahtirevanın köşelerine inci gözlü ve gümüş pençeli altın kuşlar tünemişti. İçeride, geçerken krallarından görebildiğim tek şey kürklü mantosu ve ince Kudüs brokarının zümrüt rengi etekleriydi.

Geçit töreninin izlemek için boynumu uzattım, ancak dikkatimi dağıttığım için kendimi azarladım. Mogadişu'ya turist avcılığı yapmak için gelmemiştim ve Tinbu'nun bana verdiği talimatları izleyerek yüksek evlerden oluşan hoş bir mahalleye gittim. Şehirdeki en görkemli konaklar değillerdi ama saygın mesleklerden ve özenle işlenmiş zenginlikten, doktorların ve uluslararası tüccarların evlerinden bahsediyorlardı. Tinbu, Mecit'in yerel bir tüccar klanıyla evlendiğini söylemişti ve bu, Mecit'in ailesinin onun için her zaman istediği türden saygın bir yaşam olduğunu gösteriyordu.

Majed'in ailesi için getirdiğim Mısır kâğıtları, Yemen cam bilezikleri, Hint blok baskı kumaşları ve şekerden oluşan hediyeleri dengeleyerek, neşeyle maviye boyanmış kapıları olan bir evin önünde durdum. Kapının ardında çocuklar gülüyordu ve bu ses beni suçluluk duygusuna sürükledi. Yoldaşlarım arasında Tinbu en güvendiğim denizciydi ve Dalila da ... yani Dalila'ydı. Ama Mecit benimle en uzun süre birlikte olan kişiydi. O olmasaydı olduğum nakhudha olamazdım; babamla birlikte tayfalık yapmıştı ve *Marawati*'yi devraldığım da gemide kalan tek kişi oydu. Aralarında ailemden biri varsa o da Mecit'ti.

Her kardeş gibi bizim de anlaşmazlıklarımız oldu ama o iyi bir adam. Evlendiğini bilmeliydim; çocukları olduğunu bilmeliydim. Ailelerimiz onu ziyaret etmeli ve birlikte tatil yapmalıydı. Marjana onu bir amca olarak görmeliydi ve ben de çocuklarının doğumlarında onu altın yağmuruna tutmalıydim. İlişkimizin bozulması beni de etkilemişti ve neredeyse Sira Körfezi'nde savaş gemisiyle blöf yaptığım zamanki kadar gergindim.

Tanrı'nın adını fısıldayarak yüksek sesle kapıya vurdum.

Cuma namazından yeni dönmüş olacak kadar temiz mavi bir şalvar giymiş küçük bir çocuk açtı. Daha fazla olamazdı

Yedi, geniş meraklı gözleri arkadaşımınkilere çok benziyordu, bir anda bunun Majed'in oğlu olması gerektiğini anladım.

"aleyküm küçüğüm," diye sıcak bir şekilde selamladım. "Kilwa'lı Majed'i arıyorum."

"Barış üzerine olsun." Çocuk sanki onu bir kovalamaca oyunundan çekip almışım gibi topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyordu. "Baba!" Görünmeyen bir avlunun gevezeliği arttı ve sesini yükseltti. "BABA!"

"Geliyorum, geliyorum." Kapı çocuğun elinden çekilmeden önce Mecit'in uykulu sesini duydum. Ve sonra o oradaydı, yaşlı kılavuzum, gümüş rengine dönmüş sakalları ve çizgili şalvarının tam olarak saklayamadığı göbeğiyle yılların yorgunluğunu taşıyordu. Sinirli olarak tanıdığım adamda hiç görmediğim uykulu bir rahatlık vardı ve çocuğun omzunu nazik bir şefkatle sıktı.

Sonra bakışları üzerime düştü.

Mecit bir kova soğuk suyla ıslatılmış gibi geri çekildi. Oğlunu hızla uzaklaştırdı. "Oyununa geri dön, Ahmet."

Çocuk gidene kadar bekledim ve sonra en masum gülümsememi sundum. "Selamlar, Haritaların Babası."

Majed bana baktı. Sonra kapıyı suratıma kapattı.

Beni dinlemek için çok fazla. "Hadi ama Mecit..." O kilitleri açmadan önce ağırlığımı kapıya verdim ve kapıyı birazcık açık tuttum. "Bana hâlâ kızgın olamazsın!"

"Kesinlikle olabilirim!"

Bir ayağımı kapıya sıkıştırdım. "Sadece konuşmak istiyorum." Ayak parmaklarımın üzerinde tepindi.

"Git başımdan!"

"Seni inatçı orospu çocuğu..." Bir dirsek ve yanlışlıkla da olsa gözüne sapladım. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Sana hiç vermeyeceğim." Sesinde bir ısrar vardı. "Ben artık normalim. Normalim!" Kapıyı bileğime kapatmaya çalıştı ama ben daha hızlıydım. İçeri uzandım ve yakasından tuttum, o da bana kaval kemiğime tekme atarak karşılık verdi.

Şok olmuş bir soluk sesi duyuldu. "*Majed?*"

İkimiz de donup kaldık. İçeri baktığımda koridorda uzun boylu, parlak desenli kırmızı beyaz bir ev elbisesi giymiş Somalili bir kadın gördüm. Benim yaşlarımdaydı, söğüt gibi bir zarafeti ve nazik gözleri vardı. Mecit'in oğlu arkasından bakıyordu, parmakları eteğine takılmıştı. Küçük bir kız dengede duruyordu.

Kadının karşı kalçasında, yeni yürümeye başlayan çocuğun minik, püsküllü kaşları babasının mükemmel bir aynası gibi yukarı kalkmıştı.

Yol göstericimin sevimli ailesini görünce kalbim ısındı, hatta Majed'in paniğinden yararlanıp kapıyı çekerek açtım ve tamamen içeri girdim. Sanki sadece ayağım takılmış ve dengesini sağlamak için onu tutmuşum gibi omzunu okşadım.

"Beni yakaladığın için teşekkürler kuzen. Yaşlı dizler . . insan onlara güvenemiyor!" Kadına gülümsedim. "Oh, ama bu senin karın olmalı! Huzur ve bereket üzerinizde olsun leydim."

Şaşkın görünüyordu ama gülümsememe karşılık verdi. "Huzur içinde yat." Mecit'e baktı ve gülümsemesi değişmese de bakışlarında bir düzine soru okuyabiliyordum. "Ailenin ziyarete geldiğini bana söylememiştin."

Dehşet ve öfke karışımı bir his yüzünü kapladı. "Ben yapmadım. Demek istediğim, o
-."

"Aile mi? Hayır, doğru düzgün değil." Ama ben çoktan yanaklarından öpmeye başlamıştım. "Çok güzelsin maşallah! Ben Ümmü Lulu. Mecit ve Kilwa'da aynı süt anneye sahiptik."

"Oh . . ." Sesi hâlâ biraz şaşkın geliyordu ama beni öne doğru itti. "Ben Nasteho. Lütfen içeri gelin. Kendinizi evinizde hissedin."

"O kalmıyor," dedi Mecit hararetle. "Bir yanlış anlaşılma oldu."

Nasteho ona bir bakış fırlattı. "Elbette kalıyor. İnsanların ailemin misafirperverliği hakkında kötü konuşmasına izin vermeyeceğim." Koluma girdi. "Gel kardeşim. Ben sana etrafi gezdirirken sen de bana kocamın çocukken bu kadar kaba olup olmadığını söyleyebilirsin."

"Tanrı seni korusun, bu harika olurdu!" Majed'in dehşeti karşısında kol kola girip birlikte yola çıktık.

Neden orada olduğuma, Majed'in ve benim yirmi yaşına kadar adım atmadığım Kilwa'daki pastoral çocukluğuma dair bir hikaye uydurmak yeterince kolaydı. Yine de dilimi tutabilirdim, çünkü her biri bir diğerinden daha konuşkan bir sürü insanla -çocuklar, kayıinvalideler, seyahat eden kuzenler, uzun zamandır kayıp arkadaşlar ve yanlış yere yerleştirilmiş akrabalar- tanıştım. Nasteho'nun ailesi yerel bir kabilede geliyordu, ancak birçok tüccar klanı gibi onlar da geniş çapta evlenmişlerdi ve Kahire'den Kamboçya'ya, Malakka'dan Maskat'a, avluda farklı dillerin kakofonisi olan eşler ve komşularla tanıştım. Her yerde çocuklar vardı, bazıları aileye aitti, diğerleri ise yetimdi. Bir amcanın tüm sınıfı gençlerden oluşuyordu.

mektuplarını gönderirken, başka bir bölgede kadınlar ve çocuklar yoksullar için yemek paketliyordu.

Her şey o kadar sağlıklı ve mükemmeldi ki, Mecit'in üçüncü haccında bir grup hacıyı bizzat nasıl kurtardığını duyduğumda, Mecit'in zar zor gizlediği telaş olmasaydı, dolandırıldığımdan şüphelenmeye başlayacaktım. Beni Cuma kutlamalarına çektiler ve kutsamalarla karşılandım, ellerime gül suyu döküldü ve seçkin yahni parçaları ikram edildi. Sadece yemekler bile bu geziye değirdi: yağda kızartılmış ve baharatlı pilav üzerinde servis edilen yerel sebze, balık, tavuk ve etten oluşan güzel yemekler, sütte kaynatılmış yeşil muzlar ve ekşi süt, zencefil, mango, kurutulmuş limon ve biberden oluşan lezzetli bir karışım.

Mustafa'nın düğününden beri bu kadar iyi yemek yememiştım ve kendimi o kadar kaptırmıştım ki, etrafta betel yaprakları ve areka fıstığı , dudaklarımdan başka bir şeyin geçme ihtimali dayanılmaz olduğu için inliyordum.

Nasteho kıkırdadı ve kızını kucağımdan çekmeden önce omzumu sıvazladı. Küçük kız altın dişime hayran olmuş, her fırsatta ona dokunmak için tırmanıyordu. "Senin için bir yatak hazırlayacağım," diye teklif etti.

"Buna gerek yok," diye teminat verdim ona, sendeleyerek ayağa kalktım. Kadınlarla birlikte yemeğimi yemiştım ama Mecit'in karısının omzunun arkasından endişeli bir hayalet gibi yeniden belirmesi gözümünden kaçmamıştı, sanki yemeği etrafımdaki dindar ruhları kötü maceralarımızı hatırlayarak rezil etmekle geçirdiğimden korkmuş gibiydi.

"O zaman gelin. Siz ikiniz düzgünce konuşmalısınız."

Onları sessiz bir koridordan küçük bir odaya kadar takip ettim. Burası Majed'in ofisi olmalıydı; alçak bir masa yarı çizilmiş haritalar, parşömenler ve her yere saçılmış denizcilik hesaplamalarıyla doluydu. Bir çizim masası, içinden denizin seyredilebildiği büyük bir açık pencereye bakıyordu.

Ancak ofis boş değildi. Ahmet dokuma bir kilimin üzerinde yüzükoyun uzanmış, başını bir kitaba gömmüştü.

"İlginç bir şeyler okuyor musun?" Çocuğa sordum.

Keyifle ayaklarını tekmeleyerek yukarı baktı. "Hindistan hakkında bir şeyler öğreniyorum. Orada üç binden fazla yılan türü olduğunu biliyor muydun? Bazılarının boynuzları bir insan boyundadır ve şehirler arasında uçabilir!"

Kitabın üzerindeki ismi kontrol ettim ve gülümsedim. "Ramhormuzi'nin biraz abartmış olabileceğini düşünüyorum. İki bin çeşit var

en fazla."

Ahmet'in ifadesi ciddileşti. "Bunu öğrenmem gerekecek." "Ah, baban gibi bir kaşif mi olmak istiyorsun?"

"" Gözleri heyecanla kırışarak sırttı. "Haritalarını alıp istediğim yere gidebileceğimi söylüyor."

"Derslerinize dikkat ederseniz haritalarımı alabileceğinizi söyledim," diye düzeltti Majed. "İyi bir kaşifin alabileceği tüm zekâyâ ihtiyacı vardır."

"Ahmad, canım, babanı ve misafirini biraz bırakalım." Nasteho çocuğu dışarı çıkardı ve sonra arkasına baktı. "Belki çocukları yarın *Marawati*'yi görmeye götürebilirim?"

Şaşkınlıkla göz kırptım. Sanırım Mecit karısını eski hayatıyla ilgili tamamen karanlıkta bırakmamıştı. "Sizi ağırlamaktan memnuniyet duyarım."

Sonunda Majed ve ben yalnız kaldık. Kapıyı kapattı, kilitledi ve sonra iyi bir önlem için önüne bir sandık itti.

"Hayır," diye kestirip attım. "Bunda hiç de şüpheli bir şey yok."

Bana doğru döndü. "Kalbini söküp bir köpekbaliğına yedireceğim."

"Şimdi, kardeşim, bu kulağa üç hacı adayının kullanacağı bir dil gibi geliyor mu?" Ofisinin derinliklerinde dolaştım, eşyalarını inceledim. "Ve *rahatla*, tamam mı? Son derece mükemmel aileniz ve yasalara uygun işinizle başınızı belaya sokmak için gelmedim bunca yolu. Çocuklarınızla tanıştığım için çok mutluyum. Çok güzeller ve eşiniz de çok çekici, maşallah. Onu çok beğendim."

Yüz ifadesi biraz olsun yumuşadı. "Tanrı beni kutsadı."

"Öyle görünüyor. Senin bir korsan olduğunu biliyor mu?"

"Ben korsan değilim," diye Majed. "Karışık bir geçmişi olan bir haritacıyım."

"Evet. Kareli bir korsanlık geçmişi."

"Karışık bir geçmişten *vazgeçtim*," diye ekledi daha kararlı bir şekilde. "Bunun karşılığında bir kez doğru yolu seçtim. Nasteho *Marawati*'yi ve seninle geçirdiğim zamanı biliyor ama ailesinden başka kimse bilmiyor. Ve eğer bir şey söylersen

."

"Evet, evet, biliyorum. Kalbimi kesip yedirmek. Bir haritacı için gayet normal bir tehdit."

Mecit kollarını kavuşturup kavuşturmuyor, beni pencereden aşağı atmakla sohbetimize devam etmek arasında gidip geliyordu. "Peki ya sen?"

"Ben mi?"

"Sen ... iyi misin?" diye sordu, kelimeyi onu ısıracakmış gibi seslendirerek. "Tinbu ailenle birlikte emekli olduğunu söyledi."

Emekli oldum. Kulağa ne kadar huzurlu geliyordu. Geçmişimden kaçmış ve bir hamam böceği gibi saklanmışım. "Onun gibi bir şey. Umman'a geri döndük. Kardeşim evli ve ikinci çocuğu yolda, işleri de gelişiyor."

"Onun işi." Mecit'in sesi kısaca nostaljikti. "Son karşılaştığımızda Mustafa benim Ahmet'ten biraz daha büyük görünüyordu. Peki ya annen?"

"Döndüğüm için beklediğimden daha mutluyum. Sağlıklı da, Tanrı'ya şükürler olsun. Yıllar onu daha da keskinleştirmiş."

Sonunda yüzünde bir gülümseme belirdi; Mecit ailemi ben *Marawati*'yi devralmadan çok önce tanıyordu. Aslında, ben kendim utanırken annemle yazışmaya başlayan da oydu.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi içtenlikle. "Yani bu işi gerçekten bıraktınız mı? Kaçakçılık yok mu?"

"Hiç içmedim."

"İçiyor musun?"

"On yıl içinde değil."

"Kumar mı?"

"Hayat bir kumardır, kardeşim."

Gülümsemesi soldu. "Tinbu bana bir çocuğunuz olduğunu söyledi. Başarılı mı?" "Adı Marjana," dedim, sesimde savunmacı bir ifade yükseliyordu. dikkatlice ifade edilmiş soruyu. "Ve evet, gelişiyor. O tanıdığım en tatlı, en nazik çocuk, Tanrı'nın bir hediyesi."

"Kulağa bir lütuf gibi geliyor. Ve o ..." Mecit duraksadı. "O-" "O benim kızım," dedim şiddetle. "Önemli olan tek şey bu."

Mecit içini çekti, yüz ifadesi yumuşadı. "Amina, sık sık yaptığımız gibi birbirimizi yanlış anlıyoruz. Ben onun *güvende* olup olmadığını soruyorum. Onu tanıyor mu?"

"O öldü."

Mecit başını salladı. "Ben oradaydım. Bunu bilmiyoruz. Kesin olarak değil."

"Gelgitin sandığı gömdüğümüz yerin üzerinden akıp gidişini izledik. Hiçbiri bundan sağ çıkamaz." Arkamı döndüm ve yarım yamalak çizilmiş haritalarını karıştırmaya başladım. "İlginç bir şey üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Konuyu değiştiriyorsun."

"Bunun için memnun olun. Karınızın ailesi tarafından kolayca duyulabileceğimiz bir yerde iblislerden bahsetmeyi tercih etmezseniz tabii?"

Majed bana sinirli bir bakış attı ama yine de yenilgiye işaret ettiğini biliyordum. "Akıntılarla daha iyi başa ve Mahajanga'daki kayalık sahil şeridinden kaçınmak için Madagaskar'a yeni yaklaşımlar," diye cevap verdi abartılı bir profesyonel tonda.

Meraklandım. "Nasıl?"

Haritada küçük bir çukuru işaret etti. "Biraz daha kuzeyde denizden görülemeyen bir lagün var. Sadece gelgitlerin en yüksek olduğu birkaç gece ulaşılabilir, bu yüzden çok az kişi biliyor ve daha da azı buna cesaret ediyor, ama doğru haritayla ..."

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Bu yerleri nasıl bulduğunuzu bilmiyorum."

"Bir kitapta okudum ve babanla birlikte oradan geçtik." Omuz silkti.

"Zihnim bu tür şeyleri saklamak için bir sezgiye sahip."

Bunu söylemenin hafif bir yoluydu. Majed hiçbir zaman doğal bir denizci olmadı ama haritalar konusunda kimsenin sahip olmadığı bir yeteneği vardı. Birlikte olduğumuzda, çizdiğimiz rotalar başka bir nakhudha'nın korkudan bayılmasına neden olabilirdi.

Ve yine de . . . "Müşterilerinizin kaçınmaya çalıştığı şey Mahajanga'daki kayalıklar mı yoksa gümrük ücretleri mi?"

"İnsanların dürüstçe edindikleri bilgilerle ne yaptıkları beni ilgilendirmez."

Kıs kıs güldüm. "Bahse girerim bu kareli geçmiş işe yarıyordur." Majed bana ters baktı, ben de barış işareti olarak ellerimi kaldırdım. "Bir gözlem, yargılama değil. İşiniz sizi yeni bir yere götürdü mü?"

"Hayır." Haritayı duvarda sıralanan dar raflardan birine geri koydu.

"*Marawati*'den ayrıldığımdan beri Mekke'den daha uzağa gitmedim."

"Ne?" diye sordum. Şaşkınlığımı gizleyemeyerek sordum. Benim Mecit her şeyden önce bir kaşıftı. Çocukluğumdan beri Hint Okyanusu'nda dolaşıp dururdu. "Başka *bir yere* gitmedin mi? Peki ya Çin? Bu senin hayalindi. Sen gittiğinde, düşündüm ki-"

"Rüyalar genç adamlar içindir. Ve aptallar için." Sesinde acı yoktu, sadece hüznü bir kabulleniş. "Tanrı bana harika bir eş, sağlıklı çocuklar ve çoğunlukla dürüst bir iş verdi. Başka bir şey istemiyorum."

"Amin." Gülümsemeye çalıştım. "Eşler söz konusu olduğunda kesinlikle benden daha iyiydin."

Marjana'yla ilgili tartışmamızın gerginliğini hafifletmek için bunu bir şaka olarak yapmıştım ama Mecit irkildi. Onu suçlayamazdım. Son kocamı düşününce ben de irkilmek istedim.

İç çekti. "Mogadişu'ya onca yolu benimle harita tartışmak için gelmediniz. İstedığınız anları yaşadınız, hem de . İşinizi konuşun."

"Aslında haritaları tartışmak için geldim. Asıf El Hilli'nin kızını arıyorum."

"Dunya?" Mecit'in sesine tedirginlik karıştı. "Neden? Ondan ne istiyorsun?"

"Onu tanıyor musun?"

"Evet, ama bunu yapmamana hiç ." Mecit elini sakalının üzerinde gezdirdi. "Asıf ondan sadece birkaç kez bahsetti. Sonlara doğru. Gittikçe garipleşiyordu. Sanırım uyumayı tamamen bırakmıştı. Geceleri nöbet tuttuğumda ve sadece ikimiz olduğumuzda bana Tanrı hakkında sorular sorardı. Kurtuluş hakkında ve ..." Mecit sertçe yutkundu. "Kur'an'ın ruhlar hakkında ne söylediği hakkında."

Kur'an ruhlar hakkında ne diyor. Eğer bu içime bir yumruk gibi inmediyse. Bakışlarımı indirdim ve masadan pirinç bir usturlap aldım. Majed'in tüm eşyalarını karıştırmamı istediğinden şüpheliydim ama gözlerinin içine bakmamak daha kolaydı. "Sana Dünya'dan o zaman mı bahsetti?"

"Öyleydi. Bize katılmadan bir yıldan kısa bir süre önce evlendiğini itiraf etti. Asif, ailesinin onu evlenmeye zorladığını, bunun geri çeviremeyecekleri siyasi bir eşleşme olduğunu söyledi. Ancak *Marawati*'ye katıldıktan sonra karısını ve kızını hiç ziyaret etmemiş. Bir koca olmaya hazır olmadığını ve nasıl baba olunacağını bilmediğini söyledi."

"Ne dedin sen?"

"Ona eve gitmesini söyledim."

Usturlabı yere bıraktım. "Ona bizi terk etmesini mi söyledin?"

Mecit'in yüz ifadesi kederle ağırlaşmıştı. "Asıf kendini kaybetmişti, Amina. Mantığın ötesinde hırslar ve zafer peşinde koşuyordu. Ona bol bol macera yaşadığını söyledim. Artık kazancını alıp evine, karısına ve çocuğuna dönme zamanı gelmişti."

"Keşke seni dinlemiş olsaydı," dedim sessizce. "Gerçekten ."

Pişmanlık bir an aramızda asılı kaldı, ama sonra merhametli bir şekilde konuyu değiştiren Mecit oldu. "Kızı şimdiye kadar neredeyse büyümüş olmalı. Neden onu arıyorsun?"

"Çünkü bir Frank ile kaçtı. Ya da biri tarafından kaçırıldı, kime sorduğunuza bağlı."

Mecit'in ağzı açık kaldı. "*Frank* mi? Ne zaman? *Neden*? Nerede o-?"

"Son kısım için yardım edebileceğinizi umuyordum." Dünya'nın odasından aldığı parşömen parçasını çıkardım. "Bunda tanıdık gelen bir şey var mı?"

Mecit parşömeni aldı ve kelimeleri yüksek sesle okudu. "Suların gizli perdesinin ötesinde ve beyaz yılanlar tarafından korunan, taş ellerden oluşan bir tavanın altında uyuyor, sonsuza dek göksel meskenden ayrı." Bana şaşkın bir bakış attı. "Bu bir bilmece mi?"

"Evet. Saba Ayı'nın bulunduğu varsayılan yere." Küfretti ve yerdeki bir minderin üzerine yığıldı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, parmağıyla şekillerin izini sürerken. "Asıf'ın sürekli şu saçma büyülü inci mi? Hani şu Kraliçe Bilqis'e ait olması gereken inci? Bunu nasıl *öğrendin*?"

"Annesi beni etti." Tereddüt ettim, enseme ovuşturdum. "I . . . Dalila ve Tinbu benimle birlikte. Biz konuşurken onlar burada, Mogadişu'da kaçak mal satıyorlar."

Mecit sustu. "Öyle olup olmadıklarını merak etmiştim. Neden buraya seninle gelmediler?"

"Birbirimizi öldüreceklerimizden korkuyorlardı." Gözleri benimkilerle buluştu ve sonraki kelimelerim aceleyle döküldü. "Seni bu işe bulaştırmak istemedim. Gerçekten. Hâlâ da istemiyorum. Ama . . . Ben kayboldum kardeşim. İpuçlarının peşine düşmek sadece daha fazla soru ortaya çıkardı ve şu birlikte olduğu Frank-" Titredim. "Bir şeyler yapabilir. Asif'e olanlar gibi."

Mecit parşömeni kucağına bıraktı. "O zaman çek git, Amina." Aramızda geçen şeye rağmen sesinde hâlâ koruyucu bir aciliyet vardı. "Koruman gereken kendi ailen var."

"Biliyorum," dedim acı bir şekilde. "İşte bu yüzden çekip gidemiyorum. Asıf'ın annesi onları tehdit etti." Mecit tekrar küfredince, kafamın içinde bu yolculuğa lanet ederek aceleyle bir özür diledim. "Özür dilerim. Bunu senin başına getirmemeliydim." Yanmış sayfaya uzandım. "Gideceğim-"

Majed bileğimi tuttu. "Kalacaksın."

Kelimeler havada ağır ağır asılı duruyordu. Yirmi yıl önce, babamın eski mürettebatından herkes firar ettiğiğinde, Mecit'in *Marawati*'nin güvertesinde bana söylediği şeyin aynısıydı. Beni terk ettiklerinde, Kiş emirleri yaklaşırken taşıyabildikleri her şeyi alıp Dunij'e kaçtıklarında. Korkunç bir ölümle aramda duran tek şeyin büyükbabamın gemisi ve Çin'i hayal eden garip bir haritacı olduğunu fark ettiğimde.

Kolumu serbest bıraktı. "Otur, nakhudha. Otur ve söylememek için bu kadar uğraştığın şey her neyse bana söyle."

Ben de öyle yaptım, Salima'nın sürpriz ziyaretinden ve Dunya'nın kaçırılmasını nasıl tezgahladığından başladım. Majed'e Aden'deki hapisane firarını ve Falco'nun eski danışmanının kanlı ölümünü anlattım. Frank adamın sadece istediği büyüün bir kısmını elde etmeyi başarmakla kalmayıp bana, mürettebatıma ve *Marawati*'ye korkutucu bir ilgi duyduğunun nasıl korkunç bir şekilde ortaya çıktığını anlattım. Salima'nın sorularımı nasıl susturduğunu ve işi bırakmaya çalıştığımda ailemi nasıl tehdit ettiğini. Dunya'nın kütüphanesinde keşfettiğim, olması gerekenden çok daha fazlasını bilen ve daha kötüsü olmasa bile onu çoktan ölüme götürebilecek hırsları olan bir kızıdan bahseden vahşi şeylerden.

Mecit tüm bunları dikkatle dinledi. Ara sıra düşüncelere sakalını çekti ya da ayağa kalkarak adım attı ama sessiz kaldı. Ben konuşmamı bitirdikten sonra bile sessizliğini korudu ve uzun bir süre sadece ayaklarına baktı.

Sonunda elinde kâğıt parçasıyla konuştu. "Kapıyı daha hızlı kapatmalıydım. Eğer bunu hemen yapsaydım, siz içeri girmeden önce kilitleri fırlatabilirdim."

Parşömene doğru atıldım. "Ne var biliyor musun?"

Eğilerek onu uzak tuttu. "Sana kalıp konuşabileceğini söyledim. Dilimi tutacağımdan değil. Yüce Tanrım, Amina. Böyle bir durumda geri dönecektin. Bir Frenk büyücü ve Saba'nın Ay'ı. Özellikle de *bizi* avlayan bir Frenk büyücü. Ve Asif'in kızı. Alabileceği onca insan varken."

"Biliyorum." Parşömene bir el salladım. "Bu senin için bir şey ifade ediyor mu? Baskı yok ama sen benim son umudumsun."

Majed'in kaşları konsantrasyonla çatıldı. "Bir ada, değil mi?"

"Büyük bir tane. Bunu daha da kabus haline getirmek için genellikle erişilemez."

"Bu daha faydalı bir ipucu olabilir. Bana birkaç gün ver." Ayağa kalktım.

"Geri dönmeli miyim?"

"Hayır..." Mecit çoktan sandıklarından birinden bir parşömen çıkarmış, bu yeni kartolojik gizeme dalmıştı. "Buraya geri gelme. Çok gürültü yapıyorsun ve Nasteho'nun ailesi aşırı meraklı. Ben sana geleceğim."

Onu ihtiyatlı davrandığı için yargılayamazdım; aslında, bu işin kan dökülmeden sonuçlanmasına sevinmiştim. "Teşekkür ederim, kardeşim."

"Bana teŖekkür etmeyin. Biz bir aileyiz. Birbirimiz için yaptığımız Ŗey bu." Sesi yumuŖadı. "Asif de ailedendi. Bu da kızını bizden biri yapıyor. Allah'ın izniyle elimden geleni yapmaya çalışacağım."

Asif da ailemdendi. "Tabii ki," dedim, içimi yeni bir utanç dalgası kaplamıştı. "Tanrı seninle olsun."

Bölüm 13

Nasteho ertesi sabah çocuklarıyla birlikte geldi. Onları sahilden almak için dunij'i aldım ve Majed'in eşi ve çocuklarının *Marawati*'yi gönüllerince keşfedebilmeleri için mürettebatımın geri kalanına izin verdim. Nasteho ailesinin mükemmel yemeklerinden daha fazla getirmişti Ahmad geminin etrafında koşuştururken, neşeyle çılgılık atıp tırmanabildiği her şeye tırmanırken piknik yaptık.

"Demek bizim için vazgeçtiği hayat buydu," diye düşündü, Ahmet'in Tinbu'nun dikkatli bakışları altında sol dümeni hevesle çekişini ve yılan aramak için Hindistan'a gideceğini haykırışını izlerken. "Sadece rüzgârla istediğin yere gidebilmek ne harika bir deneyim."

Güldüm. "Rüzgârın ne kadar vefasız bir ortak bilsen şaşarsın. Bazen akıntı sizi niyetlendiğinizden tamamen farklı bir yöne götürmek için komplo kurar. Majed ve ben bir keresinde Zanzibar'dan Muskat'a doğru yola çıktık ve kendimizi Madagaskar'da bulduk."

"Yine de heyecan verici olmalı."

"Evet," dedim usulca. "Bazı zamanlar geçirdik."

Nasteho bir mango aldı ve dilimlemeye başladı, etli çekirdeği emmesi için yürümeye başlayan çocuğa uzattı.

Gördüğüm manzara karşısında kalbim burkuldu. "Mangolar benim kızımın da favorisidir. Dişleri çıkmaya başladığında çekirdeklerini böyle kemirmesine izin verirdim.

Korkunç bir karmaşa yarattı ama yardımcı olan tek şey buydu."

"Ahmet sadece dişleri geldiğinde *beni* kemirmek istedi." Bakışları benimkine kaydı ve orada gördüğü şey yüz ifadesini yumuşattı. "Onu görmeyeli ne kadar oldu?"

Salima'nın tehdidi zihnimde tısladı. *O kapıdan çıkarsan yemin ederim kızını bir daha göremezsın.*

Boğazımda oluşan yumruyu geçerek konuşmayı başardım. "İki ay oldu."

"Onu çok özlüyor olmalısın."

"Tanrı'dan burada olmasını dilerdim." Kalbim , bana hala yabancı olan bir kadının önünde kendimi kontrol edemedim cevap ağzımdan kaçtı. "Şey, *burada* olması şart değil, bana verilen görevi paylaşıyorum. Ama onu gemimde ağırlamaktan, Ahmad'ınızla oynamaktan keyif alırım."

Nasteho şaşırılmış görünüyordu. "Onu hiç gemiye getirmedi mi? Majed senin *Marawati*'de büyüdüğünü söylüyor."

Mecit'in ona Marjana'dan ve "emekliliğime" neden olan durumdan ne kadar bahsettiğinden emin olamadığım için tereddüt ettim. "Hayır," diye itiraf ettim. "O doğduğundan beri ilk kez denize çıkıyorum."

"Ah." Nasteho, şu anda gözle görülür biçimde gergin olan Tinbu'ya direğe tırmanmasına izin vermesi için yalvaran Ahmad'a baktı. Tekrar konuştuğunda sesi düşünceliydi. "İlk kocam öldükten sonra, defterleri kontrol etmek için haftada bir babamın kasabadaki ofisine giderdim. Rakamlarla aram kardeşlerimden daha iyidir ama sıkıcı, akılsızca bir işti. Yine de severdim. Birkaç saat yalnız kalma ve sadece kendime hesap verme şansı. Sahilde öğle yemeği yemek ve kimsenin bana ihtiyacı olmadan dalgaların gelişini izlemek. Bu, ikinci kez evlenene ve Ahmet doğana kadar farkına varmadığım bir soluklanmaydı. Çocuklarımı tüm kalbimle seviyorum ama ..." Bakışlarına karşılık verdi, orada anlayış vardı. "Bir parçanız yeniden nakhudha olmaktan büyük mutluluk duyuyor olmalı."

Evet, ancak Nasteho bunu söyleyene kadar bu gerçeği kabul etmeme gerçekten izin vermemiştim; suçluluk duygusu beni aynı bağlantıyı kurmaktan alıkoymuştu. Eğer bu beni Marjana'dan uzak tutuyorsa *Marawati*'de olmaktan nasıl keyif alabilirdim ki?

Özellikle de bu kadar tehlikeli bir görevde?

Ama ben sevdim. Onu sevdim. Her zaman sevmiştim. Gemimde olmayı, yüzümdeki rüzgârı ve giysilerimdeki tuzlu nemi seviyordum. Sıkı bir gemiyi ve yetenekli bir mürettebatı yönetmekten gurur duymayı, yoldaşlarımla şakalaşmayı ve her şafak vakti ufka doğru uzanan yeni bir su genişliğini görmek için kalkmayı seviyordum. Denizcilik ruhuma uzun zaman önce işlenmişti; kökünü kazımak mümkün değildi.

"Bir nakhudha olmaktan vazgeçtiğimi hiç sanmıyorum," diye cevap verdim sonunda. "Kalplerimiz, tatlı gözleri, küçük gülümsemeleri ve *çok*

birçok ihtiyaç var ama bu bizi *biz* yapan şeylerin yok olduğu anlamına gelmiyor. Ve umuyorum ki ... bir parçam da bunu yaptığımı gören Marjana'nın daha fazlasının mümkün olduğunu bilmesini umuyor. Kız olarak doğduğu için hayal kuramayacağına inanmasını istemem."

Ama son sözler biraz yanlış geliyordu. Marjana'nın evden çıkmasına nadiren izin veriyor ve korkudan onu okula göndermeyi reddediyorsam, ona kadın bağımsızlığı örneği vermenin ne faydası vardı? Evet, bu korku çok derindi.

... ama benzer duyguların Seyyide Salima'yı da Dünya'yı bu denli tecrit etmeye yönelttiğinden şüpheleniyorum. Ve bakın nasıl sonuçlandı.

Nasteho'nun gözleri dans etti. "Ya Marjana korsan olmayı hayal ediyorsa?"

"Allah korusun." Ama ben konuyu değiştirme fırsatını kaçırmadım. "Majed hiç korsan olduğumuzu kabul etti mi? Bunu bilmeliyim."

"Oh, asla. Kelimeleriyle dans etmekte çok yetenekli." Tereddüt etti. "Ona çok düşkünüm. Ailemin bu evliliği önerdiklerinde onun gerçek geçmişini bilmelerine imkân yoktu ama evlendiğim, görünüşte ağırbaşlı bir haritacının aslında Amina al-Sirafi'nin navigatörü olduğunu keşfetmek düğün gecemde çok heyecan verici bir sürpriz oldu." Bakışlarımla tekrar buluştu, ifadesi daha ciddiydi. "Arkadaşınızın kızını aramak için çıktığınız bu iş: Tehlikeli mi?"

Layth'in gümüşle boğulduğu kanlı anı aklıma geldi. "Pekâlâ ," diye itiraf ettim. "Ama riski mümkün olduğunca azaltmaya çalışıyorum. Evde beni bekleyen çok önemli biri var ve ona geri dönmek niyetindeyim."

Nasteho bunu düşünmüş gibiydi. "Adil bir cevap, nakhudha." Bebeğin mango kaplı ağzını sildi. "Tanrı izin verirse bir gün Marjana'nızla tanışmak isterim."

Dalila bize katıldı, Payasam kollarında mırıldanıyordu.

"İşe yaramaz kedinin seni de kazandığını söyleme sakın?" Şikâyet ettim. "Kuyruğu *ağzımda* uyandım."

Dalila, "Kendi ihtiyaçlarını karşılayamaması beni hayretler içinde bırakıyor," diye hayret etti. "Tinbu açlıktan ölmemesi için onu elle beslemek zorunda. Kendi inisiyatifiyle tüketmeye çalıştığı tek şey benim kara barutum. O kadar başarısız bir kedi ki etkilenmemek elde değil."

"Kedi!" Küçük kız mango çekirdeğini bıraktı ve yapış yapış parmaklarıyla Payasam'a doğru atıldı. Kedi hırıltılı bir ses çıkararak Majed'in kızına mutlu bir anlamamazlık bakışı attı.

"Peki ya siz, Leydi Dalila?" diye sordu Nasteho. "Evinize dönmek için can attığınız birileri var mı?"

Dalila dişlerini karıştırdı. "Yeni bir bayıltıcı gaz olarak son derece umut verici göstergeleri olan, zamana duyarlı bir deneyden vazgeçmek zorunda kaldım."

"Ağrı için," diye düzelttim hemen. "Dalila bizim ... şifacımız."

Nasteho'nun kaşları hafifçe kalktı. "Ah, evet. Majed ilk tanıştığınızda onu nasıl 'iyileştirdiğinizden' sık sık bahseder."

Dalila gözlerini devirdi. "Zehirlerimin en kötüsü sayılmazdı. Arada sırada kan kusmanın faydalı olduğuna inanan bazı doktorlar . Mizacı dengeler."

Nasteho'nun yüzü kızardı ve Dalila'yı yanıma çektim.

"Ye," diye emrettim ve arkadaşımın eline tatlı bir ekmek tutuşturdum. "Konuşmanızı engelleyecektir."

Majed'in ailesi günün büyük bir kısmını gemimde geçirdi. Bebek kedinin peşinde emeklerken ve Tinbu Ahmad'a teknenin yanından nasıl yengeç yakalayacağını öğretirken yemek yedik ve sohbet ettik. İpuçlarımız üzerinde çalışırken Majed'in ailesiyle piknik yapmak biraz kötü hissettirdi ama yaşlı navigatörüm *Marawati*'nin nerede olduğunu biliyordu. Eğer gelmek isterse, hiçbir şey onu durduramazdı.

Yine , Nasteho eşyalarını toplamaya başladığında, "Kocanız bugün nasıl?" diye sormadan edemedim.

"Siz ayrıldığınızdan beri ofisinden neredeyse hiç çıkmadı. Adam iyi bir denizcilik gizemini seviyor. Gerçekten de geri dönmeliyiz. Ben hatırlatmazsam yemek yemeyebilir."

Küçük kızı bir sandık yığınının tırmandığı yerden aldım, kısa bir süreliğine göğsüme sarıldım ve onun kadar küçük ve sevimli olan yeğenimin evde ne yaptığını merak ettim. "Lütfen istediğiniz zaman ziyaret edin; arkadaşılığınızdan büyük keyif aldım. Majed'i de getir. Onu *Marawati*'de tekrar görmek güzel olur."

Dudaklarında gizemli bir gülümseme belirdi. "Korkma, nakhudha. Kocamın daha fazla uzak kalabileceğini sanmıyorum."

Nasteho'nun haklı olduğu ortaya çıktı. Mogadişu'ya geleli bir hafta bile olmamıştı ki eski dümencim habersizce sahile çıkageldi ve mürettebatım onu dunijle kürek çekerken, Majed'in bakışlarının *Marawati*'yi kıçtan pruvaya izleyişini, yıpranmış yüzünde savaşı binlerce duyguyu izledim. Gemiye tırmanması her zamankinden biraz daha uzun sürdü ve bankıma yaklaşırken ellerini dümenin üzerinde gezdirdi.

Nostalji. Mecit çok daha yaşlı görünüyordu, bir zamanlar tanıdığım en güçlü yüzücü olan ve bir kepi düşürdüğünde yeni toprakları gözetlemek için direğe tırmanan adamdan çok uzaktı. Bir omzundan bir heybe sarkıyordu ve geniş mavi çizgili, gümüş işlemeli tiraz kol bantları olan ince işlenmiş bir cübbe giymişti. Altında yeni sayılabilecek gıcır gıcır kırmızı bir şalvar, başını saran aynı derecede bozulmamış bir sarık vardı.

"Nakhudha." Mecit onun kalbine dokundu. "Barış senin üzerine olsun." "Ve senin de üzerine selam olsun, Haritaların Babası," diye karşılık verdim.

Tinbu sırtarak Mecit'i kucakladı ve yanaklarından öptü. "Merhaba, eski dostum."

Dalila mutfaktan çıktı ve kaşlarını çatarak bakışlarını adamın göbeğine dikti. "Şişmanlamışsın."

"Bunu gözlerini kısarak kadın söylüyor," diye Mecit alaycı bir tavırla. Bana döndü. "İstedğin şey bende, Amina."

Kalbim tekledi. Nedense Mecit'in geri döneceğini düşünmüyordum, hele de bir cevapla. "Falco'nun Dünya'yı nereye götürdüğünü biliyor musun?"

"O parşömen parçasındaki işaretlerin nereye gittiğini biliyorum. Ve eğer Dünya'nın Frank'e Saba Ayı'nı aramasını söylediği yer orasıysa ..." Majed bankı işaret etti. "Oturmalısın."

* * *

"Sokotra mı?" Tekrar ettim. "Emin misin?"

"Tanrı'nın izin verdiği kadar kesin." Mecit serilen belgeleri işaret etti. Dünya'nın odasında bulduğum yanmış parşömenin yanında birkaç harita, eski Yunanca bir metin, Mes'udi'nin coğrafyalarından bir bölüm ve bir yıldız haritası vardı. "Bunlar çizimler. Sizi umutlandırmak istemezdim ama onları gördüğüm andan itibaren benzer bir şey bildiğime yemin edebilirdim. Ve burada buldum" - parmağını önce Yunanca metne sonra da Mes'udi'ninkine dokundurdu- "ve burada. Sokotra bir destinasyon olarak biraz gözden düştü."

"İyi bir nedenle," diye mırıldandı Tinbu.

"-ama İskender'in fetihleri ile Abbasilerin ilk yüzyılları arasındaki dönemde çok daha popüler bir antrepoydu," diye açıkladı Mecid. "İskender ejderha kanı ağaçlarını yetiştirmek için yerleşimciler gönderdi ve yüzyıllar sonra Mes'udi şöyle dedi-"

"Bunların herhangi biri önemli mi?" Dalila araya girdi.

"Evet," diye yanıtladı Majed, uzun süredir acı çeken bir öğretmenin ses tonuyla. "Al- Mas'udi, Sokotra'nın eski denizciler tarafından kaçakçı noktaları ve yol istasyonları olarak kullanılan geniş bir mağara ağına ev sahipliği yaptığının söylendiğini söylüyor. Birbirleriyle iletişim kurmak için duvarlara sadece resim ve kelimelerle değil, *elleriyle* çizdikleri resimlerle de işaret koyarlarmış."

"Taş ellerin tavanının altında uyuyor," dedim, Dünya'nın dizelerini hatırlayarak. "Ama pek çok adada mağaralar var, Majed. Ve benzer işaretler."

"Evet, işte bu yüzden orijinal Yunanca kaynağa geri döndüm." Majed ince metni açarak yeşil ipekten ince bir şeritle işaretlenmiş bir sayfaya geldi.

"İşaretler sadece benzer değil. Birebir aynılar. Kendiniz bakın."

Hepimiz kitabın üzerine eğildik. Majed haklıydı. Vakanüvis her çizimi birkaç satırlık metnin üzerine özenle kopyalamıştı. Boynuzlu adam ve tekne, çarmıhlar ve eller vardı.

"Yerlilerin her bir işaretin ne olduğuna inandıklarını açıklıyor," diye açıkladı Dalila. Biraz Yunanca konuşabiliyordum ama okumak beni aşıyordu.

"Görünüşe göre boynuzlu adam cadıların efendisiymiş, Majed. O kısmı okudun mu?"

"Tabii ki biliyorum. Hem Mes'udi hem de Yunan tarihçi adadaki cadılardan çokça bahseder. Sözde beyaz yılanlar hakkında yazdıklarını daha da az seveceksiniz ..." Majed birkaç sayfa ileriye gitti ve bir adamın, kendisinden on kat büyük, son derece mantıksız sayıda tırtıklı dişleri olan bir yılan tarafından yutulduğu tasviri görünce hep birlikte irkildik. "Yunanlı tarihçi böyle bir yılanı kendisi hiç görmemişti ama görünüşe göre yerel halk tarafından uyarılmıştı. Yüzyıllar sonra, Mes'udi yazarken, mağaralardan o kadar korkulduğunu ve girişlerinin kasıtlı olarak gizlendiğini anlatır. Mağaralara ruhların musallat olduğuna ve büyücüler tarafından korunduğuna inanılırdı. Çok yaklaşmaya cesaret eden biri bir daha asla görülmezdi."

Hepimiz ona baktık.

Öfkeyle metni yere fırlattı. "Beni affedin. Bir dahaki sefere sorunlarınızı çözdüğümde, çözümlerini sizin için daha az zahmetli hale getirmeye çalışacağım." "Size borçluyuz," diye karşılık verdi Dalila. "Gerçekten de, eğer

Kendim devasa bir yılan tarafından yutulup bir cadı tarafından lanetlendiğimde kimi suçlayacağımdan emin ."

Tinbu haritalardan birini daha açmış, parmağıyla Sokotra'nın kıyı şeridini çiziyordu. "Uyabilir. Sokotra'nın o zamanlar nasıl bir yer olduğunu bilmiyorum,

Ama Şu anda seyahat etmek için çok zor bir yer. Yılın yarısından azında oraya yelken açabiliyorsunuz; aksi takdirde akıntılar çok sert oluyor."

Majed başını salladı. "*Erişilemez* tanımına uyduğu zamanlar kesinlikle var. Ve bana kalırsa, çizimler lanetleyici. Yolculuklarımda pek çok kaya işareti gördüm; hiçbirisi bu kadar uyumlu değil. Mağaralar da bir Şey saklamak için mükemmel bir yer olabilir. Bu Şeyin sözde Saba Ayı olup olmadığı..."

"Öyle," dedim usulca. Mecit elimden düşürdüğünde Yunanca metni almıştım, çevirdiği sayfalardan biri dikkatimi çekti. Mağara izimlerinin eskizleri arasında gözleri yıldızlarla kaplı bir boğa başı taslağı vardı. Majed tarihini ve haritalarını biliyor olabiliridi ama ben gökyüzünü biliyordum. "Boğa takımıyıldızı," diye açıkladım, boğanın boynuzlu kafasının noktalarına dokunarak. "Ve sol gözünde, en parlak yıldızı: el-Dabaran. Dördüncü ay menzili."

Sadece Şaşkın bakışlarla karşılaştım.

"Dördüncü ay menzili. Bilqis'in ve büyülediği ayın hikayelerinden mi?" Hiçbiri daha fazla aydınlanmış görünmeyince, bıkkınlıkla sordum, "Aradığımız nesnenin arkasındaki hikayeyi bilmiyor musunuz?"

"Saba'nın Ay'ını fırtınaları çağırmak için kullanabildiğini duydum," diye önerdi Tinbu. "Ve incinin bir gemiyi batıracak kadar büyük olduğunu."

"Yüzeyini yalamanın her deva olduğunu söylerler," diye ekledi Dalila. "Zehri bile."

"*Ben* de aradığınız 'nesnenin' Dünya olduğunu sanıyordum," diye girdi Majed. "Efsanevi mücevherler değil."

"Biz Dünya'yı arıyoruz," diye temin ettim onu. "Ama o Saba'nın Ay'ını arıyor ve El-Dabaran da bunun bir parçası. En azından benim bildiğim hikâyelere göre. Ay, Dabaran'ın menzilindeyken Bilqis'e aşık olduğu söylenir."

Tinbu bana Şaşkın bir bakış attı. "Romantik halk hikâyelerini hatırlayacak bir tip değilsin."

"Hatırladığım romantizm bu değil. Al-Dabaran'ın diğer talihsiz yolculukların yanı sıra gemi kazalarına da hükmettiği söylenir. Ayın en kötü yönlerinden biridir; memlekette batıl inançları olan denizciler vardır, iki hafta boyunca bir tekneye adım atmazlar. Bu eski bir inanış ama büyükbabamın o zaman denize aılmadığını hatırlıyorum."

"Şey ..." Majed uğursuz bir duraksamadan sonra Şöyle dedi: "Batıl inanç ya da değil, neyse ki ay menzili başlamıyor. Ama görünüşe göre

Parçalar başlangıçta düşündüğümden daha iyi bir şekilde birbirine uyuyor. Saba'nın Ayı var olsun ya da olmasın, Dünya'nın onun bu mağaralarda saklı olduğuna inandığını varsaymak mantıklı."

"Sokotra'da," dedi Tinbu kasvetli bir sesle.

"Gerçekten." Yüzümü buruşturdum. "Bu iş gittikçe daha iyi oluyor."

Dalila kaşlarını çatarak aramıza baktı. "Siz ikiniz neden bu kadar endişeli görünüyorsunuz? Bu iyi bir haber değil mi? 'Büyük ada' Lanka ya da Malakka anlamına gelebilirdi ve o zaman aylarca seyahat etmek zorunda kalırdık."

Ama Tinbu ve benim endişelenmek için iyi nedenlerimiz vardı.

"Sokotra, Süleyman ve Bilqis'in zamanından beri korsanların yuvası olmuştur, selam üzerlerine olsun," diye açıkladım. "*Gerçek* korsanlar. Cinayet suçlamalarından korkmayan ve donanmalarla yüzleşebilecek kadar güçlü konvoylarla seyahat eden türden. Suyu şahinler gibi izlerler ve kurbanlarının karşısına bir hayaletten daha az uyarıyla çıkarlar."

Tinbu, "Şiddetli bir şekilde bölgecidirler," diye ekledi. "Benim halkımdan bazıları da onların arasında ve köylerimizden adam topladıklarında, yemin etmelerinin diğer tüm bağlardan vazgeçmek anlamına geldiği konusunda uyarıyorlar. Sokotra adalılarıyla müttefikler; buralı olmayan birinin gizlice dolaşabileceklerini düşünmesi aptallık olur. Peki ya şüpheli biri? Hazine arayan bir yabancı mı yoksa, ne bileyim, *rakip olarak görülebilecek kötü şöhretli bir kadın kaçakçı* mı? Aden'de haydutluktan yargılanmak daha nazik bir kader olurdu. Falco onların eline düşerse, o ve yanındaki herkes çoktan ölmüş olabilir."

"Durum umutsuz değil." Majed haritasına dokundu. "Aradığımız mağaralar adanın doğu ucunda, burası çok daha ıssız ve daha az nüfuslu. Akli başında her korsan ticaret yollarına daha yakın olan, ekinlere ve suya daha kolay erişebildikleri kuzey ve batı limanlarına yönelir. Güneyden yola çıkmak zaten mevsim dışıdır, bu nedenle bu yönden yaklaşp doğuda kalırsanız, muhtemelen bunu gözlemlenmeden yapabilirsiniz. Ancak akıntılar tehlikeli, rüzgârlar kayalıkları yelken için korkunç hale getirecek şekilde kırbaçlıyor ve su resiflerle dolu."

"Yani *batacaksın*," dedim. "Ama boğulduğunda korsanlar tarafından izlenmeyeceksin, öyle mi?"

Majed, "Bunlar *Marawati*'nin geçtiği en tehlikeli sular olmayacaktır ve musona karşı çok kez başarıyla seyahat ettiniz," diye savundu. "Ticaret gemilerinin bu yolu kullanması için hiçbir neden yok."

ama Tanrı'nın inayetiyle, dümende yetenekli bir nakhudha ve rehber olarak bilgili bir navigatörle ... bunu başarabiliriz."

Başımı kaldırdım. "*Biz mi?*"

Majed bakışlarımı karşıladı, yüz ifadesi kararlıydı. "Ben de gemide olsaydım size daha iyi hizmet ederdim. Mağaraların bulunduğu yerler ve çevredeki kıyılar hakkında bulabildiğim her şeyi kopyaladım ama-"

"O zaman notlarınızı alır ve size cömertçe ödeme yaparım," diye araya girdim. "Bol miktarda denizcilik deneyimim var ve seni bu Frank'e karşı alamam kardeşim. Senin bir ailen var."

"*Senin* bir ailen var," diye karşılık verdi Mecit. "Benim ne farkım var ki üçünüz hayatınızı tehlikeye atabiliyorsunuz da ben atamıyorum?"

"Yaklaşık on beş yıl." Dalila başını eğerek onu süzdü. "Hayır, daha çok yirmi yıl kadar."

"Kadın, ikimiz de denize atlasak, ben yine de seni yüzerek kıyıya dönerken yenerim." Mecit meydan okuyan bir kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. "Seyyide Salima'nın teklif ettiği skor nedir? Sana şantaj *yapmadan önce*. Önemli bir miktar olmalı."

Yakalanınca itiraf ettim. "Bir milyon dinar."

"*Bir milyon ...*" Majed küfretti ve sonra sanki hepimiz onun çok daha kötü şeyler söylediğini duymamışız gibi aniden ağzını kapattı. "Tanrım, mürettebatınızın bu kadar tombul görünmesine şaşmamalı."

"Notlar için size ödeme yapacağım," diye tekrar teklif ettim, daha ısrarla.

"Çok, *çok*

cömertçe. Bunu yapmanıza gerek yok." Haritaya uzandım.

Ama Mecit daha hızlıydı; göz açıp kapayıncaya kadar haritayı yuvarladı ve notlarını heybesine geri koydu.

Bana bilmiş bir bakış attı. "Ben sizden o kadar da yaşlı değilim. Asıf üçünüz için olduğu kadar benim için de çok şey ifade ediyordu ve başkalarının denizcilerin mağaralarını ve yüzyıllardır kullanılmayan sahil şeritlerini keşfetmesini seyredecek *değilim*. Sırf bu nedenle bile giderim." Burnunu çekti. "bursu bunu gerektiriyor."

"Sen sadece maceraya atılmak istiyorsun, ihtiyar," diye takıldı Dalila. Bana döndü. "Ama varlığının ölüm ihtimalimizi azalttığına dair ikna edici bir gerekçe sundu."

"Bırakın gelsin." Tinbu', gözleri parlıyordu. "O haklı, biliyorsun. Onu kullanabiliriz. Yıldızları benden daha iyi okuyor. Neredeyse senin kadar iyi."

"İşte oldu," diye açıkladı Majed. "Üçümüz karar verdik."

"Üçünüz de nakhudha değilsiniz!" Kaşlarımı çattım. "Nasteho biliyor mu?" Adam sinirlendi. "Karımın iznine ihtiyacım yok." Dalila dilini şaklattı. "Eminim bu onun önerisiydi."

Mecit öfkeyle ayağa kalktı. "Bunu bana borçlusun, Amina. Yıllarca senin yanında durdum. Kalbimi ve yeteneklerimi bildiğime güven."

Ben de ters baktım. Ama sonra ofisinde, Majed'in artık gitmediği yerlere haritalar çizdiği, denize bakan küçük pencereyi hatırladım. İkimiz birlikte kaç yıl geçirmiştik, başlarımız bu haritalar ve çizelgeler üzerinde eğilmişken? *Marawati* bir gece yarısı okyanusunda sürüklenirken kaç gece yıldızları incelemiş ve Çin'i ve diğer yüzlerce uzak destinasyonu hayal ?

Hırsları ertelenen tek kişi ben değildim.

"Peki." Pes ettim. "Gel bizimle öl. Ama üçümüz mağarayı ararken *Marawati*'de kalan sen olacaksın, anladın mı? *Hayır*, benimle tartışma. Birimizin gemide kalması gerekiyor ve sen hiçbir zaman iyi silah kullanmadın."

Mecit ters ters baktı ama başını eğdi. "O zaman anlaştık." Çantayı okşadı. "Bu notlar için payıma düşen avansa ihtiyacım olacak, anlıyorsunuzdur."

"Bu hırsızlık. Senin artık bir din adamı olduğunu sanıyordum."

Ağzının kenarı bir gülümsemeye dönüştü. "Senin de gibi bir aile babasıyım. Çocuklarımin her biri için on dinar, Amina, ve karım için otuz. Bu senin korkularını yatıştıracaktır."

Homurdandım ama kabul ettim. "Alacaklar."

Tinbu sevinç içinde kıkırdadı. "Oh, bu harika!" Mecit'le beni kucakladı ve Dalila'yı başarısız bir şekilde yakaladı. "Çete tekrar bir araya geldi ... bir şeyler *soymalıyız*!"

Dalila'nın gözleri parladı. "Kilwa'ya doğru giden şu büyük jahazi umut verici görünüyordu."

"*Hayır*," dedim kararlılıkla. "Biz kimseyi soymuyoruz. Kaçakçılık yapmıyoruz. Artık suçlu değiliz. Ya da en azından hepimiz . En azından bu yolculukta değiliz. Sadece Dünya'yı bu Frank'ten kurtarmak için yelken açıyoruz, Allah'ın izniyle.

Ve eğer Dünya'yı sağ salim geri alırsak, hepimiz o kadar zengin olacağız ki hiçbirimizin bir daha hiçbir şey çalmasına gerek kalmayacak."

Dalila bankıma tünedi. "Ondan uzak durmaya çalıştığımı biliyorum ama bir Frank görme ihtimalinin ilgimi çektiğini itiraf etmeliyim. Söylenenlere göre

Nadiren banyo yaparlar ve vücutlarında uzayan kılları asla almazlar. Acaba ne tür bitler böyle ... oh, öğürmeyi kes, Majed. Beni özlediğini biliyorum."

"Tek bir gün içinde tek bir an için bile."

"Eğer ikiniz didişmeye devam ederseniz, aranızdaki anlaşmazlıkları çözmeniz için sizi Sokotra'da bırakacağım." Gözlerimi ufka diktim, gideceğimiz yerin adı kalbimi bir mengene gibi sıkıyordu. "Sokotra. Tanrı bizi korusun."

Sakinleri Hristiyanlar ve Büyücülerdir

İbn-i Mucavir'in seyahatlerinden bir anekdot:

Okyanusun tamamında Sokotra'dan daha büyük ya da daha iyi bir ada yoktur. Hurma ağaçları, ekili alanlar, sorgum ve buğday tarlaları var. Develer, sığırlar ve binlerce koyun var. Su, kaynağı dağlardan uzun ve geniş bir şekilde fışkıran büyük bir nehirden tatlı ve taze olarak toprağın yüzeyinde akar. Bu nehir çoğu zaman deniz için bol miktarda balık sağlar. Aloes ve ejderha kanı onunla sulanarak büyür. Adanın kıyılarında bol miktarda ambergris bulunur.

Sakinleri Hristiyan ve büyücüdür. Büyücülüklerine bir örnek de şudur. Seyfülislam adayı almak için beş savaş gemisi hazırladı. Adaya yaklaştıklarında ada gözden kayboldu. Birkaç gün ve gece boyunca bir aşağı bir yukarı, gece gündüz devriye gezdiler, ama adadan ne bir iz buldular ne de bir haber aldılar. Böylece yenilgi içinde evlerine döndüler.

* * *

Bilgili coğrafyacı Muhammed ibn Ahmed el-Mukaddasi'den bir uyarı:

Usqutrah adası karanlık denizde bir kule gibi yükselir; bu bölgelerde yelkenli gemilerin korkulu rüyası olan korsanlar için bir sığınaktır.

Ada temizlendiğinde korku kaynağı olmaktan çıkacaktır.

Bölüm 14

Eski denizcim gemideyken Mogadişu'dan ayrıldık ve on gün boyunca Somali kıyılarını kuzeye doğru takip ettik; rüzgârın, sağduyunun ve yüzyılların birikmiş denizcilik bilgeliğinin önerdiği gibi ters yönde gitseydik muhtemelen dört günde tamamlayabileceğimiz bir mesafeyi kat ettik. Ve bu, açık okyanusa doğru doğu-kuzeydoğuya dönmeden *önceydi*. Ras Asir ile Sokotra'nın en batıdaki dış adaları arasındaki boğazlarda daha yoğun rotalardan kaçınmayı amaçlayan bir yol çizmiştik, ancak bu daha riskli sulardan geçecek bir rotaydı ve deneyimli bir denizci olmama rağmen, böyle bir rotada sahilin tamamen yok oluşunu izlemek heyecan verici olduğu kadar sinir bozucu da. Açık deniz, bırakın mevsime karşı yelken açmayı, uygun koşullarda bile tehlikeli bir yerdir. Bir yanlış hesap, bir fırtına ve bir daha asla karayı görememek üzere rotadan tamamen sapabilirsiniz. Gerçekten de pek çok nawakhidha kıyından ayrılma riskini asla göze almaz ve bu isteksizlikte pek de utanılacak bir şey yoktur; limandan limana dolaşarak ve kıyıyı daima göz önünde tutarak iyi bir yaşam sürülebilir.

Birçok nedenin yanı sıra bu nedenle de Mecit'in bize katılmasına sevinmiştim. Sadece yırtık bir yelkendeki son delik de onarılmış gibi hissetmekle kalmıyor, aynı zamanda gemide benden daha fazla derin denizleri aşmış bir adamın olması da güven vericiydi. Tinbu mükemmel bir denizciydi ama kıyından ayrılmamayı tercih ederdi. Mecit ise bir yıldız seçip kendini bilinmeyene atmayı tercih ederdi. Yıllar onun huysuzluğunu azaltmıştı ve onunla oturup Kuran'ı ve Mekke'de geçirdiği zamanı tartışmaktan gerçek bir zevk alıyordum. Ekibimin çoğu Müslümandı ve birçoğu Mecit'in Kur'an okumasını takdir ediyordu. Daha çok da onun *Marawati*'den emin olmasını memnuniyetle karşıladılar. Bir denizcinin, yaşı ilerlemiş bir başka denizcinin bunu yaptığını görmesi kalbini hafifletir, zira pek çoğu bunu yapmaz.

İki gece kötü hava gökyüzünü bulutlandırıp yıldızları gizlediğinde, onun rehberliğine güvendim. Serseri dalgalarla karşılaştığımızda, suyu tahliye etmek için bir çift elin daha olması bir lütuftu.

Yine de beklediğim zorlu geçiş -çok az nawakhidha'nın riske atacağı kadar tehlikeli olan mevsim dışı rota- gerçekleşmemekle kalmadı, tamamen tersine döndü. Denizde on gün geçirdikten sonra bulutlar gibi güneşten uzaklaştı, okyanus aniden sakinleşti ve şimdiye kadar karşılaştığım en mükemmel yelken koşullarıyla kutsandım. Sanki görünmeyen bir el bizi Sokotra'ya doğru yönlendiriyormuş gibi sabit bir rüzgâr vardı ve hem Majed hem de Tinbu kusursuz gece gökyüzündeki yıldızların net haritasını kontrol edip dümeni ayarlarken bana katılsalar da, bunu benimle aynı rutinle yaptıklarından şüpheleniyordum. Artık ne başıboş dalgalar, ne serseri akıntılar, ne de karamsarlık vardı. O kadar yoğun balık sürülerinin arasından geçtik ki, hepsi ateş kutumuza sıçradı ve yağmur yağmamasına rağmen, çiy toplama bezlerimizde o kadar yoğun bir şekilde toplandı ki, her sabah mataralarımızı ve su tanklarımızı yeniden doldurabildik. Küreklere dokunulmadı ve sıcaklık idare edilebilir düzeyde kaldı.

Bu beni kesinlikle delirtti.

"Amina, fırtına koparmayarak seni gücendirmiş gibi ufka dik dik bakmayı kes," diye çıkıştı Tinbu, zift ve balina yağı karışımı bir kova taşıyarak yanımızdan geçerken - rutin bir bakım yapmak için havadan faydalanıyorduk. "Başımıza felaket getireceksin."

Etrafımızdaki mürettebat neşeyle kara gözlü güzellerin şarkılarını söylerken, "Bu hiç doğal değil," diye homurdandım; güneşin vurduğu denizden ve rüzgârla dolan yelkenlerden rahatsız olan tek kişi bendim. "Biz . Denizciliğin ilk kuralı, eğer bir şeyler ters gidecekse, mutlaka gider."

Tinbu gözlerini devirdi. "Çok fazla kötümserisin. Biraz iyi şansın nesi yanlış?"

Çünkü bu sadece bir parça değil ve en son böyle bir şansım olduğunda, bu bana bir yoldaşıma mal oldu. Ama bunu ben söylemedim elbette.

O öldüdedim kendi kendime. Öldü ve Hint Okyanusu'diğer tarafına gömüldü. Bu o değil.

Mogadişu'dan ayrılışımızın on altıncı günü şafak vakti gözcüm karaya çıkma yaptı. Bir önceki akşam kuşları görmüştük. Her zaman yedi, Sokotra'nın birçok batıl inancından biri. Denizde tek başına, sarp kayalıklardan oluşan yemyeşil bir ada.

Dağları, balıklarla dolu nehirleri, perili mağaraları ve tuhaf bitkileriyle Sokotra her zaman bu tür efsaneleri kendine çekmiştir. Uzaktan bakıldığında bile ada büyüğü görünüyordu; parlak deniz mavisi sudan oluşan bir koronadan çıkıntı yapıyor, kayalık platosunun tepesi sisli bulutlarla kaplanıyordu.

Sokotra'ya yaklaşırken işimi şansa bırakmadım, görüldüğümüz takdirde kaçma emri vermeye hazırdım. Adanın en kullanılmayan tarafından yaklaşıyorduk ama Sokotra'nın kötü şöhretli korsanlarının bu ıssız sahilde bile ara sıra devriye gezdiklerinden hiç şüphem yoktu. Okçularım ve kürekçilerim hazır bekliyordu; mürettebatımın en keskin gözlü üyeleri *Marawati*'nin karga yuvasında, baş ve kık tarafında, resifleri ve mercanları gördüklerinde sesleniyorlardı, böylece uzak durabilirdik. Yine de güvenli bir mesafeye demirledik.

O sabah dunij suya indirilirken ve Tinbu, Dalila ve ben çantalarımızı toplamayı bitirirken Mecit üçüncü kez, "Bu planı beğenmedim," dedi. "Eğer Frank silahlı adamlarıyla buradaysa, üçünüzün hesaba katılacak bir güç olduğunuz söylenemez."

"Mesele de bu zaten," diye hatırlattım ona. "Tepelerde yürüyen iki kadın ve tek bir adam yerli halk sanılabilir. Bir grup silahlı denizcinin tehdit olarak görülme olasılığı daha yüksek. Ayrıca, şu anda sadece keşif yapıyoruz." Çantamı omzuma attım ve *Marawati*'nin yanına tırmanmadan önce silahlarımı ayarladım.

"O zaman ben de seninle gelmeliyim," diye ısrar etti, hem de üçüncü kez. "En iyi yön duygusuna sahip olan benim. Ve belli ki hepinizin beni sandığı gibi çelimsiz bir ihtiyar da değilim. Neden, eve döndüğümde, hala tüm uzunluğu yüz-"

"Mürettebattaki herkesten daha iyi yüzebileceğinden şüphem yok ve yön duygunun üstün olduğunu biliyorum. Ama sana gemide ihtiyacım var." Halattan dunij'e doğru tırmanmaya başladım. "Bir hafta, kardeşim. Bu, adayı geçmemiz, mağarayı bulmamız ve geri dönmemiz için fazlasıyla yeterli bir süre. Eğer bir hafta içinde seninle burada buluşamazsak-"

"Seni aramaya geleceğiz."

Ona bıkkın bir bakış attım. "Hayatını riske atmak yerine Mogadişu'ya dönmen gerektiğini söyleyecektim."

"Benimle buluşmak için burada olduğundan emin olursan, böyle bir şey için endişelenmene gerek kalmaz." Mecit'in ses tonunda tartışmaya yer yoktu. "*Marawati*'yi sahilden bir işaret ateşi görebilecek kadar yakında tutacağım."

Tinbu bize katıldı, yayı yeni parlatılmış ve sadağı yeni oklarla doluydu. Dalila da kendi çantalarıyla hemen arkamızdaydı. Mümkün olduğunca hafif ve az miktarda erzakla yola çıkmıştık. Adanın bu kısmı

çoğunlukla çalılıktı. Saklanacak çok az yer olacaktı ve tepelere tırmanmanın hiç de zevkli olmayacağından şüpheleniyordum.

Dunij'i kıyıya doğru sürdük, yaklaştıkça ada daha da yükseliyordu. Sular çekilmişti ve sığıklardan dışarı fırlayan devasa siyah kayaları bir eteğin üzerindeki nakış gibi kaplayan yeşilimsi mavi anemonları ortaya çıkarmıştı. Cam kadar berrak suya sıçradık, küçük dalgalar beyaz kumun üzerinde birbirini kovalıyor ve ısıırıyordu. Kumsal dardı, adanın kalbini oluşturan yüksek düzlük tarafından cüceleştirilmişti. Kireçtaşından dik kayalıklar çok katlı bir binadan daha yüksekti. Burada ve orada, soluk kumdan oluşan tozlu tepeler, bir şehrin duvarlarına çarpan başarısız davetsiz misafir dalgaları gibi onlara karşı yığılmıştı.

Bizi kürekle çıkaran denizcilere veda ettikten sonra uçurumun gölgesine sarılarak yola koyulduk. Ayaklarımız kumda gürültüyle çıtırdıyor, deniz kuşları tepemizde çığlık atıyordu. Güneşin su üzerindeki parıltısı kör ediciydi ve denizde geçirdiğim onca günden sonra ayağımı ve mekân duygumu yeniden kazanmak için mücadele ederken yönümü kaybetmekle savaştım. El-Mukalla'ya döndüğümde, Dalila'nın daha iyi görmesine yardımcı olabileceğini düşünerek, zehirlerle dolu kurdeleli başlığının üzerine takması için sahra elçilerinin kullandığı geniş hasır şapkalardan birini almıştım. Sahil kuzeye doğru kıvrılıp bizi güneşin daha da insafına bıraktığında, kendime bir tane almadığıma pişman oldum.

"Evet." Tinbu ıslık çaldı. "Sanırım yolculukta herkes bizim kadar şanslı değildi."

"Ne yapıyorsun? . . oh." Önümdeki koyu renkli yumru şeklin dalgaların arasından çıkan siyah kayalardan biri olmadığını fark ettiğimde gözlerimi gölgeledim: bu bir gemiydi. Yani, bir geminin *yarısı*. Geminin başına her ne geldiyse onu ortadan ikiye ayırmış ve kış tarafı yukarı gelecek şekilde dalgaların arasına bırakmıştı. "Hayır, korkarım bundan kurtulan çok az kişi olmuştur."

Gemi enkazına dikkatle yaklaştık. Diğer tek ziyaretçiler geminin parçalanmış kış süsünün üzerine tünemiş bir çift martı ve kırık gövde parçaları arasındaki gelgit havuzunda yüzen küçük balıklardı. Boyutlarına bakılırsa, gemi *Marawati*'den en az üç kat daha büyüktü. İki direği ve geniş yelkenleri olan bir tür gemi; atları, kraliyet hazinelerini ve ağır lüks malları taşımak için tasarlanmış bir derin su gemisi.

"Acaba ona ne oldu?" Ben enkazın etrafında yürürken Dalila yüksek sesle düşündü. Ayak bileklerime vuran su serindi, mahvolmuş tekne tarafından gölgelenmişti. Rüzgâr, parçalanmış tahta kalasların arasından ıslık çalarak ürkütücü bir çığlık atıyor, bir zamanlar dikilmiş gövdeyi bağlayan kopmuş kordonlar titriyordu.

esinti. Havada garip bir vızıltı vardı, sanki şimşek çakacakmış gibi.

Gövdenin diğer tarafına geldim. Boğazım . "Sebebini bulmuş ."

Gizemli gemi mercanlara ya da kayalara çarptığı için batmamıştı. *İkiye bölündüğü* için batmıştı. Yarım daire şeklindeki tırtıklı kenarlar öyle bir şiddetle gövdeden koparılmıştı ki, ahşapta iki tırtıklı diş kalmıştı. Diş gibi kıvrılmışlardı ve pas rengindeydiler.

Tinbu da bana katıldı. "*Bunlar* geldi?"

Dişlerden birini . Kolaylıkla ön kolum uzunluğundaydı. "Hiçbir fikrim yok."

Dalila dişi elimden aldı ve inceledi. "Bu büyüklükte dişleri olan başka bir yaratık düşünemiyorum."

"Ben de öyle." Tinbu yüksek sesle yutkundu ve hepimizin korktuğundan şüphelendiğim şeyi söyledi. "Düşünmüyorsun ..."

"Bu Falco'nun gemisi olabilir mi?" Layth, Frank'in kiraladığı gemi hakkında daha fazla bilgi veremedi. Ölmüştü ama Falco parasını saçıp savuran, satın alabileceği en büyük, en gösterişli gemiyi isteyen bir adama benziyordu. Bunun gibi bir gemi. Okyanus akıntıları elbette güçlüdür ve denizin diğer tarafında enkaz haline geldiği söylenen gemilerin kıyılarıımıza vurduğunu gördüm. Ama genellikle bundan çok daha kötü durumdaydılar, ahşapları kırılmış, yıpranmış ve suda geçirdikleri süre boyunca büyümeyle kaplanmışlardı.

Hayır. Bu gemi sonuyla karşılaştığında çok yakındaydı. Bu da buraya muhtemelen bilerek geldiği anlamına .

"," diye itiraf ettim sonunda, parmaklarımı sökük dikişlerin üzerinde gezdirirken.

Tinbu alçak sesle bir sıkıntı sesi çıkardı. "Bu gemi çok çabuk batardı, Amina. Hem de çok hızlı bir şekilde ve bu, ona çarpan yaratığın gemiyi aktif bir şekilde aşağı çekip yolcularına saldırmadığını varsayarsak geçerli. Kimsenin kaçması için yeterli zaman olmayabilirdi."

Tinbu umutlu olmanın bir yolunu bulamadığında, başınız gerçekten beladaydı. Yine de onun değerlendirmesine karşı çıkmak zordu.

Kızını bir daha asla göremeyeceksin. Dünya'nın ölüm haberini getirsem Salima bana inanır mı? Torununun kaderini bilmenin huzuru için bana merhamet eder mi?

Şüpheliyim. Muhtemelen beni suçlamanın bir yolunu bulacaktır.

Gemi enkazına doğru döndüm. "Bunun onların gemisi olduğundan emin değiliz. Ve ona bakmanın Dünya'ya bir faydası olmayacak. Hadi gidelim."

Kayalıklar sonunda, adanın kalbini oluşturan platoya ulaşana kadar taşlı kum tepelerinden oluşan dik bir yamacı beceriksizce tırmanmamıza yetecek kadar sakinleşti. Arkamızda deniz vardı ve batıda kayalık dağlar o güne kadar gördüğüm en mavi gökyüzünü yırtıyordu. Sarp arazi birçok yönden bana Umman'ı hatırlatıyordu; toz ve kuru kayalardan fişkırarak kararlı yemyeşil alanlar, parlak mavi suyu ve çarpıcı sahili tamamlayan canlı renkler. Yine de yeterince farklıydı, ağaçlarının ve bitkilerinin çoğu yabancıydı ve bana evimden çok uzakta olduğumu hatırlatıyordu.

Özellikle de son iki haftayı *Marawati*'nin sıkışık güvertesinden daha fazla yürümeden geçirmiş orta yaşlı bir üçlü için geçilmesi kolay bir arazi değildi. Kötü durumdaki dizim henüz acı çekmiyordu, ama eklemde her yanlış adımda gelecekteki intikamı vaat eden nabız gibi atan bir dengesizlik vardı. Zemin engebeliydi, tepeler ve sığ vadiler halinde yükselip alçalıyordu. Çalılıklar sık ve dikenliydi; evet, kırmızı ve mor deniz gülleri yüzlerini güneşe çevirmek için tırmanıyordu, ama dikenli sarmaşıklar inciklerime takılmak ve ayak bileklerimi kanatmak için komplo kuruyordu. İncir ve sığla ağaçları bolca yetişiyordu, budaklı ve kıvrımlı yaşlı dedeler, kısa gölge pasajları takdir ediliyordu ama gerçek bir rahatlama olamayacak kadar azdı. Kısa sürede ter vücudumu ıslattı, giysilerim sırtıma yapıştı.

Çok sayıda tepeyi tırmandıktan sonra nefes kesici manzaralara sahip bir vadiye çıktık. Uzaktaki zirvelerin, dikenli otların ve her yere yayılan dikenli çalılıkların etrafında sisler dolaşıyordu. Burada Sokotra'nın ünlü ejderha kanı ağaçlarından ilkinin gördük ve hayretler içinde durduk. Bir ağaçtan ziyade gökyüzüne doğru itilmiş çimenli bir kubbeye benziyordu - ağaçsı bir mantar. Gövdesinden yüzlerce dal uzanıyordu, gözün delemeyeceği kadar kalın kabuk damarlarından oluşan yoğun bir ağ.

"Söyledikleri kadar tuhaf," diye yorumladım. "Başka bir âlemden bir ağaç gibi görünüyor, meleklerle ve cinlere gölge vermek için tasarlanmış bir şey gibi."

Tinbu ürperdi. "Ya da iblisler ve hortlaklar-ah, Dalila, bunu yapmak zorunda mısın?"

"Evet," dedi ve bıçaklarından birini ejderha kanı ağacının gövdesine sapladı. Bıçağı çekip çıkardı ve ağlayan yaraya soluk bir bez bastırdı.

anında kırmızıya döndü. "Bu özsuynun sahip olduğu söylenen özellikleri biliyor musunuz?"

"Bizi bir ağaç ruhuna yem edeceksin." Tinbu, Dalila'yla arasına mesafe koymak istercesine bir adım geri çekildi ve sonra ağacın gölgesine seslendi.

"Onun suçları için beni suçlama!"

"Tinbu, ağaca bağırmayı kes. Dalila, ağacı *bıçaklamayı* bırak." Sanki asi çocuklarmış gibi her birini kolundan tuttum. "Mecit'i getirmediğime pişman beni."

Ağaç ruhları tarafından rahatsız edilmeden yürümeye devam ettik ve öğle saatlerinde dinlenmek için mola verdik. Burada ve orada yerel halkın kanıtlarını gördük: bir tütsü korusunda bırakılmış bir vurucu aleti, bir dala takılmış deri bir kayış ve tozun içinde koyunların toynak izleri. Dar ve kıvrımlarla dolu bir patika bile vardı ama yine de insanların onu kullandığını gösteriyordu. Kimseyle karşılaşmamış olsak da, elimizden geldiğince izlerimizi gizleyerek uzak durmaya çalıştık.

Ne kadar yol kat ettiğimizi anlamak zordu. Güneş batarken, Sokotra'nın manzarasını kanlı tonlara boyarken, deniz çok gerimizde kalmıştı. Ancak kuzey sahilinin yakın olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu ve garip bir şekilde çok az ses vardı. Ne böceklerin gece şarkısı, ne kuşların cıvıltısı, ne de küçük sürüngenlerin ya da kemirgenlerin çıkardığı hışırtılar. Aksine sanki doğanın kendisi nefesini tutmuş, kokusunu almış bir avcının önünde donup kalmış gibiydi.

Yine de bu sessizlikte küçük bir merhamet vardı, çünkü aksi takdirde kaçırabileceğimiz küçük bir derenin hafif mırıltısını duyduğumuz anlamına geliyordu. Güneş nihayet ufkun altına kayarken dereye ulaştık. Ürkütücü olsa da kutsanmış bir manzaraydı: gölgede kalmış palmiye ağaçları ve mırıldanan suda sallanan cesetler gibi yükselen kayaların soluk tümsekleri. Dere tepeleri derinlemesine kesiyor, sığınmak için doğal bir yer sağlıyordu.

Akıntı hafifti, su güneşte geçen bir günün ardından olması gerekenden daha soğuktu. Ama susuzluğumuzu gidermeye ve tenimizdeki tozu temizlemeye yetti. Her birimiz kendi geleneğimize göre dua ettik ve sonra ateş yakmaya cesaret edemeyerek gece soğğundan korunmak için kedi yavruları gibi birbirimize sokulduk. Hurma, tuzlanmış balık ve suda bekletilmiş bisküviden oluşan basit bir yemek yedik. Başka bir zaman olsa dedikodu yapar ve hikayeler anlatırdık. Şimdi, yürüyüşümüzden ve yaşımızdan dolayı yorgun düşen arkadaşlarım benim ısrarımla kolayca uykuya daldılar.

İlk nöbeti tutmak için pelerinime sarındım ve gökyüzüne baktım. Çok güzeldi; kalın yıldız kümeleri ve bazı takımyıldızlar

şimdiye kadar gördüğüm en berraktı. Boğa'yı ve ardından Dabaran'ı buldum, gerçi ay henüz menziline değildi ve bir süre daha olmayacaktı. Diğer takımyıldızların izini sürdüm, zihnim babamın bana anlattığı hikâyelere döndü. Annem ve büyükbabam bana pratik bilgiler aşılamaya özen göstermişlerdi: mektuplarımı nasıl okuyacağımı, dört kişiyi doyurmak için bir kişilik yemeği nasıl yapacağımı, fırtınanın yaklaştığını nasıl anlayacağımı. Ama babam bir hayalperestti ve yolumuza rehberlik etmesi için güvendiğimiz göksel haritanın ardındaki eski masalları severdi. Ay manazillerinin her birini temsil ettiği söylenen ruhlar vardı. Dilekleri yerine getirebilen güzel Thurayya ve avcıları gözetken kudretli sentor al-Na'am Pullu zırhlar giyen ve tayfun rüzgârları estiren bir atın üzerinde gökyüzünde ilerlerken elinde bir yılan tutan korkunç al-Dabaran.

Babamın anlattıkları dramatik olabilirdi ve annem sık sık onu azarlardı, özellikle de yatmadan önce bana kabus gördüreceğinden korktuğunda. Ama anlattığı hikâyeler beni hiç korkutmadı. Her sokak kedisinin bir cin, dalgaların altındaki her gölgenin bir denizkızı olduğuna inanmaktan zevk alan aşırı atılgan bir çocuktum. Ama bu hayal kurmanın ötesine geçti. Kendimi son derece sıra dışı, yersiz ve genç kızlara bahşedilen kaderle asla barışık hissetmeden büyüdüm. Kalbimin gizli bir köşesinde utanç verici hayaller besledim. Ailemin çocuğu olmadığını, kanatlı atların üzerinde uçan bir kadın savaşçı kabilesinin kızı olduğumu. Ya da dalgaların altındaki gizli bir deniz krallığının varisiydim ve yelken açtığımızda sudan duyduğum fısıltılı iç çekişler ve uzaktaki garip şimşekler doğal hava olayları değil, *sihirdi*, gerçek ailem beni çağırıyordu.

Sonra büyüdüm ve bir yetişkin oldum. Bu dünyada sihir varsa, bunun bir peri masalındaki en kötü canavarlar kadar acımasız ve kurnaz olabileceğini zor yoldan öğrenen biri.

Acaba Saba'nın Ayı ne tür bir büyüdür?

Babamın bana ne anlattığını hatırlamakta zorlandım. Hikâyeyi beğenmiş, Bilqis'in Dabaran'ın ona katılmak için bir inci şekline girdiği görüntüsünden çok etkilenen ay görüntüsüyle ortak bir nokta bulmuştu - bu, annemi gördüğünde neredeyse gemisinden düşecek olan ve onunla evlenmek için korsanlık hayatını bırakan bir adamdı. Gözlerimi kapatsam, hikâyeyi anlatırken anneme göz kırptığını ve -gençlik korkumla- kimsenin izlemediğini düşündüğünde annemin poposunu şefkatle sıktığını hâlâ görebilirdim. Romantizmden hoşlanan bir çocuk değildim.

Ama canı, güce aç bir Frank'in bir aşk hikâyesinin gücüyle Sokotra'ya kadar geldiğini hayal etmekte zorlanıyordum. Peki Dünya ona başka ne söylemişti? Falco, Saba'nın Ayı'nın böylesine tehlikeli bir maceraya atılmaya degecek ne *yapabileceğine* inanıyordu? Dünya'nın masasındaki belgelerden daha fazlasını almadığım için şimdi pişmanlık duyuyordum. Tek hatırladığım, yaklaşan güneş tutulmasının anlatıldığı sayfaları açık bırakılmış olan almanaktı - artık sadece birkaç hafta vardı. Salima'nın tehdidine karşı duyduğum çaresizlik ve öfke yüzünden sağlıklı düşünemiyordum ve diğer kitaplardaki tuhaf sözcükler ve semboller kafamı daha da karıştırmıştı. Ama onları yanımda getirecek bilgiğe sahip olsaydım, yol arkadaşlarım ve ben yolculuğumuz sırasında metinleri inceleyebilir, birlikte ne yapabileceğimizi öğrenebilirdik.

Kendime *bunun önemli olmadığını* söylemeye çalıştım. *Dunya'yı bulmak için daha çok endişelen ve muhtemelen var olmayan büyümlü mücevherlerin amacı hakkında daha az endişelen.* Ama kalbimde, gökyüzündeki soğuk yıldızlara bakarken, bunun o kadar kolay olmayacağını biliyordum ... ne onu uzaklaştırmak ne de içimde derinlere gömülü masalları unutmak.

Bölüm 15

Ertesi sabah uyku bana kararlı bir şekilde yapıştı, tutulmuş bir ayın üzerinde süpürülen çekirgelerin tuhaf rüyaları beni sisli kafalı bıraktı. Uzakta tek başına dolaşan bir akbaba dışında, dünya hala garip bir şekilde hayattan yoksun görünüyordu. Böcek ısırıklarıyla uyanmamıştık ve şafak kuşların tatlı cıvıltıları olmadan gelip geçti. Derede balık yoktu ve sabah çiyiyle parıldayan ağlarda örümcekler yoktu. Sanki Sokotra'yı geçmek yerine bir masal kitabının sayfalarına, sakinleri görünmez kılınmış bir diyara kaymış gibiydik.

En azından kampımızdan ayrılmaya çalışana kadar.

Dalila bizi durdurmak için kollarını açtı, tahta asası neredeyse çeneme çarpıyordu. "O ayak izi dün gece orada değildi."

Tozdaki bir lekeden biraz daha fazlası olan söz konusu ayak izi, küçük kampımızın gece bile görülebileceği dolambaçlı toprak patikadaki bir yükselti üzerinde bulunuyordu. Yine de ayak izinin sahibinin de *bizim tarafımızdan* görülebilmesi gereken bir noktaydı. Ay ve yıldızlar parlaktı, ne çalılar ne de ağaçlar bu alanı kapatıyordu.

Kaşlarımı çattım. "Birini görmüş olmalıyız. Nöbetiniz sırasında ikinizden biri uyuyakaldı mı?"

Dalila ve Tinbu kararlı bir şekilde inkâr edince, izi incelemek için yaklaştım. Benimkine yakın büyüklükte bir ayakkabı -belki de bir sandalet ya da bot- tarafından yapılmış gibi görünüyordu. Derin bir izdi ve yine de tuhaf bir şekilde tek izdi. Şimdi, kuşkusuz, gece yarısı yabancılarla karşılaşan ve düşmanca bir şöhrete sahip bu topraklarda yalnız bir gezgin olsaydım, ben de donup kalır ve sessizce geri çekilir, izlerimi silip süpürürdüm.

Ama onları görmeliydik. Onları duymalıydık.

"Dalila ..." Tinbu'nun sesi şefkatliydi. "Sence ayak izi biz gelmeden önce oradaydı ve sen onu fark etmemiş olabilir misin?"

"Dün gece orada değildi," dedi kararlılıkla. "Ben böyle şeyleri ararım."

Bakışlarımı puslu ufka doğru kaldırdım. Yükselen güneş sabah sisini yakıp yok ediyor, hızla buharlaşan çiyin pırıltılı kızarıklığını oluşturunuyordu. Bu genellikle sabahın en sevdiğim kısmıydı, huzur ve yeni bir günün vaadi neredeyse büyüleydi.

Ama şimdi öyle hissetmiyordum.

Tinbu ve Dalila hâlâ tartışıyorlardı.

"Boş yere öfkeleniyor olabilirsin," dedi Tinbu. "Gözlerini biliyorum-"

"Gözlerim iyi," diye tersledi Dalila.

Ayağa kalkarak, "Gidiyoruz. Akşama kadar bu kampla aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak istiyorum."

Fazla uzağa gidemedik.

Gün ortasında, yola çıktığımızda seyrek olan insan yerleşimi izlerini görmezden gelmek imkansız hale gelmişti: devedikenlerine takılmış koyun kılı tutamları ve açıkça bakımlı zeytin ve incir ağaçlarından oluşan bir koru; genişleyen bir patıkada çok daha fazla ayak izi ve bilinmeyen yerlere giden yönleri gösteren kaya çukurları.

İlk başta hafif duman kokusu neredeyse hoş karşılanıyordu. Gökyüzünde buna karşılık gelen bir duman bulutu olmamasına rağmen, ıssız bir portal dünyasında tek insan olmadığımızın bir işareti olduğunu varsaydığımız ocak ateşleri. Koku ağırlaştı ve hangi yöne dönersek dönelim kaçınılması imkânsız bir hal aldı. Sonra daha kötü bir çürümeyle birleşti. Ölümün ve çürümenin, eski kanın ve dökülen bağırsakların hastalıklı tatlı kokusu sıcak havada yoğunlaştı ve çok sessiz bir köye geldiğimizde, sanırım hepimiz korkunç bir şey keşfetmek üzere olduğumuzu biliyorduk.

Komşu ağaçların gölgesinde durduk. Buradan, yanmış kulübelerin kararmış kalıntıları ve kırık bir hayvan ağılı görünüyordu. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Bağırان çocuklar, yabancıların yaklaşmasına havlayan köpekler yoktu. Eşyalar çevreye saçılmıştı, kilitlenmemiş bir kapı sallanarak açılıp gürültüyle kapanıyordu.

"Ne yapacağız, nakhudha?" Tinbu fısıldadı.

Mükemmel bir soruydu. Hiçbir parçam o köye daha fazla yaklaşmak istemiyordu ama keşif yapmak için buradaydık, bulamasak bile cevapları ortaya çıkarmak için

onlar gibi. Sahildeki gemi enkazı, tepelerdeki garip yaşam yokluğu, açıklayamadığımız ayak izi ve şimdi de bu. Bunların hiçbirisi gelecekle ilgili güven verici bir imaj çizmiyordu.

Geri dönmek istedim. İçgüdülerim bana geri dönmemi *söylüyordu*. Ama ne zaman *Marawati*'ye binip buradan gitmeyi düşünsem, Marjana'nın boğazına dayanmış bir bıçak görüyordum. Evimin ateşe verildiğini, annemin geçmişimden gelen intikamcı bir hayalet tarafından saldırıya uğradığını gördüm. Mustafa ve küçük ailesi, hiç karışmadıkları suçlar yüzünden idam edildi. Sevdiklerim *benim* seçimlerim yüzünden, ben onları kurtaramadan düşmanlarım tarafından cezalandırıldı.

Odaklan. "Hızlı bir tarama yapalım," diye karar verdim. "Daha fazla adam indireceksek, bunun doğal mı yoksa insan kaynaklı bir salgın mı olduğunu bilmemiz en iyisi. Ama yüzünüzü kapatın ve silahınızı yanınızdan ayırmayın." Sarığımın kuyruğunu burnumun ve ağzımın etrafına sardım, sonra kılıcımı ve fırlatma bıçağımı serbest bıraktım.

Mütevazı bir köydü, bir düzineden fazla saz kulübe ve bunun yarısı kadar küçük taş ev vardı. Ama kırık çömleklerde, yere düşmüş kilimlerde ve yol boyunca dağılmış mobilyalarda bolluk belirtileri vardı. Hayvanlar gitmişti ve orada burada tahıl izleri vardı, bu da yiyecek çuvallarının taşındığını gösteriyordu. Burası açıkça yağmalanmıştı. Ancak yanmış kulübelere rağmen, çok az şiddet belirtisi vardı. Ceset yoktu, kan yoktu.

Hiç mantıklı değildi. Bu gibi köylere yapılan baskınların sonuçlarını gördüm. Vahşidirler, dehşet vericidirler ve iz bırakırlar. Kırsal kesimdeki yoksulların yaşamlarını çalacak ve yok edecek kadar zalim olanlar, kanıtları saklamayı nadiren önemserler ve saldırdıkları kişiler, bir araya getirdikleri evlerini ve geçim kaynaklarını savunmak için ölümüne savaşırlar.

"Herkes nerede?" Dalila nefesinin altında sordu.

"Belki de buraya saldıran her kimse sakınlerini kaçırmıştır?" Ben önerdim. "Köle tacirlerinin tüm nüfusu kaçırdığını biliyorum."

"Ve kimse karşılık vermedi mi?" Tinbu şüpheyile sordu. "Buna inanmıyorum."

Ben de görmedim. Tinbu ve Dalila devam ederken kulübelerden birine bakmak için durdum. Girişinden sarkan yırtık pırtık perde rüzgârda dans ediyordu. İçerisi karanlıktı -parlak güneşe bakılırsa mümkün görünenden daha karanlık- ama küçük bir Hristiyan mabedinin çizgilerini seçebiliyordum: İsa Peygamber ve annesinin ikonasının yanında yarı erimiş bir mum, kutsanmış olsunlar. Yaklaştım ve sonra durdum. Kulübeden çok özel bir koku geliyordu. Duman değil, çürüme değil.

Şimşek. Fırtına bulutları ve tuz, çürüyen deniz canlılarının salamurası ve muson yağmurlarının ağır nemli havası. Sahildeki harap gemiden yayılan kokunun aynısıydı bu.

Sonra Dalila'nın nefesi kesildi.

Dalila'nın hiç nefesi kesilmezdi. O benim en amansız, en esrarengiz yoldaşımdı, her zaman diğerlerimizden on adım öndeydi. Bu yüzden o sesi duyduğumda kulübeden fırladım ve ayaklarımın beni götürebildiği kadar hızlı bir şekilde onun yanına koştum. O ve Tinbu ileride, göze batmayan bronz bir haçla işaretlenmiş büyük bir taş binanın ötesinde dolaşıyorlardı; bir kilise. Yanında, Sokotra'da gördüğüm en büyük ejderha kanı ağacı vardı ve küçük kilisenin üzerinde, köyün kalbi olan harika gölgeli bir merkezi buluşma yeri sağlamış olmalıydı.

Üç ihtiyar -iki yaşlı kadın ve uzun siyah bir cübbe giymiş kır saçlı bir adam- ağacın gövdesine mızrakla saplanmıştı.

Adımlarım yavaşladı, içimi bir korku kapladı. Arkadaşlarım yara almamıştı; Dalila'yı haykırtan şey korkunç görüntüydü. Ama korkunçtu. Mızraklar üç ihtiyarın karnını delerek onları yerden biraz uzakta tuttu. Cesetler silahların üzerine eğilmişti, derileri maviydi ve vücutları büzüşmüştü. Bir kadının parmakları hâlâ mızrağın etrafını pençeliyordu.

Acı verici bir ölüm olurdu, *yavaş* bir ölüm.

Tinbu ağzını kapattı. "Tanrılar merhamet etsin, neden bir insan yaşlı insanlara böyle zarar verir? O kadınlar muhtemelen *büyükanneler*."

"O adam bir rahip," dedi Dalila. Yüzü ifadesizdi, gözleri öldürülen yaşlılara kilitlenmişti ama kendi haçını tuttuğunu gözden kaçırmadım. "Bu köy Hristiyan."

"Bir rahip mi?" Tinbu şaşkınlıkla tekrarladı. "Bubunu yapanın Frank olmadığı anlamına mı geliyor?"

Dalila acı bir ses çıkardı. "Franklar geri kalanımızı sadece işlerine geldiğinde Hristiyan olarak görüyorlar."

Köy duvarlarının ötesinden bir dal kırıldı. Etrafımda döndüm, fırlatma bıçağımı kaldırdım. Ama kalbimin çarpıntısından başka ses yoktu. Ağaçta öldürülen yaşlıların hışırdayan giysileri dışında hiçbir hareket yoktu.

Çıkın buradan. Yanmış kulübeden gelen yıldırım kokusu, ayak izi ve şimdi de üç vahşi cinayet. Hepsi hoşuma gitmeyen bir şeye dönüşüyordu.

"," diye karar verdim. "Hemen şimdi."

Dalila beni görmezden gelerek cesetlere yaklaştı. "Onları gömmek istiyorum." "*Gömmek* mi?"

"Evet," diye kesin bir dille cevap verdi.

"Dalila, bunun ne kadar süreceği hakkında bir fikrin var mı?"

Bana ters ters baktı, gözlerinde alışılmadık bir öfke parlıyordu. "Eğer Müslüman olsalardı bunu yapardın."

Bu suçlama beni tamamen şaşırttı. Dalila'nın daha önce yabancılar için bu kadar endişelendiğini hiç görmemiştim. Ve yine de . . .

mydım?

Büyükanneler halkımın tarzında örtünmüş ve yaşlı adam bir şeyhin sarığını takmış olsaydı, kalbim kalıp onları elimden geldiğince kefenlemekte ve mezarlarında cenaze namazı kılmakta ısrar eder miydi? Evini terk edip yanımda duran dostum Dalila bana gerçekten inanıyor muydu?

Haksız mıydı? Tahmin ettiğimden daha fazla şaşkınlık içinde ağzımı açtım ama yanıt vermekte tereddüt ettim.

Tinbu bileğime dokunarak benden önce davrandı. "Zaman yaratacağız, Dalila. Neden bir kürek aramıyorsun? Amina ve ben cesetleri aşağı indiririz."

İğrenç ayrıntılarını anlatmayacağım tüyler ürpertici bir işti. Cesetler yürek parçalayıcı derecede zayıf ve hafifti ve bu zavallı insanların böylesine vahşi bir şekilde katledilmelerinin bir nedeni olduğunu düşünemiyordum. Ne kadar zaman önce öldürüldüklerini belirlemek zordu, rüzgâr ve kuru hava çürüme sürecini yavaşlatmıştı.

"Amina, şuna bak," diye fısıldadı Tinbu, rahibin boğazındaki, sanki yaşlı adama bir iğne batırılmış gibi duran üç eşit delik izini göstererek. "Kadınlardan birinde de benzer bir yara görmüştüm ama alakasız bir yaralanma olabileceğini düşünmüştüm."

Kaşlarımı çattım ve aşağı indirdiğim kadının boynuna baktım ama derisi benzer bir yarası olup olmadığını görmek için fazla morarmıştı. Yine de cesetlerin görünüşünde, korkunç ölüm şekillerinin ötesinde tedirgin edici bir şey vardı. Derilerine tuhaf bir mavi gri yayılmış, gözleri soluk ay taşları gibi bulutlanmıştı. Hiçbirine böcekler ya da hayvanlar tarafından dokunulduğuna dair bir işaret yoktu.

Ürperdim. "Çabuk kazalım."

Ancak Sokotra'nın toprağında hızlı kazmak mümkün değildi ve üç sığ mezarı ortaya çıkardığımızda öğleden sonra olmuştu.

Tinbu cesetlerin üzerine toprak ve taş atarken Dalila dualar okuyor, ben de her iki elimde birer silahla etrafı kolaçan ediyor, gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyordum. Terden sıırıslıklam olmuştum, günün sıcağına ve kendi çabalarımına rağmen titriyordum.

Arkamda bir sopa daha kırıldı.

Döndüm ve bıçağıımı fırlattım. Çalılıkların arasına girdi ve bir hayvanın çığılığını, bir insanın öfkeli böğürmesini bekledim. Ama yanıt gelmedi.

"Amina?" Tinbu'nun sesiyle sııradım ve arkadaşımın bana endişeli bir bakış attığını görmek için tekrar arkama baktım. "Her şey yolunda mı?"

"Bir şey duyduğumu sandım." Kılıcımı kavrayarak bıçağı fırlattığım yere yaklaştım. "Gitmeye hazır mıyız?"

"Evet. Dalila bitirdiğini söylüyor."

"Güzel." Çalıları tekmeleyerek attığım bıçağı aradım ama çakıllı zemin çıplaktı. Yabani otların arasına daldım, sarmaşıkları uzaklaştırdım ve bir diken elime battığında küfrettim.

"Amina, !" Dalila seslendi. "Gitmek için acele ettiğini sanıyordum."

"Bıçağıımı bulmam gerek!" Yere diz çöküp ellerimi çalıların arasında gezdirdim. Parmaklarım ıslak ve yapışkan bir şeye dokundu ve bunun küçük bir kuş yuvasının kalıntıları olduğunu fark ettiğimde irkildim. Yumurtalar kırılmış ve sıvı sızıyordu, anne kuşun iskelet kalıntılarından sarmaşıklar büyüyordu.

Gördüğüm manzara karşısında kalbim durdu. Belki de aşırı tepki veriyordum; kuşlar her zaman hastalıktan ölürdü. Pek çok hayvan yumurta avlıyordu. Ama bu köyde tanık olduklarımızdan sonra, özellikle anne ölümü sahnesi içime korku dalgaları saldı. Geri çekildim. Bıçağıımın canı cehenneme. Buradan çıkıyorduk.

Dikenler sarığıımı son bir kez daha çekiştirdi, neredeyse . Ellerimi kumla ovdum ve taze mezarlara son bir kez bakarak zavallı yaşlılar için kendi dualarımı ekledim. Ölümlerinin Frank'ın işi olup olmadığını bilmiyordum (daha önce hiç böyle mızraklar görmemiştım, ama yine de hiç Frank görmemiştım), ama bu olasılık içimi ürpertiordu. Tinbu ve Dalila çoktan köyün dışına açılan kapının ötesine geçmişlerdi ve onlara yetişmek için acele etmem gerekiyordu.

Ama köyden ayrıldığımızda izleniyor olma hissinin dağılıcağıını ummuşsam fena halde yanıılmışım. Gizli hayvanların sıırayışlarını duydum.

Hışırdayan her çalıda ve her gölgede dikkatli gözlerin ağırlığını hissettim. Tamamen gergindim, ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

Arkadaşlarım o kadar etkilenmedi.

"Amina, bizi takip eden bir şey yok," dedi Dalila öfkeyle, kulağıma iç çektiğine yemin ettiğim küçük bir palmiye ağacının başını kestiğimde. "Ben olsam duyardım."

Sanki cevap veriyormuş gibi esintide bir *kahkaha* duyuldu.

"Bana *bunu* duyduğunu söyle!" Etrafımda döndüm ve girdiğimiz bodur ağaçlardan oluşan koruyu çılgınca aradım. Sokotra'nın amansız güneşinde bu kadar uzun süre kaldıktan sonra, korunun karanlığını rahatsız edici buldum. Dallar başımızın üzerinde birbirine dolanmış ve karışmış, gölgelikten sızan azıcık güneş ışığı dikenli parmaklar halinde düşüyordu.

"*Amina*." Tinbu'nun sesini gerçek bir endişe renklendirdi. Ellerini omuzlarıma koymak için yaklaştı. Yanında Dalila taş suratlı duruyordu - köyde aramızda her ne geçtiyse hâlâ devam ediyordu. "Sakin ol dostum," diye devam etti. "Korkunç bir gündü. Orada gördüklerimiz herkesi çıldırtabilir."

Gözümün ucuyla, bir hareket bulanıklığı gördüm.

Tinbu'yu yakalayarak, tam boğazına saplanacak bıçak uçup bir ağaca çarpacakken onu yolumdan çektim. Bıçağım, köyde kaybettiğim bıçak. Ağaca o kadar sert çarpmıştı ki bıçak gövdesine saplanmış, kabzası çılgınca titriyordu. Uçtuğu yöne doğru döndüm.

Dumanlı bir figür ağaçların arasından bir leopar zarafetiyle düştü. Sanki gölgelerin kendisi bir şekil almıştı, *tanıdık* bir şekil; erken gelen gecenin parçaları bir araya gelerek en kötü canavara dönüşüyordu. Hayatımın en karanlık anlarında acımasız, soğuk bahaneler sunan ve en iyi anlarında adımı mırıldanan yaratık.

On yıl önce ölüme terk ettiğim canavar. Asif'i öldürmekten daha kötüsünü yapan iblis.

"*Karıcığım*," Raksh. "Uzun zaman oldu."

Maldivler'de Üzücü Bir Akşam

-Jamal . . . *Jamal*, bağırmayı kes. . Böyle bağırıp çağırarak mürekkep hokkanı devireceksin ve ben de hikayeye tekrar başlamayacağım.

-Sizi yanlış yönlendirmedim! Sadece ... tüm bilgileri hemen sunmadım. O yıllar üzücü yıllardı ve onları hatırlamaktan hoşlanmıyorum. Ama tüm kirli ilişkiyi istiyorsanız -bağışlayın beni, süslü bir akademisyen konuşmasında söylediğiniz gibi "zengin bir bağlamsal arka plan" istiyorsanız- tamam.

-Yanlışlıkla bir iblisle evlendiğim gece hakkında konuşalım.

Maldivler'deydik, Lanka'daki bir prensese gönderilmek üzere bir düzine sandık dolusu Gujarati kumaşı ve bunların parasını ödemeyi amaçlayan incileri sattıktan sonra yük ambarımız bomboştu (zamanlama aldatıcıdır, ancak devam etmekte olan bir iş anlaşmasını soyarsanız, bir işin planlama maliyeti karşılığında iki ödül kapabilirsiniz). Maldivler çok güzel, şimdiye kadar ziyaret en Tanrı vergisi yerlerden biri. Kumsallar aydan daha beyaz, su çarpıcı bir tropik mavi, o kadar canlı ve berrak ki cennetten fırlamış bir renk tonu gibi. Yerel halk yasal şüpheleri olan gezginlere karşı nazik ve pragmatik bir şekilde uzlaşmacı ve yemekler mükemmel.

Bununla birlikte Maldivler'de pek de neşeli zaman geçirmiyordum. Üçüncü kocam Salih, hasta anne babasının yalvaran mektuplarıyla Srivijaya'ya dönmek zorunda kalarak işten kısa bir süre önce beni terk etmişti. Boşanmamız dostane bir şekilde gerçekleşti, bir eşten barışçıl bir şekilde ayrıldığım tek zamandı ve yine de bu onun kaybını daha da keskinleştirdi. Daha önce kocalarımı daha çok

Kişiliklerinden yelken yetiştirme yetenekleri ve bunu yaparkenki çekicilikleri. Birkaç mevsimlik yol arkadaşıydılar, daha fazlası değil. Ama Salih'te ferahlatıcı bulduğum bir tatlılık ve benim hiç gitmediğim kadar doğuya seyahat ederek geçirdiği bir ömürden sonsuz hikâyeler vardı. Buna aşk demezdim ama en çok yaklaştığım şeydi ve üç ay geçmiş olmasına rağmen onu hâlâ çok özliyordum.

Yani yola çıkacağımız günün bir gece öncesinde, mürettebatım ve yerli müzisyenlerden oluşan bir grupta taze balık ziyafeti çekmiyordum. Bunun yerine, müzisyenlerin yerli palmiyelerden yapılan mükemmel bir şarap olduğunu vaat ettikleri çok büyük bir fıçıyı, üzüntülerimi tek başıma boğmak için deniz kıyısına götürmüştüm.

Şimdi, şaraba karşı bir zaafım var. Bugün bile, yıllardır doğruluk yolundayken ve yasak olanın bir damlasının bile dudaklarımdan geçmesine izin vermezken, hala bir kadeh içmeyi arzuladığım anlar oluyor; onun tatlılığıyla hafifleyeceğini bildiğim sıkıntılar. Ancak şarap benim gibi insanlar için bir lükstü ve içkimi ölçülü içmeyi hiçbir zaman öğrenemedim. Bazıları kadar içkiye bağımlı değildim, ama içtiğim zaman çok fazla içtiğimi ve genellikle felaket etkisi yarattığımı söylemem yeterli.

O gece de öyle yapıyordum, içiyor ve ay ışığının aydınlattığı kumsalın üzerinde hızla akan siyah dalgalara hüznle bakıyordum. Akıntılarının Salih'i daha da uzağa götürdüğünü bildiğim için denize lanet ediyordum. Onu takip etmediğim için kendime de lanet ettim. Davet oradaydı, aramızda konuşulmamıştı ama ben bu davete icabet etmemiştim. Nasıl kabul ki? Ödemem gereken bir tayfam vardı ve Lanka'nın ötesindeki sular hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Belki Salih gibi özgür olsaydım, kendimi başka bir gemiye kiralayabilseydim, buna cesaret edebilirdim.

Ama özgür değildim. Bakmam gereken bir ailem ve pahalı bir çıraklığa başlayan bir kardeşim vardı. Ve hangi yasalara saygılı tüccar, mallarını taşıması için bilinmeyen bir kadın nakhudha'yı işe alırdı? Bu çok saçmaydı, her zaman uzakta kalacak bir hayaldi.

Acınası bir şekilde iç çekerek kendimi nemli kumların üzerine attım ve parmaklarımı kurumakta olan yosunların arasında gezdirdim. Uzakta, terk ettiğim partiden gelen müzik tınları dalgaların gürültüsünden zar zor duyuluyordu. Yıldızlar , yumuşak kadife geceye karşı parıldayan ve akıl almaz derecede büyük bir şekilde yayılıyordu. Bu öyle bir manzaraydı ki insanı eziyor, kendini ezici derecede küçük ve önemsiz hissettiriyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım. Evrendeki yerimin hatırlatılmasına ihtiyacım yoktu.

"Bağışlayın beni..." diye araya havalı bir ses girdi. "Ama siz nakhudha olabilir misiniz?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Hayatımda gördüğüm en güzel insan başımda duruyordu.

Bu endişe verici olmalıydı, ben gizlice yaklaşılması kolay bir insan değilim. Ama bu adam bunu yapmıştı ve Tanrı beni , ne kadar iyi bir insan örneği idi. Düşüncelerimi, nefesimi ve sağduyumumu çalacak kadar iyi. Yaklaşık benim boyumda, bir kamış kadar uzun ve zayıf görünüyordu; tuhaf bir şekilde zayıftı, çünkü vücudu -kalın, kaslı kalçaları ortaya çıkaran kısa bir şal ve geniş omuzlarına zar zor yapışan desenli bir şal- hem katı hem de cisimsiz görünüyordu, sanki hem oradaymış hem de orada değilmiş gibi.

Çarpıcı adam zarif bir şekilde çömeldi, uzun parmakları kuma gömüldü. Gümüş ay ışığıyla yıkanan boynunun kıvrımı, bahçedeki bir söğüt kadar güzeldi.

"Size katılabilir miyim?" diye sordu beyaz dişlerini göstererek.

Cevap olarak bir tür karışık ses çıkardım. Yakışıklı bir yüzü, yuvarlak çukurlu yanakları ve uzun bir burnu vardı. Başı açıktı, siyah saçları kafatasının arkasında alışılmadık derecede büyük bir düğüm halindeydi. Ağır, zarif kaşları burnunun üzerinde birleşiyor, uçan bir kuş gibi, göksel bir varlığın resmi gibi gözlerinin üzerinde kanatlanıyordu. Sakalları iyi kesilmişti ve ağzının etrafında gümüşü bir kızılık vardı.

Büyük, sıvı siyah gözler, bir dişi geyiğinki kadar güzel, benimkilere kilitlendi ve sonra adam gülümsedi, insanların geri almak için dağları deldiği türden bir gülümseme. "Sen nakhudha Amina al-Sirafi'sin, değil mi? İlk arkadaşın Tinbu seni burada bulabileceğimi söyledi."

Tinbu'dan bahsedince aklım başıma geldi. Tinbu bu erkek, houri benzeri yarattığı beni araması için mi göndermişti? Ve sonra adam başını eğdiğinde, birkaç tutam ipeksi saçı yüzünün etrafına ustaca döküldüğünde ve misk koktuğunda, ipuçları daha düzgün bir şekilde yerine oturdu. Elbette onu bana Tinbu göndermişti. O, Asif ve Dalila muhtemelen şu anda bunun için kıkırdıyorlardır.

"Dinle," diye başladım pişmanlıkla. Nasıl bu kadar *güzel* kokabiliyordu? "İşinizde çok yetenekli olduğunuza eminim ama bu tür konulara girecek ne havamda ne de iznim var." Elimdeki içki de aynı şekilde kabul edilemez olduğu için kötü zamanlanmış bir iddiaydı. Ama her seferinde bir günah.

Dudakları eğlenerek kıvrıldı. "Ne iş için gönderildiğimi düşünüyorsun?"

Çeşitli özelliklerini biraz kararsızca işaret ettim. "Elbette biliyorsun."

Keyifli kahkahalar attı. "Neden, nakhudha, ne kadar açık sözlü! Ne yazık ki, sizi aramamın nedeni böyle cazip bir eşleşme değil, yine de buna çok da karşı çıkmazdım." İmkânsız gözleri eğlenceyle parıldadı. "Buradayım çünkü ikinci kaptanınız bir adam eksisiniz olduğunu söyledi ve ben de onun yerine geçebileceğimi umuyordum."

Zihnim haince bir hızla bu muhteşem yaratığın Salih'in yerini nasıl alabileceğini düşünmeye başladı. Hiçbirinin kayıklarla bir ilgisi yoktu, gerçi kürek çekmek için kesinlikle kalçaları vardı. Ama onun dışında fazla cilalı bir görünümü vardı, elleri manikürlü ve nasırsızdı. Genç değildi, ama cildi pürüzsüzdü, benim mesleğimde biriken güneş hasarından yoksundu.

"Bir denizci gibi görünmüyorsunuz," dedim.

"Belki değil, ama gemilerde bolca vakit geçirdim. Kürek çekebilir, yelken bezi onarabilir ve yeterince iyi halat bükebilirim." Durakladı. "Ama daha önemlisi, sizi memnun edeceği çok daha kesin olan başka bir beceri getirdim."

Başka biri olsa, bu kibirli flört itici gelebilirdi. Ama karşımdaki bu tuhaf adamda hem mütevazı hem de dokunulmaz bir özgüven vardı. "Adın ne senin?" Onun yerine ben sordum.

Bir başka şaşkın gülümseme. "Bana Raksh diyebilirsin."

"Raksh?" İsim hem tanıdık hem de yabancı geliyordu ve telaffuz ediş şeklini anlamaya çalıştım. *Onu* tanımaya çalıştım. Binlerce yıldır okyanusun etrafında dolaşan insanların soyundan gelen birçoğumuz gibi, o da yüzlerce farklı memleketten gelmiş gibi görünüyordu ve kusursuz Arapçasına izini süremediğim bir aksan damgasını vurmuştu. Teni benimkinden daha açık kahverengiydi ve tuhaf, neredeyse mavi bir solgunlukla dokunmuştu. Belki de ışığın bir oyunuydu.

"Bu Gujarati mi?" diye

sordum. Güldü. "Pek

sayılmaz."

"O zaman ?" Merakımı açığa vuracak kadar ilgimi çekmiş bir şekilde bastırdım.

"Burası. Orada. Binlerce farklı yer ve hiçbiri."

. "Şair olduğunu iddia ediyorsun, öyle mi? Ve beni bir denizcinin yelken açabilmesinden daha çok memnun edeceğini düşündüğün beceri nedir?"

"Neden, Amina al-Sirafi . ." Raksh'ın gözleri beni kuma sabitlemiş gibiydi. "Sana şans getirebilirim."

"Şans mı?"

"Şans. Denizcilerin en çok güvendiği şey bu, değil mi?" Raksh konuşurken daha yakına eğildi, saçının birkaç teli omzuma düştü. Ağırlıkları ve yumuşaklıkları bana bükülmemiş yünü hatırlattı ve varlığının beni ne kadar dengesizleştirdiğini belli etmemeye çalışarak ürperdim. Ama sandığımdan daha sarhoş olmalıydım, çünkü tekrar sırtıttığında bir an dişlerini gördüğüme yemin edebilirim. Bu kadar yakından yanaklarına dağılmış koyu lekeleri görebiliyordum.

Çiller, diye karar verdim ve palmiye şarabımdan bir yudum daha aldım çünkü ben bir aptalım. "Şansın gerekliliğini tartışamam ama böylesine kaygan bir şeyi, her yerin ve hiçbir yerin Raksh'ını dizginleyebileceğini iddia eden bir adama para verecek kadar aptal değilim. Mürettebatıma katılmakla gerçekten ilgileniyorsan, yarın sabah Tinbu'yu görmeye gel. Gemim *Marawati*."

"Gideceğim." Ama Raksh gitmedi. "Nereye gidiyorsun?"

"Calicut ve sonra Hindistan kıyıları. Ne tür işler olduğunu göreceğiz. Yakında at getirme mevsimi gelecek ve bu işte her zaman para vardır."

"Sesin heyecanlı gelmiyor."

Omuz silktim. "Bu bir iş."

Başını eğdi, beni süzüyor gibiydi. "Peki herhangi bir yere gidebilseydin nereye giderdin?"

Evim. Ama bunu söylemedim, çünkü o sahiplenebileceğim tek ev *Marawati*'ydi. Annemin yüzüne yıllardır bakmamıştım, babamın öldüğü günden beri. Nasıl bakabilirdim ki? Son ayrıldığımızda sevgili bir çocuktum. Şimdi bir hırsız ve katildim ve eve gönderdiğim paraya ve annemin gönderdiği yalvaran mektuplara rağmen, kollarını bir kez daha etrafımda hissetmek için ne kadar can atsam da, onunla yüzleşme ihtimali beni utançla dolduruyordu.

Bunlar, dili ne kadar yaldızlı olursa olsun, bir yabancıyla paylaşacağım hayaller değildi.

"Çin," dedim usulca, Majed'le birbirimize verdiğimiz saçma sözü yineleyerek. "Çin'e gideceğim."

Raksh'ın büyüleyici bakışları benimkileri terk etmemişti. "Neden Çin?"

"Lanka'dan daha doğuya gitmedim." Bunu neden itiraf etmişim ki? "Ama her zaman istemişimdir," diye haykırdım, bunu söylerken kendimi kararsız hissediyordum, sanki bu itiraf içimden zorla çekilmiş gibiydi.

Daha yakına eğildi. "Sen . . . hırs yayıyorsun, bunu biliyor musun?" Sesinde garip bir açlık . "Gerçek bir özlem ziyafeti."

Sonra -ben alay edemedim, kendimi daha derine inmekten alıkoyamadan- Raksh yüzüme dokundu.

O olmayan her şey bir anda yok oldu. Gece yarısı kumsalı, soğuk yıldızlar, uzaktaki arkadaşlarımla kahkahaları... hepsi bir anda yok oldu. Raksh'ın parmakları çenemde tüy gibi hafifti ama yine de hareket edemiyordum. *Düşünemiyordum*. Gözleri alev alev yanıyordu, o kadar parlaktı ki onlara bakmak canımı yakıyordu ama bakışlarımı kaçırıyordum. Simsiyah derinliklerinde kıpkırmızı bir çizgi çiçek açmış, kavurucu ateşten gözbebeklerini aydınlatıyordu.

"Bana ne istediğini söyle Amina al-Sirafi," diye mırıldandı. "Hepsini söyle." "Her yere gitmek istiyorum. Harika olmak istiyorum."

Kelimeler ağzımdan döküldü.

Dudakları, arzuları ve itirafları o kadar hızlı dökülüyordu ki neredeyse boğuluyordum. "Anneme tekrar bakmak ve gözlerindeki gururu görmek istiyorum. Sadece masallarda duyduğum toprakları keşfetmek ve oralarda yaşayanların hikâyelerini dinlemek istiyorum. İstiyorum. *Çok şey* istiyorum."

Eğer daha önce çok rahat konuştuğumu düşündüysem, şimdi olanlarla kıyaslanamazdı. Elinin baskısı ve gözlerinin yakıcılığı beni kaçamadığım rüya gibi bir sisin içine çekti. Yüksek sesle söylenen her arzuyla birlikte, ne söylediğimin neredeyse hiç farkında olmayana kadar durmakta zorlanıyordum. Bir noktada, dalgaların ayaklarımı gıdıkladığını hatırlıyorum; sahilde o kadar uzun süre oturmuş olmalıyız ki gelgit başlamıştı. Yine de şarap fıçısını bitirmeme yetecek kadar uzun süre oturmuştuk, çünkü bitirdiğimde Raksh sonunda beni serbest bıraktı ve dünya biraz olsun aydınlandı.

"Korkma." Burnuma dokundu ve fıçıyı aldı. "Bundan biraz daha alacağım. Daha yeni başlıyoruz ve biraz likörün dili gevşettiğini görüyorum."

Gerçekten de döndüğünde elinde her birimiz için iki şişe ve yüzünde hafif şaşkın bir ifade vardı.

Uzun bir yudum alarak, "Bu *mükemmel*," diye fışkırdı. "Ne muhteşem bir karışım!"

Raksh'ı gizemli Maldiv palmiye şarabıyla tanıştırmak, geriye dönüp bakıldığında, bir başka hataydı.

Benimkini aşan bir keyifle içti ve beni tekrar kelimenin tam anlamıyla büyülemediyse de buna pek gerek duymadı - artık birbirimizin arkadaşlığından gerçekten keyif alıyorduk. İçtik, güldük, yüzdük ve yıldızlarla parlayan kumsalın ve dans eden sörfün dalgalı şeridi boyunca yürüdük,

Diğerini tutarken takılıp düşüyor ve kıkırdıyorduk. Bir noktada sallanan palmyelerden oluşan bir korunun içine düştük ve dökülen yapraklardan oluşan yumuşak yatakların üzerine yayıldık.

Başlarımız yan yana uzanırken Raksh, "*Büyüleyicisin*," diye mırıldandı. "Ne zamandır burada balıkçıların ve küçük tüccarların aptal, *sıkıcı* hayallerini dinlemek zorunda biliyor musun?"

"Kulağa korkunç geliyor," diye hararetle , neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Daha da kötüsü, *sıkıcı*." Dirseklerinin üzerine yuvarlandı, yüzü benimkinin üzerinde geziniyordu. "Kurtar beni, nakhudha, seni bir efsane yapacağım. İnsanlar yüzyıllar boyunca senin şarkılarını söyleyecek."

"Benim şarkılarımı söyleyen insanlar mürettebatıma zor para ödüyor."

"O zaman sana hazineye kadar rehberlik edeceğim. Güverteleri fırçalayacağım.

ayak . . . *herhangi bir şey*." Sıcak nefesi boynumdan aşağı fısıldadı. "Sadece beni bu adadan götür."

Raksh'ın yakınlığı bunaltıcıydı, bedenim ihtiyaçla alev alev yanıyordu. Ona doğru eğilmek, bacaklarımı kalçalarına dolamak ve boğazının dibinde kuruyan tuzu tatmak hiçbir şey olmazdı.

Onun yerine ensesindeki tüylerle oynadım ve onu üzerime çekme dürtüsüne direndim. "Paran yok mu?" diye sordum. "Paramı öde ve yolcu olarak gel."

"Ne yazık ki yapamam." Raksh çenemi okşadı. "Ama kendimi çok ama *çok* yararlı kılacağıma söz veriyorum."

Sonunda kabul edecek kadar sarhoş ve çekiciydim. Özellikle iyi bir denizci olmasa bile, operasyonlarımızın kaçakçılık ve dolandırıcılık kısmında bu kadar büyüleyici ve aptalca çekici birine her zaman bulabilirdim.

"Peki," . "Seni bu adadan götüreceğim."

"Gerçekten mi?" Geri çekildi, yüz ifadesinde umut ve rahatlama savaşıyordu. "Benimle sözleşme yapacak mısın?"

"Hayır." Kıkırdadım. "Beni ne sanıyorsun? Ben bir korsanım. Suçlu arkadaşlarım için iş kâğıtları imzalamam. Söz verdiğimiz için ve onlara iyi para ödediğim için birlikte çalışırız."

Cevabım onun moralini bozmuşa benziyor.

"Bu yeterli olmayacak." Raksh tekrar üzerime çıktı, kalçalarını benimkilere bastırdı ve yanağımı okşadı. "Birlikte yatamayacağımıza emin misin? Böyle bir deneyimi senin için çok değerli hale getirebilirim."

Zihnim palmiye şarabıyla dolup taşıyordu ama teklifinin doğruluğundan pek şüphem yoktu. Raksh akıcı bir zarafetle hareket ediyor, uzun parmakları kollarımda, yanlarımda geziniyordu. Giysilerimin ince kumaşında sıcaktılar. Onun parfümü, misk, tatlılık ve topraksı yün, burun deliklerimi bir uyuşturucu gibi doldurdu.

Sonra beni öptü.

Pek çok erkekle öpüştüm. Evlendiğimden daha fazla erkekle (doğruluk yoluna geri döndüğüm ve çok azının buna değdiğini fark ettiğim için son yıllarda daha az olsa da). O erkeklerin hiçbiri Raksh gibi değildi. Öpücüğünde tatlı ya da romantik bir şey yoktu. Çok geç olana kadar anlamadığım bir şekilde *aceleciydi*. Dili içime girerken, ellerinden biri keskin tırnaklarıyla saçlarımı kabaca taradı. Dişleri alt dudağımı sıyırdı ve ben soluğumu tutunca, ağırlığı bedenime daha da ağırlaştı, bir bacağı benimkinin arasına kayd ve ilgisi *iyice* belirginleşti.

İnledim, ona daha sert bastırdım. Bu kadar ileri gittiği için başka bir adamı bıçaklayabilirdim ama *oh . . .* Bunu istiyordum. *Onu* istiyordum. Kendimi tehdit altında hissetmedim. Zorlanmış hissetmedim. Dürüst olmak gerekirse, cehennem kadar sıcaktı ve bir erkeği o anda arzuladığım kadar nadiren arzulamışımdır. kadar ki parmakları pantolonumun iplerini açtığında devam etmesine izin vermeyi düşündüm.

Ama alkol beni hem yumuşak hem de inatçı yapmıştı. Başka pek çok yemini bozmuş, hesabımı yazan meleklerle uzun bir özür listesi bırakmışım. Bunu tutacaktım.

Elini çektim (çok isteksizce çünkü umut verici yönle doğru gidiyordu) ve onu ittim. Bunu yapmak, insanı neyin gerçek olup olmadığından şüpheyeye düşüren türden bir rüyadan uyanmak gibi hissettirdi.

"Bunu yapamam," diye nefes aldım.

Raksh inledi. "Neden olmasın? Başka biri mi var? Onları getir. Ben açgözlü değilim."

"Hayır, yok. Yani ... vardı ama o artık yok."

Zarif yüzü şaşkınlıkla buruştu. "O zaman sorun nedir?"

Pantolonumun iplerini hızla bağlayarak doğrulmaya çalıştım. Gözlerimin önünde yıldızlar dans ediyordu. Başım da sabahın intikamını almak üzere çarpmaya başlamıştı. "Biz evli değiliz. Ve ben kocam olmayan bir adamla yatamam."

"Neden olmasın?" Sesi gerçekten kafası karışmış gibiydi.

Neden olmasın? Bu adam nereliydi ki bildiğim tüm inançların temel kurallarından birini bilmiyordu? "Bu yasak." Kızardım. "Yani ... pek çok şey yasak, sanırım." İkiyüzlülük de hoş karşılanmayan bir günahı ama yine de buradaydık. "Ama ben yapmıyorum - bu benim kuralım," kekeleydi. "Her seferinde sadece bir koca alırım ve yatağıma girmesine izin verdiğim tek erkek odur."

"Ne tuhaf bir gelenek." Raksh kaşlarını çatı. "Ama kocanın gittiğini söylemiştin. Öyleyse neden onun yerine ben geçmiyorum?"

Gözlerimi kırptım. Elbette bunu doğru duyacak kadar sarhoş değildim. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Buna böyle mi deniyor?" diye sordu, meraklanmış görünüyordu. "Elbette! Sana evlenme teklif ediyorum. Evlenme ile birlikte. Şimdi birlikte yatabilir miyiz?"

"Evet. Hayır. Şey ..." Telaşlanmıştım. "Bundan daha karmaşık bir durum. Kısa bir tören yapmak ve nikahımızı, yani evlilik sözleşmemizi hazırlamak için bir din adamına ihtiyacımız var," diye açıkladım. "Ayrıca başka stipu stipula ... kanunları da var. Şeyler."

Gözleri irileşti, derinliklerinde yine kıpkırmızı parlıyordu. "Bu bir sözleşme... bir *evlilik* sözleşmesi. Çok uzun zamandır böyle bir şey denememiştim. Oldukça güçlü olabilir." Raksh'ın sesi aç gibiydi, çok aç. Biraz temkinliydi ama geriye dönüp baktığında yeterli değildi. Parmaklarını dizine vurdu ve sonra avucundaki şarabın kalanını geri attı. "Hadi yapalım şu işi!"

Tereddüt ettiğimi söylemek isterdim. Basit dürtülerimin ve kanıma karışan alkolün kararımı etkilemesine izin vermektense durumu enine boyuna düşünmek için biraz zaman ayırdım. Şimdiden yüzünüzün buruştuğunu, muhtemelen inancımızda evlilik gibi kutsal bir geleneğin önemi hakkında içinizden mırıldandığınızı görebiliyorum.

Hiç tereddüt etmedim. Şarabımın geri kalanını sırayla içtim ve "Evliliğe!" diye kükredim.

Çoğu liman kentinde, gece yarısı iki sarhoş aptalı evlendirmenin bir yolunu bulmaya istekli din adamlarının hazır bulunması, dinin sınırları içinde kalarak dürtülerini tatmin etmeye hevesli aşık denizcilerin hazır arzına işaret ediyor. Böyle birini aramak için birkaç tavernaya girdiğimizde, her şey vitray parçaları gibi bulanık ve mutlu bir renk almaya başlamıştı. Bir şeyler imzaladığımızı, bir şeyler söylediğimizi, Raksh ve benim birbirimize aptal gibi sırtıttığımızı hatırlıyorum. Çok istekliydi; baş döndürücü ve son derece, neredeyse rahatsız edici derecede erotikti. Belki de

O herhangi bir şeye imzamı attım, o kadar odaklanmışım ki onu yalama arzuma.

Ama sonra iş bitti. En azından biri. Raksh bir misafirhane buldu, para alışverişi yaptı ve ev sahibiyile fısıltıyla konuştu. Kafamın karıştığını hatırlıyorum, din adamının ısrarıyla yaptığımız kısa tören sırasında bana da mehir olarak verdiği hırpalanmış bakır parayı hayal meyal hatırlıyordum. Eğer Raksh'ın parası varsa, neden daha önce *Marawati*'de yer ayırtma önerimi kabul etmemişti? Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü o sırada bir odaya giriyorduk, gülüyorduk ve üzerimizdeki giysileri çıkarırken takılıp düşüyorduk.

Saçlarının düğümünü çektim ve parlayan abanoz dalgalar halinde dizlerine kadar düşerek vücudunu ve beni soydu. Şalını yırtıp attığımda boynunda düz bir deri kordon buldum. İpin ucunda kaba mercandan yapılmış, alışılmadık büyüklükte bir kolye asılı duruyordu.

"Nedir bu?" Parmaklarımı kaba mavi yüzeyde gezdirerek sorduğumu hatırlıyorum.

Raksh sırıttı. "Düşmanımın kalbi." Kolyeyi ellerimden çekip aldı ve aynı hareketle belindeki sargıyı çekip çıkararak muhteşem vücudunu çıplak bıraktı. "*Şimdi* birlikte uzanabilir miyiz?"

Onu görünce mercan kolye aklımdan uçup gitti. "Artık birlikte yatabiliriz," diye nefes aldım ve hemen yumruklarımı saçlarına geçirdim.

Şimdi, bir karı ile koca arasında mahrem olan şeylerin kalmasını tavsiye ediyorlar, bu da alçakgönüllülük ve verilen bir tavizdir. Bu özelliklerden yoksun olsam da, sahip olduğum azıcık saygınlığı kurtarmak için, evliliğin iyi bir şekilde tamamlandığını söyleyelim. Her açıdan. Denizcilerden ve korsanlardan her türlü ağzı bozuk övgüyü duymuş olan benim bile mümkün olduğunu bilmediğim şekillerde. Raksh onunla yatmanın keyifli olacağına söz vermişti ve yalan söylememişti.

O konuda değil zaten.

Fecr ezanı okunurken uyuyakalmışım -gerçi dürüst olmak gerekirse ezandan kısa bir süre önce uykuya dalmışım, Raksh ve ben yeni sözleşmemizi kapsamlı bir şekilde incelemekten bitkin düşmüştük. Zonklayan başım beni uyandırdığında güneş tamamen doğmuş, konukevinin dar penceresini örten yırtık perdeyi tozlu ışık huzmeleriyle delip geçmişti. Pütürlü bir minderin üzerine uzanıp inledim ve avuçlarımı ağrıyan şakaklarıma bastırdım. Tanrı beni affetsin, beni bu kadar çok içmeye iten neydi? Sözde kendimi yatıştırıyordum.

Majed beni son kez akşamdan kalma bir halde ona ayık kalmaya çalışacağıma dair söz vermiştim.

Su ararken sırt üstü yuvarlandım ve başka bir sıcak bedene çarptım.

"Kusura bakma Salih," diye mırıldandım, gözlerimdeki tuz kabuğunu silerek. "Öyle demek istemedim-"

Ağzım bir anda kapandı. Yanımda çıplak yatan adam Salih değildi. İri siyah gözleri ve dolgun ağızıyla kuzguni saçlı güzel de değildi.

Dün gece sahilde karşılaşmıştım. Hayır, onun yerine o adamın zayıf vücudunu ve uzun, becerikli parmaklarını paylaşan bir yaratıktı. Ama Raksh'ın teni benimkinden birkaç ton daha açık, güneşten kavrulmuş bir kahverengiyken, bu adam -bu *canavar*- bulanık tropik bir gökyüzünün yeşil tonlu mavisiydi. Dün gece hayranlıkla baktığım uzun saçları şimdi kaplan siyahı et gibi uzanıyordu, aralarına sanki iki büyük kedi çarpışmış ve uzuvlarına damgasını vurmuş gibi vahşi leopar benekleri düşüyordu. Tırnakları fildişi pençelerle son buluyordu ve sakalının olduğu yerde şarap lekeli dudaklarının arasından kırmızı gümüş dişler çıkıyordu.

Ve kolye Tanrı merhamet etsin ... bir kalpti: mercan gibi çukurlu, midyelerle kaplı ve hâlâ *aktif* bir şekilde *atıyor*, uzun bir bağırsak parçası Raksh'ın boynundan sarkmak için bir parçadan deliniyor.

"Tanrım kurtar beni," diye boğuldum.

Çılgılığım üzerine Raksh gözlerini kırpıştırarak uyandı ve aynı derecede akşamdan kalma gibi acı içinde gözlerini kısıtı. Dün gece içine düştüğüm abanoz gözler gitmiş, yerini gözbebeeksiz, kavurucu ateş havuzları almıştı. Yüzümdeki şok edici dehşet karşısında kısa bir süre kafası karışmış gibi göründü. Sonra yere baktı.

"Ah." Raksh onun vücudunu görünce yüzünü buruşturdu. "Bunu görmeyeceğini umuyordum."

Bölüm 16

Raksh bize doğru yaklaştı, gölgelikten sızan azıcık güneş ışığı ondan uzaklaşıyordu. "Eski dostlarımdan bir selam yok mu? *Bıçağını* geri verdiğin için teşekkür yok mu?"

Kolumu uzattım, şok olmuş Dalila ve Tinbu'yu tuttum. "Olduğunuz yerde kalın."

"Yoksa ne olur?" Raksh tısladı. "Beni başka bir kutuya mı kilitleyeceksin? Bundan hiç hoşlanmadım, Amina. Hiç romantik . Beni güçsüz bıraktı. Beni *aç* bıraktı. Beni o kadar çılgın ve arzulu bıraktı ki dün gece varlığını hissettiğime göre deliriyor olmalıyım diye düşündüm."

Kasten kışkırtıcı bir adım daha atarak Dalila'yı saçlarından yakalamak istercesine uzandı ve ben de kırıldım. Kemerimdeki mübarek demir bıçağıma vaktim yoktu, bu yüzden elimdeki kılıçla ona saldırdım ve başka bir adamın başını kesebilecek bir hareketle boynuna indirdim.

Raksh'ın etinden sanki taşmış gibi sıyrıldı ve ancak bir çizikten fazlasını bıraktı. Tıpkı on yıl önce olduğu gibi.

Ve yaklaşmakla aptallık etmişim. Başka bir girişimde bulunamadan Raksh kılıcı ellerimden çekip aldı ve beni boğazımdan yakaladı. Beni ayaklarımdan kaldırdı ve oruçlu bir adamın kaynayan bir yahninin kokusunu içine çekmesi gibi derin bir nefes aldı. Yanaklarına renk geldi, grimsi renk yerini sıcak kahverengiye bıraktı.

Dalila ona doğru koştu.

Raksh göğsüne ters bir yumruk atarak onu uçurdu. "Evlilik anlaşmazlığı, Zehirlerin Sahibesi. Sizi ilgilendirmeyen bir konu. Seni de, Tinbu. O yayı indir yoksa nakhudha'nın canını alırım. *Şimdi.*"

Raksh bana döndü, siyah gözlerinde öfke parlıyordu. "Beni tuzağa düşürdün," suçladı. "Geri al."

Ne yaptım? Nefes nefese parmaklarını tırmaladım. "I . . ." Ama bırakın suçlamaya cevap vermeyi, nefes bile alamıyordum.

"onu!" Tinbu bağırdı. "Bu şekilde boğulurken hiçbir şey söyleyemez!"

Raksh sinirli bir ses çıkardı ama tutuşunu gevşetti. Ben yere düştüm. Tinbu ve Dalila beni geri çektiler ve Raksh volta atarken, uzun, bağlanmamış saçları bir kedinin kuyruğu gibi dizlerinin etrafında seğirirken birlikte sinip kaldık. Büyük malikânelere kapatılmış aslanların ve kaplanların böyle hareket ettiklerini görmüştüm; zavallı, kafese kapatılmış yaratıklar bir ileri bir geri yürürlerdi. Bana hatırlattığı şey buydu ve onu insan olarak düşünmüş olmam beni şok etmişti.

Ölmesi gerekiyordu. Boğulmalıydı. Raksh'ı zincire vurduk ve okyanusun her gelgitte yutmak için acele ettiği bir kara parçasında kilitli bir sandığa gömdük.

"Geminiz nerede?" Raksh sordu. "Seni ilgilendiren hiçbir yerde," diye tersledim.

"Ona ihtiyacım var."

Bu iblis onu başka bir adaya götüreceğime gerçekten inanamazdı. "*Marawati*'ye bir daha ayak bastığını görmeden önce batışını izlerdim."

Raksh kumlu patikayı tekmeledi. "Huysuz haritacınız burada değil, bu yüzden ya öldüğünü ya da sizin onu yönettiğini varsayıyorum. Belki üçünüzü teker teker kumsalda yakmak onu geri dönmeye ikna eder."

Birden Majed'i geride bıraktığım için daha da mutlu oldum. ". Majed senin ölçünü biliyor ve seni fark ettiği anda gidecektir. Senin gibi bir şeytanı kıyılarımıza getirme riskine girmez. Anladığım kadarıyla köyde öldürülen yaşlıların sorumlusu sensin?"

Raksh dudaklarını mutsuz bir çizgiye bastırdı. "Keşke olsaydım. Ben oraya vardığımda onlardan geriye işe yarar hiçbir şey kalmamıştı."

Onları öldüren o olmayabilirdi ama kalpsiz yanıt karşısında irkildim. "Sen bir canavarsın."

"*Senin yarattığın* bir canavar! Bir dahaki sefere beni lanet bir kutuda açlıktan ölmeye terk etme. Tahtanın çürümesinin ve zincirin paslanmasının ne kadar sürdüğü hakkında bir fikrin var mı?"

"Mürettebatımın peşinden geldin! Asiften *beslendiniz*," diye başardım, öfke ve keder sesimi kırıyordu. "Onun ruhunu, varlığını çaldınız!"

"Ah, işte yine buradasın," diye yakındı Raksh. "Senin sorunun ne biliyor musun, Amina? Her zaman sorumluluk sende olmalı. Asif'in ne yaptığını bildiğini ve anlaşılmamızın gayet kabul edilebilir olduğunu düşündüğünü hiç düşündün mü?"

Keşke bu piçin canını yakabilseydim. "Hayır, seni yılan. Bence onu manipüle ettin. Bence onun kalbiyle oynadın ve dişlerinin arasından yalan söyledin."

Raksh olduğu yerde durdu. "Yalan mı *söyledim*? Beni büyüledikten sonra böyle bir şey söylemen ne büyük küstahlık, kadın."

"Ben sana hiçbir şey yapmadım!"

"Sen yaptın! Artık Sofala'dan Calicut'a kadar sözleşmeler imzalıyorum ve bunlar bir öğünün kırıntıları gibi." Raksh parmaklarını birbirine sürterek, zengin bir adamın dilencilere bozuk para fırlatması gibi elini savurdu. "Seninle evlendiğimden beri doğru dürüst bir sözleşme yapamadım. Açım, her zaman *açlıktan* ölüyorum. Nedenini bilmek istiyorum. Bunu *düzelteni* istiyorum."

Bu suçlama karşısında şaşkına dönmüştüm. "Sana bağlı kalmak istediğimi mi sanıyorsun? Seni denizin yutmasını umduğum kilitli bir sandığın içine gömdüm. Seni bir daha görmesem bile mutlu olurdum!"

"O zaman neden hâlâ aramızdaki bağı hissediyorum?" diye sordu Raksh. "Şu anda bile dokunuşun beni daha güçlü kılıyor ve arzularının bir tür parazit gibi kafamın içinde yüzdüğünü hissedebiliyorum." Gözleri tekrar kısıldı. "Israr ettiğin o büyü evlilik sözleşmesiydi, değil mi? Oraya beni kölen yapan bir dil sıkıştırmıştın!"

"*Beni* büyücülükle mi suçluyorsun? Evlenmek isteyen sendin! Beni o kadar sarhoş ettin ki neyi imzaladığımı zar zor görebiliyordum!"

"*Beni* sarhoş ettin. Palmiye şarabını hiç duymamıştım bile!"

Dalila'nın artık canına tak etmişti. "Tanrı aşkına..." diye tısladı. "İkiniz de *çenenizi kapatacak* mısınız? Bu bağırış çağırışlarla başımıza kim bilir kimi getireceksiniz."

Kızardım ama uyarısı öfkemi yatıştırmak için pek bir işe yaramadı. Raksh'a tekrar ters ters baktım. "Burada ne *işin* var senin? Diğer adadan nasıl çıktın? Bana sözleşme olmadan suyu geçemeyeceğini söylemiştin."

Raksh'ın güzel yüzünde kötü niyetli bir ifade belirdi. "Elbette bir geminin dikkatini çekene kadar bekledim. Sonra da kafamın güneşten çok yorulduğunu anlamaları için yalvardım, lütfen efendim, lütfen-" Sesini değiştirdi. "Elime baş harflerinizi koyarsanız, Tanrı sizi ödüllendirir . ." Raksh tatlı tatlı gülümsedi. "Dolu, sağlıklı bir ekip. Pek sık gitmem

ama beş yıl boyunca aç kaldıktan sonra ... aslında korkuyu ve umudu tadabilirsiniz." Dudaklarını yaladı. "Lezzetli."

Tinbu geri çekildi ve Dalila'nın bile rengi soldu. Raksh'ın bu yönünü görmemişlerdi. Raksh'ın bu yönünü görmemiştim. Mürettebatımın bir üyesi olarak geçirdiği zamanın tadını çıkarırken kimsenin görmediğinden emin oldu.

Bunun beni sarsmasına izin çalıştım, özellikle de ilk sorumu geçiştirdiğini fark ettiğimde. "Bu neden *burada* olduğunuzu açıklamıyor."

Raksh fazla rahat bir şekilde omuz silkti. "Sokotra'nın güzel olduğunu duymuştum."

Bu saçma bir cevaptı ama daha önceki sözleri aklımdan geçmeye başlamıştı bile. *Sofala'dan Calicut'a* . . eğer Raksh son yıllarda denizde bir ileri bir geri seyahat ediyorduyse, o zaman ne yapıyordu da sadece uzaklığıyla ünlü Sokotra'da mahsur kalıyordu?

Ve sonra parçalar yerine oturdu. Hepimizi tanıyan başka daha vardı.

"Seni *piç*," dedim dişlerimin arasından. "Bizi Frank'e sensin."

Pes etmeden önce Raksh'ın yüz ifadesinden birkaç yalanın geçtiğini görebiliyordum. ", 'seni ' çok ağır bir suçlama. Eğer sadece kamuya açık bilgileri aktarsaydım-?"

Öfkemle mücadeleyi aniden kaybettim ve ayağa fırladım. "Seni lanet olası keçi çocuğu, seni öldüreceğim!"

Raksh dans ederek geri döndü. "Evet, çünkü önceki denemelerin çok iyi gitti." Tinbu bacaklarımı tutarken dişlerini gösterdi. "Ve hain anlaşmanla bana ilk ihanet eden sendin!"

"Sana zaten söyledim: Bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey yok!" Ama vardı.

Marjana.

Başımdan aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi hissettim. Kızım. Küçük aşkım, hayatımdaki en değerli insan. Kalbim ilk başta benzerlikleri görmemi engellemiş olabilirdi ama şimdi Raksh'ın lotus gözleri ve uzun burnunun zarif şeklindeki Marjana'nın gölgesini fark etmemek imkânsızdı.

"Ne?" Raksh yüz hatlarını keskinleştiren bir şüpheyile bana döndü. Havanın tadına bakan bir yılan gibi soludu. "Bir şey saklıyorsun. *Söyle* bana."

Söyleyecek söz bulamıyordum. Raksh gibi yaratıkların akrabalarına karşı nasıl davrandıklarını bilmiyordum. Gelecekteki meydan okumaları önlemek için yavrularını yiyen ya da dalgaların altında boğan pagan tanrıların kabus gibi masalları

zihnimi doldurdu. Raksh şimdiye kadar karşılaştığım en fırsatçı yırtıcıydı.

Kızımızdan haberdar olamadı. Ben de zor bir durumda her zaman yaptığım şeyi yaptım.

Kumar oynadım. "Aramızdaki bağı nasıl çözeceğimi biliyorum," diye yalan söyledim aceleyle. "Ama bu karmaşık ve hassas bir süreç. Bir tür büyü, üstesinden gelinmesi zor olabilir."

"Nasıl?" Raksh nefesi kesilmiş bir halde sordu. "Ne oldu?"

Tanrı bana yol gösterebilir. "Boşanma."

"Evet, evet, o kelimeyi duymuştum!" Gözleri umutla parladı. "Bunu nasıl yapacağız? Boşanmayı mı?" Sesine bir endişe notası sızdı. "Karmaşık olduğunu mu söylüyorsun?"

Böyle bir soru sorması bile Raksh'ın kibrinin ve "avının" karmaşıklıklarına ilgisizliğinin bir göstergesiydi. Yalancı köpek üç kez söyleyerek beni şu anda boşayabilirdi. Ama bilmediğine bahse girmiştim ve durum öyle görünüyordu.

"Gerçekten de," diye uyardım. "Son derece karmaşıktır. Pek çok adım ve sadece eş tarafından söylenebilecek büyümlü sözler var."

Raksh kendini tamamen kaptırmış görünüyordu. "O zaman hemen başlayalım."

"O kadar hızlı değil." Dalila'ydı. "Amina haklı. Boşanmak zor bir süreç. Acele ederek bir hata yapmak ve evliliğin daha da kalıcı hale gelmesini istemezsiniz, değil mi?"

Tanrı bu kadını korusun ve kutsasın. Diğer arkadaşım şaşkın şaşkın ağzını açtığında Dalila'nın Tinbu'nun ayağına vurmasını kaçırmadım. İkisi de yalan söylediğimi anlayacak kadar uzun süre Müslüman topraklarında yaşamışlardı.

Raksh ona temkinli bir bakış attı. "Hayır, tabii ki bunu istemiyorum. Ne ima ediyorsun?"

Dalila kendini toparladı. "Ne istediğinizi açıkça belirttiniz.

-boşanma ve Sokotra'dan uzaklaşma- ama madem bu Frank'e içini dökmek bizi kendi başımıza etti, neden *bu* konuda biraz daha açık sözlü olmaya başlamıyorsunuz ve bakalım boşanma ritüelleri konusunda da aynısını yapabilecek miyiz?"

Kızgın bir ev kedisi gibi tükürdü ama yine de . "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Falco hayatta mı?" diye sordu. "Sığırlıklarda şiddetli bir şekilde sona ermiş gibi görünen bir gemi gördük."

"Öyle de denebilir. Ama evet, Falco yaşıyor. O ve mürettebatın yarısı kıyıya ulaşmayı başardı."

"genç bir kız var mıydı?" Acilen sordum.

"Bir kız mı? Yani . . . *Oh*." Raksh'ın yüzünde gecikmiş bir anlayış belirdi. "Dunya'dan bahsediyorsun. Burada olma nedenin o mu?"

"Evet, aptal. Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin? O iyi mi?"

Raksh homurdandı. "Gençlik hatalarından pişmanlık duyuyor gibi görünüyor ama ben gittiğimde hayattaydı." Yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Yine de ondaki özlem, evet. Kıyaslandığında babasını mutluluktan uçuyor gibi gösteriyor."

İçimde hastalıklı bir his belirdi. "Onunla sözleşme yapmazsın. Buna cesaret edemezsin."

"Yapabilseydim gözümü kırpmadan yapardım; saçmalama. Ama Falco aptal değil ve Dunya onun mücevheri. Onu çok uzak tuttu."

"Onunla ne yapıyorsun ki?" diye sordum. "Bu kadar tehlikeli biriyle ittifak kuramayacak kadar kendini korumaya meraklı görünüyorsun."

"Onunla 'müttefik' olmadım," diye cevap verdi Raksh, sesi hakarete uğramış gibi çıkıyordu. "Ben aptalca hırslı insanlarla . O da keşfe çıkmak için bir kaptan ve bir gemi isteyen aptalca hırslı bir insandı. Ben *de* belli bir nakhudha'nın izini sürmek istediğimden, sana ulaşmak için onu kullanabileceğimi düşündüm."

Dalila, "Ama sen yapmadın," diye belirtti. "Eski ajanıyla tanıştık ve görünüşe göre Falco, Dunya'yla tanıştıktan sonra Amina ve *Marawati*'ye olan ilgisini kaybetmiş. Peki neden onları Sokotra'ya kadar takip ettiniz?"

Raksh'ın yanaklarını kısa süreli bir utanç kızarması kapladı. "Onunla tanışmadın."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "İkinizin yaptığı başka tür bir 'sözleşme' miydi o zaman? Falco ile yatmak böyle bir büyü mü yaptı?"

Raksh öfkeyle kustu. "O küstah gevezeyle *yatmadım* ya da bir anlaşma yapmadım. Ben sadece ... senin yüzünden gittim!" diye suçladı ve parmağını yüzüme doğru salladı. "Bu kadar aç olmasaydım, daha net düşünebilirdim. Ama o ve Dunya'nın birlikte büyülü eserleri avlama ihtimali: Böyle bir ödülü bırakıp gidemezdim."

Onun hataları için beni suçlamak gülünç olurdu ama sanırım Raksh biraz yıpranmış görünüyordu. Bağlanmamış saçları düğümler ve ölü yapraklarla karışmıştı, belini saran lungi yırtık pırtık ve inceydi. Çok inceydi. O kadar inceydi ki, arka tarafının hâlâ bir dinarı zıplatacak kadar dolgun görüldüğünü fark etmemek imkânsızdı.

Bakışlarımı indirdim. *Bir iblisin kıcına bakmayı kes. Bir iblisin kıcını dikizlemek seni tüm bu belalara bulaştıran şey.* Onu sorgulamaya geri döndüm. "Ne tür büyüleri eserler?"

Raksh küçümseyici bir el salladı. "İnsanların kendilerine güç vereceğine inandıkları olağan saçmalıklar. Dünya ona buradaki mağarada antik çağlardan kalma bir hazine sürüsünün saklı olduğunu söylemiş."

"Buradaki mağarada antik çağlardan kalma bir hazine sürüsü mü saklı?" Tinbu neredeyse boğazına saplanan bıçaktan sonra ilk kez konuşarak sordu.

"Gerçekten mi?" Arkadaşıma kızgınlıkla sordum. "Dilini böyle mi buluyorsun?"

Ama Raksh soruyu düşünmüş gibiydi. "Böyle bir hazine olabilir. Çok sayıda iskelet buldular ve ölümlüler bir zamanlar öbür dünyada muhafız olarak hizmet etmek için birbirlerini öldürmeyi çok seviyorlardı."

"Peşinde olduğu şey bu mu?" Dürttüm. "Falco Sokotra'ya onca yolu bir hazine mağarasının belirsiz vaadiyle mi geldi?"

Yüz ifadesi karardı. "Sokotra'nın onun için birçok duraktan sadece ilki olduğundan şüpheleniyorum. Falco kendini geleceğin bilgin-kralı olarak görüyor, İlahi Olan'a meydan okumak için elinden gelen tüm büyüleri kullanacak ya da buna benzer bir saçmalık. Falco'nun hırsı olmasa da Dünya'nın bu tür şeyler hakkında gerçekten bilgi sahibi olduğu ortaya çıkana kadar her şey çok saçmaydı. Kız denizkızları ve ölümlüler arasındaki tarihi etkileşimler hakkında gevezelik ediyordu ve bir de baktık ki Falco bir denizkızı çağırmaya çalışıyor. Hem de denizde!"

Yarısından azını anlayabildim. "Bir *neyi* çağırmaya çalıştı?" "Bir *marid*," diye tekrarladı Raksh. "Deniz şeklinde bir su elementali *Marawati*'nizi kahvaltıda yiyecek kadar büyük bir akrep kimerası. Gerçekten de biz kaçmayı başarana kadar mürettebatın yarısını yedi. Ama Falco benden şüphelenmeye başlamıştı bile ve onlardan biri insan olmadığımı anlarsa, bir sonraki deneyleri olmaya niyetim yoktu. Bu yüzden kaçtım."

Kaçtı. Bu kelime beni şaşırttı - tıpkı bu korkunç deniz canavarıyla ilgili anlattığı hikâyeye gibi. Raksh kendine aşırı güvenen, aceleci bir düzenbazdı. Ruhları yutan ve hırsları ekmek ve su gibi içen bir iblis. Ve Falco onu korkutup kaçırmıştı.

Dünya'nın yardımıyla. O kısmı unutma. Ama Dünya hala bir çocuktü. *Asif'in* çocuğuydu ve ailemi tehdit ettiğim için geri vermem emredilmişti.

Ancak Raksh'ın açıklamasında eksik olan bir şey vardı: Saba'nın Ayı. Falco ve Dunya'nın hangi hazinenin peşinde olduğunu gerçekten bilmiyor muydu? Layth, el-Hilli malikânesine yaptıkları ziyarette yanlarında başka birinin olduğundan bahsetmemişti ve Frank hakkında bildiklerim kurnaz bir adamın portresini çiziyordu. Belki de Falco Saba'nın Ayı ile ilgili haberleri kendine saklamıştı.

"Bu yeterli mi?" Raksh talep etti. "Çok uzun zamandır konuşuyorum."

"Boşanmak istiyorsanız konuşmaya devam edeceksiniz," diye cevap verdim. "Şimdi bize onların durumunu anlat. Bu mağarayı bilmek istiyorum."

Raksh son derece yorgun bir iç çekişle çömeldi ve uzun parmağıyla kuma bir harita çizdi. "Giriş yarım günlük yürüme mesafesinde ama mağaranın kendisi uçsuz bucaksız ve akıl almaz derinlikte. Yerliler orada günlerce dolaşılabilirliğini ve çok uzağa gidenlerin bir daha asla görülmediğini söylüyor."

"Hangi yerliler?" Dalila sordu. "Köylüleri mi kastediyorsun? Onlara ne oldu?"

"Falco ve adamları onları . Bulabildikleri tüm yiyecek ve malzemeleri taşıdılar ve hayatta kalanları iş gücü olarak kullandılar."

"Yani hâlâ hayattalar mı?" diye sordu.

"Bazıları öyle. Ama bunlar karşınıza çıkan nazik adamlar değil. Onlar Falco'nun bulabileceği en iğrenç paralı askerler." Raksh küçümseyerek gözlerini devirdi. "*Sürekli* kana susamışlık hayalleri. Çok yavan."

Tinbu kaşlarını çattı. "Peki Frank bu kana susamış paralı askerlerden kaç tanesine komuta ediyor?"

"Ben ayrıldığımda yaklaşık yirmi kişiydiler. Ama sarhoş olmayı ve kavga etmeyi seviyorlar, bu yüzden şimdi daha az olabilirler."

Kalbim sıkıştı. Bunlar hoşuma giden olasılıklar değildi. Mürettebatımın çoğu denizciydi, savaşçı değil; Falco ve adamlarıyla doğrudan savaşmak zorunda kalırsak hiç şansımız olmazdı. "Kampları nasıl bir yer?"

Raksh çizimine devam etti. "Ne kadar vahşi olsalar da Falco'nun adamları mağaradan korkuyor. Köylüler zihinlerini korku hikâyeleriyle doldurdular ve bu yüzden güneş battığında mağaranın ağzında kamp kuruyorlar." Mağaranın girişini bir kesikle işaretledi. "Dunya daha içeride uyur, Falco da ikisinin arasında kalır. Ben de sık sık orada kalırım."

"O zaman nasıl kaçtın?"

"Başka bir çıkış buldum." Raksh baş döndürücü sayıda dalgalı yol çizdi. "İnsanlar uykudayken mağarayı keşfederdim. Pek çok kol var ama bunu takip edersen seni bir uçurumun kenarına açılan dar bir tünele götürür. Düşersen çok ölümcül bir düşüş olur ama *tırmanabilirsen*" -doğrudan yukarı doğru bir çizgi çizdi- "mağaranın ağzından epey uzakta, platonun tepesine çıkarsın. Bir martıyı öldürdüm, yırtık giysilerimden bazılarını kanına buladım ve beni bir mağara canavarının yediğini düşünmelerini umarak erişebilecekleri bir tünele bıraktım."

Dalila kuşkulu görünüyordu. "Sence Frank buna inandı mı?"

"Falco şüphelenmeden önce çok daha uzakta olmayı planlamıştım." Raksh tüm keskin dişleriyle gülümsedi. "Güvenilir *Marawati*'den eski dostlarımla karşılaşmak ne mutlu bir haber."

Bunu görmezden geldim ve elindeki kumlu haritayı inceledim. "Tırmanış ne kadar zor?" "Dümdüz ve kayalıklar kadar yüksek."

Dalila ve ben bakıştık.

"Aşağı inmek için yeterli ipim olmalı," dedi. "Yukarı tırmanmak daha zor olacak. İmkânsız değil ama zor. Olay yerini daha iyi incelemem gerekecek."

Tinbu inledi. "Majed bizi öldürecek."

"Evet, ama sadece hayatta kalırsak." İçimi çektim. "Başka bir yol göremiyorum. Mürettebatımız Raksh'ın tarif ettiği adamlarla dövüşemeyecek. Ama eğer arkadan gizlice girme şansımız varsa..." Duraksadım, kısıtlı imkânlarımın beni korkunç bir seçimle karşı karşıya bıraktığını fark ettim. "Ama Raksh'ın bizimle gelmesi gerekecek."

"Ne?" Tinbu ve Dalila bana doğru döndüler.

"Hayır!" Raksh'ın sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Az önce kaçtım!"

"O zaman Falco sizi yakalamadan önce Sokotra'da başka bir gemi aramak için koşturabilirsiniz," diye onu tersledim ve arkadaşlarıma daha yalvaran bir bakış attım. "Eğer o bizimle olursa başarılı olma şansımız daha yüksek olur. Bunun doğru olduğunu biliyorsunuz. Onun mağaradaki izini tek başımıza takip edemeyiz."

Dalila bana, "Başarılı olunmaması gerekiyordu," diye hatırlattı. "Henüz değil. Keşif yapmaya geldik."

"Biz de öyle yapıyoruz," diye cevap verdim. "Raksh bize Dünya'nın nerede tutulduğunu gösterebilir. Bakalım onu miyiz? Olmazsa, o zaman yeniden değerlendirebiliriz."

Bu da başka bir kumardı, evet. Ama Dünya'yı kurtarmam ve Raksh'tan kurtulmanın yeni bir yolunu bulmak için zaman kazanmam gerekiyordu. Ona güvenmiyordum.

Onu *hor görüyordu* ama Raksh için kendini korumak her şeyden önce geliyordu ve açıkça bu adadan gitmek istiyordu.

İçgüdülerimin ve boşanma yalanımın yeterli olması için dua ettim.

"Teklifim hâlâ geçerli," dedim ona tekrar. "Bana yardım et, ben de sana yardım edeyim. Dünya'nın da içinde olmadığı *bir Marawati* senin geleceğinde yok."

"Sen bir aptalsın," dedi Raksh açıkça. "Ve Falco'nun dengi değilsin. Şansımı bilirim, seni öldürecek ve ben de sonsuza dek senin hayaletine bağlı kalacağım."

"O zaman beni yakalayamayacağından emin ol. Biz hala evliyiz, değil mi? Bu bağın bana şans getirmesi gerekiyor."

Raksh elinin öfkeli bir hareketiyle haritayı silip süpürdü. "Sen daha iyi Sana yardım edersem bu bağ *koparabilirsin*. Bir daha kandırılmayacağım."

Midem endişeyle düğümlendi. Bu iblisi Sokotra'dan çıkarmaya hiç niyetim yoktu, bizi birbirimize bağlayan başka bir şeyden -*başka* birinden- şüphelenmesine neden olabilecek herhangi bir bağ koparmak şöyle dursun.

Ama her seferinde bir sorun. "Bu teklifimi kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" Kaşlarını çattı. "Şimdilik, Amina al-Sirafi. Şimdilik."

Bölüm 17

Raksh bizi korudan çıkarıp yamacın derinliklerine doğru kıvrılan bir patika boyunca yürüttü. Neredeyse bir insanın yürüyemeyeceği kadar dar ve dikenliydi, muhtemelen bir leoparın yoluydu, ama artık zonklayan dizimdeki sargıyı yeniden ayarlamak için her yavaşladığımda veya durduğumda bana bakan kızgın bir iblisle, umutsuzca bizi bu cehennemden nasıl çıkaracağımı merak ederken bile devam etmeyi başardım.

Dalila ve Tinbu ara sıra bana doğru bakıyorlardı ama konuşmaya cesaret edemiyorduk. Raksh bana hiçbir zaman bir savaşçı gibi görünmemişti (tehlikeden tercih ederdi) ama güçlüydü, anlamadığım büyülere erişimi vardı ve zaten bize güvenmiyordu. Ona karşı açıkça komplo kurarak durumu daha da kötüleştirmeye gerek yoktu. Onu uçurumdan aşağı itme fikrini kısa süreliğine aklımdan geçirmiş olsam bile. Orosu çocuğu muhtemelen zıplayacak ve sonra beni öldürmek için geri tırmanacaktı.

Sanırım bu da şu soruyu akla getiriyor... Neden beni öldürmedi? Bu, bir bağı koparmanın oldukça bariz bir yoluydu ve çalılıkta Raksh ilk başta bunu deneyecek kadar öfkeli görünüyordu. Ama öldürülmememle ilgili bu keyifli konuyu daha derinlemesine düşünmeden, tuzlu ve tatlı bir deniz melteminin üzerinde bir umut ışığı belirdi.

Sokotra'nın kuzey sahiline varmıştık.

Kireçtaşı kayalıkları burada daha da yüksekti ama hiçbir mağara girişi görmedim. Ancak, batan güneşin sönmekte olan ışığı ve kayalıkların sarp yüzünü kaplayan asırlık tuz ve küf arasında, böyle bir girişi gözden kaçırmanın kolay olacağından şüpheleniyordum. Bölge ıssızdı; mavi-yeşil suda hiçbir gemi sürüklenmiyor ve hiçbir balıkçı ağlarını çekmiyordu. Yine de, her adımın ve kıvrılan dalın aşırı derecede farkındaydım. Karanlık çöktüğünde

Düştüğünde, arkadaşlarım ve ben seyrek çalıların altına sığınabildik. Raksh onunla yatmak istemediğime şaşırmış ve hafifçe sinirlenmiş gibi göründükten sonra yakındaki bir ağaca çekildi ve geceyi geçirmek için dallarına tırmandı.

"Umarım ne yaptığını , Amina," diye mırıldandı Tinbu. "Gerçekten biliyorum." Dalila hiçbir şey söylemedi. Sessizliğinin nedeni Raksh'la yeniden çalışma kararım mıydı, yoksa Hristiyan köyünde aramızda geçenler miydi, bilmiyordum.

Uyku kolay gelmiyordu. Gözlerimi her kapattığımda Marjana'nın tatlı küçük yüzünü görüyordum. On yıl önce Asif'i yakmış, hain kocamı gömmüş ve sekiz ay sonra kollarımda kundaklanmış, inanılmaz derecede küçük bir kız çocuğu doğurmuştum. Raksh ve ben evleneli çok olmamıştı ve çocuk ihtimalini hiç konuşmamıştık bile. Gemi işlerinin yoğunluğundan mı, bir denizcinin kısıtlı beslenmesinden mi yoksa başka bir şeyden mi bilinmez, döngülerim hep düzensiz olmuştu. Önceki üç kocam -insan kocalar- rahminde bir şey bırakmayı başaramamıştı; Raksh'ın bırakabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ve Marjana doğduğunda . . . Onu asla Raksh'ın olarak düşünmedim. Onu asla masum, nazik ve tamamen insan olan kızımdan başka bir şey olarak düşünmedim. Kalbim buna izin vermezdi.

Onu tanıyamaz. Tanrı adına, .

Yemin tekrar tekrar aklımdan geçti. Sonunda uykuya daldığımda, rüyalarım, sonsuza kadar devam eden *bir Marawati*'nin güvertesinde yürümeye başlayan bir Marjana'nın peşinden koşarken, uçurumun kenarında kaybolurken adını haykırırken tepemde martılar gibi uçan akreplerle doluydu. Yorgun ve acı içinde uyandım, başım zonkluyordu ve gözlerimi yaşartacak kadar keskin bir titreme dizimi sarsıyordu. Nemli bir bisküviyi mideye indirdim ve tuzlu havayı serinleten sabah serinliğinden faydalanarak yola koyulduk.

Raksh sonunda hava kararmıştı, "Az ilerideki çalılığı görüyor musun? Orada dur."

Ağaçların arasına ulaştım, kalın yaprakların arasından baktım ve sonra ılık bir esinti yüzüme vurunca geri çekildim. Çalılığın hemen ötesinde, tepelerden denize dökülen yuvarlanan bir nehrin, pürüzlü, parlayan kayalar ve çarpan sulardan oluşan çalkantılı bir girdabın bulunduğu bir girişe doğru dik, ölümcül bir düşüş vardı. Arkadaşlarımı durdurmak için hemen bir elimi uzattım ve Raksh'a hançer gibi baktım.

"Düşüp ölmeden önce beni uyarabilirdin!"

Tatlı tatlı gülümsedi. "Sana durmanı söylemiştim. Şimdi bak. Şu fidanın uçurumdan çıktığı yeri görüyor musun? Tünelin girişi hemen orada."

Midem bulandı. "Tahmin ettiğimden çok daha aşağıdaymış."

Dalila noktayı dikkatle inceledi. Etraftaki ağaçlardan birini çekiştirerek, "Halatlarım oraya ulaşır," dedi. "Bunlar da çapa görevi görecek kadar güçlü."

Başımı salladım ve yelken görevlerimize geri döndüğümüz gibi, bir iş için olağan hazırlıklara yeniden başladık. Tinbu ve ben silahlarımızı temizlemeye ve kandilleri hazırlamaya koyulduk. Dalila halatlarını test etti, üçünün ucunu güçlü ayak halkalarına bağladı. Daha kötü ihtimallerle daha karmaşık planlar yapmıştık ama bunlar tanıdık düşmanlara karşı olmuştu: rakip kaçakçılar ve şımarık soylular, iki yüzlü tüccarlar ve kaçırılmış küçük asiller. Evlendiğim *gerçek* iblisi korkutmayı başarmış, geçmiş kanla kaplı ve sihirli numaraları olan bir yabancıya karşı değil. Akşam namazını her zamankinden daha büyük bir niyetle kıldım, fazladan rekâtlar ekledim ve sık sık ihmal ettiğim misbaha'mı bileğime doladım.

Namazımı Raksh'ı çömelmiş, yüzünde namaza uygun olmayan bir ifade buldum.

"Sen farklısın," diye ilan etti.

"Elbette farklıyım," dedim, onun varlığına ve bakışlarımın onun kalçalarına bu kadar çabuk yerleşmesinden dolayı kendime kızarak. "Beni en son rahatsız edişinin üzerinden on yıldan fazla zaman geçti."

"Demek istediğim bu değil." Sesinde meraklı bir şaşkınlık vardı. "Arzularınız, hırslarınız; bunlar aynı şey değil. Onlar-" "Daha az etkileyici, biliyorum. Ben yaşıyım. İnsanların başına gelen bu."

"Onlar daha güçlü." Raksh'ın gözleri başka bir erkekte şehvete benzeyen bir şeyle karardı ama bu onun tercih ettiği türden bir şehvet değildi. Sadece bu türden değildi. "*Daha keskin.*"

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. "bahsettiğinizi bilmiyorum."

Cevabımı fark etmemiş gibiydi, başkalarının altın peşinde koştuğunu gördüğüm gibi bana bakıyordu. "Geldiğini hissettim, biliyorsun. Yaklaşık bir hafta önce. Sen olduğunu bilmiyordum elbette ama içimde bir his vardı, her şeyin değişmek üzere olduğuna dair bir önsezi." Ürperti. "Hissettin mi? Aramızdaki büyüü?"

Bir hafta önce gökyüzü açmış ve hayatımın en güzel yelken havasıyla kutsanmıştım. Ağlarımıza atlayan balıklarla, bir sarnıç

ve rüzgârlar bizi bir tasma gibi Sokotra'ya doğru çekiyordu. Arkadaşlarım bir şey fark etmeden çok önce Raksh'ın koruda bizi takip ederken nasıl güldüğünü duyduğumu hatırladım.

"hiçbir şey yok," diye reddettim. "Neden olmasını isteyesin ki? Seni açlıktan ölmeye terk ettim. Beni Tinbu'ya bıçak fırlatarak ve sonra da bizi sahilde teker teker yakmakla tehdit ederek karşıladın."

Raksh omuz silkti. "Kin insanlar içindir. Gelecekteki bir ödül daha tatlı olabilecekken neden geçmişteki küçük bir anlaşmazlığa tutunalım? Ve sen . . ." Koyu renk gözlerinde kıpkırmızı bir ışık parladı. "Her zaman gelecek vaat ettin. Ama yaşılanıyorsun. Vücudun bu tür şeyleri daha fazla kaldıramaz. Sen ve ben son birkaç maceramızı yaşayabilecekken kinin ne anlamı var?"

Raksh'ın ne yaptığını biliyordum ama sözleri yine de beni derinden etkiledi. Bu işi kabul etmemin bir nedeni de bu değil miydi, neredeyse anneme itiraf edeceğim bir zayıflık? Sadece bir kaçamak daha yapmak, okyanusun önümde uzandığını görmek ve sevdiklerimi zenginliklere boğmak için bir şans daha yakalamak için duyduğum acı.

Geri çekildim ve Raksh'ın bana yaklaştığını, dizlerinin dizlerime değdiğini fark ettim. "Asif için seni asla affetmeyeceğim," dedim sesimdeki titremeden nefret ederek. "Ve sihirle *hiçbir alakam* olsun istemiyorum."

Tinbu belayı sezmiş gibi adımlarını hızlandırdı. "Şu gulyabaniyle konuşmayı kes.

O yalancı bir nefes kaybı."

Raksh kıkırdadı. "Ah, *Marawati* halkı, bunu özlemişim!

Heyecanlandığınızda ve dehşete kapıldığınızda sizden çıkan enerjiyi ..."
Nefes aldı. "Lezzetli."

"Hazır mısın?" Dalila aradı.

"Olabileceğim kadar hazırım." Bana uzattığı uzun siyah bezi aldım ve yüzüme sardım. O ve Tinbu zaten benzer şekilde giyinmişlerdi ve Raksh'ın da görünmek kendine has bir uyum sağlama yöntemi vardı. "Hadi gidelim."

Giriş alacakaranlıkta daha korkunçtu, dalgalar uçurumun dibindeki siyah kayalara çarparak parıldayan parçalara dönüşüyordu. O suyun kanımızın kızılıyla renklendiğini hayal etmemek için kendimi zor tuttum.

"Önce sen," diye emrettim Raksh'a, ipi ona uzatarak.

Almak için hiçbir hamle yapmadı. "İpe ihtiyacım yok." Göz açıp kapayınca kadar şekil değiştirdi, teni fırtınalı bir gökyüzünün rengine büründü ve sonra düzgünce uçurumdan aşağı adım attı.

Tinbu boğuk bir şaşkınlık çığlığı attı. Ama Raksh ölümüne atlamamıştı; daha ziyade uçurumun dik yüzünden aşağı tırmanıyordu, pençeli elleri ve ayakları, kullanmak bir yana, fark edebileceğimizden bile şüphelendiğim tutamakları kavırıyordu. Güneşin solmakta olan ışığı çizgili teninde ve çıplak sırtında kaslarda oynayıyordu. Dişleri olan hiç kimse bu kadar çekici olmamalıydı ve onun insan olduğuna nasıl inanabildiğimi bir kez daha merak ettim.

Palmiye şarabı. Palmiye şarabı, onun insan olduğuna inanmanızın ve Tanrı'nın böyle bir şeyi akıllıca yasaklamasının nedeniydi.

"Boynunda bir *kalp* mi taşıyor?" Tinbu sordu.

"Öyle görünüyor." Dalila bana baktı, gözlerinde bir miktar şüphe vardı. "Onun ne olduğunu nasıl fark etmedin? Onunla evlendin. Onunla *yattın*."

"Evlendiğim adam o değil." Ama sorusunu geçiştiren gerçektir, Dalila'nın yakında fark kadar bilgili olmasından korktuğum bir kaçamak.

Aşağıda, Raksh tünele ulaştı. Muzaffer bir sırtıyla parladı, sonra da içeri süzüldü.

Sonra Dalila ve Tinbu aşağı indi. Onları izledikçe huzursuzluğum daha da arttı. Yüksekten nefret ederim; çocukken *Marawati*'nin direğinden düşmüştüm ve bir yelken bezi yığınının içine düşerek darbeyi yumuşatıp hayatımı kurtarmış olsam da, o iç burkan yerçekimi kaybını ve ölmek üzere olduğuma dair o ani korkunç kesinliği hiç unutmadım. Dalila'nın düğüm işine güveniyordum ama tüm ağırlığımı halata verip inmeye başladığımda kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu.

Bir elim diğerinin üzerindeydi. Aşağıya bakma hatasını yapana kadar her şey yolundaydı, ölümcül kayaları görünce nefesim kesildi. Kollarımdan soğuk terler akmaya başladı ve ipi daha sıkı kavradığım için ellerimde kayganlaştı. Ama kendimi devam etmeye zorladım.

Tinbu yaklaştığımda belimden tuttu, beni girişe doğru çekti ve taşlı zeminde ayağımı bulmama yardım etti. " misin?" diye sordu.

Sessizce başımı salladım ve Tinbu beni serbest bıraktı. Tünelin girişi sıkışık ve karanlıktı. Ama Raksh doğal haliyle, sönmüş bir duman gibi mavi-gri bir parıltı yayıyordu ve tünelin geri kalanının ne kadar daraldığını görmek için yeterli bir ışıktı.

"Tanrım..." Dedim ki. "*Bunun* içinden mi geçtin? Nasıl geçtin? Karnının üzerinde sürünerek mi?"

"Zaman zaman." Raksh'ın sesi benden daha hevesli çıkmıyordu.
"Mağaranın kendisi geniş, ama bu tünel berbat, bir yuvada solucan olmak gibi." Durakladı. "Seni yalamalıyım."

Uzaklaştım. "Affedersiniz. Ne yapmalısın?"

"Seni yalamak. Gerçi sanırım öpmek de işe yarayabilir. Kendimi zayıf hissediyorum ve önümdeki yol zor. Belki *biri* dün gece benimle yatma zahmetine girseydi, büyüm daha güçlü olurdu-"

Onu öne doğru ittim. "Henüz o kadar çaresiz değiliz. Git hadi."

Ama tünel berbattı. Zifiri karanlıkta önce ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde, sonra da karın üstü sürünmeye zorlandık. Taş, açıkta kalan her deri parçasını sıyrıyor, kılıcımın ve khanjar'ımın kabzaları acı verici bir şekilde kalçalarımına saplanıyordu. Bütün gün ağrıyan dizim uyuşmuştu, bu gelişmenin iyi olmadığını tahmin ediyordum. Yakın hava sıcak ve kokuşmuştu ve birden fazla kez, ezici derecede küçük alanda boğulmamak için nefesimi sabit tutmam gerekti.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra tünel nihayet ayağa kalkabileceğimiz kadar genişledi. Dalila çakmaktaşıyla lambaları yakabilmek için durmamızı istedi, ben de memnuniyetle bir tane aldım.

"Sadece biraz daha uzakta," diye önerdi Raksh. "Tünelden çıktığınızı anlayacaksınız."

Damlayan bir kaya oluşumundan kaçınmak için eğilerek, "Nasıl- *oh*." diye sordum.

Hayatım boyunca pek çok şaşırtıcı manzara gördüm. Çok azı Sokotra'nın büyük mağarasına ilk bakışımla kıyaslanabilir. Lambalarımız bir düzine *Marawati*'yi yutacak kadar geniş bir alanı aydınlatıyordu ve kuşatıcı karanlığın ötesinde daha da büyük olduğu hissine kapıldım. Mağara bir rüyadan koparılmış ya da bir ressamın fırçasıyla hayat bulmuş bir sahneye benziyordu: dantelli likenler, ışıltılı kristaller ve gökkuşağının her renginde mantar benzeri taş büyümeleri kayalık duvarları kaplıyordu. Parıltılı minerallerden oluşan kıvrımlı oluşumlar düz olmayan tavandan sarkıyor, yerden fışkıran kardeşlerine dokunmak için aşağı uzanıyordu. Su, hem görünen hem de görünmeyen havuzlara ve derelere damlıyor, damlacıkların pırtırtıları havayı hafif bir müzikle dolduruyordu. Az ileride, kayalardaki bir yarıktan dökülen canlı sarı bir şelale o kadar uzaktaki bir delikten dökülüyordu ki su sıçramıyordu.

Nefesimizin ve su şırıltısının dışında, kalın ve ağır havada başka hiçbir ses yoktu. Nem ve çürük yumurta kokusu bir yana, mağarada kutsal olduğunu hissettirecek kadar derin bir sessizlik vardı.

Biz yürürken Tinbu, derin bir havuzu aydınlatmak için lambasını uzatarak, "Ne kadar çok su var," diye hayret etti. Ürkütücü, yabancı bir şekilde güzeldi, su şaşırtıcı derecede beyaz bir kuvars genişliğine karşı parlak yeşildi. "Burayı keşfeden ilk insanlar için burası ne büyük bir mucize olmalı."

"Halkınızdan herhangi birinin buraya kadar gelebildiğinden şüpheliyim. İlerideki duvarlarda insan grafitileri var ama sakın onlara *dokunmayın*." Raksh, Tinbu'nun elini havuzdan uzaklaştırdı. "Buradaki suyun yarısı etini tereyağı gibi eritebilir. Adımlarımı takip et ve sakın yoldan sapma."

Öyle de yaptık, sonsuza kadar devam edebilecek çukurların üzerinde beliren ince kenarlar boyunca yürüdük ve devrik tiranların devasa heykelleri gibi düşmüş kaya oluşumlarının altına daldık. Kaybolmuş bir ordunun terk edilmiş kılıçları olabilecek gümüş parçalardan oluşan sessiz tarlalardan geçtik ve Tanrı'ya şükürler olsun diye fısıldadığım mükemmel doğal geometriye sahip basamakları tırmandık. Burası vahşi bir yerdi, lambalarımızın titrek ışığının hemen ötesindeki karanlık eziciydi, ama yavaş yavaş insan yerleşimine dair işaretler daha sık görülmeye başladı. Orada burada enkazlar yere saçılmıştı; çanak çömlek parçaları ve kaba aletler, kırık kil lambalar ve tozlu cam şişelerin yanında.

Sonra bir sonraki , sanki Dünya'nın notalarından koparılmış gibi, işaretler başladı.

Saba, Ge'ez, Yunanca ve dilini tanımlayamadığım yarım düzine başka harf. Karmaşık piktograflar ve asılı Hint yazıları, çivi yazısı dilimleri ve çizgi işaretleri. Bazıları isimler, bazıları uyarılardı. Daha fazlası anlayamadığım hikâyeler anlatıyordu, çoktan unutulmuş dillerde hikâyeler. Antik mesajların ötesinde çizimler de vardı. Tekneler ve el izleri, garip haç şekilleri ve boynuzlu yaratıklar.

Burası hakkında bir kitapta okumak bir şeydi, ama benim gibi gezginlerin ve denizcilerin tarihini, hayaletlerini ve dokundukları duvarları önümüzde *görmek* tamamen başka bir deneyimdi. Onların hayatlarını ve burada geçirdikleri zamanı merak ettim. Uzun bir deniz yolculuğundan sonra, güneşten ve bol sudan kurtulma imkânı sunan bir mağara, ilahi olarak gönderilmiş bir mola yeri ya da mükemmel bir kaçakçı köşesi gibi görünüyor olmalıydı. Bu koşullara rağmen, kendimi biraz tuhaf hissediyordum, hikâye anlatıcılığı fantezim gıdıklanmıştı.

Ta ki devasa beyaz bir yılan derisinin yolu kapattığını görene kadar.

Dökülen deri kemik rengindeydi, yanardöner atılmış balçıkla parlıyordu ve yaratığın oyuğundan eğilmeden geçebileceğimiz kadar genişti. Az ileride tünelde bir yarık vardı, terk edilmiş deri tünelin en solundaki kavşakta devam ediyordu.

"Şey ..." Tinbu yüksek sesle yutkundu. "Söylemeliyim ki: Vakanüvisler boyut konusunda yanılmışlar. Yılanlar kitapların gösterdiğinden bile daha *büyük*."

Raksh çatallı geçide temkinli bir bakış attı. "Tüneller çok geniş ama ben kaçtığımda o deri burada değildi."

Dalila bıçağını çoktan çıkarmış, dökülen pulları kesip kadar topluyordu. Asasıyla bir yarığı dürtmesini ve uyluk kemiği büyüklüğünde bir diş çıkarmasını izledim. "Bu ... etkileyici," diye belirtti. Ama Dalila'nın bile sesi tedirgin geliyordu.

Kılıcımınla yılan derisinde bir yarık açtım. "Hadi gidelim. Canavar geri dönerse burada olmamayı tercih ederim."

Ancak korkunç yılan derisi kötü bir alamet olduğunu kanıtladı, çünkü yürüdükçe çevremiz daha da endişe verici hale geldi. Artık ellerin ve teknelerin tuhaf izleri . Bunun yerine, paslı bir bıçak ve pençelerle parçalanmış bir heybenin yanı sıra kemikler ve çürüyen ayakkabılar yolu dolduruyordu. Sararmış bir insan dişi seti kayalık bir kulübeden dışarı fırlamıştı, sanki zavallı eski sahibi o kadar sert ısırmıştı ki dişler çenesinden sökülüyordu.

Raksh bizi kıvrımlar ve dönemeçler boyunca yönlendiriyordu ama korkunç dişleri geçtikten kısa bir süre sonra el fenerimin ışığı gitmediğimiz bir yöne düştü. Sarkıtların içine oyulmuş ve ana kayaya oyulmuş kaba bir merdiven vardı.

Merdiven mi? Burada mı? Ne kadar garip.

Merakla yaklaştım. Annemin parfümünün tatlı ve imkânsız kokusunu taşıyan ılık bir hava beni karşıladı. Tanıdık koku kalbimi yerinden oynattı, odağımı çaldı ve kendimi desteklemek için uzanmak zorunda kaldım. Bunu yaptığımda, çoktan ilk basamağın üzerinde durduğumu fark ettim. Yönümü yeniden bulmaya çalıştım, yukarı baktım ve karanlığın içinden baktım. Merdivenin tepesinde büyük pirinç bir kapı vardı, parlak metal sisli bir limandaki deniz feneri gibi parlıyordu.

Büyülenmiş gibi daha da yaklaştım. Arkadaşlarım ve görevim aniden çok uzakta göründü. Garip bir uğultu, fısıltılar ve mırıldanan iç çekişler beni ileriye doğru çekti, beni teşvik etti. Yaklaştıkça kapının oyma resimlerle kaplı olduğunu görebiliyordum. Örgülü etekler giymiş savaşçılar ve görkemli başlıklar takmış krallar, elleri ve ayakları birbirine zincirlenmiş, giysileri ve saygınlıkları ellerinden alınmış, boyun eğmiş küçük tutsakların üzerinde duruyordu. Aslan avları ve okçuluk yarışmalarının ardından vahşi savaş ve kölelik sahneleri vardı,

dağılmış cesetler ve parçalanmış savaş arabaları. Bir ziyafette serenat yapan müzisyenlerin sahnesini aydınlatmak için lambamı kaldırdım. Yanında midemi bulandıran bir tablo vardı: parçalanmış tekneler ve çılgın atan denizciler. Bir general, belki de iri cüssesine bakılırsa bir kral, ayağını bir esirin boynuna dayamış, topuzunu başının üzerine kaldırıyordu.

Sıcak havanın yumuşak bir nefesiyle pirinç kapı açıldı. Açıklık geniş değildi, parlayan metal ile taş arasında daha önce hiç olmayan bir siyahlık vardı sadece. Kapıyı *biraz* daha itip açmak, içeriye bir göz atmak hiçbir şey ifade etmeyecekti.

"*İn oradan aşağı.*" Arayan Raksh'tı, sesi tamamen ve alışılmadık bir şekilde sarsılmış geliyordu.

İrkildim ve elimi kapıdan uzaklaştırdım: Elimi bile hatırlamıyordum. Tırmandığımı hatırlamadığım uzun bir merdivenin en tepesinde olduğum gerçeğiyle birlikte *bu* fark ediş beni tökezletti, basamaklardan aşağı inerken neredeyse takılıp düşüyordum.

Raksh, kalan merdivenlerden yukarı fırlamak, bileğimden tutmak ve beni yolun geri kalanına çekmek için yolun yarısına gelmemi bekledi.

"Aptal insan," diye tısladı. "Sana başıboş dolaşmamanı söylemiştim." tarafım titriyor, tenimde soğuk terler püskürüyordu. "Orası neresi?"

Kocamın siyah bakışları pirinç kapıya kaydı. "Kötü bir alamet." Parmaklarıyla bir tür korunma hareketi yaptı, sonra bana ters ters baktı. "Bu bir tuzak olmasa iyi olur. Beni böyle bir kaderle kandırmaya kalkarsan kalbini oyarım."

Elimi onunkinden çektim. "Ne tür bir kader? Bu da ne demek oluyor? *ne demek?*"

"Amina?" Tinbu seslendi. "Her şey mı?"

Ben daha ağzımı açamadan Raksh avucunu ağzımın üzerine kapattı.

"O kapı hakkında hiçbir şey söyleme," diye uyardı. "Senin de sırlar sakladığının farkında , karıcığım."

Kalbim tekledi. Raksh arkadaşlarımla arasındaki suskunluğumu mu fark etmişti yoksa başka bir şey mi demek istemişti, şimdi baskı yapmanın zamanı değildi. Bunun yerine başımı salladım ve o da elini bıraktı.

"Ben iyiyim," diye Tinbu'ya geri seslendim.

Onlara katılmak için acele ettik ve tavanı dönen takımyıldızlarla süslü başka bir tünele girdik. Boyalı yıldızlarda Taurus ya da al-Dabaran'ı aradım ama bildiğim hiçbir gece gökyüzünü işaret etmiyorlardı ve sonunda

Yukarı doğru bakarken kirpiklerime çok fazla mavi boya bulaşınca vazgeçtim.

"Ne kadar uzakta?" Dalila sordu.

"Fazla değil," dedi Raksh. "Yer çatırdamaya başladığında yaklaştığımızı anlayacaksın."

"Crunch?"

"Bir sürü kemik var. Sana buranın bir mezar çukuru olduğunu söylemiştim."

Gerçekten de çok geçmeden kayalık zemin yerini dizlerime kadar yükselen ufalanmış kemik parçalarından oluşan bir haliye bıraktı. Meşale ışığında titreyen parçalanmış kafatasları ve kırık kaburgaların arasından geçerken bağışlanmak için dua ettim. Raksh uzun süredir çürümüş cesetlerden oluşan bir yeraltı mezarını tam anlamıyla yarmış gibiydi; çürümüş kefenler ve kalıntılar etrafımızı sarmıştı. İskeletlerden oluşan bir tepenin üzerinden tırmandık ve Raksh parmağını dudaklarına götürerek, derme çatma bir kapağın açılması gibi, tıka basa dolu mahzenin üzerinde asılı duran kirli bir mermer levhayı işaret etti.

"Şurayı geçince hazine odası var," diye fısıldadı. "Levhayı hareket ettirebilirim ama sessiz olmamız gerekecek. Falco ve adamlarının geceyi geçirdiği mağaranın ağzına yaklaşıyoruz."

Başımı salladım ve o da sessizce levhayı kenara çekti. İçeri süzüldük. Sözde hazine odası darmadağınktı; kazma aletleri ve devrilmiş toprak kovaları, parçalanmış çanak çömleklerin ve yazılı mezar taşlarının arasına saçılmıştı, ve yırtık pırtık giysiler. Sikkeler ve kırık inci dizileri yere saçılmıştı ama parasal değeri olan başka bir şey kalmamıştı; belki de Falco'nun adamları çuvallarını doldurmuşlardı. Burada ve orada kabaca kazılmış çukurlarda daha fazla kemik ortaya çıktı ve en yakında, iki iskeletin kalıntıları hala yarı gömülüydü, görünüşe göre öldükleri yerde, birbirlerinin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmışlardı.

Tiksinti beni sardı. Dürüst olacağım: Uzun zaman önce ölmüş olanları yağmaladım. Suçlu sınıftaki diğerleri gibi ben de rahiplerin ve imparatorların mezarlarından çıkarıldığı söylenen ziynet eşyaları ve mücevherlerle ticaret yaptım. Bunu yaparken çok nadiren düşünürdüm; yaşayan zenginlerden çalmak konusunda ne kadar az endişem varsa, ölmüşlerden çalmak konusunda o kadar az endişem vardı. Ama bu cesetleri yattıkları yerden sökülmiş, dağılmış ve atılmış halde görmek beni rahatsız eden bir şeydi.

Mezar soyma konusunda vicdan sahibi olmak için mükemmel bir zaman, al-Sirafi. Odada bulabildiğim her şeyi inceledim. Az ileride, üzeri tuğlalarla örülmüş gibi görünen bir giriş yeniden açılmıştı.

"Dunya da böyle mi?" Ben sordum.

"Öyle olmalı," diye cevap verdi Raksh susarak. Sesi gerginleşiyor gibi geliyordu. Uzaklardan kahkahalar geliyordu ve odanın ötesindeki hava daha taze, hafif deniz kokuluydu. Onu mağaradaki başka, daha doğal bir açıklığa kadar takip ettik. Bir hamamböceği gibi sürünerek ilerleyen Raksh, iki sarkıtın arasına kötü bir kapı çabası gibi gerilmiş yırtık pırtık bir perdeye uzandı. Dikkatlice geri çekti.

Boş bir nişten başka bir şey ortaya çıkarmamak için.

Raksh küfretti ve elini iterek küçük bir uyku alanını aydınlatmak için lambamı kaldırdım. Küçük, tamamen *yağmalanmış* bir uyku alanı. Minderler parçalanmış, tüy dolguları sökülmiş ve ahşap sandıklar parçalanarak açılmıştı. Kıyafetler ve battaniyeler, yırtılmış parşömen sayfaları ve parçalanmış taş ikonlarla birlikte her yere saçılmıştı. Orada burada terk edilmiş kişisel eşyalar vardı: mücevher parçaları, kırık bir deniz kabuğu tarağı ve tuhaf bir şekilde, parlak pembe ipekten ince işlemeli ev terlikleri.

"Raksh," dedim dişlerimin arasından, "açıklamak ister misin?"

İşe yaramaz eşim şaşırmış görünüyordu. "Ben ayrıldığımda Dünya buradaydı," diye ısrar etti. "Yemin ederim!"

Dalila diz çökerek yırtık minderleri inceledi. "Bunu her kim yaptıysa bir şey arıyormuş gibi görünüyor. Sence Dünya hazine odasından bir şey çalmış olabilir mi?"

"Belki de." Yere saçılmış terk edilmiş sayfaları karıştırdım. Birkaçı Arapçaydı, ama dil arkaikti, görünüşte astrolojik olan malzemeyi anlamak imkânsızdı. Bir sayfanın altında, Dünya'nın kütüphanesindeki tabletlerle aynı kama benzeri karakterlere sahip kırık bir kil tablet vardı.

Raksh alçak bir sesle, "Gitmeliyiz," diye uyardı. "Bu kız onun ödülüydü. Eğer aralarında bir şey olursa ..."

"Gitmiyoruz. Henüz değil."

"Amina, bu adamı tanımıyorsun. Hiçbir şey onu sadakatsizlik kadar öfkeliendiremez."

"*Gitmiyoruz*," diye daha bir şekilde tekrarladım. "Dünya'nın olabileceği başka bir yer var mı?"

Raksh sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Falco onu köylülerle birlikte kilitlemiş olabilir. Onları mağara girişine yakın tutuyor. Hatırlayacağın gibi girişte yirmi silahlı, öfkeli ve mantıksız satıcı bekliyor olacak."

Tinbu, Dalila ve ben birbirimize baktık.

"Araştırabiliriz," diye önerdi Dalila. "Dunya'nın olup olmadığını görecektik kadar yaklaşabiliriz. Hava karanlık ve çoğu insan muhtemelen uyuyordur. Lambaları söndürürsek fark edilmeden geçebiliriz."

"Ne zamandan beri kendinizi koruma duygunuzu kaybettiniz?" Raksh inledi. "Korsan olduğunuzu sanıyordum!"

"Biz ıslah olduk." Lambamı söndürüp yere bıraktım, böylece gittiğimizde - eğer gidersek- geri alabilecektik. Arkadaşlarım da aynısını yaptı ve Raksh'ın soluk mavi ışıltısı dışında bizi karanlıkta bıraktılar.

Raksh, fısıltılarımızdan daha yüksek olan küçümseyici bir alay ile ilerledi. Onu takip etmemizi kolaylaştırmadı ve birden fazla kez tökezleyip kayalık çıkıntılara çarptık. Hiçbir uyarıda bulunmadan insan formuna geri döndü.

"Sus," diye nefes aldı. Uzakta bir şenlik ateşinin çıplak parlaklığı vardı, ışığı mağaranın sarp iç kısmında dans eden vahşi gölgeler gönderiyordu. Sarhoşların böbürlenmelerini duyabiliyor ve kızarmış et kokusunu alabiliyordum.

Ama daha yakından yumuşak bir ağlama sesi geliyordu. Çürüme kokusu, dökülen organların ve eski kanın kokusu - köyün öldürülen yaşlılarına sinmiş olan aynı kokular. Raksh bizi ağlayanların olduğu yöne doğru götürdü, yüksek, kıvrımlı taş oluşumların arasından geçtik. Işıldayan bir dere ayaklarımızın altında fokurduyor, kireçtaşı duvarları kalın mor yosun kümeleri kaplıyordu. Giderek artan kötü koku, sanki kokuşmuş bir yaranın içine adım atıyormuşuz gibi hissettiriyor, yosunun tenime değen ılık nemli fırçası ürpermeme neden oluyordu. Az ileride loş bir parıltı vardı, sanki lambalar yakılmış ve ilerideki odaya bırakılmış gibiydi. İçeri adım attım. Ve sonra . . .

Ve sonra . . .

-Bana biraz izin verir misin, Jamal? Bunun ikimiz için de zor olduğunu biliyorum. Doğrusu, o gecenin dehşeti daha yeni başlıyordu, ancak o anda bunu bilemezdim.

-Yine de oda; orada gördüklerim hafızama kazındı. Ve eğer bin yıl yaşamakla lanetlenirsem, bunu asla unutmayacağım.

Burası bir mezbahaydı. İnsan ruhlarının kasap dükkanı. Canlı cesetler taş levhalar üzerine serilmiş ve çürümeye bırakılmıştı; birçoğu da sarkıtlardan sarkıyordu, vücutları kabaca parçalanmış ve kan ve bağırsakları toplama kaplarına damlamaya bırakılmıştı. Kafatasları ve parmak kemikleri kaynatılarak etlerinden arındırılmış, yağ ve saçlar kokuşmuş kaplardan taşmış ve kemikler deniz kabukları, martı tüyleri ve kırmızı akik yığınlarının etrafına tuhaf şekillerde dizilmişti. Şok edici bakışlarım birkaç dakika sürdü.

Zihnim bunların gerçekten de insan olduğunu, baktığım korkunç parçaların *insanlara* ait olduğunu kavramaya çalışırken, bakışlarım iğrençleşti ve bakışlarımı yere çevirdim.

Tinbu dizlerinin üzerine çöktü ve kustu. Dalila -ki o güne kadar tanıdığım hiç kimsenin yapamadığı kadar tepkisini sertleştirebiliyordu- bir elini ağzına kapatıp haç işareti yapmadan önce kısık bir çığlık attı.

Ses çıkaramayacak kadar uyuşmuştum. Hayatım boyunca çok fazla şiddet gördüm. Çocuklarının gözü önünde öldürülen ebeveynler, Marjana'dan daha küçük yaşta köle olarak satılan hıçkıra hıçkıra ağlayan kızlar, suyun altında beyinleri patlayana kadar çalıştırılan yaşlı dalgıçlar. Aileme asla anlatmayacağım şeyler. İnsanlar, karada daha iyisi varsa denizlere açılmazlar ve kaçakçılık ve yağmacılık hayatına çekilen insanlar da nazik değildir.

Ama bu oda gibi bir şeyi daha önce hiç görmemiştim.

"Frank bunun için ölür." Bu Dalila'ydı, fısıltılı sesi şiddetliydi. "Hepsi ölür." Sadece başımı sallayabildim.

Boğuk bir inilti dikkatimi korkunç tablodan çekti. Yalnız değildik.

Yaklaşık bir düzine kişiden oluşan bir grup, odanın diğer tarafında, zincirlerinin izin verdiği ölçüde cesetlerden uzakta toplanmış, korkuyla bizi izliyordu. Pislik içindeydiler ve birbirlerine zincirlenmişlerdi, paçavralar giymişlerdi ve üzerleri çürükler ve kanayan yaralarla kaplıydı. Bir adım öne çıktım ve mahkûmlardan birkaçı geri çekildi. Bir kadın elini ağlayan bir çocuğun ağzına kapatmıştı, gözleri korkudan parlıyordu.

"Bırakın beni." Dalila yanlarından geçip gitti, dikkatle haçını işaret etti ve sonra hapsedilmiş köylülerin önünde diz çöktü. Ne dediğini anlayamadığım yumuşak bir sesle bir şeyler söyledi ve ön taraftaki bir adam başını sallayarak onlara katılmamı işaret etti.

Ben de öyle yaptım, onun yanına çömelip arkamdaki korkunç manzarayı mümkün olduğunca engellemeye çalıştım. "Sana zarar vermek istemiyoruz," diye söz verdim. "Beni anlayabiliyor musun?"

Adam tereddüt etti ama diğerlerine bir bakış atarak aksanlı bir Arapça ile "Evet, sizi anlayabiliyorum" diye cevap verdi.

"Burada başka kimse var mı?" Ben sordum. "Saklanmış başka mahkûmlar?" "Hayır," diye boğuldu Socotranlı adam, sesi boğuk çıkıyordu. "Onlar öldürdüler herkes."

Diğer herkesi öldürdüler. Dalila küfretti ve ben daha da büyük bir dehşetle küçük gruba baktım. O insanlar için mi *buradaydılar*?

Cinayetler mi? Sevdikleri gözlerinin önünde işkence öldürülürken bir mezbahada zincire mi vuruldular?

Başımı salladım, beni boğmakla tehdit eden korkunç uğultuyu uzak tutmaya çalıştım. Dağılmanın bu insanlara bir faydası olmayacaktı. "Tanrı'nın izniyle seni buradan çıkaracağız. Dalila, prangalarını takmaya başla. Tinbu, ipleri bağlamama yardım et."

Raksh homurdandı. "Bunun için vaktimiz yok."

Adamın bacaklarını bağlayan ipleri keserek, "Zamanımıza degecek tek şey bu," dedim.

Socotran köylüsü Raksh'ı görünce geri çekildi. "Bu adam onlara ait. Liderlerinin hizmetkârı."

"Ben onun *hizmetkarı değilim*."

İkisini de susturdum. "Şimdilik bizimle birlikte ve tünellerden bir kaçış yolu biliyor. Yol zorlu ama halkınızı oradan çıkaracağız. Umarım karşılığında siz de bana yardım edebilirsiniz."

"Nasıl?" diye sordu adam ihtiyatla.

"Aden'den buraya gelen genç bir kadını arıyorum."

Adam başıyla onayladı. "Liderlerinin kâtibi. Ama o gitti."

Gitti. kesildi. Tüm bunlar olurken Dünya *gitmiş* miydi? "Nerede?" Acilen sordum. "Nereye gitti?"

"Üzgünüm ama size başka bir şey söyleyemem. Yaklaşık iki gün önce kaçtı. Biz de ancak diğerleri kaçınca öğrendik." Sokotralı adam ürperdi, taze gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Liderleri ... o zamandan beri öfke içinde. Halkımı katletmeye o zaman başladı."

Mağaranın ağzının olduğu yönden daha fazla sarhoş kahkahası yükseldi ve hızlı bir karar verdim.

Onları buradan götürün. Bir yabancının sözüne güveniyordum, evet, ama Sokotralı adamın anlattıkları bana doğru gibi geldi. Ve onlar buranın yerlisiydi; Dünya'nın nereye kaçtığını bulmamıza yardım edebilirlerdi.

Hayatta kalan köylüleri kurtarmak için hızla çalıştık, ancak yürümeye başladığımızda yavaş ilerliyorduk. Socotralılar zayıf ve hastaydı, birçoğunun yaraları vardı ve hazine odasına dönmek iki kat daha uzun sürdü. Raksh mermer levhayı kaldırıp devrilmiş bir mezar küpünün üzerine yerleştirdi ve Dalila ile Tinbu içeri süzüldü. Sadece Raksh ve konuşan adam kalana kadar köylüleri teker teker yavaşça aşağı indirmeye çalıştık.

Uzaktan bir bağırış duyuldu.

"Gittiler! Mahkumlar kaçtı!"

Son adamı da ittirdim. "*Gidin.*"

"Amina, ." Kemiklerle kaplı mezar çukurundaki dar aralıktan Tinbu beni ileriye doğru salladı. "Acele et!"

Ama yeterince hızlı olamayacağımızı biliyordum. Köylüler yaralı ve zayıftı. Raksh'ın tünelineinden kaçmaları saatler sürerdi ve bu, halatlarla yukarı çekilmelerinden önceydi. Daha fazla zamana ihtiyaçları vardı.

Ve Dünya'yı öğrenmem gerekiyordu.

Üzücü bir karara vararak büyükbabamın hançerini kurtardım ve Tinbu'nun kemerine sokmak için boşluktan uzandım. "Bana iki gün ver."

Kafası karışmış görünüyordu. "İki gün mü?"

"Eğer iki gün içinde karaya çıktığımız sahilde olmazsam *Marawati* ve bu adadan defol git." "Amina, hayır-"

Ama ben çoktan dönmeye başlamıştım. Raksh'ı yakasından yakaladım ve boşluktan içeri ittim. "Eğer onları terk edersen ve ben yaşarsam, çıkış yolunu kaybedersin," diye hırladım. "Ve eğer onları terk edersen ve ben *ölürsem*, sonsuzluğun geri kalanında sana musallat olurum."

Sonra daha iyi düşünmeden, bir an bile şüphe duyamadan mermer levhanın düşmesine izin verdim.

Blok büyük bir gürültüyle yere çarptı, beni karanlığa gömdü ve Falco'nun hızla yaklaşan adamlarının yeni bir ıglık atmasına neden oldu. Döşemeyi örtmek için büyük bir kemik kulesini tekmeledim, mümkün olduğunca çok kaos ve enkaz sağlamak için kılıcımı salladım ve sonra dışarı kaydım.

Durduğum yerden bir düzine tünel uzanıyordu, saklanma noktaları ya da kaybolup dev bir beyaz yılan tarafından yutulana kadar dolaşma şansı sunuyordu.

Ama kaçmadım. Bunun yerine, bağırışları takip ettim ve doğrudan Falco'nun adamlarına doğru koştum. Onları bir sonraki dönemeçte tartışıırken ve birbirlerine küfrederken buldum.

"Barış üzerinizde olsun, beyler!" Kılıcımı kınına sokarak diplomatik bir şekilde selamladım. "Benim adım Amina al-Sirafi.

"Ve ben patronunuzun aradığı nakhudha'yım."

Açgözlülük Nedeniyle Alınan Kötü Bir Karar

Raksh'la evlendiğim günün ertesi sabahı, yeni damadımın dişlerinin çıktığını görmek için gözlerimi açar açmaz yataktan fırladım, hemen çarşafıma takıldım ve yere düştüm. Ancak o zamanlar hâlâ genç ve dinçtim, kendimi toparlayıp kapıya doğru fırladım, çıplaklığım lanet olsun. Kapı kolunu yakaladım.

Elimde kor haline geldi, kapının geri kalanı eriyip gitti. Nefesim kesildi ama tek kaçış yolumun sihirli bir şekilde yok olduğunu görmek beni daha da çaresizleştirdi ve hemen yumruklarımın duvara vurmaya başladım.

"*Yardım edin!*" diye bağırdım. "Dalila! Asif! Maj-"

Raksh beni belimden yakaladı ve kavurucu elini ağzımın üzerine bastırdı.

"Lütfen çılgınlık atmayı kes," diye yalvardı. "Başım beni öldürüyor."

Kollarında kıvrandım, kendimi bu kâbustan uyandırmaya çalıştım ama bu taştan bir adamla savaşmak gibiydi. Yüzüme bastırılan mavi parmakların birden evlilik sözleşmemizi gördüm. Odanın enkazı, etrafa savrulmuş giysiler, palmiye şarap fiçileri ve yatak takımları arasında, ahşap bir masanın üzerine özenle yerleştirilmiş tek şey buydu.

Altında imzam vardı.

Raksh beni bıraktı ve yere yığıldım. Yıllar sonra ilk kez ağladım.

Marawati'nin nakhudasıyken pek çok korkunç şey yapmıştım. Öldürdüm ve çaldım. Kumar oynamış, sarhoş olmuş ve zinanın sınırlarını zorlamıştım - genellikle üçünü de tek bir akşamda yapıyordum-

Sonra da af dilemek için fecir vaktinde uyanamadım. Kısacası, kefareтини ödemem gerektiğini zaten bildiğim binlerce şey vardı

Ama bu, *bu* . . .

"Oh, Tanrım ..." Başımı ellerimin arasına aldım. Raksh'a bakamadım, buruk hava gelecekteki cehennem ateşi kokuyordu. "Ben lanetlendim. Bir iblisle zina yaptım. Ruhumu kaybettim ve bin yıl boyunca yanacağım. _"

"Sözleşme senin ruhun için miydi?" Raksh'ın kafası karışmış ve akşamdan kalma gibiydi

-Eğer mavi canavar erkekler akşamdan kalma olabilseydi. Bir kez daha hıçkırdım ve o da kızgınlıkla içini çekti. "Ağlamayı keser misin? Çok gürültülü."

Kendini kurulamaya çalışan bir köpek gibi titreyerek geri adım attı. Şeytani görüntüsü kaybolmuş, geriye hem dün gece tanıştığım hem de tanışmadığım adam kalmıştı. Ona yapışan mavimsi renk bir ışık oyunu olabilirdi; kuzguni saçlar ve tenini süsleyen benekler hem gölge hem de gerçektir. Artık yok olmuş dişlerini çevreleyen gümüş benekli kırmızı, kötü bir kına işi olarak geçebilirdi.

Raksh ürperdi. "Nadiren bir gecede formumu kaybederim. Bu insanlar palmiye şarabına her ne koyuyorlarsa... vay canına. Bu kadar sert bir içeceğin tadına bakmayalı yüzyıllar oldu."

Yüzyıllar mı? Gözyaşlarımın arasından başımı kaldırıp baktım. "Nesin sen? Bir çeşit cin misin?"

"Cin değil, hayır. Gerçi bunu açıklamak biraz zor; dillerinizde artık ne olduğuma dair iyi bir kelime yok. Pek sayılmaz." Raksh sanki bir sırrını açıklayacakmış gibi yakınına eğildi. "Eskiden bana bir tanrı olarak tapılırdı."

Karışık bir yanıt verdim.

Raksh belini bükerek, vücudunun bir yerinden bileme taşındaki bıçağa benzer bir ses devam etti. "Dün gece gerçekten de benim iltifatımdı. Nadiren bir insan bana bu şekilde ayak uydurabilir. Sözleşmemizin *detaylarını* hatırlamıyor olabilirim ama umarım daha fazla cinsel aktiviteye izin veriyordur."

Bütün yüzüm kızardı. Raksh evlilik sözleşmemizi için küçük odayı geçerken çarşafı kaptım ve bir koza gibi etrafıma sardım.

"Hmm ..." Okumaya başladı. "Ne kadar ilginç bir hüküm; daha önce hiç sizin inancınızın geleneklerine göre evlenmemiştim. Dürüst olmak gerekirse böyle bir şeyi denemeyeli yüzyıllar oldu. En son bir evlilik sözleşmesi yaptığımda, eşleri eve kapatmakta ısrar eden bir köydeydim.

Ortakları öldüğünde mağaralara girdiler ve size şunu söyleyeyim, bunu bir daha yapmakla ilgilenmiyorum."

Başım dönüyordu ama onun tuhaf sözlerindeki açıklığı kaçırarak kadar değil.

"Bu geçersiz!" Ben . "Nikahımız. Benim bir gayrimüslimle evlenmem caiz değildir."

Raksh kaşlarını çatı. "Adam bu yüzden mi bana Tanrı ve peygamberler hakkında onca şey söyletti?" Sözleşmeyi incelemeye geri döndü. "Güven bana sevgili karıcığım, çok sayıda şey olabilirim."

"Ama siz inançlı biri değilsiniz."

"Elbette öyleyim. Rekabeti bilmek en iyisi, değil mi?" Raksh dilini şaklattı ve sözleşmeyi tekrar yuvarladı. "Burada bana ruhunu borçlu olduğunu gösteren hiçbir şey göremiyorum. Doğrusu, dün gece kafam pek yerinde olmasa da, böyle bir anlaşmayı kabul edeceğimden şüpheliyim. Sadece aptallar ruhlarını sunar ve anlaşma o kadar şeytani derecede karmaşık ki genellikle başka anlaşmaları tercih ederim." Sanki söylediklerinin bir anlamı varmış gibi omuz silkti. "Bence sen iyisin."

Ağzım açık kaldı. "Ben *iyi* değilim! Eğer daha önce cehennem ateşine doğru gitmiyorsam, şimdi hurma şarabıyla sarhoşken bir iblisle evlendiğim için gerçekten mahkum edildim!"

"Hâlâ bu korkunç derecede sıkıcı adadan kurtarmaya niyetli olduğun bir iblis, değil mi?" Raksh yüzüme düşen saçlarımı yolup gözlerimin içine baktı ve birden endişeli görünmeye başladı. "Amani, lütfen. Burada bir on yıl daha kalamam."

"*Amina!*" Tersledim. "Ve hayır. Seninle gideceğim tek yer, bunu düzeltebilmesi için o sahtekâr rahip bozuntusuna geri dönmek. Sonra bu adadan defolup gideceğim ve sen de sahilde diğer aptalları baştan çıkarmaya geri dönebilirsin."

"Ama bu adil değil," diye . "Bir anlaşma yapmıştık!"

"Kötü niyetle yaptığın bir anlaşma! Tüm *bunları* bana anlatmayı düşünmedin mi?" -Artık yok olmuş dişlerini ve iğrenç büyüünü saklayan mercan kolyeyi işaret ettim- "Seni yatağıma, hatta tekneme almadan önce?"

"Dürüst olmak gerekirse, bu tarafını hiç görmemeni umuyordum - hayır, bekle!" Raksh ondan kurtulmaya çalışırken ağladı. "Amina, anlamıyorsun! Ben hâlâ dün gece tanıştığın adamım. Konuştuğumuz her şey gerçektir. Ve sen . . ." Güzel kokulu bir tencereden yayılan havayı tadıyormuş gibi içine çekti. "Senin gibi biriyle sözleşme yapmak için yanıp *tutuşuyordum*. Bu

"İlginç, *değerli* ve tadına varılacak hırsları olan birini bulmayı çok uzun zaman oldu."

Bakışlarından kopmak mümkün değildi. Aklımın bir köşesinde bunun doğal olmadığını biliyordum. Dün gece beni büyüleme şekli: Bunun sadece şaraptan ve güzel erkeklerin yanında dürtülerimi kontrol edemememden kaynaklanmadığına bahse girmeye hazırdım.

Ancak bunu fark etmek büyüünün bağlarını tamamen koparmadı.

"Benim hırslarım mı?"

"*Evet.*" Raksh parmaklarını goblen ipliklerini yerleştirir gibi saçlarımın arasından geçirdi ve romantik olmaktan çok değerlendirci bir tavırla bana hayretle baktı. "Son üç yüz yılımı komşularının karılarıyla yatmaktan ya da saçma sapan ticari rekabetlerden başka bir şey düşünmeyen sıkıcı, bencil adamlarla geçirdim. Ama sen" -beni döndürerek uzattı- "sen muhteşem birisin. Bana maceralarınla ilgili anlattığın hikayeler . . ." Raksh gerçek bir şehvetle titredi, yanaklarına renk geldi. "Lütfen, senin yanında kalmaktan başka bir arzum yok. Mürettebatınızla tanışmak ve seyahatlerinize katılmak için. Pişman olmayacaksınız, söz veriyorum."

"Şimdiden pişmanım." Ayağa kalktım. Aramıza mesafe koymam gerekiyordu.

Bu odadan çıkıp temiz hava almak için.

Ama kapı yoktu ve Raksh yine karşımda duruyordu. Hâlâ çıplaktı ve yaşıma ve tecrübeme rağmen, onu görünce ve önceki akşamı nasıl geçirdiğimizi hatırlayınca kızarmaktan kendimi al. Daha önce hiç böyle bir sevgilim olmamıştı.

"Sadece bir yolculuk," diye yalvardı. "Beni bu adadan çıkarın ve size neler yapabileceğimi göstereyim. Yolculuğun sonuna kadar ikna olmazsanız, adadan ayrılacağım ve bu ayrıcalık için size para ödeyeceğim."

"Bu ayrıcalık için bana para mı ödeyeceksin?" Tekrarladım. Ve hayır, ilk cevabımın bu gurur duymuyorum.

Ellerini yana açtı ve ellerinin arasından bir altın para yağmuru başladı. Paralar yere çarptı ama parmaklarını bir kez daha şıklatmasıyla servet yok oldu.

Nefesim kesildi. "Bunu yapabiliyorsan neden biriyle sözleşme yapman gerekiyor?"

Bu adadan yüzlerce sefer kiralayabilirsiniz!"

"Çünkü bu benim türümün türden bir para birimi değil. Ne de *sizin* istediğiniz türden bir para birimi, gerçekten değil."

Güldüm, seste vahşi bir keskinlik vardı. "İnan bana iblis, eğer altın çağırabilseydim, hayatımı çürük bir tekne riskine atmazdım."

"Hayır..." Raksh yaklaştı, sesi cezbediciydi. "Eğer altın çağırabilseydin, annene bir kale yaptırırdın. Büyükanne ve büyükbabana onu affetmeleri için rüşvet verir ve küçük kardeşine mümkün olan en iyi eğitimi aldırırdın." Gözleri benimkilere kilitlendi, imkansız derinlikleri sarhoş ediciydi. "Sonra, suçluluk duygusu yatışmış bir şekilde, *daha iyi* bir gemi alır ve Doğu'ya yelken açardın. Hikayelerindeki tüm yerleri görmeye gider ve seni bir efsane haline getirecek kaçamaklar yapardın. Kadın ya da korsan olduğun için ya da insanların senin hakkında söylediği şeylerden herhangi biri için değil. Ama *en iyisi* olacağın için, nokta.

Çünkü yüzyıllar boyunca Amina al-Sirafi'nin maceralarını konuşacaklar. Ve sonunda aileniz sizi affedebilir bile.

Seni kollarını açarak karşılayabilir." Sonunda büyü bozulmuştu.

"Sana böyle bir şey söylemedim," dedim titreyerek. "Ve benim istediğim bu değil. Ben bir korsanım. Bir kaçakçıyım. Sadece paraya önem veririm."

Raksh kıkırdadı, kahkahası havayı bir kırbaç gibi şaklattı. "Artık bir korsan olabilirsin, nakhudha, ama kalbini çarptıran ne suç ne de altın. Sen bir *kaşifsin*. Bahse girerim başka çağda, başka bir hayatta, şu gezgin edebiyatçılardan biri olurdun, bu çağda sahip olmadığın servetin ve bağlantılarınla dünyayı gezerdin." İtirazım üzerine avucunu kaldırdı. "Ve hayır, dün gece bunların hiçbirini itiraf etmedin. Belki de henüz kendine bile itiraf etmedin. Bunun bir önemi yok. Sözleşmemiz bizi bağlasa da, hırslarınızı açık bir kitap gibi okuyabilirim. Ve onlara *yardımcı* olabilirim. Hayal bile edemeyeceğin şekillerde."

Kendimi çırılçıplak soyulmuş hissettim, Raksh ruhumun derinliklerinden kök salmasına izin vermeye cesaret edemediğim arzularımı sürüklüyordu; kumlar dökülüp güneşin parlak ışığında naif ve çiğ görünen istekleri, deniz dibinin altına ait kıpır kıpır yaratıkları ortaya çıkarıyordu.

"Neden?" Kısık sesle sordum. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Bir parmağını yine dağınık saç örgülerimden birine doladı. "Böylece altın çağırabilirim. İnsan hırsında güç vardır. Arzuyla beslenir. En azından benim gibi varlıklar için."

Besin. "Görünüşe göre biz senin avınız." Raksh sırıttı. "İyi doyurulmuş bir av, sizi temin ederim."

"Ah, sonunda yutulduğumda iyice doymuş olacak mıyım?"

"Seni yemeye niyetli olduğumu kim söyledi?" Sesinde bir şaşkınlık notası vardı. "Neden yiyeyim ki?"

İnançsızlıkla ona baktım. "Belki de Yaratıcımdan rekabet olarak bahseden yalancı bir iblis olduğun içindir?"

"İblis değil," diye düzeltti Raksh. "Bu senin sözün. Sana zarar vermek gibi bir arzum yok, Amina al-Sirafi. Birincisi, senden oldukça hoşlanıyorum ama daha da önemlisi, sadece kendime zarar vermiş olurum. Aramızdaki bağdan korkmana gerek yok. Ben bir ... nasıl diyorsunuz? İyi şans serileri gibi. Seninle *evli* olduğum sürece," diye ekledi kalçalarını şehvetli bir şekilde oynatarak, "ihtiyacın olan o olumlu rüzgâra her zaman sahip olacaksın. Ağlarınız dolu kalacak ve düşmanınızın okları kısa düşecek. Bir işaretle on ipucu alırsanız, hangisinin doğru olduğunu hissedeceğim. Denizcileri bilirim: Hayatlarınız şansla geçer.

"Ben tüm farkı yaratan bir lütufum."

Keşke baştan çıkmadığımı söyleyebilseydim ama o doğru söylemişti. Hayatlarımız şans üzerine kuruluydu. Denizcilerin kariyeri kısa ve zordur ve denizde hayatta kalma şansınız varsa -her geçiş kendi riskini taşır- genellikle kör ve sakat kalırsınız. Ailem zaten çok mücadele etmişti. Mürettebatımdaki herkes mücadele etmişti. Zengin değildik. Çocukluğumdaki gibi *fakir* de değildik ama sürekli iş kovalamak zorundaydık. Takip edilmek, avlanmak ve bizim avlandığımız başkalarını avlamak.

Ya farklı olsaydı?

"Sadece bir yolculuk," diye fısıldadı Raksh, kelimeleri kıvrılıyordu. "Sana neler yapabileceğimi göstereyim."

Bu delilikti ... ama Tanrım, bunu istiyordum. Söylediği her şeyi istedim. Kutsanmış gemimle her yere gidebilirdim. Hindistan'ın ötesindeki dünyayı görebilirdim. Anneme ve küçük kardeşime bir saray inşa edebilirdim.

Kalbim küt küt atarken nefes alıp . "Mürettebatım ne olacak?" "Onlar ne olacak?"

"*Onlara* zarar vermek mi istiyorsun?"

Raksh bu soru karşısında gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Neden yapayım ki? Benim sözleşmem onlarla değil ve senin arzuların yeterince şenlikli. Onlarınkinin kıyaslandığında son derece sıkıcı olduğundan şüpheleniyorum."

Hayır demeliydim. Bunu yapmadığım için ömrümün sonuna kadar pişmanlık duyacağım- hayır, sanırım bu doğru değil, çünkü Raksh'ı geri çevirseydim Marjana'ya sahip olamazdım. Belki bu beni bir canavar yapar, ama söz konusu çocukları olduğunda tüm anneler canavar olma kapasitesine sahip değil midir?

Ancak o sabah bana sunulan seçenek bu değildi. Benim hınzır kalbim mi yoksa Raksh'ın büyü mü bilinmez ama onun istediği görüntüleri

aklımdan çıkmıştı. Khanfu'ya yelken açmak ve Majed'e söz verdiğim gibi Çin'i görmek. Yoldaşlarımla birlikte dünyanın diğer ucundaki unutulmuş adaları ve gezgin şehirleri keşfetmek. Maceralarımı, hikâyelerimi yazıya dökmek ve bir hırsız olarak değil, bir *gezgin* olarak takdir toplamak.

Çağımızın büyük tarihçileri gibi bir kaşif. Onurlu ve saygı duyulan biri.

Anneme böyle bir şekilde dönmeyi hayal ettim. Gurur duyabileceği kızı olarak. Ona borcunu rahat bir hayatla ödeyebilecek bir kız olarak. Benim yüzümden o kadar çok şeye katlanmamış mıydı?

Zaten . Elbette bunun için eve gidebilirdim. "Bana neler yapabileceğini göster," diye fısıldadım.

Bölüm 18

Meşalelerinin dans eden ışığında Falco'nun adamları neredeyse komik derecede hödük görünüyordu. Gözlerinde cam kırmızısı bir renk ve vücutlarında çoğu suçlunun bile bağlı olduğu ahlak kurallarının çöküşünü anlatan vahşi bir pislik vardı. Sadece normal silahlarla değil, çekiçler, kazmalar ve kırık cam, metal talaşı ve taşlardan aceleyle yapılmış mekanizmalarla gülünç bir şekilde aşırı silahlanmışlardı. Gömü çukurundan çıkarılan hazine ve kemik parçaları, koruyucu tılsımların çarpık bir yorumuyla göğüslerine ve bileklerine asılmıştı. Dizili inciler, çürüyen ipek eşarplar ve yakut, zümrüt ve oyma lapis boncuklarla süslü altın zincirler boyunlarına dolanıyordu; yaldızlı kemerler ve eldivenler kanlı ter damlaları içindeki tenlerinde parlıyordu.

Böyle bir gösteri benim için umut verici görünmüyordu ama yine de "nakhudha" kelimesini duyunca, korkunç grup hep nefes alır gibi oldu, merakla parlayan gözlerini genişlettiler. Adamlar etrafımda pervane oldu ve kalbim yerinden fırladı.

Yere doğru eğilmiş, omuzları sanki hayalet bir yaratık tarafından ele geçirilmekten korkuyormuş gibi kamburlaşmış bir şekilde hareket etmeleri son derece tedirgin ediciydi. Bir zamanlar akraba diyebileceğim, benim dilimi konuşan, muhtemelen birçoğu bir zamanlar benim inancımınla dua etmiş denizci dostlarımdan çok, açlıktan ölmek üzere olan bir sırtlan sürüsü tarafından inceleniyor gibiydim. Frank onlara ne *yapmıştı*?

"Bir nakhudha," diye fısıldadı dişlerden ve ay taşlarından bir taç giyen bir adam, sesi boğuk bir çığlık atmış gibi soluk soluğaydı.

"yaradı," diye mırıldandı bir başkası. Kaburga kemiklerinden kabaca dikilmiş bir panel göğsüne bağlanmıştı. "Söylediği gibi oldu."

"Onu getirecek miyiz?"

"Onu getiriyoruz."

Bunları sorgulamaya vakit bulamadan, bir anda kabaca yakalandım ve silahsızlandırıldım.

Kaburga Kemikli Adam bir çift paralı askeri işaret etti. "Köylüleri devam edin. Fazla uzaklaşmış olamazlar."

Seçilen iki kişi, tek bir meşaleyle mağaranın derinliklerine gönderilmekten memnun görünmüyordu. Sadece bir şey bulmamaları için dua edebilir ve adamların çoğunun bana eşlik etmesi için yeterince tehdit (bir gizem? önceden haber verilmiş bir varış?) olarak görüldüğüm için minnettar olabilirdim.

Mağaradan bedensel olarak çıkarılırken oyalandım, aylak aylak dolaştım, tökezledim ve genel olarak kendimi olabildiğince sıkıntıya soktum. Mağaranın ağzı beklediğimden daha çabuk açıldı ve kayalık toprağa kazılmış devasa ateş çukurunun parlak ışığında gözlerimi kırıştırdım. Bir düzine kadar adam küçük gruplar halinde kümelenmiş, bazıları yiyip içiyor, birkaçı da dövüşüyordu. Kampları darmadağınktı; sanırım Frank'in cinayet ve işkence arasında, bakımlı bir üssün faydalarını takdir edecek kadar az zamanı olmuştu. Çadırları yoktu ve erzakları dağınktı: pis battaniyeler bir yığın halinde yığılmıştı ve Sokotran köylülerinden çaldıkları yiyecekler sepetlerden dökülüyordu. Yağmalanmış mezar eşyaları her yerdeydi: mezar maskeleri ve hazine sandıkları kuma saçılmış, törensel gümüş silahlar ve boyalı kırmızı kaplar bir yığın halinde atılmıştı.

Tutsaklarım beni şenlik ateşine doğru sürükledi. Tek bir adam orada durmuş, sırtı bize dönük bir şekilde kükreyen alevlerle ilgileniyordu.

Kaburga Kemikli Adam beni dizlerimin üzerine itti. "*Kurtulduk* lordum." Sesinde umut ve korku birbirine karışmıştı, tıpkı bir av köpeğinin ödülünü kötü davranan sahibine geri vermesi gibi. "Büyünüz işe yaradı. Bize adadan çıkış yolu verildi."

Diğer adam arkasını dönme zahmetine katlanmadı, bunun yerine uzun bir demir çubukla yanan kütükleri eşelemeye devam etti. "Mağaranın *içinde* Sokotra'dan çıkış yolunu mu buldun?" diye sordu yorgun bir şüpheyle.

"*Evet*," dedi Kaburga Kemikli Adam, bu kez daha telaşlı bir sesle. "Aradığınız nakhudayı bulduk! Nakhudha Amina al-Sirafi."

Ateşle ilgilenen adam ilk konuştuğunda, daha önce duyduğum hiçbir aksana benzemeyen Arapçasından şüphelenmiştim. Elindeki maşayı bırakıp benim adımla döndüğünde anladım.

Falco Palamenestra ve ben birbirimizi bulmuştuk.

Hikayelerimiz her zaman kötü adamları olduğundan daha büyük göstermek ister. Hırıltılı, yaralı, kambur ya da toplumun hoşlanmayacağı bir şekilde gölgelenmiş . Bu onları şeytanlaştırmayı kolaylaştırır.

Ama hayat o kadar basit değil ve eğer zalim bir Frenk büyücünün soluk sulu gözleri ve parşömen rengi teniyle iri yarı ve ucube olmasını bekliyorsanız, korkarım ki hayal kırıklığına uğratacağım. O gece olacakların çoğu hafızamda merhametli bir şekilde bulanıklaştı, ancak Falco Palamenestra'ya ilk bakışım zihnimin gözüne kazındı. Kumaşına büyüler işlenmiş bir cübbe ya da üzerinde kanlı bir haç olan bir tunik bile yoktu. Bunun yerine Falco, sandaletleri ve jubba'sına kadar bizim adamlarımızın geleneklerine göre giyinmişti. Hayatını başkaları için öldürerek kazanan biri için şaşırtıcı olmayan bir şekilde, oldukça : en azından benim boyumdaydı ve Frankların tercih ettiği söylenen ağır geniş kılıçları kolayca kullanabilecek omuzlara sahipti. Kalın bir kaşın altında keskin kahverengi gözleri, güçlü bir burnu ve temizce tıraş edilmiş kare bir çenesi vardı, dalgalı kahverengi saçları gümüş rengindeydi. Benden en az on yaş büyük olmalıydı ama bunun dışında biraz solgun olsa da sağlıklı ve güçlü görünüyordu.

Ama beni açık ve meraklı bir bakışla süzerken, sıcacık gözlerinde bir terslik, bir *eksiklik* olduğunu fark etmeden edemedim. Yüzündeki nazik sorgulayıcı ifade, mağaradaki korkunç sahneden sorumlu olan adama uymuyordu.

Çünkü bu bir maske. Daha önce gördüğüm türden bir maske. Suçluların çoğu çaresizlik ve yoksulluktan, ellerinden gelse değiştirebilecekleri koşullardan kaynaklanır. Ama bazen sadece şiddetten zevk alan biriyle karşılaşsınız. Yaralayabilecekken öldüren, zarar vermesine gerek yokken yaralayan biri. Üç yaşlıyı tüyler ürpertici, uzun süreli bir ölüme mahkum edebilecek ve sevdikleri izleyip feryat ederken insanları sığır gibi boğazlayabilecek türden bir adam.

Falco tekrar konuştu. "Bana sol kolunu göster."

Beni tutan adamlar bükerek ve kolumu yukarı iterek yaralı eti ortaya çıkardılar.

"Dedikleri gibi," diye mırıldandı. "Peki ya dişleri?"

"Eğer herhangi bir parmak ağzıma yaklaşırsa, onları ısırp ," diye uyardım. "Lütfen beni test etmeyin."

Yanıt olarak Falco'nun ağzında küçük bir gülümseme belirdi. Bakışları henüz bedenimden ayrılmamıştı. Erkekler bana pek çok şekilde bakmıştı: arzu ve öfkeyle, şaşkınlık ve küçümsemeyle. Bu farklıydı. Parıldayan gözlerinde mutlu bir sevinç vardı, garip bir şekilde çocukça bir tepki - eğer o çocuk sineklerin kanatlarını koparacak ve yavru kedileri boğacak türden bir çocuksa.

Bunun benim için iyiye işaret olmadığından şüpheleniyordum.

"Hakkında çok şey duyduğum Nakhudha'ya benziyor. Ve tam da doğru zamanda." Falco başını eğdi. "Büyüleyici."

"Lordum, köylüler ..." Kaburga Kemikli Adam ellerini ovuşturdu.

"Bağışlayın beni ama gittiler. Mağaranın derinliklerine kaçmış olmalılar."

"O zaman sanırım karanlıkta kaybolacak ve açlıktan ölecekler. Amaçlarına hizmet ettiler; eğer yolumuzu şaşırmış kâtibimizi bulacaksak, nakhudha ihtiyacım olan tek şey olabilir." Falco kısa bir süreliğine ateşe döndü ve demir maşayı alarak korların altından üstü kapalı bir kazan çıkardı. Sonra beni takip etmem için işaret ederek yürüdü. "Gel, Amina al-Sirafi! Konuşacak çok şeyimiz var."

Öyle mi? Falco Palamenestra ile ilk karşılaşmamın nasıl geçeceğini tahmin ettiğimden emin değildim, çünkü Layth'i bir kese dirhemle boğarak öldüren büyücüyle karşılaşmamak bir yol bulmayı umuyordum. Ama bana onun Sokotra'dan geçmesi beklenen kişiymişim gibi davranılması hiç de öyle değildi.

Yine de, özellikle de Dünya hakkında daha fazla şey öğrenmeye ve yoldaşlarıma zaman kazandırmaya çalışırken, doğrudan öldürülmekten daha iyiydi.

Ayrıca, daha kötü insanlarla da sohbet etmiştim, değil mi?

Mağaradaki katliam gözlerimin önünden geçti. Şey, hayır. Falco muhtemelen en kötüsü olurdu.

"Şarap ister misin?" diye sordu, şenlik ateşinin önüne serilmiş bir kilimin üzerine oturmam için başıyla işaret etti. Bir fincanı yarı gömülü bir kil amforanın içine daldırdı. "Yiyecek bir şeyler? Konuk hakkının halkınız için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve ilişkimize kötü bir başlangıç yapmak istemem."

Kazanı demir çubukla taşımış ve şimdi açmıştı, etrafa pis bir koku yayılıyordu. Hayvan yağı sıçramasına benzer bir çatırtı sesi geliyordu ve kazanın erimiş kızıl derinliklerinde bir şeyin kıvrandığına yemin edebilirdim.

Midem çalkalandı. "Ben içki içmem. Ve diyet kısıtlamalarım ... kapsamlı," diye karar verdim, bunun onun tenceresinde kıpırdayan her şeyi kapsamasını umuyordum.

"Eyvah." Falco karşıma oturdu. Tanrı eski zayıflığımı bağışlasın, ama o kadehinden içerken, biraz şarap için can atıyordum. Kabadayılık için elimden geleni yapıyordum ama Falco beni öyle görmese de oyalamaktan başka bir planım olmadan düşmanımın kampına girmiştım ve bu insanlarda korkunç derecede yanlış bir şeyler olduğu açıktı.

Korkudan yutkunabildiğim kadar yutkunarak amforaya başımı salladım. "Geminizden geriye kalanları buldum. Onu kurtaracak kadar akıl sahibi olman garip."

"İyi bir şarap risk almaya değer." Tadını çıkarıyormuş gibi görünerek bir yudum daha aldı. "Bize saldıran yaratığın hoşuna gideceğinden şüphelendiğim bir şarap."

Frank'in Raksh'la yollarımızın kesiştiğini öğrenmesini pek istemediğim için bilmiyormuş gibi davrandım. "*Saldırıya mı uğradın? Ne tarafından?*"

"Yemek tercihlerinde sizden daha az seçici olan bir şey tarafından. Ama korkmanıza gerek yok. Yaratık artık iyice doydı ve kontrol altında. Ben emretmediğim sürece *Marawati*'niz için hiçbir risk oluşturmayacaktır." Falco gözlerine dokunmayan bir ifadeyle gülümsedi. "Peki, geminiz nerede?"

Kaçamak yapma sırası bendeydi. "İsteddiği yere gider."

"Peki ya diğer yurttaşlarınız? Elbette onlar da seninle. Hintli ikinci kaptanınız ve kadın suikastçı? Kılavuz kaptan da var, değil mi? Majed dedikleri Afrikalı? Onu bulamadım ama çok zeki olduğunu duydum."

Demek Frank, Mecit'i arıyordu. Kafamın içinde Raksh'a bir kez daha lanet okudum. "Beni ve mürettebatımı öğrenmek için çok çaba sarf ettin."

"Ne diyebilirim ki? Sıra dışı şeyler biriktirmeyi severim." Falco fincanının üzerinden bana baktı. "İtiraf etmeliyim ki hikâyelerden neye emin değildim. Bazıları senin iğrenç bir deniz cadısı olduğunu söylerken, bazıları da güzelliğini onurlu erkekleri günaha çekmek için kullanan bir siren olduğunu söylüyor. Duvarların ve peçelerin ardına saklanmış ve bir düzine başka kadınla aynı kocayı paylaşan, sizin inancınızdaki bir kadından beklediğim gibi görünmediğiniz kesin."

"İtiraf etmeliyim ki ben de aynı derecede şaşırdım. Çoğu Frank'ın kendi vücut pislikleri ve yırtık pırtık hayvan derileriyle kaplı olduğunu sanırdım." Gülümsedim. "Karikatürleri de takas edebilirim."

Başını öne eğdi. "Demek istediğini, Nakhudha. İtiraf etmeliyim ki sizi olduğunuz gibi bulduğuma sevindim."

"Neymiş o?"

"Bir savaşçı. Sizin inancınızdaki savaşçıları çok ama çok iyi tanırım."

Geçmişini göz önünde, bunun beni bir fahişe olarak görmesinden daha umut verici olduğundan emin değildim. "Duydum," diye dikkatle cevap verdim. "Öldürüyormuş

Filistin ve Suriye'deki insanlar artık sizin için yeterince ilgi çekici değil mi?"

"Şimdi kim karikatür ticareti yapıyor? Doğduğum evi terk ettiğimi mi sanıyorsun?"

sadece Müslümanları öldürmek için mi?"

"Hayır. Müslüman yağmasının daha çok bir beraberlik olduğunu düşünüyorum."

Kıkırdadı. "Bu toprakların zenginlikleri çok çekici. Konstantinopolis'in surlarına ilk kez baktığımda, Kudüs'teki çeşmeleri ve Mısır'da insanların tarlaları sulama yöntemlerini gördüğümde . . ." Ses tonuna gerçek bir hüznün karışmıştı. "Hayran olunacak çok şey var."

"Beklediğimden daha fazla seyahat etmişsiniz," diyerek uzlaştıracı bir yanıt vermeye çalıştım. Bu adamı kendime çekmem gerekiyordu ve belli ki kendisi hakkında konuşmayı seven bir tipti. "Yani bize hayran olmaya mı geldiniz?"

"Oh, hayır. Seni öldürmeye geldim," dedi konuşurcasına. "Piskoposlarımız bunu yapmamız gerektiğini söyledi. Sarazenlerin ve dinsizlerin Kurtarıcımızın yürüdüğü toprakları kirlettiklerini, kiliselerimizi yıktıklarını ve hacılarımızı soyup tecavüz ettiklerini iddia ettiler. Hristiyan erkekler olarak tüm bunlara bir son vermenin bizim görevimiz olduğunu söylediler; bu çağrıya cevap vermemek ruhlarımızı lanetlemek olurdu." Falco bakışlarıyla karşılaştı ve ilk kez maskesinin kısa bir süreliğine kayarak gerçek bir öfke parıltısı gösterdiğine yemin edebilirim. "Bu yüzden babam malımızı mülkümüzü sattı, ailemizi iflas ettirdi ve atların, silahların ve savaş araçlarının parasını ödeyebilmek için topraklarımızı, bize savaşmamızı emreden Kilise'ye ipotek etti."

Hepsini anladım. "Ve sonra?"

"Neden sonra, Kudüs'ü fethettik." Falco kadehinden tekrar içti. "Ve hiçbir şey değişmedi."

Kuzeydeki katliamla ilgili duyduğum tüm korkunç hikâyeler hafızamda .
"Hiçbir şey mi?"

Falco ağzını sildi. "Oh, ölen kitlelerin farkındayım. Yine de, şimdiye kadar o kadar çok farklı şehrin düştüğünü gördüm ki -herkesin elinde, dikkatinizi çekerim- katliamlar birbirine karışmaya başladı. Ama Hristiyan âlemi için yeni bir şehir mi inşa ettik? Daha adil bir dünyanın gelişini hızlandırdık mı? Pek sayılmaz. Kudüs'ü alır almaz çekişmeler yeniden başladı; Latin Batı'nın prensleri ve soyluları ganimetleri paylaşıyor ve toprak için savaşıyorlardı. Babam, Tanrı'nın istediği şeyin bu olduğuna inandığı için doğuştan gelen hakkımı satan adam, çalınan altın bir tabernacle yüzünden çıkan sarhoş bir kavgada öldü."

Falco'ya tekrar baktım. "Çok genç olmalıydın." Ama ona acımadım. Falco'ya işkence edip öldürdüğünde de genç değildi.

Socotrans.

"Ben de öyleydim. Ben de evime dönmeye çalıştım ama vatanımın *da* parçalanıp satıldığını öğrendim. Benim durumumda Normanlar tarafından. Yabancı barbarlar," diye ekledi kaşlarını bilerek kaldırarak. "Başka bir ülkeyi istila etmek için topraklarını terk ediyorsun ve ne biliyorsun ..."

"Utanç verici," dedim kuru bir sesle. "Yine de geri döndün."

"Yaptım. Uzak durmaya çalıştım. *Bir şeyler* bulmaya çalıştım ..." Falco gömleğinin boynunu gevşeterek düzinelerce parıltılı süsle dolu koyu renk bir kuşak çıkardı. Bakır, pirinç, kalay ve kemik gibi çeşitli malzemelerden yapılmış küçük süslü düğmeler ve iğneler. Alevli kalpler ve ejderhalar, kılıçlar ve tanıdık olmayan semboller.

"Bunlar ne?" Ben sordum.

"Hacı rozetleri," diye açıkladı. "Bunları kazanmak hayatımın çoğunu aldı. On yıllar boyunca beni kim isterse onun için savaştım ve bu kazançları insanların Tanrı'nın bir zamanlar ziyaret ettiğini söylediği yerleri ve nesneleri arayarak harcadım. Azizlerin yaldızlı emanetleriyle dolu kuytu bir tapınakta sonunda O'nu görebilmek için dua ettim. Onu *duymak* için. Kudüs'te olanlara anlam *bir şeyler* hissedebilmek için."

Artık nezaket sınırlarını aşmıştım. Çok fazla rozet vardı. "İlk düzine başarısızlıktan sonra, Tanrı'nın masumları öldürmenden pek de hoşnut olmadığını hiç düşünmedin mi?"

"Bir korsandan biraz ikiyüzlü bir yanıt, değil mi?"

"Bu kıyıların bir sakini olarak hakkım olanı alıyorum," dedim açıkça. "Elim zorlanmadıkça öldürmem ve henüz on binlerce kişinin katledilmesine katılmadım."

"Dürüst olmak gerekirse . . . Gitmeye çalıştım." Şarabının geri kalanını içti. "Kutsal görevler ve yağma, bunlar çok güzel dikkat dağıtıcı şeyler. Doğruyu söylemek gerekirse, topraklarındaki Frank kralları zenginlik için olduğu siyasi rekabet için de oradalar. Tanrı sadece çok cazip bir kılıf sağlıyor, değil mi?"

"Hiçbir zaman Tanrı'nın eylemlerimi onaylayacağını düşünecek kadar kibirli olmadım."

Falco daha yakına eğildi. "Peki ya Tanrı'nın ne düşündüğüyle ilgilenmeyi tamamen bırakırsan?"

mı yoksa kendi tuhaf eğilimlerinden mi kaynaklandığından emin olamayarak durakladım. "Bu, sözde kutsal bir savaşçının eğlenmesi için garip bir olasılık gibi görünüyor."

"Eğer artık bir savaşçıysam, bu kendim içindir. Bilgi için." Falco kuşağını düşürdü, hacı rozetleri birbirine çarparak çınladı. "Bu savaşlar çok yozlaşmış çatışmalar haline geldi. Ölümlü hazineler, toprak parçaları ve geçici kurtuluş vaatleri için savaşıyor ve çok kaba bir şekilde yapılıyor. Hem *sizin* hem de benim halkım tarafından. Müslüman kralların ve generallerin daha iyi olduğuna inanacak kadar cahil değilsiniz herhalde? Çoğu, savaşları komşularını fethetmek, küçük kan davalarını çözmek ve Hristiyan ticaretinden zengin olmak için kullanmakla daha çok ilgileniyor." Falco bana sert bir bakış attı. "Korsanlığa zorlanan bir kadının yönetici sınıfın ikiyüzlülüğüne ve zalimliklerine çok aşina olduğunu hayal edebiliyorum."

Frank'in yönetici sınıf tarafından ezilenleri gerçekten önemseydiğinden şüpheliydim, ancak sözlerinde başka türlü pek hata bulamazdım. Çünkü o küçük savaşlarda akrabalarımı kaybetmişim, asla tanışamayacağım amcam açgözlü bir prensin hizmetinde öldürülmüştü. İnsanın yerini asla unutmadığı, tanıdığım herkesin yoksulluktan yara aldığı ve şekillendiği bir dünyada yaşıyordum

-En zengin şehirlerden bazılarında. Gerçekten de şu anda burada tek nedeni, zengin bir kadının, benim nihai bedeli ödememi istemiyorsa, sevdiği çocuğu kurtarmam için beni zorlamasıydı.

Ama dikenin inmesine izin vermeyi reddettim. "Haydutluğa zorlandığımı sanıyorsunuz.

Belki de korsan olmayı seviyorumdur."

"Öyle mi? Uzak bir ülkenin ölümlerini savunan, kendi çıkarını düşünen bir suçlu gibi konuşmuyorsun. Gerçek korsan benimle anlaşma yapmaya çalışıyor olabilir."

Bakışlarına karşılık verdim. "Beni tanı mıyorsun."

"Hayır, ama isterim. Bunu isterim." Falco başını eğdi. "Seni tanıdığını iddia eden bir adamla tanıştım ve senin bir maceraperest, bir kaşif, çok uzun zamandır tanıştığı en sıra dışı insan olduğunu söyledi. Ve merak ediyorum, nakhudha, benimle sıra dışı bir çıkmak ister misin?"

Falco'nun beni baştan çıkarmak mı, kiralamak mı yoksa boğazımı kesip kanımla hain büyüler yapmak için mağaraya asmak mı istediğini gerçekten anlayamıyordum. "Peki neymiş o?" İlk seçenek olmamasını umduğum kadar son seçenek olmamasını da umarak sordum

"Bu savaşları sonsuza dek sona erdirmeme ve yeni bir dünyada işleri yoluna koymama yardım et. Ya da daha doğrusu eski bir dünyada."

"*Daha yaşlı bir tane mi?*"

Falco bir elini salladı. "Eminim bu mağaranın hazinelerini görmüşsünüzdür? Büyük surların, arenaların ve kalelerin mezarlarını ve kalıntılarını? Herkül ve Jüpiter, İskender ve Firavun, Kral Süleyman ve eşi, halkınızın Bilqis dediği kraliçe hakkındaki efsaneleri dinleyerek mi büyüdün?"

Bilqis'in dahil edilmesi, sözde buraya seyahat etme nedenine biraz fazla yakındı. Falco Dünya'yı bildiğimden mi şüpheleniyordu? Beni buraya neyin - mağaraya nasıl geldiğim ama girişten geçemediğimle - garip bir şekilde ilgilenmiyor gibiydi - sanki dünyanın kendi ihtiyaçları etrafında döndüğünü varsayıyordu.

"Böyle yerler ve insanlar gördüm ve biliyorum," dedim temkinli bir şekilde. "O zaman neden bizimkinin ötesinde güçlere erişimleri olduğunu merak etmiyor musun?"

Neden güç mucizeleri gerçekleştirebiliyorlar ve İlahi Olan'la konuşabiliyorlar?" Rozet kuşağını daha bir şiddetle salladı. "Bunlar neden *var*? Bu insanları dünyanın öbür ucuna uçabilecek ve ölüleri diriltebilecek kadar özel yapan neydi? Büyülü tılsımlarla lejyonlara komuta edebilmeleri?"

Tereddüt ettim. Size söylediğim gibi, çocukken aktif bir hayal gücüne sahiptim. Masallarla ve eski efsanelerin, biz modern inananların henüz tamamen kurtulamadığı kökleri olan kalıntıların ve hikayelerin olduğu yerlerde büyüdüğüm için bu tür fantastik hikayelere inanmak kolaydı.

"Halkım böyle bir çağın geride kaldığını söylüyor," diye cevap verdim sonunda. "Yine de pek çok kişi size aksini vaat eden eşyalar ve metinler satmaktan mutluluk duyacaktır."

"Ah, ama onlar çoğunlukla şarlatan. Ve ben bilirim, çünkü hayatım boyunca bu tür eşyaları aradım ama pek bir işe yaramadı. Ama dünyanın *sizin bölgenizde* ..." Falco'nun gözleri parladı. "Sizde çok daha fazlası var. *Her şeyden* daha fazlasına. Eskilerin metinlerine ve bilgilerine sahipsiniz. Âlimleriniz onların eserlerini okuyor ve tercüme ediyor, düşüncelerini koruyor ve genişletiyor. Ama bu dünyada, ustalaştığınız takdirde size Tanrı'ya rakip olacak güçler verebilecek şeyler varken daha ileri gitmeye cesaret edemiyorlar."

Evet, Raksh'ın bu canavara çekilmesine şaşmamalı; hırsları hayalperestliğin ötesindeydi.

"Benim dünyamda geçirdiğin bir avuç yıl içinde, en büyük bilginlerimizin hayatları boyunca denemeye cesaret edemediği güçlere ve sırlara rastladığına gerçekten inanıyor musun?" diye sordum. "Beni bağışlayın ama bu şaşırtıcı bir kibir seviyesi."

"Özgüven kibirle aynı şey değildir. Akademisyenleriniz çok pasif. Hayatınız boyunca Tanrı'nın önünde eğilecek ve O'na şükredeceksiniz, O'nun zalimliğine asla meydan okumayacaksınız."

Terk edilme. Sizce Kudüs'ün masumları, karşı koyacak bir Herkül'e sahip olsalardı kaybolurlar mıydı?"

Büyük bir şiddet içimi kavurdu. Dünyamda adaletsizlikler var mıydı? Evet, vardı. Aden'de köle olarak satılan genç kız, Tinbu'nun geçmişinden bahsederken gözlerindeki gölgeler, başkaları ziyafet çekerken açlıktan ölen çocuklar. Ama bu acılar başkalarının elinden çıkmıştı ve gözlerindeki parıltıdan Falco'nun istediği dünyanın daha adil bir dünya olmadığını anladım. O *güç* istiyordu. Yetenekli bir nakhudha'nın onu okyanusta dolaştırmasını ve bulabildiği her ışıltılı şeyi kapmasını istiyordu.

Frank'e ters ters bakarak, "Kudüs'ün masumları *kaybolmadı*," diye çıkıştım. "İşledikleri suçlar yüzünden cehennem ateşinde yanacak olan yabancı barbarlar tarafından *öldürüldüler*. Bunun Tanrı'nın istekleriyle hiçbir ilgisi yok."

"Hayır, bunun küçük krallarla ve güce aç generallerle ilgisi var," dedi Falco hararetle, sanki ellerinde o kan yokmuş gibi. Sanki ellerinde Socotran kanı yokmuş gibi. Sanki *onun* kanını *ellerime* bulaştırmak istediğim apaçık ortada değilmiş gibi. "Yine de bir yol var. Yeniden birleşmenin bir yolu. Yeni bir Roma inşa etmek, atalarımızın bir zamanlar iletişim kurduğu göksel varlıkların büyüsunü ele geçirmek için." Yüzü merakla parlıyordu. "Bunu birlikte yapabiliriz, denizleri dolaşıp herhangi bir papa ya da halifeye korku salacak bir cephanelik toplayabiliriz."

Tanrı beni korusun, Salima ona deli demekte haklıydı. Böyle biriyle ne tür sohbete devam edebilirdim ki? Tereddüt ettim, cevap vermekte zorlandım.

Falco açıkça, "Bana inanmıyorsunuz," diye değerlendirdi. "Sözlerimin çok şaşırtıcı gelmesinden korkuyorum. Bu yüzden bunu kanıtlayacağım. Böylesine sertleşmiş adamların neden bana sadık kaldığını merak ediyor olmalısınız."

Paralı askerlerine baktım. İkili ve üçlü gruplar halinde çömelmişler, bizi izlemiyormuş gibi davranarak kötü bir iş çıkarıyorlardı. Yüzlerinde açlık ve korku karışımı bir ifade vardı, ateş ışığı kemik süslemelerinde ve derme çatma silahlarında parlıyordu. Mürettebatın diğer yarısını, Raksh'ın hikâyesindeki "marid" denen korkunç bir deniz canavarı tarafından canlı canlı yenenleri ne sıklıkla düşündüklerini merak ettim. Hayatta kalanlar gerçekten sadık mıydı, yoksa bu yabancıyla birlikte uzak bir adada kapana kısılmışlardı ve onu takip etmekten başka seçenekleri yok muydu?

"Belki de başka seçenekleri yoktur," diye hafifçe önerdim.

Falco sanki sözlerim daha keskinmiş gibi doğruldu. "Yezid, buraya gel. Nakhudha'mızın bir gösteriye ihtiyacı var."

Kaburga Kemikli Adam-Yezid- yaklaştı ve Falco kazanı ateşten almak için kullandığı demir maşayı ona fırlattı.

Yezid onu bir kamaş gibi tek eliyle yakaladı ve ben bir saldırı bekleyerek ayağa . Ama Yezid bana doğru hiçbir hamle yapmadı.

Bunun yerine, inanamayan gözlerimin önünde demiri *büktü*. Bir değil, iki değil, defalarca demir şubuğu bir denizci düğümüne sokup bağladı ve sanki bir ipmiş gibi sıkıca çekti. İşi bittiğinde demiri ayaklarımın dibine fırlattı ve demir ağır bir gümbürtüyle tozun içine düştü.

şok içinde ağzım açık kaldı. Raksh bu konuda *hiçbir şey* söylememişti.

"Bir numara." İnkâr ettim. Ama demir düğümü ayağımla dürttüğümde, bir demirci dükkânında bulunabilecek herhangi bir şey kadar ağır ve sağlamdı.

Falco bize en yakın ağacı işaret etti. Benim boyumun iki katı uzunluğuunda ve etrafını sarmak için birkaç adamın gerekeceği genişlikte, yaşlı, budaklı bir örnekti. Kökleri yayılmış, toprağın derinliklerine gömülmüştü. "Başka bir gösteri, Yezid."

Yezid ağaca doğru adım attı. Ağacın gövdesini kavrayarak çıplak elleriyle yerden söktü. Homurdanarak ağacı karanlık gecenin içine fırlattı. şok uzaklardan, çarpma sesini duydum.

"Bu mümkün değil," diye fısıldadım.

Falco bana muzaffer bir bakış fırlattı. "Bazıları güç kazandı, bazıları karanlıkta görebilme ya da boğulma korkusu olmadan yüzebilme yeteneği kazandı.

Bana hizmet etmeden sahip olamayacakları yetenekler. İşte *bu* yüzden sadıklar."

"Anlıyorum," dedim sesimdeki titremeyi gizlemeye şalışarak. Görünüşe göre kötü niyetli paralı askerler tarafından sayıca az olmak yeterli değildi. *Doğaiüsti güçlere* sahip kötü niyetli paralı askerlerden sayıca *üstün* olmalıydım.

"Güzeli," diye cevap verdi Falco. "O zaman ortaklığımıza bana geminin nerede olduğunu söyleyerek başlayabiliriz."

Ortaklığımız. Doğru. Bu noktada, Falco'nun *Marawati*'ye yaklaşmasına izin vermeden önce Yezid'in kendi kemiklerimi bükmesine izin verirdim. "Böyle bir birlikteliği düşünmeden önce çözmem gereken başka bir mesele var," diye uyardım.

Gözlerinde sabırsızlık titreşiyordu. "bu?" "Dunya al-Hilli."

Falco arkasına yaslandı, tüm tavrı değişmişti. "Seni çağırđıđım için gelmedin."

Hadi oradan, pislik. Ama doğrusu, bunu *yapması* daha korkutucuydu. böyle bir şeye inanmak. Bu adam, bu konuda bilgili bir şekilde konuşabiliyordu.

Dini ve siyasi aldatmaca da, vahşi kan kurbanlarıyla rastgele nawakhidha'yı çağırabileceğine inanıyordu.

Çünkü daha kötüsünü de yapabilir. Denizin ötesinden yeminine ihanet edenleri öldürebilir ve takipçilerine büyülmüş bir güç bahsedebilir. Karnımda soğuk bir korku dönüyordu.

"Hayır, korkarım beni Sokotra'ya getiren siz değildiniz. Yine de tutkunuzdan ve adamınızın becerilerinden etkilenmeye devam ediyorum," diye ekledim hızlıca, kemiklerimin bükülmesini mümkün olduğunca geciktirmeyi umarak. "Bununla birlikte, ortaklık teklifinizin mürettebatımdan birinin kızını kaçırmamız nedeniyle karmaşıklaştığını anlamalısınız."

Falco dudaklarını büzdü. "kadarıyla seni büyükannen tutmuş? Buna kaçırlma diyen o ?"

"Böyle suçladı." "Ve sen ona inanıyorsun?"

"Daha önceki itirazınıza rağmen, ben bir korsanım. Fikirlerim esnek olma eğilimindedir."

Ayağa kalktı. "Kız olabildiğince istekliydi. Dillere yeteneği olan zeki bir şey. Bana ihanet etmeseydi çok yükselebileceği bir yetenek. Ne yazık ki zamanlamanız daha iyi olabilirdi. Korkarım Bayan al-Hilli kaçtı."

Yani köylüler doğruyu söylüyordu. "Ne zaman?" Ben sordum. "İki gün önce. Denizde yıkanmak için yalvardıktan sonra kaçtı.

Bu süreçteki tek ulaşım aracımız." Sesi ilk kez gergindi, öfke yüzeyin hemen altında kaynıyordu. "O da en az büyükannesi kadar yalancı."

"Ne tür bir tekneye bindi?" Bastırdım. "Tedarik edildi mi?"

"Hiç de değil. O bizim uzun teknemizdi, saldırıdan sonra zaten denize açılacak hali kalmamıştı. Onu bulmama yardım edecek bir nakhudha'nın gelmiş olması ne büyük şans."

Falco bu sözleri o kadar kötü bir gülümseme çabasıyla söyledi ki, insan taklidi yapan bir adam gibi ürperdim. "Onun sizin elinize düşmesinin iyi olmayacağından şüpheleniyorum," diye cevap verdim.

"Tam tersine, gençliğin aceleciliğini anlıyorum. Eğer af dilemeye ve bana tekrar hizmet etmeye istekliyse, oldukça uyumlu davranabilirim.

Bu da bizi daha önceki soruma geri getiriyor, nakhudha . . . "Geminiz nerede?"

"Uzaklara." Oyalamaya devam ettim. "Sana başka bir şey sorayım: Ben kucağına düşmeseydim, Dünya'nın peşinden gitmek için adayı nasıl terk edecektin?"

Bana baktı, bakışlarına kızgınlık karışmıştı. "Batıda barınan korsan klanlarına saldırdı ve gemilerinden birini aldı."

"Aptalca bir seçim. Adamınız metali bükebilir ama o klanlar donanmaları edebilir. Sizi yok edebilirlerdi. Böyle bir karar, bir iş ortağı olarak size kötü yansır."

Falco nefes verdi. "İnsanlarınızın boş konuşmaya meraklı olduğunu biliyorum ama ne kadar çok zaman kaybederseniz Dünya o kadar olabilir. Açık denizde, küçük bir teknede aç ve susuz ne kadar hayatta kalabileceğini sanıyorsunuz?"

"Belki de gidip onu kurtarmama izin vermelisiniz."

"Geri döneceğinden şüphe ettiğim için beni bağışla." Falco artık gülümsemiyordu. "Artık oyalanmak yok, al-Sirafi. Bana gemini nerede bulacağımı söyle."

Titreyen ellerimi dizlerime bastırdım ve olabildiğince cesaretimi toplamaya çalıştım. Falco'nun gözünde, "muhtemel müttefik" ile "uzlaşmaz sorun" arasındaki çizgiyi aşmak üzere olduğumdan şüpheleniyordum.

"Korkarım size yardım edemeyeceğim. enkazınızı tespit ettiğimizde *Marawati*' gönderdim ve bölgede keşif yapmak için geride kaldım. İki hafta boyunca dönmeyecek."

"Sana inanmıyorum."

"Bana inanıp inanmamanız hiçbir şey ifade etmiyor. Zamanın akışını değiştiremem."

"Yardıma ihtiyacın olduğunda ona işaret vermenin bir yolunu bulmalısın," diye ısrar etti. "Neyse ki yardıma ihtiyacım yok."

Falco adımlarını hızlandırmak için ayağa kalkmıştı ama şimdi olduğu yerde durdu. "Peki ya adamlarımın seni almasına izin verirsem? Teker teker, teslim olana kadar tekrar tekrar. O zaman 'yardıma ihtiyaç duyacağını' mı düşünüyorsun?"

Kıbar görüntüsünü bir kenara bırakıp böylesine kaba bir tehdide başvurmasındaki çabukluk: Üç ihtiyarı bir ağaca bağlayıp bırakan ve mağaradaki masumları bir kasap gibi doğrayan adam karşımdaydı. Cenaze levhasının hazine odasına düşmesine izin verdiğimden beri boğazıma dayanan bıçak sanki orada değilmiş gibi tehdidin geçip gitmesine izin vermeye çalıştım. Şiddet yanlısı insanların gücü nasıl kullandıklarından bihaber değilim.

Onun yerine bakışlarını tuttum ve geri adım atmayı reddettim. "Bu kadar açık konuştuğumuz sürece, gemime asla adım atmayacaksın. Sen ve adamların burada çürüyebilirsiniz, umurumda değil."

Falco içini çekti. "Bu kadar zor olmasına gerek yok. Bana son derece pragmatik bir kadın gibi geliyorsun. Hatta bazı hikâyelere inanılacak olursa acımasız. Potansiyeli *görmenizi* sağlayabilseydim ..." Sanki bir fikre kapılmış gibi sözlerini yarıda kesti ve bana döndü. Yüzü yeniden parlıyordu, tıpkı yeni bir Roma inşa etmek ve Tanrı'yla yüzleşmek hakkında saçmaladığı zamanki gibi. "Evet, belki de budur. Erkekler için, katılımlarının gönüllü olmasında ısrar ettim. Başka türlü sadakatlerine güvenemezdin. Ama siz ve geminiz şansa bırakılamayacak kadar değerlisiniz. Yezid!" diye seslendi. "Bağla onu!"

Ayağımın dibindeki düğümlü demir çubuğa doğru hamle yaptım ve daha adamları üzerime gelmeden onu havaya savurdum. İçlerinden birinin suratını dağıtmayı başardım ama sonra Yezid demiri elimden aldı ve kalabalık beni yere itti. Kuduz bir hayvan gibi tekmeledim ve kıvrandım, gözlerine tükürdüm ve öfkeyle kükredim. Bir adamın kasığına öyle sert bir darbe indirdim ki çığlık atıp yuvarlandı ve bir diğerinin yüzünü öyle acımasızca tırmaladım ki yanağı kanlar içinde kaldı.

Ama sonunda sayıları çok fazlaydı ve çok güçlüydüler. Ellerimi tuttular, Yezid bacaklarımın üzerine otururken bileklerimi iple bağladılar. Daha ileri gitmediler. Falco'nun aklında benim için farklı bir kader vardı ve tamamen hareketsiz kaldığımda, Frank'sarap getirmek için kullandığı bakır kepçeyle kazanına dönmesini dehşet içinde izleyebildim.

Kıpırdayan içindekileri karıştırdı. "Ağzını açacak bir şey bul. Parmaklarını ısırarak ilgili tehdide inanıyorum."

İçimi gerçek bir dehşet kapladı. Çenemi olabildiğince sıkıca kapattım ama birden fazla el doğal olmayan güçleriyle dudaklarımı zorlarken, ağzıma çubuk sokmaya çalışırken ve nefes almak için başka çarem kalmasın diye burnumu sıkıştırırken, sonunda bir bıçağın kabzasını dişlerimin arasına sokmayı başardılar. Metal ve kan tadı aldım.

Falco kepçeyle yaklaşırken yüz ifadesi küçümseyici bir şekilde yatıştırıcıydı. Lanet gözlerini oymak ve acısını tuzla dindirmek istedim. Bana yedirmek istediği şey, fırtınanın savurduğu bir okyanusun köpüklü gri mavisiydi, kaynıyor ve *hareket ediyordu*, yüzeyin altında kıvranan bir düzine kurtçuk gibi titriyor ve yer değiştiriyordu. Elimden geldiğince mücadele ettim, ağzımı tıkayarak intikam yemini ettim ama artık çok geçti ve kepçe dudaklarıma değiyordu.

Eğer bir merhamet varsa, o da hızlı olmasıydı. Dilimin üzerindeki hareketin korkunç, içimi çalkalayan dehşeti vardı ve sonra buz dilimden aşağı döküldü.

Boğazım. Kabza dişlerimden çekildi ve kusma dürtüsü neredeyse beni ele geçirirken etli bir el ağzımı sıktı. Çılgınca titriyordum, soğuk terler tüm tenimi kaplamıştı. Başım dönüyordu, lekeler gözlerimin önünde dans ediyordu. Lekeler dönüyor, dönüyor, dönüyor, tayfunlara ve çalkantılı dalgalara dönüşüyordu. Uzuvarım zayıflıyordu, bedenim uzak . . .

"Korkma, nakhudha," diye fısıldadı Falco bilinçsizliğim üzerime çökerken. "Yakında her şey daha iyi olacak."

* * *

Çok ama çok soğuktu.

Uyandıgımda ilk düşündüğüm buydu. Soğuk bir kumsalda yatıyordum, nemli kumlar giysilerimi ıslatıyordu ve donuyordum, hayatımda hiç olmadığı kadar şiddetli bir şekilde titriyordum. O kadar şiddetli ki, baygınken ip bağlarımın altındaki deriyi ovuşturmuştum.

Ve *kafam* . . . Bir düzine fıçı Maldiv palmiye şarabı içmiş olabilirdim. İnleyerek doğrulmaya çalıştım.

Bir el omzumu sıktı. "Dikkatli ol. İksir diğerlerini oldukça halsiz bıraktı." *Falco*.

Yaptığı şeyin anısı zihnimi parçaladı, nefret yakıp kavurdu. Dokunuşundan sıyrıldım ve ona vurmaya çalıştım ama ıskaladım, yüzüstü kuma yuvarlandım. Geri döndüm.

. Frank'in adamları haklı değildi.

Üzerimde ve etrafımda belirdiler, gözleri içmeye zorlandığım iğrenç karışımla aynı köpüklü gri maviye bürünmüştü. Pullardan ve dokunaçlardan oluşan bir desen uzuvlarının üzerinde geziniyor ve yanaklarından fişkırıyordu. Yezid yaklaştığında, kollarının yerini dev akrep pençelerinin aldığına, kafatasının at nalı yengecinin küt kabuğu gibi kapandığına yemin edebilirdim.

Kaçmaya çalıştım ama Falco bağlı bileklerimi yakaladı. Yalnızca o değişmemiş görünüyordu.

"Korkma, nakhudha," dedi yine, daha öncekiyle aynı sözcükleri, ürkmüş bir ata söylenebilecek yatıştırıcı bir tonda. "Bu sadece ilk adım. Sana onun tadına bakmanı öneriyoruz ama o seni kabul etmeli." Doğruldu. "Al-Sirafi'yi çukura getirin! Büyük müttefikimizi çağıracağız!"

Beni kaldırıp suyun kenarına doğru sürüklediler. Sersemlemiş, sayıklıyor ve umutsuzca aklımı başıma toplamaya çalışıyordum, çok az mücadele edebildim. Falco'nun bana ne yaptığını bilmiyordum, ne kadar zamandır baygın olduğumu da bilmiyordum. Hâlâ geceydi... Arkadaşlarım ve köylüler kaçmış ?

Düşün Amina, düşün! Ama düşünemiyordum. Ne kadar umutsuzca kaçmak isteseniz de bacaklarınızı hareket ettiremediğiniz bir kâbusa hapsolmuş gibiydim. Sahile çarpan siyah su kafamın içinde dönüyor, doğal olmayan meşalelerin pis dumanı midemi bulandırıyor.

Adamlardan bazıları topladıkları odunlardan yeni bir ateş yakmıştı; vücutları dans eden alevlerin önünde dalgalanıyor ve sıçırıyor gibiydi, şarapla ıslatılmış bir halüsinasyondan fırlamış dehşet verici bir görüntüydü bu. Diğerleri kazıyordu. Elleri ve kürekleriyle kazıyor, gelgit çizgisinde bir çukur kazarken ıslak, çamurlu kumlar geriye savruluyor ve ağır tıkırtılarla yere iniyordu. Falco yabancı bir dilde, insan sesine benzemeyen bir dilde ilahi söylüyordu.

Yine de beni denize doğru çektiler, sevdiğim ama her zaman saygı duyduğum ve çoğu zaman korktuğum bir yere. Artık korkum sadece boğulmanın ötesine geçmişti - boğulmak bu noktada bir lütuf olabilirdi. Dalgalanan sörfün üzerinden süzülen dağınık yıldız ışığında, yüzlerce küçük form, pençeleri takırdayarak ve iğneleri havada tutarak dalgalardan dışarı fırlıyordu.

Akrepler. Bir çeşit *deniz* akrebi. Elim kadar olmalarına rağmen sayıları sonsuz gibiydi, kuyruklarının ucunda zehir parlıyordu. Akrepler çukura doluştu, çukuru kıpır kıpır bedenleriyle doldurdular.

Sürüklendiğim çukur. Büyük bir dehşetle, adamların beni de o yaratık sürüsünün içine atmak istediklerini anladım. Doğru dürüst göremesem de, kendimi yarı sarhoş hissetsem de ve daha önceki mücadelelerim boşa gitmiş olsa da, büyük bir vahşilikle mücadeleye devam ettim, odun ateşinin yanından geçerken önüme gelene yumruk attım, ısırdım ve saldırdım. Birdenbire o çukura düşersem bir daha aynı şekilde çıkamayacağımdan emin oldum. Falco beni de diğerleri gibi yapmak istiyordu. Korkunç bir köle, acımasız bir yabancı büyücü için şekil değiştirmiş bir piyon. Bileğimi beni esir alanlardan bileğine doladım, beni akrep dolu mezara sokmaya çalışan diğerinin yakasına yapıştım. Kum ayaklarımın altından çekilmeye başladı-

Havada bir ıslık sesi duyuldu ve görüş alanımdan bir ok fırladı.

Ateşin içine daldı ve alevlerin arasından Tinbu'nun tanıdık yivini görebilmek için sadece bir anım vardı. Okun sapı tuhaf bir şekilde kalındı.

Şişmiş, sanki bir şey bağlanmış gibi- Tüm mekanizma patladı.

Bunu Dalila'nın daha önce kara barutla yaptığı deneyden çok ama *çok* daha büyük bir güçle yaptı ve kendisine en yakın adamları hızla tüketen bir ateş topuyla patladı. Alevler elbiselerini yalayıp geçerken çığlık atarak kaçıştılar. Kaosun içinde beni tutan eller kısa süreliğine gevşedi ve kendimi geriye doğru fırlatarak beni tutsak edenlerden öyle bir güçle uzaklaştım ki ikisi benim yerime çukura yuvarlandı.

Çığlık attılar, çığlıkları çılgın kakofoniye eklendi. Ateşe bir ok daha fırladı ve ikinci bir patlama kumları yırttı. Ellerim bağlı, beceriksizce ayağa kalktım. Hâlâ sayıklayan Falco'yu yaklaşık on adım yanan enkazın arasında gördüm, aynı derecede görünüyordu. Ayaklarının dibinde bir kılıç duruyordu, belki de yanarak denize koşan adamlardan birine aitti.

Cesur olsaydım, onu ele geçirebilirdim. Frank'i fazlasıyla hak ettiği cehennem ateşine gönderme şansını yakalayabilirdim. Ama cesareti aptallıkla karıştırarak bu kadar uzun süre hayatta kalamadım. İnsanlar benim türüme deniz sıçanı diyebilir ama size şunu söyleyeyim, sıçanlar ne zaman kaçacaklarını bilirler.

Ben de öyle yaptım, tepelerin karanlığına, okyanustan uzağa ve Tinbu'nun oklarının geldiği yöne doğru kaçtım. Tökezledim ve sendeledim, kayalık zeminde sendeleyerek ilerlerken her zamanki zarafetim kayboldu, ağaçların ve dikenli çalılıkların örtüsünü umutsuzca aradım. Kendimle sahildeki dehşet arasına mesafe koyacak herhangi bir şey.

Elleri beni yakaladı. Dalila' ait olduklarını fark etmeden önce kurtulmaya çalıştım. Omzunun hemen ötesinde, Tinbu sahile ok yağdırıyor, hareketleri karanlıkta gölgeler dans ettiriyordu. Gözyaşlarına boğuldum. Başka bir zaman olsa emirlerime itaat etmeyip hayatlarını riske attıkları için arkadaşlarımı azarlardım ama Tanrı'ya şükürler olsun ki kurtarıldığım için çok rahatlamıştım.

Dalila bileklerimi bağlayan ipleri kesip kollarımdan birini omzuna atarken, "Harika bir plan," diye . Daha nazikçe ekledi, "Sana sahibim, nakhudha. Tinbu, hadi-"

Denizden gök gürültüsünden daha yüksek bir uğultu yükseldi. Yüksek perdeden gelen çığlık havayı yardı, tüm sahili salladı ve göğsüme bıçak gibi bir acı sapladı. Tökezledim ve haykırdım. Sanki pençeler kalbimi kavramış, sıkıyordu.

"Amina!"

Dizlerimin üzerine çöktüm, nefes nefese kaldım. "Göğsüm ... o-" Yaratık tekrar, daha da yüksek sesle kükredi ve yeni bir acı dalgası içimi kavurdu. "Oh, Tanrım!"

"Amina." Raksh karanlıktan çıkıp yüzümü tuttu. "Bir şey içtin mi? Falco sana şey yedirdi mi ya da tükettirdi mi?" Başımı salladım ve o da küfretti. "Lanet olası aptal. Bu kadar tehlikeli bir şeyi denemeyi bir insana bırak." İnledi, sesi her şeyden çok sinirlenmiş gibiydi. "Onu yere yatır."

Dalila itiraz etti. "Zamanımız yok!"

"Eğer bunu ondan çıkaramazsam zamanın bir önemi kalmayacak." Raksh belime sarıldı. Acıyla kıvrılırken, gözlerimin önünde gerçekleşen imkânsız şeylerin sadece belli belirsiz farkındaydım. Raksh'ın pençeye dönüşen elleri, yırtılan kumaşın yırtılma sesi.

Ayrı yaşadığım kocam göğüs kafesimi kesip açıyor, şeytani elini göğsümün içine uzatıp *kavırıyor* ...

Falco'nun boğazıma zorla soktuğu karışımla aynı gri mavi renkte, parıldayan bir iğne derimden yüzeye çıktı. Raksh'ın parmaklarının ıslak yüzeyiyle buluştuğu yerde cızırdadı ve tükürdü, sanki ateş ve su egemenlik için savaşıyordu. Titreyerek bir kenara fırlattı.

Dünya temizlendi, bedenim ve zihnim yeniden benim oldu. Gövdemin yırtılıp açıldığını görmeyi bekleyerek çılgınca göğsüme baktım ama pürüzsüz bir deriden başka bir şey yoktu.

Son bir kükreme havayı kirletti. Uzakta, okyanustan yükselen devasa bir form gördüğüme yemin edebilirdim, zırhla kaplı devasa bir beden güçlü bir dalga gibi ileri doğru kabarıyordu. Ama sonra Raksh beni tekrar yakaladı ve omzunun üzerinden atarak görüş alanımı kapattı.

"Kaçın!" diye bağırdı.

Bu sefer kimse onunla tartışmadı.

Bölüm 19

Köylülerin Frank ve adamlarının izini süremeyeceğini söyledikleri tepeler, korular, vadiler ve kumsallardan oluşan baş döndürücü bir patika boyunca takip ederek gece boyunca kaçabildiğimiz kadar hızlı kaçtık. Bir süre sonra Raksh ağırlığımdan şikayet ederek beni hiç uyardan yere bıraktı. Dizim acı içinde kıvranıyordu ama Sokotra'dan kurtulmaktan başka bir şey istemediğim için sendeleyerek devam ettim.

Sessiz bir lagünde durduğumuzda gün ağarıyordu, durgun su gün doğumunun renkleriyle boyanmış ve hışırdayan ağaçların ve çalılarının dikenli siyah gölgeleriyle çevrenmişti. Kayalıklardaki dar bir aralıktan lagünün bir gelgit deresi halinde okyanusa karıştığı yeri görebiliyordum.

"Burada ayrılıyoruz," diye duyurdu Dalila'yla birkaç sessiz kelime alışverişinde bulunduktan sonra ilk konuştuğum köylü adam. Adını söylememiştii ve ben de sormamıştım; halkının temkinli ama empatik bakışlarına bakılırsa, Falco'nun ellerinde başıma gelenlerin bir kısmını bildiklerinden şüpheleniyordum. "Batıdaki korsan klanlarına gideceğiz, çünkü bize koruma borçlular, ama yabancılara karşı temkinliler ve burada olanları öğrendiklerinde daha da temkinli olacaklar. Güvenliğinizi garanti edemem."

"O zaman belki de en iyisi bizden hiç bahsetmemek," diye uyardım. "Sizi koruyabileceklerini düşünüyor musunuz? Frank onlardan bir gemi çalmaya çalıştığından bahsetti."

Alay etti. "Denemesini görmek isterim. Klanlar kendilerini savunmaktan çok daha fazlasını yapabilir."

"Peki ya köyünüz?" Yanmış kulübeleri ve üç taze mezarı düşünerek tereddüt ettim. "Geri dönecek misin?"

"Tanrı dilediğinde," dedi adam inançla. "O şeytan hayatlarımızı şiddetle işgal eden ilk kişi değildi ve son kişi de olmayacak. Ama burası bizim toprağımız, bizim adamız ve onu yabancıların açgözlülüğü için terk etmeyeceğiz." Keder yüzünü buruşturdu. "Yine de klan daha hızlı intikam alınması gerektiğine karar verirse, buna karşı çıkmayacağım."

Socotran korsanlarının Falco ve adamlarından geriye kalanları temizlemesi ihtimali şu anda beni rahatlatan tek şeydi. "O zaman Tanrı seni korusun ve kutsasın," dedim kalbime dokunarak. Raksh'ın göğsünden iğneyi çıkardığı yer giysilerimin içinde hâlâ soğuktu.

"Ve sen de, nakhudha." Adamın bakışları benimkilere kaydı. "Kâtiplerinin peşinden gidecek misin? Aradığın kızın mı?"

Kalbim sıkıştı. "Deneyeceğiz."

"O halde size şans diliyorum." Adamlarını koydan uzaklaştırdı.

Arkadaşlarım ve ben sadece yemek yiyecek ve dua edecek kadar geciktik. İliklerime kadar yorgundum, ruhum tükenmişti ama yine de bizi *Marawati*'ye daha hızlı ulaştıracaksa günlerce yürüyebilirdim. Lanet olası adayı tekrar geçmek zorundaydık ve Dalila ile Tinbu, sıkıntılı tavırlarımdan ve Falco'ya ne olduğuna dair seyrek, titrek açıklamamdan açıkça rahatsız olarak beni planlar için dürttüler.

Ama sadece ilerlemek için enerjim vardı. Bana zorla dayatılan iğrenç şey ya da o adamların merhametine kalmış olmaktan duyduğum panik üzerinde durmayacaktım. Geceleri çılgık atarak uyandım ve manzaranın üzerinde kıvrılan devasa yılanların ve akreplerin bulanık görüntülerini gördüm. Uyandığımda kendimi pek iyi hissetmiyordum. İster ölümle burun buruna gelmek, ister neredeyse korkunç bir şeye dönüşmek olsun, Marjana'yı annesiz bırakmaya bu kadar yaklaşmış olmak beni hasta ediyordu. Salima bana başka seçenek bırakmadan önce bu işe girerken ne *düşünüyordum*? Ve Marjana'yı kökenleri hakkında tek bir kelime bile etmeden nasıl bırakabilirdim?

Çünkü Raksh'ın dönüşü acımasız bir gerçeği ortaya çıkarmıştı: Eğer burada ölürsem, Marjana'ya babasının kim olduğunu söyleyebilecek kimse olmayacaktı. Onun *ne* olduğunu. Sonunda doğüstü mirası ortaya çıkarsa ona yardım edecek kimse olmayacaktı. Kızımın hayatının bu kısmıyla asla yüzleşmek zorunda kalmayacağıma kendimi inandırarak, büyüye duyduğum nefretin Raksh'ın kanının kızımıza aktığı gerçeğini görmemi engellemesine izin vererek cahil ve kibirli bir aptal *olmuştum*. Şimdi eve dönmeyi başaramazsam, hiçbir uyarı alamayacaktı.

Ancak Raksh kendi adına, şaşırtıcı derecede yardımcı olmaya başladı. Su tulumlarımızı doldurmak için pınarlar buldu, yemek için bir tavşan yakaladı ve hatta bacaklarıma masaj yapmayı bile teklif etti. (İkinci kez kabul ettim, ağrıyan kaslarım gururuma galip geldi ve piç kurusu derhal dizime acıyı yarı yarıya azaltan bir şey yaptı ve bana öyle bir sırtıttı ki rahatlama neredeyse buna değmedi. Neredeyse.) Aptal değildim - iblis *Marawati*'ye binmeme izin verilmesi umuduyla sadece kısa süreliğine iyi davranıyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. İğneyi göğsümden çıkarmayı nasıl bildiğini açıkladığında kararımı vermiştim.

"Falco'nun bir maridi ele geçirmeye çalıştığı konusunda seni uyarmıştım," demişti çivili tavşanı küçük bir ateşin üzerine koyarken kayıtsızca. "Ama bu tür bir büyü, mağarada döktüğü kandan daha fazlasını gerektirir; konukçulara ihtiyacı vardır. Ya da piyonlara, daha doğrusu. Yaşam güçlerini yavaşça marid'e aktarabileceği ve karşılığında hepsini kontrol edebileceği insanlar."

"Ne?" Çaresizce kaybolmuş bir halde sormuştum.

Raksh gözlerini devirdi. "Bu senin anlayışının ötesinde bir şey ama kadarını söyleyeyim, eğer o iğne kalsaydı Falco seni bir dereceye kadar takip ve kontrol edebilirdi." Tavşanın çiğ kalbini ağzına attı ve bana kanlı bir gülümseme verdi. "İyi ki kocan günü kurtarmak için buralardaydı."

Her ne kadar kabul etmekten nefret etsem de "kocam" haklıydı. Çaresizdik ve . Dünya günler önce gitmişti ve herhangi bir yöne doğru süzölmüş olabilirdi. Bizi doğru yöne götürebilecek bir yaratık varken, aramakla kaybedecek zamanımız yoktu.

Bu konuda beni ilk arayan Dalila oldu.

Her zamanki gibi sessizce yaklaşıp omzuma dokunduğunda *Marawati* için bir işaret ateşi yakıyordum. Neredeyse yerimden fırlayacaktım, Falco'nun adamlarının beni kuma ittiği kâbusa geri döndüm.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, utançtan yüzüm kızarmıştı.

"Özür dilemene gerek yok." Dalila çömeldi. "Sana dokundular mı?" diye sordu bir süre sonra.

Ağzım kurudu. İkimiz de onun gerçekte ne sorduğunu biliyorduk. "Hayır, öyle değil," diye cevap verdim. "Tehdit etti ama sonunda başka planları vardı."

Dalila'nın dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Keşke onların yanışını izleyebilseydik."

Aynı fikirde değildim ama Raksh görüş alanımızdan geçmek için o talihsiz anı seçti ve yol arkadaşımın bakışları keskinleşti.

"O iblisin bizimle gelmesine izin veriyorsun, değil mi?" dedi açıkça. Bir dal daha kırarak yığının üzerine attım. "Başka seçeneğim yok." "Peki neden?" Sesinde hiçbir yargılama yoktu, ki kendisi de Şüpheli. Dalila bana açıklama yapmam için alan bırakıyor gibiydi, ki bu onun genellikle sabrının olmadığı bir şeydi.

Kelimelerimi dikkatle seçtim. "Birincisi, onu geride bırakmaya kalkarsak yeni yürümeye başlayan bir çocuğa yakışır bir kriz geçirir ve sonra şüphesiz konuyu zorlamak için şiddetli bir yol bulur. İkincisi, eğer o bizimle birlikte olursa Dünya'yı ararken şansımızın daha yüksek olacağına inanıyorum. Ve üçüncüsü ..." Nefes verdim. "Dalila, Frank tekrar peşimize düşerse onunla nasıl savaşağımı bilmiyorum. Hayal bile edemeyeceğim güçlere erişimi var."

"Eğer bizim için gelirse," diye . "Falco'nun şu anda Sokotra'dan çıkış yolu yok, tabii eğer hayattaysa. Raksh da sandığınızdan daha az yardımcı olabilir. Kendisinden başka kimseye sadakati olmadığının *son derece* açık olması için dua ederdim."

Keşke bilseydi. "Ona kadar güvenmiyorum. Ama şu an için bizim tarafımızda olması bize karşı olmasından daha faydalı."

Dalila bana baktı. "Ondan sır saklıyorsun. Neden Tinbu ve benimle de aynı şeyi yapıyormuşsun hissediyorum?"

Çünkü ben öyleyim. Çünkü Raksh'ın bize katılmasına izin verdiğimde onun ne olduğunu biliyordum ve sonrasında olan her şey benim hatamdı. Tereddüt ettim. Dalila ekibimde beni anlayabilecek, kınamak için acele etmeyecek tek kişiydi. Yıllarını kendi çıkarları doğrultusunda hareket ederek geçirmiş ve bunun için asla özür dilememiş bir kadın.

Ama utancım hâlâ çok büyüktü. "Bu kadar odun yeter," diyerek konuyu değiştirdim. "*Marawati*'ye geri dönelim. Dünya'yı bulalım. Sonra Raksh'ın icabına bakarız." İşaret ateşini yaktım. "Bu arada teşekkür ederim."

Dalila iç geçirdi, açıkça onun meraklı bakışlarından kaçındığının farkındaydı. "Ne için teşekkür edeceksin?"

"Sana sahip olamayacağımı söylediğim kara barutla hayatımı kurtardığın ve sonra onu yüzüme fırlatmayacak kadar yüce gönüllü olduğun için."

Havlarcasına bir kahkaha attı ve aramızdaki gerginliğin bir kısmı eriyip gitti. "Oh, nakhudha, ben sadece en kârlı anı bekliyorum."

"Ben de düşünmüştüm." Ama tartışmamıza neden olan şeyi hatırlayınca, "Sana saçma bir şey sorabilir miyim?" diye sormadan edemedim.

"Eğlendir beni."

"Sen buralı mısın?" Dalila'nın yüzündeki mizah, kapı çarpılmış gibi kaybolunca hemen ekledim: "Köyde verdiğin tepkiye bakılırsa. Belki de burası evimdir diye düşünmüştüm."

Dalila dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı, çıra tutuşurken ateşe baktı. Sonunda cevap verdi. "Hayır. Ben Sokotralı değilim. Onun gibi bir Hristiyan köyündenim." Durakladı. "Ama onu yakan insanlar Frank değildi. Ya da Hristiyan değillerdi."

Dağınık suçluluk duygusu içimde hırıldadı; özenle seçtiği kelimeleri yeterince iyi okuyabiliyordum. "Özür dilerim," dedim usulca. "Bilmiyordum. Yani, Banu Sasan'a katılmana yol açacak *bir şey* olmuş olmalı diye düşündüm ama

."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Geriye bakmanın hiçbir faydası yok," dedi daha sert bir şekilde, yanaklarında birkaç renk lekesi belirirken. "Ve senin de hiçbir alakan olmayan şeyler için özür dilemene gerek yok. Ama bunu telafi etmek istiyorsan, bir on yıl daha karşılıksız kalma. Çok az arkadaşım var, biliyorsun."

Oh, Dalila. bakarken, gerçekten bakarken kalbim çarptı. Hayatında bir tür erken trajedi olduğunu varsaymışım, ama Dalila her zaman sarsılmaz bir şekilde yetenekli görünmüştü, mesleği göz önüne alındığında zaman zaman korkutucu bir şekilde. Geçmiş -kendi kimliği- kesinlikle yasak bir konuydu ve şimdi bu çalışılmış kayıtsızlığın ve esrarengiz gizliliğin ne kadarının bir paravan olduğunu, kimliğinizin hangi kısımlarının sizi mahvedebileceğini acımasızca açıkça ortaya koyan bir dünyada hayatta kalmayı nasıl öğrendiğini merak ettim.

Sözsüzce elini sıkmak için uzandım. Geri çekilmeyince konuştum. "Çekmeyeceğim, söz veriyorum. Daha önce ulaşmalıydım ve bunun için özür dilerim. Ama köyde olanlar için de özür dilerim. Halklarımız arasında böyle bir ayırım yapacağımı düşünmeni asla istemem ve eğer bunu düşündürecek şekilde davrandıysam . . . Bunu değiştirmem gerekiyor."

"Pekâlâ." İkimiz de bir an karşılıklı rahatsızlık ve garip bir sıcaklık içinde oturduktan sonra Dalila ekledi: "Birçok durumda yanıldığını kabul ettiğine göre Tanrı'yla karşılaşmaktan gerçekten korkmuş olmalısın."

"Ve arkadaş olduğumuzu itiraf ettiğine göre beni kaybetmekten gerçekten korkmuş olmalısın." Yüzünü buruşturduğunda, küçük bir zafer sesi çıkardım. "Yaptın!"

Dalila gözlerini devirdi. "Bir anlık duygusal zayıflığın seni daha fazla yanıltmasına izin verme."

"Benim için bin yıl yas tutardın." Başımı öne eğdim. "Madem ölümsüz kardeşlik ve dostluk bağlarımızı ilan ettin, sana başka bir şey sorabilir miyim?"

"Sana asamla vuracağım."

"En azından bana adını söyleyecek misin?" Tehdidi görmezden gelerek daha nazikçe . "Gerçek adını. Banu Sasan olan değil, Kurnaz Dalila."

Güldü ve ayağa kalktı. "Bunu yapamazsın, Amina al- Sirafi. İsimler mezar taşları içindir. Peki ya biz? Biz henüz ölmedik."

Öyle değildik ama *Marawati* döndüğünde, ölmenin Majed'e Raksh'ın hayatta olduğunu ve onu yanımıza almamız gerektiğini söylemekten daha kolay olup olmadığını merak ettim.

Küçük tekne sahile yaklaştığında, *Marawati* uzakta sallanırken, navigatörümün elinde eski kılıcı vardı ve dunij'in pruvasında duruyordu.

"Bu," diye tısladı, elindeki bıçakla ayrı yaşadığım kocamı göstererek, "Asıf'ın kızı değil."

"Hayır, değil," diye kabul ettim. "Asıf'ın kızı susuzluktan ölene kadar sınırlı bir süre içinde denizde ve Raksh, Frank'e karşı bilgili tek savunma hattımız -şu anda deniz canavarları çağırıyor ve adamlarına cinlerin gücünü vermiş durumda. Tanrı'nın izniyle bu lanet olası adadan kurtulduktan sonra bunu tartışacağız."

"Dunya nerede? Frank ne yapıyor?" Mecit başını salladı ve kürekçilere kürek çekmeyi bırakmalarını söyledi. "Önemli değil. O iblis bu tekneye binmeyecek. Eğer üzerinde kalmamı istiyorsan, hayır."

"Mecit . . ." Bitkin düşmüştüm, tüm vücudum ağrıyordu. "Bu konuda daha sonra kavga edebiliriz."

"Ve yapacağız." Majed Raksh'a ters ters baktı. "Ama o kalıyor."

"Ah, ama hatırladığım kadar sevimsizsin," diye söylendi Raksh. "Gerçi biraz daha gri ve yuvarlaksın. Gerçekten, Haritaların Babası, kendine daha iyi bakmalısın."

"Kapa çeneni," diye tersledim Raksh'ı. "Kendine hiç iyilik yapmıyorsun." Tekrar navigatörüme döndüm. "Majed, bu tartışmayı sörfün karşısından yapmayacağız. Bana tekneyi getir."

Majed ileride tartışacağımıza dair söz veren bir bakışla Dunij'i sahile götürecektik kadar yumuşadı ve hepimiz gemime geri döndük. Gemiye tırmanırken *Marawati*'yi öpebilirdim ama kaptan koltuğuma çöküp Raksh'ın güvertede gezinmesini şüpheyile izlemekle yetindim

sanki gibi. Adamların bakışları onu takip ediyordu; merak ve onun geliştirmeye meyilli olduğu yoğun özlemin bir karışımıydı bu.

"Onları bırak," dedim sertçe. "Ve buraya gel."

Raksh homurdandı ama sanki kuklanın ipleri kopmuş gibi birkaç adam gözlerini kırıştırıp işlerine geri döndüler, dikkatlerinin dağılmasından dolayı belli belirsiz şaşkın görünüyorlardı. Raksh bankta yanıma oturdu, kalçası benimkine sürtünecek kadar yakındı.

"Ah, *Marawati* ." diye düşündü, bacağımı okşayarak. "Seni ve tüm maceralarını nasıl da özlemişim."

"Eğer elin kalçamdan ayrılmazsa, ona bir bıçak saplayacağım."

"Hâlâ çok düşmanca. Sanırım bu, uzlaşmacı bir cinsel ilişkinin söz konusu olamayacağı anlamına geliyor!" Hançerimin ucu eline saplandığında Raksh'ın siyah gözleri şaşkınlıktan (ne yazık ki acıdan değil) kocaman oldu. "İyi," diye mırıldandı küçümseyerek. "Ama sadece kendini cezalandırıyorsun."

Böyle bir şeyi -tamamen doğru olmasa da- kararlılıkla ve öfkeyle inkâr edemeden yol arkadaşlarım bize katıldı.

"İkiniz iyi anlaşıyor gibisiniz," diye selamladı Tinbu, Dalila ve Majed de arkasındaydı. "Bir yönümüz var mı?"

Raksh'ın elindeki bıçağı çektim. "Biz de tam ona geliyorduk. Bana haritayı getir."

Mecit bariz bir isteksizlikle değerli haritalarından birini açtı. "Tinbu köylülerin Dünya'nın kuzey kıyısından ayrıldığını söylediğini aktardı. Gelgitler ve akıntılar hakkında bildiklerimizi göz önüne alırsak..." Majed parmaklarıyla doğruya, açık okyanusa doğru ilerledi. "Bu yöne doğru çekildiğinden şüpheleniyorum."

"Hayır." Raksh'ın gözleri faltaşı gibi . "Bana elini ver, Amina. Tercihen beni bıçaklamadan. Dünya'ya odaklan. Sanki kendi kızınızmış gibi bulmak için can atın."

Kendi kızınız. Vücudum tepki verebilecek duruma geldiğinde bu dürtüyü çoktan bastırmış olduğum için yorgunluğuma güveniyorum. Raksh beni okumaya çalışırken düşüncelerimin Marjana'nın yönünde oyalanmasına izin vermeye cesaret edemezdim.

Onun yerine Asif'e olan borcumu düşündüm. Salima'nın tehditlerini ve muhtemelen şu anda susuzluktan ölmekte olan genç bir kızı. Aileme dönmek, Dünya'yı geri almak ve tüm bunları arkamda bırakmak için ne kadar çaresizce acı çektiğimi düşündüm.

Raksh'ın eli benimkini kuzeye doğru sürükledi. "Bu taraftan," diye mırıldandı, büyülenmiş gibi. "İlerlerken dümende oturmam gerekecek, ama o gitti.

Kuzey."

Mecit şüpheci görünüyordu. "Yani şimdi atalarımızın bilimi yerine bir iblisin mi güveniyorsun, Amina?"

Falco'nun gözlerinde parıldayan kötölüğü ve adamlarının, değışen vücutlarının üzerine serilmiş pulları ve iğneleri ile kolay kudretini düşündüm. Rahman'ımda -insan navigasyonuyla ilgili hiçbir metinde- böyle şeylerle ilgili hiçbir şey yoktu.

"Bu durumda, evet," dedim. "Bir rota belirleyin."

Bölüm 20

-Bu kısmı anlatmamı istediğimize emin misiniz? Atlamak istemeniz anlaşılabilir bir durum.

-Bunu neden soruyorum? Ciddi misin, seni huysuz kâtip? İkimiz de nedenini biliyoruz. Ve Tanrı biliyor ya, sonrasında yaşanan çılgınlık sayfalar dolduracak kadar çok. Gerek yok-

-*Yüceler yücesi* Cemal, "hem gülünç hem de gerçekçi bir anlatı inşa etme" konusunda tarafsız kalma yeteneğinize hakaret etmiyorum. *Bu da ne demek oluyor?* Düzgün bir hikâye anlatıcısı olmak istiyorsan, kelimelerinin kuru bir akademisyenin taşları gibi boğulmak yerine ılık bir bal gibi akması gerektiğinin farkındasın değil mi? O yüzden daha açık konuşayım: *Gelecek* olanları -gelecek olanları- o zamanlar bildiğim gibi anlatmamı mı istiyorsunuz?

-Evet mi? Eğer seçiminiz buysa, devam edeceğim. . .

* * *

Denizdeki ikinci günümüzde, geç bir öğleden sonrasının nemli sisinde, kuzey ufku boyunca sallanan küçük bir tekne gördük.

Büyük gemilerle ilişkilendirdiğim türden, oldukça büyük bir dunij idi. Gemide her kim varsa, bir kürek ve bir pelerinden sefil bir çadır yapmıştı ve kalan kürekler hayal edilebilecek en az kullanışlı açılarda konumlandırılmıştı. Dunij'in gövdesi fena halde yanmış, kenarından sivri bir parça kopmuştu. Gerçekten de teknenin yüzüyor olması bile bir mucizeydi. En ufak bir kötü hava belirtisi olsaydı, alabora olurdu.

Kendi dünyamızda yaklaşırken bağırdık ama cevap gelmedi. Etrafa saçılmış enkazın arasında ne bir yaşam belirtisi ne de bir hareket vardı.

Dünya, giysilerinin altına saklayabildiği birkaç parça erzakla neredeyse bir haftadır denizdeydi. Büyükannesinin gömebileceği bir cesetten daha fazlasını miydim?

Firoz seslendi. "Sanırım bir şey görüyorum. Evet... evet, pelerinin altında biri var."

"Bizi kenara çek." Dikkatlice diğer tekneye atladım. "Geri kalangeride kalsın."

Kalbim boğazımda, derme çatma çadırın altında kıvrılmış küçük bedene yaklaştım. Giysileri yıpranmış ve yırtılmıştı, güneşten yanmış, kabarmış derisi görünüyordu. Vücudunun üst kısmını örten pelerini kaldırdığımda hiç tepki vermedi. Yüzü gövdeye dönüktü, kulaklarının hemen arkasından kabaca kesilmiş kirli, terden sıırsıklam olmuş saçlarının üzerinde sinekler vızıldıyordu.

Sıcaktan kavrulan bir omuza dokundum. *Tanrım, lütfen.* "Dunya?" Fısıldadım.

Kıpırdadı.

Rahat bir nefes aldım. "Yaşıyor, Tanrı'ya şükürler olsun!" Dünya ayaklarının dibinde boğuk bir ses çıkardı ve ben de sabırsızca yoldaşlarıma işaret ettim. "Bana biraz su verin!"

Dalila bana bir deri fırlattı ve ben de Dünya'nın başını, ağzına biraz su damlatabileceğim kadar dikkatlice yukarı kaldırdım. "Her şey yolunda ufaklık," dedim yatıştırıcı bir sesle. "Güvendesin."

Gözlerini kırpıştırarak açtı; Asıf'ınkilerle aynı açık kahverengiydi ama korkunç derecede kanlanmış ve sararmıştı. "Kim-kim ..." diye mırıldanmaya çalıştı.

Ağzına biraz daha su attım. "Benim adım Amina."

Dunya öksürmeye başladı ve ben de çok fazla su içmiş olmasından korkarak onu hemen ayağa kaldırdım. Ama bu öksürük değil, hıçkırıktı ve eğer tamamen susuz kalmamış olsaydı, ağlamaya başlayacağından şüpheleniyordum.

"Baba'nın nakhudha'sı mı?" diye sordu, terli ve güneşten yanmış yüzünü bir rahatlama kaplamıştı. "Evet," diye cevap verdim, utanç içimi kaplamıştı.

"Ben senin babanın

nakhudha." Yüzüne dökülen saçlarını düzelttim. "Seni gemime götüreceğim."

Elini bir kumaş demetine doğru salladı. "Tabletlerim ..."

"Eşyalarını geri alacağım." Dünya'yı göğsüme bastırdığımda bir yaprak kadar hafif ve cansız hissediyordum ve kütüphanesinde ne görmüş olursam olayım, Raksh'ın ona yönelttiği yasak büyüculük ve işbirlikçilik suçlamaları ne olursa olsun, kırık dökük bir teknede paramparça olmuş bu genç kız için içimde koruyucu bir his kabarıyordu. Yetişkin bir kadındım ve eski bir

Korsan ve Falco ile geçirdiğim kısa süre beni yaralamıştı. Dünya'nın neler yaşadığını sadece Tanrı bilirdi.

Bir daha asla ona elini sürmeyecek, kendi kendime yemin ettim. Dünya'ya dedim ki, "Sadece nefes al, çocuğum. Artık güvendesin. Söz veriyorum."

* * *

Dunya'yı *Marawati*'ye taşıdığım da bilinci tekrar kapanmıştı ve sonraki iki günün çoğunu bu durumda geçirdi. Uyandığında ona mümkün olduğunca çok yiyecek ve sıvı verdik: Hamid ona yumuşak pirinçli balık suyu pişiriyor, Dalila da kızın zayıf midesi için kurutulmuş ağaç kavunu kabuğu ve sirkeyle bir tisane hazırlıyordu. Dünya'yı mutfak kamarasının özel gölgesinde tuttum ve Dalila'yla birlikte onu yıkayıp yaralarıyla ilgilendik, cildini kaplayan kabarmış yanıklara merhem sürdük. Tinbu, mürettebatın bağışladığı yeni giysileri ve battaniyeleri getirdi ve Majed onun yanında kalarak yumuşak bir şekilde Kuran'ı ve kendi çocuklarına anlattığına şüphe olmayan macera şiirlerini okudu. İri, perili gözleri ve sıska bedeniyle Dünya, Falco'nun çizdiği on altı yaşındaki parlak, kendinden emin kaçak gibi değil, on iki yaşına yakın görünüyordu.

"Sence biliyor muydu?" Onu bulduktan sonraki üçüncü gün Majed'e sordum. Derin bir uykudaydı, navigatörüm onun yanında ayetler okuyordu. Tanrı'nın şefkatini ve eşsiz merhametini hatırlatan en nazik ayetleri seçtiğini gözden kaçırmamıştım. Bunlar benim de sıkı sıkıya sarıldığım öğretilerdi.

Mecit sanki bir on yıl daha yaşlanmış gibi . "Olaya ne kadar karıştığını bilmiyorum Amina. Belli ki travma geçirmiş. Uykusunda çılgılık atıp ağlıyor ve uyanırken hayalet gibi görünüyor. Ona bir şey sormaya cesaret edemedim."

Hayır, bu benim işim olacaktı. "Bir noktada Raksh'ı tanıdı," diye belirttim. "Hiçbir şey söylemedi ama onu görünce dehşete düşmüş gibiydi."

"Anlaşılabilir bir tepki." Majed mutfağın duvarına yaslandı. "Anakaraya varmadan önce ondan nasıl kurtulacağımıza dair bir planın var mı?"

"Hâlâ üzerinde çalışıyorum." Dünya'nın birlikte kaçtığı kumaş bohçayı elime aldım. Çoktan incelemiştim, üzerinde tuhaf kama şeklinde çivi yazıları olan iki avuç içi büyüklüğünde kil tabletten başka bir şey bulamamıştım.

"Bunların ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Muhtemelen o cehennem mağarasından geldiyse denize atılması en iyi şeydir."

Aynı fikirdeydim ama Dünya'nın eşyalarını denize atmanın iyi bir izlenim bırakacağını düşünmüyordum. "Git biraz temiz hava al kardeşim. Ben onunla oturacağım."

Sıcak bir gündü, hiç gök gürültüsü görmemiş olmamıza rağmen atmosferde hoşlanmadığım bir durgunluk vardı. Mutfağa bir hokka ve tahta bir kucak tahtası getirdim ve Dünya'nın yanında yere oturup sakat dizimi bir mindere dayadım ve Sokotra hakkında rahmani bir şeyler yazdım. *Marawati* denizle birlikte hafifçe yükselip alçalıyor, su tekneye hoş bir şekilde çarpıyor ve beni neredeyse öğleden sonra uykusuna yatırıyor.

Ama izlendiğimi fark etmeyecek kadar da gafil değildim. Dünya uyanmış, perili bakışları profilime .

Sonunda konuştu. "Babam senin hakkında yazardı."

Rahmani'yi yere bıraktım ve yüzümü ona döndüm. Bir noktada, Dünya saçlarını bağlamak için sahip olduğu azıcık gücü kullanmış ve başının etrafına bir bez sarmıştı. Bu onu bir zamanlar Asif'in olduğu çocuğa benzetmişti, beni rahatsız etmek için geri dönen bir hayalete.

"Evet, o mektupları duymuştum," dedim alaycı bir ifadeyle. "Gerçi onları gönderdiğinde çok genç olmalısınız."

"Büyükanmem onun mektuplarını saklamıştı. Onları ancak birkaç yıl önce buldum." Keder, suçluluk, hayranlık... Dünya'nın yüzünde çalkalanan duyguların karışımı iç burkucuydu. "Seninle tanışmayı hayal ederdim. Babam senin tanıdığı en cesur ve en zeki insan olduğunu söylerdi, Denizci Sindbad gibi bir maceraperest-" Sesi çatallaştı. "Keşke çocukluk kahramanıyla böyle utanç verici koşullar altında tanışmasaydım."

"Ben kahraman değilim," diye onu ikna etmeye çalıştım, sözcük boğazımda düğümlendi.

Asif, Raksh'ın ne olduğunun farkında olarak hayatımıza girmesine izin verdiğimi bilseydi nakhudha'sı hakkında bu kadar içten yazar mıydı? Ama geçmiş şimdilik bir kenara ittim ve Dünya'ya bir bardak su uzattım.

"Konuşacak kadar güçlü hissediyor musun?"

Dünya tereddüt etti ama sonra başını salladı ve yavaşça , bunu yaparken de yüzünü buruşturdu. "Büyükanmem beni bulman için seni mi tuttu?"

"'Kiralama' kelimesini kullanacağımdan pek emin ama öyle bir şey. O ve Falco'nun ayrılışınızla ilgili çok farklı anlatımları var."

"Falco ile tanıştın mı?"

"Ne yazık ki evet. Siz kaçtıktan sonra onu Sokotra'da yakaladık. Ve Tanrı'nın izniyle onu orada bıraktık." Tekrar konuşmak için ağzını açtı ve ben bir elimi kaldırdım. "Önce benim sorularım. Bana başından beri neler olduğunu anlat. Büyükanne, aile tılsımlarını satmayı reddedince Falco'nun seni kaçırdığını söyledi. Bu doğru mu?"

Dudağını ısırды, gözle görülür bir şekilde gergindi. "Hayır, pek sayılmaz," diye itiraf etti. "Büyükanne onu kovdu ama ben onu ve adamını takip ettim. Elimde ilgilendikleri eşyalar olabileceğini söyledim."

"Neden? Bağışla beni çocuğum, ama aile sırlarını yabancı birine sunmak düşüncesizce bir hareket gibi görünüyor. Paraya neden bu ihtiyacın vardı?"

"Düğünden önce kaçmam gerekiyordu."

"*Düğün* mü?"

Dünya başını kaldırıp baktı, yüzünde biraz burukluk vardı. "Hayır, sanırım büyükanne bu kısmı size söylemezdi. Skandala neden olmak istemezdi. Ama ben Aden valisiyle evleneceğim."

Aden valisi mi? Şaşkınlıkla göz kırptım. Lanet olsun. Salima'nın orada yarattığım kaos yüzünden bu kadar kızgın olmasına şaşmamalı. Bu El Hilli ailesi için büyük bir statü yükselişiydi. Aden valisi bölgenin en güçlü adamlarından biriydi ve en zengin şehrini yönetiyordu. Ve sadece en zengin şehri değil. Çiçeği burnunda donanmasına ve kederli polis müdürüne yaptıklarına rağmen en *müstahkem* şehriydi. Frank hâlâ hayattaysa ve intikam peşindeyse Dünya ile Falco arasında ordular, sağlam duvarlar, garnizonlar ve eğitimli muhafızlar olacaktı.

"Oh." Rahatlamış bir iç geçirdim. "Şey, bu o kadar da kötü değil. Kocanız sizi koruyabilir. Ve hiçbir şey istemeyeceksin."

Dünya'nın gözleri genç bir öfkeyle parladı. "*Her şeyi* isteyeceğim. O benim iki katımdan daha yaşlı ve zaten eşleri ve mirasçıları var. Büyükanne beni zeki olduğum için seçtiğini söylüyor, çünkü yatak odasından çıkmadan tarih ve bilim tartışabileceği bir eş istiyor. Onun evine adımımı anda her *şeyimi* kaybedeceğime aldırmayın." Bakışlarıyla karşılaştı. "Benim yaşımdayken bunu kabul eder miydin?"

"Dünya, ben senin yaşımdayken babamı yeni kaybetmiştim ve ailemin açlıktan ölmesine bir hafta kalmıştı. Koşullarımız daha farklı olamazdı. Ama ne olursa olsun, Falco ile tanışmak nasıl oldu da onunla birlikte Saba'nın Ayı'nı aramaya gitmeye dönüştü? Kütüphaneni gördüm. Elinizdeki herhangi bir nesneyi teklif edebilir, paranızı alabilir ve işinizi bitirebilirsiniz."

"Asıl plan buydu. Ama konuşmaya başladığımızda, o ... beni *dinledi*, nakhudha." Utanç içinde kızardı. "İlk defa biri beni dinledi. Yıllarca büyükannemin ailemizin mirasıyla ilgilenmesini sağlamaya çalıştım ama tek istediği onu parça parça satmaktı."

Kaşlarımı çattım. "Ne mirası? Büyükanneniz atalarınızın merak uyandıran bazı gizli eşyalar topladığından bahsetti ama başka bir şey söylemedi."

"*Merak* mı? Onlara böyle mi diyordu?" Dünya'nın sesi bu söz karşısında evlilik ihtimalinden bile daha öfkeli çıkmıştı. "Biz sadece koleksiyoncu değildik, nakhudha. Bizler *koruyucuyduk*. Atalarımın hikâyeleri Peygamber'in doğumundan öncesine kadar uzanır, selam ve bereket onun üzerine olsun. Bizler eski dünyada rahipler ve üfürükçülerdik, şeytanların bağlayıcıları ve doğumun koruyucularıydık."

Sözleri tüylerimi diken diken etti, "eski dünya" lafı bana Falco'nun atıp tutmalarını fazlasıyla hatırlattı. "Belki de büyükannen seni yasak olan şeylerden uzak tutmak istemiştir, çocuğum. O yüzyıllara cahiliye dememizin bir nedeni var."

"O çağ cehaletin olduğu kadar bilginin de çağıydı," dedi Dünya şiddetle. "Atalarım insanları iblislerden ve kötü büyü'nün verebileceği korumaya çalıştılar. Onlar Falco gibi güç peşinde koşan katiller değil, bilginlerdi."

"Pekâlâ." Travma geçirmiş bir ergenle bu konuda tartışmak istemediğim için kaşlarımı çattım. Dünya'nın atalarının inandığı gibi büyüyle çalışan bilgin-savaşçılar olup olmadığını bilmiyordum -gerçi bu kütüphaneyi kesinlikle açıktıyordu- ama bu tür bir güce erişimi olan hiç kimsenin bunu kötüye kullanmayacağına , gerçekliği kavrayışı hakkında iyi bir şey söylemiyordu. "Falco ile görüşmenize geri dönersek. . ."

"Dediğim gibi, işime iltifat etti. Ne kadar zeki olduğumu, benim gibi zeki birinin zengin bir adamın karısı olarak bir kenara atılamayacağını söyledi." Dünya bakışlarını kucağına indirdi. "Bana yanında ihtiyacı olduğunu ve birlikte dünyayı dolaşıp her türlü harika keşfi yapacağımızı iddia etti. Ben de bildiğim en etkileyici şeyi teklif ettim."

"Saba'nın Ayı."

"Saba'nın Ayı," diye onayladı, hâlâ ellerine bakıyordu. "Falco ödüllendirileceğime, özgür olacağıma söz verdi. Bunun şimdi ne kadar saçma geldiğini biliyorum. Ama o bunları teklif ederken ... sanki bir büyü'nün etkisi altındaymışım gibi hissettim."

Muhtemelen öyleydi de. Dünya, Falco'yla buluşmakta aceleci davranmıştı ama bilimsel macera hayalleri kuran ve istenmeyen bir evliliğe zorlanmak üzere olan hırslı bir kız onun ellerinde kil gibi kalırdı. "Sanırım o zaman kaçtın?"

Başını salladı. "İlk yola çıktığımızda, açık okyanusta olmak, efsane dışı yerleri araştırmak bir rüya gibiydi. Falco'nun topladığı o kadar çok metin ve eser vardı ki, bunları incelememe ve tercüme etmeme izin vermeye çok hevesliydi. Öğrendiğim her şeyi paylaştım, bunu ona borçluymuşum gibi hissettim."

"Ona hiçbir şey borçlu değilsin," dedim yoğun şekilde, Falco'yu omurgasız bırakma arzum her dalgada daha da artıyordu. "Onun gibi adamlar senin iyiliğini bir parazit gibi avlayacaktır."

"Biliyorum... daha doğrusu, gemi Sokotra'ya yaklaşırken onun gerçekte kim olduğunu keşfettim." Dünya gözlerini sıkıca kapattı. "Hepsi benim hatam. Onun sadece hazine peşinde olduğunu sanmıştım. Hakkında okuduğum türden büyüleri gerçekten *kullanmak* istediğini fark etmemiştim. Birinin bu kadar aptal olabileceğini düşünmemiştim."

"Ne oldu?"

"Net bir görüşüm yoktu; Falco güvenliğim için olduğunu iddia ederek beni çoğu zaman kabinde tuttu. Adamlara sadakat hakkında atıp tutuyordu, hangilerinin yeni bir dünyada ruhlarını onunkine bağlamak isteyecekleri . Onlardan her ne yapmalarını istediye... iğrenç bir şey olmalı, çünkü mürettebatın bir kısmı reddetti." Yüksek sesle yutkundu. "Bu yüzden onları yutması için bir deniz canavarı çağırdı. Geminin yarısını yutması için."

"Evet, o gemiyi bulduk. Geriye ne kaldıysa artık," diye ekledim acımasızca, sahilde duyduğum çığlıkları da hatırladım, siyah su ve yıldızlı gece korkunç büyüklükte bir canavarı ima ediyordu. Onun ve Falco'nun gitmiş olması için tekrar dua edebildim. Böyle bir tehditle karşı karşıya kalacağımı hayal etmek bile istemiyordum. "Saldırdıktan sonra ne oldu?"

"Geri kalanımız dunij'e ulaştık ama canımızı zor kurtardık. Sahile indiğimizde, yerel bir köyden bazı balıkçılar yardıma geldi ve Falco . . ." Dünya ağlamaya başladı. "Onun sadece bir bilgin olduğunu sanıyordum. Ben de sadece şiir çevirdiğimi sanıyordum."

"Ne diyen şiirler?"

Ağlamaklı bakışları benimkilerle buluştu. "Bilgi için bir büyü vardı. Bir yaşlının canını çekerek elde edilebilecek bir bilgi."

Sarsılarak geri çekildim. "Köyde olanların arkasında *sen mi* vardın?"

"Bilmiyordum!" diye . "Bunun durumu daha iyi yapmadığını biliyorum. Olanlar için Tanrı'nın beni yargılayacağını biliyorum ama bunu hiç hayal etmemiştim."

Tablette okuduğum şeyler yüzünden birileri insanları öldürebilir!" "Ah, Dünya ..." Dilimi kontrol etmek için kendimi zorladım. Kız

On altı yaşındaydı. Aşırı korumacı soylu bir büyükannenin şımartılmış, korunaklı yetimi olarak büyümüştü. Muhtemelen kitaplarının dışındaki dünya hakkında çok az şey biliyordu, insanların kalplerinde gizlenen kötülük hakkında çok az şey biliyordu. *Ben* de büyülü dünyayla ters düşmüştüm.

Ama onun cehaleti insanların ölümüne neden olmuştu. Muhtemelen fark ettiğinden çok daha fazla insan, korkunç ve acımasız şekillerde. Kaçtıktan sonra mağaradaki korkunç sahneye yol açanın onun çevirileri olduğuna dair çok az şüphem vardı.

Aden'e geri dönüyor. Bu bir aşk evliliği değildi ama yüksek duvarları ve çok sayıda muhafızı olan zengin bir koca, ölümcül büyü kütüphanesinden ve onu bir canavarın kötülüklerine bulaştırmış bir kafadan daha iyiydi.

Dunya hâlâ bana bakıyordu, utançtan yanakları alev alev yanıyordu. "Biliyorum, bana lanet ediyor olmalısın. Haklısın da. Keşke bildiklerimi Falco'ya anlatmamış olsaydım. Keşke gemi karaya oturmadan önce kendimi gemiden atsaydım."

"Ama yine de onunla kaldın," dedim gereğinden güç kullanarak. "Haftalardır mağarada kazı yapıyor olmalısın."

"Çok az seçeneğim vardı. Ona Saba'nın Ayı hakkında çok fazla şey anlatmış olmaktan korkuyordum ve bunu keşfetmesi riskini almak istemedim."

Geçtiğimiz hafta içinde on adamı yutabilecek kadar büyük bir yılanın kanıtlarını gördüğümü ve ele geçirilmiş bir deniz akrebinin iğrenç iksirini dudaklarımdan içtiğimi düşünürsek, Dunya'nın Falco'nun Saba'nın Ay'ını keşfetme olasılığından bahsederkenki soğukkanlılığını yadırgamamalıydım belki de.

Ama kekeleyerek "Bir dakika, Saba'nın Ay'ı *gerçek* mi?" diye sordum.

Dunya bir bilgin başını salladı. "Ah, evet. Ya da en azından ... araştırmalarım gösteriyor. Ama bu konuda bazı iyi haberlerim var. Falco'nun Ay'ı gözlerinin önünde sallansa bile tanıyamayacağı bir buluş."

"Hangisi ..." O tereddüt edince parmaklarımı şıklattım. "Çıkar baklayı, kızım."

Omuzları dramatik bir şekilde inip kalktı. "Özür dilerim. Sadece... Gülünç görüneceğimden korkuyorum. Ama gerçek şu ki, Saba'nın Ay'ı bir inci değil."

"O zaman bu da ne?"

Dunya'nın gözleri merakla parlıyordu. "Bir *lavabo*."

Saba Ayı'nın İkinci Öyküsü

Evet, özür dilerim sevgili okuyucu, ancak kendimi savunmak gerekirse, ailesini terk edip avlamak için denizleri aşığı büyülü, efsanevi güzellik ve güç mücevherinin yüceltilmiş bir kovadan biraz daha fazlası olduğunu söyleseydim, Amina'nın başına gelmek üzere olan hayal kırıklığını paylaşmaz mıydın? Bir hikâyeye böyle başlanmaz.

Sizi en son Kraliçe Bilqis ve onun aylı hayranı Menzil al-Dabaran'ın büyük romantizminde bıraktığım yeri hatırlayacaksınız. Dabaran'ın onu özlediği, onun huzurunda yılda iki haftadan fazla zaman geçirmek için yanıp tutuştuğu doğrudur (belki de *tam* olarak karşılık bulmamış olan sevgisine daha sonra döneceğiz). Ona kendisinin bir "tezahürünü" hediye etmek istiyordu. Bu yüzden evinde ayın zirveye ve gücünün en üst seviyeye çıkmasını bekledi. Sonra Bilqis abdest almaya gittiğinde, ed-Dabaran leğeni kendi yansımasıyla kutsadı. Ay gümüş güzelliğiyle onu tamamen doldurdu, su hızlanmış beller gibi titriyordu. Anlatıldığına göre, leğen eşsiz güzellikteydi, üzerinde ebabil kuşları ve yasemin çiçekleri vardı. Gümüşü yuvarlak bir ayın yansımasını tutmak için mükemmel bir küre.

Bir inciye *benzeyebilirdi*, kabul ediyorum ki bu da irfan için bir lavabodan çok daha iyi bir nesne. Belki de uzun zaman önce başka bir hikâyeye anlatıcısı bunun en iyisi karar verdi, tıpkı benim kısa bir süre için gerçeği sizden sakladığım gibi. Ya da belki de dürüst bir yanlış çeviriydi. Muhtemelen asla bilemeyeceğiz.

Her iki durumda da sahne aynı şekilde sona eriyor: Saba Kraliçesi Bilqis ile. Antik çağın en güçlü kadınlarından biri. Cinlere boyun eğdiren peygamberin seçilmiş yoldaşı. Baş belası şeytanları bağlayan, rüzgârlarla uçan, kaleler ve hisarlar gibi büyük şaheserler inşa eden, elinde Dabaran'ın bir tezahürünü tutan bir kraliçe. Nifak menziline ruhu tuzağa düşmüştü - hayır, beni tekrar affedin, henüz o kısma gelmedik. Neden onu tuzağa düşürmek istesin ki! Kolayca taşınabilecek bir nesnenin içine *gönüllü olarak yerleşmişti*. Takas edildi. Hediye edildi.

Çalınmış. Korkunç bir olasılık, değil mi? Bilqis bilge ve cömert olabilir ama dürüst olalım. Güç peşinde koşan ölümlülerin büyük çoğunluğu bunu çok daha alçakça nedenlerle yapar. Kuşatma altındaki bir halkın açlıktan ölmesini ve kuyularının zehirlenmesini emreden generaller, küçük bir reisin hoşuna gitmediği için uzak şehirlerin yağmalanmasını -on binlerce kişinin katledilmesini- emreden krallar. Tanrı şahidimdir ki, bu tür insanların Dabaran'ın sahip olduğu söylenen güçlerin tadına bakarak bile yaratabilecekleri yıkım yürekleri titretir.

Onları durduracak biri var mıydı? Bir büyüünün nasıl bozulacağını ya da böyle büyülü bir nesnenin en meraklı gözlerden nasıl saklanacağını bilen biri? Böyle bir başarı büyücülüğün kendisini gerektiriyor gibi görünüyor ki bu da bizim iyi ve dürüst çağımızda uzak durmaya başladığımız bir şey. O halde Tanrı'ya şükürler olsun ki bir zamanlar böyle koruyucular, tehlikeli tılsımlardan kurtulma konusunda yetenekli bir aile vardı.

Ama ne yazık ki, yine kendimi aştım.

Bölüm 21

Dunya'nın edebi kaynakların güvenilmezliği ve erken dönem Güney Arapçasındaki diyalektik farklılıklar hakkındaki saçmalıklarını dinledikten sonra "**Bir** lavabo," diye tekrarladım. "Bana tarihin en efsanevi mücevherlerinden birinin yüceltilmiş bir lota olduğunu mu söylüyorsun? Bir *yanlış tercüme* yüzünden mi?"

"Ben buna *lota* demezdim. ." Dünya ellerini ovuşturdu. "Neden hayal kırıklığına uğradığınızı anlıyorum. Gerçi ayın yansıması fikri daha şiirsel, değil mi? Lavabonun çok güzel olduğu söylenir."

Dunya'nın yüzünü kızartacak kadar bolca küfrettim. "Yani, hiç mücevher yok mu? Sadece bir lavabo mu?" Başını sallayınca sordum: "O zaman neden saklamak için bu kadar uğraştın? Eminim çok güzeldir ama gümüş lavabolar pek de nadir değildir. Muhtemelen en az bir düzine çalmışımdır."

"Ve göksel ruhlarla dolu lavabolar? Görme gücü veren lavabolar? Bunlardan kaç tanesiyle karşılaştınız?"

Sinirli bir inilti çıkardım. "Lütfen arka sokak kahinleri gibi konuşmayı bırak ve açık konuş."

Dunya derin bir nefes aldı, belki de eski okült uygulamaları yaşlı bir cahile açıklamanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyordu. "Al-Dabaran, Bilqis'in önünde *tezahür* etmek istedi, böylece kase bir Görü bahsetti - ve sadece ayın bir yönüne bakmak için değil. Ayın yansıması Bilqis'e al-ghayb'daki, yani gizli alemdeki *her şeyi* görmesini sağladı. Her tür cin ve ruhu. İblisler ve melekler, bilinmeyen Kutsal İsimler ve İlahi gizemler. Çoğu insan aklının kavrayabileceğinden daha fazlası. Yani notlarımın önerdiği buydu. Görünüşe göre havzayla temas eden çok sayıda insan delirmiş ve vizyonları durdurmak için kendilerini öldürmüşler."

Hepsini anlamaya çalıştım. "Madem böyle düşünüyordun, Falco'yu neden kandırdın? Onu Ay'a yönlendirebilir, kendi iğrenç yansımasını bir anlığına görmesine izin verebilir ve kendini denize atana kadar bekleyebilirdin."

"Onu öldürmeye çalışmıyordum." Dünya, düzinelerce insanı katletmiş fanatik bir büyücüyü dünyadan temizlemek gibi korkunç bir şeyi önerdiğim için şok olmuş gibiydi. "Ayrıca, Ay yanlış ellere geçtiğinde neler olduğuna dair okuduğum bazı hikâyeler var. Atalarım, Ay'a sahip olmak isteyen her değersiz kişiyi öldüreceğine inansalardı, Saba'nın Ay'ını saklamak için bu kadar zahmete girmezlerdi. Sadece gizli değil, erişilemez de. Bulduğum o tabletler-" Beraberinde kaçtığı kumaş bohçayı başıyla işaret etti. "Bunlar mağaranın başka bir yerindeki ek ritüeller için talimatlar. Diyarlar arasındaki sınırların daha gözenekli olduğu söylenen bir portal."

"Pirinç bir kapı olabilir mi acaba?"

Nefes nefese kaldı. "Gördünüz mü?"

"Seni aramak için hazine odasına gelmeden hemen önce." Parıldayan kapıyı ve korkunç oymalarını hatırlayınca ürperdim. "Yani Falco'nun Ay'ı geri almak için o tabletlere mi ihtiyacı var?"

"Evet. Onlar ve ben, ayini deşifre etmek ve yönetmek için. Tabletler, El-Dabaran'ın gücüne sahip olmak için gerekli büyülerini veren keşfettiğim tek eserler."

". " Bohçayı kaptığım gibi ayağa kalktım. "Hadi onları denize atalım."

Dunya kendini önüme attı. "Yapamazsın! Bunlar Saba'nın Ay'ını geri almak için tek talimatlar ve çok güçlü büyüler! Ay'ın yönlerini kızdırabilir ve bir fırtınanın içine savrulabilirsin. Bir deniz cininin güç kazanma riskini göze alabilirsin!"

"Oh, Tanrı aşkına ..." Bohçayı battaniyesinin üzerine geri attım. "İşte bu yüzden bu tür büyüler yasak! Tabletlerle ne planlıyordun peki? Tekne kullanma becerin olmadan ve sınırlı malzemeye kendini okyanusa atmaktan başka?"

Yüzüne yeni bir utanç rengi geldi. "Bilmiyorum. Henüz bilmiyorum. Ama ben ... Onlardan güvenli bir şekilde kurtulmanın bir yolunu bulacağım, yemin ederim. Şimdilik, Saba'nın Ay'ının gerçek şeklini senden ve benden başka kimse bilmiyor. Ve El-Dabaran'ın dönüşü için muhtemelen zaman kısıtlamaları var, örneğin belirli kozmolojik durumlar ya da aylarca sürmeyecek olan özel menzili gibi. Irak'ta eski usulleri sürdüren uzak bir ailem var. Onlar belki-"

"Dünya . . ."

"Sokotra'da olanlar *benim* hatamdı, nakhudha!" dedi, sesi daha sıkıntılı geliyordu. "Bu da Falco'nun daha kötüsünü yapmamasını sağlamanın benim sorumluluğum olduğu anlamına geliyor."

"O zaman büyükannene geri dön! Kütüphanene geri dön! Orada sana yardımcı olacak bir şeyler mutlaka vardır."

"Eğer büyükanneme dönersem, asla kaçamam. Beni evlendirir ve ben ..."
Dünya nefes verdi ve sesine yalvaran bir nota girdi. "O adamla evlenemem."

"Neden olmasın? Yaşlı olduğu için mi? Ne olmuş yani? Birkaç yıl sonra zengin bir dul olacaksın. İstedğin kadar iğrenç büyü kitabı satın alabileceksin!"

"Çünkü ben hiçbir erkekle evlenemem. Yapamam ..." Yüzü kızardı ve bakışlarını kaçırdı. "Kadınların bunu yaptığını biliyorum. Ama bana böyle dokunulduğunu düşündüğümde ... gelin gibi yapıldığımı ... Yapamam. Bunu yapamam."

Sözlerinde ve hatta *tamamen* paniğe kapılmış ifadesinde beni duraksatan bir şey vardı. Çünkü böyle bir evlilik tam da soylu bir ailenin soyu olan kızlarının beklediği bir *şeydi*. Kalbinin istediği bu olmasa bile barışmak için. Zeki olanlar için -ki Dünya kesinlikle öyleydi- kendi avantajlarına nasıl çevireceklerini öğrenmek.

Ama karşımda duran Dünya'ya bir an bakınca, birden çekincelerinin çok daha uzanıp uzanmadığını merak ettim ve odasındaki yıpranmış broşürde Halife Emin'in arkadaşlarının karşı cinsin saç ve giysilerini taklit etmekten aldıkları baş döndürücü zevki lirik bir dille anlattığını hatırladım. Dalila, üzerine daha rahat oturacak bir elbise önermiş olsa da, Dünya erkek kıyafetlerini seçmişti.

"Kendini böyle mi görüyorsun?" Kıyafetini başımla işaret ederek sordum. Dünya'nın gözleri endişeyle bana kayınca onu rahatlatmaya çalıştım. "Denizde geçen bir hayat genellikle uyum sağlayamayanları kendine çeker, Dünya. Başka bir cinsiyetin etkilerini tercih eden tanıdığım ilk kişi sen değilsin. Ya da hiçbirini."

Bakışlarını kaçırdı, gözle görülür bir şekilde kendini toparlamaya çalışıyordu. O hevesli akademisyen ; belli ki daha kişisel bir konuya değinmiştim. "Büyükannem yalan söylediğini söylerdi. Tanıştığınız kişilerin sadece yanlış yönlendirilmiş ruhlar olduğunu söylerdi. Biliyorum, çünkü ne zaman kitaplarımdan birinde böyle birinden bahsetsem ve onunla bir şeyler paylaşmaya çalışsam bana böyle cevap verirdi.

onunla duygularımı paylaştım." Sesine acılık karıştı. "Falco da aynı şeyi söyledi."

"Bundan ona bahsettin mi?"

Dunya başını salladı. "Pek sayılmaz. Denizdeyken saçlarımı kesmek, kadınsı yönlerimden biraz vazgeçmek istedim. Nasıl hissettirdiğini görmek için. Nedenini sorduğunda yalan söyledim ve bu kadar kız gibi görünmezsem daha iyi, daha güvenli olabileceğini söyledim." Dünya dudaklarını mutsuz bir çizgiye bastırdı. "Yapmamamı söyledi, adamları için çok kafa karıştırıcı olacağını iddia etti."

"Oh, adamlarını sikeyim. Ve onu." Karşısındaki mindere oturdum.

"Kendini böyle mi görüyorsun? Sana nasıl hitap edilmesini istersin?"

Sesi çok daha yaşlı birine aitmiş gibi gelen kırık bir kahkaha atan Dünya bakışlarıyla buluştu. "Bilmiyorum, nakhudha. Hiçbir şey bana tam olarak doğru gelmedi. Bunu öğrenmeyi umuyordum ama sanırım şimdilik hâlâ Dünya'yım." Kahverengi gözlerine bir parça keder girdi. "Ancak şunu biliyorum ki, beni büyükanneme geri vermekte ısrar edersen, beni bir valinin karısı yapacaklar, başka bir şey yapmayacaklar."

"*Güvende* olursun," diye zayıfça karşı çıktım ama durumunun gerçek ağırlığı daha belirgin hale geldikçe ateş sesimi terk etmişti. "Bu hiçbir şey değil. Falco yaşarsa, senin için tekrar gelebilir ve sen ve büyükannen bir valinin duvarlarının arkasında olsanız iyi olur. O duvarların ardında *güç var*. Sen Yemenlisin; Kraliçe Arwa ve Kraliçe Asma'yı düşün! Güçlü bir adama bağlı olmak en kötü kader değildir."

Dunya gözyaşlarını kırıştırdı. "Ben güç istemiyorum. Sadece kitaplarımı istiyorum. Ve onlar bile beni evde bekleyen geleceğe değmez."

Önümde yalvaran gence bakarken, tereddüt etmekten kendimi alamadım. Birini kendi rızası dışında evlenmeye zorlamak elbette caiz değildir, ancak özellikle bu tür bağlara güvenen güçlü aileler arasında böyle şeyler olur. Seyyide Salima bana torununu zorla nikâh masasına oturtacak biri gibi gelme de, Dünya'nın çoktan tehlikeye attığı bir yola girmiş huysuz bir yaşlı kadındı.

Sen böyle bir kaderi kabul etmezdin, diye içimden bir ses beni azarlardı. *Ne de kendi kızını böyle bir mutsuzluğa mahkum ederdin*. Yine de ... eğer çocuğum yasak büyülerle uğraşıyor, Frenk büyücülerden düşman ediniyor olsaydı ve böyle bir koca ona en iyi korunma ve güvenlik yolunu sunsaydı ... Beni . Bir de acı gerçek vardı ki, başka seçeneği olmayan tek kişi Dünya değildi. Salima, torununu geri vermezsem bedelini ailemin ödeyeceğini açıkça belirtmişti.

Ama bunu Dünya'ya söylemek istemedim. Büyükannesinin yaptıklarından o sorumlu değildi ve zaten yeterince şeyle uğraşıyordu.

Onun yerine içimi çektim. "Takdire şayan bilimsel yetenekleriniz var, evet. Ama ne bağlantılarınız var, ne de paranız. Doğru okuldan mezun değilsin, doğru isimlerle yazılmış tavsiye mektupların yok. Dünya kadınlara -kadın olarak *yetiştirilenlere*- karşı nazik değil," diye düzelttim, "özellikle de toplumun saygın gördüğü şeyleri reddedenlere."

Alt dudağı titredi. ". "

"Öyle mi yaptım?" Gülmemek için kendimi zor tuttum. Dünya'nın kendi yolunu çizdiği için bir kahraman olarak gördüğü kadının şimdi bu yol yüzünden Dünya'nın kendi akrabası tarafından şantaja uğraması ne kadar da ironikti. "Yapmak istediğimin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır, buna cevap verme. Önemli değil." Ayağa kalktım. "Aden'e döndüğümüzde tüm bunlar için büyükannenle savaşılabirsin; ne kaderin ne de düğünün yazıldı."

"Ama-"

"Ama seni eve götürüyorum."

* * *

Mutfaktan dışarı adım attığımda kalbim karmakarışıkta ama havanın ne kadar ani değiştiğini fark ettiğimde hemen kıpırdamayacak kadar değil. İçeride geçirdiğim süre içinde gökyüzü olması gerekenden çok daha fazla kararmıştı ve Dünya'yı kontrol etmeye gittiğimde sadece birkaç parça bulut olmasına rağmen, şimdi yeşilimsi bir pus tüm ufku kaplamıştı.

Bulut örtüsü mü yoksa ışığın bir oyunu mu anlayamadım. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim - ki bu okyanusun ortasında bir teknede söylemek isteyeceğiniz bir şey değil. Rüzgâr da hızlanmıştı, tuhaf bir şekilde dalgalı, küçük sarhoş esintiler oraya buraya dalıyordu. Denizi incelemek için aşağıya baktım, çünkü böyle bir rüzgârın yüzeyde dalgalanmalar yaratması gerekirdi. Ama derin ve uçsuz bucaksız bir mavi olan su neredeyse değişken bir renkteydi.

Bundan hoşlanmadım. Bir nakhudha'nın kalbini hava durumundaki hızlı değişimden fazla huzursuz eden çok az şey vardır ve mürettebatımdan hiçbirinin beni bilgilendirmeyi düşünmemiş olması ve sözde şansım olan Raksh'ın iş başında uyuyor gibi görünmesi beni sinirlendirdi. Döndüm ve kaptan koltuğuma doğru ilerlemeye niyetlendim.

Onun yerine sabırsız kargalar gibi dolanan yol arkadaşlarım Dalila, Tinbu ve Majed ile karşılaştım.

"Dunya'nın sesini duyduk," dedi Tinbu selamlama amacıyla. "Sanki tartışıyormuşsunuz gibi geldi."

Çorak ufka bir kez daha baktım ve Dunya'nın kulağını kapıya dayama ihtimaline karşı beni takip etmeleri için mutfaktan uzaklaşmalarını işaret ettim. Bu meseleyi önce ben halledecektim.

"Doğru duymuşsunuz," dedim, sarığımın ucuyla alnımdaki teri silerek. "Uzun uzun konuştuk ve bu beni asıl rotamız konusunda ikna etmeye yetti. Mümkün olduğunca çabuk Aden'e doğru yola çıkıyoruz. Yılın bu zamanında kuzeye yelken açmak kolay olmayacak ama elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

Mecit, "Dünya gitmek istiyor mu?" diye sormadan önce uzun bir süre sessizlik oldu.

Benim gibi bir ebeveyn olan muhafazakâr yaşlı rehberim bu soruyu sormasını beklediğim son kişiydi. Açıkçası nasıl yanıt vereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Dunya'ya kendini nasıl gördüğünü sorduğumda tüm tavrı değişmişti; konuşmamızın bu kısmının paylaşılmasını isteyeceğini düşünmemiştim.

Belki de kendimden bu kadar emin konuşmanın kendi kuşkularımı bastıracağını umarak palavra atmaya karar verdim. "Onun istekleri beni ilgilendirmiyor," diye yalan söyledim. "Onun güvenliği . Ve Dunya ne kadar çabuk büyükannesine kavuşur ve zengin bir kocanın duvarları arkasında olursa o kadar iyi olur."

"Bir *koca* mı?" Tinbu tekrarladı. "Bu yüzden mi evden kaçtı?" "Sebebin bir kısmı. Bana anlattıklarından anladığım kadarıyla iyi biri değil, Evlenecek tipte biri değil," diye kaçamak bir cevap verdim. "Damadı Aden valisi."

Mecit yumuşak bir şaşkınlık sesi çıkardı. "Aden valisi ... oh." "Oh, gerçekten. Normalde gençleri istenmeyen kişilere teslim eden biri değilimdir.

Evlilikler, ama ya Falco hayattaysa ve onun için gelirse?" Yüzümü buruşturdum. "Bir valinin karısı olarak yaşlı bir korsan kadından çok daha güvende . Doğrusu onun için daha iyi bir sığınak düşünemiyorum. Aden'in donanması yeni kurulmuş olabilir ama valinin konağı bir kaleden daha güvenli."

"Asıf'ın kızına reva göreceğiniz kader bu mu?" Tinbu meydan okudu. "Zengin bir adamın karısı olarak hapsedilmek mi? *Evlenecek tipte olmayan* bir kız mı?"

Belki de hiç kız olmayan bir kız. "Elimden geleni yapıyorum Tinbu, tamam mı?" Ben de karşılık verdim. "Dunya'nın itiraf şeyleri duymadınız. Bir Frank'le kaçmış ve ona düzinelerce insanı öldürmek için kullandığı büyüü öğretmiş.

Çünkü *insanların bunu kötülük için kullanacağına inanmıyordu*. Bir tekneye atladı ve onları imha etmenin bir yolunu bulma umuduyla bir dizi sihirli tabletle kaçtı. Eve gitmesi ve bir yetişkinin aklını başına getirmesi gerekiyor."

"Büyülü tabletler mi?" Dalila'nın sesi şaşkıncı. "Şu kil levhaları mı kastediyorsun?"

Hâlâ acı içindeydim ve Dünya'nın tüm anlattıklarını aktaracak durumda değildim. "Ona kendin sor. Ay ruhları, ilahi görüş ve Saba Ayı'nın bir kova olduğu hakkında saçmalıyordu."

Tinbu gözlerini kırptırdı, kısa süreliğine öfkesinden irkildi. "Saba'nın Ay'ı bir kova mı?"

"Süslü bir tane. Evet, öyle. Bazı tabletlere göre. Bir kez daha dolandırıldığımızı söylemek yeterli. Bu da gecikmememiz için bir başka sebep. İnci olmadan, umduğumuz hazinelerden hiçbirisi olmadan, Salima'dan derhal ödeme alman gerekecek. Adamların zenginlik beklediğini biliyorum."

"Zenginliğin önemli olmaması için dua ederdim," dedi Mecit öfkeyle.

"Eminim ki sen

Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Ama öyleydim. Hayal kırıklığına uğramıştım ve bunun utancı beni derinden yaralamıştı. Ben böyle biri miydim? Macera peşinde koşmak için çocuğunu terk eden ve bunun daha büyük bir iyilik olduğuna kendini inandıran bencil bir kadın mı? Hırsları onu bir kez daha tuzağa düşüren ve şimdi benim kaçacağım bir geleceğe başka birini sürükleyen bencil bir kadın mı?

Ne kahramanmışım meğer.

Kendime *en iyisinin bu olduğunu* söylemeye çalıştım. Dünya adil bir yer değildi ve Dünya al-Hilli'nin hayattaki kaderi çok daha kötü olabilirdi. Eğer istediği olsaydı çok daha kötü olurdu, en azından konu doğaüstü olaylara geldiğinde; Falco'yu engellemenin görevi olduğunu söylediğinde gözlerindeki utancın kararlılığa dönüştüğünü izlemiştim. Neredeyse kesinlikle kafasında daha fazla saçma sapan plan vardı.

"Ben kararımı verdim," dedim Majed'in suçlamalarını görmezden gelerek. "Bir gencin sırtındaki , ihtişam hayalleri ve bir Frenk büyücünün düşmanlığından başka bir şeyle kaçmasına izin vermeyeceğim."

"*Marawati*'yi çaldığında sen de onun yaşıydın," diye hatırlattı Tinbu. "Mecit haritacılık çiraklığından ayrıldığında çok büyük değildi, ben köle olarak satıldığında daha da *küçüktüm* ve Dalila tüm çocukluğunu Banu Sasan'da geçirdi."

"Hiçbirimiz iyi karar verme örneği değiliz!"

"Bunun sebebi para mı?" Majed kaçamak cevap verdiğimi fark edip bıçağı saplamaya karar vererek tekrar sordu. "Bana bir kızı para yüzünden istenmeyen bir damada teslim etmediğini söyle."

"Bir genci *aillesine* geri veriyorum çünkü başka seçeneğim yok!" Tersledim. "Salima çocuklarınızı tehdit etmiyor ve hiçbiriniz Sokotra'da yaptığım şeyleri . Hiçbiriniz Asıf'ı yanmaya terk ettiğimizde ona ne olduğunu görmediniz. O çocuk benim yüzümden babasız kaldı ve-"

"*Bininci kez* söylüyorum, Amina!" Tinbu haykırdı. "Asıf'ın başına gelenler senin suçun değildi!"

"Evet, !"

Tinbu şaşkınlıkla geri çekildi. "Ne?" Gözleri yüzümü aradı ve orada her ne gördüyse, kendimi tuttuğumu anlamış olmalıydı. "Neden böyle söylüyorsun?"

Belki de yalan söylemeli, uzun zamandır sakladığım sırrı korumaya devam etmeliydim. Ama yorulmuştum. Dünya'yı tekme tokat Salima'nın eşğine sürüklediğimde dostluklarını kaybedeceksem, Mecit sadece para için böyle bir şey yapacağıma inanmaya hazırsa, onların gözünde bir hata daha neydi?

"*Biliyordum*, tamam mı?" Avuçlarımı alnıma bastırdım ve parmaklarımı yüzümde gezdirdim. "Onu *Marawati*'ye getirdiğimde Raksh'ın ne olduğunu biliyordum."

Uzun bir sessizlik oldu.

Çok uzun. Kalbim küt küt atarken, kendimi yol arkadaşlarıma bakmaya zorladım.

Aldatmacamın iğrenç gerçeği *oradaydı*, sonunda ortaya çıkmıştı ve yine de

Hiçbiri tepki vermiyor muydu?

Konuşamayacak kadar şok olmuşlar mıydı? Tinbu çok geniş ve oldukça paniklemiş gözlerle bana bakıyordu. Majed birden fazla yanıt yutuyor gibi görünüyordu, boğazı aşağı yukarı sallanıyordu. Dalila ... şey, ifadesi her zamankinden biraz daha anlaşılmazdı.

"Bunun artık benimle mürettebat olmak istemediğiniz anlamına gelmesini anlıyorum," diye ekledim beceriksizce, suskunlukları acı veriyordu. "Aden'de size uygun bir şekilde ödeme yapacağıma ve eve dönüş yolunuzu karşılayacağıma güvenin. Ama Dünya ile ilgili kararım kesindir." Kaptan koltuğuma dönmek için geri adım attım.

Boğuk bir ses beni durdurdu.

"*Hayır*," diye boğuk bir sesle konuştu Tinbu. "O bendim. Raksh'ın Asif'e ulaşmasının sebebi benim." Döndüm ve şaşkınlıkla Tinbu'ya baktım.

"*Ne?*"

Tinbu başını öne eğdi. "Maldivler'deyken Raksh ile bir kart oyunu sırasında tanıştım. Normalde çok fazla kumar oynamam ama sanki tüm aklımı kaybetmiş gibiydim. Başka bir oyuncuyla boyumu aşan bir işe kalkıştım. Arkadaşları paramı almakla tehdit ediyordu ve-"

"Neden bize gelmedin?" Dalila talep etti. "Sizin için onları öldürebilirdim!"

Majed, Dalila'ya bıkkın bir bakış atarak, "*Ya da* borcunuzu ödediniz," .

"Utanmıştım," diye itiraf etti Tinbu. "*Ve kafam karışmıştı*. O gece bir damlasına bile dokunmamış olmama rağmen kendimi içki içmiş gibi sarhoş hissettiğimi hatırlıyorum - Maldiv palmiye şarabına yaklaşmayın; bir fili bile bayılabilir. Ama sonra Raksh adamlara ödeme yapmayı teklif etti. Sorun olmayacağını söyledi; karşılığında onu, hakkında çok şey duyduğu kadın kaptana yönlendirebilirmişim. Başka bir denizciye ihtiyacımız vardı ve ona seni nerede bulabileceğini söylemekte bir sakınca görmedim. Açıkçası tipin gibi görünüyordu ve Salih'ten sonra dikkatinin dağılması hoşuna gider diye düşündüm. Çok özür dilerim. Size haber vermeliydim. Ama sonra iyi bir denizci olduğu ortaya çıktı-"

"Hayır." Majed'di, sesi perili geliyordu. "Raksh berbat bir denizciydi. Eğer yeterli görünüyorsa, bunun nedeni benim onu korumamdı. Ben de bir anlaşma yapmıştık."

"*Sen mi?*" Şaşkınlıkla tekrarladım. "Raksh sana ne önerebilir ki?"

Mecit'in yüzü düştü. "Calicut'ta Malakka'nın ötesinde bilimsel bir keşif için gemi kiralamak bir kuzeni olduğunu söyledi. Kulağa çok heyecan verici geliyordu; sözleşmeyi imzaladığımızda hepinize sürpriz yapmayı planlıyordum. Ama sonra ..."

"Ama sonra Asif." Dalila'yla yüzleştim. "Peki ya sen?" Kılılandı. "Peki ya ben?"

"İtiraf et," diye dürtükledi Tinbu. "İfadendeki gerçeği görebiliyorum. Sen de onunla bir anlaşma yaptın. Neydi o, Zehirlerin Hanımı? Eti eritmek için bir karışım mı? Sizi Basra'dan kovan haydutların salamura kafaları mı?"

Dalila , onurunu birbirine kenetledi. "*Tartışıyorduk*. Başka bir şey değil."

"Hepimizi kandırdı," diye fısıldadım, farkına vardığım şey beni sersemletmişti. "Tanrım, hepiniz çok aptalsınız. Hepimiz birlikte *çok aptaldık*." Kendimi hem çok rahatlamış hem de tamamen utanmış hissettim, sanki her birine sarılmak ve tokatlamak istiyordum.

arkadaşlarımın. "Ama durun. . . herhangi biriniz bir sözleşme imzalamak zorunda kaldı mı?" Yüzüm hafifçe kızardı. "Ya da onunla başka bir şey yaptınız mı?"

Tinbu ve Majed kararlı bir şekilde başlarını salladılar.

"Belki de daha hafif bir anlaşılmaydı," diye önerdi Dalila. "Raksh sana bağlanmakla ilgili bir şey söylemedi mi?"

". " Ama Raksh *da* evliliğimizi tamamladığımızın ertesi sabahı tüm masumiyetiyle benim yoldaşlarımla ilgilenmediğine dair yemin etmişti. Rahatlama ve utanç yerini içimi kavuran yeni bir arzuya bıraktı:

Cinayet.

"O yalancı orospu çocuğu ..." Hançerimin kabzasını kavradım. "Dalila, o kara baruttan biraz daha var mı?"

"Neden?"

"Çünkü onun iblis kışını gemimden uçuracağım!" Topuklarımın üzerinde hızla döndüm ve Raksh'ı en son işe yaramazlık yaparken ve geminin marangozunu şiir yarışmasına davet ederken gördüğüm yöne doğru ilerledim.

"Amina, bekle!"

Ben çoktan uzaklaşmıştım. Ama *Marawati* büyük değildi ve Raksh'ı hemen fark ettim. Ne güzelliğine lirik kasideler yazıyor ne de diğerlerini kendisine içecek getirmeleri için ikna ederken iplerden bir yatağa uzanıyordu. Onun yerine, *Marawati*'nin pruvasında tek başına durduğunu gördüm. Payasam kucağındaydı, Raksh'ın onu yemekle ilgili yaptığı şakalardan habersiz kedinin haberi yoktu.

Ancak Raksh şaka yapacakmış gibi görünmüyordu. Vücudunun her hattı gergindi. Ve yüzündeki ifade... Kocamı aç görmüştüm; onu kızgın görmüştüm. Endişeli.

Ama diri diri gömülmek üzereyken bile güney ufkuna bakarken yüzündeki dehşet ifadesini görmemiştim. "Nakhudha!" Firoz karga yuvasından bağırdı ve

Raksh'ın baktığı yön. "Suda bir şey var!"

Bölüm 22

Yeni gemi adamımla geçirdiğim süre içinde Firoz'un canlı bir hayal gücü olduğunu öğrenmiştim. İnanılmaz derecede keskin gözleri -karga yuvasında olmasının bir nedeni vardı- ama hem aşırı tepki verme hem de ayağını ağzına konusunda talihsiz bir eğilimi vardı. Her yunusta denizkızı görüyor, her esintide cin sesi duyuyordu; bu eğiliminin yaşı ve tecrübesiyle azalacağını umuyordum.

Ama içimde bunun onun abartılarından biri olmadığına dair korkunç bir önsezi vardı. Bir sonraki an direğin tepesindeydim. "Ne demek 'bir şey'?" "Bilmiyorum," diye kekeledi Firoz, iri gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

yüzü ve güney ufku. "İlk başta bir balina olabileceğini düşündüm, ama rengi tuhaf ve suyun etrafında hareket edişi ... bir gemi olabilirmiş gibi görünüyor, pruvasından sıçrayan spreyl. Ama gemi falan yok; ufukta pembe bir lekeden başka bir şey yok."

Tanrı , bu da ne? "Tinbu!"

"." Tinbu, Firoz'dan sonra tanıdığım en net görüşe ve çok daha iyi bir denizcilik anlayışına sahipti. Firoz daha karga yuvasından ayrılmadan o tırmanmaya başlamıştı ve ben de onun yüzünü gölgeleyerek ufku incelemesini izledim.

Tinbu kaşlarını çattı. "Bu her neyse, bir gemi değil - şekli yüzeyin üzerinde görülebilirdi ve Firoz haklı, tek görebildiğim pembemsi bir kubbe. Bir hayvanın yapabileceği gibi oldukça düzensiz hareket ediyor. Çok, çok büyük bir hayvanın yapabileceği gibi. Ama" -sertleşti- "yön değiştirdi."

Yükseklik korkusuna lanet olsun, direğin yarısına kadar çıkmıştım. "Ne demek istiyorsun?" Tinbu gizleyemediği bir panikle aşağıya baktı. "Bize doğru geliyor.

Çabuk."

İp merdiveni tutarak güneydeki uzaklığa baktım. Ufukta ağır ağır uzanan bulanık, çorba gibi gökyüzünden herhangi bir şeyi ayırt etmek zordu. Güneş artık görünmüyordu, yaklaşan yağmurun kokusu havaya sinmişti. Ama sonra, *orada*, sert dalgaların ortasında hızla büyüyen bir leke belirdi.

Bunu fark eden tek kişi ben değildim. Adamlarımdan bazıları işi bırakmış, birbirlerine işaret ediyor ve aralarında heyecanla konuşuyorlardı. Sanki bir uyarı gibi, *Marawati*'nin altından bir dalga geçti, gemim birkaç dakika önce sakin olan denizde bir yükselip bir alçaldı. Halata sıkıca tutundum, seren başımın üzerinde gıcırdayarak hareketiyle birlikte sallandım ve sonra hızla aşağı inerek güverteye atladım.

Neredeyse Raksh'ın üzerine düşüyordum. Hızla yanıma geldi ve beni omuzlarımdan yakaladı. Yüzü solgundu, yanaklarını hayalet mavisi bir renk kaplamıştı.

"Dunya'dan kurtul," diye tısladı, sesi alçak bir uyarı mırıltısıydı. "*Şimdi*."

Geri çekildim -daha doğrusu çekilmeye çalıştım; kollarımdaki tutuşu çok güçlüydü.

"Ne?"

"Onu denize atın," dedi daha da . "Ve bunu çabuk yapın. Takip ediyoruz."

"Evet, bunu fark ettim," dedim sert bir sesle, sonunda uzaklaştım. Puslu bir yağmur tenime çarpmaya başladı. "Bizi neyin kovaladığını biliyor musun?"

"Öyle değil mi?" Raksh göğsüme, hayalet iğneyi çıkardığı yere dokundu.

"Herhalde Falco'nun canavarını kastetmiyorsunuzdur. Falco'nun *canavarını* mı?" Fısıldadım, başını salladığında her yerim buz kesti. Sadece korktuğum için değil, havanın kendisi de soğuduğu için. Erimiş demir rengindeki bulutlar yaklaşan yaratığın yönünden gökyüzüne doğru ilerliyordu. *Marawati* giderek dalgalı hale gelen suda yuvarlanmaya başladı ve beni ayaklarımı sabitlemeye zorladı. "Emin misin?"

Raksh güneye doğru acımasız bir bakış attı. Yaratık bir benekten portakal büyüklüğünde bir noktaya dönüşmüştü, akıl almaz bir hızla. "Evet. Falco'nun Dunya'nın kaçmasına izin vermeyeceği konusunda seni uyarmıştım. Ondan kurtul, Amina. Vicdanını rahatlatıcaksa Dunij'de, ama bunu şimdi yap. Umarım bu bize kaçmak için zaman kazandırır."

Dunya'nın yalvaran yüzü gözlerimin önünde canlandı. Onu korkunç bir canavara kurban etme ihtimali korkunçtu. "Yapmayacağım," dedim meydan okurcasına. "Yapabileceğimiz başka *bir şey* olmalı. Bana şans getirmene ne oldu!"

"Kullanabileceğim yedek bir küreğiniz var mı? Çünkü varlığım size şans getirebilir ama hızın daha faydalı olacağından şüpheleniyorum. Böyle bir yaratık beni aşar."

Tanrım, eğer iblis kürek çekmeye istekliyse, tahmin ettiğimden daha kötü durumdaydık.

Hızlıca düşündüm. "Sokotra'dayken Falco'nun bir yarattığı kontrol etmeye çalışacak kadar aptal olduğunu söylemiştin. Sence onu *caydırmanın* bir yolu var mı? Yarattığı kovalamacayı bırakmaya ikna etmenin?"

Raksh dudaklarını yaladı, endişeli görünüyordu. "Bilmiyorum. Maridler eski, kıyaslanamayacak kadar tuhaf ve fırtınalı yaratıklardır. Bazılarıyla anlaşabildim, bazıları ölümlülerle pazarlıklar ve anlaşmalar yaptı ama bu ..." Ürperdi. "Onunla ilk karşılaştığımızda vahşi bir hayvan gibiydi. Ve Falco bir ilgilenmiyordu. Ona *sahip olmak* istiyordu. Marid elinden gelse muhtemelen onu yutardı."

"Yani bana bir şans olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, sana söylediğim şey bu değil! Falco'nun büyüünün onu *yendiğini* söylüyorum." Kocam sesini alçalttı. "Amina, Frank'in senin kavrayışının ötesinde güçleri olduğu konusunda seni uyarmıştım. Dinlemedin ve neredeyse onun kölesi olacaktın. Bizler topraktan yaratıklarız; şu anda sulu bir mezarla aramızda birbirine kenetlenmiş birkaç kütükten başka bir şey yok. Falco'ya denizde meydan okuyamazsınız, hele ki o okyanusun egemenliğindeki bir yaratığa sahipken."

"Neler oluyor?" Arayan Dalila'ydı, sesi keskindi. Tinbu da ona katılmıştı; Majed, tekneyi bir dalga salladığında rahmani ve haritalarını emniyete almak için kaptan köşküne koşmuştu.

"Raksh Dünya'yı denize atmak istiyor," diye hırladım nefesimin altında. Artık arkadaşlarımdan sır saklamıyordum, Raksh'ın adına değil, ama mürettebatın geri kalanının duymasını istemediğim için sessizce konuştum. "Falco'nun canavarının bizi takip ettiğini söylüyor."

Raksh yalvarırcasına Dalila'ya baktı. "Nakhudha'n duygusal bir aptal gibi davranıyor ama kafan her zaman daha berrak olmuştur. İstedikleri kişi Dünya."

" zaman onu bizden almak zorunda kalacaklar," dedi Dalila kararlılıkla.

Marawati'yi bir başka dalga daha vurdu, bu seferki çok daha sırlısklamdı.

Dengemi sağlayıp bir kova aldım ve Raksh'ın kollarına ittim. "Git de bir işe yara," diye emrettim.

Su. Raksh tepinerek uzaklaştığında Tinbu'ya döndüm. ". Kaçmaya çalışacağız."

"Çok hızlı hareket ediyor," dedi Tinbu, sesi hasta gibiydi. Yaratık şimdi bir kavun büyüklüğündeydi, ama sis ve kendi köpüklü, çarpan dümen suyuyla gizlenmişti, tam şekli görülemiyordu, sanki ilerleyen şekilsiz bir hayalet gibiydi. "Böyle bir şeyden kaçamayız, Amina. Nereye gidebiliriz ki?"

Tinbu haklıydı. Karaya yakın bir yerde değildik, avlanırken genellikle içinde kaybolduğumuz gizli derelerin ve mangrov bataklıklarının yakınında bile değildik. Yakalanmak ve açık okyanusta savaşmak zorunda kalmak tamamen farklı bir durumdu ve benim türümdeki gemilerin pek de başarılı olamayacağı bir durumdu. Üstelik bu bir deniz canavarına değil, başka bir gemiye karşıydı. Eğer güneş batana kadar dayanabilirsek, ışıkları söndürüp karanlığa kaçabilirdik. Başka bir gemi bizi yakalamış olsaydı, muhtemelen bunu yapardık.

Ama karşımızda başka bir gemi yoktu. Anlayamadığımız bir şey tarafından takip ediliyorduk. Uzaktaki yaratığın yönünden kötü bir rüzgâr esiyor, etrafını saran deniz sararmış köpüklerle çalkalanıyordu.

Mecit de bize katılmıştı ve yüzünde ciddi bir ifadeyle sessizce onu dinliyordu. Şimdi konuştu. "Eğer doğuya yönelirsek muson akıntısına çarpma ihtimalimiz var. Bu bizi çılgınca rotamızdan saptırabilir ama yaratığı da kaybedebiliriz."

Muson akıntısının şu anda bize yardım edecek kadar güçlü olduğundan şüpheliydim ama bunu söylemedim. "O zaman bunu deneyelim," diye karar verdim. "Kaçalım ve sıkılması ya da daha ideali Falco'nun etkisinden kurtulup onu yemesi için dua edelim. Tinbu, en iyi adamlarını yelkenlerde istiyorum. Firoz, güvertenin temiz olduğundan emin ol.

Bağlanamayan her şey denize atılır ya da kargo bölümünde saklanır. En iyisi denize atılmak. Geri kalanınız küreklere!" Payasam bacaklarımın arasına dalıp yüksek sesle miyavlarken ve sarhoş gibi ayak bileklerime dolanırken önce bağırdım, sonra da küfrettim.

Dalila'nın yüz ifadesi çelik gibiydi. "Kalan naft kürelerini kontrol edeceğim ve oklar için daha fazla siyah barut tüpü hazırlayacağım. Ama çok az kaldı."

"Elindekini kullan ama bana bir iyilik yap." Sesimi alçaltarak yaklaştım. "Dunya'nın yanında kal. Raksh'ın ondan kurtulmaya çalışmayacağına güvenmiyorum."

Dalila tahta esasını havaya kaldırdı. Raksh'a gerçekten zarar verebileceğinden şüpheliydim; şimdiye kadar onunla savaşma şansımız olmamıştı ama Dalila korkutucu bir görüntüye sahipti ve kocam da korkak değildi. "Anlaşıldı."

Hâlâ bana çelme takmaya çalışan Payasam'ı kucağıma aldım ve küçük kediyi mutfğa taşıdım. İçeride Dunya minderinin üzerinde dimdik oturmuş, tabletlerini göğsüne bastırıyordu.

"Bir şeyler mi oluyor?" diye sordu, sesi korkmuş gibiydi. "Seni endişelendirecek bir şey yok." Bu bir yalandı ama Dunya'nın başından

Yeterliydi ve yardım etmek için yapabileceği bir şey yoktu. Payasam'ı onun kollarına . "Bu sefil şeyi benim için güvende tut, tamam mı? Ve burada kal."

Başını salladı. "Söz veriyorum."

Kaptan koltuğuma dönüp dümen iplerini elime aldığımnda, yaratık ufukta üç kat büyümüştü. Hava alacakaranlıktan daha karanlıktı, doğal olmayan bulutlar her şeye ürkütücü bir yeşil ışık saçıyordu. Canavar hâlâ vücudunu net olarak göremeyecek kadar hızlı hareket ediyor, suyu öyle bir şiddetle yırtıyordu ki sanki bir dalga patlaması bize doğru geliyordu. Denizin çürümüş kokusu kokuşmuş havaya sinmişti ve yağmur yüzüme vuruyordu, okyanusun gürültüsü davul gibi çalıyordu.

Bundan kaçamazsın, al-Sirafi.

Tinbu'nun yelkenleri açması ve bizim kürek sayımız kadar adamın kürek çekmesiyle *Marawati* dalgalı denizi uçarak geçti. Ama umutsuzca yenilmiştik ve hava daha da kötüye gidiyordu. Majed bankta bana katıldı. İkimiz de uzun bir süre konuşmadık, bakışlarımız canavara kilitlenmişti.

"Durmalıyız," dedi sonunda. "Adamlara birkaç dakika verelim. savaşmadan önce toparlansınlar. Dua etmek ya da her ihtimale karşı kendilerini toparlamak için birkaç dakika..."

Cümlesini bitirmedi. Bitirmesine gerek . Bu, ikimizin de denizde yakın bir ölüm olasılığıyla ilk yüzleşmesi değildi; aralarında bizim kadar uzun yıllar olan hiçbir denizci bu tür deneyimlerden kaçınmamıştı. Kasırgaları, hırçın dalgaları, kasırgaları ve kırık yelkenleri atlatmıştık. Pek çok kez, her şeyi denize attık, kendimizi gemiye bağladık ve pek çoğumuzu alıp götüren sulu mezarı bekleyerek dua ettik.

Ama artık dönmem gereken bir kızım vardı. Ve önlenemeyecek, alt edilemeyecek bir fırtınayla karşı karşıya değildik. "Yine de başarabiliriz, Tanrı'nın izniyle," dedim inatla, başımla uzaktaki gök gürültüsünü işaret ederek. "Gece yaklaşıyor ve hava giderek kötüleşiyor. Yaratığı karanlıkta kaybedebiliriz."

"Karanlıkta *kendimizi* kaybetme olasılığımız, denizde yaşayan herhangi bir canlıdan daha fazladır. Ve eğer bir fırtınadan sağ çıkma umudumuz varsa, yelkenleri suya indirmeliyiz."

Kısa süreli seçeneklerimi düşünerek derin bir nefes aldım. "Biraz daha devam edeceğiz. Bu yaratığın zihnini ya da Frank'in onun üzerindeki kontrolünün derinliklerini bilemeyiz."

Majed bakışlarımı karşıladı. "Aramızda bu adamla tanışan tek kişi sensin. Ne tür bir kontrol uyguladığını *düşünüyorsun*? Ona ihanet eden kızdan ve onu havaya uçurmaya çalışan korsanlardan nasıl bir intikam alıyor?"

"Dikkatli ol, Majed. Alaycılığınla ününü riske atmak istemezsin." Ama benim kötü şaka çabam onu sadece ürküttü. Daha kararlı bir şekilde tekrar konuştum. "Eğer yaratık bizi yakalar ve savaşmak zorunda kalırsak, duniy ile kaçacaksın. En genç dört denizciyi de yanına al," diye ekledim, içimden Asıf'tan af dileyerek. Dünya'yı böyle bir hesaplamanın dışında bırakmaktan nefret ediyordum ama Raksh'in muhtemelen doğruyu söylemiş olmasından korkuyordum. Onsuz kaçma şansları daha yüksek olacaktı.

Mecit çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Seni bırakmayacağım."

"Ben nakhudha'yım; her zaman en son ayrılan ben olacaktım. Ama sen bir denizcisin, savaşçı değilsin ve bu çocukların sensiz karayı bulma şansı yok. *Lütfen* kardeşim," dedim Majed'in ifadesi isyankâr bir hal alınca daha ısrarla. "Aileme git. Uyar onları. Eğer Marjana-"

Güçlü bir rüzgâr havayı yardı. *Marawati* ağır bir şekilde iskeleye doğru sarsıldı ve birkaç irkilmiş çığlığa neden oldu. Oturduğum bankın kenarına tutunarak dengemi sağlamaya çalıştım, gemi geriye yuvarlanırken fırtınanın aniden şiddetlenmesiyle irkildim.

Çünkü bu fırtına değil, gerçekten değil. Bu benim anlayışımın ötesinde bir sihirdi. Ve korkarım ki kısa bir süre sonra benim savaşma yeteneğimin de ötesine geçecekti. "Yelkenleri indirin!" diye bağırdım.

Şiddetli yağmur perdesinin ötesinden gelen çığlık gibi bir kükreme gökyüzünü kapladı.

Bu, Sokotra sahilinde duyduğum doğal olmayan sesin aynısıydı; o kadar tiz bir çığlıktı ki, cilasız, sarp bir bileme taşının üzerindeki paslanmış göksel büyüklükte bir bıçak gibi geliyordu. Gök gürültüsünün yanında çok hafif kalıyordu.

Ve sesi çok yakın geliyordu. Ama ben nakhudha'ydım ve panik . "Okçular iskele tarafına! Geri kalanınız kürek çekmeye devam etsin." Ayağa kalktım ve Mecit'e döndüm. "Kardeşim, git."

"Henüz değil," diye yalvardı.

Bir dalga *Marawati*'ye çarparak neredeyse bizi yana savuruyordu. Su, iki adamı yere serecek ve bir diğerinin küreklerini koparacak kadar büyük bir güçle güverteye hücum etti. Kendimi sabitlemek için dümen halatına tutundum.

Hızla ayağa kalktım ve kimsenin denize düşmediğinden emin olmak için sıraları gözden geçirdim. Yağmur eğimli bir şekilde yağıyordu ve rüzgâr acımasızdı, açıkta kalan her teni kırbaçlıyordu. Yaratık daha da yüksek sesle tekrar kükredi, daha da yakındı ama sisin içinde hâlâ görünmüyordu.

"Seni piç, hayır!" Tinbu geminin diğer tarafından, dalgalanan yelkenlerin arkasına saklanarak bağırdı. "Amina, bu Raksh! Dunij'i çaldı!"

Küfrederek kaptanın güvertesinden aşağı atladım. Ama daha iki adım atmamıştım ki denizden mor bir dokunaç fırladı.

Islak güvertede çığlık atarak durdum. Dokunaç sanki güneşi arıyormuş gibi havada dimdik yükseliyor, kıpırdanıyor ve kıvranıyordu, yüzüm büyüklüğünde jiletli emicilerle kaplıydı. Bir ağaç gövdesi kadar kalın, bir şehir caddesi kadar uzundu ve bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde iki devasa uzantı daha ona katıldı. İkinci dokunaç *Marawati*'yi tokatlayarak tüm gemiyi salladı. Üçüncüsü kargo ambarından sürünerek geçti, direğe tırmandı ve bir sarmaşık gibi ahşap kirişe sarıldı. Adamlar çığlık atıyor, mevzilerinden kaçıyor ve uçan enkazlardan eğiliyorlardı.

Küpeşteyi tuttum, dalgaların savurduğu *Marawati*'den aşağı atılmamak için savaştım. "Sağlam bir şey tutun!" diye bağırdım. "Kendinizi gemiye bağlayın!"

Hâlâ çoğunlukla görünmeyen yaratık çığlık attı. Dokunaçlardan biri genişçe açılarak neredeyse sinmiş bir Hamid'i denize düşürüyordu ve mürettebatıma saldıran yaratığı görünce kendi tavsiyemi aniden bir kenara bıraktım. Küpeşteyi bırakarak kılıcımı çektim ve direği kavrayan dokunaçlara saldırdım.

Bıçağımla vurdum. Kollarıma ve yüzüme asidik gümüş rengi bir kan sıçradı ve yaraya tuz basmış gibi acı verdi. Acı içinde tısladım ama saldırımı durdurmam, canavar ulurken tekrar *tekrar* vurdum. Dördüncü vuruş sonunda lanet şeyi kopardı ve dokunaç güverteye düştü, düşmüş bir iğ gibi açıldı.

Nefes nefese kalmıştım ve kör edici yağmurun ve dalgaların arkasını zar zor görebiliyordum, tökezleyerek geri döndüm ve bir sonraki hedefimi aramaya başladım.

Ama başarım kısa sürdü.

Azgın denizden bir düzine dokunaç fırladı. Aşağılık, kavrayıcı bir elin parmakları gibi etrafımızı sardılar, direğe doğru uzandılar, kıç ve baş tarafa dolandılar ve küpeştelerin arasından dolandılar. Bir an için *Marawati* tamamen hareketsiz kaldı, dalgalar bizi maridin sıkı pençesine .

Sonra yaratık gemiyi doğruca havaya kaldırdı.

Biz gökyüzüne doğru uçarken denizciler çığlık atıyor, anneleri için hıçkırıyor ve her dilde dua ediyorlardı. Sertçe düştüm, hâlâ mürettebatıma bir şey, herhangi bir şey tutmaları için bağıryordum ama bir şekilde kılıcımı tutmayı ve diğer kolumu sarnıcı küpeşteye bağlayan bağlantılardan birine takmayı başarmıştım. Kılıcımı kemerime soktum ve Firoz gemiden yuvarlanmadan önce onu yakalamak için hamle yaptım.

Çocuk başını boynuma gömdü. "Bakmak istemiyorum."

Çakan şimşekler, *çok çok* aşağıda fırtınayla çalkalanan dalgaları ortaya çıkarırken, imkansız büyüklükte ve anlayışta bir canavarı işaret ederken bakmaktan *başka bir* şey yapamadım. Deniz canavarının bir ada kadar büyük böceğe benzer bir karnı ve parlak mavi zehir damlatmak için sudan dışarı kıvrılan kötü bir iğnesi vardı. Vücudundan düzinelerce mürekkep balığı benzeri dokunaç titriyor ve altı kan kırmızısı göz zırhlı bir kafadan yukarı bakıyordu. Kafatasının üzerinde bir taç gibi tünemiş, kırık kerestelerden oluşan bir korona vardı.

Ama tek bir bakışıyla en cesur insanı bile korkudan felç edebilecek bir canavar olan marid ... gemimin ne kadar yüksekte asılı durduğunun yanında soluk kalıyordu.

"Oh, Tanrım," diye fısıldadım, aniden bu yükseklikten düşmenin anında ölüm olacağının farkına vardım. Birdenbire son maceramın muhtemelen aniden sona ermek üzere olduğunun farkına vardım.

Marid bizi sarstı.

Söz dinlemeyen bir çocuğu sarsar gibi tek bir sert sarsıntıydı. Firoz kulağıma çığlık atarak beni daha sıkı kavradı. Düşmedik: kolum sarnıcın eklemine çok sıkı bir şekilde takılmıştı ve hareket neredeyse omzumu yuvasından çıkaracak olsa da, ölümümüze düşmedik.

Adamlarımın solan çığlıklarına bakılırsa, bu herkese bahşedilmiş bir merhamet değildi. Ama yaratık bizi tekrar aşağı çekmeden önce yas tutacak, öfkelenecek ya da uyarı için ağlayacak bir saniyem bile olmadı.

Ağır bir şekilde denize düştük, *Marawati* dalgaların etkisiyle sular altında kaldı. Sarnıcı ve Firoz'u kavradım, başımızın üzerinden kara sular akarken nefesimi tuttum. Etrafımızdaki enkaz dalgalanarak uzuvlarıma çarpıyordu. Gemi tekrar su yüzüne çıkmadan önce sadece birkaç dakika suyun altında kaldık. Nefes nefese kaldım, boğuluyordum. Her şey acıyordu. Kulaklarım çınlıyordu ve ağzımda kan tadı alabiliyordum, vücudumun her yerindeki kesiklerden daha fazlası akıyordu.

Ama hayattaydım. Korkarım ki *Marawati*'de bulunan herkes için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı bu.

Uzun, korkunç bir an boyunca sessizlikten başka bir şey yoktu. Yaratığın dokunaçları sıkıca tutundu, ama kükremedi, daha fazla saldırmadı. Belki de bizi yemenin en iyi yolunu düşünüyordu. Bir iniltiyle, ezilmiş kolumu sarnıcın ekleminden çektim ve Firoz'u çözdüm. "Burada kal," diye emrettim.

Ayağa kalkarak ne incelemeye çalıştım. Yelken bağlarından kurtulmuş, devasa kumaş düştükçe kabarmış, sonra da *Marawati*'nin bir kısmını kaplayacak şekilde seren ve armaya takılmıştı. Sis yüzünden neredeyse hiçbir şey göremiyordum; enkaza dönmüş gemimden ve ağlayan, kanlar içindeki mürettebatımdan görünen her şey kalbimi kederle dolduruyordu.

"Amina!"

Dalila. Arkadaşımla sesine doğru sendeleyerek ilerledim, enkazın üzerinden tırmandım ve yanından geçtiğim adamları kontrol ettim.

"tarafa!" diye bağırdı. Dalila mutfığı terk etmiş ve kırık sancak dümeninin üzerine çömelmişti. Devasa ahşap kiriş kırılmış, bir yarısı güvertede ağır bir şekilde yatıyordu.

Altında Tinbu vardı.

Oraya koştum. İkinci kaptanım baygındı, yüzü kan içindeydi. "Oh, Tanrım. O ..."

"Yaşıyor," dedi Dalila çabucak. "Kafasına bir darbe aldı ve bacağı muhtemelen kırıldı. Kirişin altına sıkışmış ama kaldıramayacağım kadar ağır."

"Yardım edeyim." Sumatralı iri yarı denizci Tiny'nin ardından Majed, kanaması kötü ama hayatta.

"Bu ucu al," diye ısrar ettim. "Kaldırmak için birkaç adam daha bulabilirsek-" "Oh, nakhudha!" Sis in ötesinden gelen ses Falco'nun sesi devam ederken neredeyse neşeliydi. "Sanırım sende bana ait bir şey var."

* * *

Tinbu'nun bedeni üzerinde benim ve arkadaşımın bakışları çakıştı.

Dalila kurdeleli başlığından sarkan zehir tabletlerinden birine uzandığında bileğini tuttum.

"Hayır Dalila," dedim sertçe, kalbim sıkıştıyordu. "Sen de Majed, elini o bıçaktan çek." İkisine de atabileceğim en sert bakışı attım. "Bu gemiyi onarabilecek tek kişi Tinbu. Ve eğer *onarılmazsa*, içindeki herkes ölecek. Burada kalacak ve onu kurtaracaksınız.

Onu kurtaracağınıza söz verin. Eğer Falco'yu alt edemezsem, kendinizi ve mürettebatı hayatta tutmak için ne yapın."

Dalila ağzını açıp kapattı, onu hiç görmediğim kadar duygusal görünüyordu. "Seni kızına geri vereceğime yemin ettim."

Sözleri kalbime saplanan bir bıçak gibiydi. "Henüz ölmedik, Dalila."

Ben ayağa kalkarken Mecit bileğimi tuttu, yüzünde acı ve korku vardı. "Gururlanma. Frank yaşamana izin verebilir."

"Gurur duymaya niyetim yok," dedim cesur görünmeye çalışarak. "Ben bir korsanım, aptal bir şövalye değil."

Ama ben *Marawati*'yi geçerken titreyen bir korsandım, mürettebatımın gözleri üzerimdeydi. *Hayatlarının* ağırlığı üzerimdeydi. Gemimin durumu ve gördüğüm kayıp yüzler ruhumu parçalıyordu. Zeki bir düzenbaz ne zaman kaybettiğini, başka bir gün savaşmak için ne zaman teslim olması gerektiğini bilir. Yine de kılıçlarımı serbest bıraktım, bir elimde kılıcım, diğer elimde büyükbabamın kınar'ı, düşmüş yelken bezinin yanından geçip Frank'ın köleleştirilmiş marid'ine ilk kez iyice baktım.

"Tanrı beni korusun," dedim kısık sesle.

Yarı batık haldeyken bile dokunaçlı deniz akrebi *Marawati*'nin üzerinde yükseliyordu. Falco'nun gemisinin kalıntıları olan kırık kerestelerden oluşan tacı, ölü mercan çiçekleri, çürüyen deniz yosunları ve bir tahtirevanın çarpık bir yorumu gibi sivri kırık deniz kabuklarıyla devasa kafatasına bağlanmıştı. Çatlaklar denizkızının kafasında enfekte olmuş bir yara gibi iz bırakıyor, gümüşü bir likör akıtıyordu. Canavarın vücudunun diğer kısımlarını hastalıklı ve kötü kokulu çıbanlar ve kabarcıklar kaplamıştı. Bıçaklı kuyruğu gözden kayboluyor, karanlığın içinde eriyordu ama bir celladın baltası gibi tepemde asılı durduğunu hissedebiliyordum.

Falco yıkık gemisindeki bir tünekten, "İşte " diye seslendi. "Saldırıda ölmüş olabileceğinden korkuyordum." *Marawati*'ye doğru ilerler gibi yaptı.

"Yeterince ," diyerek kılıcımı kaldırdım. Frank'in paralı askerleri -çoğu Sokotra'daki patlamadan dolayı yanıklar ve yaralar içindeydi- onu çevrelerken adamlarımdan birkaçı da aynı şeyi yaptı.

Falco homurdandı. "İnsanlarınızın vahşi kalpleri ve şehitliğe karşı büyük bir sevgileri olduğunu biliyorum ama bir bakın. Bir parmak şıklatmamla hepinizi boğup yiyebileceğimin farkında mısınız?"

Bu sözleri söyler söylemez *Marawati*'nin etrafındaki dokunaçlar gemiyi aniden aşağıya sürükledi. Su güverteden taşarak

ayak bileklerimin etrafında.

"Yeter!" Silahımı indirmek için hiçbir harekette bulunmadım ama Falco bir elini kaldırdı ve marid'i sakinleştirdi, *Marawati* tekrar yukarı doğru sallanmaya başladı. Demek istediğini anlatmıştı ve gemimin daha fazlasını kaldıramayacağından korkuyordum; *Marawati*'nin bu noktada denize bile dayanıklı olup olmadığını Tanrı bilirdi. Şu anda Falco'nun yanında sadece on iki adam vardı ama fiziksel olarak neler yapabileceklerini zor yoldan öğrenmiştim ve sayıca üstün olmamızın yeterli olmayacağından korkuyordum.

"Ne istiyorsun?" Kelimeler ağzımda acılaşıyor sordum.

Falco tündüğü yerden sıçrayarak yaratığın kafatasındaki bir çıbanın üzerine indi.

Denizkızı tiz bir acı çığlığı attı ama Frank'in umurunda değil gibiydi. Bu sefer silahlıydı, yanında geniş bir kılıç vardı.

Marid'in dokunaçlarından birine tekme attı ve o da inledi. "Bu yaratık seni yakalamama yardımcı olmuş olabilir ama o bir hayvan, güvenilmez ve aç. Bu nedenle hâlâ iyi bir gemiye ve yetenekli bir mürettebata ihtiyacım var. Bana katılın, Dünya'yı teslim edin, ben de sizin ve gemi arkadaşlarınızın yaşamasına izin vereyim." "Dünya burada değil."

Falco sinsi yarı gülümsemesini hiç bozmadan yaklaştı. "Eğer mürettebatını teker teker canavarıma yem etmeye başlarsam, yalan söylemeyi bırakman için kaç kişi gerekir?"

"Hatırlayacaksınız, en son beni zorlamaya çalıştığınızda adamlarınızı havaya uçurmuştuk."

"Öyle yaptın." Falco yaratığın kafatasından *Marawati*'ye atladı ve ayakları tekneye değdiği anda hissettim. "Bu hiç hoşuma gitmedi, al-Sirafi. Sana bir hediye, eşsiz bir fırsat sundum ve sen bunu yüzüme fırlattın. Kuzeyde öldürdüğüm senin dininden olanlardan daha zeki olabileceğini ummuştum. Ama senin halkın sadece şiddetten anlıyor, değil mi?"

Kılıcını kınından çıkardı. Kınından sessizce kaydı, yağmur çeliğe değdikçe parlıyordu. İçimi bir korku kapladı. Zaman Tinbu ve diğer adamlarla idman yapıyordum ama neredeyse on yıldır gerçek bir kılıç dövüşüne katılmamıştım ve bir Frank'le hiç dövüşmemiştim. Bir Frank dövüşü bile *görmemişim*. Ne tarzlarını ne de güçlü ve zayıf yanlarını biliyordum.

Ama *Marawati*'mi tanıyordum.

"Şimdi, dinle," diye başladım, palamı indirerek. "Yapamayacağımız hiçbir şey yok-" İleri atıldım, yanından geçerken ıslak güvertede kaydım ve

Dizlerinin arkasını kestim. Sol bacağına iyice kestim, kan bıçağımı lekeledi ama asıl hedefim o değildi.

Avluyu tutan ipler şunlardı.

İkimize doğru savrulurken eğildim ama Frank o kadar hızlı değildi. Avlu göğsüne çarparak onu tökezletti. Onu yukarıdan kesmek için bir sandık yığınının doğru koştum ama yaratığın dokunaçlarından biri bileğimi yakaladı. Beni güverteye fırlattı ve Falco'nun kılıcının beni ikiye bölmelerini önlemek için tam zamanında yuvarlandım. Bir sonraki an ayağa kalktım, hızlı hızlı nefes alıyordum ama zayıf dizimin üzerine kötü bir şekilde düşmüştüm ve tekrar çarpıştığımızda güvenilmez bir şekilde sarsıldı. Adamlarımdan birkaçı yardım etmek için harekete geçti ama ben onları geri çevirdim. Frank'ın intikamcı bir tip olduğu belliydi ve eğer beni öldürürse, denizcilere olan ihtiyacını açıkça ortaya koymuşken beni ölüme kadar takip etmelerine gerek yoktu.

Stillerimiz kılıçlarımız kadar uyumsuzdu. Falco iyi dövüşüyordu, eğitimi ve silahıyla olan rahatlığı her hareketinde kendini belli ediyordu. Ama o benim dövüştüğüm en iyi adam değildi ve on yıl önce olsa üzerime gelen darbeleri zar zor kaçırmazdım. Şimdi kollarım titriyor ve saldırıya geçmek yerine kendimi savunmak zorunda kalarak kıl payı geri kaçarken alnımdan terler boşanıyordu. Eski ihtişamımın bir gölgesiydim, yaptığım antrenmanlara lanet olsun.

Çok açık olmalıydı. Falco sırtıttı. "Senin daha başarılı bir dövüşçü olduğunu duymuştum. Sanırım emekliliğin dezavantajları var."

Dişlerimi sıktım. "Sürdüğü sürece güzeldi."

Kılıcı benimkine dayandı, boğazıma yaklaştı. "Hayatın, halkının önünde sona ereceğine benim hizmetimde geçse daha iyi olur. Gözlerindeki paniği görebiliyorum, al-Sirafi. Bunun devam etmesine gerek yok."

"*Siktir git*, seni balık beyinli büyücü." Ters dönmüş marangoz aletleri yığınının uzanarak bir elimi kılıcımdan çekti, bir çekiç aldım ve Falco'nun bileğine indirdim.

Gerçek bir acıyla, muhteşem bir sesle inledi ve geri çekildi, geniş kılıcı boynuma dayandığı yerden çıkardı ve aptalca bir şekilde en mükemmel çekiçle yüzüne vurmak için temiz bir yol sundu. Bunu yapmak için hareket ettim.

Sonra gitmiş, doğal olmayan bir hızla geri çekilmişti.

Lanet olsun. Sanırım dönüşen sadece Falco'nun adamları değildi.

Şaşkınlığımın geçmesine izin vermedim, kısa süreliğine savunmaya geçtiği andan yararlanarak ileri atıldım ve palamarımla tekrar saldırdım. kendi kılıcıyla engelledi ve beni o kadar sert geri itti ki ıslak güvertede kaydım. Dizim neredeyse kırılacakken küfrettim ve Falco zayıflığımı fark etmiş gibi sıırttı. Saldırdı-

"Dur!" diye bağırdı titrek bir ses.

Dunya.

Genç bilgin, açık mutfak kapısında dururken, rüzgâr ve yağmur büyük cüppesini kamçılادığında korkunç derecede savunmasız ve küçük görünüyordu. Majed onu geri çekmek için çılgınca bir hamle yaptı ama artık çok geçti.

Falco onu fark etmişti.

"Dunya," diye soğuk bir şekilde selamladı. "Dikkatsizliğinin seni öldürmediğini görmek güzel."

"Bana değer veriyormuş gibi davranma," dedi titreyerek. "Sen sadece kendini düşünen bir canavarsın."

"Aksine, bilginizin nadirliğini çok önemsiyorum. Eğer telafi edecek kadar akıllıysanız, bu sizi yeni dünyada öncü bir ışık haline getirecektir." Gözleri kısıldı. "Ne aldığını fark etmediğim için beni aptal mı sanıyorsun? O tabletler Ay'a gidiyor, değil mi?"

"Bu tabletler mi?" Dünya onları cüppesinden çıkardı. "Neden, evet. Evet, öyle."

Onları güverteye fırlattı.

Eski kil levhalar toza dönüşürken nefesim kesildi. Falco hırladı ama Dünya daha meydan okuyan bir ifadeyle geri çekildi.

"Ve şimdi bu bilgi sadece burada var," diye uyardı başını sallayarak. "Eğer Saba'nın Ay'istiyorsan, *Marawati*'nin ve halkının gitmesine izin vereceksin."

"Bu benim teklifim değildi," diye tersledi Falco. "Ve küstahlığın yüzünden onları boğmak istiyorum."

Harika, şimdi de büyücü fanatik ile dramatik genç arasında mantıklı olan ben olmalıydım. "Hâlâ bir gemiye ihtiyacın var," diye hatırlattım ona. "Ve bir mürettebata. Teklifinizi kabul edeceğiz. Dünya'yı rahat bırakın."

Bana ters ters baktı. "*Marawati* ve mürettebatı beni Sokotra'ya götürecek. *Sen*," dedi Dünya'ya. "Bana Ay'ı getireceksin, yoksa bu insanların her birini gözlerinin önünde biçeceğim. Anladın mı?"

Dünya'nın bakışlarında hoşuma gitmeyen bir ifade belirdi. "Seni Saba'nın Ay'ına . Tanrı ve atalarım üzerine yemin ederim."

"Ve halkıma *dokunmayacak*," diye ekledim sertçe. "Ne de iğrenç iksirini onlara zorla içirecek."

Dunya Frank'e dönerek, "Anlaştık," dedi. "Sana Ay'ı getireceğim ama o mağaraya girme zamanı geldiğinde, *Marawati*'nin mürettebatını zarar görmeden serbest bırakacaksın."

Falco bana uzun ve soğuk bir bakış attı. Çaresiz olduğumuz ve yaptığımız belli olmalıydı; Dunya'nın elini zorlamak için çok çeşitli yollar bulabileceğinden hiç şüphem yoktu.

"Belki de Saba Ayı benim olduğunda mürettebatınız daha iyi bir kaptana hizmet etmeye karar vermiş olacak," dedi soğukkanlılıkla. "Ama ben verdim. Silahlarınızı atın ve adamlarınıza silahsızlanmalarını söyleyin."

Kılıcımı yere atıp adamlarımın da aynısını istemek beni öldürdü ama gururum için küçük bir bedeldi. Falco'nun savaşçıları canavarın başından gelip silahlarımızı topladılar ve mürettebatımı bir araya getirdiler. Adamları iple bağladılar ve Tiny'nin Tinbu'yu taşıdığını görünce kısa süreliğine rahatladım. Arkadaşım hâlâ baygındı ama en azından onu düşen dümenden kurtarmışlardı. Dalila onun yanındaydı, kurdele başlığı gitmiş, bilekleri ve ayakları demir prangalarla . Falco belli ki Zehirlerin Sahibesini hakkında uyarılmıştı.

"Nakhudha'yı buraya getirin," diye emretti.

Adamları acı içinde arkamdan tutarak beni öne doğru sürükledi. Frank silahlarımı almak için eğildi, palamı inceledikten sonra Yezid'e fırlattı.

"Sanırım daha çok senin tarzında bir bıçak. Ama bu ..." Falco marangoz aletlerinin arasında düşürdüğüm hançeri geri aldı ve parmaklarını büyükbabamın hançerinin kabzasında gezdirirken kaydandı. "Bir leopar mı? Ah, evet, sanırım hatırlıyorum. Büyükbabana 'Deniz Leoparı' derlerdi, değil mi?"

"Bana olan takıntın utanç verici."

"Sanırım bu bir saplantıydı, evet. Hayal kırıklığına uğradım; sende benzer bir ruh bulmayı ummuştum." Falco aramızdaki mesafeyi kapattı, adamları kollarımı sıkıca kavrarken hançeri okşamaya devam etti. "Deniz Leoparı," diye düşündü. "Korkunç bir korsan olmalı. Gerçek bir maceraperest. Oysa sen, şey

...

"Sen bir ."

Hançerin kabzasıyla yüzüme o kadar sert vurdu ki görüşüm kısa süreliğine karardı. Yanağımda büyük bir acı şoku oluştu,

Ağzımda kan patlıyordu. Ben daha tepki vermeyi düşünemedim, kötü durumdaki dizime vahşi bir tekme attı.

Dünya bembeyaz oldu. Adamları beni bıraktı ve ben acı içinde güverteye yığıldım, bacağım altımda parçalandı.

"Dur!" Dünya ağladı. "Ona zarar vermeyeceğine yemin ettin!"

Yıldızlı görüşümün kenarında, adamlarımın Falco'ya doğru hamle yaptığını gördüm, ama zaten silahsız ve bağlı oldukları için hızla geri püskürtüldüler.

"Hayır, mürettebatın yaşamasına izin vereceğimi söyledim." Falco'nun nemli parmakları boynuma dolarken beni doğal olmayan bir güçle havaya kaldırdı. "Ben sözümün eriyimdir, başka bir şey değilse bile."

Raksh'la karşılaşmamın bir yankısı olan boğazımdaki demir kısıkaçı tırmaladım. Nefes alamıyordum, savaşıyordum, Frank beni *Marawati*'nin kenarına sürüklerken sandaletlerim ıslak güvertede kayıyordu.

"Keşke Sokotra'da bir şeyler yapabilseydik, nakhudha," diye devam etti. "Ama görüyorsunuz. Kaptanınız ve ikinci elimde. Zehirciniz, mürettebatınız ve geminiz. Ve sen bana güvenilmez bir sıçan gibi görünüyorsun. O zaman neden seni yanımda tutma riskine gireyim ki?"

Nefes nefese onun ellerinde kıvrandım. Fırtına şiddetleniyor, yağmur yüzüme vururken gemi dalgalar halinde yükselip alçalıyordu. Majed'in öfkeli feryadının farkındaydım. Dalila'nın adımı haykırışını ve Dünya'nın yalvarışını.

Falco khanjar'ı kaldırdı. "Sanırım senden yeterince şey aldım. Al bakalım. Bunu geri al."

Hançeri göğsüme sapladı.

Dönmeye çalıştım ama acı omzumu kesti, sıcak kan zaten sırlıslık olan cüppemin üzerine döküldü. Görüşüm bulanıklaşıyordu, Falco beni parmaklıkların üzerinden itiyordu. Çığlıklar vardı, çok fazla çığlık.

Marjana, özür dilerim. Çok özür dilerim. Falco bıraktı.

Sert, soğuk suya çarptım ve her şey karardı.

Bölüm 23

Şiddetli fırtınanın ortasında hırpalanmış bir gemiden atılmakla ilgili bir şey var: etrafta yüzen çok fazla enkaz olma eğilimindedir. Ve böyle bir enkaza çarparsanız, evet, muhtemelen sizi bayıltacak kadar sert olacaktır. Ancak Tanrı'nın lütfuyla, dalgaların altına kaymak yerine sallanan bir çöp parçasına da takılabilirsiniz. Düşmanlarınızın peşinizden suya attığı okları geçerek, yanlara yağın yağmurda, aşılmaz siste ve kükreyen dalgalarda görünmeden sürüklenebilirsiniz.

Ve hayatınızın en kötü baş ağrısıyla uyandığınızda tam da size doğru gelen bir köpekbalığının belirgin yüzgecini görebilirsiniz.

Denizde geçen bir ömür vücudumu sudan çıkarıp daha doğru düzgün düşünemeden pelerinimi yakalayan kırık tahta platformun üzerine taşımama neden oldu. Acı omzumu kavurdu, platform ağırlığımla neredeyse devriliyordu. Kabaca tutturulmuş birkaç tahtadan biraz daha fazlasıydı, ancak üzerine oturulabilecek kadar büyük ve aşağıdaki dipsiz derinliklere mükemmel bir bakış sunacak kadar küçüktü.

Korkudan hasta olmuş bir halde, köpekbalığının doğrudan çapraz kerestelerin altından yüzmesini izledim, o kadar yakındı ki ona dokunabilirdim. Omzum ve dizim tekrar vurmaya başladı ve bana canlı canlı yeneceksem, bunu çeşitli heyecan verici şekillerde canımı yakarak yapacağımı hatırlattı. Kırmızı bir kan bulutu suyu lekeledi, kıyafetlerimi daha fazla ıslattı. İrkilerek aşağı baktım ve pelerininin içinden çıkan leopar başlı hançerimin kabzasını gördüm.

Doğru ya.

Bıçaklandım.

Ama bıçaklandığımı *hissetmedim*, çünkü hâlâ ve kan kaybından ölmemiştim. Titreyen parmaklarımla sapa dokundum.

Yaranın korktuğumdan daha kötü olması ihtimaline karşı hançeri ittim. Ama hançer vücuduma gömülmemiş, pelerininin kumaşına takılmıştı. Falco derin bir kesik atmıştı ama bu ölümcül bir yaradan omzumun üst kısmında çirkin bir kesikti.

Ancak kendi hançerimle bıçaklanarak öldürülmemiş olmak beni biraz rahatlattı. Bir bakışta *Marawati*'nin olmadığını gördüm. Hiçbir gemi yoktu. *Kara parçası* yoktu. Baktığım her yönde ufka doğru uzanan okyanustan başka bir şey yoktu. Etrafta birkaç ufak tefek şey sallanıyordu: kırık parmaklıklar, tahta bir fincan, bir sandalet.

"Hayır," diye fısıldadım, umutsuzca bir o yana bir bu yana döndüm, yanılmışım diye dua ettim, *bir şey vardır* diye. Uzakta bir kumsal lekesi. Bir tekne izi. Bir *kuş*. "Hayır. Oh, Tanrım . . . *hayır*."

Ama hiçbir şey yoktu. Etrafımda bir denizcinin en kötü kâbusundan başka bir şey yoktu. Batan bir gemide boğulmak ya da kayalara çarpmak bir şeydir. Ama *kaybolmak*, okyanusun ortasında sürüklenmek ve güneş tarafından canlı canlı pişirilirken susuzluk ve açlıktan uzun ve yorucu bir ölüme mahkum olmak?

"Tanrım," dedim tekrarçünkü başka kimi çağırabilirdim ki? Hıçkırıklarımı bastırdım. "Ne yapacağım ben?" Şoka girmiştım ve deli gibi titriyordum. "Ah, Marjana. Benim küçük aşkım..."

Ama bana ihtiyacı olan sadece Marjana değildi. Falco'nun *ekibim* vardı. Majed, Dalila ve Tinbu. Dünya ve kısa bir süre önce bana katılan adamlar. Şimdi hepsi, onları maridlerine yedirebilecek ya da Dünya'nın anlaşmasına lanet olsun, bana dayatmaya çalıştığı aynı iğrenç köleliğe zorlayabilecek canavar bir Frenk büyücünün parmağı altındaydı.

Onları hayal kırıklığına uğrattım. *Herkesi* hayal kırıklığına uğrattım.

Uzakta, köpekbalığı başka bir geçiş için döndü.

Şehadet getir ve suya gir, seni korkak. Hak etmediğim merhamet için son bir dua ve maruz kalarak ölmekten daha hızlı olacak bir son. İşe yaramaz bir son bile olmazdı, bir şeyler beslerdim.

Ama köpekbalığı yaklaştıkça, içimi şiddetli bir çılgınlık kapladı.

Suyun içinde sürüklenen kırık parmaklıklardan birini elime aldım. Dalila'nın sözlerini tekrarlayarak, "Henüz ölmedik," diye fısıldadım. "Henüz ölmedik-AHH!" Kırık parmaklığı köpekbalığının suratına çarparak olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde vurdum. İkinci darbeden sonra geri çekildi ve çılgın insandan hızla yüzerek uzaklaştı.

Yalnızdım. En azından şimdilik.

Önce yarama baktım. Kötü bir yaraydı ve ideal bir dünyada dikiş atılabilirdi, ancak en azından yara

Bütün gece lanet denizin içindeydim. Pelerinimden bir şerit keserek yarayı elimden geldiğince bağladım ve kanın meraklı deniz avcılarına iz bırakmaması için dua ettim.

Sonra dikkatimi gökyüzüne çevirdim. Güneşin konumuna bakarak yön bulmak yeterince kolaydı. Aynı zamanda işe yaramazlardı. Fırtınanın bizi nereye götürdüğünü sadece Tanrı biliyordu. Hint Okyanusu'nun ortasında ya da kıyından birkaç gün uzakta olabilirdim. Kuşlar ya da balıkçı tekneleri görmediğim sürece ne yöne gideceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama bir yere gitmem gerekiyordu.

Kuzeybatıda karar kıldım. Muhtemelen Afrika ve Arabistan'ın tanıdık kıyılarına daha yakındım. Doğuda, ama haftalar uzakta, Hindistan vardı ve güneyde sudan başka bir şey yoktu. Fincanı ve kayıp sandaleti aldım ve sonra kendimi tahta kalasların üzerinde beceriksizce konumlandırarak rotamı belirledim.

"Tanrım, lütfen bana bir kez daha merhamet et," diye yalvardım, kırık küpeşteyi kürek gibi kullanarak. Güneş tepemde kavruluyor, okyanustan yansıyan beyaz parıltı kör ediyordu. "Beni bundan kurtar ve bu maceralarla işim bitsin. Tövbe edeceğim ve bir daha asla denize açılmayacağım."

Zamanın bulanıklaşması uzun sürmedi, susuzluk ve bunaltıcı sıcak beni deliliğe doğru itiyordu. Dikkatimi dağıtmak için bildiğim tüm dillerde bine kadar saydım ve geçici bir sevgi beslediğim herkes için dua ettim. Kuran okudum, Marjana'nın çocukluğundan kalma tekerlemeler söyledim, küreğimin ritmiyle zikir çektim ve Falco ve Raksh'a karşı giderek daha ayrıntılı intikam ve cinayet fantezileri icat ettim (ve evet, bu yöntemlerden bazılarının ruhen en ateşli şekilde çatıştığının farkındayım). Ağzım kuruduğunda, tüm bunları sessizce kafamda yaptım. Buğuyu tutması için her gece bardağı dışarı koydum ve üçüncü gün bir kaplumbağa yakalayıp öldürdüm; kanını içerken affedilmeyi diledim.

Bardağımla, çok kısa süren iki sağanak yağmurdan biraz su toplayabildim. Sandaletin ipi ve birkaç ısırık kaplumbağa etiyle birkaç balık yakaladım. Ama hiçbir şey güneşten yanmış tenimde patlayan kabarcıkları ve kafatasıma çivi çakılıyormuş hissini hafifletmiyordu. Gücüm azalıyor, kafa karışıklığı nöbetlerim artıyordu. Günler rüyasız gecelere dönüştükçe daha az kürek çektim.

Ve sonra, sanki bir seraptan çıkmış yaratıklar gibi, kuşlar gelmeye başladı.

Yüksek sesle ciyaklayan martılar ve minik kavalcılar. Zarif uzun boyunlu turnalar ve sivri uçlu yırtıcı kuşlar. Çiftler halinde tek başlarına, büyük sürüler halinde ve ben parlak gagalı bir sümsük kuşunu öldürüp yedikten sonra hızla mesafelerini korumayı öğrenen sallanan partiler halinde geliyorlardı.

Tuhaf renklerini garip bulup bulmadığımı hatırlamıyorum. Daha önce hiç görmediğim tonlarda mor ve turuncu tüyler, ışıltılı yakut gözler ve saçaklı kafalar. Tuhaflikları kendi güneşten kavrulmuş kafatasıma bağlamış olabilirim. Hepsi doğuya doğru gidiyordu ve ben de biraz tereddütle onları takip etmek için yönümü değiştirdim.

Kuşları gördükten sonraki beşinci gün, puslu ufukta yeşil-kahverengi bir kara parçası belirdi.

Onu gördüğüm anda kalan aklım da yok oldu, güneş kaybolmadan ve karayı sonsuza dek göremeden önce karaya çıkmak için o kadar çaresizdim ki. Yorulana kadar kürek çektim, kollarım uyuştı ve platform parçalandı. Umurumda değildi, derme çatma küreğimi suyun içinde çekmeye devam ettim, gözlerim uzaktaki sahil şeridine sabitlenmişti. Yüzdüm, tekmeledim, deniz başımın üzerinde gittikçe daha sık kapanıyordu.

Lütfen, Tanrım, ölmeme izin verme. Şimdi değil, bu şekilde değil. Kendimi acımasızca kışkırtarak, Marjana'nın sesini, kızımın beni ileri çağırdığını duydum. Güneş kudretli okyanusa karışıp son ışık kırıntıları da kaybolurken eve dönmem için bana yalvarıyordu.

Anne, lütfen. Lütfen! Ciddi, küçük yüzü ve güven dolu gözleri. Saçlarımın arasında dolanan küçük parmakları ve kollarımda uyurken nefesinin sıcaklığı.

Eve gel.

Sonra, nihayet - *nihayet* - ayak parmaklarımın altında kum vardı. Dizlerimin ve ellerimin altında kum. Dalgalar omuzlarıma çarptı ve gece yarısı kıyıya doğru sürünerek ilerleyip bir yosun yığınının üzerine yığıldığımda, vücudum tamamen tükenmiş bir halde kuru hıçkırıklara .

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandım ve hemen kendimden geçtim.

* * *

Gümüş bir güneşin ışığı altında uyandım.

Gelgit dudaklarımı yalıyordu. Ağız dolusu kan ve tuzlu su tükürürken, açlık , ağrıyan vücudumdaki her kas, eklem ve kemik protesto ediyordu. Kendimi ıslak kumdan sıyırmaya çalışırken, sadece siyah safra kusmayı başardım.

Nefes al, Amina.

Başım zonkluyordu ve dünya deniz mavisi su, kehribar rengi kıyıları ve çivit rengi ormandan oluşan parçalara ayrılmış bir şekilde dönüyordu. Renkler

Yanlış, aşırı canlı ve uyumsuz. Birkaç derin nefes aldım ve sonra daha yavaş doğruldum, parmaklarıma yapışan kum bal gibi damlıyordu.

Daha önce gördüğüm hiçbir sahile benzemiyordu. Gelgit çizgisi, kan kırmızısı su yosunlarının ve iğne keskinliğinde mavi deniz yıldızlarının oluşturduğu ipliksi kabarcıklarla işaretlenmişti. Önümüzde o kadar sık bir orman vardı ki, içi siyah, yumuşak ve tehlikeli bir şekilde davetkârdı. Kenarda palmiye ağaçları vardı; tarçın renkli gövdeleri mücevher gibi parlıyor, jilet gibi keskin yaprakları rüzgârsız havada çarpışan kılıçların şakırtısıyla sallanıyordu. Doğal olmayan tonlardaki kuşlar, homurtulu kükremeler çıkararak tepelerinde pike yapıyor ve uçuyorlardı.

Tanrı aşkına neredeyim ben? Ama sonra bir ıslaklık parıltısı diğer tüm düşünceleri yok etti.

Su.

Ayaklarıma doğru sıçradım. Görüşümdeki tuhaf bulanıklıkların, kendilerini çözmeyi reddeden nesnelerin belli belirsiz farkındaydım. Tuhaf bir şekilde köpüklü sığıklarda yüzen, beni taşıyan platformun kırık kalıntılarıydı. Tahta kalaslar, sanki görünmeyen bir figür onları dürtüyormuş gibi kabaca sağa sola savruluyordu. Farkında bile değildim, tek bir düşünceyle, gördüğüm parlayan sıvıya doğru sendeleyerek ilerliyordum.

Ses bir *ağaçtan* geliyordu. Etraftaki bitkilerin hiçbirinde bir damla bile çiy olmamasına rağmen, bu ağaç nemle o kadar ıslanmıştı ki, koyu renkli ahşabı kalın yamalar halinde kaplayan süngerimsi turuncu yosunlar oluşmuştu. Büyük fildişi çiçekleri ve geniş fincan şeklindeki yaprakları gökyüzüne doğru kıvrılmış, yağmuru yakalamak için mükemmel bir şekilde konumlanmış ve hepsi suyla dolup taşmıştır.

Hiç tereddüt etmedim. Şükranla ağlayarak Rabbimin adını fısıldadım ve kana kana içtim. Su nefis bir şekilde serin, tatlı ve *onarıcıydı*; bir zamanlar şarabın verdiği rahatlık ve mutlulukla vücudumda hızla ilerliyordu. Gerçekten de rahatlama o kadar ani oldu ki başımı döndürdü. Kendimi ağacın gövdesine yaslamak için uzandım, derin nefes aldım ve gözlerimi kapattım.

Onları tekrar açtığımda dünya değişmişti.

Sanki güneş bulutları yarmış gibiydi ama elbette yarmamıştı, gökyüzü zaten berraktı. Tüm canlı renkler daha da canlıydı ve şimdi o kadar da tuhaf görünmüyorlardı. Sanki onlar uyuyordu, sanki *ben* uyuyordum, sanki daha önce adaya yanlış gözlerle tanıklık etmişim gibi.

"Susuzluk seni dengesiz bir şair yapmış," diye mırıldandım, ikinci bir yapraktan içerken. Üçte birini topladım ve sahile doğru geri döndüm. Bu

Gelgit gitmeden önce kırık platformdan kurtarabildiğim kadarını kurtarmamak gerçekten aptallık olurdu. . .

Dondum kaldım. Tahtaların arasından mor, ineğe benzeyen bir yaratık çıktı. *İnek* benzeri diyorum çünkü bir ineğin iki katı büyüklüğündeydi, neşeli sarı beneklerle kaplıydı ve kambur sırtından ve geniş yanlarından çıkıntı yapan dikenli, perdeli yüzgeçleri vardı. Ve gizemli sahil ineği tek tuhaflık değildi -hayır. Daha önce gördüğüm parlak mavi deniz yıldızları şimdi ... *yürüyor* muydu? Kumun üzerinde düzgün sıralar halinde taklalar atıyor, aralarındaki bir martıya -hayır, martı değil- küçük dalgaların karaya attığı odunlardan mızraklar fırlatırken çığlık atıyorlardı. Daha önce sadece tuhaf renkli bir martı olduğunu düşündüğüm şey şimdi uçan bir kertenkeleydi, ciyaklıyor ve savaşıyor denizyıldızlarına dalıyordu.

Gözlerimi ovuşturdum ama tuhaf sahne değişmedi. Rüya mı görüyordum? Halüsinasyon mu? Ölü mü?

"*Waqwaq!*"

Ormanın derinliklerinde bir yerden gelen çığlıkla sıçradım. Bir çocuğun hıçkırıklarına benziyordu ve ardından sanki ağır bir şey yere düşmüş yüksek bir gümbürtü duyuldu.

Soğuk bir ter damlası -ya da durumumu göz önünde bulundurursak muhtemelen kan- omurgamdan aşağı süzüldü. Deniz ineği sanki yiyecek bir şeyler arıyormuş gibi hâlâ enkazı karıştırıyordu. Hüzünlü bir böğürtü kopardı ve başını kaldırıp suratsızca bana baktı. Ayaklarının etrafına vuran su dalgali ve donuk bir hal almış, yüzeyde pembe, denizanasına benzer bir tabaka yüzüyordu.

Su ona saldırdığında ben hâlâ deniz ineğine bakıyordum.

Pembe film yukarı doğru yükseldi, dişler ve pençeler deniz ineğini parçalamak için dalgaların arasından fırladı. Canavar çığlık attı, kan ve deri uçuşurken dizlerinin üzerine çöktü. Saniyeler içinde, yaratık bağırsak ve kemik parçalarından başka bir şey değildi, sulu pembe film hala havada asılı duruyordu. Yer değiştirdi, bana doğru döndü.

Yüzen denizanası, tıpkı kanlı sise dönüştürdüğü yaratık gibi .

Kaçtım.

Ormanda her ne varsa umursamadan, sahildeki dehşetle arama mesafe koymak için çaresizce ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladım. *Hızlı* koştum, daha önce hiç olmadığım kadar *hızlı*, yapabileceğimden daha hızlı, orman zemini ayaklarımın altından hızla geçiyordu. Dallar ve sarmaşıklar

yüzüme vurdu. Birini devirmek için kolumu savurdum ve bir fidanı uçurdum.

Orman o kadar sıkı ki, birkaç dakika içinde sahile dair her iz kayboldu. Gökyüzü de yeşil yapraklı bir gölgelik tarafından örtülmüştü. Karanlık bir dereye tökezledim ve nefes almak için savaşıarak kalçalarımı tuttum.

"*Waqwaq!*"

"Ahhh!" Bir silahım olduğunu hatırlayarak khanjarımı ve dövüş pozisyonuna geçtim.

Ama orada kimse yoktu. Üzerimde devasa bir ağaç yükseliyordu, uzaktaki dalları gece gökyüzünü andıran zümrüt rengi bir kasvetin içinde eriyor, meyveleri yıldızlar gibi parıltıyordu. Ağaç şimdiye kadar gördüklerimden daha uzundu. En güçlü minareden daha uzun, Kahire'nin dışındaki gizemli piramitlerden daha uzun. Devasa gövdesini çevrelemek için yüz adam gerekirdi, geniş yapraklarının tek bir tanesi bile bir insan evi için örtü sağlardı.

Ne var ki gözleri üzerine çeken ve onu tutan şey büyüklüğü ve ihtişamı değildi. Onu tutan şey, yapraklı sınırlarından sarkan yüzlerce, hatta *binlerce* insansı yaratıktı. Çiçek gibi büyümüşlerdi, başları açılmış tomurcuklardan filizlenecek şekilde sivrilmişti.

"*Waqwaq!*"

Çığlık üçüncü kez yükseldikten sonra ağaç insanlarından biri, olgunlaşmış bir meyvenin yerçekimine yenik düşmesi gibi yere düştü. Yere doğru savrulurken haykırdım, kesinlikle hiçbir şeyin kurtulamayacağı bir mesafeye. Çalılıklar ölü yapraklarla patladı.

Dondum kaldım, emin değildim. Ama biraz hışırtıdan sonra ağaç insan zarar görmeden ortaya çıktı. Benim yarı boyumdaydı ve keldi, derisi yosun tutmuş ağaç kabuğuna benziyordu. Kendini salladı ve beni görür gibi oldu. Ağzı küçük, şaşkın bir gülümsemeye benzer bir şekilde açıldı ve topuzlu dişleri ortaya çıktı. Neşeyle el sallayarak ilerledi.

Tekrar kaçıp kaçmayacağıma karar veremedim tente yarıldı. Parlak bir güneş ışığı yeni düşmüş ağaç yaratığının üzerine düştü ve onu tam zamanında aydınlatarak devasa kızıl bir kuşun içeri dalmasını ve küçük kabuk insanını ısıltılı pençeleriyle kapmasını sağladı.

Çığlık atmadım. Sanırım ses çıkaramayacak kadar şok olmuştum. Büyülü bir yaratığın bir diğeri tarafından yutulduğunu görmek yeterince korkunç. İki tanesi arka arkaya ve biri kabus görüyor olmalı. Evet, bu doğrudu. Bir kâbus. Denizde sürüklenirken kendimden geçmişim ve bunların hiçbiri gerçek değildi.

Ama kâbus olsun ya da olmasın, o kuş tekrar öttüğünde kaçtığıma inansanız iyi edersiniz.

Ağaçların arasından, güvercinler gibi öten kurtçuklarla dolu kırık kütüklerin üzerinden atlayarak. Tabak büyüklüğünde kelebekler ve tıslayan kanatlı yılanlar, pullarının altında ateş yanıyormuş gibi parlıyordu. Bir rüzgâr beni kısa süreliğine yakaladı, mırıltılı iç çekişlerle saçlarımı taradıktan sonra beni patlayan ve tenimi sokan meyvelerle dolu bir çalılığa savurdu. Kendimi topladım ve daha hızlı koştum. Ağaçların arasından mavi ve kehribar rengi parçacıklar görünüyordu. Kumsalın bir başka bölümü az ilerideydi, umarım korkunç gelgit yaratıklarından arınmıştı.

Ormandan dışarı fırladım ve minnettarlığımdan ağlayabilirdim. Sadece bir kumsal değil, sığıklarda sürüklenen bir *tekne*, altın bir filament tarafından demirlenmişti. Bildiğim hiçbir tekneye benzemiyordu, mükemmel bir şekilde yuvarlaktı ve bir sepet gibi bağlanmış, parıldayan sazlardan yapılmıştı. İçini ince ipek yastıklar ve dokuma kilimler kaplıyordu ve büyük bir muslin yelken, oyma gül ağacı bir direktan bir bulut gibi süzülüyordu.

Ve *insanlar*. Oh, Tanrı'ya şükürler olsun! İki denizci teknenin gölgesine uzanmış, biri suda yüzen bir genç kızla sohbet etmek için yana eğilmişti. Onlara doğru sendeledim.

Üçlü fark etmemiş gibi görünüyordu. Gülümsemelerine ve kıs kıs gülmelerine bakılırsa, bir tür flörtü bölüyordum. Üçü de düzgün vücutlu ve alışılmadık derecede güzeldi. Adamlardan biri Doğu Afrikalı olabilirdi, koyu tenliydi ve hacimli deniz mavisini cüppeler içinde zarif bir şekilde giyinmişti, büyük gümüş bir deniz kabuğundan su içerken sarığının kenarıyla kendini yelpazeliyordu. İkinci adam benimle aynı kahverengideydi ama açıkta kalan teni yaldızlanmış gibi *parlıyordu* ve tepeden topuz yapılmış saçları turuncuya çalan bir siyahtı. Genç kız daha da tuhaftı. Solgun olsa da güzeldi. Suyun içinde söğüt gibi bir zarafetle hareket ediyor, deniz yosunu yeşili saçları narin omuzlarına dökülüyordu.

Ama onlar insandı - bir gemileri vardı - ve önemli olan da buydu. "Lütfen," diye yalvardım tökezleyerek ilerlerken. "Bana yardım edin!"

Üçlü harekete geçti; genç kız bir sıçrayışla geriye sıçradı, denizci dönmeye başladı ve arkadaşı elindeki fincanı düşürdü.

Ağzım açık kaldı. Onlar insan değildi.

En azından *benim* tanıdığım insanlar gibi değillerdi. Adamların gözleri parlak altın ve bakır rengindeydi, kulakları sivri uçlara doğru kıvrılıyordu. Sıçrayan kızın bir *kuyruğu* vardı, ayna gibi parlak ve balinanınki gibi şekilliydi.

Dizlerimin üzerine çöktüm, geçmişe baktığımda canım çok yanmalıydı ama yanmadı.

"Nesin sen?" Çaresizlik içinde ağladım. "*NEREDEYİM BEN?*"

Denizkızı bir yunus çığlığıyla ısıltılı dalgaların altında kayboldu. Ateş saçlı adam arkasından anlaşılmaz, müzikal bir dilde bağırdıktan sonra bana döndü, metal tonlu gözlerinde kızgınlık okunuyordu.

Ama büyülü varlıkların aşk faaliyetlerini böldüğüm için cezalandırılmaktan korktuysam, endişelenmeme gerek yoktu. Denizci ellerinde (evet, tam da ellerinde!) bir alev tutuşturur tutuşturmaz durdu. O ve arkadaşının uhrevi bakışları omzumun ötesindeki bir şeye doğru korkuyla genişledi. Bir anda onlar da kayboldular, tekneleri bir dalgayı değil, rüzgârı yakalayıp havaya uçtu.

"Hayır, bekle!" Yalvardım, geminin peşinden sığ sulara atladım. "Lütfen!"

"Amina?" Raksh'ın korkunç derecede tanıdık sesi arkamdan yükseldi.

"Amina?"

Sen misin?"

Bölüm 24

Doğaüstü eşim ada macerasının tadını çıkarıyor gibi görünüyordu. Sihirli formuna geri dönmüştü, teni mavi ve çılgınca çizgiliydi ve iğrenç kalbi boynundaki kordondan atıyordu. Denizcilerimden birinden çaldığı desenli sarı tubban beline sarılmış temiz ve taze görünüyordu ve dişlerinden kan akan tombul bir kırmızı levreği yemenin ortasındaydı.

Raksh balığından bir ısırık daha aldı, sonra başını eğdi. "Burada ne var? *Mara*'ya döndüğünü *sanıyordum*-"

Öfkeli bir fil gibi böğürerek ona saldırdım.

İnattan başka bir şey düşünmeden, bitkin bedenimi hain kocamın üzerine, ikimizi de ayaklarımızdan düşürecek kadar sert bir şekilde fırlatmayı başardım. Göğsünün üzerine düştüm ve beline sarıldım. Bunun onu kızdırmaktan başka bir işe yaramayacağını bilmeme rağmen, kafasının etrafında vızıldayan bir sinek gibi, suratının ortasına bir yumruk attım.

Yumruğum yanağına çarptığında sert bir *şaplak* oldu. Raksh acı içinde haykırdı ve ben de şaşkınlıkla parmak eklemlerime baktım.

Mavi kanla kaplıydılar. *Raksh*'ın kanı. İkimiz de uzun bir süre karşılıklı şok içinde elime baktık.

Gözleri panikle irileşti. "Şimdi, bekle bir-"

Ona tekrar yumruk attım. Bu sefer yumruğumun altında burnu kırıldı. Tanrım, harika hissettirdi. O kadar harikaydı ki tekrar yaptım. Ve sonra dördüncü kez. Hangi gücün beni kutsadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi.

Raksh hırladı ve tükürdü, başarısız bir şekilde bileklerimi tutmaya çalışıyordu. "Bana vurmayı kes!" diye bağırdı. "Ne yapmamı bekliyordun ki? Falco bizi öldürecek!"

"Seni lanet olası hain İblis'in oğlu, öldüreceğim!" Gözlerine saldırdım, onları oymak niyetindeydim. "Bizi terk ettin! Dunij'i çaldın!"

"Yenilecektin!" Raksh aşırı uzamış tırnaklarımdan kaçmak için eğilerek itiraz etti. "Neden ben de ölmek zorundayım ki?"

"Çünkü sen kalsaydın belki de yenilmezdik! Bana *şans* getirmene ne oldu?" Boğazına doğru hamle yaptım. Bu yalancı, çıkarıcı piçin canını sonsuza dek .

"Dürüst olmak gerekirse ..." diye hırıltılı bir ses çıkardı, "şans her zaman "-argh!" Hem onun hem de Falco'nun bana daha önce yaptığı iyiliğin karşılığını vermek için tutuşumu sıkılaştırdığımda öğürdü.

Ama Raksh'ı boğmamı sağlayan fiziksel temas ve öfke ona da güç verdi. İntikam için duyduğum ezici arzu yükseldi ve onu tüketirken kısmen süzüldü. Bu vahşi telaş beni dengesiz bıraktı ve Raksh bocalamamdan yararlanarak beni itti. Nefes nefese kalmış, tükürüyor ve küfrediyordu.

Çoktan ayağa kalkmış ve ona doğru yürümeye başlamıştım. O kadar öfkeliydim ki doğru düzgün düşünemiyordum, balığını aldım ve yüzüne fırlattım. "Seni lanet olası piç. Dünya'yı bulduğumuz anda seni denize atmalıydım. Dunij'i çalmasaydın, adamlarımdan bazılarını kurtarabilirdim!"

"Evet. Çünkü güneşi yok eden okyanus canavarı aynı anda iki tekneyi takip edemezdi." Raksh kırık burnuna dokundu ve pençeleri kanlı çıkınca gücenmiş göründü. "Falco'nun onun kaçmasına izin vermeyeceğini söylemişim."

"Dunij şimdi nerede?" diye sordum.

"Gitti."

"*Gitti mi?*"

"oldu. Ben geldiğimde sörfte parçalandı. Daha iyisine yatırım yapmalıydın."

Gözlerimi kapadım, kadar saydım. Şimdi onun dilini koparabilirdim ama o zaman hiçbir şey öğrenemezdim. "*Parçalar* nerede?"

"Sanırım denize sürüklendiler." Raksh şaşkınlıkla kaşlarını çatı "Neden?"

"Çünkü onları düzeltmeye çalışabilirdim! Yüce Tanrım..." Ellerimi başıma bastırarak uzaklaştım. "Neredeyiz biz? O insanlar-"

teknenin ve tuhaf sakinlerinin uçuğu yöne doğru el salladı. "İnsana benzemiyorlardı."

"Oh, onlar insan değildi. Onlar daeva'ydı." "Tanrı aşkına, *daeva* nedir?"

Bir elini kaldırdı. "Bilmek istemezsin, inan bana. Bu kadar dramatik yaratıklar hiç var olmadı. Ve buradaki en kötü yaratıklar onlar bile değil. Herkes insanlardan şikayet etmeyi sever, ama size şunu söyleyeyim. görünmeyen diyarların sakinleriyle birkaç yüzyıl geçirin ve bir ölümlü tuvaletine uğramak için can *atacaksınız*."

Tanrı beni korusun; Falco'nun İlahi Olan'a meydan okuyan saçmalıkları, Dünya'nın büyüğü lazımlıklarla ilgili hevesli çevirisi ve Raksh'ın az önce anlatmaya çalıştığı her ne haltsa, tek yapmak istediğim çatısı akan evime geri dönmek ve bir daha doğaüstü şeylerin fısıltısını bile duymamaktı.

"Yani bir iblis adasında mı mahsur kaldık?" Umutsuzca sordum.

"Her şeye iblis deyip duruyorsun ve o varlıklardan biri de Eninde sonunda bu suçun cezasını çekeceksin. *Özellikle* de burayı yöneten yaratıklar." Raksh gözlerini devirdi. "Bir avuç sıkıcı. O kuşları takip ettiğimde gidecekleri yerin burası olduğunu anlamalıydım."

"Bu delilik," diye mırıldandım. "Sokotra'ya dönmem gerekiyor."

"Sokotra mı? Falco'ya *geri dönmek* mi istiyorsun?"

"Ekibim için geri dönmek istiyorum! Dünya için! Falco'nun daha fazla acımasızlık yapmamasını sağlamak için! *Başka* ne yapabilirim ki?"

Dişlerinden birini çekerek soruyu gerçekten düşünmüş gibi göründü. "Şey. Balık iyidir. Ve adanın sarayı varlığını öğrenip sizi öldürmeden önce kalan zamanınızın tadını çıkarabilirsiniz. Cinsel ilişkiye girebiliriz," diye önerdi. "Bu zaman geçirmek için her zaman hoş bir yoldur." Raksh durakladı, bitkin görünüşümü incelemiş gibiydi. "Bilirsin işte... eğer yıkanırsan."

"Raksh . . ." Yumruklarımı sıktım ve açtım. "Beni seninle tekrar seks yapmaya ikna edecek hiçbir dünyevi güç yok. Hele ki mürettebatım Tanrı'nın lanetlediği sihirli bir kâseye kafayı takmış bir delinin merhametine kalmışken!"

Raksh döndü. Adaya beri ilk kez, ateş gibi parlayan gözlerinde gerçek korkuyu gördüm.

"*Hangi* büyüğü kâse?" diye sordu.

Onu karanlıkta tutmanın pek bir anlamı yok gibiydi. "Saba'nın Ayı," diye açıkladım. "Falco ve Dünya'nın mağarada gerçekten peşinde oldukları şey buydu. Görünüşe göre efsanedeki inci değil, bir yıkama-"

"Havza," diye bitirdi Raksh. Sesi kusacakmış gibi çıkıyordu. "Lütfen bana Falco'nun bu konudaki gerçeği bilmediğini söyle. O aşağılık aptalın *tutulmadan* bir hafta önce Saba'nın Ay'ını ele geçirmeyi başaramadığını söyle bana."

Şaşkınlıkla gözlerimi kıptım, Raksh'ın astrolojik farkındalığı olan biri olduğunu düşünmezdim. Ama tutulma bir hafta içinde oluyorsa, bu iki haftadır denizde olduğum anlamına .

İki hafta. Falco bu süre içinde mürettebatıma ne korkunç şeyler yapmış olabilirdi? Ama neler olup bittiğini bilmezsem arkadaşlarımı kurtaramazdım, bu yüzden kendimi Raksh'ın tuhaf sorusuna dönmeye zorladım.

"Frank'in Ay'ı ele geçirip geçirmediği konusunda hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim. "Dunya onu nasıl geri alacağını bilen tek kişinin kendisi olduğuna inanıyor, ama Dünya Falco'nun *elinde*, çünkü bizi öyle zor durumda bıraktın ki, hayatımızı kurtarmak için bu bilgiyi pazarlık konusu yapmak zorunda kaldı!"

"Saba'nın Ayı ..." Raksh çaresizlik içinde saçlarını çekti, uzun siyah teller bükülmemiş keten gibi dizlerine dolanıyordu. "Tüm lanet şeylerin arasında!"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bana gerçekten neyin peşinde olduklarını bilmediğini mi söylüyorsun? *Endişelenmediniz* mi?"

"Hayır!" Raksh alnını ovmaya gitti ve yükselen bir çürüğe dokunduğunda küfretti. "Hazinenin peşinde olduklarını söylediler," diye zayıfça önerdi. "Sokotra hazineden geçilmiyor. Ama *Saba'nın Ay'ı* ..." İnledi ve sonra tekrar bana döndü, gözlerinde suçlama parlıyordu. "Bunların hepsi senin ! Bana Ay'dan daha önce bahsetmeliydin. Dünya'nın onun bilgisiyle ölmesine izin verebilirdik!"

"Dunya'nın bilgisiyle ölmesine izin vermek asla bir seçenek değildi. Ve Tanrım ... bu lanet kase hakkında hepiniz neden bu kadar ?" Dünya'nın "talimat" denize atmaktan bahsettiğimde nasıl da hararetle önüne atladığını düşünerek sordum. "El-Dabaran'ın Bilqis'e aşık olan bir ay evresi olduğunu sanıyordum!"

"*Aşık mı oldun?*" Raksh acımasız bir kahkaha attı. "Sakın bana bu saçma hikâyeye inandığını söyleme. Seni daha akıllı sanırdım."

Bu adam sorularımı duymazdan gelerek bana bir kez daha hakaret ederse, dilini koparmamak için verdiğim savaşı kaybedecektim. "Bu sadece

duyduğum bir hikâye," dedim dişlerimin arasından. "Madem daha iyi bildiğine inanıyorsun, neden gökyüzüne atıp tutmak yerine bir şeyler *açıklamayı* denemiyorsun?"

"Güzel. Saba'nın Ay'ı hakkındaki gerçeğı bilmek ister misin?" Raksh meydan okudu. "O zaman dinle."

Saba Ayı'nın Üçüncü Öyküsü

Evet, sevgili dinleyiciler, özür dilerim. Saba'nın Ay'ı hakkındaki son efsaneyi deşmenin zamanı geldi. Büyük bir romantizm ya da yıldızların çarpıştığı büyük bir aşk yoktu. El-Dabaran, kudretli, korkutucu, siyah bir aygırın üzerinde yılan asasıyla hem insanların hem de cinlerin kalbine fitne ve fesat sokan...

Biraz çapkın biriydi.

Kendimi savunmam gerekirse, görünüşe göre Bilqis'e gerçekten vurulmuştu. Etkileyici bir kadındı! Dabaran'ın Bilqis'e onu baştan çıkarma umuduyla göksel bir ışık huzmesi üzerinde yaklaştığına dair fısıltılar var, ancak kraliçe kesinlikle etkilenmedi. Onu reddetti.

Ah, sevgili kardeşlerim, gözlerinize bakınca bunun nereye bildiğini görebiliyorum. Bazı erkekler vardır, hatta ay yönleri bile, reddedilmeyi zarafetle karşılayamazlar. Bu yüzden Dabaran, erkeklik duygularına yenik düşerek Bilqis'in lavabosunu büyülemeye karar verdi ve onu banyo yaparken gözetlemeyi umdu.

Plana göre gitmedi.

Ayın şehvetli aptalı, Bilqis'in onu tuzağa düşürmesinden kısa bir süre sonra parıldayan suda tezahür etmişti. Bu kadın büyük bir peygamberin yoldaşı, görkemli ve mübarek bir toprakta cin hizmetkârlarıyla hüküm süren bir kraliçeydi. Al-Dabaran *onun* banyosuna habersizce girebileceğini mi sanmıştı? Neredeyse hiç. önce zar zor bir bakış atabilmişti.

Sanırım bu kraliçe için iyi oldu. Bilqis, el-Dabaran'ı lavabosunda tutuyor, ihtiyaç duyduğunda onun yönlerinden yararlanıyordu. Rakip bir hanedan ona karşı komplo mu kuruyordu? El-Dabaran'ı onların üzerine salar, düşmanlarının iç kargaşaya düşmesine neden olurdu. İnsanlar aç mı kalıyordu? O zaman tarlaları ve terasları yemyeşil ve bereketli hale getirmek için el-Dabaran buradaydı.

Gerçekten de onun tacındaki "mücevher" oydu. Ama hikaye anlatıcılarının anlattığı gibi değil.

o.

Şimdi, tabii ki, büyük güç hakkında ne derler? Bilqis'in akıllıca davrandı, ama tüm torunlarına böyle bir sağduyu miras kalmadı. Ay çok geçmeden karmakarışık ellere geçti ve hikâyeler karmaşıklaştı. Eğer Bilqis Ay'la ne yapılacağına dair düşüncelerini not ettiyse de, kendi eliyle yazılmış bir kayıt bulamadık. Bunun yerine, Ay üzerinde hak iddia etmeye çalışan ve yansımalarına baktıklarında çıldıran despotların yarım yamalak hikayelerine sahibiz. Ya da daha kötüsü, Saba'nın Ay'ını ülke çapında büyük bir şiddet uygulamak için kullanacak kadar uzun süre akıl sağlığını koruyanlar, menzilin en çılgın hayallerinin bile ötesinde kan dökülmesine ve anlaşmazlığa neden olanlar.

Tam bir kargaşa vardı. Sonunda bir grup insan - tam da bu amaç için eğitilmiş bir aile - devreye girdi.

Saba'nın Ayı'nın izini sürdüler, onu yıkıma sürüklediği bir krallığın tüten enkazından çaldılar. kurtulmanın yollarını aradılar; eseri yok çok tehlikeli görüldüğünde gücünü bağlayacak ve onu saklayacak yerler aradılar. Diyarlar arasındaki sınırın dar ve gözenekli olduğu bir yer. Buraya girmek için ya ritüelleri bilen bir aile üyesi ya da intihara meyilli bir aptal olmak gerekiyordu. İzole bir adada, insanların en derinlerine nadiren indiği bir mağarada.

Gerçekten de Dabaran orada, taş ellerden oluşan bir tavanın altında, aydaki akrabalarından bir su perdesiyle ayrılarak, anlatılmamış yüzyıllar boyunca uyudu.

Ta ki yabancı bir ülkeden gelen vahşi bir adam, umutsuz bir bilgin tarafından potansiyeline dair fısıltılar duyana kadar. Ta ki efsanesi hepsini gölgede bırakacak bir dişi nakhudha ile yolları kesişene kadar.

Ama kendimi aşıyorum.

Bölüm 25

Konuşmasını bitirdikten sonra uzun bir süre Raksh'a baktım ve tutarlı bir yanıt oluşturmaya çalıştım.

"Şaka yapıyor olmalısınız," diye cevap verdim sonunda. "Bu adam göksel bir ışık demeti olarak tezahür edebiliyordu ve bu gücü çıplak bir kadını gözetlemek için mi kullanmayı seçti?"

"Şaşırdın mı?"

Dürüst olmak gerekirse, hayır. Detaylar fantastik olabilirdi, ama garip bir şekilde ayın bu yönünü bir sapık olarak kabul ettim. Erkekler ... işe yaramaz, göksel ve ölümlü, büyük kısmı.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Sadece hayal kırıklığına uğradım." Kumların volta atıyor, köpüren sarı midyelerle kaplı bir kütükten kaçınıyordum - bu lanetli adada hiçbir şeye güvenmiyordum. "Ama insanların Saba Ayı'nı kontrol edebildikleri ve tüm bu şiddeti serbest bırakmak için El-Dabaran'ı kullandıkları hakkında söylediklerinin geri kalanı ... bu *doğru* mu?"

Raksh gerçek bir korkuyla kusacakmış gibi görünüyordu - eğer onun gibi yaratıklar kusabilseydi. "Nadiren olur ama evet," diye cevap verdi. "Ve tutulma yaklaşırken, daha kötü bir zaman olamazdı."

"Neden? Güneş tutulmasının tüm bunlarla ne ilgisi var?"

"Bu tür etkinlikler sırasında ay ruhlarına erişmek her zaman daha kolay olmuştur.

Görünmeyen âlem göksel olaylardan büyük ölçüde etkilenir ve güneş tutulması büyük felaketlere yol açabilecek önemli bir olaydır." Raksh kalbine dokundu.

"Bunun aç bir dalga gibi yaklaştığını hissedebiliyorum.

Falco aptalın tekidir, ama eğer *onun* bile böyle bir hata yapabileceği bir zaman olsaydı

-"Kocam aniden kuma yığıldı, başı ellerinin arasına düştü. "Bunu tekrar yaşayamam. Yaşamayacağım."

Nefes verdim. Raksh'ın söyledikleri kulağa gülünç geliyordu. Ama Falco beni efsanelerden fırlamış bir canavarla kovalamıştı. Büyüsü, denizin ötesinden ona ihanet eden ajanı acımasızca öldürmüştü. Frank'in bahsettiği Tanrı'ya karşı savaş, yeni bir dünya inşa etmek için eski dünyanın yakılması - eğer Falco Raksh'ın ima ettiği gücün bir kısmına bile erişebilirse

"Mutlaka onu durdurmanın bir yolu vardır," diye ısrar ettim. "Tutulmalar uzun sürmez. Sokotra'ya dönersek ..."

Raksh kendine acıma fırtınasından başını kaldırıp bakmadı. "Asla zamanında yetişemeyiz. Adadan çıkış yolumuz bile yok."

"Burada oturup kendine acıyarak vakit kaybedersen asla arayı kapatamayız! Etkilenen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Mürettebatım onun elinde! Dünyamı yakıp yıkmak istiyor!"

"*Benim ekibim, benim dünyam.*" Raksh başını kaldırdı ve gözlerini devirdi. "Lütfen, küçük arkadaşlarının köle olarak iyi iş çıkaracaklarına eminim. Sadece birkaç on yılları mı kaldı?"

Kalbi yerine geçen yanmış kömür parçasına hançerimi saplamamak için kendimi zor tuttum. "Halkımı korkunç bir kaderden kurtarma dürtümü affedeceksiniz. Kendini kurtarmak gibi bir derdin olmadığını biliyorum, bu yüzden-" Sonra Raksh'ın hissedilir umutsuzluğunu görerek durakladım. "Bekle, sadece kendini önemsiyorsun. Peki Falco'nun Al-Dabaran'ın kontrolünü ele geçirme olasılığı seni neden kadar üzüyor?"

Raksh tereddüt etti. "Karışık bir durum."

"Nasıl?" Cevap vermeyince kaval kemiğine tekme attım ve acı içinde tısladı. "*Nasıl?*" Tekrar sordum. "Pislik, şu anda sadece sen ve ben varız. Tüm açıları bilmem gerek."

Raksh küçümseyerek burnunu çekti. "Herhangi bir şeyi çözmek için ne yapabileceğinizi göremiyorum ama teknik olarak ben de onlardan biriyim."

"Neyin bir tanesi?"

"Uyumsuz bir varlık."

Göz kırptım. Bu hem hiçbir şeyi açıklamıyordu hem de çok mantıklıydı. "Sen bir 'uyumsuzluk varlığı' mısın?"

"Evet."

"Ve bu da *demek oluyor ki*. . ."

Raksh, içinde bulunduğu felaket sarmalından çıkarıldığı için açıkça sinirlenerek tükürdü. "Bu, varlığımın amacının uyumsuzluk olduğu *anlamına* geliyor. El-Dabaran yükselişteyken, sarhoş olmak gibiydi. Ama o ay aptalı kendini kapana kıştırınca her şey değişti. Çoğu zaman o uyuyor ve ben

Hiçbir şey. Ama nadir bir insan Ay'ın kontrolünü ele geçirdiğinde . . ." Raksh ürperdi. "Bu, ruhumun ve bedenimin parçalanıp alevlere yem olması gibi bir şey. Biz bir güç kaynağı gibiyiz, anlıyor musun? Bir lamba için yağ gibi. Yani yanıyoruz. Yanarız, yanarız ve . Cehennem ateşinden mi korkuyorsun? Ben bundan korkuyorum. Sebe Ayı'na sahip olan kişi ölene kadar sürekli bir azaptır."

Yandık, yandık ve yandık. Asıf'ı zihnimde çok iyi gördüm, ateş onu tüketirken çığlıklarını duydum. Kocama, beni yakından tanıyan, arzularım ve hırslarım hakkında benim bile itiraf etmek istemediğim şeyleri bilen ve sonra bana tamamen ihanet eden bu şeytana baktım.

"Bir keresinde halkıma av demiştin," diye hatırlattım ona soğuk bir şekilde. "Sorun ne Raksh? Avlanmaktan hoşlanmıyor musun? Seni yuttuklarında Falco'nun hırslarına *doymayacak* mısın?"

Raksh'a nadiren ulaşırdım; ruhu çok yabancıydı, duygularını gerçekten incitmek için çok anlaşılmaz derecede bencildi. Ama yüzündeki öfke , sözlerimden etkilendiği belliydi.

"Peki ya geri kalanımız, Amina?" diye meydan okudu. "Merhametli dediğiniz bir Tanrı'ya mı tapıyorsunuz? Masumların yakılmasını alkışladığınızı duyunca gurur duyacak mı?"

İrkilmeyi reddettim. "Hangi *masumlar*?"

"Tüm uyumsuzluk ruhları benim gibi değildir. *Aşk* uyumsuzluğa neden olur, bir çocuğun doğumu uyumsuzluğa neden olur, ölümcül bir hastalık için yeni bir tedavinin aniden keşfi uyumsuzluğa neden olur." Raksh bana ters ters baktı. "Kuzenlerim arasında ellerinde senden çok ama *çok* daha az kan olanlar var. Ve Saba'nın Ay'ı ele geçirildiğinde hepimiz sadece yanmayız. En zayıf olanlar yenik düşer."

İçimdeki her şey hareketsiz kaldı. Ne onun aşk, yenilik ve çekişme hakkındaki şiirsel ve çağrışımsal konuşmasından etkilendiğimden ne de şiddet dolu geçmişimle ilgili iğnelemelerinden incindiğimden. Kafamda sadece tek bir kelime çınılıyordu.

Hayır. Bunu ima ediyor olamaz. "Ne demek istiyorsun? *Kuzenler*?"

Soru hırıltılı bir sesle çıkınca Raksh kaşlarını çatarak şaşkın şaşkın baktı. "Bu konuda anlamadığın şey ne? Diğer nifak ruhları benim akrabalarım!"

Khanjar'ımı çektiğimi hatırlamıyorum. Raksh ile aramdaki mesafeyi geçtiğimi hatırlamıyordum. Ama aniden oradaydım, kılıcım boğazındaydı.

"Bir *ailen* var mı?"

Gözleri şokla parlıyordu. "Tam olarak insani anlamda değil ama- evet! Tamam, evet!" diye bağırdı hançeri daha sert bastırdığımda.

"Ve eğer Falco Ay'ın kontrolünü ele geçirirse . ." Tanrım, bunu zar zor söyleyebildim. "Hepinizi köleleştirebilecek mi? Tüm akrabalarınızı?"

"*Evet*. Neden bu kadar meraklısın?" Şüphe Raksh'ın yüz ifadesini çarpıttı. "Ay'ın kontrolünü ele geçirmeyi mi planlıyorsun?"

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanırken suçlamayı zar zor duydum. Söylediği şeyin iması beni bir mızrak gibi delip geçti. Tüm akrabaları... *Marjana*'yı mı kastediyordu?

Benim Marjana'm mı?

Tatlı çocuğum, ailemin yanında güvende olduğuna inanarak tüm bunlardan uzakta, güvende ve saklı bıraktığım kızım. Ancak ne kadar nefret etsem de onun tek ailesi biz değildik. Bağları vardı -kan bağları, *akrabalık* bağları- Raksh onu köleleştirebileceğini söylüyordu. Onu Tanrı'ya karşı savaşmak isteyen bir adamın maşası haline getirebilirdi. Bir an için *Marjana*'nın anlamadığı bir büyüyle evimizden çıkarıldığını gördüm. Hıçkırığa hıçkırığa ağladığını gördüm, yanarken ve yakılırken adımı haykırdığını duydum.

En zayıf olan yenik düşer. Çalkalanan denize geri fırlatılmış gibi hissettim, sanki başımın üzerine tuğladan bir duvar çökmüştü.

Ama etkilenen tek kişi ben değildim.

Raksh gürültülü bir şekilde nefes verdi, kanımda dolaşan duyguların etkisiyle geçmiş, sarhoş görünüyordu.

"Nedir bu?" diye fısıldadı. Boynundaki hançere aldırmadan yanağıma dokunmak için uzandı ve gözbebeklerindeki kızıl çizgi parladı. "Hayır... Saba'nın Ayı'nı kendin için istemiyorsun. Bu farklı bir şey. Farklı biri-"

Elini . "Beni Falco'ya götüreceksin."

Raksh fiziksel temasın aniden kesilmesiyle, Dalila'nın bayıltıcı gazlarından birinden kurtulmaya çalışan bir adam gibi sallandı. "Yapamam," dedi beceriksizce. "Bu beni aşar."

Çıplak ellerimle tenine dokunmaktan çekinerek hançeri daha sert bir şekilde boğazına dayadım ve yoluma çıktığından beri Raksh'ın kanını ilk kez bir silahla çektim.

"*Beni Falco'ya götüreceksin*. Onu durduracağız, yoksa Yaratıcıma yemin ederim ki Saba'nın sahip olduğu Ay boyunca çektiklerin benim sana yapacaklarımın yanında hiçbir şey." Zor nefes alarak onu geri ittim. "Biz bir

Büyülü canavarlarla dolu büyülü bir ada. Bir geminin gibi uçup gittiğini gördüm! Bir çıkış yolu olmalı."

Raksh hırladı. "Köleleştirilmek istediğimi mi sanıyorsun Amina? Ay ele geçirilirse beni nasıl bir ıstırapın beklediğini çok iyi biliyorum ve bu beni neredeyse marid tarafından yenmiş olmayı dileyecek hale getirmeye yetiyor."

"O zaman bana yardım et!"

"*Nasıl yapacağımı bilmiyorum!*" Raksh midyelerle kaplı sinirli bir tekme savurdu ve kütük kırkayak benzeri ayakları üzerinde kalkarak kaçmaya başladı. "Ben sizin insan hikâyelerinizdeki kahramanlardan değilim; bizi uzaklara bir gemi çağırمام ya da bir rukh'a boyun eğdiremem. Ben, sarayının değerli dengesini bozan her şeyi hor gördüğü bir adada bir uyumsuzluk ruhuyum."

"Yapabileceğimiz *bir şey* olmalı!" Sözlerini kafamda evirip çevirdim, çaresizce bundan bir çıkış yolu bulmaya çalıştım. Frank'in mürettebatımı ve arkadaşlarımı ele geçirmesi yeterince kötüydü; üstüne üstlük Marjana için duyduğum korku kalbime saplanan bir ok gibiydi.

Denge. Etrafımda döndüm. "Ne tür bir denge?"

Kocam küçümseyen bir el salladı. "Elemental ırklar arasındaki sözde 'güç dengesi'. Büyüyü insanlardan uzak tutmaya ve diyarlarımız arasındaki sınırları korumaya inanıyorlar. Tüylü piçler farklı dünyalar arasındaki etkileşimin kaos ve düzensizlik getirdiğini düşünüyorlar ve bundan daha fazla nefret ettikleri bir şey yok."

Hepsini anladım. "Bir insanın Saba'nın Ayı gibi sihir bozucu bir şeyi ele geçirdiğini görmekten memnun olacaklarmış gibi görünmüyor."

Raksh çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Onlar karışmaz. Bu onların en katı yasasıdır. Tabii işlerine gelmediği sürece," dedi alaycı bir tavırla. "*O zaman* bir boşluk bulmayı başarırlar."

"*Bizi* Falco'yu durdurabilecek bir konuma getirmek gibi bir boşluk mu?" Birbirimize baktık.

"Bu ... korkunç bir fikir," diye hayret etti Raksh. "Sırf adalarında olduğumuz için bizi idam edebilirler. Ve yine de-"

"Yine de başka ne seçeneğimiz var? Daha büyülü yaratıklarla aynı safta yer almaya pek meyilli değilim ama doğaüstü yardım olmadan bir haftada Sokotra'ya varamayız. Elbette açıklarsan-"

"Ben değil." Raksh hızlı düşünüyor gibiydi. "Ben onların nefret ettiği biriyim. Bu sen olmalısın."

"Ben mi?"

"Evet, siz onlardan daha zayıfsınız. Sizi sebepsiz yere öldürmek konusunda isteksiz olabilirler."

Beni sebepsiz yere öldürme konusundaki isteksizliğin kulağa umut verici gelmesi mevcut koşullarımıza dair bir yargıydı. ". Bunu nasıl yapacağız?"

"Mahkemeye dilekçe vereceğiz." Raksh'bakışları acımasızca değerlendirci bir hal aldı ve ağzı limon emmiş gibi büzüldü. "Ama şu anki halinle değil. Zaten ölümlüler hakkında kötü düşünüyorlar ve sen Frank'le yüzleşmek bir yana, ayakta bile zor duruyorsun."

"Beni affetmelisin," dedim sert bir sesle. "İki hafta boyunca denizde mahsur kaldım. Keşke dunij'im yanımda olsaydı." Raksh bana şaşkın bir bakış attı ve ben de iç çektim. "Ne öneriyorsun?"

Bir tür meydan okumayı kabul etmiş gibi doğruldu. "Bana bir gün ver, karıcığım. Seni etkilemek için hazırlayalım."

Bölüm 26

Tüylü piçlerden oluşan bir mahkemeyi etkilemek için beni hazırlamanın ilk adımı, görünüşe göre kıyafetlerimin çıkarılmasını ve ardından ayrı yaşadığım kocamın beni zorla yıkadığı bir tatlı su deresine sürüklenmemi gerektiriyordu. Önce direndim ama kısa süre sonra pes ettim. Raksh zaten her şeyi görmüştü, teknik olarak hala evliydik ve keselenmek ve masaj yapmak cennet gibi hissettiriyordu.

Ancak sarığımın kirli kalıntılarını gevşetip saçlarımı yıkamaya başladığında onu durdurdum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim, hareketin beklenmedik samimiyeti karşısında telaşlanmışım.

Raksh'ın bıkkınlık dolu oflaması ensemden sıcak bir etki yarattı, soğuk suyla hiç de nahoş olmayan bir tezat oluşturuyordu. "Saçında bir deniz salyangozu yaşıyor, Amina." Düşümleri çözmeye geri döndü. "Oldukça ."

Tanrım, ama dokunuşunun bu kadar iyi hissettirmesinden nefret ediyordum. Gömdüğüm yerden çıkardığı anılardan nefret : *Marawati*'nin mutfağındaki çalıntı anlar ve ıssız sahillerde geçirdiğim sıcak, durgun geceler. O kalles orospu çocuğunun bu konuda bu kadar yetenekli olması son derece adaletsizdi.

"Biliyorum ama-" Parmakları kafa derimi yoğururken itirazım sona erdi, dudaklarımdan bir iç çekiş süzüldü. Pekâlâ. Belki de devam etmesine izin vermeliydim. Başıma açtığı onca dert yüzünden sadece bu seferlik.

Külotunu ve bana *gerçekten* bir şeyler yapmasına izin vermeyi hiç düşünmediğim tamamen platonik banyo deneyiminden sonra Raksh birkaç saatliğine ortadan kayboldu. Yeniden ortaya çıktığında, elinde şaşırtıcı giysilerden oluşan bir paket vardı.

"Bunları nereden *buldun*?" Kirpi tüyünden yapılmış gibi görünen kapüşonlu bir pelerine hayretle bakarak sordum - eğer kirpi elmastan yapılmış olsaydı. Parlak menekşe yapraklarından dokunmuş bir tunik, deniz ipeğinden bir peştemalin altına katlanmıştı.

"Onları çaldım." Benim dikkatli bakışlarım karşısında Raksh omuz silkti. "Merak etme. Bu giysilerin sahipleri izimizi bulmadan önce mahkeme kesinlikle Sokotra'dan çıkmamıza yardım edecek ya da bizi idam edecektir."

"Sen son derece güven vermeyen , bunu biliyor musun?" Ama yine de çalıntı giysileri giydim.

Gecikmek istemiyordum ama Raksh daha güçlü olursam daha iyi bir dava sunacağıma ikna olmuş görünüyordu ve bu yüzden kendimi dinlenmeye zorladım, sadece uzuvlarımı esnetmek ve serin alacakaranlıkta yürüyüş yapmak için hareket ettim. Mümkün olduğunca çok yedim ve içtim. Su tatlıydı ve yiyecekler besleyici olsa da tuhaftı - parlak turuncu hindistancevizleri etli, ağır şeylerdi; ayna gibi pulları olan tombul balıkların eti beni titretiyordu; ve gece yarısı rengindeki meyveler ağızımda çatırdıyordu. Raksh kıpır kıpır, tırtıklı yaprakları olan bir bitkiden bir çeşit merhem yaptı ve cildime sürdü. Tek bir öğleden sonra güneş yanıklarım geçti ve yaralarım kabuk . Kötü durumdaki dizim bile ... şey, yeni gibi iyi değildi ama sanki on yıl boyunca çektiğim sıkıntılar sorunlu eklemimden çıkarılmış gibiydi.

O akşam ateşin yanında otururken, "Böyle bir bitkiyle insan dünyasında mucizeler ," diye düşündüm.

"Mahkemenin böyle konuştuğunuzu duymadığından emin olsanız iyi olur. Tam da bu tür bir senaryodan kaçınmak istiyorlar."

"Büyülü araçlar sayesinde gelişen insanlar mı?"

"Kesinlikle." Raksh bir hindistan cevizi kabuğu püresi uzattı. "Ye."

Berbat kokuyordu ve tadı metalikti ama şikâyet etmeden yedim. Denizde geçirdiğim günlerden sonra, muhtemelen hayatımın sonuna kadar şikâyet etmeden yiyeceğim. "Başka var mı?"

"Hayır. Ve bu hızla yemeye devam ederseniz, tüm adayı açlıktan öldüreceksiniz."

Püreyi mideye indirdim ve bir kenara koydum. Sanırım çok , midem dünyanın en şiddetli büyüme atağını geçiren bir gencin dipsiz kuyusu gibi hissediyordu.

"Şu su ağaçlarından hiç gördün mü?" Ben sordum. "Beyaz çiçekleri ve fincan gibi yaprakları olanı?"

"ama bunun pek bir anlamı yok. Bitkiler de dahil olmak üzere her şey burada kendi başına hareket etme eğilimindedir."

Elbette vardı. Bacaklarımı uzattım, kaba siyah kılların altındaki tanıdık yara izlerini ve solan morlukları inceledim. Her zaman güçlüydüm, kaslı uzuvlarım emek dolu bir hayatın kanıtıydı. Ama bu şekilde değil. Bir iblisin burnunu kırabilecek ya da yanlışlıkla bir ağacı devirebilecek kadar değil. Bu güç fiziksel acılarımı silmedi ama yine de azalttı. Kendimi ateşli bir boğa yavrusu gibi hissediyordum, hasta ama yine de yok etme kapasitesine sahip, bedenim tuhaf bir şekilde yabancı geliyordu.

"Ve sen hiç böyle bir şey duymadın mı? Suyu, zaten vahşi olan bir insan kadına

daha etkili şiddet uygulamak için mi? Hayır, sana onlarca kez söyledim. Size ne olduğunu bilmiyorum. Bitkiden ya da bu kıyıları vurma eyleminden kaynaklanmış olabilir." Raksh ateşin üzerinde kızaran bir çift kuşu aldı. "Her iki durumda da memnun olacağını düşünüyorum. Daha etkili bir şekilde şiddet uyguluyor olman Falco'nun beni köleleştirmesini engelleme ihtimalini artırıyor. Ve bilirsin, mürettebatına kötü şeyler yapmasını ya da her neyse," diye ekledi ona ters ters baktığımda.

Bana uzattığı kuşları aldım ve dişlerimle parçaladım. Sanırım haklı olduğu bir nokta vardı: Mürettebatımı kurtarmama ve Falco'nun kızımın kölesi yapmasını engellememe yardımcı olacak her türlü gelişmeyi memnuniyetle karşılardım. Ama artık Raksh'a zarar verebileceğime göre ...

"Beni neden öldürmedin?" Haftalar önce merak ettiğim soruyu nihayet dile getirerek sordum. "Sokotra'da, 'bağımızı koparmaya' bu kadar kararlıyken mi?"

"Kan görmekten hoşlanmıyorum."

"Oh, siktir . Bu iyi bir yalan bile değil."

Raksh gözlerini devirdi. "*Peki*. Bir zamanlar senin evlilik sözleşmene benzer bir anlaşma yapmayı denemiştım, tamam mı? Çok, çok uzun zaman önceydi ama kâğıt sözleşmelerden ziyade dokuma tezgâhlarını değış tokuş etmek ve bir fiçı sıcak biranın etrafında dolaşmakla ilgiliydi."

"Ne hakkındaydı?"

"O kısım önemli değil," dedi kayıtsızca. "Seninle benim gibi, eş gibiydik ve aramızdaki bağ beni oldukça güçlü kılıyordu. Ama aynı zamanda gençtim ve görevleri tamamlama konusunda her zaman en ...özenli kişi değildim. Mesele şu ki, eşim de dahil olmak üzere tüm köyü ölümcül bir şekilde zehirleyen ve yanlışlıkla onları öldüren bir demleme olayı neredeyse beni yok etti. Yüzyıllardır büyü yok." Raksh

ürperdi. "Kendimi hayalet gibi hissetmeyi bırakana *kadar* çok fazla kalp yemek zorunda kaldım. Bu gerçekten çok sıkıntılıydı."

Ağzımı açıp kapadım. "Açık olmak gerekirse... beni öldürmemenizin tek nedeni -şu anda *hayatta olmamanın* tek nedeni- son eşinizi yanlışlıkla kötü bir bira ile öldürmeniz ve bunun *sizi* güçsüz bırakması mı?"

"Evet." Raksh ormandan topladığı tüylü, mor bir kavunu aldı, ikiye böldü ve hâlâ titreyen içini höpürdeterek çıkardı. "Yine de sanırım sonunda işe yaradı."

"Peki bu nasıl?" Kendimi hafif baygın hissederek sordum.

"Çünkü seni öldürmediğime memnunum. Çünkü itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, ilk tanıştığımız gece söylediklerimde hâlâ ciddiymim: Hırsların bir şölen, Amina al-Sirafi ve seni bir efsane yapmaktan başka hiçbir şeyden zevk almam." Bağlanmamış bir tutam saç, iplik eğiren bir iplikçi gibi parmağının etrafında döndürdü. "Ben bunu yapmak için yaratıldım ve çok uzun zamandır böyle bir fırsatım olmamıştı."

Sesinde hiç kurnazlık yoktu. Raksh buraya geldiğimizden beri henüz insan formuna geçmemişti ve onu şu anki haliyle görmek sinir bozucuydu: ay ışığı dişlerinin üzerinde parıltıyor, kalbi boynunda atıyordu.

Sahile vuran dalgalar ve deniz havasının kokusuyla, birden kendimi onunla tanıştığım gece, her şeyin ters gitmesinden önceki gece gibi .

Ama yanlış gitmişti.

"Peki neden bana *ihanet* ettin?" Sesimdeki acıyı zar zor gizleyerek sordum. "Benim yanımda kalabilirdin, o efsanevi maceraları yaşayabilirdik! Asif'in peşinden giderek bunu mahveden sendin."

Hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Bundan daha karmaşık bir durum." "Nasıl *karmaşık*-"

Raksh sözümü kesmek için elini kaldırdı. "Bunların hiçbirini anlayacağından değil ama eğer konu deneyelim. Birincisi, ben her zaman seni avlayacaktım. Bu anlaşmanın bir parçasıydı, teknenize ayak basmadan önce bunu açıkça belirtmiştim. Sana şans verdim ve karşılığında hırsından beslendim, varlığım seni daha başarılı yaptıkça bu hırs ikimizin de yararına olacaktı. Birlikte geçirdiğimiz zaman kısa olsa da keyif aldım. Sen ve mürettebatınla onlarca yıl denizlerde yolculuk etmekten mutluluk duyardım."

"yemin ettiğin ekip," diye hatırlattım ona. "Sonunda hepsiyle anlaşma yaptığını biliyorum."

"Ne diyebilirim ki? Arkadaşların hayal ettiğimden çok daha etkileyiciydi. Ama *anlaşma yapmadılar*. Doğru düzgün değillerdi. Seninle yaptığım gibi değil. Asif'le yapmakta olduğum gibi değil."

"Demek onun peşinden gittin."

Raksh dudak büktü. "Yanlış anladınız. Ailesinin tarihini bilen tek El-Hilli Dünya değil. Asif belki yavrusunun bilimsel dürtülerine sahip değildi ama onun hırsına sahipti. Ve görünmeyene olan aşinalığı, benim görüldüğüm gibi hevesli bir denizci olmadığımı anlamasına yetmişti. *Bana* yaklaştı. Bana ailesinin mantıksız beklentileri olduğunu ve çok az tanıdığı karısının onu ve çocuklarını terk ettiği için kendisini asla affetmeyeceğinden korktuğunu söyledi. Bu yüzden onlara şık bir şekilde dönmek istedi. Hepinizi hayatınızı değiştirecek bir sonuca, *önemli* bir keşfe götürmekten sorumlu olmak ve ailesine bir sultandan daha zengin ve bir azizden daha çok hayran olarak dönmek istiyordu."

Oh, Asif. . . Keşke Raksh'ın sözlerini inkâr edebilseydim ama hayalperest, saf arkadaşımın böyle konuştuğunu o kadar kolay hayal edebiliyordum ki. Asif çok gençti, etkilemeye çok hevesliydi. "Ne dedin sen?"

"Amina, sence böyle bir gücüm olsaydı beni Maldivler'de bir gemiye bindirilmek için yalvarırken bulur muydun? Ona güldüm. 'Elbette, sana yaldızlı bir kraliyet hazinesi ve unutulmuş sihirli tedaviler mağarası bulacağım. Tek bedeli ruhun olur' dedim. Bu bir şakaydı." Raksh omuz silkti. "O da evet dedi."

Bir şaka. Asif bir iblisin şakası yüzünden kendini mahkum etmişti. İnsan ve büyü alemleri arasında daha keskin bir güç eşitsizliği görmüş olsaydım

...

"Onu çevirebilirdin," diye tersledim, öfkemi kontrol edemiyordum. "Ona bunun bir şaka *olduğunu* söyleyebilirdin!"

Raksh başını salladı. "İnkâr edemeyeceğim bazı açlıklarım var. Ben buyum. Evet dediği an ikimizi de mühürledi. Pişman olduğum bir şey varsa, o da anlaşmamızı tamamlarken daha aceleci davranmamış olmamdır. Bunu yapmak onun hayatını koruyabilirdi ve öyle olmasaydı bile, öldüğünde ruhunun boşa gittiğini görmektense onu düzgün bir şekilde alabilirdim." Raksh fincanından bir yudum aldı. "Karmaşık bir sondu."

Dağınık bir son. Buna böyle mi diyorsunuz? Asif'in ruhu varoluştan silinirken annesi ve Tanrı'nın affı için feryat ettiğini hatırladım,

Asla göremeyeceğim bir boşluk tarafından tüketildim. "Yani ortak olduğun insanları incittiğin için gerçekten hiç pişmanlık duymuyor musun?"

"Ne zarar peşindeyim ne de bundan zevk alıyorum. Ama ben hırslı bir yaratığım ve bu nadiren kansız olur."

"O zaman sen bir iblissin."

Raksh fincanını yere bıraktı. "Bu senin sözün. Sen-"

"Evet, evet, bana öyle söylendi. Halkımın senin için kullandığı bir kelime yok. Ama benim oturduğum yerden, *iblis* yeterince iyi uyuyor."

Uzun bir süre bana baktı, ürkütücü gözleri bir köpekbalığınıninki gibi kararmış ve nüfuz edilemez hale gelmişti. "Su kavramı olmayan bir insana ne derdin?"

Soru karşısında şaşkına dönmüş bir halde ayağa kalktım. "Ne demek istiyorsunuz?" "Bir an için su kavramı olmayan bir halk hayal edin.

Hayır.

Bırakın uçsuz bucaksız okyanusları, sıvı ya da yağmurdan bile anlamam. Mesleğinizi anlatmaya nasıl başlarsınız? Nasıl yelken açtığınızı? Seyahat ettiğiniz akıntıları? Okyanusun bütün bir ticaret ve ulaşım dünyasını, *sizi siz* yapan hikâyeleri ve diasporaları nasıl yarattığını? Yüzyıllar boyunca işe yaramaz karşılaştırmalar yapar mıydınız? Yoksa size 'inek' demeye devam ettiklerinde sonunda pes edip 'Evet, bu işe yarar' mı derdiniz?"

Bu garip bir benzetmeydi, sanırım kusurlu bir benzetmeydi, ama benimle yanımdaki yaratık arasında çok daha büyük bir uçurum olduğunu ima ediyordu.

"Bir zamanlar senin için bir kelime olmalıydı," diye karşı çıktım. "Bir isim. Seni çağırdığımız bir şey."

"Vardı. Irkınız en ilkel salları bile inşa etmeden önce unutulmuş bir dilde." Raksh'ın sesi aniden yorgun çıkmıştı. "Onu bırak, Amina. Seninki bunca yüzyıldan sonra kavrayışta çığır açacak bir zihin değil."

Tipik Raksh tarzında hiçbir şey açıklamayan ve ne kadar farklı olduğumuzu daha iyi anlamamı sağlayan bir konuşmaydı.

Ancak aramızda benim sevdiğim ama onun bilmediği bir köprü *vardı*. Bir zamanlar Marjana'nın mirasını inkâr etmek daha kolaydı, ancak şimdi bu kaçınmanın kızımı riske atmasından korkuyordum. Bu sözde nifak ruhları hakkında bilmediğim başka ne vardı?

"O zaman bana akrabalarından bahset," diye ısrar ettim. "Birlikte olduğumuz süre boyunca bir ailen olduğundan hiç bahsetmedin."

Raksh sert bir kahkaha attı. "*Aile* insani bir kavramdır."

"Ama onlara kuzen dedin," diye . "Akraba. Ve kesinlikle bebeklerin nifak ruhları bir yerlerden geliyor. Bir anne babanız olmalı ya da-

"Ne yaptığını biliyorum." Raksh bana öyle şüpheli bir bakış fırlattı ki kalbim duracak gibi oldu. "Beni tekrar tuzağa düşürmek istersen diye zayıf noktalarımı yokluyorsun. Nefesini boşa harcama; akrabalarım benim için bir hiç."

Kaba yanıt damarlarıma buz dolmasına neden oldu. "Bana bir şey olmaz", zarar dilerim" anlamına gelmiyordu ama Marjana'nın yararına olarak yorumlanabilecek herhangi bir şeyden çok bu duyguya yakın .

Şu anda tek müttefikin olarak bu yaratıkla sıkışmış durumdasın. İşleri daha da kötüleştirmeye gerek yok. Konuyu hızla değiştirdim. "O zaman bana dilekçe vermemiz gereken şu ada mahkemesinden bahset. Bir isimleri var mı?"

Raksh kaşlarını bir kez daha çattı ama cevap verdi. "Sana anlatmalarına izin vermen daha iyi olur. Onların zihnindeki büyülü dünya hakkında ne kadar az şey bilersen o kadar iyi olur."

"Adı unutulacak kadar eski olan ilkel bir kaos ruhuyla kelimenin tam anlamıyla evliyim."

"Ve mahkemenin bunu bilmesine gerek yok. Hikâyemiz Falco'nun bizi kandırarak ona yardım ettirdiği ve tek istediğimizin geri dönüp onu durdurmak olduğu şeklinde olacak." Raksh adanın kalbindeki eğimli zümrüt tepeyi işaret etti. Dantelli otlarla örtülü bir sütun gibi dik bir taş plato, ormandan yukarı doğru çıkıyordu, o kadar yüksekti ki bulutların içinde eriyordu. "Onlar havanın yaratıkları, bu yüzden onlara gidebildiğimiz kadar yükseğe gideceğiz."

Ölümcül derecede yüksek oluşumu görünce midem bulandı. Elbette yüksek bir yer olmalıydı. "Buna tırmanamam."

"Buna gerek kalmayacak. Dikkatlerini çektiğimizde bize gelecekler." Kendinden emin sözlerine rağmen Raksh'ta bir korku izi vardı. "İyi uykular karıcığım. Önümüzde büyük bir macera var."

Bölüm 27

Ertesi gün erken uyandım ve şafaktan sonra yola çıktım. "Yargılayıcı doğaüstü yaratıklara karşı başarılı bir dilekçe" için hangi duayı seçeceğimden emin olmasam da her zamankinden daha fazla niyetle fecr duasını okudum. Çalıntı büyülü giysiler içinde kendimi tuhaf ve biraz da gülünç hissediyordum, kendi harap giysilerim ayak sargılarına indirgenmişti ve tek silahım hançerim ve yonttuğum kaba bir mızraktı. Ama artık kan kusmuyordum ve kumun üzerinde topallamıyordum, yani en azından bu benim için geçerliydi.

Nemli bir gündü ama ormandaki hava serindi ve adanın kalbine doğru ilerledikçe daha da kuruyordu. Ağaçlar burada o kadar sıkı ki, gölgelikleri gökyüzünü kapatıyordu, tek ışık ara sıra kasveti delen tozlu şafttı. Zemin yumuşak ve balçıklıydı, buram buram hayat kokuyordu. Birden fazla kez, tabak büyüklüğündeki gelinciklerin ve dişli eğrelti otlarının arasında yer alan fildişi çiçekli su ağacını bir anlığına gördüğümü sandım ama ne zaman dönüp baksam kayboluyordu.

Ormanda yaptığım ilk uçuşun aksine, şaşırtıcı derecede sessizdi. Başlangıçta büyük bir kuş cıvıltısı kakofonisi bizi karşılamıştı ama kısa sürede sessizliğe gömüldü; etrafta cıvıldaşan ve yavrularını tımar eden çok kuyruklu bir uçan tilki grubu hızla uzaklaştı. Gözlerin ağırlığını hissettim, karanlık çalılıklardan ve budaklı dallardan ara sıra parıltılarını yakaladım ama yine de hiçbir şey yaklaşmadı, hava bir idamdan önceki uzun anlar gibi gerginlikle ağırlaştı.

"Her şey nerede?" Yosun kaplı bir kayanın üzerinden tırmanırken sordum. Zemin yukarı doğru eğim kazanmaya başlamıştı.

"Muhtemelen saklanıyorlar. Biz buraya ait değiliz ve ait olan her şey de saray yabancıları hissettiğinde ne olacağını iyi bilir." Raksh, bir bıçakla

pençeleriyle kalın bir sarmaşık. "Endişelenme. Eminim çok geçmeden ..."

Nefesi havayı bulandırırken sözünü kesti. Omzumun üzerinden soğuk bir rüzgâr geçti ve tüylerimi diken diken etti. Etrafımızı saran zümrüt rengi eğrelti otlarının üzerinde sarmal şeklinde kırağı çizgileri beliriyor, esintiyle sallanan eğrelti otları aniden donuyordu.

"Onlar mı?" Saçlarımı örtmek için kapüşonumu yukarı çekerek fısıldadım. Elmas dikenler rüzgârda hışırdadı ve ince bir buz tabakası yosunlu kayaların üzerinden hızla geçerek nemli siyah ağaç gövdelerini sanki her şey ince bir tülbentle kaplanmış gibi gümüşleştirdi.

"Evet." Raksh yutkundu. "Saygıdeğer kişiler!" diye seslendi, sesini düşündüğümünden daha kibar çıkararak. "Yalnızlık ve uyum . Arıyoruz-"

Ama Raksh ne istediğimizi söyleyemedi. Çünkü daha açıklamaya başlamadan hava bizi ele geçirdi.

Ağaçlardan, yerden, aniden gümüş grisi kesilen gökyüzünden uğuldayarak ve girdaba dönüşerek beni ayaklarımdan çekip çömlekçi çarkı gibi döndürdü. Ormanda dönen buz, toprak ve enkaz yüzünden gözlerim kamaşmıştı, Raksh'ı zar zor görebiliyordum ama öfke feryadı onun da kapana kısıldığını gösteriyordu. Hareket vardı; girdap ormanda hızla ilerliyor gibiydi. Uzaktaki ağaçlara ve taşlık bir ovaya gözüm takıldı. Mavi deniz parçaları ve ayaklarımdan *çok çok* altında olan bir zemin.

Ve sonra her şey bitti. Huni bulutu ölü yapraklar ve dallardan oluşan bir patlamayla yok oldu ve beni soğuk bir taş zemine bıraktı. Öfkeli ciyaklamalar duydum ve bulanık kireç yeşili bir yaratığın kovalandığını gördüğüme yemin edebilirdim ama lanetli olduğum için kötü dizimin üzerine düşmüştüm ve acının sarsıntısı dikkatimi dağıtmıştı. Bolca küfrederek cenin pozisyonuna geçtim ve bir sis havuzunun içine yüzüstü düşmüş olan Raksh'a çarptım.

"Ah!" Bir iniltiyle beni itti. "*Sakıncası* var mı?"

Hâlâ başım dönüyordu, kusmamak için kendimi zor tutarak oturmak için hareket ettim. Yere indiğimde kaya gibi sert olan altımdaki zemin aniden yumuşadı ve kayarak sanki asılı bir ağın üzerinde oturuyormuşum gibi hissetmeme neden oldu. Etrafıma bakındım, yönümü bulmaya çalıştım ama şansım yaver gitmedi. Orman gitmiş, yerini etrafımızda sürüklenen buz gibi sisler almıştı; narin beyaz tanecikler tenime hafifçe düşüyordu.

Avuçlarımda eriyen *kar* tanelerine bakarken *kar* olduğunu fark ettim. Hayatımda sadece bir kez kar görmüştüm, o çocukluğumda dağlarda yaptığım bir gezide.

Jabal Shams. Yine de bu kar doğru görünmüyordu. Arkasında hiç su bırakmadan erimişti ve hava çok kuru, doğal olamayacak kadar ... canlıydı. Rüzgâr sanki dans ediyormuşçasına farklı yönlerden esiyor, mücevher rengindeki yaprakları ve kar tanelerini . Sisli oda uçsuz bucaksız olsa da, sanki bir yaratılış masalından fırlamış bir ağacın kalbine düşmüşüz gibi, abanoz ve maun gibi parıldayan devasa dallar tepemizde yükseliyordu.

Kirpiklerimi gıdıklayan karla başımı kaldırıp baktığımda bir hareket gördüm. Karmakarışık dalların arasından tırmanan ve havada gölgemsi, kıvrak bedenler. Gece gökyüzüne bakmak gibiydi, ne kadar uzun bakarsanız o kadar çok yıldız belirliyordu. Yaratıklar benden çok daha büyük görünmüyordu, ara sıra pullu derileri ve göz kamaştırıcı kanatlarının parıltısıyla yanıp sönüyorlardı.

"Raksh," diye fısıldadım. "Bunlar-"

Yükseklerden gelen bir cıvıltı sorumu böldü; vızıldayan çekirge sürüsü ile ciyaklayan kuş sürüsünün karışımı gibi tüyler ürpertici bir ses. Yaratıklar iniyor, tünüyor ve sanki daha iyi bir manzara için yerleşmiş gibi dallar boyunca zıplıyorlardı. Kolaylıkla yüzlercesi etrafta uçuşuyor, ısıltılı soluk gözleriyle bize bakıyordu. Bakışlarının ağırlığı ve gölgelik alanın ne kadar yüksek olduğunu daha net görebilmek arasında kendimi yutulmak üzere olan bir böcek gibi hissettim.

"Bahsettiğiniz mahkeme bu mu?" Raksh ve ben yavaşça ayağa kalkarken nefesimin altında sordum. Yaratıkların hepsi uçma yeteneğine sahip görünüyordu ama başka türlü çeşitlilik gösteriyorlardı. Bazıları devasa yusufçukların kanatlarına ve ısıltılı hortumlarına sahipken, diğerleri parlak mavi ve sarı insansı yüzleri dışında çoğunlukla papağandı.

"Öyle." Raksh boğulur gibi bir ses çıkardı. "Yere bakmamanızı tavsiye edebilir miyim?"

Hemen aşağıya baktım ve gerçekte zemin olmadığını *fark ettim*. Saydam sis ve çok uzaktaki topraktan başka bir şey yoktu ve bunu fark eder etmez yanılsama zayıfladı. Ayaklarımın altındaki her neyse süngerimsi bir hal aldı ve telaşlı bir çılgılla ayak bileklerime kadar battım.

Yeni ve çok yorgun bir ses, Mekke'de eğitim görmüş bir din adamınınkinden daha keskin bir Arapça ile "*Buraya* bakın," dedi. "İsim?"

Çılgınca yukarı baktım. Kuş insanlardan biri başımın hemen üstündeki tarçın rengi bir dala tünemek için düşmüştü. Bazı insani özelliklere sahip olsa da bana hemen bir palmye güvercinini hatırlattı; yuvarlak başı pembe beyazdı ve benekli tüyleri boynunu çevreliyordu. Büyük, oldukça

Sempatik olmayan, yavru gözleri yüzünün yanlarına oturmuş, gagaya benzeyen burnunu çerçeveliyordu.

"Ne-ne?" Kekeledim.

Bir iç geçirdi, eğer kuşlar iç geçirebilseydi. Sanırım neden olmasın ... zaten Arapça konuşuyorlardı. "*İsminiz. Nedir?*" Bir çift mavi-gri kanatlı kolunu salladı ve bir parşömen ile yazı kalemi aldı. "Kayıtlarımız için ihtiyacımız var."

Kayıtları var mıydı? "I . . . Amina," demeyi başardım. "Doğum yeri ve element bileşimi?"

Ne? "Sur'da doğdum ama-"

"O bir insan," diye araya girdi Raksh. "*Belli ki.*"

"Tanıklığınıza gerek görülmemiştir," dedi kuş kadın sertçe. "Hiçbir peri'nin senin gibi bir yaratığa ayıracak zamanı yok."

Peri mi? Onlar bu muydu? Kuş formlarına tekrar baktım, manzara, olağanüstü güzellikteki nazik kanatlı kızlarla ilgili duyduğum masallarla çatışıyordu. "Doğru söylüyor," dedim çabucak. "Ben insanım."

Peri şüpheyle başını eğdi. "Emin misiniz? İnsanların senin boyunda olduğunu sanmıyordum. Soyunuzda devler olma ihtimali var mı? Nefilim olabilir mi?"

Tanrım, burada bile bedenim mi yargılanıyordu? Ve Nephilim de neyin nesiydi? "Eminim," dedim sertçe.

Bir not aldı. "Mükemmel. İkisinden de bir iz taşısaydınız, durumunuz karmaşık olabilirdi. Tamamen insan olduğunuz için durum çok daha basit: İnsanların buraya girmesine izin verilmiyor. Canlı olarak ayrılmalarına da izin verilmiyor. Çıkarılma yönteminiz-"

"Bekle!" Yalvardım. "Beni çıkarmadan önce . . . beni çıkarmadan önce, dinlemeniz için yalvarıyorum. Arkadaşım sizden büyülü dünya ile benim dünyam arasındaki dengeyi korumakla görevli asil ve onurlu bir ırk olarak bahsetti. Eğer gerçek niyetiniz buysa, söylediklerimi duymak isteyeceğinize inanıyorum."

"Dilekçe verme hakkı var, değil mi?" Raksh meydan okudu, belli ki kendisine çenesini kapatmasının söylenmesini umursamıyordu. "Gizemli kurallarınız hakkında yeterince bilgim var, onun davasını dinlemeden kendinizi daha aşağı bir varlıktan kolayca uzaklaştıramazsınız."

Peri, sanki onu daha önemli konulardan alıkoyuyormuşuz gibi gürültülü bir şekilde nefes verdi. "Devam et o zaman."

Hiç vakit kaybetmedim. "Adanıza ne kendi özgür irademle ne de halkınıza karşı kötü bir niyetle geldim. Arkadaşım ve ben kaçırıldık.

ve başka bir insanın, büyüye erişmeyi ve halkıma yıkım getirmeyi uman acımasız bir suçlunun hizmetine girmeye zorlandı. *Tüm* insanlara. Yüce Tanrı'ya meydan okumaktan bahsediyor!"

Peri etkilenmiş görünmüyordu. "Çok sayıda insan benzer sanrılara kapıldı. Diğerleri gibi o da başarısız olacak."

"Ama o insanların pek çoğu bir maridi zapt etmeyi başaramadı," diye üsteledi Raksh. "Bu adam bir tanesini kan büyüyle bağladı."

"Yaratıcı'ya bir ölümlü meydan okuyamaz," diye cevap verdi peri açıkça. "Ve bu insanın dünyevi alemde ne yaptığı bizi ilgilendirmez."

Biz karışmıyoruz."

"Peki ya *doğüstü* yöntemler kullanırsa?" diye sordum. "Saba'nın Ay'ını elde etme sürecinde. Şüphesiz güçlü bir ay yönüne sahip olmak sizin endişe alanınıza daha yakın."

Peri şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Saba'nın Ay'ı mı?" Yukarıda dizilmiş arkadaşlarına baktı. "Bu neden tanıdık geliyor?"

İşıltılı eşek arısı gözleriyle papağan kırmızısı bir peri yanındaki dala düştü. "Çünkü Saba'nın Ay'ı listelenmiş Sınır Aşımlarımızdan biridir. Krallığı bahşetmek için kullanılabilir."

"Hayır," diye ciyakladı üçüncü bir peri gölgelerden. "Altın Post'tan bahsediyorsun. Saba'nın Ayı, inci şeklini alan Sınır Aşımı'dır. İnsanlar hastalıkları iyileştirmek için onu yalarlar."

"Aptal olma," diye düzeltti dördüncü bir peri. "Ölümlüler vahşidir. İnci yemezler, takarlar. *Sen* Semerkant'ın Elması'nı tarif *ediyorsun*."

"*Hepiniz* yanılıyorsunuz," dedi Raksh bıkkınlıkla. "Saba'nın Ay'ı, Bilqis'in ay ruhu al-Dabaran'ı hapsettiği havzadır. Ay onun menzilineyken ya da diğer ay sapmaları sırasında, örneğin *önümüzdeki hafta* gerçekleşecek olan tutulma sırasında, havzanın suyundaki yansımalarına bakan *herkes* uyumsuzluğun tüm yönlerini kontrol edebilir. Tanıdık geldi mi?"

Başımın üstündeki dalda duran iki peris, bir anda ortaya çıkan, gökkuşağı gibi parıldayan ve bir kenara bırakılır bırakılmaz kaybolan bir yığın sedefli parşömeni karıştırıyordu.

"Ah, evet, burada," dedi güvercin peri. "Saba'nın Ayı. Bu daha yeni bir Sınır Aşımı, düşük ila önemsiz risk olarak sınıflandırılmış."

"*Düşük ya da önemsiz risk mi?*" İnanamayarak tekrarladım.

"Gerçekten de öyle." Peri ince dudaklarını büzerek parşömeni taradı. "Saba'nın Ay'ı, insanlar arasında büyük bir kargaşa yaratma kapasitesine sahip."

ölümlüler, ancak burada kan dökmenin tipik olarak insan şiddetinin standart parametrelerine girdiğini söylüyor."

"*Oh.*" Diğer peri heyecanla çingırdadı. "Eğer korktukları bu insan gerçekten bu kadar dengesizse, onun kaosunun sonunda el-Dabaran ile onu hapseden gemi arasındaki bağı koparmaya yetebileceği akla yatkın değil mi? Bu ideal olurdu."

"Sadece umut edebiliriz," dedi diğer peri ciddiyetle. "Bu her şeyi doğal düzenine geri döndürecektir."

Nefesim kesildi. "Peki ya çok sayıda masum öldürülürse 'her şeyi doğal düzenine kavuşturmak' mı?"

"Dediğim gibi, şiddetin standart parametreler dahilinde olacağına inanıyoruz." Peri sonunda parşömenlerinden başını kaldırıp bana . "Müdahale talebiniz reddedildi."

Şok içinde ağzım açık kaldı. "Yani bu mı?"

"Hayır, elbette değil," dedi işgüzar bir kayıtsızlıkla. "Hâlâ uzaklaştırılmanızla ilgili bir sorun var. *Sizinki*" -gözlerini Raksh'a dikti- "daha karmaşık, ama insanınki basit bir durum. Dediğim gibi, ölümlülerin bu ada hakkında bilgi sahibi olmalarına, adada yaşamalarına ya da adayı canlı terk etmelerine izin verilmiyor. Bu nedenle ..." Pençeli bir elini kaldırdı.

Altımdaki zemin yok oldu.

Bölüm 28

Her şey o kadar hızlı oldu ki çığlık atacak zamanım bile olmadı. Bir an bir grup kendini beğenmiş kanatlı insana türümün öldürülmeme hakkı olduğunu savunuyordum, bir an sonra altımdaki zemin açıldı ve ölüme doğru düşüyordum.

Havada çılgınca yuvarlandım. Yer o kadar uzaktı ki tüm adayı görebiliyordum: beyaz kum ve deniz mavisi okyanusla çevrili puslu taş dağlar ve yemyeşil orman. Bir kuş sürüsünden daha yüksekteydim, bir insanın olabileceğinden yüksekteydim. Hatırlayacağınız üzere, çok yakın ve şüphesiz acı verici ölümüne düşüyor olmasaydım, bu olağanüstü ve güzel olurdu. Şimdi çığlık atıyordum, oldukça yüksek sesle.

Gözümün köşesinde yeşil bir bulanıklık vardı ve büyük bir şey bana çarptı.

Hayır, bana çarpmadı, beni *yakaladı*. Bir an için ikimiz de düşüyorduk, tüylü kollar beni sıkıca tutuyordu. Sonra kısa bir süre havada savrulduktan sonra bu kez bir çift güçlü pençe ayak tarafından tekrar yakalandım.

"Dayan!" diye bağırdı yaratık -başka bir peri-.

Peri beni uçurarak devasa bir ağaca götürdü ve patlıcanlarla dolu dallardan ve sarmaşıklardan oluşan bir terasa bıraktı. Hemen bıçağıma davrandım ve yaratık yanıma indiğinde ona doğru döndüm.

"Oh!" Peri kanatlarını karıştırarak geri sıçradı. "Affet beni! Ölümüne düşmek istemediğini sanmıştım."

"Tabii ki ölüme düşmek istemezdim!" Tüm vücudum titreyerek bağırdım.

Peri bana şaşkın bir bakış attı. O da diğerleri kadar , kuş ve böcek karışımı bir şeydi. Kanatları göz kamaştırıcı bir kireç yeşiliydi, soluk teninin gri tonu ve tuhaf bir şekilde renksiz gözleriyle karşılaştırıldığında daha da dikkat çekiciydi. Gümüş pullar, kabarık, tüysüz kafa derisinin üzerinde iz bırakıyor, tüyler uzun, sivri kulaklarının etrafında bir sorguç gibi büyüyordu.

"O zaman neden bana silah sallıyorsun?" Kaşlarını çatı. "Sen. . . bunu bana mı teklif ediyorsun? Karşılık beklemiyorum, yine de insan geleneklerini rencide etmek istemem."

"Onu sana sallıyorum çünkü tüylü kuzenlerinden bir grup az önce beni öldürmeye çalıştı! Pardon, *kaldırın* beni." Belki de hayatımı kurtaran peri ile hayatımı sonlandırmaya çalışanları aynı kefeye koymak adil değildi ama kibar olamayacak kadar heyecanlıydım.

"Sizi kaldırmak mı?" diye tekrarladı, sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Bunu yapan mahkeme miydi? Neden?"

Ölüme ne kadar yaklaştığımı fark ettiğimde soruyu zar zor duyarak ürperdim -yine- üzerime yıkıldı. Tanrım, eve gitmek istiyordum. Bunun korkunç bir kâbustan başka bir şey olmamasını istiyordum. Dişlerim öyle şiddetli gıcırıyordu ki canım acıyordu ve gözlerimi sıkarak nefes almaya çalışıyordum.

"Evladım, neden oturmuyorsun?" Peri bileğime serin bir el koydu ve ben onun dokunuşuyla sıçradım. "Büyük bir şok geçirdin."

Gözlerimi açtığımda peri'nin beni terasta volta atmaktan alıkoyduğunu fark ettim. "Evet," diye mırıldandım. "Otmak kulağa hoş geliyor."

Peri beni yosun kaplı bir tüneğe yönlendirdi ve ayağımın beceriksiz bir tekmesiyle sarmaşıkların yarısını devirerek yere yığıldım.

"Çay alır mısınız?" diye sordu kibarca, düşen yapraklara aldırmadan.

"Ne alır mıyım?"

"Çay?"

Gözlerimi kırptım. "Çay nedir?"

Peri gagaya benzeyen burnunu kırıştırdı. "Ah, bazen evimden ne kadar uzakta olduğumu unutuyorum. Çay bir içecektir, harikulade bir içecektir. Kuşkusuz bir ya da iki yüzyıl sonra dünyanın bu bölgesine de gelecek ama ben size erken bir tadımlık vereyim."

Parmaklarını şıklattı ve ince bakır bir ibrik ile iki cam fincan havadan belirdi. Peri fincanlara karabiber, topuz ve bir tür çimenli madde aromasıyla zengin, dumanı tüten bir sıvı döktü ve cam küreleri soluk bir altın yeşiline çevirdi. Bir tanesini yavaşça çözdü

Sıkıntı içinde ileri geri sallanırken ellerimi dizlerime doladığım yerden çıkardım ve sıcak bardağı avucuma yerleştirdim.

Çay her neyse nefis kokuyordu ama içmek için hiçbir hamle yapmadım. "Bunların hiçbirisi gerçek olamaz," diye fısıldadım, yarı hayretle, yarı umutsuzlukla.

"Ben de bazen böyle hissediyorum," dedi peri, fincanından bir yudum alarak. "Şimdi bana gökyüzüne fırlatılmanıza neyin yol açtığını anlatır mısınız?"

Anında daha temkinli oldum. "Neden?"

"Belki size daha fazla yardımcı olabilirim."

Perilerle olan önceki deneyimlerim beni iyimser bırakmamıştı ama şansımı denedim. "Beni buradan uçurabilirsin. Bir ada var. Sokotra. Gerçekten çok güzel bir yer."

Ama gözleri karardı. "Korkarım yapamam. Seni ortadan kaldırma kararlarına doğrudan karşı çıksaydım, ikimiz de gözden kaybolmadan ölmüş olurduk."

"Seni öldürecekler mi? Sadece gitmeme yardım ettiğin için mi?" Perilerin tuhaf kuralları ne olursa olsun, bu saçma bir aşırı tepki gibi görünüyordu. "Ama *neden*? İnsanlarınız en ufak bir insan teması için neden bu kadar telaşlanıyor?"

İç çekti. "Halkım ... iyi niyetli. Ama diyarlar karıştığında korkunç bir şiddete tanık olduk: elemental ırklar arasında büyük savaşlar ve tüm dünyalarımızda yıkım. Onların tepkisi dengeyi sağlamak oldu; herkes ve her şey kendi yerinde tutulursa -*sıkı* bir şekilde kendi yerinde ve birbirinden uzakta- bunun Yaratıcı'ya huzur ve mutluluk getireceğine inandılar."

Elemental ırklar arasındaki savaşlar ve birçok dünyanın yıkımı mı? Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu; gerçekten de kendimi o kadar umutsuzca insan ve küçük hissediyordum ki önce neyi sorgulayacağımı bilemiyordum.

Seni ilgilendiren kısmı, aptal. "Ve sen. . . buna inanmıyor musun?" Ses tonundan bir çıkarımda bulunarak sordum. "Bu diyarların -insan ve büyü dünyalarının- ayrı kalması gerektiğine mi?"

"Eğer buna inanmak bir masumun ölümü anlamına geliyorsa, kesinlikle hayır." Peri'nin yüz ifadesi bir Cuma vaizinininki gibi sertleşti. "Yaratıcımızın adalet ve yaşamların korunmasına düzenden önce öncelik verdiğine inanıyorum. Eğer bu beni halkımla karşı karşıya getiriyorsa, öyle olsun."

Bu cevaba güvenebilmeyi dileyerek ona baktım, sonra çaydan bir yudum aldım - gerçekten de çok lezzetliydi. "Kimsin sen?"

"Benim adım Khayzur. Ya senin adın?"

Tanrım, lütfen bunun bir hata olmasına izin verme. "Amina al-Sirafi."

Hayzur başını kuş gibi sallayarak selam verdi. "Yaradan'ın adaleti senin üzerine olsun, Amina al-Sirafi. Şimdi bana ne olduğunu anlatır mısın?"

Derin bir nefes aldım, ama kaybedecek çok az şeyim kaldığını düşünerek tam da bunu yaptım ve Khayzur'a Falco ve Saba Ayı hakkında bildiklerimi anlattım. Raksh ve benim adada kazaya uğramamıza neyin yol açtığını ve ay tutulmasından önce Falco'nun al-Dabaran'ı ele geçirmesini engelleyebilmemiz için peri sarayının bizi Sokotra'ya geri göndermesini umduğumuzu.

Konuşmamı bitirdiğimde peri dudak büktü. "Transgresyonlar hassas bir konu ama bence talebiniz makul."

"Nedir onlar?" Ben sordum. "Bu İhlaller mi?"

"Çoğunlukla insan dünyası ile çeşitli büyü dünyalar arasında köprü kuran nesneler. Sizin halkınız bu tür tılsımlar tasarlama konusunda en zeki ve en riskli olanlardır. Diğer ırklara büyü bahşedildi çünkü insan yaratıcılığına sahip değillerdi, ancak güçleri insan eliyle kullanılmak için tasarlanmadı."

Hepsini çalıştım. "Ve Saba'nın Ayı da bu tılsımlardan, bu Sınır Aşımından biri mi?"

"Daha önce Saba Ayı diye bir şey duymamıştım ama kulağa öyle geliyor."

"Nasıl duymamış olabilirsin?" İnanmayarak sordum. "Öyle görünüyor inanılmaz derecede güçlü!"

Hayzur hayal kırıklığına uğramış bir mırıltı çıkardı. "Çünkü şu anda herhangi bir insanın hatırlayabileceğinden çok daha fazla Sınır Aşan var: halkalar içinde köleleştirilmiş ruhlar ve uzak dağlarda ebedi işkenceye mahkûm edilmiş daha fazlası; görünmezlik pelerinleri ve her sıvıyı zehre dönüştüren kadehler; portal anahtarları ve uçan kazanlar. Hepsi gerçekten çok etkileyici. Ve kaos olasılıklarını düşündüğünüzde göz korkutucu."

Zihnim dönüyordu. "Nasıl? İnsanlar böyle şeyleri nasıl yaratabildi?"

"Dünyalarımız arasındaki bariyerler bir zamanlar daha geçirgendi," diye açıkladı Khayzur, sesi neredeyse nostaljik geliyordu. "Halklarımız arasında, tüm elemental ırklar arasında daha fazla etkileşim vardı. Kuşkusuz böyle bir tılsım yaratabilen nadir insanlar olsa da - genellikle ya alışılmadık derecede aziz ya da alışılmadık derecede kötü oldukları için. Tahmin edebileceğiniz gibi, her iki durumda da bu tür Aşımalar çoğu perinin gözünde düzeni yok eden iğrençliklerdir."

"O zaman peri mahkemesi beni neden Sokotra'ya geri göndermiyor? Halkınızın bir Sınır Aşımı'ndan *kurtulmasına* yardım edebilirim!"

"Çünkü bu konuşmayı yapıyoruz." Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıttığımda Hayzur açıkladı: "Çünkü beni *görebiliyorsun* Amina al-Sirafi. Çünkü beni duyabiliyorsun ve bir fincan çay eşliğinde bir hava varlığıyla sohbet edebiliyorsun. Bu adadan yedin ve içtin, değil mi?"

Tereddüt ettim ama Hayzur konuşmuştu ve bana sempati gösteren tek peri'ye yalan söylemenin pek faydasını görmedim. "Söyledim."

"O halde değiştiniz. Muhtemelen bu dönüşüme bu kıyılara adım attığınız anda başladınız. Siz gidene kadar netleşmeyecek şekillerde. Geri alınamayacak şekillerde. Artık kendi yolunuzdasınız..."

Hayzur, az önce beni mahkûm ettiğini fark ettiğim kelimeyi söylemeye açıkça isteksiz davranarak , "Bir Sınır Aşımı," diye bitirdim.

Yüz ifadesi kasvetliydi. "Evet."

Oh. Titreyen parmaklarımla çayımı bıraktım ve ayağa kalktım, hareket etmem gerekiyordu, tüm bunların yerleşmesi için yer açmam gerekiyordu. Hayzur hiçbir şey söylemedi ama terasın kenarına geçerken bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum. Adanın imkansız gökyüzü ve gümüş güneşi vuruyor, dikenli çıkıntıları olan bir çift uzun boyunlu kaz süzülerek yanımdan geçiyordu. Dirseğime en yakın patlıcanlardan biri kıpırdadı ve narenciye kokusu yaydı, ben de görememem gereken bir aleme baktım.

Sadece birkaç ay önce balıkçı teknemde yarasa kanatlı bir iblisi savuşturuyor ve Aden'den gelen genç adamlara büyüdü dünyanın tehlikeleri hakkında nutuk çekiyordum. Şimdi ise hava elementallerinden oluşan bir adada kapana kısılmış, öldürmeye çalıştığım doğaüstü eşimle yeniden bir araya gelmiş ve mürettebatım bir büyücü tarafından esir tutulurken kolları yerine kanatları olan bir adamla çay içiyordum. Bunların hepsi yeterince korkunçtu.

Ama Hayzur'un söyledikleri daha derindi. *Ben* de değişmişim. Sihirle değişmişim -kalbimdeki o kaygan, hor görülen şey -Geri alınamayacak şekillerde. Tüm bunlar sona erene kadar netleşemeyecek şekillerde, eğer hayatta kalırsam.

Bu beni ne *yaptı*?

"Sınırları Aşmak" kelimesi umut vermiyordu. Ruhumu bir şekilde lekelemiş miydim? Var olduğunu bilmediğim bir Yaratılış yasasını mı ihlal etmişim? Raksh'ın suratına yumruk atabilmek gerçekten de hoştu ve yeni gücüm Falco'yla savaşırken bana yardımcı olabilirdi. Ve yine de . . .

Tanrı sizi nasıl yarattıysa öylesiniz. Sen nakhudha'sın. Sen anne ve arkadaşsın. Ve şu anda halkınızın endişelenmeyi bırakıp bununla ilgilenmenize ihtiyacı var. Sana bahşedilen her türlü nimetle onları kurtar.

Tamamen huzurlu olmasam da biraz daha kararlı bir şekilde Hayzur'a döndüm. "Mahkemeyi gitmeme izin vermesi için nasıl ikna edebilirim?"

"Falco adlı insanı yenmek için bir planınız var mı?"

Hayır. "Bazı seçeneklerin zihnimde şekillenmesine izin veriyorum."

"O zaman onları, Saba'nın Ayı'ndan kurtulma fırsatının daha küçük bir Sınır Aşan'ın, yani senin ellerinden kaçmasına izin vermeye degeceğine ikna edebilirim. Zaten yola çıkmaya hazırlanıyordum; seni yanımda taşımaya pek müdahale denemez." Fincanıma başıyla işaret etti. "Biraz daha çay ister misin?"

Diplomatik bir şekilde karşı çıktım; bu adada başka bir şey tüketmiyordum. "Hayır, ama teşekkür ederim . . ve daha önce hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim," diye ekledim mahcup bir yüz ifadesiyle. "Bıçak için özür dilerim."

"Özür dilemenize gerek yok." Hayzur parmaklarını şıklattı ve çay malzemeleri ortadan kayboldu. "Tek umudum bunu tekrar yapabilmem."

Beni dallardaki bir açıklıktan geçirdi, pırıl pırıl sert ağaçların yılan gibi kıvrılan tünelleri boyunca ve buz gibi bulutların gölgeliklerinin altından geçirdi. Hava en tatlı esintiden daha tazeydi, rüzgar müzik gibi ıslık çalıyor ve sanki hevesli, mutlu bir evcil hayvanmış gibi belime dolanıyordu. Kalbim endişeden ağırlaşmış olsa bile, kendime Tanrı'nın mucizelerini takdir etmeyi hatırlatarak, içinde biraz mucize bulmaya çalıştım.

Raksh'ın tartışan sesi biz mahkemeye varmadan çok önce duyulabiliyordu.

"Benim adıma hiçbir şeye karar vermeye hakkın yok!" diye kükredi içeri girdiğimizde.

oda. Kocam çılgın bir ceylan gibi oradan oraya sıçırıyor, sisli bölgeden sisli bölgeye zıplıyor, sisler ayaklarının altında dağılıyor ve kızgın periler ciyak ciyak bağırarak tepelerine pike yapıyordu. "Senin düzen kavramın bir *yalan*! Ben kaos olmak için yaratıldım! Bozmak ve ilham vermek ve asla yapamayacağınız efsaneler örmek için-"

Hayzur yüksek sesle boğazını temizledi.

Binlerce çift göz bizi görmek için döndü.

"Oh, Tanrı aşkına." Bunu söyleyen güvercin peri idi. Tamam, tam olarak bu kelimeleri söylemedi ama Hayzur'u ve beni görünce ağzından çıkanların peri eşdeğeri olduğuna inanın - böyle bir tonu her dilde tanıyabilirim.

"Khayzur," diye Arapça devam etti (Neden? Nasıl? Henüz çözemediğim birçok gizemden biri). "Artık hoş karşılanmadığınızı açıkça belirttiğimize inanıyorum. Neden Yaratıcı'nın Yargısı'nda

Hâlâ burada olmakla kalmayıp, ortadan kaldırılması gereken bir insanla mı birliktesiniz?"

Kolumu kibar bir tavırla tutan Hayzur, muhtemelen zemin tekrar kaybolursa beni yakalamak için daha çok, toplanan perilerin önünde yürüdü. "Geciktiğim için memnun olduğunuzu sanıyorum. Gecikmemiş olsaydım, böylesine ağır bir suçu durduramazdım! Gerçekten, kendi mahkemenizin önünde masum bir insanı öldürmek mi? Yüzlerce tanığın önünde?"

"Bu bir cinayet değildi," diye güvercin peri. "Diyarımızı yöneten büyü de zemin gibi öngörülemez olabilir. Eğer burada olmasaydı, düşmezdi."

Cüretkârlık, gerçekten. "Beni buraya bir kasırganın içinde sürükledin!" Suçladım.

Güvercin peri beni görmezden geldi ve boncuk gözleriyle Hayzur'a baktı. "Bu ölümlünün kaderi seni ilgilendirmez, Hayzur." Bana daha önce gösterdiği kayıtsızlık gitmiş, yerini gerçek bir öfke almıştı. "En başta onu kurtararak asla müdahale etmemeliydin!"

Kanatlı yaratıkların geri kalanı sessizleşti, belirsiz bir gerilim havayı doldurdu.

Hayzur da aynı kararlılıktaydı. "Yaratıcı bizi ihtiyaç duyduğumuz yere yerleştirmişse bu müdahale midir? Bize işaretleri aramamız ve ona göre hareket etmemiz söylenmedi mi?" Güvercin peri onun kafasını ısırıp koparmak istercesine gagasını şaklattığında, Hayzur hemen konuya açıklık getirdi. "Farklı inançlarımız hakkındaki görüşlerinizi açıkça belirttiniz. Mahkemenizde 'radikalliğimi' daha fazla zorlamayacağım. Ama bu büyük bir teolojik tartışma değil, tek bir insan hayatı. Eve dönerken Amina'yı Sokotra'ya götürmeme izin verin. Bunun ötesine karışmayacağım, yemin ederim."

Güvercin peri çoktan aynı fikirde olmadığını ciyak ciyak bağırmaya başlamıştı. "Artık çok geç. İnsan burada adanın büyüünün onu değiştirmesine yetecek kadar uzun süre yaşadı. Kendisi de bir Transgresyon."

"Ama kendi rızasıyla değil!" Hayzur ısrar etti. "Bizim diyarımızda geçireceği birkaç gün, onu Saba Ayı'nın kontrolünü ele geçiren bir insan suçlunun yarattığı tehdide *yakın* bir tehdide dönüştürmek için yeterli değil. Onu yok edecek kişi o olabilir! Yüzyıllardır bu Sınır Aşanlar için endişeleniyoruz. Neden Amina'nın bir tanesiyle başa çıkmasına izin vermeyelim?"

"Bununla *çıkma* mı? Bir nifak ruhunu kendi tarafına çeken bir insanın böyle yapacağını mı düşünüyorsun? Saba'nın Ay'ını kendisi için alması da o kadar olası!"

"Yapmayacağım," dedim kararlılıkla. "Allah'a yemin ederim ki, elimi Kur'an-ı Kerim'in üzerine koyarım. Eğer endişelerinizi giderecekse, Hayzur'un gözleri önünde onu yok edeceğime söz veriyorum."

Teklifim pençeli ayakların sürünmesiyle karşılandı, perilerin izleyicileri tedirgin görünüyordu.

Yaşlı peri ince dudaklarını büzdü. "Bunun bir emsali yok. İnsan yeni yeteneklerini sadece Saba'nın Ayı'ndan kurtulmak için kullansaydı bir şey olurdu, ama ona yapılanları geri alamayız."

Üstüme konuşulmasından bıkmıştım. "O zaman ben *çekileyim*. İnanın bana, Falco'yu yenmeyi ve bu lanetli lazımlığı teslim etmeyi başarırsam, geri kalanını balık tutarak ve ailemle evde oyalanarak geçirmekten memnun olurum." Hatta ciddiydim. Evet, macera ve zenginlik için yanıp tutuşuyordum ama bu arzular beni tamamen yoldan çıkarmış ve sevdiğim herkesi riske atmıştı. Tek yapmak istediğim mürettebatımı kurtarmak, Dünya'yı kurtarmak, Falco'yu kesinlikle *öldürmek* ve Marjana'ya dönmekti.

Güvercin peri bana duygusuzca baktı. "Biz güven üzerine çalışmayız."

Kınaması uzun bir süre havada asılı kaldı; ta ki Raksh hayatımda duyduğum en iğrenç, dünyadan bıkmış iç çekişi yapana kadar.

"Tanrım..." diye yakındı, sesi küçümsemeyle doluydu. "Kendinizi duyuyor musunuz? Bu önemsiz söylevlerinizin çözümü *belli* değil mi?"

Hepimiz ona bakmak için döndük.

Hemen şüphelendim. Raksh'ın yüzünde saf bir can sıkıntısı ifadesi vardı ama gözlerinde değil. Hayır, gözleri parlamıştı, derinliklerindeki ateş büyüleyiciydi. Ya da en azından bu bakışın tam olarak ne anlama geldiğini bilmeseydim büyüleyici olurdu.

Raksh'ın hırs kokusu aldığı anda aldığı bakış buydu.

Ama periler onun gibi varlıklarla fazla deneyim yaşamamış olmalıydılar ki fark etmemiş gibi görünüyorlardı. Güvercin peri bunun yerine, "Açık konuş, şeytan," diye kokladı.

"*daha* fazlasının peşine gönder," diye ısrar etti Raksh. "Sana bir araç verildi. Neden onu en iyi şekilde kullanmayasınız ki?"

"Affedersiniz," diye kestirip attım. "Bir *alet* mi?"

Raksh itirazımı duymazdan gelerek perilere yaklaştı. "Aşkınları avlamak ve yok etmek mi istiyorsun? O halde bu kadın, adanız ona bu sözde dönüşümleri yaşatmadan önce bile size yardım edebilecek nitelikteydi. Kendi dünyasındaki en yetenekli deniz kaptanlarından biridir ve hazineleri bulup çalma konusunda da aynı derecede yetenekli bir mürettebata sahiptir. O bir

tam da size yardım edecek bir insan. Ama onu daha fazlasının peşinden gönderebilecekken neden Saba Ayı'nda dursun ki?"

Hayzur, Raksh'ın önerisini düşünür gibi oldu, renksiz gözlerinde kısa bir anlık umut belirdi. "Bu da bir fikir." Ama sonra bana baktı ve yüzümde gördüğü şey onu çarpmış olmalıydı. "Amina için ne anlama geleceği bir yana..."

Evet, bu Amina için ne anlama geliyor? Raksh'a ters ters baktım. "Onların adasında iki gece geçirdim diye hayatımın geri kalanını beni öldürmeye çalışan yaratıklara hizmet ederek geçirmemi mi öneriyorsun?"

Raksh omuz silkti. "Başka bir çözüm görebiliyor musun?"

Ben başka bir çözüm önermişim! Saba'nın Ay'ını yok edersem ödeşmiş olurduk. Raksh o lanet ağzını açmasaydı, güvercin peri'yi sözümün geçerliliğine ikna etmeye çalışmaya devam edebilirdim.

Ama hayır, *Raksh'ın* önerisi üzerine diğer periler de güvercin olana katıldı. Tüylü bir küme halinde bir araya toplanmışlar, hararetle fısıltılarla cıvıldaşıyorlardı. Khayzur endişe ve belirsizlik karışımı bir duyguyla beni izliyordu. Raksh, sanki bu onu pek ilgilendirmiyormuş gibi bir tırnağı inceliyordu.

Ayaklarımın üzerinde sallandım. Her şey çok hızlı geliyordu. Falco'yu durdurmak için neredeyse her şeyi yapabilecek kadar çaresizdim ama kendimi nasıl bir kadere mahkûm ediyordum? Bir keresinde yanlışlıkla doğaüstü olaylara karışmışım, beni Raksh'a bağlayan ve Asif'in ruhuna mal olan sarhoş düğünü. Şimdi de hayatımı, toplu insan katliamını kabul edilebilir şiddet parametreleri içinde değerlendiren bir grup kavgacı kuşa mı teslim edecektim? Ailemi tekrar görmeme izin verilecek miydi?

Güvercin peri ve yandaşları aniden toparlandılar. " aramızda konuştuk. İnsanın bir ömür boyu yaşamak üzere ayrılmasına izin verilecek. -"

"Hayır," dedim titreyerek.

Raksh bana doğru döndü. "Aklını mı kaçırdın sen?" diye tısladı. "Falco'yu böyle durduracağız. Beni kurtaracağına söz vermiştin!"

Kesinlikle ikincisine söz vermemiştim, ama yine de. "Kendimi bu yaratıklara köle etmeyeceğim," dedim, hissettiğimden daha emin görünmeye çalışarak. "Hizmetimi mi istiyorlar? O zaman anlaşmamız benim şartlarımla olacak."

Güvercin peri cıvıltılı, küçümseyici bir ses çıkardı. "Bu bir *anlaşma* değil. Biz sadece sizin kendi özgür iradenizle seçebileceğiniz çeşitli olasılıkları tartışıyoruz-"

"Evet, ölüme terk edilmemek benim özgür iradem," dedim acı acı. "Bir seçenek."

Hayzur devreye girdi. "Şartların nedir, Amina?"

Sadece güvercin peri'ye değil, etrafta uçan ve beni izleyen diğerlerine de bakarak saraya dik dik baktım. "Öncelikle, ben sizin halkınıza ait olmayacağım. Bu tılsımları, İhlalleri, onlara ne dersiniz deyin, arayacağım ama bunu kendi hızımda ve kendi tarzımda yapacağım. Çalışmadığım zamanlarda hayatım bana aittir."

"Kaos yaratmak için büyülü yeteneklerini kullanmadığın sürece, hangi ölümlü işlerle uğraştığın bizi pek ilgilendirmiyor," dedi güvercin peri züppece. "Ama ava uygun miktarda zaman ayırıp ayırmadığınıza nasıl karar vereceğiz?"

Derin bir nefes aldım ve sonraki kelimelerimi dikkatle seçtim. "Çünkü bir teşvikim olacak. Halkınızın ne kadar yaşadığını bilmiyorum ama ben genç değilim," diye uyardım. "Ve son yıllarımı ailemden uzakta, dünyanın öbür ucunda büyü avlayarak geçirmeyeceğim. Senin için üç parça getireceğim. Sonra da huzur içinde emekli olmama izin vereceksin."

Raksh'ın dikkatle toparlanmış yüzünde göz açıp kapayıncaya kadar kaybolan bir hoşnutsuzluk belirtisi vardı. Hayzur söylediklerim mantıklıymış gibi başını salladı -sanki tüm bunlar mantıklıymış gibi- diğer periler tekrar bir araya toplanırken kolumu güven verici bir şekilde okşadı.

Güvercin olan tartışmalarından başını kaldırıp baktı. "Üç yüz."

"İhtimal dahilinde değil. Üç."

"Yüz."

Görünüşe göre sayılar üzerinde pazarlık yapmak pek alışıldık bir deneyim değildi. "Dört." Ters ters baktı. "Beş. Daha az değil."

Beş. Sayı ruhuma yerleşti, ayak bileklerime dolanan tuzaklar. "Beş madde," diye kabul ettim. "Bunlardan ilki Saba'nın Ay'ı. Sonra beni huzur içinde bırakacaksın, ne kadar değişmiş olursam olayım."

Güvercin peri başını salladı. "Bu adadan ayrılmanıza ve ölümlüler dünyasında yaşamanıza, armağanlarınızla mümkün olduğunca ihtiyatlı yaşamanız ve bizim seçtiğimiz beş İhlali almanız koşuluyla izin verilecektir. Onları saklamayacak ya da herhangi bir şekilde kullanmaya kalkışmayacaksınız. Onları ele geçirdiğinizde, derhal imha edilmek üzere bize teslim edilecekler."

Bu kelimelerde en az bir düzine boşluk olmalıydı, her şeyin korkunç bir şekilde yanlış gidebileceği yüzlerce yol. Yine de başka seçeneğim var mıydı?

Ailem, ekibim. Sertçe yutkundum, korkunç bir karar vermediğime dua .
"Anlaşıldı."

Güvercin peri hâlâ bana bakıyordu, yaban arısı peri kulağına fısıldamak için yaklaştığında tüyleri kabarıyordu. Kuş cıvıltısından çok hırıltıya benzeyen bir sesle boğazının altından öttü. "O halde konuşmamızın ışığında, eğer Hayzur giderken ona eşlik etmek istersen, seni durdurmayacağız. O senin ... ilerideki *irtibatın* olacak."

"Mükemmel." Hayzur kolumu daha sıkı tuttu ve geri çekildi. "O halde sarayınızı daha fazla geciktirmeyeceğiz-"

"Daha *işimiz bitmedi*." Güvercin peri'nin boncuk bakışları kurtarıcımın üzerinde daraldı. "Khayzur, halkımızın rolü hakkındaki yanlış anlamalarını sosyal uyumu tehlikeye atacak ve yumuşak başlı perileri yoldan çıkaracak şekilde paylaşma eğilimindesin. Birden fazla saray tarafından uyarıldınız ama görünüşe göre pek bir işe yaramadı."

Parmakları kolumda hafifçe titriyordu ama Hayzur sakın bir şekilde topluluğa bakarak cevap verdi: "Yaratıcımızın düzenden ziyade adalet istediğine inandığım için, halkımızın farklı fikirlerin özgürce tartışılmasından daha iyi olduğuna da inanıyorum."

"Aynı fikirde değiliz," dedi diğer peri yüksek sesle. "Ve sizi resmen müdahale etmekle suçlamaya karar verdik."

Anında sertleşti. "Bu gerçekten gerekli mi?"

"Öyle görünüyor." Sesi sertleşti, bakışları acımasızlaştı. "Kendine dikkat et, Khayzur. Ölümlülere olan düşkünlüğün bir gün seni öldürürse çok yazık olur."

Sesi çok acınacak bir şeymiş gibi gelmiyordu ama Khayzur başını eğdi. Ben ağzımı açıp kaba bir şey diğer kolunu Raksh'ın koluna doladı ve bizi dışarı sürükledi.

"Gidiyoruz," diye fısıldadı nefesinin altından. "Fikirlerini değiştirmeden önce."

"Bekle . Az önce ne oldu?" Ben talep ettim. "Sana ne yaptılar?" "Önemli değil."

"Kesinlikle öyle görünüyordu!"

Hayzur yüzünü bana döndü. "Doğru olanı yapmak her zaman kolay değildir, Amina al-Sirafi. Çoğu zaman yalnız ve nankör bir çiledir. Ama bu, yapmaya değmeyeceği anlamına gelmez."

Raksh alay etti. "Sen, çok, politik bir radikal bulabilirsin, Amina."

"Senin değersiz hayatını kurtarmaya yardım eden bir siyasi radikal," diye karşılık verdim Hayzur bizi devasa ağaçtan dışarı çıkarırken. "Sen ve ben, *kocacığım*, tüm bunlar bittikten sonra orada olanlar hakkında uzun uzun konuşacağız."

Gözlerini devirdi. "Falco'dan kurtulma şansımızın az olması, senin biraz nasihat etmene değer."

Ah, evet; artık o kısma , değil mi? Raksh'ın beni peri mahkemesine satmaya çalışmasını unutun, Falco'yu ilk etapta durdurmazsak, yaptığım "anlaşma değil" tartışmalıydı.

Ama Hayzur'a söylediklerime rağmen, bunu nasıl başaracağıma dair çok az fikrim vardı. Mürettebatım esir tutuluyordu ve Sokotra'da hiç müttefikim yoktu. Falco'nun işkence ettiği birkaç köylü dışında Sokotra'da kimseyi *tanımıyordum* bile. Onlar da çoktan gitmiş, kendilerine koruma borçlu olduklarını iddia ettikleri korkunç korsan klanlarına sığınmaya gidiyorlardı.

Ben seçeneklerimi düşünürken Hayzur bizi düz bir dal parçasına götürdü -Ki bu çok fazla değildi. Bu adanın bana bahsettiği güçler ne olursa olsun, Falco'yla, onun doğaüstü güçlere sahip adamlarıyla ve Marid'le tek başıma başa çıkamazdım. Raksh berbat bir dövüşçüydü ve güvenilmezdi. Bu beni nerede bıraktı? En yetenekli savaşçıları mı gizlice serbest bırakma ve düşmanlarımızı yenmek için kullanabileceğimiz uygun bir silah deposuna rastlama umudum var mıydı?

Dalila'nın prangalı anısı zihnimde canlandı. Hayır, ben öyle düşünmüyordum. Falco'nun onları bağlı tuttuğuna ve iyi koruduğuna şüphe yoktu. Tek bir avantajım varsa, o da muhtemelen benim öldüğüme inanıyor olmasıydı. Falco beni beklemiyordu, hele ki benim sihirle kutsanmış bir versiyonumu. Düşüncelere dalarak parmaklarımı khanjar'ımın kabzasındaki leopar başına vurdum. Peki onu başka nasıl şaşırtabilirdim?

Ama bilinçsizce yaptığım bu hareket, daha önce ne kadar ağır bir şekilde dövüldüğümü hatırlattı: Omzuma saplanan bu hançerle gemimden atılmışım ve Falco'nun aşağılayıcı sözleri kulaklarımda çınlıyordu.

Büyükbabana "Deniz Leoparı" derlerdi, değil mi? Korkunç bir korsan . Gerçek bir maceraperest. Oysa sen, sen bir hiçsin.

Parmaklarıma vurmayı
bıraktım. *Korkunç bir korsan.*

Hayzur havaya sıçradı, kanatlarını sertçe çırparak üzerimizde . "Demek Sokotra olacak, mi?" diye sordu. "Adayı biliyorum; büyülü dünyanın orada kendine has bir tarihi var. Ama şu bahsettiğin mağara-"

"Mağaraya gitmiyoruz," diye karar verdim.

Raksh bana döndü. "Ne? *Kim* demiş? Falco birkaç gün içinde Saba Ayı'nı ele geçirecek ve beni köleleştirecek! Etrafta dolaşacak vaktimiz yok-"

"Gezinmek de yok." Hançeri elimde evirip ve düzgünce yakaladım.

"Falco gerçek bir korsanla tanışmak istiyordu, değil mi?

"Ona biraz getirelim."

Onlar Sanatkâr, Çapkın Bir Topluluk

İbn-i Mucavir'in seyahatlerinden bir anekdot:

Adada ekili alanlar ve binalar var; ayrıca bazıları tanımayan kasabalar ve köyler. boynunda rütbesine göre bir haç asılı. Adanın kenarlarında Bandar Musa ve Ras Mumi gibi birçok çıkarma yeri var.

Bu kıyı bölgelerindeki insanların yaşam tarzı korsanlarla bağlantılıdır, çünkü korsanlar her seferinde altı ay boyunca gelip yanlarında kalmakta ve ganimetlerini onlara satmaktadır. Onlarla birlikte yiyip içiyor ve eşleriyle cinsel ilişkiye giriyorlar. Onlar kurnaz, ahlaksız, tedarikçi bir topluluktur, yaşlı kadınları bu konuda erkeklerden daha aktiftir. Bir şairin söylediği gibi:

Yaşlı kadınlarından biri denizin derinliklerine atılsa, bir balinanın öncülüğünde karaya çıkar.

Kurnazlığıyla binlerce katıra yol gösterebilir, Bir örümcek ipliğiyle güdülseler bile!

Bölüm 29

Hayzur'un bizi lanetli peri adasından korsan klanlarının yaşadığı Sokotra'nın batı kıyısına uçurması üç gün sürdü. Bir deniz canavarı tarafından gökyüzüne kaldırılmadan ve kuş bürokratlar tarafından neredeyse ölüme düşürülmeden önce yükseklik korkum vardı, bu yüzden muhtemelen Hayzur'un pençelerinden birini tutarken nasıl hissettiğimi hayal edebilirsiniz. okyanusun sonsuz uzantıları üzerinde yükseldi ve Raksh kulağımda çığlık attı. O yüzden lütfen hayal etmeye devam edin. Çünkü ben anlatmıyorum.

Hayzur'un avucunun içi gibi bildiği bir dizi küçük adada ara sıra mola verdik. Peri "irtibatım" yolculuk boyunca sessizdi, hatta bastırılmıştı, ancak sessizliğinin seyahatin yoruculuğundan mı yoksa mahkemenin kendisine yönelttiği suçlamalardan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Doğrusu, Hayzur'u hiç tanımiyordum. Tek bildiğim, aynı Tanrı'ya inanıyor gibi göründüğümüz, halkı arasında siyasi bir radikal olduğu ve bu ilkelerin bir kombinasyonunun onu bana yardım etmeye ve sonra bunu yaptığı için yaptırıma uğramaya yönlendirdiği idi.

Umarım pişman . Ama onu küçük bir mercan adasında beni dua ederken izlerken yakaladıktan sonra şansımı bir kez daha zorladım.

"Falco ve maridiyle nasıl savaşıacağım konusunda bana bir tavsiyen var mı?" Umutla sordum. "Sonunda ölürsem halkınıza pek faydam dokunacağını sanmıyorum ama daha fazla 'müdahale' için başınızı belaya sokmak istemem."

Hayzur yüzünü buruşturdu. "Dilime dikkat etmeye çalışıyordum." "Fark etmiştim."

"Evet. Anlayışlı bir tipe benziyorsunuz." Peri durakladı. "Genel bir tavsiye biçiminde olsa da, muhtemelen şu şekilde yorumlanamaz ...zorla hizmete alınmaya itiraz etmekte haklıydınız. Orada

özgürlüğü arzulamayan hiçbir canlı yoktur. Ve maridler inanılmaz derecede gururlu yaratıklardır. Uzun hafızaları ve güçlü inançları vardır.

... f-f ... hakkında" -Hayzur kelimenin tam anlamıyla diliyle savaşıyor gibiydi -"İyilik," diye sonunda. Tüylerini karıştırdı, solgun yüzünde gümüş pullar terliyordu. "İzninizle..."

Canlılar köleleştirilmekten hoşlanmazdı. Bu, doğaüstü şeylerle mücadele konusunda bir tavsiyeden ziyade "gökyüzü mavidir" gibi bir özdeyişe benziyordu ama peri kendi hayatını riske atarak benim hayatımı kurtarmıştı, o yüzden sanırım şikayet edemezdim.

İyilik. Söylemek için savaştığı kelime anahtar gibi görünüyordu. Ama sizi öldürmekle görevlendirilmiş devasa bir deniz canavarına nasıl iyilik yapılabilirdi ki?

Ertesi gün vardık. Coğrafi olarak Sokotra'nın kuzeybatı sahili, daha ıssız olan doğunun sakin kıyılarına ve yükselen kireçtaşı mağaralarına benzer. Ancak buradaki kumsallar daha geniş, sarp kayalıklar daha yumuşaktı ve Somali yarımadası ile Aden Körfezi'ne -aralarında dünyanın en zengin bazılarını taşıyan gemiler tarafından kat edilen iyi seyahat edilen sular-bakıyordu.

Bununla birlikte, zengin ticaret gemileri sürekli gölgelerini de beraberinde getirir ve Sokotra'daki korsan filosuna ilk bakışında anladığım kadarıyla bu sular *çok* zengindi. Burada neredeyse Aden'de gördüğüm kadar çok gemi vardı, en az bir düzine gemi ışıltılı sığırlıklarda demirlemişti ve daha fazlası onarım için kumların üzerine çekilmişti. Hayzur bizi kayalıkların arasına gizlenmiş bir üst geçide götürmüştü ama yine de içimdeki nakhudha, aşağıdaki etkileyici donanmaya hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı. Süslü kış oymaları ve satın alınabilecek en iyi yelkenleri olan derin su karakırı. Yüz kürekçiye yer olan şık kadırgalar, şimdiye kadar bindiğim tüm gemilerden iki kat daha hızlıydı. Nefes kusan körükleri ve koçbaşlarıyla çok korkulan barija. Daha küçük haydut bile, su hattına o kadar yakın yüzerler ki, savaşan adamları küpeştenize kanca atana kadar görünmezler, parlak ve çarpıcıydılar, güzel bir günde bulutlar gibi berrak mavi suda sürükleniyorlardı.

"İkinizi burada bırakıyorum," dedi Hayzur usulca, sesinde alçak bir keder vardı. "Yaradan seninle olsun, Amina al-Sirafi. Bunun diğer tarafında birbirimizi görmemiz için dua ediyorum."

"İnşallah," diye kabul ettim ve peri kurtarıcıma veda edebilmek için kendimi korkunç derecede muhteşem korsan filosunun görüntüsünden ayırdım.

"Ve teşekkür , Khayzur, için-"

Ama Khayzur çoktan gitmiş, sanki hiç orada olmamış gibi kobalt gökyüzünde kaybolmuş, Raksh ve beni yalnız bırakmıştı. Hain kocam insan kılığına geri dönmüştü ve bunun etkisi rahatsız ediciydi. Dışleri ve boynunda atan kalbi olmadan görsel olarak daha hoş olsa da, Raksh'ın bir canavar gibi görüldüğü zaman bir canavar olduğunu hatırlamak bazen daha kolay geliyordu.

Uçurumun kenarına yaklaştı ve uzun parmaklarını uzaktaki sahile doğru uzattı. "Ah." Raksh büyülenmiş bir sarhoş gibi sallanıyordu. "Aşağıda bazı *ilginç* kişilikler var."

"Bir Frenk büyücüyle savaşmak isteyen var mı?"

"Yeteneklerim o kadar kesin değil." Raksh titredi, gözlerinde kıpkırmızı bir çizgi belirdi. "Ama için sabırsızlanıyorum. Gidip kendimizi tanıtalım mı?"

* * *

Kendimizi tanıtmak pek iyi gitmedi.

Sahilde cirit dalgalarıyla karşılandıktan ve son derece küçük bir kayanın arkasına sığınmak zorunda kaldıktan sonra, adımı haykırmak ve barış için geldiğime yemin etmek sonunda bir tür ateşkesle sonuçlanmıştı. Ateşkes derken, silahlarımdan arındırılmamı ve bu kez Sokotra'nın korsan konseyi olan başka bir düşman yabancılar mahkemesinin yargısıyla yüzleşmeye kastediyordum.

Öncelikle Sokotra'nın çok korkulan korsanları adına şunu söylememe izin verin: onlar efsanelerdeki gibi aylak, pis, ahlaksız katiller değillerdi (belki ahlaksızdılar, ama öyleyse bile bunu ihtiyatlı ve şık bir şekilde yapıyorlardı). Raksh ve beni denize bakan bir kayalığın üzerine kurulmuş görkemli bir çadıra götürdüler. İran ve Mağrip'ten gelen ince halılar içerideki kayalık zemini bir yastık kadar yumuşak hale getirmiş, tepelerine de süslü Mısır cam fenerleri asılmıştı (umarım boyalı kutsal ayetlerin arasında misafirleri öldürmemeye dair bir öğüt de vardır). Hava tütsü, gül ve misk kokuyordu; çadırın diğer tarafından gelen mürekkep kokusuyla birlikte bir düzine kâtip ellerinde yazı tahtalarıyla oturmuş, ganimet yığınlarından envanter çıkarıyor ve şimdiye kadar karşılaştığım en sabırla sıraya girmiş grupla konuşuyordu.

Bir sultanı kıskançlıktan ağlatacak zenginlikte ve organizasyonda bir sahneydi ve onların önünde otururken kendimi büyük bir hödük gibi hissettim - kendi suç günlerimde hiç bu kadar işgüzar olmamıştım. Yine de hiçbir zaman çok gemili konvoyları denetlemek, donanmaları savuşturmak ya da bütün bir deniz yolunu tıkamak zorunda kalmadım, bu yüzden belki de bu olağan bir uygulamaydı. Korsan temsilcilerinin kendileri daha da görkemli bir şekilde göz korkutucuydu. Altı nawakhidha ve yaşlı bir yerli kadın, hepsi de güzel mücevherler ve süslü giysiler içinde, dolgun ipek minderlerin üzerinde oturuyor, her birinin yanında yakışıklı kişisel hizmetkârları ve palmiye yapraklı yelpazelerle sıcak havayı karıştıran hizmetkârları vardı. Ellerin altında buzlu şerbet (evet, buzlu!), bakmaya bile kıyamadığım kadar cazip şarap ve kesilmiş meyveler vardı.

Eğer *ben* tüm bunları bunaltıcı bulduysam, bu olağanüstü servet ve suç gösterisi Raksh için kelimenin tam anlamıyla sarhoş ediciydi. Ayrı yaşadığım eşim Hint Okyanusu'nun en hırslı, kurnaz ve başarılı deniz akıncılarına bir kez bakmış, son derece uygunsuz bir zevk çılgılığı atmış ve derhal sersemleyerek suskunluğa bürünmüştü. Yararlı, biliyorum.

Ancak çadırda diğerinin efsanelerini duyan sadece biz değildik.

"Amina al-Sirafi . ." dedi en genç nakhudha, birkaç önemli kısmı eksik olan hikâyemi anlatmayı bitirdikten sonra. Nakhudha da Tinbu gibi Malabarlı bir adamdı ama turuncu-mor desenli ipek giysileri daha iyiydi. "Sur'un Deniz Cadısı, At Hırsızlarının Fahişesi ... yani sen varsın."

"Tabii ki var," dedi çok daha yaşlı bir korsan. Kına sakalını renklendirmiş, bileklerini altınla süslemişti ve aksanında Mombasa'yı duydum. "Kendi tarzında bir kız çocuğu doğuracak bir adam olsaydı, bu Deniz Leoparı olurdu."

Umutlarım arttı. "Sen ve büyükbabam arkadaş mıydınız?"

Bakışları sertleşti. "Bu bir iltifat değildi, al-Sirafi. Büyükbaban benden çok değerli bir kaplumbağa kabuğu yükü çaldı ve bir yoldaşının kızını kurtarmak için Sokotra'ya bir Frank'ın peşinden gittiğine dair saçma sapan bir hikâye bir yana, söylediğin hiçbir şeye inanmak istemiyorum."

"Yine de anlattıkları doğuda yabancı bir katil olduğuna dair duyduğumuz söylentilere uyuyor." Gruptaki tek kadındı. Tanıştığım köylülerinkinden çok da farklı olmayan bir Socotran tonlaması vardı ve boynuna süslü bir demir haç takmıştı. "O katledilen köy hakkındaki haberler

İçinizden grup araştırmaya inanmadı," diye ekledi korsan konseyine işaret ederek.

"Evet," dedim. "Bu bizim karşılaştığımız köye benziyor. Hayatta kalanlar güvende mi? Klanınızdan yardım istemek niyetindeydiler."

Yaşlı kadının yüzünde acımasız bir ifade belirdi. "Henüz buraya ulaşamadılar. Görünüşe göre aralarında yaralılar var ve başka bir köy onları yola devam etmeden önce dinlenmeye ve iyileşmeye davet etti. Bizi durumdan haberdar etmek için bir haberci gönderildi ama söyledikleri şeyler-

"Yabancı bir büyücü tarafından saldırıya uğradıklarını iddia ettiler," diye araya girdi genç nakhudha. "İnsanlarının sığır gibi toplandığından ve denizden çağrılabilen büyük bir leviathan'dan bahsediyorlardı." Koyu renk gözlerini bana dikti. "Bu kısımları hikâyenizin dışında ve köylülerin dışı bir nakhudha tarafından kurtarıldıklarına dair hiçbir şey söylememeleri ilginç."

İçim burkuldu. "Onlardan benden bahsetmemelerini istedim," diye açıkladım, cevabın kulağa ne kadar şüpheli gelmesinden nefret ederek. "Sokotra'daki varlığıma iyi gözle bakmayabileceğiniz söylendi. Ama hikâyelerinin geri kalanı doğru, yemin ederim."

"Elbette öyle." Mombasalı adam küçümseyici bir homurtu çıkardı. "Ne düşünüyorum biliyor musun, al-Sirafi? Bence buraya bu Frenk büyücüyle birlikte geldin. Bence mezarları yağmalamayı planladınız ama işler kötü gitti ve o size ihanet etti. Şimdi de *bizden* pisliğinizi temizlememizi istiyorsunuz."

Bu kesinlikle on yıl önce düşünebileceğim bir stratejiydi, bu da inkar etmeyi biraz daha zorlaştırdı. Birazcık. "Tanrı korusun!" Büyük bir hakaretle bağırdım.

Yanımda, Raksh titrek bir nefes aldı ve işe yaramaz olmayı bırakmaya çalıştı.

"Mağaraya gittim," dedi usulca ve sesi kısık olsa bile büyü ve telkinle doluydu, görmezden gelmek imkânsızdı. "Muhteşemler. Kavundan daha büyük safirler ve yakutlar var ve göz kamaştırıcılıkları bir insanı kör edebilecek mükemmellikte parlatılmışlar. Zeki yapıları henüz aşılammış otomatlar ve içinde yüzmeye yetecek kadar altın para var. Hazine odaları mağaranın derinliklerinde ve bu nedenle rehber olarak bize ihtiyacınız olacak, ancak fazlasıyla ödüllendirileceksiniz. Bunu bir düşünün!" diye ısrar etti. "Sizler korkusuz, iyi kaynaklara sahip savaşçılarsınız. Bu sizin için kolay bir zafer olur, kolay bir zaferin ardından bir imparatorluğun fidyesi yağmalanır."

Raksh'ın abartılı tasviri gülünçtü ama çizdiği büyü'nün etkisinden kurtulmak benim için bile zordu. Raksh'ın bir zamanlar beni ve sayısız ölümlüyü anlaşımlarına çekmek için kullandığı rüya gibi sisin gölgesi olan gözlerinde merakın filizlenmesini izledim.

Ama sonra genç nakhudha titredi ve serbest kaldı. "Bunların hiçbirine güvenmiyorum. O mağaraların lanetli olmasının bir sebebi var. Ve bu ikisinin karşı karşıya geldiği Frank'in söylediklerinden çok daha güçlü olduğundan şüpheleniyorum."

"Eğer köye saldıran o Frank ise, kime güvendiğinizin bir önemi yok." Yaşlı kadının yanıtı bir kırbaç gibi şakladı. "Bu, *toplumlarımız* arasında yüzyıllardır süregelen bir antlaşmadır. Sokotra korsan klanlarına sığınak sunuyor, karşılığında siz de halkımızı koruyorsunuz."

"Evet, sizi yabancı donanmalardan ve köle tacirlerinden koruyoruz," dedi üçüncü bir nakhudha, dikkat dağıtacak kadar yakışıklı bir yüze ve simsiyah sakala sahipti. Sol bacağının dizden aşağısı yoktu, Beluci bir erkeğin bol kesim kameezi vardı. "Yabancı cadılardan ve azılı kaçakçıların entrikalarından değil. Kabul ediyorum, bir hazine mağarasının zenginliklerini elde etmeye karşı değilim, ama önce bu Frank ve olası büyü'sü hakkında öğrenebileceklerimizi öğrenmek daha akıllıca olur." Bana doğru bir bakış attı. "Al-Sirafi, biz bir gözcü gönderirken sen ve adamın burada kalacaksınız."

"Keşif için zaman yok!" Sesimdeki çaresizliği bastırmaya çalışarak karşı çıktım; Saba'nın Ay'ı hikâyesinin atladığım bir başka parçasıydı ama tutulmadan önce oraya ulaşmak çok önemliydi. "Falco giderek daha da güçleniyor. Eğer daha fazla gecikirsek-"

Arkamdan yeni bir ses yükseldi. "Tanrım, ne *ilginç* bir tartışma."

İrkilerek arkamı döndüğümde çadırın girişinde, Sokotra'nın deniz haydutlarının tüm korkunç hikâyelerine tek başına ilham vermiş olabilecek iri yarı bir adamın durduğunu gördüm. Benden bile uzun boyluydu, sadece okyanusta geçen yılların oyabileceği sarp bir yüzü vardı. Raksh'ın uyluklarından daha kalın olan kolları at ve kadın savaşçı dövmeleleriyle kaplıydı, pazuları kınlı bıçaklarla bağlıydı. Bir zamanlar biri onu ikiye bölmeye çalışmış gibi çenesinden karnına doğru vahşi bir yara izi uzanıyordu, tekne zifti sıçramış gösterişli büyüklükte sarı bir türban başını sarıyordu ve boynunda köpekbalığı dişlerinden bir kordon asılıydı.

Elindeki ağır bir tahta tokmağı savurup yakalayarak çadırın içine doğru ilerledi ve korsan konseyinin her üyesi gözle görülür bir şekilde gerildi.

Yeni gelen kişi ağır bir Mısır aksanıyla, "Bensiz bir toplantı düzenlendiğini duyduğumda hiç de hoş olmayan bir şaşkınlık yaşadım," dedi. "Özellikle de çadırımızda konuşulanları duyunca. Frenk kötüleri, hazine mağaraları, büyüleyici kadın haydutlar . ." Işıl ışıl parlayan gözleri beni içine çekerken zevkle doldu ve sırtarak benim bir dişime karşılık üç altın dişini gösterdi. "Selam olsun sana, nakhudha. Bana Mecnun derler. Çünkü aşk beni delirtti ve sonsuza dek susuz kalacağım denizin vahşi doğasına sürükledi."

"Fatimi donanmasından atılmaya böyle mi diyorlar?" diye mırıldandı Malabar kaptanı nefesinin altından. Mecnun ona doğru dönerek çekici çevirdi ve genç adam aniden çenesini kapattı.

"Mecnun ..." dedi Beluci nakhudha daha diplomatik bir şekilde. "Tamiratla meşgul görünüyordunuz. Sizi rahatsız etmek istemedik."

"Hamza, çok tatlı yalan söylüyorsun ama ben şekerin tadını her zaman anlarım.

Ve şimdi oldukça ," dedi Mecnun, zaten yüksek olan sesi kuşkuyla yükselirken. "Yoldaşlarımın korkaktan başka bir şey olmadığını öğrenmek canımı sıkıyor!"

Bu ona diğer korsanların bakışlarını kazandırdı.

"Senin korkaklık dediğine biz bilgelik diyoruz, seni düşüncesiz aptal," diye tersledi Mombasa'lı adam. "Klanlarımızın burada bu kadar uzun süre başarılı olmasının bir nedeni var ve bu da son derece güvenilirmez bir kadının sözüyle yabancı büyücülerin peşine düşmememizdir."

Mecnun gözlerini devirdi. "Bir de kendinize korsan diyorsunuz. . . Nerede sizin macera anlayışınız!" Bana döndü. "Bu sarı göbekli bebekleri unutun, Leydi Deniz Leoparı. Bu Frank ve canavarlarıyla seninle birlikte savaşacağım. Kafatasını yaracağım ve beyninin ayaklarınızın altında parçalandığını göreğim. Karşılığında sen de beni ve mürettebatımı bu korkakların ele geçiremeyeceği kadar küçük olan hazine mağarasına götüreceksin."

Meydan okuyan sözleri gök gürültüsünü andırıyordu. Tahmin edebileceğiniz gibi, bir grup hırçın yaşlı deniz köpeğini kışkırtmak son derece kolaydır. Hele ki onlara "küçük korkaklar" diyerek. Bıçakların çekilmesini, kan dökülmesini bekliyordum.

Bunun yerine, Beluci nakhudha'nın gözlerinde kurnaz bir ifade belirdi. Socotran kadına bir bakış attı. "Bunun antlaşmamızı yerine getireceğine inanıyorum."

Yaşlı kadın Mecnun'a, Rakş'a ve bana açık bir şüphecilikle baktı. "Sadece üçünü mü göndereceksin? Bir büyücüyle savaşmak için mi?"

"Neden olmasın?" diye sordu Mombasa'nın yaşlısı alaycı bir tavırla. "Mecnun yeteneklerine çok güveniyor ve biz de zaten bir gözcü göndermeyi planlıyorduk. Onun yerine bırakalım o gitsin. Eğer bu Frank'la kendi başına ilgilenirse, elde edeceği her türlü zenginliği hak etmiş olacak." Mecnun'a tüm dışlarıyla gülümsedi. "Ve eğer bir deniz canavarı tarafından yutulurlarsa, tehdidin boyutunu daha iyi öğrenmiş oluruz."

"Bana uyar," diye homurdandı genç Malabarlı adam kendi dilinde - ki ben iyi biliyordum. "Bırakalım da küstah aptal zor yoldan dersini alsın."

Socotran korsan konseyinin yardım teklif yaşayabileceğim rahatlama, diğerlerinin Mecnun'un cezalandırıldığını görmeye ne kadar hevesli oldukları karşısında söndü.

Diğer kaptanlara daha umutsuzca bakarak tekrar denedim. "Eminim geri kalanınızdan bazılarının ilgisini çekmiştir... mağara gerçekten de olağanüstü bir ödül." Raksh'a dirsek attım. "Raksh, onlara hazineyi tekrar anlat."

"Gerek yok." Yanımda Raksh heyecanla parlıyor, Mecnun'a bayram harçlığı bekleyen bir çocuk gibi bakıyordu. "O *mükemmel*."

"O zaman anlaştık!" Mecnun beni takip etmem için işaret etti. "Gel! Sana gemimi göstereceğim."

Endişelerime rağmen Mecnun, hayran olduğum korkunç bawarijlerden birine, savaş platformları, okçu kadirgaları ve altmış kişilik kürekleri olan gerçek bir korsan gemisine sahip oldu. Gövdesi ve yelkenleri gece yarısı okyanusunun renklerine uyum sağlayacak şekilde boyanmıştı, her iki yanında koçbaşları, naft için hortumlar ve bir çeşit mancınık sistemi vardı. En az bir düzine ateş kutusu, mızrak fiçileri ve fırlatma bıçakları ve baltalarla süslenmiş sahte bir yarım direk gördüm. Tüm tuhaflıklarına rağmen Mecnun'un sıkı bir gemi işlettiğini söyleyebilirim. Yelkenleri için son derece kaliteli kumaşlar kullanıyordu ve dümenler fısıltıyla hareket ediyordu. Diğer kaptanların onun yüzüzlüğüne katlanmasına şaşmamalı; bir savaşta, bu sahip olunacak iyi bir tekne gibi görünüyordu.

"Çok güzel bir kız," dedim takdirle. "Onunla pek çok macera yaşadığınızdan şüpheleniyorum."

"Evet, yine de yalnız bir hayat olabilir. Pek çok kadın denizde yaşamak istemez.

Ama sen ..." Mecnun dilini şaklattı. "Eminim o bacaklarla güçlü oğullar doğurabilirsin."

"Bu bacaklarla bir adamın kemiklerini kırabilirim," diye cevap verdim, Raksh'a karşılık vermeyen bir sırıtışla. "Ve istediğim zaman bir gösteri sunabilirim."

Mecnun kıkırdadı. "Anlaşıldı, nakhudha. Denediği için bir adamı suçlayamazsın." Bana daha eleştirel bir bakış attı. " pelerin, değil mi?

-"Oldukça çekici, anladığım kadarıyla uygun bir zırh tercih edersiniz?"

"Yapardım." Parmaklarımı şıklatmanın kolaylığıyla alıştırmaya direğinden bir mızrak çektim. Elimde tüy kadar hafıftı. "Ve eğer silahlar. En erken ne zaman yola çıkabiliriz?"

"Sadece ekibimi çağırmam yeterli; ben de acele etmeyi tercih ederim." Mecnun başparmağını çadırın olduğu yöne doğru salladı. "O korkak aptalların bir servetin ellerinden kayıp gitmesine izin verdiklerini fark edip savaştan sonra ortaya çıkıp kendilerine pay çıkarmak için acele etmelerini beklemezdim. Ama şimdilik?" Sırıttı. "Hadi seni giydirelim."

* * *

"Şey ..." Geminin mutfağından yeniden çıktığımda Raksh şöyle dedi.

"Kesinlikle yeni arkadaşına aitmişsin gibi görünüyorsun."

Doğru söylüyordu. Mecnun'un soyluları soymaya ve onları iç çamaşırlarıyla bırakmaya meraklı olduğu belliydi, çünkü yük ambarı şimdiye kadar dokunduğum en güzel kumaşlarla doluydu, her biri bir öncekinden daha renkli ve pahalıydı. Büyük bir kısmı eldeki görev için fazla narindi: boyalı ipekler ve muslinler o kadar şeffaftı ki, tampon zincir zırhından daha fazla terleme olasılığı vardı.

Ama yine de seçebileceğim çok şey vardı. Başlangıçta bu işi ihtiyatlı olmak, atılgan, gösterişli genç benliğimi gömmek amacıyla kabul etmiş olabilirdim, ama şimdi bunların canı cehenneme. Ruhuma en uygun şekilde savaşıacaktım. Buna göre, eski Amina al-Sirafi, ateş sarısı güneş patlamalarıyla işlenmiş zümrüt rengi bir tunik, tereyağı yumuşaklığında kan kırmızısı deri botlar ve alacakaranlık bir denizin tam mavisini olan kabarık pantolonlar içinde ortaya çıkarılmıştı. Hepsinin üzerinde ince işlenmiş bir zincir zırh tabakası, onun üzerinde de o güne kadar gördüğüm en keskin yeşil ve siyah ceket, gümüş ipliklerle işlenmişti. Saçlarımı abanoz blok desenli bir türbanla sardım, ardından koruyucu ayetlerle yazılı kubbeli bir miğfer taktım.

Silahlar için, iyice denize düşmüştüm. Yeni gücümle Peris'in adasından ayrılmak için hayatımın bir kısmını pazarlık konusu yaptıysam, Tanrı şahidim olsun ki bu güç kullanılacaktı. Hançerim artık bir çift fırlatma bıçağının yanına sıkışmıştı ve sırtımda iki iyi Toledo kılıcı taşıyordum. Hepsini gölgede bırakacak kadar ağır ve büyük bir savaş baltası vardı.

Göksel bir kuru, ama Şimdi elimde bir marangoz tokmağından daha ağır hissettiğıim bir kuru.

Mecnun bir anlık bakışını yakaladığında onaylayarak kükredi. "Bahse girerim Roma'daki papa altına sıçmıştır."

Gerçekten de, Latin lider toplanan mürettebata bir göz atsaydı, birçok halife, sultan ve amiralin benzer şekilde bağırsaklarını kaybedeceğinden şüpheleniyorum. Mecnun adamlarını kavgadan ve içki kulübelerinden, avdan ve uykulardan çekip almıştı ve en az onun kadar vahşi ve zorlu görünüyorlardı. Bir avuç kadın vardı, çoğı benim gibi iri yapılydı. Bazıları tılsımlı gömlekler giyerken, bazıları da nakhudha'larına öykünerek köpekbalığı dişlerinden kolyeler takarak silahlarını kuşanıp kahkahalar atıyorlardı.

Raksh heyecan içinde zıplıyor, ucu hınzırca çivili çelik bir gürzü elden ele savururken hayal bile edemeyeceğim hırslarla besleniyordu. "Oh, bu harika. Gerçekten harika. Gerçekten kurtulabilirim!"

"Umarım bu sana kuyruğunu kıştırıp tekrar kaçmaman için ilham verir," diye uyardım. "Falco'nun düşüşünden herkes kadar *senin* de fayda sağlayacağını unutma."

Ama Falco'nun adını söylemek bile keyfimi kaçırmaya yetmişti. Korkunç bir hücum gücü oluşturmuş olabilirdik ama elimdeki yeni silahların Frank'in işini bitirebileceğinden bile emin değildim. Ya büyüsü tarafından korunuyorsa? Raksh'ın kanını çekebilirdim ama Falco'nun daha güçlü bir şey tarafından korunduğunu biliyordum.

Mecnun bir kucak dolusu mızrak taşıyarak yanımdan geçti ve aklıma bir fikir geldi. "Nakhudha," diye seslendim. "Bir iyilik daha isteyebilir miyim?"

Cevap vermeden önce bana hayranlıkla baktı. "Konuş."

"Tılsımlı silahlarınız, kutsal ayetlerle işlenmiş herhangi bir şeyiniz var mı?" Kutsanmış kılıcımı düşünerek sordum. Falco *Marawati*'yi aldığında silahlarımın çoğıyla birlikte ondan da . Raksh üzerinde işe yaramamış olabilirdi ama haftalar önce lagündeki yaratığı yok etmişti. "Ya da hiç demir bıçak?"

Geveze korsan lideri garip bir şekilde hareketsiz kaldı.

"Demir bir bıçak mı?" Mecnun bana meraklı bir bakış attı.

"Mürettebatımla mı konuşuyordun o zaman?"

Başımı salladığımda, onu geminin gölgeli ambarına kadar takip etmemi işaret etti. Birkaç tozlu güneş ışığını içeri almak için kapağı açtım,

Mecnun'un yağma sandıklarının yerini değıştirmesini, değerli yağ şişelerini, tahıl çuvallarını ve işlemeli brokar kolilerini itip kakmasını izliyordu.

Omzunun üzerinden, "Bana demir bir bıçak hakkında soru sorman çok tuhaf, El Sirafi," dedi. "Gerçekten de çok tuhaf." Mecnun gümüş işlemeli muhteşem bir kutu çıkardı. "*Bunu* ülkemden kovulmadan hemen önce çaldım."

Kutuyu açtı. Keten kumaşların arasında, koyu demir ağızlı, uzun, yassı bir hançer duruyordu. Yaklaşık ön kolum uzunluğundaki bıçak sanki içinden aydınlatılmış gibi parlıyordu. Kabzası altındı ve üzerine stilize nilüferler ve doğan güneşler işlenmişti, küçük lapis ve akik taşları sarmal desenler halinde yerleştirilmişti.

"Bu ne tür bir silah?" Nefes aldım, parıltısından büyülenmişim.

"Göksel bir tane," diye cevap verdi Mecnun, sesi de aynı şekilde hayretle çıkıyordu. Ona şüpheli bir bakış attığımda kıkırdadı. "Eh, yıldızlardan düşen demir bir meteordan oyulmuş zaten. Ülkemdeki büyük güneş krallarının yeraltı mezarlarında zaman zaman bunun gibi kılıçlar bulurlar. Halife için bir hediye idi ama" -kutuyu eğdi ve hançer bir ışık huzmesi yakaladı, yansıması göz kamaştırdı- "bunun için daha iyi bir kullanım bulabileceğime karar verdim."

"Rastgele bir dişi nakhudha'ya vermek gibi mi?"

"Onu büyüleyici bir dişi nakhudha'ya *ödünç* vermek," diye açıkladı Mecnun. "Frank'in büyüye erişimi hakkında konseye söylediklerini duydum. Bu değerli bir karşı silah gibi görünüyor."

"O zaman kendin kullanmayı tercih etmez misin?"

"Eğer bu Frank benim mürettebatım olsaydı, onları kurtarmak için ateşle savaşırdım. Sizin elinizde daha etkili olacağından şüpheleniyorum." Kutuyu uzattı. "Al onu."

Hançere dokunduğumda şarkı söylüyor gibiydi. Kabzası elime ısındı ve yeşil ve mor kristaller, su yüzeyinin altında yükselen balık pulları gibi karanlık demir derinliklerinde parıldadı. Nefesimi tuttum ama Mecnun olağandışı bir şey fark etmiş gibi görünmüyordu.

Hançeri kaldırdığımda güvercin peri'nin sesi kulağıma fısıldadı, güneş ışığı keskin bıçakta dans ederken bir meşale gibi parlıyordu. Bu muydu yani? *Ben bu muydum?*

Yine de ekibimin ve kızımın yüzleri gözümün önünden geçerken, pek de umursamadığımı fark ettim.

Senin için geliyorum, söz verdim. Ve ateşle savaşacağım.

Bölüm 30

Birinin çok sevdiği gemisinin çalınmasını planlamanın çok garip bir deneyim olduğunu itiraf etmeliyim. Yine de Sokotra'nın kuzey kıyısı boyunca iki gün süren öfkeli ve hızlı bir yolculuktan, Raksh, Mecnun ve üst düzey komutanlarıyla iki gün süren tartışma ve entrikalardan, halkımın hâlâ hayatta olması ve Dünya'nın anlaşmasının mürettebatı güvende tutması için iki gün boyunca dua ettikten sonra, sadece korsanların uydurabileceği bir planla ayın tutulmak üzere olduğu karanlık bir gecede, Saba Ayı'nın bulunduğu mağaranın dışındaki Falco'nun kampına yaklaştık.

Karar verdiğimiz şey bir şaşırtmacaydı: *Marawati*'yi çalışırmış gibi yapacaktık. Bu da şu anda bile Mecnun'un muhteşem gemisinin - yelkenleri ve gövdesi siyah ve griye boyanmış, ışıkları söndürülmüş, usta kürekçileri beni kıskançlıktan ağlatan bir zarafet ve ihtiyatla çekiyorlardı - karanlık suda neredeyse görünmez bir şekilde sevgili gemime doğru ilerlediği anlamına geliyordu.

Ancak Mecnun'un saldıran gemisinde değildim. Onun yerine, mağaranın ağzına bakan kayalıklar boyunca yere yakın durarak ilerledim. Raksh yanımdaydı, en azılı on korsan da arkamızdaydı. Mecnun bizi halatlar ve tırmanma ekipmanlarıyla birlikte girişe bırakmıştı ve Mısırlı nakhudha'nın art niyetli olabileceği konusunda şüphelerim olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Ama Aden'de Dalila'ya gerçeği söylemediğim ortaya çıktı: halkım *Marawati*'den daha önemliydi ve onları kurtarmak için gemimi riske atmam gerekiyorsa, öyle olsun.

Falco'nun kampının kalbinde yanan şenlik ateşini gözetleyebileceğimiz, çalılıkların gizlediği bir noktaya yerleştik. Ay

Gümüş bir para gibi parlak ve yuvarlaktı, henüz tutulmadan bir iz yoktu. Sürünerek ilerledim ve aşağıda uçuşan karanlık figürleri seçmeye çalıştım. Gece görüşüm artık çok iyi değildi ama dans eden alevlerden midemi bulandırmaya yetti, neredeyse Falco'nun kölesi oluyordum. *Beni kuma iten eller ve boğazımdan aşağı süzülen iğrenç iksir. Çukura , sıçrayan akrep ordusu ...*

Odaklan. Kendimi sabit tutarak belimde kılıflı duran garip meteor kılıcına dokundum ve kılıç anında ısınarak parmaklarımın altında karıncalanmaya başladı. Birkaç hafta önce, göksel bir silahın dokunuşumla harekete geçmesi son derece tedirgin edici olurdu. Şimdi ise güven vericiydi. Gerçekten de değişmiştim. Ama Frank'in emriyle değil.

Sahile yaklaştıkça okyanustan esen bir rüzgâr esmiş olmalıydı. Şenlik ateşi alevlendi alevleri yüzleri kalbimi neşeye dolduran küçük bir grup insanı kısa süreliğine aydınlattı.

Mürettebatım. Hepsini değil ama Tinbu'yu, Hamid'i, Tiny'yi, geminin marangozunu ve birkaç yetenekli tekne ustasını daha tanıyınca içim rahatladı. Yaralı bir gemide tamirat yapmak isteyeceğiniz grup onlardı; gerçekten de şimdi *Marawati*'min kıyıdan çok uzakta sallanmadığını seçebiliyordum, ay ışığı onu çevreleyen dalgaların üzerinde dalgalanıyor ve kırılıyordu. Gemimin durumunu değerlendirmek için çok karanlıktı ama en azından yüzüyordu. Ayak parmaklarımın üzerinde doğruldum ve halkımın geri kalanını aramaya başladım.

Onun yerine çok daha az umut verici bir şey gördüm. Manzaranın bir parçası olduğunu düşündüğüm şey -kumlu bir kumulun yanındaki sığılıktan çıkan kayalık bir çıkıntı- aniden hareket etti, dalgalı bir ürperti ve ardından tuzlu havadaki enfeksiyon geldi. Bu Falco'nun *maridiydi*, yarısı kıyıya vurmuş devasa yaratık.

Bir şekilde bizi gördüğünden korkarak ama canavar sadece birkaç dokunacını salladı ve ardından devasa bir pençesini yavaşça açıp kapattı.

Ölüyor muydu? Uyuyor muydu? Davranışları halsiz görünüyordu ama bina büyüklüğünde bir leviathan olduğunuzda bunun ne kadar anlamlı olduğundan emin değilim. Falco'nun enkaz halindeki gemisinden geriye kalan kırık keresteler ve parıldayan çibanlardan oluşan bir yığın hâlâ kafatasına yapışmıştı.

Mecnun'un savaşçılarından biri bana katıldı.

"Sanırım yaratık bu?" diye fısıldadı. Yolculuk boyunca onları elimden geldiğince bilgilendirdim; kampı, savaşçıları, mağarayı ve halkımı Mecnun ve ekibine anlattım ve görünüşe göre her zaman daha büyük, daha ölümcül hedeflere başarılı gece yarısı baskınları düzenledikleri gerçeğinden biraz güven almaya çalıştım (bilmeliydim, çünkü yolculuğu övünerek geçirdiler, özellikle Mecnun'un adamları nakhudalarının ne kadar yetenekli, erkeksi ve başarılı olduğunu bildiğimden emin oldular).

"Evet." Gördüğümün onu korkutmaya yetmeyeceğini umarak ona doğru baktım ama adamın gözleri parlıyordu.

"Görkemli bir dövüş olacak," diye mırıldandı, patronu gibi konuşarak. "Mürettebatını görüyor musun?"

"Sadece birkaç kişi." Tinbu ve diğerlerini işaret ettim, daha fazla yüz görebilmek umuduyla karanlığın içinden ikinci kez baktım ama pek başarılı olamadım. "Ama diğerlerini ya da Frank'in kendisini göremiyorum. Mağarada olabilirler." En azından mağarada olmaları *için dua ettim*; Dalila, Majed ve Dünya kayıp yüzler arasındaydı.

"O halde nakhudha'mın işaretini bekleyelim."

Diğerlerine katılmak için geri çekildik. Raksh hızlı hızlı nefes alıyor ve yanlış şekilde tutuyordu.

Topuzu elinden aldım, sağ tarafını çevirip geri verdim. "Lütfen onu nereye salladığına dikkat et. Bizim tarafımıza saldırmanı istemiyorum."

Dudaklarını ıslattı, gözleri korkuyla parlıyordu. "Savaşçı olmama meselesinden bahsetmiştim, değil mi?"

"En az bir düzine kez. Kendine alternatifini hatırlatmaya devam et." "İnan bana, öyleyim," diye mırıldandı suratını ekşiterek. "Lanet olası ay aptalı gidip hepimizi mahvetmek zorunda kaldı."

Raksh kendine daha fazla acıyamadan Mecnun'un işareti geldi: denizde, kürekçileri hızlandı ve doğrudan *Marawati*'ye doğru ilerleyen büyük korsan gemisini görünür kılmak için kasıtlı olarak yeterince sıçradı. Gergin bir sessizlik içinde izledik, bekliyorduk ama Falco'nun paralı askerlerinin fark etmesi bir dakikadan fazla sürmedi, içlerinden biri bağırdı:

"Yaklaşan bir gemi var!"

Hâlâ gemisinde olan Mecnun'un okçuları oklarını fırlattı, mükemmel bir simetri içinde bir düzine adamın yaylarından çıkan ateş canlandı (Tanrım, korsan arkadaşları Mısırlıyı hafife mi almıştı; ben de onunla birlikte hareket etmeye hazırdım) ve sonra Falco'nun kampında gerçek bir panik başladı.

İri yarı bir adam ayağa fırladı; Yezid'i, daha çok belinde asılı duran kendi palamı görerek tanıdım. "Git efendimize söyle!" diye bağırdığını duydum.

Belki de tüm bu kargaşadan uyanan marid, hastalıklı bir kükreme çıkardı. Sesi öncekinden çok daha zayıftı ama yine de koca gövdesini birçok bacağının üzerine kaldıracabilecek güçteydi. Suyu geri döndü, tüm sahil güçlü adımlarıyla titriyordu ve yaratık doğrudan gemisine doğru yüzerken Mecnun ve mürettebatı için bir dua fısıldadım.

Planımızın ikinci kısmının zamanı geldi.

"*Gidin!*" Bana eşlik eden savaşçılara tısladım.

Sahile akın ettik. Mecnun'un savaşçıları açıkça benden daha yetenekli insan avcılarıydı, belki de Falco'nun cüretkâr baskınlara ve anlık kararlara alışkın hödüklerinden bile daha yetenekliydi. Ölüm cül derecede sessizdiler, kampı delerken bir cirit kadar hızlıydılar. Frank'in gözcüsünü daha yeni fark etmişim ki korsanlardan biri onu arkadan yakaladı, boğazını kesti, sessiz olması için yere düşmesini sağladı ve yoluna devam etti.

Bunun kolaylığı beni hem şaşırttı hem de biraz korkuttu - bunlar tuzlu katillerdi. Ama sonra ölü izcinin görüntüsü beni durdurdu. Adam, Frank'in iğrenç iksirini bana zorla içirdiği zamanki kadar korkunç görünmekle kalmıyordu; alnından fışkıran sapların üzerindeki dört bulanık gri göz ve derisini kaplayan balık pullarıyla daha da tuhaf bir şey vardı: Göğsünden kalın bir kordon halinde, örgülü deniz yosununa benzeyen bir şey fışkırıyordu. Gümüş renginde parlıyordu ama hızla parçalanıyor, içindeki ışık soluyordu.

Tanrı aşkına, bu da ne böyle? Tiksinerek ve garip bir şekilde mecbur kalarak kordonu hafifçe çektim ve deniz yosunu kordonu -ve bağlı olduğu *gri-mavi iğnesi*- adamın göğüs kafesinden iğrenç bir ıslak sıçrama sesiyle çıkarken neredeyse kırımın üzerine düşüyordum.

Raksh'ın benden çektiği iğneye tıpatıp benziyordu. Tam o sırada

Raksh'ın kendisi koşarak geldi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bu da ne böyle?" Sesimi dalgaların gürültüsünün altında tutarak sordum. Deniz yosunu zincirinin kalıntılarını işaret ettim, artık o kadar ki seçilmesi zordu. İğne çoktan parçalanmış, geriye kırık kabuklardan oluşan kavisli bir yığından bir şey kalmamıştı.

Bakışları yüzümle yer arasında gidip geliyordu. "Ne nedir?"

"Bu *kordon*," diye açıkladım. "Göğsümden çıkardığın gibi bir iğneye bağlıydı. Ve geriliyor-" Ama nerede bittiğini göremiyordum.

ip artık karanlık gecede parlamıyordu. "Orada bir yerde."

Raksh gözle görülür bir şekilde irkildi. "Bir *kordon* görebiliyor musun? Göğsündeki gibi bir iğneden mi geliyor?" Başımı salladığımda Raksh bana vahşi bir bakış attı. "Bu Falco'ya ettiği yeminin tezahür etmiş haline benziyor; büyümlü bağlar bazı âlemlerde fiziksel formlar olarak var olur. Ama senin bunu görememen gerekir. *Ben* bunu göremem."

Şimdi bunu tartışmanın da zamanı değildi, etrafımızda bir kargaşa vardı. Kıyıda açıkta, Mecnun marid'e doğru bir naft patlaması yaptı ve marid buna karşılık olarak çığlık attı. Dağınık ay ışığında ve gece yarısı okyanustan yansıyan yanan naftın titreşimlerinde, Mecnun'un savaşçıları kendilerini Falco'nunkilerin üzerine atarken tutuşan uzuvlar ve parıldayan silahlar dışında bir şey görmek zordu.

Bunlar kariyerimi kaçınarak geçirdiğim türden savaşlardı - emekliliğine kadar yaşamak isteyen bir kaçakçı açık, kanlı yerine hile ve hırsızlığa güvenir. Bir sürü çatışmaya girmiştım. İlk adamımı on sekiz yaşında öldürdüm. Ama şiddetin tadını hiç çıkarmamıştım.

Ancak, gözcünün bedenini terk edip savaşa katılmak için koşarken, bir şey beni ele geçirdi, enerji kanımda şarkı söylüyordu. Pembe örümcek gibi bir yüzün üzerinde kümelenmiş bir sürü gözü olan bir adama doğru hamle yaptım. üzere olduğu bardağı bıraktı ve çift uçlu bir balta kaptı.

Tek bir darbeyle başını kestim.

Başka bir zaman olsa bu başarı beni şok eder, hatta dehşete düşürürdü. Ama bu gece değil. Gemime saldıran, halkımı tehdit eden ve ruhlarını yabancı bir kasaba teslim eden adamları sahip olduğum tüm doğaüstü güçle kestim.

Belki daha fazla zamanım, daha fazla merhametim olsaydı, onları ikna etmeye çalışabilirdim. Ama benim de onların da zamanı tükenmişti. Bu canavara katılmayı, o bir sürü masum köylüye işkence edip öldürürken onun yanında kalmayı seçmişlerdi. Buna bir son vermek için ne yapılması gerekiyorsa yapacaktım.

Bir adamı göğsüne indirdiğim bir darbeyle uçurdum, bana sinsice yaklaşmaya çalışan bir diğerinin karnını yarmak için şimşek hızıyla , ama sonra tökezledim, vuruşun kolaylığıyla dengem bozuldu. Gücüm, hızım... her ikisi de büyük ölçüde gelişmişti, evet, ama vuruşum muhtemelen savaşın sıcağında yapılmaması gereken bir ayarlamaydı. Etrafımda Mecnun'un adamları Falco'nunkilerle boğuşuyor, sihirle güçlendirilmiş savaşçılara karşı ellerinden geleni yapıyorlardı. Kampın öbür ucunda kısa bir süreliğine küçük grubumu gördüm.

Mürettebat. İplerle bağlı ve neredeyse kesinlikle silahsız olan bu insanlar, bağırıp çağırarak ve küfürler savurarak kendilerini muhafızlarının üzerine atıyorlardı.

Onlara ulaşmaya çalıştım ama Falco'nun savaşçılarından bir başkası tarafından engellendim - benim gönderdiklerimden çok daha iri bir örnek. Altı yengeç kolu ve köpekbalığı dişleriyle dolu ağzıyla bana doğru koşarak geldi. Devasa bir çift kısı kacından zar zor kurtuldum ve baltamı kafasına savurmak için döndüm ama o başka bir koluyla bunu engelledi.

"Raksh!" Kocamın bir kayanın arkasına saklandığını görerek bağırdım. "Biraz yardım et!"

Buna karşılık Raksh topuzunu ikimize doğru fırlattı, neredeyse kafamı koparıyordu ve rakibimi tamamen ıskaladı.

İşe yaramaz orospu çocuğu. Dişlerimi sıktım ve baltamın sapını yüzümü parçalamak üzere olan tırtıklı pençelerin arasına soktum. Pençeler geri çekildi ama baltamı da beraberlerinde götürdüler. Kılıçlarımdan birini kaptım ve adamın göğsüne doğru indirdim.

Bir insanın içini parçalayacak bir darbeydi. Ama düşmanım artık o değildi ve kılıcımın tek yaptığı, yırtık gömleğinin altında parlayan yengeç kabuğuna benzer kabuğun üzerinde kaymak oldu. Kılıcım bir çizik bile bırakmadı, ancak onu delebilecek bir şey olduğu açıktı: tıpkı gözcünün göğsünde olduğu gibi hayalet bir deniz yosunu ipi.

Adam yüzümdeki şoku yanlış yorumladı, tüm köpekbalığı dişleriyle sırtıttı (bunu hayal etmeye çalışmayın - bu çok lanetli bir görüntüdür) ve göğsünü koruyan kaya gibi sert hayranlıkla bir pençe gezdirdi. "Bana kalırsa zırhtan bile daha iyi."

"Lanet bir karides gibi görünüyorsun." İçgüdülerimle hareket ederek meteor bıçağıma uzandım.

Homurdandı. "O cılız şeyle öldürmeyi planladığın bir örümcek mi?"

"Pek sayılmaz." İleri atıldım ve hayalet zincirini kestim. Meteor bıçağı cızırtılı bir ışık parıltısıyla yosun bağına kesti.

Etkisi anlık oldu. Falco'nun dövüşçüsü karaya vurmuş bir balık gibi nefes nefese kaldı ve uzuvlarının kontrolünü kaybetmiş gibi geriye yalpaladı. Zırhlı kabuğu yok oldu ve tamamen insan derisine dönüştü. Adamın fazladan uzuvları da yok olmadan önce çığlık atma şansı bile olmadı, kısaç pençeleri kuma düştüklerinde küçük yengeçler boyutuna inmişti. İnançsız bir çığlık atarak göğsünü tuttu ve göğüs kafesinden çıkan gri-mavi kemikli iğneyi kavradı.

Güçten düşmüş bir halde dizlerinin üzerine çöktü. "Beni serbest bıraktın," dedi boğuk bir sesle, insan dişlerine ve çıplak karnına hissedilir bir çaresizlikle dokunarak. "Falco . . . Onu hissedemiyorum."

"Nerede o?" diye sordum. "Bana yardım et, ben de seni bağışlayayım."

"*Yardım etmek mi?*" Güldü, sesi boştu. "Bunun için ödediğim bedeli biliyor musun? Kuzenimin canlı canlı yenmesine seyirci kaldım." Başını kaldırdı, gözlerinde kavurucu bir nefret vardı. "Kaltak, bunu ben *istedim*."

Bana doğru hamle yaptı ama bu çaresiz bir hamleydi ve hançeri kalbine saplamaktan başka bir işe yaramadı. Hançeri çektim ve vücudu kumun üzerine yığıldı. Hızlı hızlı nefes alarak şaşkınlıkla meteor bıçağına baktım, yansıyan ateş ışığı derinliğinde dans ediyordu.

Raksh kayanın arkasından dışarı baktı. "Ne yaptın sen?"

Sanırım Falco'nun adamlarının sihirlerini nasıl yok edeceğimi buldum. Ama korkak, her an taraf değiştirebilecek eşime bunu söylememin imkânı yoktu.

Bunun yerine ona ters ters baktım. "Doğru. Bana zarar verme savaştığım kişiden daha yüksek görüldüğüne göre yeni plan. Adamlarımı serbest bırak, sonra da mağaraya git."

Bana gergin bir bakış attı. "Falco mağarada olabilir."

"Evet aptal, umarım ekibimin geri kalanı da öyledir. Sen , değil mi? Onları serbest bırakmanın bir yolunu bul ki savaşabilsinler ve muhtemelen Falco'yu geciktirebilsinler. Ve *seni* kurtarsınlar," diye ekledim, anlayabileceği bir dille. "Git!"

Raksh küfredip kaçtı ve ben de Mecnun'un savaşçılarına doğru döndüm. Falco'nun kalan savaşçılarının hayalet bağlarını kesebilirsem, onları yenmek Socotran korsanları için çocuk oyuncağı olacaktı.

Ama daha iki adım atmıştım ki kaskıma gelen ağır bir darbe beni neredeyse bayılttı.

Sendeledim, çınladı ve kaskım tamamen yırtıldı.

Falco'nun adam canavarı Yezid, demir bir çubuğu bir ip parçası gibi büküp paralı asker arkamda duruyordu.

Şaşkınlık kana bulanmış yüzünü aydınlattı. "Al-Sirafi," diye nefes verdi. Ellerinden birinde benim palam vardı.

Tanrım, başım ağrıyordu. "Bıçağım için geri geldim," dedim, gözümün önünde neşeyle dans eden yıldızların yok olmasını dilemeye çalışarak. "Sakıncası var mı?"

Yezid dudaklarını yaladı. "Gel ve al."

Geçmiş deneyimlerim bana, bu tür meydan okumaların genellikle böbürlenmelerinden -kendi güçlerini artırma çabalarından- kötü söz ettiklerini öğretti.

beceriksizlik veya düşük özgüven.

Ne yazık ki, Yezid'in alaycı kibrinin her zerresini hak ettiğini öğrenmek için onunla bir dakikadan az bir süre geçmesi gerekti.

Gözümü kırpmamdan daha hızlı hareket ediyordu. Meteor kılıcını bir kenara bırakırsak, kılıcımı kaldıracak kadar bile vaktim olmamıştı ki darbeleri, kırık bir çiviye öfkesini kusan öfkeli bir marangozunki gibi üzerime inmeye başladı. Gücüm artmış olabilirdi ama Yezid'inkinin yanına bile yaklaşamazdı. İleri geri savuşturdukça beni gölgelerin içine, müttefiklerimden uzağa doğru itti.

"Falco seni davet ettiğinde bize katılmamakla aptallık ettin, al-Sirafi," dedi Yezid, gözleri parlayarak. "Sana dünyayı verebilirdi."

Hayal kırıklığıyla homurdandım, Yezid'in bir başka darbesini savuşturdum. Sesinde garip bir acı ve kıskançlık karışımı vardı; belki de biri Frenk büyücüyle olan ilişkisinde güvensizlik hissediyordu. "Yarısını bir deniz canavarına yem etmeden önce gemi arkadaşlarına mı söyledi?"

Yezid *kendi kılıcım*la sertçe savurdu ve tökezledim, yüzümün üzerinden geçen çelikten zar zor kaçabildim. Şimdi daha yakından, göğsünden yere doğru sarkarken sağlıklı ve parlak bir şekilde parlayan hayali tasmaını görebiliyordum. Onu koparmak tek umudum gibi görünüyordu ama Yezid beni tamamen ayak parmaklarımın üzerinde tutuyordu. Kılıcımı iki elimle birden kullanmam gerektiğinden, dövüşümüzün başlarında demir hançeri kemerime sokmuş, acelemden neredeyse düşürüyordum.

Umutsuzluğa kapılarak geriye doğru kaçtım, bıçağı kapmak için kendime kısa bir fırsat bile yaratmayı umuyordum. Ama fena halde yanlış hesaplamıştım. Yezid güçlü olduğu kadar hızlıydı da ve aramızdaki mesafeden yararlanarak kılıcıyla hızlı ve geniş bir darbe indirdi. Kıvrıldım, bıçak karnımı yarmak yerine zincir zırhımın üzerinde kaydı, ama darbe yine de bir kaburga çatlağı hissettiğime yemin edebileceğim kadar sertti.

Yezid onun vuruşundan faydalanarak beni aynı yerden tekmeledi. Acıyla nefesim kesildi, rüzgâr ciğerlerimi parçaladı ve ayaklarımı altımdan çekip aldı.

Kuma düştüm. Kılıcımı bırakarak meteor kılıcına doğru çılgınca bir hamle yaptım ama parmaklarım kılıcın kabzasına daha yeni kapanmıştı ki kılıcı elimden aldı ve geri dönerek kaburgalarımın bir çizme ile basarak beni olduğum yere mıhladı. Vücudumun üzerinde dikilirken acı ve hüsrana dolu bir öfkeyle haykırdım. Yezid *kılıcını* -benim kılıcımı- kalbimin üzerine kaldırdı, yüz ifadesinde ölümcül bir zafer parlıyordu.

Tanıdık bir çığlık havayı yırttı. O kadar tanıdıktı ki, yakında ölecek olmama rağmen *Tinbu*'yu görmek için soluma baktım.

Ele geçirilmiş bir tavşan gibi görünen arkadaşım, bandajlı bacağını garip bir açıyla tutarak, bir kolunun altında bir çeşit koltuk değneği ve diğer elinde yanan bir odun parçasıyla bize doğru çılginca zıpladı. Bu öylesine tuhaf bir görüntüydü ki Yezid bile cinayetimi kısa bir süreliğine durdurdu, ilk arkadaşım kendini Yezid'e fırlatmadan hemen önce *Tinbu*'ya çılginca baktı - kırık bacak, koltuk değneği, alevli dalgaların karaya attığı odun ve hepsi.

Çoğu durumda, *Tinbu*'nun Yezid'i rahatsız eden bir sinekten fazlası olamayacağını düşünüyorum ama meşale taşıyan, zıplayan bir adam çığlık atıp kendini yüzünüze fırlattığında kötü savaşçılar bile şaşırır. Yezid sendeleyerek geri çekildi, *Tinbu* yanan odunları gözlerine doğru iterken küfürler savurdu. Sonunda Yezid sert bir tokatla arkadaşımı savurdu ve *Tinbu* sertçe yere düştü, kötü bacağının üzerine düştü ve acı dolu bir çığlık attı. Ama yine de bana doğru pençelerini savurdu, koltuk değneğini kullanarak kendini kumda sürükledi, yüzü parşömen gibi solgundu.

"Amina," diye , sesi keder ve acıyla kalınlaşmıştı. "*Yüzünü kapat.*"

Üstümü ört.

Sonra *Tinbu*'nun kullandığı şeyin koltuk değneği olmadığını fark ettim. Dalila'nın asasıydı.

Bir gölge üzerimize düştü, kükreyen şenlik ateşinin önünde duran, kabarık, yırtık pırtık bir elbise giymiş minyon bir form. Bileklerinde bağlandığı yerden kalma çürükler ve kan lekeleri vardı, saçları dağınıktı ve her yere savruluyordu. Kurdeleden şapkası bir elinde sıkılmış, yüzünün alt yarısı çoktan örtülmüştü. Biri onun çökmüş olduğunu düşünebilirdi, ama Yezid'e bakarkenki ifadesi, gözlerinde yanan nefret ve intikam, onun ne kadar canlı olduğunu gösteriyordu.

"Köylüler için," diye hırladı Dalila. Sonra parmaklarını şapkasının kurdelelerinden geçirerek cam şişeleri şişeleri, on yıllık bir çalışmanın ürünü olmalı- kırdı ve içindekileri adamın suratına fırlattı.

Türbanımın ucunu burnuma ve ağzıma kapatmış, dumanlar bana çarpmadan önce arkamı dönmüştüm bile. Kumaşın içinden bile buharlar o kadar asitli ve iğrençti ki kusmak istedim. Yezid çığlık atıyor, feryat ediyor ve acı içinde inliyordu.

dizlerinin üzerine çöktü ve ben dehşet içinde geri çekildim. Gözleri yoktu, yanaklarının eriyen eti fokurduyor ve damlıyordu.

Dalila -bir tür intikam meleği gibi arkasında duruyordu- çalınan kılıcımı Yezid'in düşürdüğü yerden aldı.

"Dalila," diye nefes nefese kaldım, hava hâlâ yanıyordu. "Yapabilirim-"

Yürek parçalayan bir çığlıkla kılıcı Yezid'in boğazına sapladı. Sonunda kılıcı delip geçmeden önce tüm ağırlığını kılıca vermek zorunda kaldı ve tökezleyerek kaçtı.

Yezid bir gümbürtüyle yere yığıldı.

Uzun bir süre şaşkın bir sessizlik oldu. Dalila titriyor ve o kadar hızlı nefes alıyordu ki kendini yere bırakmadığına şaşırdım. Elleri fena halde kanıyordu ve kurdele başlığı kırık cam ve yırtık kumaş yığını içinde ayaklarının dibine atılmıştı. Ama bana dönerken bile kılıcı elinden düşürmedi. Aksine, kara gözlerindeki vahşet daha da alevlendi, keder ve hastalıklı bir korku yüz ifadesini kapladı.

Dalila boğuk bir sesle, "Falco seni öldürdü," dedi. "Sen Asif gibi misin?" Gözlerimden yaşlar boşandı. "Hayır, dostum. Ben farklıyım. Ama gibi değil-"

Açıklamamı bitirmek zorunda değildim. Dalila kılıcı bıraktı ve kollarını bana doladı. Tinbu da hemen yanımdaydı, sarılıp ağlıyorduk.

"Öldüğünü sanmıştık," diye ağladı Tinbu. "Seni bıçakladığını ve cesedini denize attığını söylediler."

"Ben de öldüğümü sanmıştım," diye fısıldadım, saçlarını okşadım ve alnımı Dalila'ninkine bastırdım. "Özür dilerim. Seni koruyamadığım için çok üzgünüm. Geri dönmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

"*Amina!*" Arayan Majed'di, kumların üzerinde sendeleyerek yürüyordu, arkasında da temkinli bir Raksh vardı. Yol göstericim kendini etrafımıza attı, uzun kolları grubumuzu daha da sıkı bir kucaklamayla sardı.

"Lütfen, o kadar sert olmasın," diye Tinbu. "Bacağımı yeniden kırdığımdan oldukça eminim."

Onu hemen , mürettebatımın geri mağaradan çıktığını gördüğümde içimi bir rahatlama kapladı. Mecnun'un savaşçıları Falco'nun kalan birkaç adamını temizliyordu -kritik bir istisna dışında.

"Frank nerede?" diye sordum. "*Dunya* nerede?"

"Gitti," dedi Majed, sesi hasta gibiydi. "Gözcü Falco'ya birinin saldırdığını söyler söylemez, fare onu yakaladı ve mağaranın derinliklerine doğru kaçtı."

"gitmem gerekiyor," dedim acilen. "Hemen şimdi. Önce-" Toprak büyük bir sarsıntı geçirdi.

Bunu, ısınan bir deprem gibi daha fazla sarsıntı izledi. Kötü bir önsezi hissiyle suya doğru döndüm. Yezid tarafından öldürülmemekle meşgul olduğum için deniz savaşını izleyememiştim ama şimdi Mecnun'un gemisinin hâlâ su üstünde olduğunu görünce kısmen rahatlamıştım. Ama sadece *kısmen* rahatlamıştım, çünkü hala ok atıyor ve marid'e nişan alıyor olsalar da, yaratık - belki de Falco'nun büyüleri emriyle- bize doğru koşuyor, sıçrayan adımları sarsıntılara neden oluyordu.

"Tanrı beni korusun," diye fısıldadım yaklaşırken. Denizkızının daha önce korkutucu görüldüğünü düşündüysem de, şimdi kırılan dalgaların arasından süzülürkenki haliyle kıyaslanamazdı. Devasa cüssesi ve ölümcül kuyruğu gökyüzündeki yıldızların yarısını siliyor, iltihaplı yaralarından yayılan pis hava Dalila'nın karışımıyla yarışırcaasına zehirli ve yoğun. Bu kadar yakından başka bir şey daha görebiliyordum: Falco'nun adamlarının sahip olduğu bağlara benzer hayalet bağlar.

Ama bir tane değil, oh, hayır. Bu çok kolay olurdu. Bunun yerine, *çok sayıda* parlak yosun bağı deniz canavarına sıkıca tutunmuştu. Kafatasından ve dokunaçlarından tutunuyor, güçlü iğnesini sarıyor ve geniş karnından sarkıyorlardı. Kopardığım zincirlerden bile daha parlak ve kalındılar, o kadar canlıydılar ki, büyük bir kütlenin nereye gittiğini takip edebiliyordum; hepsi kumsal boyunca uzanıyor ve Falco'nun kaçtığı mağaranın derinliklerinde kayboluyordu.

Sadece bağlar değil o zaman.

Tasmalar. Tiksintiyle, kudretli yarattığı şeytani büyücüye bağlayan prangalara baktım. Bu kadar küçük bir şeyin kaprislerine eğmek zorunda kalmak nasıl bir duyguydu?

Ancak, deniz canlısı sahile vurup tamamen, ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldığında empati yeteneğim sınandı. Tek hareket, yukarı kalkmış kıskaçlarından akan deniz suyuydu, o kadar yüksekte düşüyorlardı ki, şelale olabilirlerdi. Segmentli kuyruğu havaya kalkmış ve saldırmaya hazırdı, kanatlı iğnesi vücudumun iki katı uzunluğundaydı. Hepimiz donup kaldık. Yoldaşlarım, Mecnun'un savaşçıları, hatta Falco'nun adamlarından geriye kalanlar bile.

Havanın vınlaması tek uyarıydı.

Arkadaşlarımı ittim ve yana doğru daldım. İğne, taşları ve toprak parçalarını uçurmaya yetecek bir güçle durduğumuz yere saplandı.

"Mağaraya gidin!" Ben bağırdım. "Tünel hızla daralıyor. Takip edemeyecek."

"Seni bırakmayacağız!" Dalila bağırdı. Marid ileri doğru sıçradı, devasa kısıkaçları takırdıyordu.

Gerçi arkadaşlarımla burada ölmekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Ancak ben.

Canlılar özgür olmayı severdi. Hayzur da böyle söylemişti ve Marid'in de böyle hissetmesi için dua edebilirdim.

"Hemen arkanda olacağım, söz veriyorum!" diye bağırdım ve Raksh'ı kaçamadan pelerininin arkasından . "Oh, hayır. Sen benimlesin.

Dikkatini

dağıtın." "Ne yapmak?"

Onu kayalık yamaçtan aşağı ittim. "Beni duydun!" Ancak onu biraz fazla sert itmiştim, kocam kaçan bir fıçı gibi yuvarlanarak marid'in bedeninin tam altına düştü. Zafer çılgınlıkları atarak dikkatini kısa süreliğine başka yöne çevirdi.

Belki tam olarak amaçladığım şey bu değildi ama işe yarayabilirdi.

Meteor bıçağı elimde, en yakındaki parlayan yemin bağına doğru koştum. Kalbim gırtlığıma kadar yükseldi ama bıçak Falco'nun adamındaki ipi kestiği gibi onları da kolayca kesti. Ancak, paralı askerin ipinin aksine, bu bağlar yılan gibi kıvrılıp bükülerek ellerimden uzaklaştı. Devam ettim, öfkeyle kesebildiğim kadarını kestim.

Ötede, Raksh çılgılık attı ve varlığıma lanet okudu, marid'in kısıkaçlarından kaçmak için yarıştı.

BAM.

Devasa bir böcek bacağı kuma çarparak neredeyse beni eziyordu. Ayağa fırlayıp hızla uzaklaştım ama marid hem kalan bağlara hem de mağaraya erişimimi engelliyordu. Geriye yaklaşık bir düzine zincir kalmıştı; üçü bacaklarının etrafında, diğerleri de kafasına bağlıydı.

Harika plan, al-Sirafi. Kumsalda koştum, iğnesinden kurtuldum ve deniz akrebinin dans eden uzuvlarının arasından kıvrılarak bacaklarının etrafındaki bağları kestim. Ama yaklaşmadığım sürece kafasına yakın olanları koparmanın bir yolu yoktu. *Çok daha yakına.*

"Bu işin canı cehenneme," diye yemin ettim, ayaklarımı yere sağlam basıp doğru anı bekleyerek. "Falco'nun, Salima'nın ve o iffetsiz lanet ayın canı cehenneme!"

Marid'in boynundan sarkan kopmuş bağlardan biri yanından geçti. Daha iyi şeyler düşünemedim, bir anlık korku ya da tereddütün fikrimi değiştirmesine izin vermeden, bağı ele geçirdim.

Ve tırmanmaya başladı.

Kimsenin göremediği ve her an parçalanabilecek sihirli bir deniz yosunu ipini, çığlıklar atıp sizi iğnesiyle sokmaya çalışan savaş gemisi büyüklüğünde bir akrebin hareket eden bedenine tırmanmanın, Falco'nun iğrenç kurtçuk iksirinin boğazıma tıklılmasını da içeren kariyerimin en kötü deneyimlerinden biri olduğunu söylemek isterim. Çılgınca savrulan hayalet ipine can havliyle yapıştım ve iki kez kayalıklara çarpmaktan kıl payı kurtuldum.

Marid tırmanılmaktan hoşlanmıyordu. Hem de hiç. Dokunaçları çırpındı ve bunu yapmaya cüret eden küstah ölümlüyü yakalamak için sağa sola savruldu ama ben yakalayamayacak kadar düzensiz sallanıyordum. Yine de bir keresinde sırtıma öyle sert vurdu ki neredeyse ipi bırakacaktım ve acı içinde nefes nefese kaldım.

Sonunda, *nihayet*, yaratığın tepesine ulaşabildim. Kaygan kabuğundan çıkan midyeleri ve mercanları kavradım ve kendimi yukarı çektim, zor nefes aldım ve sonunda zırhlı sırtının üzerinde durabildiğimde Tanrı'ya şükrettim, korkunç tırmanış tamamlandı.

Tam o sırada bir dokunaç, sıska, küçük bir bebek dokunaç, ayak bileğime dolandı ve beni çekip çıkardı.

Havada uçmaya başladım, ama sanki bir mucize olmuş gibi, yemin bağlarına dolandım ve yaratığın hareket eden bacaklarının etrafında bir kez daha sallandım.

"Seni nankör büyük boy böcek," diye bağırdım, "*kurtarmaya çalışıyorum!*"

Marid'in bunlardan herhangi birini anlayıp anlamadığını söylemenin bir yolu yoktu, ama ikinci kez tırmandığımda dokunaçlar beni öldürmeye biraz daha az kararlı görünüyordu. Zirveye ulaştığımda bir elimi ipten ayırmadım ve hızla Falco'nun gemisinin kalıntılarına tırmandım. Kereste ve hayvanın birleşmesinden büyülenmişim ama enkazı maride bağlayan parlak bağlara doğru koşarken tereddüt etmedim. Son iki kordon maridin kafatasının diğer tarafında bulunuyordu. Karşıya atıldım, zincirleri yakaladım ve kopardım.

Meteor bıçağı sonuncuyu kesmeyi bitirir bitirmez ip ellerimde parçalandı, kopan tüm yemin zincirleri toza dönüştü ve okyanusun esintisiyle anında uçup gitti.

Marid feryat etti, yürek parçalayan bir acı çığlığı ve kafa karışıklığına benzeyen bir ses (ya da kafa karışıklığı olduğuna inandığım şey - leviathan benzeri canavarların iç dünyasını en iyi Tanrı bilir).

Ama yüksek sesle değil... *kafamın* içinde. Zihnimde bir sürü görüntü - hatıralar, sesler, hatta tatlar- uçuşuyordu. Zifiri karanlık bir deniz yatağının ağırlığı

ve tuzun farklı, ince tatları. Balinaların şarkıları ve yunusların tıktırıları. Ahşap bir gövdeyi parçalamak ve *çağrılmak-tutsak* edilmek

-Kan ağıyla. Ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım ama bu gürültü kakofonisini durdurmak için hiçbir şey yapmadı, balık derisiyle kaplı bir ip gibi parlak sarı pullardan oluşan parlayan hayali bir şerit benimle marid arasında çiçek açarken sualtı görüntüleri gözlerimin önünden geçti.

"Ah, kesinlikle olmaz," dedim sendeleyerek ayağa kalkarken. Kurdele, bulutların arasından geçen bir güneş ışını gibi bir görünüş bir kayboluyordu ama artık onu *hissedebiliyordum*, kalbime saplanmış bir kancaydı bu. "Sana bağlanmak istemiyorum!" Meteor bıçağıyla kurdeleyi kestim ama hiçbir şey yapmadı, sanki orada değilmiş gibi kurdelenin içinden geçip gitti.

Marid duygularımı paylaşıyor gibiydi. Kükredi ve sallandı, öfkeli bir sarhoş gibi sıçradı. Bir sesi ve sert bir hava akımıyla dev kabarcıkları iyileşmeye başladı. Gemi parçalarını kafasına yapıştıran sivri midyeler ve ölü mercanlardan oluşan kabuk koparak sahile düştü. Tekrar bağırdı, sonra insan saçmalıklarımızdan bıkmış olacak ki denize doğru koşmaya başladı.

Hareket beni geriye doğru savurdu. Kaygan ıslak kabuktan aşağı, kabarmış bir nehir boyunca akan yapraklar gibi çılgınca kaydım. Çaresizce, düşüşümü engelleyecek herhangi bir şeye doğru hamle yaptım ama hiçbir şey yoktu. Okyanus gittikçe hızlanırken bıçağım bile kabuğuna yapışmıyordu.

Suya görüşümü karartacak kadar sert çarptım, vücudumun bir kısmı muhtemelen bu sefer pes edip boşluğa mı gideceğimizi merak ediyordu. Hâlâ zırhımı ve birkaç ağır silahımı giyiyordum, anında suya daldım ve hızla battım.

Yüz, seni aptal! Tüm bunlardan sonra, boğulmak neredeyse utanç verici bir ölüm şekli olurdu. Yüzeye çıkmak için mücadele etmeye çalıştım ama uzuvlarımı koordine edemeyecek kadar sersemlemiştim - hatta gece yarısı suda hangi yönün *yukarı* olduğunu bile anlayamıyordum. Ciğerlerim yanıyordu, tekme attım, tekme attım ama bir dalga beni yakaladı ve kumlu dibe doğru sürükledi. Beni bırakmayı reddetti, etrafımda dönüp durdu-

Bir çift kol beni yakaladı.

Yüzeye çıkarıldığımda mücadele edemedim ve çok az yardım edebildim, ama sonra *hava*, değerli ve tatlı. Nefes nefese kaldım, öksürdüm ve boğuldum.

"Yanımdayım kardeşim," diye soluk soluğa bağırdı Majed, yanımda suda ilerlerken. "Seni yakaladım." Zırhımı yerinde tutan kayışları ceketini ve zincir zırhı başımın üzerinden geçirdi.

"Yalan söylediğini sanıyordum," diye hırıldadım. "Hâlâ o şekilde yüzebildiğin konusunda."

"Beni hafife aldığında ne olduğunu gördün mü?" diye sordu, hızlı hızlı nefes alıyordu ama sesi her zamanki gibi ekşiydi. "Beni en başta karaya çıkarmalıydın. Bu noktaya hiç gelmeyebilirdik."

Tartışamayacak kadar yorgundum. Dalila ve gemi arkadaşlarım dalgaların arasından geçmemize yardım ettiler. Mürettebatımın geri kalanını bulmak için sahile doğru sürünürken, aklımın bir köşesinde hâlâ o maridi hissedebiliyor, kalbimin sıkıştığını hissedebiliyordum. Tam anlamıyla hiçbir emrettiğim gibi mağaraya kaçmamıştı. Korkunç korsanlardı. Kendilerini koruma duygusu yok.

Ve kendini koruma duygusundan bahsetmiyorum bile. "Falco'nun peşinden gitmem gerek," dedim kısık sesle.

"Artık çok geç," diye yanıtladı Raksh, sesi kasvetliydi. "Şimdiye kadar kapının ötesine geçmişlerdir. Ve orada, diyarlar arasındaki yerde yaşayan şey onları öldürmese bile, çoktan başlamış olacak." Başını gökyüzüne doğru salladı.

Bakışlarını takip ettim. Dolunayın en uç noktasında, narin, gölgeli bir ısırik alınmıştı.

Güneş tutulması başlamıştı.

"Amina, neden bahsediyor bu?" Dalila talep etti.

Boğazımdaki yumruyu yutarak aya baktım. Islak kumlara uzanıp yüz yıl boyunca uyumak istedim. Yeni güce lanet olsun, bitkin ve hırpalanmışım. Ödünç aldığım silahların çoğunu, zırhımın tamamını ve gücümün büyük bir kısmını kaybetmişim. Ay desenleri hakkındaki yarım bilgilerle anlamadığım büyülerle savaşıyordum ve olası dizim yeniden nabız atmaya başlamıştı.

Dahası, mürettebatımı çoktan kurtarmışım, değil mi? Belki Raksh haklıydı, belki o kapının ardındaki her neyse Falco'yu Ay'ı ele geçirmeden ve onu Tanrı bilir halkıma ne dehşetler saçmak için kullanmadan önce öldürecekti. Belki *de* bu, her zaman çok değerli bir ölümlü gibi görünen kızımı riske atan bir büyü değildi.

Ama bu kumarı oynayamazdım. Ve eğer kendime karşı dürüst olursam, Dünya'yı böyle bir kadere terk edemezdim.

Titreyerek ayağa kalktım. "Denemem gerek."

Tinbu bileğimi tuttu, daha doğrusu kumda yattığı yerden tutmaya çalıştı, Dalila kırık bacağını ikinci kez tedavi ediyordu. "Biz de seninle geleceğiz."

salladım. "Beni affedin dostlarım, ama bu konuda beni takip edemezsiniz."

"Ben de yapamam," diye sertçe uyardı Raksh. "Bu sefer tehdit yok, Amina. O kapının ardında yaşayan şey benim gibi varlıklar için bir hapisane, asla çözülemeyecek bir tuzak. Sonsuza dek lanetlenmektense Falco tarafından köleleştirilmeyi tercih ederim."

"O zaman yalnız giderim." Arkadaşlarımla yükselen itirazlarını durdurmak için elimi kaldırdım ve Yezid'in cesedinden kılıcımı almak için karşıya geçtim. Onu ve meteor hançerini alıp yeterli olmaları için dua edecektim. "Üzgünüm ama sensiz daha hızlı olacağım. Her şeyi sonra açıklayacağım, söz veriyorum. . ama Falco artık doğaüstü güçlerden etkilenen tek kişi değil."

Majed'in nefesi kesildi ama hiçbirini beni durduramadan koşmaya başladım. Bedenim karşı çıktı ama tıpkı Peris'in adasında olduğu gibi, kumların üzerinde uçarak mağaraya girdim ve herhangi bir insanın yapabileceğinden daha hızlı koştum.

Kapı beni bir sevgilinin hayaleti gibi çağırıyordu, istemediğim ama yine de reddedemediğim bir musallat. Mağaranın içindeki lambalardan birini almayı planlamıştım ama ona ihtiyacım yoktu. Burayı yöneten büyü her neyse, yeni Görüşümde ılık ılık parlıyor, kıvrımlı tüneli aydınlatıyordu. Kapı, görünmez bir kanca gibi kalbimi çekiştiriyor, beni daha da derine çekiyordu; ta ki bir kez daha tüyler ürpertici sahnelerin yer aldığı bronz girişin önünde durana kadar.

Tamamen açık bırakılmıştı.

Hafif serin bir esinti fısıldayarak geçti, mırıltılarla doluydu ve ben onları çalıştıkça kayboluyor gibiydi. Bir dua ile adımımı attım ve dünya tersine döndü.

Mağaranın rutubetli havası, pirinç kapı ve damlayan su... hepsi gitmiş, yerini yıldızlarından arındırılmış uzaydan daha karanlık, siyah bir boşluk almıştı. Kulağıma doğaüstü bir çığlık geldi ve irkilerek geri çekildim.

Doğrusu, bronz kapılardan taş basamaklara doğru geri adım atmam gerekirdi. Bunun yerine, gıcırdayan tahtaya bastım, karanlık yerini gölgelere ve dumanlı bir gökyüzüne bıraktı, sanki gözlerimden tek tek perdeler çekilmişti. Dışarıdaydım, ay çıplak bir oraktı, soğuk yıldızlar gizlenmişti. Üzerinde durduğum şey, uyuyan bir canavarın göğsü gibi yükselip alçalırken içgüdüsel olarak ayaklarımı sabitledim - marid ile karşılaşmamdan sonra, bu tekrar yaşamak istediğim bir duygu değildi. Ama bu bir canavar değildi: okyanusun bir tekneye vuruşu ve yanan yelken bezinin çıtırtısı vardı.

Bir tekne, diye fark ettim, çünkü bir geminin güvertesinden daha yakından tanıdığım bir dünya yok. Ama herhangi bir gemi değil. Gittikçe artan bir korkuyla bu gemiyi *tanıdığımı* fark ettim.

Bu geceyi tanıdım.

Ve orada, yıllar önce onu yaktığım gemi direğine zincirlenmiş halde Asıf'ı tanıdım.

"*Amina*," ağladı. "Lütfen bana yardım et."

Bölüm 31

Geminin küpeştesine çarpmamak için kendimi zor tuttum. "Tanrı beni affetsin," diye nefes aldım. "Bu gerçek olamaz."

Asıf kudurmuş bir hayvan gibi nefes nefese zincirlerine saldırdı. "Hayır, beni bırakma!"

"*Bu gerçek olamaz,*" diye tekrar fısıldadım. Gözlerimi ovuşturdum, halüsinasyon ya da kâbus her neyse ortadan kaybolması için umutsuzca çabalıyordum ama pirinç kapıdan ya da mağaradan hiçbir iz yoktu. Sadece karanlık su ve duman bizi çevreliyordu; hayatımın en kötü gecesi gerçeğe dönüşmüştü.

"Nakhudha. . ." Asif yalvardı. "Lütfen sadece bana bak."

Ancak ona bakmaktan *başka* her yere bakıyordum. Bu geceyi zaten bir kez yaşamıştım; Asıf acı çekerken ve çığlık atarken ona ikinci kez bakmak beni mahvedebilirdi. Boğuk bir hıçkırıkla arkamı dönmeye çalıştım ama bedenim sanki bir rüyaya hapsolmuş gibi yavaş tepki veriyordu.

"*BANA BAK.*"

Sanki hayalet bir el beni çenemden yakalamış ve beni mahkûm ettiğim arkadaşşıma bakmaya zorlamış gibi başım döndü.

Onu son gördüğüm haliyle Asıf'tı, dudakları ve parmakları kan içindeydi. Mezar toprağıyla kirlenmiş bir kefen asılı duruyordu; ince bilekleri ve görünür kaburgaları onu ele geçiren ateşin, öksürükle başlayan ve beş gün içinde ateş, titreme, kanama ve kusma gibi kırbaçlarla onu saran hastalığın kanıtıydı. O yaz ölen tek kişi Asıf değildi; korkunç bir hastalık dalgası Basra Körfezi limanlarını kasıp kavurmuş, mürettebatımın neredeyse dörtte birini alıp götürmüştü.

Ama Asif ölümden dönen tek kişi olmuştu. Aç ve şaşkın bir şekilde sığ mezarından çıkmak için. Bir grup masum insanı

tüccarlar, korkunç bir ateş başı masalından çıkmış bir hortlak gibi etlerini emiyorlardı.

"Daha iyi," diye mırıldandı, sararmış gözleri beni olduğum yerde sabitliyordu. Sesi kısa süreliğine tanıdık gelmedi, nefes nefese ve tizdi. Göğsümde ağır bir yük kayıyor gibiydi. "Çok daha iyi. Sadece bakmaya devam et. Şimdi . . ." Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü, gece yanan yelkenlerin buruk kokusu ve gelgitin yumuşak salınımıyla daha da canlandı. Mağaraya, Dünya'ya ve görevime dair düşünceler bir anda çok uzaklara gitmişti, sanki hepsi bir rüyaydı ve bu benim gerçek şimdiki zamanımdı.

Belki de öyleydi. Belki de o gece kendimi gerçekten mahkûm etmişim, geçen on yıl bir halüsinasyondur.

"Nakhudha, lütfen." Asif'in sesi yine kendisine aitti, tıpkı anılarımda olduğu gibiydi ve beni tuzağa düşüren sanrının ya da çarpık gerçekliğin daha da derinlerine çekiyordu. "Bir daha yapmayacağım, yemin ederim! Amina, çok acıkmıştım. Çok acıkmıştım. Doğru düzgün düşünemiyordum."

Bunu tekrar yapacak. Raksh'ın kekeleyerek açıklama aklıma geldi: Katlettiği adamların kanıyla boyanmış Asif, Raksh'a onu kurtarması için yalvardığında aldığımız bir itiraf.

Beni efsane yapacağına söz vermiştin! Asif ağlamıştı. *Anlaşmıştık!*

Raksh ondan uzaklaşıp bana baktı. *Ateş, demişti acımasızca. Bunu tekrar yapmasını engellemenin tek yolu bu. Ruhu gitti ve ruhu olmadan açlık çekmeyi bırakmayacak.*

"Bir düzine adam öldürdün," diye . "Başka seçeneğim yoktu."

Asif dizlerinin üzerine çöktü, zincirleri daha da ısınırken kıvranmaya başladı, alevler parçalanmış kefenine yaklaşıyordu.

"Lütfen bunu yapmayın. Raksh'ın ruhum hakkında söylediklerini duydum. Beni yakarsan *yok* olurum. Kurtuluş umudum kalmayacak." Asif'in çaresiz bakışları benimkilerle buluştu. "Beni buna nasıl mahkûm edersin?"

"Çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum!" Kelimeler benden koptu. Sanki bir mengene vücudumu eziyormuş gibi, göğsümdeki keder ve baskıyı aşarak konuşmak imkansız gibi geliyordu. "Özür dilerim dostum. Çok üzgünüm. Ama başka birine zarar vermene izin veremezdim."

Asif kederli bir ifadeyle bana baktı, ağzı pişmanlıkla çarpılmıştı. "Sadece biraz hayal kurmak istedim. Yazılmış olandan daha büyük bir hayat yaşamak için. Bedelini telafi etmek için zamanım olacağını düşünmüştüm. Bu çok mu yanlış?"

"Hayır." Kaybolmuştum, anılarımin ve kendi amacımın içinde kaybolmuştum.

Boğazımda bir batma hissi oldu, ardından ıslaklık geldi. Denedim

dokundum ama kolum hareket etmedi. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum." "O zaman beni *buna* nasıl mahkûm edersin?" Asif kollarını uzattı. Bu

Artık onu parçalayan sadece alevler değil, sanki bedeni yırtık pırtık bir yelkenmiş gibi bedeninin parçalarını varoluştan koparıp atan, kıpır kıpır hiçlik solucanlarıydı. "Sen benim nakhudha'mdın!" diye haykırdı. "Sana güvenmiştim!"

Göğsüm çok acıyordu, üzerindeki ağırlık giderek artıyordu. Zar zor nefes nefese bir cevap verebildim. "Hiçbirinize zarar vermeyeceğine yemin etti. Bilmiyordum-"

Asif'in yüzü bir anda aydınlandı. Gözleri gitmişti, boşluktan başka bir şey yoktu. "Sen *yaptın* Biliyorum. Onun ne olduğunu biliyordunuz ve yine de yaşamasına izin verdiniz."

"I-" Tüccarın gemisi şimdi şiddetle yanıyordu, halatlar kopuyor ve zifte bulanmış odunlar cızırdıyordu. Eğer hemen kaçmazsam, onunla birlikte yanarak ölecektim. Dünya ve Falco . . .

O zaman bir şey bana çarptı.

Böyle olmadı.

Çünkü Asif öfkelenmemiş, beni suçlamamıştı. Ağlamıştı. Birkaç dakika daha annesi için, Tanrı için ağladı. *Dehşete* kapılmıştı, kızgın değildi ve bana kalmam için yalvarmıştı, onunla birlikte yanmam için değil, sonuyla tek başına yüzleşmemesi için. Bunu utanarak yapmışım, suçsuz olduğumu bildiğini söylediğinde dilimi tutmuştum, bunun yalan olduğunu biliyordum.

"Ölmeyi hak eden sensin," diye tısladı Asif. Göğsümdeki yük beni cızırdayan ahşap değil, soğuk taş olan bir zemine bastırıyordu. Kollarım ve bacaklarım, sanki uzuvlarım uykuya dalmış ve yavaş yavaş hislerini geri kazanıyormuş gibi karıncalanıyordu. Gözlerimin önünde bulanık noktalar vardı, sanki dünyanın çarpışan iki görüntüsü gibi.

Çünkü bu gerçek değil. Asif çoktan öldü ya da gitti ya da ona her ne . Ve sen bunu asla geri alamazsın.

Ama yine de başkalarını kurtarabilirim.

"Asif, kardeşim . . ." Ağlıyordum. "Bu sefer seninle kalamam. Ama Rabbimize yemin ederim ki çocuğunu kurtaracağım."

Ağzını açtı - itiraz etmek, çılgılık atmak ya da beni ısırmaya çalışmak için, . Başımı öne eğdim.

İllüzyon paramparça oldu. Üzerimde uzunlamasına ikiye ayrılmış gibi görünen insansı bir yaratık duruyordu. Büyük turuncu bir göz bana bakıyordu, gri bir kol yakama yapışmıştı ve bir dışından boynumdan içtiği kan damlıyordu. Solucanlar kıpırdadı

Süngerimsi eti o kadar yumuşaktı ki, başım kopmuş alnında bir iz bırakmıştı.

Gözleri şaşkınlıkla açılmış gibi görünüyordu. "Beni görememen gerekirdi," dedi sürünge bir sesle, tek ayağının üzerinde zıplayarak. "Bu bir numara!"

Daha fazla kaçmadan onu kurtlu boğazından yakaladım. "Seni görmemeyi tercih edeceğime inan," diye hırladım. "Burası neresi? Neredeyim ben?"

"Nasnalar yemeğe cevap vermez," diye tersledi, kıpırdanmaya çalışarak.

Solucanlar parmaklarımın arasından kayarken öğürerek boynunu sıkıca kavradım. Diğer elimle kılıcımı serbest ve sözde nasnas'ın boğazına bastırdım. "Bu yiyeceğe cevap vereceksin. Ben neredeyim?"

Nasna'lar kızgınlıkla parladı. "Diyarlar arasındaki yer."

Raksh da aynı saçma açıklamayı . "Yakın zamanda başka bir çift insan daha bu tarafa gelmiş olmalı. Onlara zarar verdin mi?"

"Hayır," diye tükürdü yaratık. "Küçük olan büyü biliyordu. Nasnaları ve iki diyar arasındaki diğer insanları uzak tutacak büyüler."

"Nereye gittiler?"

Başını sola doğru kıvrılan bir mağara bölümüne doğru salladı. "Kaosun sonsuz sularına."

Büyülü dünyanın açıkça konuşamayacağı bir kural var mıydı? Nasnaları serbest bıraktım. "Yemek sana teşekkür ediyor."

Yaratık bana nefret dolu, yaralı bir gururla baktı. "Bunu unutmayacağım," diye uyardı. "Umutsuzluk rüyalarında senin için geleceğim ve deli bir kabuktan başka bir şey olmayana kadar onları sana tekrar tekrar yaşatacağım."

Yani bu anıyı kafama sokan Nasnas mıydı? "Söz veriyor musun?"

"Evet! Tek bir gece bile huzur yüzü görmeyeceksin!"

Kılıcımın tek bir darbesiyle kafasını kopardım.

"Aptal." Bıçağı sildim ama silahı elimde tuttum. Burası ona ihtiyaç duyacağım türden bir yer gibi görünüyordu. Sonra derin bir nefes aldım, gözlerimi sildim ve bunu yaparken gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı aktığını fark ettim. Asif'in ağlayışını hâlâ duyabiliyor, onun çaresiz, yalvaran ifadesini görebiliyordum. O bir nasnas halüsinasyonu , ama bu onun son işkencesini -ya da haklı olarak ayaklarıma serdiği suçlamaları- daha az gerçek yapmıyordu.

O zaman sözünü tut ve Dünya'yı kurtar. Kendimi odaklanmaya zorladım ve çevremde bulabildiğim her şeyi inceledim. Hava sıcaktı ve

boğucu, tanımlayamadığım hastalıklı bir tatlılık kokuyordu. Sarp duvarlar ölü eti rengindeydi, dumanlı gri kuvars damarları ve sümüksü otlar damlayan sarkıtlar vardı. Gökyüzüne dair hiçbir ipucu olmamasına rağmen, taş tavan kapalı bir lamba gibi parlıyor gibiydi.

Nasnas'ın beni bir tuzağa götürme ihtimali yüksekti ama başlayacak başka bir yerim .

"Kaosun sonsuz sularına gidiyoruz," diye mırıldandım ve koyuldum.

Koridorun kenarları kısa sürede daha da sıkılaştı, kayalık tavan alçaldı. Sarkıtlardan sarkan otlara, kollarımı ve bacaklarımı fırçalamak için duvarlardan uzanan tüylü yapraklar katıldı. Ara sıra uçlarından dikenli pençeler fışkırarak yapışıyorlardı. Onları kesip uzaklaştırdım, önümdeki yolu asla gözden kaçırmadım. Tavan fısıldamaya başladığında, vızıldayan kelimeler ve yumuşak sesler duyduğumda ya da ayaklarımın altındaki taş, doğal olmayan haşarat ve boğulmuş böceklerle dolu kötü kokulu suyla dolduğunda bile. Hiçbir şey dikkatimi dağıtamazdı. Falco elimde ölene ve Dünya güvende olana kadar olmazdı.

Hiçbir uyarı olmadan koridor aniden önce sola, sonra sağa saptı ve bunu birkaç kez tekrarladıktan sonra şaşırtıcı harikalarla dolu geniş bir odaya açıldı. Hayvan suretleri ve garip sembollerle oyulmuş taş sütunlar, karmaşık bir şekilde yontulmuş tavanı yükseltiyordu. Duvarları değerli taşlardan oluşan bir bahçe süslüyordu; zümrüt yapraklar ve elmas dikenler arasında parıltı veren yakut güller. Her köşeden, ejderhaların ve boğa başlı adamların yontulmuş ağızlarından taşması gereken ama bir şekilde muson denizi gibi çalkalandıkça çalkalanan kanallarda buluşmak üzere sular dökülüyordu. Bir şehrin meydanı olabilecek kadar büyük karo zemin, gerçek yıldızlar gibi yanıp sönen gümüş takımyıldızlarıyla koyu siyahtı.

Olağanüstü güzel bir manzara, cennetten çıkmış bir görüntü oluşturabilirdi. . eğer tamamen canavarlarla dolu olmasaydı.

Kendi kesik başını tıslayan yılan kilitleriyle taşıyan yeşil tenli bir kadın feryat ederek dolaşıyordu. Yanık tenli ve dört gözü parlayan köpekler odanın diğer tarafındaki dar çıkışta sinsice dolaşırken, kanatlı gölgeler yüksek sütunların etrafında dönüyordu. Akrep adamlar ve ejderha başlı, dikenli tüylerden kuyrukları olan aslanlar vardı. Bir daha görmek istemediğim kadar çok nasna ve bana lagündeki yarattığı hatırlatan kâbus gibi bir uçan yarasa. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayan korkunç hortlaklar taş duvarlara hapsolmüştü, kavrayan elleri onları sürüklemek için uzanıyordu.

Yoldan geçen herhangi biri mezarlarına girdiğinde, kızgın turuncu derili ve çok keskin bronz topuzlu bir iblis yerde geziniyordu.

Raksh buranın kendisi gibi varlıkları hapsetmek için olduğunu söylemişti ve yalan söylememişti. Teknik olarak değil. Bununla birlikte, bu varlıkların ne kadar korkunç ve canavarca olduğunu *büyük ölçüde* hafife almıştı. Binlerce bencil kaos ruhunu, önümdeki odada sinsice dolaşan yaratıklardan sadece birine tercih ederdim.

Sonra uzaktan tanıdık bir çığlık ve dikkatimi geniş odanın diğer tarafındaki bir kemere çekti.

Dunya.

Harika. Onu bulmuştum. Bizi ayıran sadece bir hapisane dolusu canavar vardı. İleri doğru deneysel bir adım attım.

Ve zemin buharlaştı.

Tekrar.

Şok içinde haykırdım, botlarımın altında kalan sarı-altın renkli ışığın kaybolmaya yüz tutmuş küçük parçasından neredeyse yuvarlanıyordum. Zeminin geri kalanı, sanki dünya tersine dönmüş ve yerçekimi tersine dönmüş gibi, gece gökyüzünü andıran bir hale bürünmüştü. İblisler çığlık çığlığa yıldız uçurumuna düşerken, diğerleri iltihaplı yaralarla kaplı kanatlar çıkarıp kendilerini kurtarmak için çırpınıyorlardı. Ama bağırışım dikkatlerini çekmiş olmalı ki, bir avuçtan fazlası tıslayarak havada dönüp bana doğru uçmaya başladı.

Çaresizlik içinde geldiğim yöne baktım. Beni taş geçitten küçük bir siyah gökyüzü ayırıyordu ama muhtemelen oraya atlayabilirdim. İleride, ayaklarımın altındaki aynı altın ışıltısının korkunç derecede ince, zar zor görülebilen bir ışını kemere doğru uzanıyor gibiydi. Ama bu ışın, ışığın bir oyunu da olabilirdi, benim yersiz umutlarımın bir sonucu da.

Kaç seni aptal, diye seslendi içimden bir ses. *Ailene, arkadaşlarına geri dön.* Şüphesiz burası Falco'nun icabına bakacak kadar tehlikeliydi. Elbette her şey *bana* bağlı değildi.

"Bunu yapamam," diye boğuldum. Yapabileceğimi düşünmek birden delilik, dünyanın kaderinin *bana* bağlı olduğuna inanmak küstahlık gibi geldi - bir suçlu, bir günahkâr, dizi sakat, ağzı bozuk orta yaşlı bir kadın. Bu canavarlar tarafından yutulmam ya da sonsuza dek düşmem, lanetlenmem ve unutulmam çok daha olası görünmüyor muydu? Beni buraya getiren olaylarda, umursamaz bir evrenin tuhafliklarından ziyade bir *amaç* göremeyecek kadar saf mıydım?

Bu dünyanın vahşı kaosa ve acımasızlığına bakıp da *iman* etmek ne büyük bir çılgınlık!

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı. Sakin bir nefes aldım ve bakışlarımı gerçekten orada olması için dua ettiğim altın ışıltıya sabitledim. Bu şimdiye kadar yaptığım en cesur ya da en aptalca şey olacaktı.

"Tanrı en büyüktür," diye fısıldadım kılıcımı kınına sokarken. Sonra koridorun karşısına geçtim.

Bir an -korkunç, kalbimi durduran- düşecek gibi oldum, ama sonra ayağım fiziksel olarak yaratılmış dar bir güneş ışığı huzmesinin üzerine indi. Bir dua, bir lanet ya da sadece bir çığlık olabilecek karışık bir ses çıkardım ama koşmayı bırakmadım. Yaratıklar başıma çullanıp hırlarken bile silahımı çekmedim.

Kalbimde onların benim sınavım olmadığını biliyordum.

Salon ve dar köprüsü sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ama sonra kemerli geçitten tökezleyerek geçtim ve bir kez sert kayanın üzerine yığıldım. Tüm vücudum o kadar kötü titremiyor olsaydı öpebilirdimçünkü daha fazla hareket etmek bana imkansız geliyordu. Kendimi koridordaki şeytanların erişemeyeceği bir yere koymaya hevesli bir şekilde taşlı bir geçidin etrafında süründüm, kalbim hala hızla atıyordu.

Ancak odadaki yaratıklar buradaki tek canavarlar değildi.

"Her kıpırdama," diye seslendi Falco'nun soğuk, sert sesi biraz uzaktan. "Araya girersen ölürüz."

* * *

Falco beni kıpırdamamam konusunda uyarır uyarmaz hemen , çünkü hem mizacım karşı gelmeye meyilliydi hem de o bir uçurumdan atlayabilirdi. Ama sonra donup kaldım ve bunun nedeni Frank'in uyarısı değildi.

Ama Dünya *havada* olduğu için.

Çok yüksek değildi ama yine de tavana kadar uzanan ve parçalanmış tabletlerindeki benzer çivi yazılarıyla kaplı uzun bir taş sütunun önünde süzülüyordu. Bu oda bir öncekinden daha büyüktü ama meşaleler ve akıllıca yerleştirilmiş bakır aynaların yansımalarıyla aydınlatılan mağaranın doğal bir parçası gibi görünüyordu. Işık huzmeleri Dünya'nın uzuvlarının etrafında dönüyor, giysileri görünmez bir rüzgârda dalgalanıyordu. Yüzünün etrafına bir göz bağı bağlanmıştı ve

Uzattığı ellerinde bir parça tuz ve bir kalem tutuyordu. Gözleri bağlı olsun ya da olmasın yazı yazıyor, kalemi kullanarak taş sütuna sıcak balmumuyla yazılabilecek kadar kolay bir şekilde karakterler kazıyordu.

"*Al-Sirafi*?" Falco yaklaştı, elinde sallanan kılıcıyla gölgelerin arasından çıktı. Dünya yaptığı büyüye kendini kaptırmış, gelişime kayıtsız görünüyordu ama Frank şok olmuş gibiydi, şaşkın gözleri üzerimde geziniyordu. "O sensin. Ama nasıl?"

Aklımın bir köşesinde, marid aniden çılgılık attı.

Tüm vücudum titrerken, soğuk terler tenimi kırarken bir nefese karşı koydum. Bu ses tıpkı bir maridin feryadının hayaletimsi kalıntısına benziyordu. Kelimelerin olmadığı bir dilde bir uyarı ama yine de açıkça bana dikkat etmemi, geri çekilmemi söylüyordu. Önümdeki adamdan kaçmamı ve takip edilemeyeceğim deniz dibinin derinliklerine dalmamı söylüyordu.

Frank sanki o duymuş gibi içini çekti. "Değişmişsin."

Sesindeki bilgi beni neredeyse zihnime yerleşmiş olan marid kadar rahatsız etti. Falco'nun sahip olduğu güçler böyle bir büyüü hissetmesini sağlıyor muydu?

Ve yine de . . . Ayağa kalktım, boynumu kırdım ve artık sahip olduğum tüm doğal olmayan zarafetle silahlarımı çektim. Bırakın da bu herif beni görsün. Çünkü beni kılıç oyununda bir daha kesinlikle yenemeyecekti. "Gerçekten de öyle," diye cevap verdim.

Yüzünde bir parça endişe titreşti. "Küstahlığım hakkında o kadar mızımızlandın ama yine de hayatta kalmak için doğaüstü güçlerle kendi anlaşmanı yaptın." Sesini açlık doldurdu. "? Onları nasıl çağırdın? Ne teklif ettiler?"

"Seni onların yanına gönderebilseydim, inan bana ." İğrenç peri sarayının güce aç Frank'le uğraşmak zorunda kalma ihtimali gerçekten cazipti. Ama Dünya için daha çok endişelendiğimden Falco'nun sorularını duymazdan gelerek genç bilgine yaklaştım. Hâlâ taş sütuna karakterler kazıyor, büyülenmiş gibi çalışıyordu. Gümüşü kayadan boncuk boncuk su yükseliyor ve ter gibi damlıyordu.

"Dunya?" Yumuşakça seslendim. "Sen-"

Falco susmam için tısladı. "*İki kez* söylememe gerek var mı? Saba'nın Ay'ını çağırıyor ve eğer büyü bozulursa tüm odayı yerle bir edebileceği konusunda uyardı."

Ne yapıyor? Tekrar Dünya'ya döndüm. Ama ne büyülenmiş gençlik ne de okuyamadığım metnin ağlayan cılası bana bir şey söyleyebildi. I

Bir sonraki adımda ne yapacağından emin olamayarak tereddüt etti. Falco'nun Ay'ı ele geçiremeyeceğinden emin olmak için buradaydım ve Dünya'nın onu engellemek için sağlam bir planı olduğuna inanmakta biraz isteksizdim. Ama anlamadığım bir büyüü bozduğum için mağaranın hepimizin başına yıkılması kabul edilebilir bir son değildi.

Dunya'yı şimdilik yalnız bırakmaya karar vererek dikkatimi Falco'ya verdim. Onunla ben ilgilenecektim. "Bir çocuktan korkuyorsun, öyle mi?" Ona doğru maksatlı bir adım atarak alay ettim.

Çenesini kaldırdı. "Yeteneği gördüğümde tanırım," dedi iğrenç bir kibirle. "Dunya zeki ve meraklı bir insan. Harika şeyler yapacak."

"Bunları sizin hizmetinizde yaptığı sürece."

"Onu ailesinden kurtaran bendim, değil mi?" Falco bana kederli bir bakış attı. "Hâlâ bize katılabilirsin, nakhudha. Aslında, yardım edemem ama bunu yapman *gerektiğini* hissediyorum. Tam şu anda gelmenin kader olduğunu görmüyor musun? Halklarımızı bir araya getirebiliriz! Yeni bir dünya kurabiliriz!"

Zamanında varışında kaderi gördüm. Sadece Falco'nun yaptığı gibi değil.

Frank'e yaklaştım. "Kader sana beni gemimden atmanı mı söyledi? Çünkü bunu kişisel olarak algıladım, Palamenestra," dedim, sonunda her heceyi doğru tıslayarak. "Ve daha iyi bir dünya inşa etmekle ilgili bu kendini beğenmiş gevezeliği bırak. Bunu okült bilimleri geliştirmek ya da insanları bir araya getirmek için yapmıyorsun. *Dunya'yı sen kurtarmadın*, senin *ona* ihtiyacın vardı. Sen sadece güç isteyen ve kendini bir kahraman olarak görmek için bahane arayan korkak küçük bir adamsın. Ama ne var biliyor musun?" Kılıcımı kaldırdım. "Sana beni değiştiren büyüünün tadına baktıracağım."

Bir sonraki an odanın karşısındaydım.

Falco hoşnutsuz ve mutsuz görünerek değerli bir saniyeyi boşa harcadı -bu adam öldürmeye çalıştığı kadının ona hizmet etmek istememesinden gerçekten hayal kırıklığına uğramıştı- ama gerçekten cinayete niyetli olduğumu anlamış gibi görünerek, ben kafasını vücudundan ayıramadan çürümüş yumurta kokan kükürt sarısı bir dikiğin arkasına saklandı.

Kolum dikiti parçaladı, sülfür dağınık, kokuşmuş kırıntılar halinde patladı. Tabanına tekme attım ve Frank geri çekilip silahını kaldırarak saldırmaya çalışırken yüzüne bir sprey gönderdim.

Ama artık daha hızlı olan *bendim*. Daha güçlü olan. Kılıcımı tekrar tekrar onun üzerine indirdim, Falco kendini savunmak için mücadele ediyordu. Vuruşlarımdan biri zincir parçalayıp açarken acı içinde bağırdı.

Gövdesinde kötü, kanlı bir yara. Boynunu kestim ve öldürücü darbeden kaçınmak için sarsılırken, kabzayı yüzüne sapladı, burnundan kan fışkırdı.

"Bekle!" diye bağırdı, bir dişini tükürdü ve sendeleyerek geri döndü. Gözleri kanlı yüzünde vahşileşmişti. "Seni *vebalı* kadın, bir de mantığını dinlesen!"

Dinlemek istediğim tek şey bu adamın son nefesini vermektir. Bunu sona erdirmek için en iyi yaklaşımı düşünerek daha da yaklaştım. Falco kılıcını indirmişti ama görünüşte savunmasız olan pozisyonuna güvenmiyordum.

Dunya aniden çılgılık attı.

Sanki eski ve insanlık dışı bir şey kısa süreliğine sesini çalmış gibi doğal olmayan bir çılgıktı. Elindeki tuz parçasının bir sis patlamasıyla yok olduğunu görmek için geriye döndüm. Ve sonra tüm taş *sütun* patladı, büyük su gayzerleri sanki çakıl taşlarından başka bir şey değilmiş gibi kayayı yırttı, havayı sıvı çakıl püskürtüleriyle ıslattı.

"Dünya!" Yüzümü siper ederek âlime doğru koştum.

Ona ulaştığımda ıslak zemine yığılmıştı, onu yüzdüren büyü her neyse yok olmuştu. Kafasına kötü bir darbe almıştı ve alnındaki ve kollarındaki bir düzine küçük kesikten kan akıyordu. Yanına düştüm. Dünya'nın nemli yüzü parşömen gibi soluktu ve dokunulduğunda soğuktu. Gözleri kapalıydı ama dudakları hâlâ hareket ediyor, anlayamadığım nefesli mırıltılar çıkarıyordu.

"Dunya," dedim aceleyle, omzunu hafifçe sarsarak. Bu büyüü bozmama saçmalığının canı cehenneme. "Dunya, beni duyabiliyor musun? İyi misin?"

Saçma sapan konuşmasını kesti ve Tanrı'ya şükürler olsun ki yanaklarında biraz renk belirdi. Gözlerini yavaşça kırıştıtararak açtı, donuk bakışları yüzüme odaklanmakta zorlanıyordu.

"Nakhudha . ." diye fısıldadı. "Gerçekten sen misin?"

"Evet." Başını okşadım ve alnında şişmeye başlamış olan morluğu incelemeye çalıştım. "Dikkatli ol. Kanaman var."

Ama Dünya çoktan acı içinde kıvranarak çalışıyordu. "İşe yaradı mı?"

Mağaranın diğer tarafından hoppa bir kıkırdama geldi.

Falco. Dünya'yla o kadar ilgileniyordum ki Frank'i öldürme görevime kısa bir süreliğine ara vermiştim ama şimdi başımı kaldırdığımda onu yerde otururken gördüm, yüzünde mutlu bir ifade vardı. Dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kucağına bakıyordu.

Hayır, kucağına değil. Ellerin arasında duran *gümüş leğene*.
Saba'nın Ayı.

Parıltısı beni büyüledi, *tuzağa* düşürdü ve diğer tüm düşünceler kayboldu. Bir zamanlar Kraliçe Bilqis'e ait olan, bir ay hayranını tuzağa düşüren, savaşlar başlatan ve krallıkları yok eden gümüş işlemeli leğen muhteşemdi. Sanırım bu çok açık olmalıydı - bir kraliçeye aitti. Fazla büyük değildi, yaklaşık bir kış kavunu büyüklüğündeydi ama yine de kıvrımlı kenarlarına oyulmuş sahneleri sanki havza gözlerimin önündeymiş gibi görebiliyordum. Hurma ağaçlarıyla dolu bir bahçe ve ud çalan biri, yapraklardan oluşan bir perdenin arkasından yaramazca bakan kıvrık boynuzlu bir dağ keçisi ve şarkı söylerken gagalarını açmış bir çift hoopoe kuşu. Gümüş sanki yeni cilalanmış gibi parlıyordu, sanki bin yıl önce çoktan antik olmamış gibi.

Ve ona bakarken . . . Kendimi *aptal* gibi hissettim, endişelerim gitti ve kalbim gevşedi.

Falco'nun ve benim bakışlarımız birbirine takıldı, katil büyücüyle bunu yapmanın verdiği tiksinti Saba'nın Ayı'nın üzerimde yarattığı büyüü bozmadan önce kısa bir süreliğine mutlu, sarhoş bir anı paylaştık. Titredim ve hızla gözlerimi kırptım; sonra leğendeki parıltının sadece cilalı gümüşten kaynaklanmadığını fark ettim.

Havzanın derinliklerinde parıldayan sudan geliyordu.

Su.

Hikâyeler aklıma geldi, yalanlar ve gerçekler birbirine karıştı. El-Dabaran'a sahip olmak için yansımasını görmek gerekiyordu ve şimdi Falco-"Hayır!" Ayağa fırladım ama yeni hızım bile beni odanın karşısına zamanında geçiremedi. Yine *de* çizmelerimi çıkarıp Saba'nın Ayı'na doğru fırlatacak kadar zamanım oldu ve bu güzel, paha biçilmez tarihi eseri Falco'nun ellerinden fırlatıp kirli zemine düşürdüm.

Ama artık çok geçti.

Falco hafif, havadar bir sesle gülmeye devam etti. Bakışlarımla tekrar buluştu ve nefesim kesildi. Kahverengi gözleri göksel bir ışıkla doluyordu.

"İşte!" diye bağırdı. "Süleyman'dan beri kimsenin başaramadığını başardım! Uyumsuzluk ruhlarına ve gizli bilimlere hakim oldum!" Ellerini kaldırdı ve odanın dört bir yanından tıslamalar, kanat ve kitin sesleri yükselirken, her karanlık yarıktan güveler, yılanlar, çıyanlar ve bir sürü iğrenç yaratık çıktı. "Kuracağım dünya karşısında Tanrı'nın kendisi titresin!"

Bölüm 32

Falco'nun gözlerinden ay ışığı parlarken ve böcekler büyük balık sürüleri gibi omuzlarının etrafında uçuşurken, inanamayarak dehşet içinde ona baktım. Her şeyden, *her* şeyden sonra -perilerle hayatımı değiştiren , sahildeki savaştan, lanet olası bir maride *iki kez* tırmanmamdan, canavarların göksel salonundan- bu adamın beni hâlâ yenmiş olması imkânsız görünüyordu.

Kendime *henüz kazanmadığını* söylemeye çalıştım. *Tam olarak değil.* Etrafında istekli bir dalga gibi dönen ham güç ve ayaklarının dibinde toz içinde yatan efsanevi Saba Ayı ile Falco kesinlikle muzaffer görünüyordu. Ama Raksh ve Dünya, al- Dabaran'ın gücüne sahip bir insanın hâlâ sadece insan olduğunu açıkça belirtmişlerdi. *Ölümlü.* Ama meteor kılıcını çektiğimde, aniden parıltısı o kadar da ruhani görünmedi.

Dunya kolumu tuttu. "Ona yaklaşma. Henüz değil." Falco başını geriye atıp gülerken, saçları ve giysileri görünmez bir rüzgârda çılgınca dalgalanırken izliyordu ama şaşkınlıkla değil. Daha ziyade beklentiyle. Bir parça toz öksürdü. "Sana söylemem gereken bir şey var-"

Mağaradaki tüm meşaleler aniden yanıp söndü, böcekler hep bir ağızdan tısladı ve Falco çılgılık atmaya başladı.

"Hayır, *dur!*" diye bağırdı, gözlerini tırmalayarak. Minyatür ayları andıran gümüş bir parıltıyla tamamen dolmuşlardı. "Yapamazsın! *SEN BENİMSİN!*" Tekrar bağırdı, bu sefer ana dilinde olmalıydı ve vücudunun kontrolü için savaşıyormuş gibi çılgınca sarsıldı.

Sonra tamamen, tamamen hareketsiz kaldı. Gözleri artık parlayan ay küreleri değildi. Bir kısmının üzerine soluk gri bir pus çökmüştü. Tıpkı ... gibi.

"Bu ... bu tutulma mı?" Kekeleyerek sustum. "Evet," diye fısıldadı Dünya. "İşe yaradı."

İşe yaradı mı? Bu ne anlama geliyordu? Falco'ya tekrar baktım. Kendini beğenmiş kabadayılığı gitmiş, omurgası olan hiçbir yaratığa rahat görünmeyecek şekilde dimdik duruyordu. Mağaraya baktı, yüzünde ürkütücü, doğal olmayan bir değerlendirme vardı, sanki ezilmek üzere olan bir orduyu, yılanları, kertenkeleleri ve böcekleri inceliyordu. Başını pek de insani olmayan bir ifadeyle eğerek, doğaüstü bakışlarını Saba'nın Ay'ına dikti.

Dudakları bir hırıltıyla geri çekildi.

"Dünya . . ." Nefes aldım. "Ne yaptın sen?"

Bana korkmuş bir bakış attı. "Onu durdurmak zorundaydım, nakhudha ve başka bir yol bilmiyordum. Falco, Saba'nın Ay'ını ele geçirmeye kararlıydı."

"Ne yaptın sen?"

"Şey, tutulmanın nadir bir fırsat sunabileceğinden şüphelenmiştim. Ay ve Güneş'in güç evlerinin yer değiştirmesi ve Koç burcunun yükselişiyle-"

"Dünya, haşhaş içmiş bir saray müneccimi gibi konuşmayı bırak ve bana ne yaptığını açıkça söyle!"

"Büyüyü tersine çevirdim!" diye mırıldandı. "Sanırım. Umarım. İnşallah."

"Anlamı?"

"Yani Falco yansımasını gördüğünde, al-Dabaran'ın kontrolünü ele geçiren o değildi, aksine-"

"Falco'nun kontrolünü ele geçiren El-Dabaran'dı. "Oh," diye boğuldum, "ne kadar yaratıcı." Ve öyleydi de. Bir yanım Dünya'yla gurur duyuyor, Falco'nun bilginlerimizin kendisi kadar zeki olmadığını düşünerek küstahlık etmesine ise fazlasıyla seviniyordu. "Peki tutulma ne zaman sona erecek?"

"O kısmı henüz çözemedim," diye itiraf etti. "El-Dabaran'la konuşup büyüü nasıl bozacağımızı sorabileceğimizi düşünmüştüm."

"Büyüyü bozmak mı?" , biraz, umut değil -o kadar da kandırılmış değildim- ama kalbimde kısa süreliğine dehşet olmayan bir his filizlendi. Ne de olsa perilerin istediği *buydu*, *benim* istediğim de buydu: Çocuğumu tehlikeye atabilecek olan Sınır Aşımı'nın yok edilmesi. "Bunu yapabilir miyiz?"

"Hem evet hem hayır." Dünya ellerini ovuşturdu. "Dabaran'ı serbest bırakmanın bir yolu olmalı ama anlaşılan Ay'a dönmek için Ay'ı görmesi gerekiyor."

"Ve yer altındayız. Harika." Beynimi zorladım ama bir yeraltı mağarasına ay ışığını nasıl getireceğimi bilmiyordum. Ayrıca el-Dabaran'ı bize eşlik etmeye ikna edebilmek bile yüzeye dönecek zamanımız ya da bilgimiz olduğundan emin değildim.

"Neden onunla konuşmayı denemiyoruz?" El-Dabaran gümüş leğeni alıp kırılğan bir adakmış gibi havaya kaldırırken Dünya öneride bulundu. "O güçlü bir ruh. Biraz büyü biliyor olmalı."

Falco -Dabaran- gümüş leğeni aniden taş zemine vurdu ve ikimiz de sıçradık. Saba'nın Ay'ı çatırdamadı bile, bunun yerine açıkça öfkeli bir el-Dabaran kafasını geriye atmasa, cam kırılmasına benzer bir ses çıkarmasa ve ağzından cırcır böcekleri fişkırmasa komik olabilecek bir şekilde yerde zıpladı.

Dünya ve ben eğildik ama cırcır böcekleri sadece tepemizde uçtu; görüntü ne kadar iğrenç olsa da, El-Dabaran'ın iki insanı taciz etmektense gümüş hapisanesini yok etmeye odaklandığı açıktı. Böceklerin geri kalanı Dabaran'ın yanına akın ederek çekirge, ağustosböceği ve güvelerden oluşan çırpınan bir pelerin oluşturdu.

Dünya yüksek sesle boğazını temizledi. "Tamam. Pekâlâ. Onunla konuşmaya çalışacağım. Ama bu senin sorumluluğun değil, Nakhudha. İşler giderse, sen kaçmalısın."

"Oh, kapa ." Al-Dabaran Falco'nun kılıcını eline aldı ve silah iki kat büyüyerek kemik beyazı bir ay gibi parladı. Jilet gibi keskin kenarları artık tırtıklı, krater gibi çukurluydu ve yine de her şey *kıpırdıyor* ve tıslıyordu - bir kılıç, bir yılan ve bir asanın korkunç bir kombinasyonuna dönüşmüştü. Büyülü kılıç yılan asalar Dünya düzeyinde bir sorun değildi. "Elek gibi kanıyorsun ve bu hafta pazarlık etmek zorunda kaldığım ilk doğaüstü varlık bu değil." Kayalık bir çıkıntının altındaki korunaklı bir nişi işaret ettim. "Oraya gidebilir misin?"

Bana endişeli bir bakış attı. "Neden?"

El-Dabaran'ın Saba Ayı'na geri dönüp silahlandırılmış yılan asasıyla ona vurmaya başlamasını ve boşuna büyülenmiş havzayı kırmaya çalışmasını endişeyle izledim. "Sohbet etmekten hoşlanmazsa diye. *Git*," diye ısrar ettim ve onu kovdum.

İçimdeki endişe midemi bulandırırken, kızgın ay ruhuna temkinli bir şekilde yaklaşmadan önce Dünya'nın gitmesini bekledim.

"Sevgili Menzil al-Dabaran!" Ellerimi barış işareti olduğunu umduğum bir şekilde kaldırarak selamladım. "Bereket üzerinize olsun!"

Al-Dabaran leğene saldırmayı bıraktı ve bana bakmak için döndü. Ürkütücü gözleri ifadesizdi, yılan asası elinde kıpırdanıyordu. Başını yine ürkütücü bir şekilde eğdi, sanki beni ölçüp biçiyor gibiydi. Bir an için bu planın işe yarayacağına dair umutlandım.

Sonra *uluyarak* çok daha öfkeli bir böcek sürüsü gönderdi - bu sefer çekirgeler!

-Ağzından benim yolum çıktı ve yüzyıllar süren esaretin zihnine iyi gelmemiş olabileceğini fark ettim.

Bir dikiğin arkasına saklandım ve böcekleri tokatlayarak uzaklaştırdım. "Başka bir plana ihtiyacımız olabilir!"

Dunya bulunduğu dışarı baktı. "Bana kâseyi getirebilir misin? Eğer üzerinde büyü varsa, büyüü tersine çevirebilirim!"

"Deneyeceğim!" Başka hiçbir şey işe yaramadığında şiddete başvurmaya meyilli olduğum için elime bir taş aldım, Dabaran'ın üzerine yürüdüm ve kafasına fırlattım.

Belki de Menzil'in halletmesi gereken bazı kızgınlıkları vardı ya da belki de insanların ona taş atmasından hoşlanmıyordu çünkü dikkatini havzadan çevirip peşime düşmekten çok mutluydu. Saba'nın Ay'ının yanından hızla geçtim, sadece bir çocuk topu gibi Dunya'ya doğru tekmelemek için durakladım. Sonra Dabaran'ın yılan gibi asası başımın üzerinden vınlayarak geçerken eğildim, büyülenmiş kılıcının ürpertisini hissedecek kadar yaklaştım. Çabucak toparlandım ve kendi kılıcımınla saldırmak için döndüm.

Yılan gibi kıvrılan asa, silahımla buluştuğunda çelik gibi sertleşti. Bir an için birbirimize kilitlendik, ikimiz de yerimizden kıpırdayamadık ta ki kılıç sopasının ucu *bir yılanın kafasına dönüşüp* ellerimi için geriye uzanana kadar.

Ve insanlar bana neden sihirden hoşlanmadığımı soruyor.

Yılan kılıç beni ısırmasından atladım ve koşmaya başladım. Ben mağaranın diğer tarafına doğru koşarken Al-Dabaran da peşimden geldi ve süt mavisi sudan oluşan buharlı bir havuza dökülen kıvrımlı bir derenin üzerinde ileri geri sıçradı. Menzil'in böceklerle kaplı omzunun üzerinden, Dunya'nın Saba'nın Ay'ını ellerinde evirip çevirdiğini görebiliyordum, panik içindeki ifadesi hiç de iç açıcı değildi.

Bir anlık dikkat dağınıklığı neredeyse karnımdan bıçaklanmama neden oluyordu. Sarsılarak geri döndüm, zehirli olduğundan şüphe duyulmayan havuzdan çıkan kayalardan oluşan patika boyunca ilerleyerek Dabaran'ı Dünya'dan uzaklaştırdım.

"Ben de senin kadınlarını sert sevdiğini sanıyordum," diye meydan okudum, tıslayan hamamböceklerinden kaçarken. "Yoksa bu sadece onları banyoda gözetleyebildiğin zaman mı oluyor, seni küçük, sapık gezegen bahanesi?"

Dürüst olmak gerekirse bu benim en zayıf hakaretlerim arasındaydı -bir yarı tanrıya sizi öldürmeye çalışırken hakaret etmeyi deneyin!- ama al-Dabaran bunu iyi karşılamadı. Hem de hiç. Hatta o kadar kötü karşıladı ki, yılan asasıyla başımı kesmeye çalışırken kısa bir süreliğine geri çekildi ve avuçlarını müthiş bir çatırtı sesiyle birleştirdi. Göletteki su anında boşaldı, büyük buhar bulutları havayı haşladı ve bir balıkçı teknesini yutacak kadar büyük bir çukur bıraktı. Yer büyük bir güçle sarsıldı ve ben o yasaklayıcı çukura yuvarlanmamak için çabalayarak uzaklaştım.

Ama El-Dabaran beni köşeye sıkıştırmıştı. Geri adım attım, ancak mağaranın nemli duvarına çarpıp anında sıırıslıslam oldum. Tuzlu su kaynakları liken kaplı kayadan aşağı serbestçe akıyordu. İçime çektim, okyanusun tanıdık kokusu ciğerlerimi doldururken, suyun şırıltısı parmaklarımın etrafında kıvrıldı.

Marid'in hayaletimsi varlığı bana dokunmak için uzandı.

Fiziksel olarak değil. Daha ziyade zihnimin arka köşesinde yeniden kıpırdadığımı hissettim. Sadece kıpırdamakla da kalmadı; bağımız -yaratığı serbest bıraktığımda kazara kurduğum bağ- parladı, güneşli pulları tekrar kaybolmadan önce ışıltı ışıltı parladı.

Yakın mı? Bu bir çeşit mesaj mı? Ancak büyük bir canavarın yaptıklarını düşünmek için çok az zamanım vardı çünkü El-Dabaran yeri paramparça ettiğinde görünüşe göre kendi canavarını çağırmıştı.

Yıkık çukurdan devasa beyaz bir yılan fırladı.

Socotran halk hikâyelerinin bu son dehşetini, yılan kendini bana doğru fırlatmadan önce ancak fark . Yılan, durduğum noktaya kayayı yaracak kadar sert bir şekilde çarptığında kendimi yoldan dışarı attım ve boşalan dere yatağına saklanmak için yuvarlandım. Başımı kapattım, taş parçaları her yere uçuşuyordu.

Ama şimdi deniz havasının kokusu hafif değildi, hissediliyordu. Bu bir *Esinti*, okyanus havasının inkar edilemez fısıltısı yüzümle alay ediyordu.

Dunya, Al-Dabaran'ın Ay'ı görmesi gerektiğini söyledi. Tanrım, bu şu anlama gelebilir mi?

Aptalca bir umutla, yılanın ne tür bir hasar görmek için yukarı baktım. Kayanın bir kısmını parçalamıştı ama mağarayı tamamen yarmaya yetecek kadar değildi. Yılan etrafta kıvrılıyor, devasa cüssesiyle dar alanda zorlanıyor gibi görünüyordu.

Onun çırpınışlarından yararlanarak mağara duvarındaki yarığa doğru koştum. Artık esintiyi daha güçlü hissedebiliyordum.

Yumruğumla. Daha iyi bir seçeneğim olmadığından, kılıcımla boşluğu kestim. Ama yeni bir güç olsun ya da olmasın, bu silah kayaları kırmak için tasarlanmamıştı. Ben tekrar tekrar vurdukça çelik önce çatladı, sonra parçalandı ve bana sadece kabzası kaldı.

"Nakhudha, tutulma sona erecek!"

Dunya'nın çığlığı üzerine yılan tısladı ve belki de daha kolay bir hedefi olduğunu fark ederek ona doğru fırladı.

"Dunya, kaç!" diye bağırdım. Onun için başka bir şey yapamazdım; El-Dabaran yılanı çağırmişti ve onu yenmemizin tek yolu *onu* yenmemizdi. Kendimi boşluğu çalıştım, kırık kılıç kabzasıyla taşa vurdum, ellerim kana bulandıkça hayal kırıklığı içinde ağladım ve bunun için göstermem gereken tek şey uçan birkaç kaya parçasıydı. Haftalarım olsaydı, içinden sürünerek çıkabileceğim kadar büyük bir delik açabilirdim. Oysa sadece birkaç dakikamız vardı.

Mağaranın ötesinden, akrep marid'in boğuk çığlığını duydum. Bu sefer sadece kafamın içinde değil, dışarıda, yakınlardaki denizde yüzüyordu. Zihnimde, varlığı daha ısrarcı ve *muhtaç* hale gelmişti, dünyanın en kötü akşamdan kalması gibi çarpıyordu. Yemin ettim. Yaratığın beni taciz etmeye gerçekten ihtiyacı var *myıdı*? Onu çoktan serbest bırakmıştım!

Onu çoktan serbest bırakmıştım.

İyilik konusunda güçlü inançları var. son kelime, Hayzur'un tükürmekte zorlandığı kelime. Dünya tekrar çığlık attı, sesi çok daha dehşetli geliyordu.

Çaresizlik içinde, hiç yapmak istemediğim bir şeyi yaptım. Gözlerimi kapattım, kafamın içindeki varlığı olabildiğince sert bir şekilde çektim ve kendimi büyülü bir yaratığın merhametine bıraktım.

Marid'in varlığı zihnime doldu, ben hareketi kontrol edemedim gözlerim tekrar açıldığında kanım dondu. Dünya ürkütücü bir şekilde griydi, marid bakışlarıyla sahneyi inceliyor gibiydi. Dünya'yı kovalayan yılan. Al-Dabaran feryat ediyor ve örümcekler kusuyordu.

Mağara duvarındaki dar aralıktan sızan tuzlu-tatlı okyanus esintisi ...

Ayaklarımın altından akan su aniden değişti. Bileğime sıvı bir ip gibi dolandı ve beni mağaranın öbür ucuna fırlattı. Dünya'ya çarptım, ikimiz de sanki büyük bir canavar top oyununun parçasıymışız gibi korunaklı nişin içinde yuvarlandık. Acı bedenimi parçaladı ama fark etmedim bile.

Çünkü devasa bir iğne mağara duvarını yararak geldi.

İkinci bir vuruş deniz suyunun içeri girmesine neden oldu. Üçüncüsü ve dördüncüsü. Deniz canavarının gücünü ve hayal kırıklığını hissedebiliyordum ve deniz canavarının güçlü kuyruğunun beşinci darbesi kayayı parçalamadan önce mağaradan hiçbir şeyin çıkamayacağından korkmaya başlamıştım.

İçeriye bir ay ışığı süzüldü.

Al-Dabaran ışıklı noktaya doğru koştu. Parmaklarını ay ışığında gezdirerek keder ve çaresizlik içinde feryat etti. Aramızdaki tüm farklılıkları kesen bir sestir bu.

Çünkü ben de eve gitmek istiyordum.

İçgüdülerimle hareket ederek Saba'nın Ay'ını Dünya'nın elinden aldım ve gümüş leğeni uzun süredir hapsettiği ay varlığının ayaklarının dibine fırlattım. Al-Dabaran bana son bir kez çılgınca baktı -çılgınlık, teşekkür ve rahatlama- Falco'nun dönüşmüş gözlerindeki tutulma kayboldu. Sonra esasını gümüş leğene vurdu.

Bu kez Saba'nın Ay'ı çatlamaktan çok daha fazlasını yaptı.

Ay ışığı o kadar patlayıcı bir şekilde parlıyordu ki arkamı dönmek zorunda kaldım. Yılan tıslıyor, rüzgâr etrafımızda fırtınalar koparıyor, her yere böcekler ve döküntüler saçıyor. Son bir ulumayla Falco'nun bedeninden kopan bir *varlık*, mağarada seken bir basınç dalgası yaratacak kadar güçlüydü. Kayalar, kırık bronz aynalar ve paramparça sarkıtlar etrafımıza yağarken, çıkıntının altına geri döndüm ve Dünya'yı elimden geldiğince korudum.

Muhtemelen sadece birkaç dakikaydı ama bir kaya tarafından ezilmeyi ya da enkaz tarafından delinmeyi beklerken sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. Sonunda mağaranın sarsıntısı kesildi. Tek ses Dünya'nın ve benim hırıltılı nefes alışım olana kadar bekledim. Sonra başımı kaldırdım.

Odanın denize bakan yarısının tamamı yok olmuştu. Okyanus alt kısmı sular altında bırakmıştı ama neyse ki dışarı çıkmak için açık bir yol vardı, gece yarısı kumsalının bir parçası görünüyordu. Ama gördüğüm tek şey özgürlüğe giden yolumuz değildi.

Marid'i gördüm. İyileşen bedeninin devasa gövdesi ve ışıltılı göz kümesi buluştu. İğnesi abanoz bir hançer gibi yıldızlara saplandı ve zihnimdeki varlığı son bir kez daha sımsıkı sarıldı, aramızdaki altın bağ kısa süreliğine ortaya çıktı.

Sonra çok yavaş bir şekilde ip dağıldı. Bu yaratıkların nasıl iletişim kurduğunu anlayamıyordum ama denizkızı kara suyun altında kaybolurken

ve yavaşça zihninden çözülürken, bizi ödeşmeye çağırdığına yemin edebilirdim.

Dünya kafasını kaldırdı. "El-Dabaran gitti mi?"

Mükemmel bir soru. "Umarım öyledir." Sığındığımız yerdeki molozları temizledim ve yeni gücüm için Tanrı'ya şükrettim. Devasa beyaz yılan, böcekler... hepsi gitmişti, belki de yıkımdan kaçıp daha derin mağara tünellerine ve odalarına sığınmışlardı. Harap olmuş kılıcım çoktan gitmişti ama Dünya'nın dışarı çıkmasına yardım edip onu mağaranın denizle buluşan kenarına doğru yönlendirirken bir elimde meteor kılıcını tutuyordum.

"Git. Seninle orada buluşuruz. O yılan geri dönmeye karar vermeden önce buradan gitmek istiyorum ama yapmam gereken bir şey daha var."

Dünya bana soru sormadı. Kayaların üzerinde dikkatlice izledim. Sonra son görevime döndüm.

Al-Dabaran Falco'dan öyle bir güçle ayrılmıştı ki Frank'i yıkık odanın dört bir yanına kamıştan bir bebek gibi fırlatmıştı. Ama kırık zeminde ilerlerken nefes nefese kaldığını duyabiliyordum. Kendisine ait olmayan bir ülkeyi anlayamadığı çalıntı büyülerle yeniden yaratmaya niyetlenen adam - katledilmiş masumların kanıyla gelip Sokotra'da daha da fazla can alan adam - şimdi sol bacağını ve leğen kemiğini ezen parçalanmış bir kayanın altında sıkışmış yatıyordu. Ağzından kan damlıyordu ve yüzünü toz kaplamıştı, hacı rozetlerinden oluşan kuşağı lime lime olmuştu ve kan çanağına dönmüş gözleri başında dikilen beni görüyordu.

"Al-Sirafi . ." diye hırıldadı. "Kına yakmaya mı geldin?"

"Hayır." Falco'nun yarası neredeyse kesinlikle ölümcüldü ve ona verebileceğimden çok daha uzun süreli ve acılı bir ölüm vaat ediyordu. Ama tehditleri iltihaplanmaya bırakmaya inanmazdım ve bu şeytan yeterince öldürmüştü.

Falco ben yaklaştıkça başını kaldırmaya çabaladı. Hançerimin ucu göğsüne değdiğinde, "El-Dabaran'ın zihninde gördüklerimi bir dinlesen... *bekle!*" diye boğuk bir sesle haykırdı. "Sadece bana ver-"

"Yeterince zamanımı aldın." Bıçağı kalbine sapladım.

Bakışları bir anlık panikle parladı, vücudu tepki olarak sarsıldı. Ama bu sadece bir . Sonra Falco hareketsiz yattı, kan göğsüne yayıldı.

Hançeri pelerinine sildim ve oradan uzaklaştım.

Dünya, denize bakan düz bir kayanın üzerinde oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş beni bekliyordu. Küçük bilgin inanılmaz bir kahramanlık göstermişti.

Falco'yu bu şekilde engellemişti ve geniş kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda tüm vücudu titrese de bu cesareti korumak için savaştığını söyleyebilirdim.

"Yaptın mı? . . bitti mi?" diye fısıldadı.

". " Bir kolumu omuzlarına doladım. "Gel çocuğum. Gidelim buradan."

Bölüm 33

Denizde dört gün kalıncaya kadar kılımı bile kıpırdatmadım. Geçtiğimiz haftayı *Marawati*'yi yola çıkmaya hazırlamak için elimden gelen her şeyi yaparak geçirmiştım, her ne kadar ağır bir tempoda ve muson yağmurlarına karşı seyahat edecek olsak da; gerçek onarımlar için daha iyi bir liman ve elimizde olandan daha fazla malzeme gerekiyordu.

Ama umutsuzca *evde* olmak istiyordum. Çocuğumu ve ailemi istiyordum ve tüm bunları geride bırakmak istiyordum - peris ne kadar izin verirse.

Mecnun bana kalmam için yalvarmış, üssündeki iyi stoklanmış tersaneyi ve yetenekli tüccarları kullanmayı teklif etmişti. Ancak yoldaşlarının şansını ikinci kez denemek istemedim ve bunu ona söyledim.

Falco'nun kampındaki ganimetleri toplarken gözlerinde umutlu bir parıltıyla, "O zaman belki de gerçekten bize katılmalısın," diye önermişti. "Yemin et, *Marawati*'ni filomuza kat ve yeniden gerçek bir haydut kraliçesi olarak denizlere akın et."

Başımı salladım ve kazandığı ganimetlere pişmanlık dolu bir bakış . Adamlarımın birkaç parça almasına izin verilmişti ama bana yardım etmeye istekli olan tek nakhudha ile yaptığım anlaşmadan geri dönmeyecektim.

"O hayatla işim bitti ama yardımına geldiğiniz için teşekkür ederim." Çok daha isteksiz bir şekilde meteor hançerini uzattım. "Ve bunun için de teşekkür ederim."

"Ah, ah ... kredinin bittiğini mi söyledim?" Mecnun parmaklarımı hançerin üzerinde birleştirdi. "Onunla bir deniz canavarıyla savaştın, al-Sirafi. Biraz daha tut, bakalım seni nereye götürecek." Göz kırptı. "Eğer bir şey olursa, bir gün onu geri almak için seni bulmam gerekecek demektir."

Mecnun tarafından takip edilmenin kötü gidebileceği yüzlerce yol görebiliyordum, ama dürüst olmak gerekirse, Mısırlı nakhudha sıkı bir gemi işletiyordu ve iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Ve olağanüstü bir bıçaktı. Ayrıca, almam gereken dört büyülu eşya daha vardı - muhtemelen bir göksel bıçak kullanabilirdim. "O halde tekrar görüşene kadar, Tanrı'nın izniyle."

Raksh'ın tekrar güverteye çıkmasıyla birlikte şansımız yaver gitti; mevsime rağmen tam da ihtiyacımız olan rüzgâr ve akıntı vardı.

"Amina, git dinlen," dedi Dalila, kaptan koltuğunda uyuklamaya başladığımda omzumu iterek. "Günlerdir uyumadın."

Ürpererek uyandım ve boynumdaki kaslardan biri hareketimi protesto etmek için sızlayınca irkildim. "Ben iyiyim," diye mırıldandım. "Hiç daha iyi olmamıştım."

"Yalan söylemen bile etkilendi. *Git hadi*." Beni mutfağa doğru itti. "Yoksa bir sonraki yemeğine bayıltıcı bir iksir koyarım."

Bir küfür mırıldandım ama emredildiği gibi sendeleyerek uzaklaştım. Kadırğa harikulade serindi, minderim cezbediciydi. Pelerinimi çıkarıp sarığımı çözüyordum ki bir kedi hırıltısı dikkatimi çekti.

"*Payasam mı?*" İnanamayarak söyledim. Kedi *Marawati*'ye yapılan saldırıdan kurtulmuştu çünkü elbette kurtulmuştu; o bir lanetti ve çoktan yüzümde uyumaya çalışmaya geri dönmüştü. Ama kadirğanın tavan kirişlerinde kamburlaşmış, hırlayan, tıslayan kedi Tinbu'nun mutlu aptal evcil hayvanıyla pek benzerlik göstermiyordu. "Size ne oldu ..." Kedinin bakışlarını takip ederken sözümü yarıda kestim.

Dar pencerenin pervazında, güneş ışığında parıldayan kireç yeşili tek bir tüy duruyordu.

Khayzur.

Payasam son bir tıslamayla tavandan aşağı atladı ve kapıyı yırtıp . Peri'nin tüyüne bakarken, ılık gün ve hoş esintiyle çelişen bir ürperti omurgamdan aşağı aktı.

Beş. Sayı kafamda çınladı; geri almam gereken beş İhlal. Biri bitmişti, dört tane daha vardı. Her şey olabilirlerdi. Her yerde olabilirlerdi.

Pelerinimi ve sarığımı bıraktım ve Hayzur'un tüyünü aldım. Soğuktu, garip ama nahoş olmayan bir şekilde vızıldıyordu.

Kimsin sen? Merak ettim. Sevdiklerim yakın tehlikeden kurtulduğu için zihnim açılmıştı ve geriye dönüp baktığımda, bir insanı kurtarabilecek birkaç periden biri olan Hayzur'un gökyüzünden düştüğümde tam da ona ihtiyacım olan yerde olması olağanüstü bir tesadüf gibi görünüyordu. Tanrı'nın planı ile bir şey arasındaki çizgi neredeydi?

Gerçek olamayacak kadar iyi mi? Evet, Khayzur nazik görünüyordu ve hayatımı kurtarmıştı ama bu ona güvendiğim anlamına gelmiyordu. Hiçbir büyü lü varlığa güvenmiyordum.

Her ne kadar bunu kabul etmekten nefret etsem de, artık onlardan biri olabilirdim. Üzerime bir gö lge dü ştü ve Raksh kapı aralı ğından konu ştu. "Bir hediye mi?" "Bir mesaj," diye homurdandım. "Sanırım periler bunu bildi ğimden emin olmak istiyorlar.

beni izliyorlar. Muhtemelen Saba Ayı'nı teslim etmek yerine kendim yok etti ğim için memnun değ illerdir."

Parmaklarımdan tü yü kopardı. "O kuş beyinli aptallar için kendini üzme."

Koluna bir ş aplak attım. "Belki de kuş beyinli aptallar için *seni* suçlamalıyım. Adadayken ne düşünüyordun da tüm hayatımı onlara devretmemi öneriyordun!"

Raksh kaş larını ç attı. "Belli değ il miydi?"

"Kendini kurtarmak için beni feda etti ğini mi?"

"*Seni kurban etmek* mi?" Raksh kahkahalara bo ğuldu. "Bunca zamandır bunu mu düşünüyordun?" Gö zleri parlamaya baş ladı. "Oh, Amina ... hayır. Hiç de değ il."

Raksh'ı bu kadar heyecanlandıran hiçbir şey iyi değ ildi. "O zaman ne yapıyordun?"

Tü yü bıraktı ve mesafeyi kapattı. "bile, değ il mi?" diye sordu, bana yeniden hayret ediyor gibiydi. "Amina, seni bir *efsane* yapacağ ım."

Sustum. Raksh söz konusu olduğ unda bu kelime çok tehlikeliydi. Bana gelince. "Ne?" Fısıltıyla sordum.

Gö zleri benimkilere kilitlendi. Ben farkına varmadan saç ö rgülerimden birini eline almış , parmaklarının arasından geç irmiş ti. "Dü nyayı dolaş mak ve ş imdiye kadar yaratılmış en muhteş em hazinelerden bazılarını avlamakla görevlendirilmiş doğ aüstü bir ş eilde kutsanmış bir sava şçı," diye nefes aldı, sesi neredeyse saygılı çık ıyordu. "*Potansiyelinin* farkında değ il misin? Öyle hikâyeler anlataca ğım ki, maceraların Antarah ve Dhat al-Himma'nınkilerden daha büyük destansı ş iirlerde yaş ayacak, adın İ skender'i bile geride bırakan kahramanlara yazılan kasidelerde sö ylenecek." Raksh'ın sesi neş eli bir zevkle yüks elirken beni daha da yakla ştı rdı, o kadar kendinden geç miş ti ki bunu yapmanın bı çaklanma riskini unutmuş gibiydi. "İ lk tanış tı ğımız gece gö rdüğümüz rü ya gibi olacak!"

İ lk tanış tı ğımız gece. Raksh ve benim yollarımızın kesi şti ği o talihsiz geceyi hatırladım. Yıldızların altında nasıl gü lmüş ve iç çekmiş tim, büyü lenerek kalbimi aç mış tım. Dü nyayı gezmeyi ne kadar isterdim. Nasıl dilemiş tim

En iyisi, büyük Amina al-Sirafi'nin avlular ve kamp ateşleri etrafında anlatılan maceraları olsun.

"Yapamam," diye kekeledim. "Perileri duydun. Bana tedbirli olmamı söylediler."

"Ah, ama aslında onlarla böyle sağlam bir anlaşma yapmadınız. 'Seni ölüme terk etmeyeceklerine dair gevşek bir anlaşma' yapsalardı..." Raksh gözlerini devirdi, sonra yüzüne çok daha kurnaz bir ifade yerleşti. "*Bu* bir ölümlüyle yapılan uygun bir anlaşma olurdu. Böyle bir iğrençliği asla kabul etmezler. Ve doğrusu, insan hikâyelerinin yayılmasını durdurmak için yapabilecekleri hiçbir şey yok: müdahale etmek kendi kurallarına aykırı olur."

Tamamen şaşırmıştım. "Onları *kandırdın* mı?"

"Yaptım! Ama bu kadar endişeli görünmene gerek yok. İstedğin bu, değil mi?" Parmaklarımı öptü. "Maceralara atılacaksın, dünyayı keşfedeceksin ve bunun için *haklı* sebeplerin olacak. O Transgresyonların ne kadar tehlikeli olduğunu duyduk: şimdi dünyayı onlardan kurtaracak kişi sen olacaksın." Göz kırpı. "Tüm kötülüklerini dengelemek için biraz iyilik yap, olmaz mı?"

Raksh'ın iyi işlerle ilgilenmediğini biliyordum; o sadece kalbimin arzularını okuyor ve hissettiklerini kendi için kullanıyordu. Ancak, o kadar güzel gelecek artık on yıl öncesinin saçma rüyası gibi gelmiyordu. Peris'in adasında başıma gelenleri henüz kafamda oturtamamış, "anlaşma yapmamamın" sonuçlarının oturmasına izin vermemiştim.

Ama bir deniz canavarı ile düello yapmıştım. Bir büyücüyle savaştım ve büyülenmiş ay görünümünü serbest bıraktım.

Başka ne yapabilirim?

Eve git ve yapabildiğin kadar uzun süre çocuğuna annelik yap. Ve doğrusu şu anda her şeyden çok istediğim şey de buydu, Marjana'yı kollarıma alma ihtimali bile kalbimi sızlatıyordu. Ve yine de . . .

Ve yine de . . .

Raksh'ın az önce mırıldandığı her şeyi istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, *daha fazlasını* istiyordum. Nasteho'ya Mogadişu sahilinde söylediklerimde ciddiydim: Bir nakhudha olmaktan, bir *kaşif* olmaktan asla vazgeçmedim. Ruhuma yabancı arzular yerleştiren bu lanetli iblis ya da uyumsuzluk ruhu ya da kendine ne diyorsa o değildi: Dünyayı dolaşmak ve her denize açılmak istiyordum. Maceralar yaşamak, bir kahraman olmak, hikayelerimin avlularda ve sokak panayırlarında anlatılmasını istedim, belki de büyümüş çocukların

Benim gibi hayal gücü imkanlarından daha fazla olanlara hayal kurmaları için ilham verebilir. Kendilerine sadece tek bir tür saygın hayat olduğu söylenen kadınların, bu hayattan kopan ve bunu yaptığında *da başarılı olan* bir başkasının hikayelerini dinleyebileceği bir yer.

Marjana'ya bunu göstermek istedim. Şimdi değil. Ama o büyüdüğünde, daha güvenli olduğunda. Kızıma dalgaları ve gece gökyüzünü okumayı öğretmek, onu yeni yerlere, yeni şehirlere gözlerinin merakla açıldığını görmek istiyordum. *Almak* zorunda kaldığım her şeyi ona *vermek*, hayal bile edemeyeceğim fırsatların tadını çıkarması için onu konumlandırmak istedim.

Bu mümkün müydü? *Hem* maceracı bir nakhudha *hem de* bir anne olabilir miydim? Seçme şansım var mıydı ki? Çünkü dört tane daha kurtarmak zorundaydım.

İhlaller ve içimi kemiren garip bir suçluluk . Eğer maceraya atılmaktan başka seçeneğim yoksa, o zaman belki de kalbimin bencil nedenlerle bunu yapmak isteyen karanlık, bulanık kısmını araştırmama gerek yoktu.

Raksh dilini tutmuştu, aklım başımdan giderken gözleri yüzümde bir ileri bir geri gidip geliyordu - ne de olsa gözü kara insanların hayal kurmasını beklemekte ustaydı. Ama onu bunu yaparken izlemek beni rüyalarımın uyandırmaya yetmişti.

Çünkü hırsları olan tek kişi ben değildim ve Raksh'la geçirdiğimiz başka bir geceyi hatırladım - Peris adasındaki son gecemizi. Kocamla birlikte ateşin başında oturup güneşin okyanusun altına batışını izlediğimiz ve onun bana sırlarını açabileceğinden şüphelendiğim kadar yaklaştığı o geceyi. Masallar anlatmak ve efsanelere ilham vermek için yaratıldığını açık bir hüznle dile .

Çok ama *çok* uzun zamandır böyle fırsat yakalayamadığı için pişmanlık duyduğunda.

Ve Raksh güzel, büyülenmiş gözleriyle bana bakarken, mükemmel ağzının üzerinde gerçek bir sırıtışa en yakın şeyi gördüğümde, aniden tüm yalanlarına ve korkaklığına, aramızdaki tüm kanlı geçmişe rağmen, tam olarak en çok arzuladığı şey haline geldiğimi anladım.

Ve bu yüzden beni asla ama asla .

Onu şimdi öldürün. Bir şeyden şüphelenmeden önce. Yine de nasıl ? O Marjana'nın babasıydı ve az önce onun büyülü mirası hakkında ne kadar az şey bildiğime dair çok sert bir ders almıştım. Onun gibi başka çocuklar da var mıydı?

ne oldu? Saba'nın Ayı gibi ona yönelik başka olası tehditler var mıydı? Bugün Raksh'a bu soruları soramazdım, kızımızın varlığını bir sır olarak saklamaya kararlıyken olmazdı. Ama o

"uyumsuzluk ruhları" ve onların akrabaları hakkında cevaplara ihtiyacım olduğunda hala sahip olduğum tek rehberdi.

Şimdilik tek rehberim oydu. Başka bir yol karar vererek ellerimi boynuna doladım. Bu bir yankıydı, adadayken onu ne kadar kolay boğabileceğimi hatırlatıyordu ama bunun yerine saçlarıyla oynadım.

"Ne olmuş yani?" Açık bir şüpheyile sordum. "Şimdi sana güvenmeli miyim?"

Raksh titredi ve dokunuşuma doğru eğildi. "Bana güvenebilirsin, bana başka şeyler de yapabilirsin, seni ne edecekse. Geçmişte bazı sorunlar yaşadığımızı biliyorum ama" -vücudumu tamamen kendine doğru çekti, kalçalarını benimkilere doğru salladı- "hangi evlilikte sorun olmaz ki?"

Nefesi boğazımda sıcaktı, çenemin kenarına bir öpücük kondururken hain kanımı alevlendiriyordu. On yıl. Bana böyle dokunulmayalı *on yıl* olmuştu.

Ondan kurtulman gerekiyordu, unuttun mu? Yine de ellerim beline dolanmaya başlamıştı bile. Muhteşem poposunu iyice sıktım ve Raksh dağınık bir iç çekti. , evet. Beni istemesinin tüyler ürpertici büyüğü yolları vardı ama *bu* özel arzuda kısa süreliğine birleşmiştik.

"Kapıyı kapat," dedim kabaca.

Raksh belli belirsiz bir şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Omuz silktim. "Eğer bu işi karı koca olarak yapacaksak, her şeye doğru adımlarla başlamalıyız, değil mi?"

Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Sen kadınların en bilgesisin, Amina al-Sirafi."

* * *

Pislik herif gerçekten şaşırmıştı.

"Yeni bir sayfa açtığımızı sanıyordum!" Raksh, salı denize bıraktığımızda salın altından bağırdı. "Sal" belki de diplomatik bir terimdi. Ama Raksh'ın çalması sayesinde salımız olmadığı için, kırık tahtalardan oluşan kabaca bağlanmış bir platform görecekti. Ellerindeki ve ayaklarındaki zincirleri büyük bir öfkeyle salladı. "Cinsel ilişkiye girizin veriyorsun!"

Yanımda, Dalila ve Majed'in dönüp bana baktıklarını hissettim.

"Ne?" Kızardım. "Onun dikkatini dağıtmak için bir yola ihtiyacım vardı, mı?" Majed aşırı yargılayıcı bir iç çekiş yaptı ve ben de tısladım, "Biz hâlâ evliyiz. Buna izin var!"

Dalila öfkeyle kaşlarını çatı. "Konuyla alakası bile yok, Amina."

"Bana rahatlamamı söyleyen sendin!" Dalila'nın kaos ruhlu eşimle geminin sıkışık mutfağında sessiz sedasız sevişmekten değil, uykudan bahsettiği açıktı ama herkesin kendine göre bir gevşeme yöntemi vardı. Dikkatimi tekrar Raksh'a yönelttim, bir su tulumu ve bir torba hurma attım. "Bir dahaki sefere yanımda uyuya kalma. Eminim iyi olacaksın. En azından seni bir sandığın içine gömmedik."

"Muhtemelen ," diye mırıldandı Majed.

"Onu hâlâ havaya uçurabiliriz," diye ekledi Dalila. "Biraz kara barutum kaldı."

Raksh zincirlerinin içinde öfkeyle kıvrandı. "Sen yoldaşların en sadakatsizisin!"

Mecit sakalını çekti. "Normalde cinayetten yana değilimdir ama yaşamasına izin vermenin akıllıca olduğundan emin misin? Neden onu boşamıyorsunuz?" diye sordu Raksh'ın salı uzaklaşırken nefesinin altından. "Ona ne olduklarını söylesek bile hâlâ bağırabilir."

"Çünkü bizi bir arada tutan şeyin evlilikten daha fazlası olmasından korkuyorum," diye açıkladım yüzümü buruşturarak. "Boşanma aramızdaki bağı koparmayı başaramazsa bunun ne araştırmasına ihtiyacım yok. Ve Marjana'nın mirasının bu kısmı hakkında bilgi sahibi olması gerekirse Onu öldüremem. Henüz değil."

"Amina!" Raksh uzaktan feryat etti. "Yapma bunu! Seni hâlâ bir efsane yapabilirim!"

Bunu kendim de yapabilirim. "İyi şanslar, gerçekten!" Majed'e bakmadan önce bağırdım. "Hadi hızlanalım."

Mecit emirleri vermeye gitti, istirahat etmek zorunda kalan Tinbu'nun yerine geçti. Ama arkadaşımın yaralı bacağını bir yastığa dayamış ve kucağında Payasam'la kaptan köşkünde dinlendiğini görmek bile beni suçluluk duygusuyla doldurdu. Tinbu, hayatımı kurtarmak için kendini Yezid'in üzerine attığında zaten kötü iyileşen bacağını yeniden kırmıştı. Kemiği geldiğince düzeltmiştik ve onu bir doktora götürmek niyetindeydim ama benzer yaralanmaların sonuçlarını hepimiz görmüştük. Tinbu hayatının geri kalanında topallayarak yürüyecekti, bu zaten tehlikeli olan denizcilik kariyerini daha da riskli hale getirecekti kuşkusuz.

"Bana öyle acıyan gözlerle bakma," diye çıkıştı Tinbu ona katıldığında, yüz ifademi açıkça okumuştı. "*Beni* bir eşkıya olarak çarmıha gerilmekten kurtardın, unuttun mu? İyiliğinin karşılığını ödüyordum."

"Biliyorum, ," diye mırıldandım, oturdum. Etrafımızda, deniz dalgalanıyor ve yuvarlanıyor gibiydi, bacaklarını uzatan büyük mavi bir su canavarı.

"Sanırım Raksh hiçbir yere gitmeyen yavaş bir teknede yüzüyor?" Tinbu, kedi ona hayranlıkla bakarken Payasam'ın başını okşayarak sordu.

"İnşallah. Geri döneceğinden hiç şüphem yok."

Dalila tahta asasını avuçlarının arasında yuvarlayarak bize katılmak için tırmandı. "O zaman büyüdü dünya ile işimiz bitti mi?"

İçimi çektim ve kemerimden Hayzur'un tüyünü çıkardım. "Pek sayılmaz."

* * *

Arkadaşlarıma peri sarayında olanları anlatmam için geçen sürede, bazı denizciler şarkı söylemeye başladı. İlk başta tereddütlü olan gülümsemeleri, geri döndükleri sevgilileri ve eşleri, görmek için can attıkları çocukları ve arkadaşları ve tanıdık bir limana yanaşmanın ne kadar harika olacağı üzerine birbirleriyle dalga geçtikçe genişledi. Okyanusa merhametli olması için yalvarırken ya da fırtınalarda kaybettiğimiz pek çok ölüyü anarken söylediğimiz tekerlemeler değildi bunlar ama mürettebatımın Sokotra'da olanlardan yara aldığından hiç şüphem yoktu; karaya bazılarının daha az para veren ve kendilerine kaba davranan ama yabancı büyücülerle ve deniz canavarlarıyla karşı karşıya gelmeyen nawakhidha bulmak için sıvışıp gideceğinden de şüphem yoktu.

Çünkü mürettebatım sağ salim kurtulamamıştı. Üç adam ölmüştü: Arjun, henüz on dokuz yaşında bir marangoz çırağı; İştihak, Cidde'de üç çocuk bırakmış, her zaman gülümseyen bir denizci; ve Bassam, Majed'i genç gösteren ve karada bir günden fazla kalmadığını gururla söyleyen tuzlu, yaşlı bir deniz köpeği. Bassam, marid'in saldırısı sırasında sulara gömülmüştü ama onun için cenaze namazı kıldık, ardından İştihak'ı gömdük ve Arjun'u kendi törenlerine göre yaktık. Denizde bir yaşam tehlikeliydi ve onların bakmakla yükümlü oldukları kişilere göndereceğim para ve titrek mektupların her zaman korkulan bir olasılık olduğunu bilsem de, ruhları vicdanıma ağır geliyordu.

Ama bu tür üzüntüleri kendime saklayacaktım. Şu anda, mürettebatımın geri kalanı iyileşiyor gibi görünüyordu ve kulağımı alçak tutmama rağmen, isyana yol açabilecek hiçbir hoşnutsuzluk fısıltısı duymadım.

Ancak sevdiklerim arasında yeni bir sürpriz yerleşiyordu.

"Yani sen bir grup büyülu kuş adam için bir tür hazine avcısı mısın?"
Tinbu şaşkın bir sessizlikten sonra sordu.

"Büyülu kuş adamların onlar *için* çalışmadığım için ciyaklayacağından şüpheleniyorum -insanlarla etkileşim konusunda her türlü kuralları var- ama evet. Onlara dört büyülu eşyayı daha geri getirme borcum var. Adadan ayrılmama izin vermelerinin bedeli buydu."

"Ve bu anlaşmaya uymaları için böyle yaratıklara mı güveniyorsunuz?"
Majed sordu. "Seni ölüme atmaya çalıştılar!"

"Onlara hiç güvenmiyorum. Beni kurtaranın iyi bir adam olduğuna inanıyorum. İnancılı biri, her neyse. Ama aynı zamanda onun kendi nedenler." Ellerimi iki yana açtım. "Çok az seçeneğim vardı. Periler anlaşmayı bile, Frank'i durdurabilmeye değerdı."

"Buna karşı çıkamam." Dalila beni incelemek için başını eğdi. "Adada geçirdiğin zamanın seni değiştirdiğini mi söylüyorsun? Yani gücün, koşma şeklin ..."

"Ben daha güçlüyüm," diye onayladım. "*Çok daha* güçlüyüm. Sonunda Raksh'ı biraz kana bulayabildim," diye ekledim, sesimdeki zevki gizleyemedim. "Başka bir fiziksel değişiklik fark etmedim ama bir şeyler görebiliyorum. Yaratıklar, Falco'nun adamlarının ona zincir gibi bağlandıkları yeminler, başka dünyaların görüntüleri ..."

"Al-ghayb," dedi Majed yumuşak bir sesle. "Cinlerin ve benzerlerinin diyarları. Aynı Görüş'e sahip olduğunu iddia eden mistikler var. Kutsal erkekler ve kadınlar."

"Muhtemelen bununla başa çıkmak için benden daha donanımlıydılar." Pirinç kapının ardında hapsedilmiş canavarlarla ilgili hayallerimi hatırlayarak ürperdim. Bunlardan herhangi biri gerçek miydi? Köprü? Nasnalar? Asif ve onun suçlamaları? "Yine de bu İhlalleri geri almak için hem büyülu güce hem de Görüş'e ihtiyacım olacağından şüpheleniyorum."

"Daha fazla silahla eğitime başlamalısın," dedi Tinbu, sesi hayretle çıkıyordu. "Tanrılar aşkına Amina, eski zamanlardaki bir savaşçı gibi olabilirsin."

"Kas gücünden daha fazlasına ihtiyacı olacak." Dalila, Tinbu'ya komplocu bir sırıtış fırlattı. "Sende kumarbaz ruhu var. Anladığım kadarıyla sen de varsın?"

"İçeri mi?" Şaşkınlıkla göz kırptım. "Bekle. . . bana *katılmak* mı istiyorsun?"

"Elbette size katılmak isteriz! bilgiler, kayıp iksirler ve kadimlerin hileleri ..." Dalila'nın gözleri parladı. "Beni Banu Sasan'ın şeyhi yapacak şeyler öğrenebilirim."

O piçler beni Irak'tan kovdukları güne pişman olacaklar."

Tinbu'nun ifadesi bir hal aldı. "Eminim hazine vardır. Olmak zorunda, değil mi? Büyülü eserlerin peşine düşen bu tür insanlar hikâyelerde hep zengindir. Ölümlülerin servetinin bir *kısmını* elimizde tutmamızın periler için bir sakıncası olmayacaktır." Payasam'ın dağınık kürküne bir öpücük kondurdu. "Kendimi bir raca yapacağım ve Adeni tüccarının ayaklarını yerden keseceğim."

Kalbim umut ve endişenin karışımıyla yükseldi. "Bu tarif edilemeyecek kadar tehlikeli olacak. İçinde yer almadığınız bir anlaşma için kendinizi riske atmış olursunuz."

"Kapa ," diye araya girdi Dalila. "Bunun tehlikeli olduğunu biliyoruz ve kendi kararlarımızı . Ve biz yanınızda olursak, bırakın bu gizli eserleri bulmayı, hayatta kalma ihtimaliniz bile çok daha yüksek."

Protesto etmek istedim. Belki de daha iyi bir arkadaşım yapardı. Ama Dalila haklıydı ve ben de etrafımdakilerin kalplerini kontrol edemeyeceğimi yıllar sonra öğreniyordum. Cesur bir hayat yaşamıştım. Tutkularım için savaşmıştım.

Başkalarını kendiminkinden mahrum edemezdim.

"Bana katılırsan sonsuza dek minnettar olurum," diye itiraf ettim. "Kıyıya döndüğümüzde konuyu daha ayrıntılı tartışabiliriz. Mürettebata her şeyi anlatamam ama istemeden de olsa kimsenin gemiye alınmasını istemiyorum. Ve Mogadişu'ya güvenli geçiş için ödeme yapacağım," diye ekledim Majed'e bakarak.

Mecit öfkeli bir homurtu çıkardı. "Peki ya sonra *Marawati*'ye geri dönüş? Üçünüz bensiz keşfe *çıkmayacaksınız*. Bataklıkta kaybolur ve ölürsünüz. Sorumluluk konusunda da bana suçluluk psikolojisine girme, ikiyüzlü," dedi daha sert bir şekilde, tam da bunu yapmak için ağzımı açtığımda. "Senin ailevi kaygıların var, ben de karımla konuşacağım. Çocuklarımızı görebilmemiz için bu işi yürütmenin bir yolu olmalı."

Bu sözlerin kalbimi ne kadar heyecanlandırıldığını bilemezdi. Tanrım, umarım öyledir. Arkadaşlarıma ne söylersem söyleyeyim, Marjana söz konusu olduğunda bu yeni girişimin bedelini ruhumda henüz kabullenememiştim. Onunla kaybedeceğim günler ve geceler, denizler bizi ayırdığında ikimizin de taşıyacağı korkular.

Bu, asla barışamayacağım bir bedeldi. Bir gün anlayabilmesi için dua ettiğim bir *seçimdi*. Kendi hayallerinin peşinden koşarken cesaret alabilmesi için.

" zaman anlaştık," diye açıkladı Tinbu. "Ama bir öneride bulunabilir miyim? Herhangi birimiz kendimizi büyülü bir yaratıkla anlaşma yapmaya ikna edilecek bir konumda bulursak, yapmayalım. Ya da en azından bunu tartışmak için gruba getirelim."

"Amin," diye nefes aldım, kendimi haftalardır hissetmediğim kadar hafiflemiş hissediyordum. Ancak bir mesele daha vardı. *Marawati*'ye bir göz attım.

Adamlar Dünya'yı yanlarına almışlardı ve şimdi bir grup denizciyle birlikteydi, Firoz ona halat yapmayı gösterirken utangaç ama hevesli görünüyordu ve o da özenle notlar alıyordu.

Dalila bakışlarımı takip etti. "Bir karar verdin mi?"

"Evet," dedim ağır bir sesle. "Verdim."

Bölüm 34

Salima'nın avlusu ürkütücü derecede durgun bir yerdi. Uzun, kalın kanatlı bir palmiye ağacının gölgesinde durmama rağmen, bunaltıcı havayı kesmek için çok az şey yaptı. Gömleğim sırtımın nemine yapışmış, boncuk boncuk ter alnımdan aşağı süzülüyordu. Hava, çalıların arasında vızıldamakla yetinen böceklerin uçuşması için bile çok sıcaktı.

Salima al-Hilli sıcaktan etkilendiğine dair hiçbir belirti vermedi. Sırtı dimdik ayakta duruyordu ve dikkati tamamen Dünya'nın mektubuna odaklanmıştı. Mektubun tamamını en az bir düzine kez okuyacak kadar uzun süredir mektuba bakıyordu.

Sonunda kâğıdı indirdi. "Bu onun kararı mı?"

Mektubu okumamıştım ama içeriği hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı. "Öyle, Seyyide. Çok kararlı görünüyordu. Çok yetenekli."

"O bir çocuk." Salima kâğıdı giderek daha küçük ayırdı, sanki içerdiği anlamlar tamamen yok olacaktı gibi. "Seni suçlamam gerektiğini söylüyor. Kendi hayatını büyük bir riske atarak onun hayatını kurtardığını ve onu bırakman için babası adına sana yalvardığını söylüyor."

Üzerimizdeki dallarda bir hareket vardı, sanki daha iyi görebilmek için ağır bir şey ağaçta yer değiştirmiş gibi bir kayma ve çatırtı. Yukarı bakma isteğime direndim. Salima tepki vermemişti ve sesi sanki başka bir dünyada, neredeyse rüya gibi duyuyordum.

Bunun ne anlama anlamaya başlıyordum. Hayatımın geri kalanı için ne anlama geldiğini.

Dikkatimi tekrar Salima'ya yönelttim. "Onu bu hayata geri dönmeye ikna edemedim Seyyide. Denedim. Ama onunla vakit geçirdikçe ... neden bu kararı verdiğini anlamaya başladım. Sanırım sen de anlıyorsun."

Salima başını salladı. "Tanrı tüm rüyaların peşine düşülmesini istemedi. Bazen insanlar hayatta kalmak ve ailelerini onurlandırmak için kalplerini saklamak zorunda kalırlar." "Bizi biz Tanrı'dır," dedim usulca. "Kendimizi bulmamız gerektiğine inanmak zorundayım.

bunda bilgelik var."

Salima alay etti ama sesi hoşnutsuz değildi. Kalbi kırılmış gibiydi. "Seni tekrar tehdit edersem, onun yerini açıklar mısın?"

"Hayır," dedim açıkça. "Ona söz verdim ve muhtemelen çoktan gitmiştir. Yetenekli bir akademisyen ve diller konusunda eşsiz bir yeteneği var. İnsanlar daha azıyla iyi hayatlar kurdular. İnşallah, ikinizin tekrar barış içinde buluşacağı bir gün bile olabilir." Sesimi sertleştirdim. "O günü görecektir kadar yaşamanızı öneririm, Seyyide."

Söylenmemiş tehdit aramızda ağır bir şekilde duruyordu ve ardından uzun bir gergin sessizlik anı geldi. Salima'nın bana savuracağı yeni tehditlere her ne şekilde olursa olsun dur demeye hazır olmadan bu eve dönmemiştım. Ama kan dökülmesinden bıkmıştım ve mantıklı düşünmesi için dua ediyordum.

Dalların arasında gözcülük yapan her neyse tekrar hareketlendi. Gözlerimin önünden bir gölge geçti, şimşek ve çöl tozu gibi bir koku bıraktı.

Salima mektubu kemerine yerleştirdi. "Evimden gitmeni istiyorum. Dünya'nın hayatını kurtardın ve bunun için seni takip etmeyeceğim. Aileni huzur içinde bırakacağım, Tanrı'ya yemin ederim. Ama düşman olarak ayrılıyoruz, nakhudha."

"Anlaşıldı." Vaat edilen ödülde bir pay daha istemenin şansımı zorlamak olacağından şüphelendim, bu yüzden zahmet etmedim. İlk ödemeleri beni, gemimi ve halkımı şimdilik idare etmeye yetmişti. Vaat ettiği gibi hayatımı değiştirecek bir servet değildi ama hayatımın yeterince değiştiğini görmüştüm. Salima'nın anlaşmamıza uymaması onunla Tanrı arasındaydı.

Bunun yerine başımı eğdim ve gitmek için döndüm. Kimse bana eşlik etmedi, ancak kariyerimde bir çıkışa giden yolu takip edemedim bu kadar ilerlememiştım.

Bakır rengi bir el bileğimi kavradığında çıkış görünmüştü. Ne yazık ki elin sahibi için, ben hâlâ yeni gücümüne alışmaya çalışıyordum. Bu yüzden örtülü figürün üzerinde dönerek onu tutuşundan kurtardım ve

duvara çarparken, bunu gereğinden fazla güç kullanarak yaptım.

Yaratık tısladı, garip bir şekilde tatlı bir nefes patlaması. İnsan mı yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu anlayamadım. Bir parşömene bürünmüştü.

Renkli bir giysiydi ve derin kapüşonunun altında parlayan bir çift gözden başka bir şey göremiyordum.

"Küçük olan için!" diye haykırdı heybesini sallayarak.

Kaşlarımı çattım ama yaratığı serbest bıraktım ve çantayı aldım. Bir bakışta çantanın kitaplarla, parşömenlerle ve amacını anlayamadığım aletlerle dolu olduğunu gördüm. "Bütün bunlar da ne?"

Yaratık hoşnutsuz bir homurtu çıkararak giysilerini fırçaladı. "Kısa toplayabildiklerim. Ailenin işi devam etmeli."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Peki sen kimsin?"

Yaratık alev alev yanan gözlerini dikti. "Onların cinleri. *Belli* ki." Sonra bir duvara doğru adım attı ve kayboldu.

* * *

El-Hilli ailesinin cinlerinin aniden ortaya çıkması beni geciktirmişti ama daha fazla oyalanmadım ve sahilde bekleyen arkadaşlarıma katıldım.

"Polis mi?" Majed selamlamak için seslendi. Adımlarımı bozmadım. "Hayır."

"Valinin askerleri mi?" Tinbu endişeyle sordu.

"Onlar da değil. Salima bir düşman edindiğimi söyledi ama görünüşe göre tek torununun hayatını defalarca kurtarmak bana bir erteleme kazandırdı."

"Başka ödül parası var mı?" Dalila başıyla çantayı işaret etti. "Bir servet alabilecek kadar büyük görünüyor."

"Keşke. Bunlar Dünya için kitaplar. Aile cininden bir hediye." Dalila gözlerini kırıştırdı ve ben de iç çektim. "Gemide açıklayabilirim. Şimdilik elimizdeki parayla idare etmek zorundayız. Daha sonra başka işlere bakabiliriz."

"Ama şu anda gitmek istediğim tek bir yer var."

* * *

Salalah'ın güneyindeki تنها bir sahile demir attığımızda şafak söküyordu, kayalıklar ve antik kale varışımızı gizliyordu.

Ama tam olarak değil. Kardeşimi ailemizin gerçek mesleğinden ve kızımı eski hayatımdan uzak tutmuş olabilirim ama annem gemimizin neye benzediğini unutamayacak kadar uzun süre *Marawati*'nin yelkenlerini izlemişti. Dalgalara önce bile onun kumsalda ilerlediğini görebiliyordum, rüzgarda deli gibi sallanıyordu.

Çok daha küçük, ciyaklayan bir figür önden koşuyordu.

Boğuk bir hıçkırıkla ileri atıldım. Bir saniye sonra Marjana'nın yanındaydım, kızımı kollarımın arasına aldım ve onu sıkıca kavradım. Yüzümü saçlarına bastırdım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyordu.

"Ah, aşkım," diye nefes aldım. "Benim sevgili küçük kızım..."

Marjana başını boynuma gömdü. "Seni çok özledim."

"Biliyorum, hayatım. Biliyorum." Onu kolaylıkla kucağıma aldım ve sudan çıkarken tek kolumda taşıdım.

"Vay canına, anne ..." Marjana'nın sesine huşu karıştı. "Ne zaman bu kadar *Güçlü* mü?"

"Amina!" Annem aramızdaki mesafeyi geçmek için acele etti, yanaklarımdan öpebilmek için ayak parmaklarının üzerinde durarak beni aşağı çekti. "Elhamdülillah, Allah'a şükürler olsun!" Sonra geri çekildi ve sevecenlikten çok daha fazla bir güçle omzuma vurdu. "*Ne kadar biliyor musun?* Bir *mektup* gönderemez miydin? *Marawati* kuryelerin olmadığı dünyanın bir ucundan mı düştü?"

Anneme öyle bir sarıldım ki bağırmayı kesmek zorunda kaldı. "Bazı zorluklarla karşılaştık; özür dilerim. Ama şu anda bunların hiçbiri için endişelenmene gerek yok." Marjana'yı tekrar öptüm, kızım kıkırdayana kadar sesimi onunkine değdirdim. "Ben geldim."

Ve şu an için önemli olan tek şey buydu.

Amina al-Sirafi Adında Bir Nakhudha Yoktur

Amina al-Sirafi adında bir nakhudha vardı ve yoktu; kurnaz mürettebatıyla birlikte büyük Hint Okyanusu'nun dört bir yanına yelken açmış, büyülü hazinelerin ve tılsımların peşinden koşmuş, zalim büyücüleri alt etmiş ve efsanelerdeki akıl almaz derecede güçlü yaratıklarla savaşmıştı. Bu onun ilk hikayesi ve anlatmayı umduğum birçok macerasından sadece biri.

Ama bir zamanlar Dünya adında bir kâtip de vardı. Aden ve Salalah arasındaki bir gemi kadirgasında yeniden doğan bir kâtip.

Elimi yeni kırpılmış, uzunluğuna alışık olmadığım saçlarımın üzerinde gezdirdim. Mecit'in çizgili bir şalvarı giymiştim, iyi ama varlıklı olmayan bir aileden gelen genç bir âlimin giyeceği türden bir giysi olduğunu düşündürüyordu. Başıma bir takke geçirdim ve etrafına uzun bir sarık bezi sardım. Gözlüğüm yoktu ama Allah'ın izniyle, yeni diyarlara seyahat etmek için denize açılan entelektüel gençlerden biri olan, zararsız da olsa tedirgin bir genç gibi görünüyordum.

Ancak kulaktan kulağa sırtıttığımı anlamak için bir aynaya ihtiyacım yoktu.

Mutfaktan çıktım. Nakhudha kızını gemiye getirmişti. Hâlâ ailesinin evinin önünde demirlemiştik ve o da çeşitli akrabalarını *Marawati*'ye götürüyordu; önce kararsız görünüyordu (gerçi onun yanında böyle bir varsayımında bulunmaya asla cüret edemezdim) ama sonra büyük bir hevesle. Marjana güvertede uzanmış bir sürüyü izliyordu.

Güneşin aydınlattığı suda sıçrayan yunuslar oynarken, kedi Payasam onun sırtına oturmuş, genç kızın oldukça çarpıcı bir şekilde iyi dokunmuş kemerinin püsküllerine vuruyordu.

Nakhudha'nın kendisi de arkadaşlarıyla birlikte bankta oturmuş, bir harita üzerinde tartışıyordu. Daha önce hiç bu kadar uzun ve yüksek sesle tartışan bir grup insanın yanında bulunmamıştım. Yanlarına yaklaşmak son derece korkutucuydu ama Amina geldiğimi fark etmiş olmalıydı ki kaldırıp siyah gözleriyle beni süzdü.

"Jamal," diye seslendi ve *bana* seslendiğini fark etmem bir anımı aldı, yeni adım henüz yerleşmemişti. *Yerleşeceğinden* tam olarak emin değildim, bu kişinin gerçekten ben olduğumdan da emin değildim. Dünya, kayıp ailemin seçtiği isimdi ve bu isme her zaman geçici bir düşkünlük duyacağımdan şüpheleniyordum. Şimdi Jamal olarak kendimi hem özgür hem de dehşete düşmüş hissediyordum, aniden sadece hayalini kurduğum bir yolculuğun ilk adımlarını atmıştım.

Ama . Ve şimdilik bu kadarı yeterliydi.

"El yazmalarınız için bir yer buldunuz mu?" diye sordu nakhudha, aşçının getirdiği dumanı tüten balık yahnisini karıştırırken.

Tereddüt ettim. Aile cininin Amina'ya verdiği el yazmaları ve enstrümanlardan oluşan çantayı ne yapacağımı bilmiyordum. Ailemizde bir cin *olduğunu* bilmiyordum. Ama yaşadığımız talihsizlikleri göz önünde bulundurduğumda, bir süreliğine el-Hilli tiyatrolarıyla işinin bittiğini düşündüm ve basitçe "Evet, nakhudha" dedim.

Marjana sıçrayarak bize katıldı. "Anne, yara izinin bir Hormuzi prensiyle savaştıktan olduğu doğru mu?"

Amina homurdandı ve güzel kokulu yahninin bir kısmını tahta bir kâseye koydu. "Bunu sana kim söyledi?"

"Tinbu Amca."

"O bir prens değildi," dedi Amina alaycı bir tavırla. "Büyüklik hayalleri kuran bir at hırsızıydı."

Tinbu aynı fikirde değilmiş gibi gıdakladı. "Bir tacı vardı, değil mi?" Dalila araya girerek, "Macundan yapılmış mücevherli bir taç," dedi. "Hiçbiriniz

Onları satmamanız için sizi uyarmaya çalıştığımda bana inandınız ve bu hatadan dolayı başınızı koruyabildiğiniz için şanslısınız. O sultan kendisini aldatan son tüccarları pencereden attırdı."

Marjana'nın gözleri artık kocaman açılmıştı.

Bir parça parşömen ve bir kalem çıkararak yaklaştım. "Bize hikâyeyi anlatır mısın?"

Amina malzemelerim karşısında gözlerini devirdi. "Ne yaptığını biliyorum, kâtip.

Beni masallarınızdaki saçları akan ve şair gibi dizeler yazan gülünç bir karaktere dönüştüreceksiniz."

"Senin o eşsiz sesinden ödün vermeye asla cüret edemem," diye söz verdim, bir yazı tahtası alıp ayaklarının dibine diz çökerek. "Ama dünya senin efsaneni başka nasıl bilecek?"

Bunu bir şaka olarak söylemiştim ama Amina bu söz üzerine tuhaf bir şekilde kıpırdamadan durdu, kepçesine bakarken yüzünde okuyamadığım bir ifade belirdi.

Sonunda başını kaldırıp baktı. "Benim kelimelerimle anlatır mısın?" "Senin sözlerinle," diye kabul ettim.

"Kaba olsalar bile mi?"

Durakladım. "Elbette ara sıra terimlerin yumuşatılması ya da önemli konularda genişletilmiş yorumlar-" Amina kepçesini bir hançeri andıran bir hareketle kaldırdı ve ben de hızla rotamı değiştirdim. "Doğru. Tüm kaba kelimeler kalacak."

Marjana daha da heyecanlanmıştı. Annesinin kolunu çekiştirdi. "Bize bir hikâye anlat anne! Lütfen."

"Ben ... oh, peki," diye homurdandı nakhudha sonunda, kızının gözlerindeki yalvarıştan belliydi. "Ama büyükannenle bunların hiçbiri hakkında konuşma, anladın mı? Ve sadece *yemek yersen*; son zamanlarda bir deri bir kemik kaldın." Marjana'yı yanına yerleştirdi, minderinin üzerine bir kase güveç koydu ve ancak küçük kız ağzına yemek koymaya başladıktan sonra Amina al-Sirafi bir sonraki hikayesine başladı.

Ama sevgili kardeşlerim, bu başka bir gecenin hikâyesi.

Teşekkür

Amina al-Sirafi'nin Maceraları'nı Mart 2020'de yazmaya başladım ve tamamlanması bir köyü alan bir kitap varsa, o da bu kitaptır. Bir pandemi, sanal ilköğretim ve başlangıçta hayal edebileceğimin ötesinde derinlemesine araştırma gerektiren bir el yazmasını dengelemek, asla tekrarlamamayı umduğum bir deneyim ve pek çok insanın yardımı olmadan üstesinden .

Öncelikle, sorularımı yanıtlamak, yeni kitaplar ve kaynaklar önermek ya da ay ruhları ve ortaçağ tekneleri hakkında çeşitli görseller ve gerçekler bulmak için zaman ayıran tüm tarihçilere ve akademisyenlere - özellikle Laura Castra, aka Plumas, Thomas Lecaque, Sarah Luginbill, Melanie Magidow, Roxani Margariti, Ali A. Olomi, Sebastian Prange ve Amanda Hannoosh Steinberg'e - sonsuz minnettarlığımı sunarım. Son derece parlak akademik hakemlerim Fahad Ahmad Bishara ve Shireen Hamza'ya: sizinle çalışmak büyük bir zevkti ve çok şey öğrendim.

Birkaç yıldır bu alanda olmanın en keyifli yanlarından biri de, yayıncılığın iniş çıkışları sırasında aklınızı başınızda tutmakla kalmayıp, aynı zamanda sevgililerinizi öldürme zamanının geldiğini söyleyen ve zaman, mekan ve olay örgüsü yasalarına meydan okuyan savaş sahnelerine dikkat çeken gülünç derecede yetenekli yazar arkadaşlarla dost olmaktır. Harika beta okuyucularıma ve arkadaşlarıma: E. J. Beaton, Melissa Caruso, Roshani Chokshi, K. A. Doore, Kat Howard, Sam Hawke, Fonda Lee, Rowenna Miller ve Megan O'Keefe ... çok teşekkür ederim. Bunker ekibi sonsuza dek başarılı olsun! Bu proje için duyarlı okuyuculardan oluşan harika bir ekiple çalışmak da benim için bir ayrıcalıktı: Naseem

Jamnia, Phoebe Farag Mikhail, Ardo Omer ve Prity Samiha - zaman ayırdığınız ve rehberliğiniz için size minnettarım.

Jen Azantian yıllar önce bana bir şans vermeseydi ve sektördeki en iyi edebiyat ajanlarından biri olmaya devam etmeseydi bunların hiçbiri mümkün olmazdı: size ve ALA'daki herkese çok çok teşekkürler. Yayın ekibimdeki herkese kitaplarımı dünyaya sundukları ve Covid programımı tamamen aksattığında inanılmaz derecede anlayışlı davrandıkları için çok büyük bir minnet borçluyum: Editörlerim David Pomerico ve Natasha Bardon ile Harper Voyager US/UK'deki herkese, özellikle de Robin Barletta, Danielle Bartlett, Mireya Chiriboga, Jennifer Chung, Kate Falkoff, Emily Fisher, Nancy Inglis ve Amber Ivatt'a, Beatrice Jason, Holly Macdonald, Maddy Marshall, Vicky Leech Mateos, Mumtaz Mustafa, Shelby Peak, Amanda Reeve, Karen Richardson, Dean Russell, John Simko, Elizabeth Vaziri, Robyn Watts, Erin White ve Leah Woods. Kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesen kapak ve sanat tasarımları için Micaela Alcaino, Ivan Belikov ve April Damon'a teşekkür ederim.

Kitaplarımı destekleyen ve arkadaşlarıyla paylaşan tüm okuyucularıma da çok teşekkür ederim, umarım bu yeni seriyi de beğenirsiniz! Aileme, özellikle de ne zaman yardıma ihtiyacım olsa devreye giren annem, babam ve büyükanne ve bana küçük yaştan itibaren annelerin ne kadar sert olabileceğini öğreten anneme kucak dolusu sevgiler ve minnetler. İsteyebileceğim en iyi eş ve ortak olan Shamik'e, benimle yeni bir edebi maceraya atıldığım ve 1143'te gece gökyüzünün neye benzeyeceğini bulmaya çalıştığım için teşekkür ederim - bir gün ay köşklerinin arkasındaki mekaniği anlayacağız. Ve Alia için! Tüm yardımların için teşekkür ederim aşk böceğim: en iyi kapakları sen çizdin ve senin kedi uzmanlığın olmadan Payasam'ı asla yaratamazdım.

Son olarak, beni hak ettiğimden çok daha fazla kutsayana, umarım geçmişteki inananların yaşamlarının hakkını vermişimdir ve toplumumuzun Senin mucizelerini yansıtarak inanç bulmaya devam etmesi için dua ediyorum.

Sözlük

barija (çoğ. bawarij): o dönemde sıklıkla Hindistan ile ilişkilendirilen bir korsan gemisi

dunij (çoğ. dawanij): genellikle cankurtaran botu olarak veya demirli bir gemiden karaya yük ve yolcu çıkarmak için kullanılan daha küçük bir tekne

jahazi: özellikle Doğu Afrika'dan çıkan kargo gemisi

muhtasib: ticaret alışverişin yanı sıra uygun kamu davranışlarını denetlemekle görevli bir devlet memuru

nakhudha (çoğ. nawakhidha): bir gemi sahibi, denizde otorite

qaraqir: büyük açık deniz yük ve taşıma gemisi

qunbar ve sunbuq (çoğ. sanabiq): büyük yük gemileri

Yazarın Notu ve Daha Fazla Okuma

Hint Okyanusu, denizcilik tarihinin tartışmasız en eski denizlerinden biridir ve beş bin yılı aşkın bir süredir kıyılarında seyahat eden ve genişliğini aşan insanlara tanıklık etmektedir. Hacılar ve korsanlar, köleleştirilmiş kişiler ve kraliyet mensupları, tüccarlar ve bilginler. Modern çağımızda kıtaları ve kara sınırlarını düşünmeye alışkınız; denizi ve kıyılarını nadiren ortak kültürün mekanları olarak görüyoruz. Ancak Avrupa'nın Keşif Çağı olarak adlandırılan dönemden (Hint Okyanusu'ndaki mevcut ağlara ve yerli halklara daha önceki tüm akınlardan daha fazla zarar verecek olan bir dönem) çok önce, Hint Okyanusu limanları her yerden mal ve insan bulabileceğiniz hareketli, kozmopolit yerlerdi.

Ortaçağ tarihi, Kuzey Afrika'dan Hindistan'a uzanan bir Yahudi diasporasının üyeleri olan ünlü Geniza tüccarlarının hesaplarını ilk öğrendiğim üniversite yıllarımdan beri beni büyülemiştir. Normal insanların hayatlarına dair bu genellikle sıradan anlatılarda çok ilişkilendirilebilir ve insani bir şey vardı: sultan veya general olmayan insanlar, ama çocuklarının düğünleri için hediyeler alan, kayınvalideleri ve iş kararları hakkında endişelenen ve denizde kaybolan sevgili kardeşlerinin ani ölümünün yasını tutan ebeveynler - geçmiş canlı gösteren türden bağlantılar. Bu dünyada geçen bir kitap yazmak, beni derinden etkileyen hikayelerden yararlanmak her zaman hayalimdi ve ilk başladığımda, sonunda kendimi araştırmaya vermek için uygun bir iş bahanem olduğu için çok heyecanlıyım. Gerçekten de, inanıyorum ki

"Konusu hariç tamamen tarihsel olarak doğru yapacağım" cümlesi en az bir kez ağzımdan çıktı.

Okuyucu, böylesine hayalperestçe iddialı bir ifade anında kendi Raksh'ımı çağırmadığı için şanslıyım. Çünkü bana tekrar tekrar ve TEKRAR hatırlatıldığı üzere, tarih bir kurgudur, sürekli değişir ve her zaman öznedir. Sadece anlatıcısının, izleyicisinin ve niyetinin önyargılarını ortaya çıkarmakla kalmaz, aynı zamanda çoğu zaman bilmediğimiz çok şey vardır. Geçtiğimiz on yılda Ortaçağ Hint Okyanusu dünyası üzerine yapılan çalışmalarda şaşırtıcı gelişmeler yaşanmış olsa da, bu kitap yayınlandığında, doğru olduğuna inandığım bazı detayların çürütüleceğinden hiç şüphem yok.

Tarihsel olarak inandırıcı olması için çabaladım, sonra da bilimselliği hikayenin ruhuyla dengelemeye çalıştım. Elbette pek çok fantezist dokunuş var. Amina, Aden'in sönmüş bir yanardağın üzerinde dengede durduğunu fark edebilir miydi? Şüpheli, ama bu görmezden gelinemeyecek kadar muhteşem bir ortam. Saba'nın Ay'ı gerçek bir efsane mi? Kesinlikle değil: İnsan zamanını cinler ve şeytanlarla ilgili hikâyeler okuyarak geçirip sonra da ticari bir romanda böyle bir yaratığı çağırmak için talimatlar vermez. Ancak, Amina'nın hikayesinin altında yatan tarihin ilginizi çekmesi ve bu dünya hakkında daha fazla bilgi edinmenizden daha fazla beni memnun edecek bir şey olamazdı ve bu yüzden bazı kaynaklarımı paylaşıyorum. Bu kapsamlı bir liste değil -bu başlı başına bir roman olurdu- ancak tarih meraklılarının hoşuna gideceğini düşündüğüm bazı keyifli ve erişilebilir okumalar.

Birincil anlatılarla başlayalım (burada İngilizce çevirileri listeliyorum; eğer Arapça okuyorsanız, çok daha iyi seçenekleriniz olacaktır). Geniza tüccarlarından daha önce ve hayatları hakkında çok sayıda kitap yazılmış olsa da, iyi bir tanesi *Orta Çağ'ın Hindistan Tüccarları'dır: Kahire Genizası'ndan Belgeler*. Bir de gezginler var. İbn Battuta, biraz geç de olsa en ünlüsüdür; Mogadişu'ya dair güzel hatıraları bu kitaptaki şehir tasvirlerine kaynaklık etmiştir. İbn Cübeyr daha çağdaştır ve yolculukları onu biraz kuzeye götürmüş olsa da Kızıldeniz'de deniz seyahati hakkında pek çok fikri vardır. Amina'nın dünyasına daha yakın olan tüccar ve müstakbel coğrafyacı İbnü'l-Mücvir'in Aden, Sokotra ve Güney Arabistan kıyılarına yaptığı geziler - zaman zaman skandallara yol açsa da- çok eğlencelidir. Gerçek denizcilerin bakış açısından Ebu Zeyd es-Sirafi'nin *Hindistan ve Çin Hesapları* ve *Hindistan'ın Harikaları Kitabı*, bir denizcilik koleksiyonudur.

Muhtemelen hayali bir kaptan olan Buzurg ibn Şehriyar el-Ramhormuzi'ye atfedilen denizci hikâyeleri.

Ortaçağ döneminde sıradan insanların yaşamları hakkında bilgi ne kadar zorsa, genellikle izlerini kaybettirerek geçinen suçluların yaşamları hakkında güvenilir bilgiler edinmek kadar zor olabilir. Benim en sevdiğim birincil kaynak, on üçüncü yüzyılda yaşamış olan Cevherî'nin *Şarlattanlar Kitabı adlı hilekârlık el kitabıdır*. Gerçek ve kurgu arasındaki çizgiyi aşan suç hikâyeleri için Robert Irwin'in *Binbir Gece* Masalları: *A Companion*, koleksiyonun ünlü haydutlarının arkasındaki tarihin bir kısmını sunar ve C. E. Bosworth'un *The Mediaeval Islamic Underworld*'ün ilk cildi, Banu Sasan hakkındaki çok sayıda kaside ve efsaneyi tercüme eder ve bağlamsallaştırır. Carl F. Petry'nin *The Criminal Underworld in a Medieval Islamic Society* ve Hassan S. Khalilieh'in denizde korsanlık ve İslam hukuku üzerine makaleleri gibi çalışmalarda kaydedilen ve incelenen gerçek suç faaliyetleri daha az tuhaf ama daha anlamlı. Ancak Ortaçağ Hint Okyanusu'nda korsanlığı daha iyi anlamak için çok daha geniş bir okuma yapmak gerekir. Korsanların modern ve tarihi literatürdeki yeri üzerine koca bir kitap yazılabilir. Hem romantikleştirilen hem de kötüleştirilen korsanlar, kahraman korsanlar, haklı özgürlük savaşçıları ya da canı

köleleştirenler ... her şey hikayelerini kimin anlattığına bağlı. Ancak birincil kaynaklarda ve tarihsel çalışmalarda okuduklarımın çoğu, tüccarlar ve donanmalar kadar içinde yaşadıkları kıyı toplumunun bir parçası olan çeşitli insan gruplarının resmini . Khalilieh'in makalelerinin yanı sıra Roxani Eleni Margariti, Sebastian R. Prange ve Lakshmi Subramanian gibi akademisyenlerin çalışmalarını da aydınlatıcı buldum.

Suç işlememiş vatandaşların hayatlarını ve yaşadıkları şehirleri bir araya getirmek için Margariti'nin *Aden and the Indian Ocean Trade*, Elizabeth A. Lambourn'un *Abraham's Luggage*, Yossef Rapoport'un *Marriage, Money and Divorce in Medieval Islamic Society* ve Delia Cortese ile Simonetta Calderini'nin *Women and the Fatimids in the World of Islam* adlı kitaplarından yararlandım. Chapurukha M. Kusimba'nın *The Rise and Fall of Swahili States* kitabı, Mecid ve Amina'nın annesinin geldiği dünya için mükemmel bir rehberdi ve daha uzaktaki çatışmalar konusunda Paul M. Cobb'un *The Race for Paradise*, Amin Maalouf'un *The Crusades Through Arab Eyes*, Hussein Fancy'nin *The Mercenary Mediterranean* ve Graham A. Loud ve Alex Metcalfe'nin *The Society of Norman Italy* kitaplarını da

Falco'nun karakteri. Haçlı Seferleri sırasındaki Müslüman ve Hristiyan etkileşimlerine çok farklı ve kişisel bir bakış açısı sunan birincil bir kaynak için Usama ibn Munqidh'in *The Book of Contemplation* adlı eserini öneririm. Sesli içeriklerden hoşlananlar için *Hint Okyanusu Dünyasında Yeni Kitaplar* podcast serisine ve *Osmanlı Tarihi Podcast'ine* göz atmalarını öneririm.

Kesinlikle hiçbir şey beni denizcilikle ilgili herhangi bir şeyi araştırmak kadar rahatsız edemez.

Gemi detaylarından yelken programlarına ve denizdeki yaşama kadar, ilk başta toplayabildiklerim büyük ölçüde diğer kaynaklarla çelişiyor gibi görünüyordu; on dördüncü yüzyıldan sonra oldukça fazla bilgi varken, erken ortaçağ ve geç klasik dönemlerdeki denizcilik tarihi daha az çalışılmıştır. Yine de bazı cevherler buldum. George F. Hourani'nin *Arap Denizciliği* bu türde bir klasiktir ve Tim Severin'in dokuzuncu yüzyıldan kalma bir geminin yeniden inşa edildiği ve Umman'dan Singapur'a yelken açtığı Sindbad yolculuğunu anlattığı kitabı, Amina'nın *Marawati*'sinden önceki teknolojiyi tartışmaktadır, ancak yine de bir zevktir. En yararlı (ve çok daha yeni) çalışma Dionisius A. Agius'un çalışması, özellikle de *Klasik İslam Gemileri* kitabıdır. Bu aynı zamanda Ranabir Chakravarti, Inês Bénard ve Juan Acevedo'nun çalışmaları başta olmak üzere akademik makalelere de büyük ölçüde güvendiğim bir konuydu. Yossef Rapoport'un *İslam Haritaları* adlı kitabı, Amina'nın kendi dünyasının coğrafyasını nasıl tasarlamış olabileceğini daha iyi görselleştirmeme ve anlamama yardımcı olan muhteşem bir cilttir ve tarihte Hint Okyanusu'na daha geniş bir bakış için *The Ocean of Churn*'u tavsiye ederim: Sanjeev Sanyal'in *Hint Okyanusu İnsanlık Tarihini Nasıl Şekillendirdi*; Dhow Cultures of the Indian Ocean: Abdul Sheriff'in *Cosmopolitanism, Commerce and Islam*; Monsoon Islam: Sebastian Prange'den *Ortaçağ Malabar Sahillerinde Ticaret ve İnanç*; ve Umman: Abdulrahman Al-Salimi ve Eric Staples tarafından yazılan *A Maritime History*.

Ortaçağ dünyasında "büyü" dediğimiz şeyin ne kadar yaygın olduğunu abartmak zordur ve bunu anlamak için modern önyargılarımızı ortadan kaldırmak da bir o kadar zordur. Astrolojik tahminler, bilginler ve sultanlar tarafından güvenilen, ülkenin yasasıydı ve halk ritüelleri, kişinin dini geçmişi ne olursa olsun günlük yaşamın bir parçasıydı. Kapsamlı bir liste yapmaya çalışmayacağım (özellikle şu anda genç akademisyenler tarafından yapılan en büyüleyici araştırmalardan bazılarıyla) ancak Amira El-Zein'in *İslam, Araplar ve Cinlerin Akıllı Dünyası* ve Robert Lebling'in *Ateş Ruhları Efsaneleri* kitaplarını çok faydalı bulduğumu paylaşacağım. Farklı bir bakış açısı için Michael Muhammad Knight'ın *Magic in*

İslam, podcast ve Twitter'dan hoşlananlar için Ali A. Olomi bir hazinedir.

Bu hikayenin büyük bir kısmı halk hikayelerinden esinlenmiştir, bu yüzden onları tavsiye etmeye nereden başlayacağımı bilmek zordur, ancak bana en sık sorulan şeyle başlayacağım: *Binbir Gece* Masalları'nın şu anki favori baskısı *Açıklamalı Binbir Gece* Masalları'dır. Yasmine Seale'nin çevirisi çok güzel ve ona eşlik eden sanat eserleri ve arka plan bilgileri de kaçırılmamalı. *Tales of the Marvelous ve News of the Strange*'in yanı sıra al-Qazwini'nin *Marvels of Creation*'ı da oldukça eğlencelidir. Melanie Magidow'un Dhat al-Himma çevirisi *The Tale of Princess Fatima, Warrior Woman*; Lena Jayyusi'nin *The Adventures of Sayf Ben Dhi Yazan*; ve James E. Montgomery'nin *Diwan 'Antarah ibn Shaddad*'ı. Daha fazla kadın savaşçı için Remke Kruk'un *İslam'ın Savaşçı Kadınları* kitabına göz atın.

Son olarak, beni bu yolculuğa modern yazarlardan bahsetmezsem ihmalkâr davranmış olurum: eşsiz Naguib Mahfouz, Radwa Ashour ve Amitav Ghosh. Tüm kitaplarını tavsiye etmeme rağmen, burada bahsedilen halk hikayeleri ve tarihten esinlenen hikayeler için *Binbir Gece ve Gündüz*, *Siraa* ve *In an Antique Land*'i öneririm.

İyi okumalar!

Bibliyografya

Ahsan al-taqasim fi ma'rifat al-aqalim, yazan Ebu Abdullah Muhammed b. Ahmed el-Mukaddasi, çeviren G. S. A. Ranking ve R. F. Azoo (Kalküta: Asiatic Society of Bengal, 1897).

The Book of Charlatans, Jamāl al-Dīn ‘Abd al-Raḥīm al-Jawbarī, Humphrey Davies tarafından çevrilmiştir (New York: Library of Arabic Literature/NYU Press, 2022).

On Üçüncü Yüzyıl Arabistan'ında Bir Gezgin: Ibn al-Mujawir's tarikh al-mustabsir, editör G. Rex Smith (Londra: The Hakluyt Society/Ashgate, 2008).

Yazar Hakkında

SHANNON CHAKRABORTY, eleştirmenlerce beğenilen ve uluslararası çok satan Daevabad Üçlemesi'nin yazarıdır. Eserleri bir düzineden fazla dile çevrilmiş ve Hugo, Locus, World Fantasy, Crawford ve Astounding düllerine aday gösterilmiştir. Ortaçağ denizcileri ve dolandırıcılarıyla ilgili kitaplara gömölmediği zamanlarda yürüyüş yapmaktan, örgü örmekten ve gereksiz derecede karmaşık tarihi yemekleri yeniden yaratmaktan hoşlanıyor. Onu internette sachakraborty.com adresinde ya da Twitter ve Instagram'da @SACHakrabooks adresinde tarih, politika, yemek pişirme ve İslam sanatı hakkında konuşurken bulabilirsiniz. şu anda New Jersey'de kocası, kızı ve sayıları giderek artan kedileriyle birlikte yaşıyor.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Ayrıca Shannon Chakraborty

Daevabad Üçlemesi

Pirinç Şehri Bakır

Krallığı

-

Altın İmparatorluğu

Gümüş Nehri

Bookperk

[Bookperk](#)'e [kaydolun](#) ve e-kitap pazarlıkları, ön gösterimler, özel teklifler ve daha fazlasını alın doğrudan gelen kutunuza gönderilir.

ŞİMDİ KAYDOLUN

Telif Hakkı

Alıntılar © *The Book of Charlatans*, Cemâleddin Abdurrahîm el-Cevherî, trc. Humphrey Davies (New York: Library of Arabic Literature/NYU Press, 2022), 323.

Alıntılar © *A Traveler in Thirteenth-Century Arabia: Ibn al-Mujawir's tarih al-mustabsir*, yazar Ibn al-Mujawir, trc. G. Rex Smith (Hakluyt Society, 2008).

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

AMINA AL-SIRAFI'NIN MACERALARI. Telif Hakkı© 2023 Shannon Chakraborty tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Harper Voyager ve tasarım HarperCollins Publishers LLC'nin ticari markalarıdır.

BİRİNCİ BASKI

Kapak tasarımı: Mümtaz Mustafa

Kapak illüstrasyonu: Ivan Belikov

Harita tasarımı: Virginia Allyn

Dalgalar illüstrasyonu© paseven/shutterstock

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur.

Dijital Baskı ŞUBAT 2023 ISBN: 978-0-06-296352-9

Baskı ISBN: 978-0-06-296350-5

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd Bay
Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway New
York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.